प्राप्तिस्थानम्—

चौखम्बा संस्कृत पुस्तकालय,

बनारस सिटी।

प्रशस्तिपत्रम् ।

नैयायिकप्रवरैः **श्री पं० ढुण्ढिराजशास्त्रिभि**रद्ययावदप्रकाशितया मूलग्रन्थमात्रावगतावतीवोपयोगिन्या नैयायिकावतंसात्रेय**श्रीनारायणाचार्य**निर्मितया व्याख्यया, विषमस्थलेषु छात्रोपकारिण्या टिप्पण्या, श्रीगदाधरभट्टाचार्यकृत**बौद्धाधिकारविवृ**तिसमन्वितया श्रीरघुनाथशिरोमणिविरचित**दीधित्या** भागेन, विचारपूर्णया भूमिकया च सार्धं संस्क्रियमाणं नैयायिकमूर्धन्यैरपि परममाननीयं दुरूहार्थगभीरमात्मतत्त्वविवेकनामकं ग्रन्थरत्नं समालोक्य नूनमानन्दातिशयोऽनुभूयतेऽस्माभिः ।

नैकग्रन्थानामुपयोगिटिप्पण्यादिभिः सहैव सम्पादनेन, चिराय वाराणस्यामनेकशास्त्राणां विशेषतश्च प्राचीनदर्शनग्रन्थानामध्यापनेन लब्धयशसां श्रीढुण्ढिराजशास्त्रिणामेष श्रमो नूनमध्यापकानां छात्राणां च महत उपकाराय प्रभविष्यतीति नो विश्वासः ।

काशी
ता० ५–३–१९४०

मङ्गलदेवशास्त्री,
वाराणसेयराजकीयसंस्कृतमहाविद्यालयाध्यक्षः

INTRODUCTION

It is known to the students of Indian philosophy that there are six main orthodox systems. They are Sāṅkhya, Yoga, Nyāya, Vaiśesika, Mīmānsā and Vedānta. Besides those, there are the so called heterodox systems. They are three in number, Viz the Chārvāka system, the Jaina system and the Bauddha system. The present work, the Ātmatattvaviveka, belongs to the domain of the Nyāya system.

Udayanāchārya the author of the Ātmatattvaviveka was a great philosopher. He was a Maithila Brāhmaṇa by birth. He flourished in the second half of the tenth century A. D. Besides the Ātmatattvaviveka, Kiraṇāvali, Lakṣaṇāvali, Tātparyapariśuddhi, Nyāyapariśiṣta and Bodhasiddhi, have come down to us from his pen.

The Buddhists did not believe in the existence of God or the individual self. They held that the thing which is known as self or which is understood by the term 'I' is not the permanent soul but the composite of the five *skandhas* This went against the theistic view of the orthodox Hindus It, therefore, became necessary for them to defend their view. Kumārila, S'ankara and many others strove hard to prove the existence of the Supreme God and the permanent individual self. Udayana looked at the problem from the view point of the Nyāya school He wrote the Ātmatattvaviveka in defence of the permanent soul theory. It is divided into four Paricchedas. In the first pariccheda the author has tried to refute the theory of momentariness of the world. In the second pariccheda

he has ex[illegible] the [illegible] of [illegible] In the third [illegible] he has [illegible] the theory of non existence of soul [illegible] apart from its qualities. In the fourth [illegible] he has attacked the theory of non-existence of things in the world. It is here that he [illegible] his arguments to prove the existence of God and the individual self.

What is self-is a question which has been troubling the mind of the philosophers all over the world. Ancient and modern thinkers devoted their time to study the problem but none could convince the world by his arguments about the nature of self. The Naiyāyikās believe in the existence of the permanent soul. They make it the substantive of the qualities desire, pain, pleasure etc. They believe in the plurality of selves. They assert that there is God and He is the creator of the world. The Vaiśeṣikās also hold the same view. The latter differ from the former in as much as they say that the self can be perceived directly. The Sānkhyās believe in the existence of Puruṣās. They say that they are conscious and permanent (Apariṇāmi). They are incapable of movement. They simply watch the activities of Prakṛti. They do not believe in the existence of a separate God. The Yoga school holds the same view. It, however, asserts the existence of a supreme God.

The Mimānsā school asserts the existence of the individual self. It says that the selves are numberless, permanent and conscious. As regards God the Mimānsakas differ among themselves. The older school does not believe in the existence of God though it agrees with the [illegible]stic view of the vedās. The Vedant school holds that [illegible]āhmaṇa is the absolute reality. It is conscious.

omniscient and omnipresent The theory of plurality of selves is maintained The existence of God is also supported

Of the three heterodox schools, the Chārvākas hold that the body is all in all. They do not worry about anything else The Buddhists do not assert the existence of individual soul or God. For them the individual self is a bundle of the skandhas-perceptions, sensations and emotions The Jainās hold a different view from the former two They assert the existence of the individual selves and believe in their plurality. They say that the selves are permanent and conscious They, however, believe that they have dimensions and are as big as their respective bodies. They do not believe in the existence of supreme God in that sense in which the orthodox Hindus do. They hold that every man may become a god by accumulation of merits. Gods do not differ from human beings and animals in kind, but they do so in degree of perfection. All Tirthaṅkars are gods because they are perfect

As the Ātmatattvaviveka refutes chiefly the Buddhist views regarding self, it will not be out of place to give a brief history of Buddhism and its schools. The Buddhism arose in the sixth century B. C. in Magadha, when, perhaps, Bimbisāra ruled there Bimbisāra and his followers supported it During the time of Nandās and Chandragupta Maurya Brāhamanism came in the fore-ground Aśoka patronised Buddhism and spread it far and wide The S'uṅgās, the Kanvās and the Āndhrās did not patronise it It was, therefore, thrown in the back-ground in their time Before long it again found a patron in Kaniska, who gave it a different shape. The

period of the Gupta kings was a period of the revival of Vedic religion and Brāhmanic learning. But the Buddhism did not disappear from India because the Gupta monarchs were tolerants in religion. Harsa, however, lent equal support to both the religions. After him the country was divided into many small states with an independent king of its own. Most of these kings patronised the orthodox Hinduism. Buddhism continued to linger in Bihar and Bengal during the reign of the Pāla Kings. It was in this period that Udayanāchārya was born.

Shortly after the death of Buddha a council of the Buddhist monks was held at Rājagriha. At this time, perhaps, Ajātaśatru was ruling in Magadha. This council was held to collect the doctrines of Buddha. A second council was held at Vaiśāli in the first quarter of the fourth century B. C. In this council the scriptures were revised. It was in this council that the whole order split up into two groups. One group stuck to the old views and did not allow any indulgence. The adherents of this group came to be known as Sthavirās or elders. The members of the other group were men of progressive outlook. They became known as the Mahāsanghikās. A third council was held at Pātaliputra in the time of Aśoka, the Great. It was convened to purify the Buddhist doctrine. A fourth council was held at Kāśmir in the reign of Kaniska. In this council Buddha was deified and raised to the position of God. The old doctrine was revised and modified. Nāgārjuna was the leader of this reform. new form of the religion came to be known as yāna and the old form as Hinayāna. While the ‾n ı has maintained its supremacy in China, Japan, and other northern countries, the Hinayāna is

confined to Ceylon and Burma only. A fifth council was held at Kānyakubja under the patronage of Harṣa But nothing happened there worth noting. Though Pāli and Prākrits were the languages of the early Buddhism, the later writers adopted Sanskrit for literary purposes.

There arose many schools of Buddhist thought. But the Hindu writers refer to only four of them. They are Vaibhāṣikās, Sautrāntikās, Yogāchārās and Mādhyamikās. Of these the first two belong to the Hīnayāna sect, and the second two to the Mahāyāna sect. The first two are called the Sarvāstivādins and believe in the existence of external world. The Yogāchārās are Vijnānavādins or Subjectivists They do not believe in the existence of the objective world. The Mādhyamikās are Sarvavaināśikās or nihilists, because they adhere to the theory of S'ūnya or nothingness. It seems, Udayana has criticised the Yogāchārās and the Mādhyamikās only in his Ātmatattvaviveka The theory of Kṣaṇabhaṅgavāda or momentariness of the world, Guṇaguṇibhedabhaṅgavāda or the theory of oneness of the substantive and its qualities and the S'unyavāda or the theory of nothingness criticised in the first, third and the fourth chapters respectively, belong to the Mādhyamikās. The theory of Bāhyārthabhaṅga or the nonexistence of the objective world belongs to the Yogāchārās.

Sometimes it is said that Udayana was not a Naiyāyika but a Vedāntin. The verse—

न ग्राह्यभेदमवधूय धियोऽस्ति वृत्ति—
स्तद्बाधके बलिनि वेदनये जयश्रीः ।

Is quoted from the Ātmatattvaviveka to support the view. Some passages are quoted from the commentary of Gauḍabrahmānanda also for the same purpose. But this

[illegible]

[illegible] This idea of natural lordship of God is fundamentally opposed to the Vedanta view. Besides this statement "[illegible]" shows that Udayana believes in the existence of Ātmā which differs from body, mind and other elements. This view also is quite opposed to the monism of Vedānta. There are many other reasons which prove that Udayana was out and out a Naiyāyika.

The Ātmatattvaviveka has been commented upon by many scholars. The commentaries of S'aṅkaramis'ra, Raghunāth S'iromaṇi and Bhagīrath Thakkur have been published. The present work bears the commentary of Ātraiya Nārāyaṇāchārya. This commentary is more elaborate and explicit. From the colophon it appears that Nārāyaṇāchārya was a Mahārāṣṭra Brāhmaṇa and flourished in the first part of the fourteenth century A. D. The Didhiti of Raghunāth S'iromaṇi bearing on the Bauddhādhikāra with the Vivṛtti of Gadādhara Bhattāchārya is also added in the end.

It is hoped that the work will be welcomed by scholars.

N KANTANATH TELANG.
M. A. B. T. Sahitya Shastri

ॐ

आत्मतत्त्वविवेकभूमिका ।

श्रीवृन्दावनविलसत्कालिन्दीकूलकेलिसंसक्तौ ।
सेवाकुञ्जनिवासौ राधाकृष्णौ चिरं पाताम् ॥ १ ॥

(तर्कशास्त्रस्यावश्यकत्वम्)

प्रथितमिदं विपश्चिदपश्चिमानां यद्धर्मार्थकाममोक्षाख्यपुरुषार्थचतुष्टयेऽपवर्ग एवात्यन्तिकः पुरुषार्थ इति । तत्सम्पत्तिश्च 'श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' इत्यादिश्रुत्या श्रवणमनननिदिध्यासनपरम्पराधीनात्मतत्त्वसाक्षात्कारायत्तेति ।

ननु सिद्धरूपात्मसाक्षात्कारे शब्दश्रवणरूपो विचारो न कारणम्, विनापि श्रवणमहं सुखमनुभवामीति हि प्रत्ययः सर्वानुभवपथमध्यास्ते, अपि च सत्यपि श्रवणे नात्मसाक्षात्कारोऽखिलबन्धनिवृत्तिसाधनं कस्यापि, तदुक्तम्—

मननादिप्रतीत्या च कार्यार्थादात्मनिश्चयः । इति,

इति चेत् । न, अप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितात्मतत्त्वसाक्षात्कारो हि न श्रवणादिकं विना भवति, सत्यपि श्रवणे प्रतिबन्धकविशेषेण तदनुत्पत्त्या हि नासाधनत्वनिर्णयः सम्भवति, मण्यादिप्रतिबन्धकविशेषेणाग्निनापि दाहानुत्पत्त्या दाहकत्वानुपपत्तेः । आत्मसाक्षात्कारस्य चापवर्गसाधनत्वं मिथ्याज्ञाननिवृत्तिद्वारकमेवेति [illegible] घटेत आत्मतत्त्वश्रवणमावश्यकम् ।

नन्वेवमात्मतत्त्वश्रवणेनैव [illegible] सिद्धसाधनादिक मननापरपर्यायेणानुमानेनात [illegible] 'तन्त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामीति' श्रुतेरिति चेत् । न, [illegible] विरोधि, नेन सिद्धसाधनदोषः स्यात् [illegible], [illegible] विरोधि, [illegible] दर्शनात्, [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

कदाचिदुपसन्नान् शिष्यानभाषत "सर्वं क्षणिकं (१) क्षणिकम्[१] सर्वं दुःखं दुःखम्[२], सर्वं स्वलक्षणं स्वलक्षणम्(३), सर्वं शून्यं शून्य [४]मिति" भावनाचतुष्टयं परमाचार्येणोपदिष्टम् । "तावतैव तावन्निखिलैहिकामुष्मिकविषयवासनानिवृत्तौ शून्यात्मकं परनिर्वाणं भविष्यतीति वयं कृतार्था नास्माकमुपदेश्यं किञ्चिदतः परमस्ति । अन्तेवासिभिश्चाचार्यस्य आज्ञायां पर्यनुयोगरूपो योगः गुरूक्तस्यार्थस्याङ्गीकरणरूप आचारश्चेति द्वयं कर्तव्यम्" इत्याकर्ण्य केश्चिच्छात्रैर्गुरूक्तस्याङ्गीकारेणोत्तमा पर्यनुयोगस्याकरणेन न अधमा इत्येवं 'माध्यमिक(१)'

---

(१) इदमत्र तात्पर्यम्–नीलादिक्षणानां सत्त्वेन क्षणिकत्वमनुमातव्यम्–'यत्सत्तत्क्षणिकं यथा जलधरपटलं सन्तश्चामी सर्वे भावा' इति । नचायमसिद्धो हेतुरर्थक्रियाकारित्वस्य सत्त्वस्य नीलादिक्षणेषु प्रत्यक्षसिद्धत्वात्, व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यनिवृत्तिरिति न्यायेन व्यापकक्रमाक्रमनिवृत्तावक्षणिकात्सत्त्वनिवृत्तेः सिद्धत्वाच्च, तच्चार्थक्रियाकारित्वं क्रमाक्रमाभ्यां व्याप्तम्, न च क्रमाक्रमाभ्यामन्यो विधिः सम्भवति,

परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिः ।
नैकतापि विरुद्धानामुक्तिमात्रविरोधतः ॥

इति न्यायेन व्याघातस्य सम्भवात् । तौ च क्रमाक्रमौ स्थायिनो व्यावर्तमानौ अर्थक्रियामपि व्यावर्तयन्तौ क्षणिकत्वपक्ष एव सत्त्वं व्यवस्थापयत इति । अतएवोक्तं ज्ञानश्रिया—

यत्सत्तत्क्षणिकं यथा जलधराः सन्तश्च भावा अमी
सत्ताशक्तिरिहार्थकर्मणि मितेः सिद्धेषु सिद्धा न सा ॥
नाप्येकैव विधाऽन्यथा परकृतेनापि क्रियादिर्भवेत् ।
द्वेधापि क्षणभङ्गसङ्गतिरतः साध्ये च विश्राम्यति ॥ इति ।

सामान्यविशेषसमवायानामसत्त्वप्रसङ्गात्सत्तासामान्ययोगित्वस्वरूपं सत्त्वं न सम्भवति, अनुवृत्तप्रत्ययश्चान्यापोहालम्बन एवेति सर्वं क्षणिकमिति भावनीयम् । एवं सकलस्य संसारस्य दुःखात्मकत्वं सर्वशास्त्रकृत्संमतमन्यथा तन्निवित्सूनां तन्निवृत्त्युपाये प्रवृत्त्यनुपपत्तेरतः सर्वं दुःखं दुःखमित्यपि भावनीयम् । ईदृक्प्रतिज्ञा साधकदृष्टान्ताभावात्कथं सिद्ध्येदिति न शंकनीयम्, स्वलक्षणानां क्षणानां सालक्षण्याभावादेतेन सदृशमिदमिति दृष्टान्तस्य वक्तुमशक्यत्वात्, अत एव स्वलक्षणं स्वलक्षणमिति तृतीया भावना कर्तव्या । एवं शून्यं शून्यमित्यपि भावनीयम्, स्वप्ने जागरणे च न मया दृष्टमिदं रजतादीति विशिष्टनिषेधस्योपलम्भात् । यदि दृष्टं सत्तदा तद्विशिष्टस्य दर्शनस्येदन्ताया अधिष्ठानस्य च तत्राध्यस्तस्य रजतत्वादेस्तत्सम्बन्धस्य [illegible] सत्त्वं स्यात्, न चैतदिष्टं कस्यापि, न चार्धजरती युक्ता, तस्मादध्यस्ता- [illegible] र्शनद्रष्टॄणां मध्य एकस्यानेकस्य वाऽसत्त्वे निषेधविषयत्वेन सर्वस्यासत्त्वं बलादापतेदिति भावनाचतुष्टयोपदेशस्य ।

संज्ञा सम्प्राप्ता, स्वीकृतं च सर्वशून्यत्वम् । आचार्योपदिष्टं भावनाचतुष्टयं बाह्यार्थशून्यत्वं चोररीकृत्यान्तरस्य विज्ञानस्य कथं शून्यत्वमुपदिष्टं प्रथमया भावनयेति पर्यनुयोगकरणात्तदितरेषां 'योगाचार'(१) इति प्रथा पप्रथे । "रूपविज्ञानवेदनासंस्कारसंज्ञाख्यपञ्चस्कन्धात्मकं सर्वं बाह्याभ्यन्तरं तत्त्वं दुःखं दुःखायतनं दुःखसाधनं चेति विभाव्य तन्निरोधोपायं तत्त्वज्ञानं साधयेत् । एवं च दुःख(१)समुदाय(२) निरोध(३) मार्गा(४)श्चत्वार एव सुगताभिमताः पदार्थाः । तत्र दुःखं प्रसिद्धमेव बाधनापीडाद्यपरपर्यायम् । समुदयो दुःखकारणम् । प्रत्ययोपनिबन्धनहेतूपनिबन्धनभेदेन द्विविधस्य दुःखस्य निवृत्तिर्निरोधः । तन्निरोधोपायश्च मार्गः, स च तत्त्वज्ञानमेव, तच्च प्रागुक्तसर्वशून्यत्वभावनाबलादेवोत्पद्यते, तदनन्तरं विमलज्ञानोदय एवापवर्गः" इति सूत्रस्यान्तं पृच्छतामन्तेवासिना 'भवन्तः सूत्रस्यान्तं पृष्टवन्तः सौत्रान्तिका भवन्त्वि'ति भगवता बुद्धेनान्वर्थसंज्ञाविधानात् 'सौत्रान्तिके'(२)ति प्रसिद्धिरभूद्बौद्धदर्शनेषु ।

---

(१) एतन्मते खलु स्वसंवेदनं विज्ञानमेवार्थोऽन्यथा जगदान्ध्यापत्तिरत एवोक्तं—

अप्रत्यक्षोपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिद्ध्यतीति ।

ग्राह्यस्तु बाह्योऽर्थो नास्त्येव, ज्ञानग्राह्यस्योत्तरक्षणे तस्य स्थिरत्वाभावादनुत्पन्नस्य चासत्त्वात् । वर्तमानतावभासविरोधादतीतार्थोऽपि ज्ञानजनकोऽर्थो न सम्भवति । एवमतीन्द्रियत्वात्कार्त्स्न्यैकदेशाभ्यां वृत्तिरसम्भवाच्च परमाणुरूपोऽवयविरूपो वार्थोऽपि न प्रमाणपदवीमारोढुमर्हतीति स्वभिन्नग्राह्याभावात्तदात्मिका बुद्धिः स्वात्मरूपप्रकाशिका प्रकाशवदिति सिद्धम् । अत एवोक्तं वार्तिकालङ्कारे—

नान्योऽनुभाव्यस्तेनास्ति तस्या नानुभवोऽपरः ।
तस्यापि तुल्यचोद्यत्वात्स्वयं सैव प्रकाशते ॥
नीलादिरूपस्तस्यासौ स्वभावोऽनुभवश्च सः ।
नीलाद्यनुभवः ख्यातः स्वरूपानुभवोऽपि सन् ॥

इत्यादि विज्ञप्तिमात्रतासाधकप्रकरणे । यद्वेद्यते येन वेदनेन तत्ततो न भिद्यते यथा ज्ञानेनात्मा, वेद्यन्ते तैश्च नीलादय इत्यनुमानेन ग्राह्यग्राहकयोरभेदश्च साधनीयः । भेदे हि तादात्म्यस्य नियामकस्याभावादर्थस्याधुना सम्बन्धोऽनेन न भवेदुत्पत्तेरनियामकत्वात् । ग्राह्यग्राहकवदिति भेदावभासस्तु एकस्मिन्चन्द्रे द्वित्वावभास इव भ्रमात्मकः, अत एवोक्तम्—

सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोः ।
भेदश्च भ्रान्तिविज्ञानैर्दृश्येतेन्दाविवाद्वये ॥ इति ।

तस्माद्बुद्धिरेवानादिवासनावशादनेकाकारावभासत इति । ततश्च प्रागुक्तभावनाप्रचयबलान्निखिलवासनोच्छेदविगलितविविधविषयाकारोपप्लवविशुद्धविज्ञानोदयो महोदय इति विवेकः ।

(२) सौत्रान्तिकास्तु प्रमाणाभावाद्बाह्यं वस्तुजातं नास्तीति पूर्वोक्तं मतं नाङ्गी-

[illegible]

[illegible] न [illegible] इति संक्षेपः ।

(१) इयं [illegible] परिभाषा—[illegible]नार्थस्यानुमेयत्वे कस्यचिदपि प्रत्यक्षस्यार्थस्याभावेन व्याप्तिग्रहाभावादनुमानप्रवृत्त्यनुपपत्तिः [illegible] विशेषश्च । स चार्थो [illegible]भेदाद्द्विविधः । तत्र ग्रहणं निर्विकल्पकरूपं प्रमाणम्, [illegible] । अध्यवसायस्तु सविकल्पकात्मको न प्रमाणम्, कल्पनात्मकत्वात्,

एवोक्तं—

कल्पनापोढमभ्रान्तं प्रत्यक्षं निर्विकल्पकम् ।
विकल्पो वस्तुनिर्भासादसंवादादुपप्लवः ॥
ग्राह्यं वस्तु प्रमाणं हि ग्रहणं यदितोऽन्यथा ।
न तद्वस्तु न तन्मानं शब्दलिङ्गेन्द्रियादिजम् ॥ इति ।

सौगतमततत्त्वमित्थमभ्यधायि—

बौद्धानां सुगतो देवो विश्वं च क्षणभङ्गुरम्।
आर्यसत्याख्यया तत्त्वचतुष्टयमिदं क्रमात्॥
दुःखमायतनं चैव ततस्समुदयो मतः।
मार्गश्चेत्यस्य च व्याख्या क्रमेण श्रूयतामतः॥
दुःखं संसारिणः स्कन्धास्ते च पञ्च प्रकीर्तिताः।
विज्ञानं वेदना संज्ञा संस्कारो रूपमेव च॥
पञ्चेन्द्रियाणि शब्दाद्या विषयाः पञ्च मानसम्।
धर्मायतनमेतानि द्वादशायतनानि तु॥
रागादीनां गणो यस्मात्समुदेति नृणां हृदि।
आत्मात्मीयस्वभावाख्यः स स्यात्समुदयः खलु॥
क्षणिकाः सर्वसंस्कारा इति या वासना स्थिरा।
स मार्ग इति विज्ञेयः स च मोक्षोऽभिधीयते॥
प्रत्यक्षमनुमानं च प्रमाणद्वितयन्तथा।
चतुष्प्रस्थानिका बौद्धाः ख्याता वैभाषिकादयः॥
अर्थो ज्ञानान्वितो वैभाषिकेण बहु मन्यते।
सौत्रान्तिकेन प्रत्यक्षग्राह्योऽर्थो न बहिर्मतः॥
आकारसहिता बुद्धिर्योगाचारस्य सम्मता।
केवलां संविदं स्वस्थां मन्यन्ते मध्यमाः पुनः॥
रागादिज्ञानसन्तानवासनोच्छेदसम्भवा।
चतुर्णामपि बौद्धानां मुक्तिरेषा प्रकीर्तिता॥ इति।

यद्यपि सौगतानां देहाद्यतिरिक्तः पञ्चस्कन्धातिरिक्तो वाऽऽत्मा नास्तीत्येवोपलब्धतद्ग्रन्थेभ्यः प्रतीतेस्सर्वेषां विश्वासस्तन्मूलक एव चोदनस्य बौद्धमतनिरासप्रयासस्तथापि सम्मितीया वज्जिपुत्तकाश्च पुद्गलवादिनो बौद्धाः शरीराद्यतिरिक्तस्य नित्यस्यात्मनस्साधका अप्यासन्निति तिब्बतदेशीयग्रन्थेभ्यः स्फुटमुन्नीयते। वज्जिपुत्तकाः खलु मूलसङ्घात्पुरैव भेदमापन्ना इति तेषां प्राचीनत्वे न कोऽपि सन्देहः। संयुत्तनिकायाख्ये (२५)सुत्तपिटकान्तर्गतग्रन्थविशेषे भारहारसूत्राभिधं किमपि सूत्रमुपलभ्यते यत्र भार(१)तद्धारक(२)तद्ग्रहण(३)तत्त्याग(४)रूपवस्तुचतुष्टयं साधु प्रतिपादितम्। तत्र भारस्य पञ्चस्कन्धात्मकतया प्रोक्तत्वात्तद्धारकस्य पुद्गलत्वं स्कन्धातिरिक्तत्वमेवेति स्पष्टं प्रतिभाति, तृष्णैव च भारग्रहणम्, उपरमात्मकनिर्वाणमेव तत्त्यागः। बुद्धघोष–वसुबन्धु–चन्द्रकीर्ति–यशोमित्रादिभि: सूत्रस्याऽस्यान्यथा व्याख्यातत्वेऽपि स्कन्धव्यतिरिक्तात्मसिद्धिवादस्य [illegible] सूत्रे [illegible]दर्शनादपि निर्धार्यते इति महामहोपाध्याय [illegible] शास्त्रिणां [illegible]

ततश्चापरे तदनुयायिनः—बाह्येषु गन्धादिष्वान्तरेषु च पञ्चस्कन्धेषु विद्यमानेष्वपि तत्रास्थामुत्पादयितुं सर्वं शून्यमिति प्राथमिकविनेयानुपदिश्याचार्यो द्वितीयान् विज्ञानमात्रग्रहाभिनिविष्टान् विज्ञानमेवैकं तत्त्वं बाह्यन्तु शून्यमेवेत्याख्याय तृतीयानुभयं सत्यमित्यङ्गीकुर्वतो विज्ञेयमनुमेयमिति विरुद्धां भाषामुपवर्णयामासेति—वर्णयन्तो वैभाषिकाख्यया(१) विख्याता बभूवुः। नचैवं विनेयाशयानुरोधेनोपदेशभेदः साम्प्रदायिकत्वाननुरोधात्कथं प्रमाणपदवीमारोढुमर्हतीति साम्प्रतम्।

देशना लोकनाथानां सत्त्वाशयवशानुगाः।
भिद्यन्ते बहुधा लोके उपायैर्बहुभिः पुनः॥
गम्भीरोत्तानभेदेन क्वचिच्चोभयलक्षणा।
भिन्ना हि देशनाऽभिन्ना शून्यताऽद्वयलक्षणा॥

इति बोधिचित्तविवरणोक्तवाक्यजातैरन्तेवासिबुद्धिवैलक्षण्येन देशनानां भेदसम्भवेऽपि शून्यताद्वयत्व एवाचार्योपदेशतात्पर्यावधारणात्। अत एव विवेकविलासे

यन्ते। न च सहोपलंभनियमस्तत्र प्रमाणमिति वाच्यम्। वेद्यवेदकयोरभेदसाधकस्य तस्याप्रयोजकत्वेन सन्दिग्धविपक्षव्यावृत्तिकत्वात्। ज्ञानस्वरूपोऽपि नीलाद्याकारो भ्रान्त्या बहिर्वदवभासत इत्यप्ययुक्तम्, बाह्यार्थाभावे तद्व्युत्पत्तिराहित्येन बहिर्वदित्युपमानोक्तेरयुक्तत्वात्। न हि चैत्रो वन्ध्यापुत्रवदिति कश्चित्प्रेक्षावानाचक्षीत। भेदप्रतिभासस्य भ्रान्तत्वेऽभेदप्रतिभासस्य प्रामाण्यन्तत्प्रामाण्ये च भेदप्रतिभासस्य भ्रान्तत्वमित्यन्योन्याश्रयाच्च। न च ज्ञानातिरिक्तकालस्यार्थस्य ग्राह्यत्वमयुक्तमिति वक्तव्यम्। इन्द्रियसंनिकृष्टस्य विषयस्योत्पाद्ये ज्ञाने स्वाकारसमर्पकतया समर्पितेनाकारेणार्थस्यानुमेयतोपपत्तेः। तथाहि ये यस्मिन् सत्यपि कादाचित्कास्ते तदतिरिक्तसापेक्षाः विवक्षुपुरुषान्तरसापेक्षाविवक्षुमद्वचनप्रतिभासादिवत्, विवादास्पदाश्चैते प्रवृत्तिप्रत्यया आलयविज्ञाने सत्यपि कदाचिदेव नीलाद्युल्लेखिन इति। तस्मादालयविज्ञानसन्तानभिन्नः कादाचित्कप्रवृत्तिहेतुर्बाह्योऽर्थो ग्राह्य एव न वासनाकादाचित्कत्वहेतुक इति संक्षेपः।

(१) इयं ह्येतेषां परिभाषा—सौत्रान्तिकमतेनार्थस्यानुमेयत्वे कस्यचिदपि प्रत्यक्षस्यार्थस्याभावेन व्याप्तिग्रहासम्भवादनुमानप्रवृत्त्यनुपपत्तिस्सार्वजनीनानुभवविरोधश्च। स चार्थो ग्राह्याध्यवसेयभेदाद्द्विविधः। तत्र ग्रहणं निर्विकल्पकरूपं प्रमाणम्, कल्पनापोढत्वात्। अध्यवसायस्तु सविकल्पकाख्यो न प्रमाणम्, कल्पनात्मकत्वात्, अत एवोक्तं—

कल्पनापोढमभ्रान्तं प्रत्यक्षं निर्विकल्पकम्।
विकल्पो वस्तुनिर्भासादसंवादादुपप्लवः॥
ग्राह्यं वस्तु प्रमाणं हि ग्रहणं यदितोऽन्यथा।
न तद्वस्तु न तन्मानं शब्दलिङ्गेन्द्रियादिजम्॥ इति।

सौगतमततत्त्वमित्थमभ्यधायि—

बौद्धानां सुगतो देवो विश्वं च क्षणभङ्गुरम्।
आर्यसत्याख्यया तत्त्वचतुष्टयमिदं क्रमात्॥
दुःखमायतनं चैव ततस्समुदयो मतः।
मार्गश्चेत्यस्य च व्याख्या क्रमेण श्रूयतामतः॥
दुःखं संसारिणः स्कन्धास्ते च पञ्च प्रकीर्तिताः।
विज्ञानं वेदना सञ्ज्ञा संस्कारो रूपमेव च॥
पञ्चेन्द्रियाणि शब्दाद्या विषयाः पञ्च मानसम्।
धर्मायतनमेतानि द्वादशायतनानि तु॥
रागादीनां गणो यस्मात्समुदेति नृणां हृदि।
आत्मात्मीयस्वभावाख्यः स स्यात्समुदयः खलु॥
क्षणिकाः सर्वसंस्कारा इति या वासना स्थिरा।
स मार्ग इति विज्ञेयः स च मोक्षोऽभिधीयते॥
प्रत्यक्षमनुमानं च प्रमाणद्वितयन्तथा।
चतुष्प्रस्थानिका बौद्धाः ख्याता वैभाषिकादयः॥
अर्थो ज्ञानान्वितो वैभाषिकेण बहु मन्यते।
सौत्रान्तिकेन प्रत्यक्षग्राह्योऽर्थो न बहिर्मतः॥
आकारसहिता बुद्धिर्योगाचारस्य सम्मता।
केवलां संविदं स्वस्थां मन्यन्ते मध्यमाः पुनः॥
रागादिज्ञानसन्तानवासनोच्छेदसम्भवा।
चतुर्णामपि बौद्धानां मुक्तिरेषा प्रकीर्तिता॥ इति।

यद्यपि सौगतानां देहव्यतिरिक्तः पञ्चस्कन्धातिरिक्तो वाऽऽत्मा नास्तीत्येवोपलब्धतद्ग्रन्थेभ्यः प्रतीतेस्सर्वेषां विश्वासस्तन्मूलक एव चोदयनस्य बौद्धमतनिरासप्रयासस्तथापि सम्मितीया वज्जिपुत्तकाश्च पुद्गलवादिनो बौद्धाः शरीराद्यतिरिक्तस्य नित्यस्यात्मनस्साधका [illegible]दृष्ट्या स्फुटमुन्नीयते। वज्जिपुत्तकाः खलु मूलसद्धर्मादेव भेदमापन्ना इति तेषां प्राचीनत्वे न कोऽपि सन्देहः। संयुत्तनिकायाख्ये (२५) सुत्तपिटकान्तर्गतग्रन्थविशेषे भारहारसूत्राभिधं किमपि सूत्रमुपलभ्यते यत्र भार(१) भारहारक(२) भारादान(३) भारनिक्षेप(४) रूपवस्तुचतुष्टयं साधु प्रतिपादितम्। तत्र भारस्य पञ्चस्कन्धात्मकतया भारहारकस्य पुद्गलत्वं स्कन्धातिरिक्तत्वमेवेति स्पष्टं प्रतिभासते, तृष्णैव च भारादानम्, [illegible] एव तत्त्यागः। बुद्धघोष-वसुबन्धु-चन्द्रकीर्ति-यशोमित्रादिभिः [illegible] व्याख्यातादेऽपि स्कन्धातिरिक्तात्मसिद्धावेवास्य तात्पर्यमिति [illegible]मादपि निर्धार्यते इति मन्यामहे [illegible]

[illegible] [illegible] विचा-रणीयम् ।

(स्थिरात्मतत्त्वसाधनम् ।)

एवं नैरात्म्यवादिनां [illegible] आत्मतत्त्वविवेके [illegible]-रस्थापने क्षणभङ्गो वा(१) बाह्यार्थभङ्गो वा (२) गुणगुणिभेदभङ्गो वा( )अनुपलम्भो(४) वेति विप्रतिपत्तिचतुष्टयमेव [illegible] । [illegible] नैरात्म्यवादिन एवेति तन्मतमपि दूषणमेव, तथा [illegible]-शिक्षोप्रतिपादनमात्रप्रयोजनकता । [illegible] निरा-करणं विना नात्मं भावयतीति [illegible] [illegible] ऽस्मिन्नाचार्यप्रवरैः परिकरो बद्धः ।

अत्र क्षणभङ्गे निरस्यत्वभङ्गः, बाह्यार्थभङ्गे गुणगुणिभेदभङ्गे च [illegible]ऽ-सिद्धिः, अनुपलम्भो हात्मासिद्धिरिति [illegible] पूर्वपक्षिमतेन यथायथं वेदितव्यम् ।

तत्र तावत्क्षणभङ्गनिरासके प्रथमपरिच्छेदे [illegible]लक्षणविरुद्धधर्म-संसर्गादेर्भेदसाधकत्वाभावात् [illegible] क्षणिकत्वनिराकर-णम्(१), क्रमयौगपद्याभ्यां स्थिरे बीजेऽङ्कुरोत्पादासम्भवमूलक्षणिकत्वस्य खण्ड-नम्(२), सहकारिसमवधानासमवधानाभ्यामेव बीजादङ्कुरोत्पादसम्भवे क्षणिकेऽपि कुर्वद्रूपदृष्टान्तेन तत्कल्पना व्यर्थेत्यादिना भावानामुत्पादविनाशस्वभावत्वनिरस-नम्(३), सव्यतिरेकविवरणं क्षणिकत्वसत्त्वयोर्व्यतिरेकव्याप्त्यसिद्धया क्षणिकत्व-खण्डनम्(४), ध्रुवभावितया विनाशस्याहेतुकत्वेन भावस्य विनाशस्वभावताया बौद्धाभिप्रेतायाः निरसनम् (५), नैयायिकमते प्रत्यभिज्ञान—क्षणिकत्वानुपपत्तिभ्यां स्थिरात्मसाधनम्(६), अतद्व्यावृत्तिरूपान्यापोहेनैवानुगतबुद्धिसम्भवे कृतं विधि-रूपातिरिक्तजातिपदार्थेनेति पूर्वपक्षिमतसमुन्मूलनम् (७), शब्दलिङ्गविकल्पा-नामलीकविषयत्वनिराकरणम् (८), बाह्यार्थसद्भावमुररीकुर्वतो विज्ञानाकारवादिनः सौत्रा-न्तिकस्य प्रद्रावणम्(९), जातिबाधकनिरासपूर्वकमपोहनिरासोपसंहारद्वाराऽऽत्मनि क्ष-णभङ्गरूपबाधकनिराकरणसमाप्ति(१०)रिति प्रधानप्रकरणानि ।

बाह्यार्थभङ्गो वेत्यादियोगाचारीयद्वितीयविप्रतिपत्तिनिरासके द्वितीये तु परिच्छेदे—ग्राह्यग्राहकयोस्तादात्म्यखण्डनम्(१), तयोर्भेदसाधनम्(२), भेदस्य काल्पनिकत्वनिरा-सः(३), चित्राकारविज्ञानवादिरत्नकीर्तिमतनिराकरणम्(४), आश्चर्यरूपत्वाच्चतु शिखर-चित्रमिति चित्राद्वैतमतस्य चित्रंद्वैतापत्त्या प्रतिबन्दिः(५), एकजातीयविकल्पद्वय-ग्राह्य ।हकैक्यनिराकरणोपसंहार·(६), प्रासङ्गिकं विश्वस्य विचारासहत्वाच्छून्य माध्यमिकाक्षेपखण्डनम्(७), बाह्यस्य ग्राह्यत्वस्थापनम्(८), असद्विशेषखण्ड-), विचारासहविचारस्य भौतिकत्वप्रदर्शनम्(१०), वाक्यारूढस्य विचाररूपस्य

सतर्कप्रमाणस्य विचारसहत्वनिराकरणम्(११), विश्वशून्यतासाधकप्रतिज्ञाहेतुदृष्टान्तानां खण्डनम्(१२), दूषणोपक्रमविचारेण वस्तुनिषेध–भेदनिषेधनिराकरणम्(१३), त्रिविधभेदस्वरूपलक्षणोपपादनम्(१४), विरुद्धधर्माध्यासरूपपञ्चविधावयविबाधकदूषणम्(१५), चित्रावयविबाधकखण्डनम्(१६), (प्रासङ्गिकं) परमाणुबाधकनिरासपूर्वकं तत्स्थापनम्(१७), परमाणुनिवृत्तौ सर्वविलोपाच्छून्यत्वमिति माध्यमिकमतनिरासः(१८), अनुपलम्भस्यावयविनि बाधकत्वनिराकरणम्(१९), कुर्वद्रूपवैजात्यनिरसनम्(२०), अवयविभिन्नस्थूलद्रव्यनिराकरणम्(२१), निरवयत्वानुमानखण्डनपूर्वकं निरवयवविज्ञानवादिमतखण्डनं(२२)चेत्यवान्तरप्रकरणसहितानि प्रधानप्रकरणानि ।

गुणगुणिनोरभेदात्क्षणिकज्ञानातिरिक्त आत्मा नास्तीत्यभिप्रायेण गुणगुणिभेदभङ्गो वेति तृतीयविप्रतिपत्तिविदूषके तृतीयपरिच्छेदे तावत्–(१)प्रतिसन्धानस्यात्मविषयत्वप्रसाधनम्, (२)गुणिनि सम्बन्धाभावव्यापकत्वयोर्बाधकत्वनिरासः, (३)गुणगुणिनोः सहोपलम्भनियमदूषणम्, (४)नैरात्म्यवादखण्डनम् इति चत्वार्येव प्रकरणानि सन्दृब्धान्याचार्यैः ।

शशविषाणवदनुपलम्भादात्मसत्त्वाभाव इति मन्वानानां बौद्धानामनुपलम्भो वेति चतुर्थविप्रतिपत्तिप्रतिद्वन्द्विनि चतुर्थे परिच्छेदे तु (१)अनुपलब्धिनिरासातिदेशेन तुरीयविप्रतिपत्तिनिरासः, (२)प्रत्यक्षेणात्मसद्भावसाधनम्, (३)वासनामात्रजन्यत्वेनाहम्प्रत्ययस्यावस्तुकत्वमित्याक्षेपस्य खण्डनम्, (४)अहम्प्रत्ययस्य सवस्तुकत्वसाधनम्, (५)प्रतिसन्धानात्मकानुमानेन स्थिरात्मसाधनम्, (६)अभ्रान्तसमर्तैकावसायस्य प्रकृतिविकारभावस्य चोपादानोपादेयलक्षणत्वनिरासः, (७)प्रतिसन्धानयोग्यताया उपादानोपादेयत्वनिराकरणम्, (८)बालयुवादिप्रत्ययप्रतिसन्धानमित्यस्य खण्डनम्, (९)स्मृत्यन्यथानुपपत्त्याऽनुभवितृस्मर्त्रोरभेदस्थापनम्, (१०)भूतेन्द्रियात्मवादखण्डनम्, (११)परलोकफलोपभोक्तृनादिविभ्वात्मसाधनम्, (१२)महतोऽपि महीयांसमित्याद्यागमस्यार्थवादत्वमित्याक्षेपस्य परिहारः, (१३)आम्नायप्रामाण्यादात्मन उपादेयत्वम्, (१४)प्रपञ्चमिथ्यात्वादिदोषैराम्नायप्रामाण्यासम्भवस्य निरासः, (१५)आम्नायप्रामाण्यस्थापनम्, (१६)ईश्वरसाधकानुमानदोषोद्धारः, (१७)सकर्तृकत्वव्याप्तावुपाध्याद्याक्षेपनिरासः, (१८)विपक्षे बाधक–उपाधिविरह–तदुत्पत्तिरूपत्रिविधप्रतिबन्धसाधनम्, (१९)उपाधिस्वरूपम्, (२०)प्रतिबन्धप्रतिबन्दिनिरासः, (२१)ईश्वरे सार्वज्ञ्यसाधनम्, (२२)ईश्वरे वेदकर्तृत्वस्थापनम्, (२३)वेदे महाजनपरिगृहीतत्वसाधनम्, (२४)परिग्रहशब्दार्थः, (२५)सौगतागमे महाजनपरिगृहीतत्वाभावोपपादनम्, (२६) नित्यागमैकदेशखण्डनम्, (२७)प्रलयसाधनम्, (२८)वेदसम्प्रदायस्य नित्यत्वसाधनम्, (२९)ईश्वरमीमांसा–कापिलपक्षान्तःपातित्वनिरासः, (३०)बौद्धागमदेयत्वे युक्तिः, (३१)आगमस्य विच्छिन्नमूलत्वेनाप्रामाण्यस्यापत्तेर्निरासः, (३२)दुःखनिवृत्तेः परमपुरुषार्थत्वसाधनम्, (३३)नित्यसुखाभिव्यक्तेः खण्डनम्,

वाराणसेयराजकीयसंस्कृत[illegible] गोपीनाथ[illegible] निभा-
वनीयम् ।

(स्थिरात्मतत्त्व[illegible]नम् ।)

एवं नैरात्म्यवादिनामनुद्भिन्नोद्भावनां [illegible] रससाधने क्षणभङ्गो वा(१) बाह्यार्थभङ्गो वा(२) [illegible] भङ्गो वा(३) [illegible]म्भो(४) वेति विप्रतिपत्तिचतुष्टयमेव बाधकं सम्भवति । [illegible] नैरात्म्यवादिन एवेति तन्मतमपि दूषणीयम्, [illegible] आन्वी-क्षिकीप्रतिपाद्यन्यायप्रयोगावश्यकता । [illegible] निरा-करणं विना नात्मं धारयतीति तन्निरासा[illegible] प्रथम[illegible] निबन्धो ऽस्मिन्नाचार्यप्रवरैः परिकरो बद्धः ।

अत्र क्षणभङ्गे नित्यत्वभङ्गः, बाह्यार्थभङ्गे गुणगुणिभेदभङ्गे च [illegible]नो ऽसिद्धिः, अनुपलम्भे स्वरूपासिद्धिरिति बाधकचतुष्टयफलं पूर्वपक्षिमतेन यथाक्रमं वेदितव्यम् ।

तत्र तावत्क्षणभङ्गनिरासके प्रथमपरिच्छेदे सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्मसं-सर्गादेर्भेदसाधकत्वाभावात् यत्सत्तत्क्षणिकमिति प्रतिबन्धासिद्ध्या क्षणिकत्वनिराकर-णम्(१), क्रमयौगपद्याभ्यां स्थिरे बीजेऽङ्कुरोत्पादासम्भवनूलक्षणिकत्वस्य खण्ड-नम्(२), सहकारिसमवधानासमवधानाभ्यामेव बीजादङ्कुरोत्पादसम्भवे क्षणिकेऽपि कुर्वद्रूपदृष्टान्तेन तत्कल्पना व्यर्थेत्याशयेन भावानामुत्पादविनाशस्वभावत्वनिरस-नम्(३), सव्यतिरेकविवरणं क्षणिकत्वसत्त्वयोर्व्यतिरेकव्याप्त्यसिद्धया क्षणिकत्व-खण्डनम्(४), ध्रुवभावितया विनाशस्याहेतुकत्वेन भावस्य विनाशस्वभावताया बौद्धाभिप्रेतायाः निरसनम् (५), नैयायिकमते प्रत्यभिज्ञान—क्षणिकत्वानुपपत्तिभ्यां स्थिरात्मसाधनम्(६), अतद्व्यावृत्तिरूपान्यापोहेनैवानुगतबुद्धिसम्भवे कृतं विधि-रूपातिरिक्तजातिपदार्थेनेति पूर्वपक्षिमतसमुन्मूलनम् (७), शब्दलिङ्गविकल्पा-नामलीकविषयत्वनिराकरणम् (८),बाह्यार्थसद्भावमुररीकुर्वतो विज्ञानाकारवादिनः सौत्रा-न्तिकस्य प्रद्रावणम्(९), जातिबाधकनिरासपूर्वकमपोहनिरासोपसंहारद्वाराऽऽत्मनि क्ष-णभङ्गरूपबाधकनिराकरणसमाप्ति(१०)रिति प्रधानप्रकरणानि ।

बाह्यार्थभङ्गो वेत्यादियोगाचारीयद्वितीयविप्रतिपत्तिनिरासके द्वितीये तु परिच्छेदे—ग्राह्यग्राहकयोस्तादात्म्यखण्डनम्(१), तयोर्भेदसाधनम्(२), भेदस्य काल्पनिकत्वनिरा-सः(३),चित्राकारविज्ञानवादिरत्नकीर्तिमतनिराकरणम्(४),आश्चर्यरूपत्वाच्चतुःशिखर-चित्रमिति चित्राद्वैतमतस्य चित्रद्वैतापत्त्या प्रतिबन्दिः(५), एकजातीयविकल्पद्वय-ग्राह्य ग्राहकैक्यनिराकरणोपसंहारः(६),प्रासङ्गिकं विश्वस्य विचारासहत्वाच्छून्य माध्यमिकाक्षेपखण्डनम्(७), बाह्यस्य ग्राह्यत्वस्थापनम्(८), असद्विशेषखण्ड-[illegible]), विचारासहविचारस्य भौतिकत्वप्रदर्शनम्(१०), वाक्यारूढस्य विचाररूपस्य

[illegible](११), [illegible]त्रिवृत्करणानां [illegible](१२) [illegible](१३), [illegible](१४), [illegible]वर्णनम्(१५), [illegible](१६), ([illegible]) [illegible](१७), [illegible]निरासः (१८), [illegible](१९), [illegible]निरसनम्(२०), [illegible](२१), [illegible] निरवयवविज्ञानवादखण्डन(२२)[illegible] [illegible]प्रकरणानि ।

गुणगुणिनोरभेद[illegible] गुणगुणिभेदमज्ञो वेति तृतीयविप्रतिपत्तिप्रतिद्वन्द्वीनि तृतीये परिच्छेदे तु—(१)[illegible]विषयत्वप्रसाधनम्, (२)[illegible]बाधकस्य निरासः, (३)गुणगुणिनोः सहोपलम्भनियम[illegible], (४)[illegible]खण्डनम् इति चत्वार्येव प्रकरणानि सन्दर्भितानि ।

[illegible] इति मन्वानानां बौद्धानामनुपलम्भो वेति चतुर्थविप्रतिपत्तिप्रतिद्वन्द्वीनि चतुर्थे परिच्छेदे तु (१)अनुपलब्धिनिरासातिदेशेन तुरीयविप्रतिपत्तिनिरासः, (२)प्रत्यक्षेणात्मसद्भावसाधनम्, (३)वासनामात्रजन्यत्वेनाहम्प्रत्ययस्यावस्तुकत्वमित्याक्षेपस्य खण्डनम्, (४)अहम्प्रत्ययस्य सवस्तुकत्वसाधनम्, (५)प्रतिसन्धानात्मकानुमानेन स्थिरात्मसाधनम्, (६)अभ्रान्तसमतैकावसायस्य प्रकृतिविकारभावस्य वोपादानोपादेयलक्षणत्वनिरासः, (७)प्रतिसन्धानयोग्यताया उपादानोपादेयत्वनिराकरणम्, (८)कालभेदाग्रहात्प्रतिसन्धानमित्यस्य खण्डनम्, (९)स्मृत्यन्यथानुपपत्त्याऽनुभवितृस्मर्त्रोरभेदस्थापनम्, (१०)भूतेन्द्रियाद्यात्मवादखण्डनम्, (११)परलोकफलोपभोक्त्रनादिविभ्वात्मसाधनम्, (१२)महतोऽपि महीयांसमित्याद्यागमस्यार्थवादत्वमित्याक्षेपस्य परिहारः, (१३)आम्नायप्रामाण्यादात्मन उपादेयत्वम्, (१४)प्रपञ्चमिथ्यात्वादिदोषैराम्नायप्रामाण्यासम्भवस्य निरासः, (१५)आम्नायप्रामाण्यस्थापनम्, (१६)ईश्वरसाधकानुमानदोषोद्धारः, (१७)सकर्तृकत्वव्याप्तावुपाध्याद्याक्षेपनिरासः, (१८)विपक्षे बाधक–उपाधिविरह–तदुत्पत्तिरूपत्रिविधप्रतिबन्धसाधनम्, (१९)उपाधिस्वरूपम्, (२०)प्रतिबन्धप्रतिबन्दिनिरासः, (२१)ईश्वरे सार्वज्ञ्यसाधनम्, (२२)ईश्वरे वेदवक्तृत्वस्थापनम्, (२३)वेदे महाजनपरिगृहीतत्वसाधनम्, (२४)परिग्रहशब्दार्थः, (२५)सौगताद्यागमे महाजनपरिगृहीतत्वाभावोपपादनम्, (२६) नित्यानुमेयवेदखण्डनम्, (२७)प्रलयसाधनम्, (२८)वेदसम्प्रदायस्य नित्यत्वसाधनम्, (२९)सेश्वरमीमांसा–कापिलपक्षान्तःपातित्वनिरासः, (३०)बौद्धागमहेयत्वे युक्तिः, (३१)आगममूलचिन्तनेनाम्नायप्रामाण्यस्थापनोपसंहारः, (३२)दुःखनिवृत्तेः परमपुरुषार्थत्वसाधनम्, (३३)नित्यसुखात्मकमुक्तेः खण्डनम्,

छायामात्रस्याप्यप्रा- सौगतेन मायावादिना [illegible] नीलत्वप्रकारकं नैयायिक-
रीत्या नीलादीनां पारमार्थिकत्वं नैयायिकाभिमतः । तथा च प्रामाण्य नीलादेर्भेदमन्त-
रेण तत्र विरोधो न वृत्तिमत्त्वतः, [illegible] तदा वेद-
नये वेदानुसारिणि अनिर्वचनीयमिथ्यात्ववादो [illegible], [illegible] पारमार्थिकत्वेन सत्-
वद्वा [illegible] तदा नैयायिकमतानुसारेण [illegible] भवति, [illegible] न बौद्धमतेना-
स्यद्विशेषसिद्धिरिति तथागतराजगायां [illegible] परिमार्थं
कदाचिदधिप्रहरणेनेव वेदान्तिमताश्रयणेन निगृहीते बौद्धे नैयायिकस्यैव विजय इति
ऋजुमार्गपरित्यागे न निमित्तं पश्यामो गौडब्रह्मानन्दस्य । तथा च निर्विकल्पमूलत्वा-
द्विरुद्धार्थाभिधानाद्यालम्बनात् [illegible] बौद्धेन सह व्यवहारेऽनुभवानुरूपत्वेनात्मास-
स्थितौ सत्यां प्रपञ्चशून्यताऽनादरणीयेत्याशयेन सौगतागममूलोच्छेदं निरूपणोदयनेन
वेदमूलत्वेनास्तिकत्वान्महावणिजा वेदान्तिना सह विवादे उपयोगित्वाभावाच्चिन्तया
कृतमित्येव वाक्यमात्रत्वस्थापनावसरे उद्घोषितम् । एतेन वेदान्तदर्शनस्येव पुरुषधौरेय-
स्य प्रयोजनं साधयतीति कथमवधारितं मायावादिभिरित्यलं मान्यानां व्याख्यानेषु
कटाक्षनिक्षेपैः । एवं च विना पक्षपातमात्मतत्त्वविवेके दार्शनिकमूर्धन्यनैयायिकमतेना-
त्मतत्त्वविवेचनस्य विहितत्वादुदयनस्याक्षपादमतावलम्बित्वमेवेति सिद्ध्यति ।

(पौराणिकमुदयनाचार्यचरित्रम्)

प्रस्तुतनिबन्धनिर्मातारमेव न्यायाचार्यपदाङ्कितमुदयनाचार्यमुदयनो वा(१) उदय-
नाचार्यो वा न्यायाचार्योदयनो वा उदयकरो वा इत्यादिनामभिस्तत्तद्देशीया गुणै-
कपक्षपातिनोऽनेकविधाभि- किंवदन्त्यादिभिर्वर्णयन्ति । स चायं प्रशस्तपादभाष्यटी-
कायाः किरणावल्याः[1] वैशेषिकशास्त्रसारभूताया लक्षणावल्या[2] न्यायभाष्यटीकाटीकाया
न्यायनिबन्धापरनामधेयायास्तात्पर्यपरिशुद्धेः[3] न्यायपरिशिष्टाख्याया न्यायसूत्रवृत्ते-
र्बोधसिद्धेर्[4]न्यायकुसुमाञ्जलेश्च[5] विधातात्मतत्त्वविवेककर्त्रु[6]दयनाचार्यादभिन्न एव । ईश्वरप्र-
त्यभिज्ञासूत्रग्रन्थोक्त उदयाकरसूनुरुदयाकरः, शब्देन्दुशेखरे ज्योत्स्नाख्यटीकाकर्तोदय-
ङ्करश्च नागेशभट्टात्पश्चाद्भाव्येतद्भिन्न एव । तस्य च मैथिलवंशोद्भवस्य विद्वत्प्रकाण्डस्य
चरित्रं भविष्यपुराणपरिशिष्टे ३० अध्याये एवमुपलभ्यते—

अथ वक्ष्ये तृतीयस्य हरेरंशस्य धीमतः ।
उदयनाचार्यनाम्नस्तु माहात्म्यं लोमहर्षणम् ॥
भूत्वा स मिथिलायान्तु शास्त्राण्यध्यैष्ट सर्वतः ।
विशेषतो न्यायशास्त्रं साक्षाद्वै गौतमो मुनिः ।
बौद्धसिद्धान्तमुध्वान्तःसुखाय हितकारिणीम् ।

---

(१) साम्प्रतमपि मिथिलामण्डलान्तर्गतकरियौनग्रामे एतद्वंशीया आचार्योपाधि-
भूकृता विद्वांसो वर्तन्त इति मैथिला वदन्ति ।

निर्ममे विदुषां प्रीत्यै विमलां किरणावलीम् ॥
एकदा बौद्धसिद्धान्तान् प्रकटीकर्तुमागतः ।
बौद्धाचार्यस्तीर्थभुक्तौ नृपग्रामे समागतः ॥
स्वशिष्यैः स्वीयशास्त्रस्य पुस्तकैर्बहुभिर्वृतः ।
राजानं प्रेषयामास दूतं दर्पवशादसौ ॥
कंचिच्छिष्यं, गच्छ शिष्य मिथिलेशं वदाधुना ।
महाकष्टाद्वेदशास्त्राभ्यां मुधा भ्रान्तोऽसि भूपते ॥
निरीक्ष्य मम शास्त्राणि मत्पथानुगतो भव ।
अस्ति चेत्तव देशेऽस्मिन् वेदस्थापनकृत्पुमान् ॥
तमानय मया सार्धं विचारं प्रकरोतु सः ।
तदा राजा तु श्रुत्वैतद्वचनं दूतभाषितम् ॥
उवाच गच्छ दूत त्वं स्वगुरुं ब्रूहि मे वचः ।
अहं भ्रान्तः स चेद्भ्रान्त इत्येवं निश्चयो महान् ॥
आगच्छ सदसि प्रातः स ते व्यक्तीभविष्यति ।
इत्युक्तः स गतो दूतः प्राह सर्वं नृपोदितम् ॥
गुरवे, स तु शृण्वन् वै जहासातिमदान्वितः ।
अथ राजा तत्क्षणात्तु देशस्थान्पण्डितान् बहून् ॥
श्रीमदुदयनाचार्यमुख्यानानाय्य चोक्तवान् ।
अहोऽयं नास्तिको ग्रामे समायातोऽतिपंडितः ॥
अनेन विवदध्वं वै यूयं यदि स चेज्जयेत् ।
तदाहं च भवन्तश्च सर्वे तन्मतगामिनः ॥
भविष्यामो न सन्देहो भवतां चेज्जयो भवेत् ।
तदाऽहं भवतां दास्यं करिष्यामि न संशयः ॥
इत्युक्तास्ते तु विद्वांसः सर्वे तूष्णीं स्थिता अथ ।
श्रीमदुदयनाचार्यस्तेषां मध्येऽब्रवीन्नृपम् ॥
सत्यमात्थ महाराज शृणु किंचिन्मयोदितम् ।
जयः पराजयो वापि श्रीहरेरिच्छया नृणाम् ॥
यथाशक्ति विवादन्तु करिष्यामि न संशयः ।
त्वं तु चिन्तां परित्यज्य पश्यास्माकं पराक्रमम् ॥
इत्युक्त्वा नृपतिग्रामे तस्थुः सर्वेऽथ पण्डिताः ।
द्वितीये दिवसे प्राप्ते राजा सदसि चागतः ॥
आहूय पण्डितान्सर्वान् तं चापि जिनशास्त्रिणम् ।
उवाच युवयोरस्तु विचारः पश्यतो मम ॥
इति राजवचः श्रुत्वा नास्तिकः पूर्वमब्रवीत् ।

अहो विचार उभयोः स नो भवितुमर्हति ॥
नैते वै सत्पथारूढाः किं वदिष्यन्ति मामिह ।
इति श्रुत्वा वचस्तस्य नास्तिकस्य दुरात्मनः ॥
उवाचोदयनाचार्यो मतं तन्मतखण्डनम् ।
एवं बहुदिनान्यासीद्विचारः सुमहांस्तयोः ॥
तदा बौद्धो हृदा मत्वाचार्यान्निजपराजयम् ।
मायां विस्तारयामास महाश्चर्यप्रदायिनीम् ॥
उवाच नृपतिं राजन्सर्वेऽमी मद्विरोधिनः ।
न कोऽपि मद्धितं ब्रूते तस्मादेकं वदाम्यहम् ॥
शालग्रामशिलायान्तु सत्यमेषां स्थितो हरिः ।
तामानयात्र स्वमतैः खण्डयामि शिलामहम् ॥
यदि सा जलवद्भूत्वा स्याददृश्या शिला पुनः ।
तदा मदुक्तं सत्यं स्यादथ चेत्ताम्पुनः स तु ॥
आचार्यो जलवत्कृत्वा शिलां व्यक्तां करिष्यति ।
तदास्यापि मतं सत्यं मन्येऽहं नात्र संशयः ॥
इत्युक्तः स नृपस्तेन बौद्धेनाथ महीपतिः ।
ददर्शोदयनाचार्यं किं वदत्येष नास्तिकः ॥
इत्युक्तो भूमिपतिना प्राहाचार्योऽतिहृष्टवत् ।
इदन्तु मायाचरितं तथापि स्वीकरोम्यहम् ॥
मायामपि च जानामि परं त्वेकं ब्रवीम्यहम् ।
जातायां च पुनस्तस्यां शिलायां तन्मतद्वयम् ॥
सत्यं चेति वदिष्यन्ति भ्रान्त्या सर्वे सभासदः ।
तस्मादेकमहं वक्ष्ये सत्यमिथ्याविचारणे ॥
तत्करिष्यत्ययं चेद्धै करिष्ये स्वीकृमप्यहम् ।
इति श्रुत्वा ततो राजा जैनाचार्यं ददर्श ह ।
ततो जैनः स्वयं प्राह करिष्याम्यस्य भाषितम् ।
इति श्रुत्वा ततो राजा शालग्रामशिलां दृढम् ॥
आनाय्य स्थापयामास स्वर्णस्थाल्यां शुचौ भुवि ।
ततो बौद्धोऽब्रवीत् स्वीयं मतं दृष्ट्वा तु तां शिलाम् ॥
अथ क्षणेन सा सर्वा शिला जलमभूत्तदा ।
ततोऽर्द्धक्षणेतस्तद्धै जलमन्तर्बभूव ह ॥
पश्यतां सर्वलोकानां महाश्चर्यमभूदिदम् ।
ततस्तूदयनाचार्यो बौद्धसिद्धान्तखण्डनम् ॥
स्वमतं प्राह शीघ्रं तज्जलं प्रादुर्बभूव ह ।

तत्क्षणेन च तद्द्वारि सा शिला समपद्यत ॥
ततो राजादयस्सर्वे साधुसाध्विति वादिनः ।
प्रशशंसुश्च तं भक्त्योदयनाचार्यमादरात् ॥
आचार्यस्तु तदा प्राह कथमेषा स्तुतिर्मम ।
स्थित एव मते ह्यस्य तस्मात्कुरु मदीरितम् ॥
इत्युक्त्वा नास्तिकं प्राह मयाऽकारि तवेरितम् ।
अतःपरं मतं कस्य सत्यं मिथ्येति निश्चिनु ॥
मया यदुच्यते तेन प्रकारेण नृपाग्रतः ।
एष तालद्रुमो द्वारि तिष्ठत्यतिमहानहो ॥
तमारुह्य पतिष्यावो यः स्थास्यति स सत्यवाक् ।
वेदाः प्रमाणमित्युक्त्वा निपतिष्याम्यहं भुवि ॥
त्वं तु वेदा अप्रमाणमित्युक्त्वा निपताधुना ।
युगपत्पततोर्वृक्षाज्जीविष्यति य आवयोः ॥
स सत्यवाग्मतं तस्य सत्यं लोकस्तुतं भवेत् ।
एवमाचार्यवचनं श्रुत्वा सोऽपि जहर्ष ह ॥
स्वीचकार ततो राजा तावुभावब्रवीद्वचः ।
अहो प्राणान्तिकी चेयं परीक्षा नैव शोभना ॥
तस्माद्विरमतामत्र युवामेतद्विचारतः ।
इति राजवचः श्रुत्वा उदयनाचार्य आह तम् ॥
तव नास्त्यत्र किञ्चिद्धो दूषणं नैव घातकम् ।
स्वशास्त्रभक्तितश्चावां करिष्यावो यथारुचि ॥
त्वमेकस्मिन्मृते चास्मिन्मयि वा नृपसत्तम ।
तन्मतं च परित्यज्य जीवन्मतपरो भव ॥
किञ्च यावन्ति ते राज्ये पुस्तकानि च तानि वै ।
जले प्रक्षिप ये चैतच्छास्त्रोपासनकारकाः ॥
तान् दण्डयित्वा यो जीवेदावयोस्तन्मतानुगान् ।
कुरुष्वेत्यस्मदुक्त्या वै प्रतिज्ञां कुरु भूपते ॥
इत्युक्तो नृपतिर्जैनाचार्यस्य मुखमैक्षत ।
एवमेवाब्रवीत् सोऽपि प्रतिजज्ञे नृपस्तदा ॥
तत उत्थाय ते सर्वे आगतास्तालसन्निधौ ।
वंशादिनाथ तौ द्वौ तमारुह्योच्चैर्महातरम् ॥
वेदाः प्रमाणमित्युक्त्वा आचार्यो न्यपतद्भुवि ।
बौद्धो वेदा अप्रमाणमित्युक्त्वा निपपात ह ॥
आचार्यो निपतन् भूमौ वेदैः संरक्षितः सुखम् ।

अहो विचार उभयोः स नो भवितुमर्हति ॥
नैते वै सत्पथारूढाः किं वदिष्यन्ति मामिह ।
इति श्रुत्वा वचस्तस्य नास्तिकस्य दुरात्मनः ॥
उवाचोदयनाचार्यो मतं तन्मतखण्डनम् ।
एवं बहुदिनान्यासीद्विचारः सुमहांस्तयोः ॥
तदा बौद्धो हृदा मत्वाचार्यान्निजपराजयम् ।
मायां विस्तारयामास महाश्चर्यप्रदायिनीम् ॥
उवाच नृपतिं राजन्सर्वेऽमी मद्विरोधिनः ।
न कोऽपि मद्धितं ब्रूते तस्मादेकं वदाम्यहम् ॥
शालग्रामशिलायान्तु सत्यमेषां स्थितो हरिः ।
तामानयात्र स्वमतैः खण्डयामि शिलामहम् ॥
यदि सा जलवद्भूत्वा स्याददृश्या शिला पुनः ।
तदा मदुक्तं सत्यं स्यादथ चेत्ताम्पुनः स तु ॥
आचार्यो जलवत्कृत्वा शिलां व्यक्तां करिष्यति ।
तदास्यापि मतं सत्यं मन्येऽहं नात्र संशयः ॥
इत्युक्तः स नृपस्तेन बौद्धेनाथ महीपतिः ।
ददर्शोदयनाचार्यं किं वदत्येष नास्तिकः ॥
इत्युक्तो भूमिपतिना प्राहाचार्योऽतिहृष्टवत् ।
इदन्तु मायाचरितं तथापि स्वीकरोम्यहम् ॥
मायामपि च जानामि परं त्वेकं ब्रवीम्यहम् ।
जातायां च पुनस्तस्यां शिलायां तन्मतद्वयम् ॥
सत्यं चेति वदिष्यन्ति भ्रान्त्या सर्वे सभासदः ।
तस्मादेकमहं वक्ष्ये सत्यमिथ्याविचारणे ॥
तत्करिष्यत्ययं चेद्वै करिष्ये स्वीकमप्यहम् ।
इति श्रुत्वा ततो राजा जैनाचार्यं ददर्श ह ।
ततो जैनः स्वयं प्राह करिष्याम्यस्य भाषितम् ।
इति श्रुत्वा ततो राजा शालग्रामशिलां दृढम् ॥
आनाय्य स्थापयामास स्वर्णस्थाल्यां शुचौ भुवि ।
ततो बौद्धोऽब्रवीत् स्वीयं मतं दृष्ट्वा तु तां शिलाम् ॥
अथ क्षणेन सा सर्वा शिला जलमभूत्तदा ।
ततोऽर्द्धदण्डतस्तद्वै जलमन्तर्बभूव ह ॥
पश्यतां सर्वलोकानां महाश्चर्यमभूदिदम् ।
ततस्तूदयनाचार्यो बौद्धसिद्धान्तखण्डनम् ॥
स्वमतं प्राह शीघ्रं तज्जलं प्रादुर्बभूव ह ।

तत्क्षणेन च तद्वारि सा शिला समपद्यत ॥
ततो राजादयस्सर्वे साधुसाध्विति वादिनः।
प्रशशंसुश्च तं भक्त्योदयनाचार्यमादरात् ॥
आचार्यस्तु तदा प्राह कथमेषा स्तुतिर्मम।
स्थित एव मते ह्यस्य तस्मात्कुरु मदीरितम् ॥
इत्युक्त्वा नास्तिकं प्राह मयाऽकारि तवेरितम्।
अतःपरं मतं कस्य सत्यं मिथ्येति निश्चिनु ॥
मया यदुच्यते तेन प्रकारेण नृपाग्रतः।
एष तालद्रुमो द्वारि तिष्ठत्यतिमहानहो ॥
तमारुह्य पतिष्यावो यः स्थास्यति स सत्यवाक्।
वेदाः प्रमाणमित्युक्त्वा निपतिष्याम्यहं भुवि ॥
त्वं तु वेदा अप्रमाणमित्युक्त्वा निपताधुना।
युगपत्पततोर्वृक्षाज्जीविष्यति य आवयोः ॥
स सत्यवाग्मतं तस्य सत्यं लोकस्तुतं भवेत्।
एवमाचार्यवचनं श्रुत्वा सोऽपि जहर्ष ह ॥
स्वीचकार ततो राजा तावुभावब्रवीद्वचः।
अहो प्राणान्तिकी चेयं परीक्षा नैव शोभना ॥
तस्माद्विरमतामत्र युवामेतद्विचारतः।
इति राजवचः श्रुत्वा उदयनाचार्य आह तम् ॥
तव नास्त्यत्र किञ्चिद्वो दूषणं नैव घातकम्।
स्वशास्त्रभक्तितश्चावां करिष्यावो यथारुचि ॥
त्वमेकस्मिन्मृते चास्मिन्मयि वा नृपसत्तम।
तन्मतं च परित्यज्य जीवन्मतपरो भव ॥
किञ्च यावन्ति ते राज्ये पुस्तकानि च तानि वै।
जले प्रक्षिप ये चैतच्छास्त्रोपासनकारकाः ॥
तान् दण्डयित्वा यो जीवेदावयोस्तन्मतानुगान्।
कुरुष्वेत्यस्मदुक्त्या वो प्रतिज्ञां कुरु भूपते ॥
इत्युक्तो नृपतिर्जैनाचार्यस्य मुखमैक्षत।
एवमेवाब्रवीत् सोऽपि प्रतिजज्ञे नृपस्तदा ॥
तत उत्थाय ते सर्वे आगतास्ताडसन्निधौ।
वंशादिनाथ तौ द्वौ समारुह्योच्चैर्महातरुम् ॥
वेदाः प्रमाणमित्युक्त्वा आचार्यो न्यपतद्भुवि।
बौद्धो वेदा अप्रमाणमित्युक्त्वा निपपात ह ॥
आचार्यो निपतन् भूमौ वेदैः संरक्षितः सुखम्।

मन्दं मन्दं समागत्य तस्थौ वेदं हरिं स्मरन् ॥
जैनाचार्यः पतन्मार्गे भ्राम्यमाण उपर्यधः ।
परिवर्तितशीर्षो हि पपात धरणीतले ॥
व्यस्तमस्तकबाह्वङ्घ्रिर्निष्प्राणो न्यपतत्खलु ।
इति दृष्ट्वा महाश्चर्यं सर्वे राजादयो जनाः ॥
आचार्यं प्रशशंसुस्ते नमस्कृत्य मुहुर्मुहुः ।
ततो राजा वेदशास्त्रं सत्यं मत्वाऽतिभक्तितः ॥
स्वराज्ये स्थापयामास तदाचारपरः स्वयम् ।
भूत्वा चकार राज्यं स सर्वधर्मसमन्वितः ॥
नास्तिकस्य च यान्यासन् शास्त्राणि पृथिवीतले ।
तानि सर्वाणि चिक्षेप जले ये तदुपासकाः ॥
तान्सर्वान्दण्डयित्वा स चकारास्तिकसम्मतान् ।
श्रीमदुदयनाचार्यं चक्रे राजगुरुन्ततः ॥
जीविकार्थं ददौ ग्रामान् स्वयमाज्ञापरोऽभवत् ।
एकदोदयनाचार्यो जगन्नाथदिदृक्षया ।
पुरुषोत्तमपुरे गत्वा स्नात्वा तत्तीर्थवारिणा ॥
मार्कण्डेयह्रदाद्येन मन्दिरद्वारमागतः ।
देवं द्रष्टुं मन्दिरान्तः प्रवेष्टुं चलितो यदा ॥
तदा कपाटः संलग्नः स्वयमेव निरीक्ष्य सः ।
द्वारान्तरमुपायातस्तदाप्येवं बभूव ह ॥
अथ तृतीये द्वारे तु सम्प्राप्तः स यदा द्विजः ।
तत्रापि स कपाटस्तु स्वयं लग्नः पुनश्च सः ॥
चतुर्थं द्वारमागत्य मन्दिरं गन्तुमुद्यतः ।
तमप्यपश्यत् संलग्नं कपाटं स्वयमेव हि ॥
इति कौतुकमेतच्च पश्यन्तस्ते जनाः स्थिताः ।
तदा तूदयनाचार्यः सस्मितं वाक्यमब्रवीत् ॥
जगन्नाथ सुरश्रेष्ठ भक्त्यहङ्कारपूर्वकम् ।
ऐश्वर्यमदमत्तोऽसि मामवज्ञाय वर्तसे ॥
उपस्थितेषु बौद्धेषु मदधीना तव स्थितिः ।
इत्येवमुक्ते श्लोके तु सहसोद्घाटिताः स्वयम् ॥
कपाटास्तत्क्षणादेव नृणां चित्रन्तु पश्यताम् ।
ततस्तत्र स्थिता ये तु जगन्नाथस्य पूजकाः ॥
ते सर्वे विनयाच्चैनं गृहीत्वाचार्यमादृताः ।
नीत्वाऽस्य मन्दिरे देवं दर्शयन्ति स्म हर्षिताः ।

सोऽपि दृष्ट्वा जगन्नाथं [illegible] स्तुतिभि[illegible] ।
स्तुत्वा नत्वा [illegible] धनानि च ।
वसित्वा कतिचिद्रात्रीः [illegible] मनः ।
अथ स्वप्ने जगन्नाथः [illegible] ।
उवाच मम यत्रास्ति [illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
इति [illegible] ।
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

टाभ्यां संशोधितं कलिकातास्थऐशियाटिकसोसायिटीप्रकाशितं १ परिच्छेदान्तमेवाशुद्धिबहुलम् ।

टीकायाश्चात्रेयनारायणाचार्यकृताया एकमेवाधारभूतमादर्शपुस्तकं लेखकप्रमादात्क्वचिद्भ्रष्टपाठमशुद्धप्रायमस्माभिरासादितम् । बौद्धाधिकारविवृतेश्चैकमेव त्रिशत्पृष्ठान्तं पूर्वोक्तमादर्शपुस्तकमस्मिन् संस्करणे उपयुक्तम् ।

टिप्पणीसङ्कलने पाठान्तरप्रदर्शने चोपरि प्रदर्शितं पुस्तकत्रयमालम्बनीकृतम् ।

(कृतज्ञताप्रकाशनम्)

सौगतमतोन्मूलनक्षमस्यैकमात्रस्यास्य महानिबन्धस्य संशोधनकार्यं मादृशामल्पमतीनां यद्यप्युडुपेन सागरतितीर्षैवोपहासकरन्तथापि प्रातःस्मरणीयानां गुरुवर्याणां महामहोपाध्याय पं० वामाचरणभट्टाचार्याणां, तथा म०म०पं० अम्बादासशास्त्रिणाञ्चासीमानुग्रहबलादेव यथाकथञ्चित्पूर्णतां गतमिति तेषामुपकृतीर्यावज्जीवं न कदापि विस्मरिष्यामि । येषाञ्च प्रेरणयाऽत्र दुष्करे कार्ये प्रवृत्तस्तेषां प्राच्यावाच्यदार्शनिकशिरोमणीनां महामहोपाध्याय डाक्टर पं० गंगानाथझामहोदयानां, भूमिकालिखने दार्शनिकदृष्टिकटाक्षपातेनानुगृह्णतां महामहोपाध्यायफणिभूषणतर्कवागीशानाञ्चोपकारस्मरणेनाल्हादितं चित्तं सदा तेषां कृतज्ञमेव । अथात्रैतादृशानां गम्भीराणामतियत्नसाध्यप्रकाशयानां ग्रन्थजातानां प्रकाशनार्थमेव कृतदीक्षाणां स्वल्पेनैव मूल्येन पुस्तकविक्रयेण ग्राहकसौकर्यमादधानां चौखम्बासंस्कृतसीरीजपुस्तकालयाधिपतीनां श्रेष्ठिकुलावतंसजयकृष्णदासमहोदयानामायुरारोग्यैश्वर्यादिसर्वविधश्वःश्रेयसं प्रति च सर्वेश्वरमुमारमणं रमारमणं च प्रार्थयामः ।

उपसंहारः ।

एवमीशकृपया संशोध्य मुद्रयित्वा प्रकाशितस्यास्य सटिप्पण-नारायणीव्याख्यया समलंकृतस्य बौद्धाधिकारापरपर्यायदीधितिव्याख्यानविवृत्तिसमेतस्यात्मतत्त्वविवेकस्य दुरूहाणां सौगतमतनिरासकविषयाणां सौकर्येण परिचयार्थं प्रासङ्गिकविषयप्रकरणसहितं विषयसूचीपत्रं यथामति सङ्कलय्यात्र निवेशितम् , येनाध्येतॄणां महातेति मन्ये । आशासे चास्य यथावदध्ययनाध्यापनादिभिः पुनरप्यस्मिन् धिक्यसमये तन्मतखण्डनाय बद्धपरिकरा आस्तिकदार्शनिकविद्वांसो संस्थाप्य सनातनधर्मोद्धाराय यतिष्यन्ते, कर्मणा चानेन सर्वान्तरात्मा : श्रीकाशीविश्वनाथः प्रीयतामिति ।

अगस्त्याश्रमः
वाराणसी
मकरसंक्रमणम्
१९९६

विदुषामनुचरः
ढुण्ढिराजशास्त्री ।

आत्मतत्त्वविवेकस्य विषयसूचीपत्रम् ।

प्रथमपरिच्छेदे

सत्त्वेन क्षणिकत्वसाधननिराकरण (१) प्रकरणे

विषयः

विषयः

प्रासङ्गिकं सौत्रान्तिकमतनिराकरण (५) प्रकरणम् ।

जातिबाधकनिराकरण (६) प्रकरणे

द्वितीयपरिच्छेदे ।

ज्ञानज्ञेययोरभेदखण्डन (२) प्रकरणे

[illegible](४)प्रकरणे ।

अवयविसाधन(५)प्रकरणे ।

विषयसूचीपत्रम्।

[illegible](४)प्रकरणे ।

अवयविसाधन(५)प्रकरणे ।

परमाणु(६)प्रकरणम् ।

[illegible]

तृतीयपरिच्छेदे

आत्मसाधन(१)प्रकरणे ।

गुणगुण्यभेदखण्डन(२)प्रकरणे ।

चतुर्थपरिच्छेदे ।

स्थिरात्मसाधन(१)प्रकरणे ।

विज्ञानात्मवादखण्डन (२) प्रकरणे ।

विषयः

न्यायाचार्यपदाङ्कितश्रीमदुदयनाचार्यविरचितः

आत्मतत्त्वविवेकः

ॐ नमो गणेशाय ।

स्वाम्यं यस्य निजं जगत्सु जनितेष्वादौ ततः पालनं
व्युत्पत्तेः करणं हिताहितविधिव्यासेधसम्भावनम् ।
भूतोक्तिः सहजा कृपा निरुपधिर्यत्नस्तदर्थात्मक-
स्तस्मै पूर्वगुरूत्तमाय जगतामीशाय पित्रे नमः ॥ १ ॥

विद्वद्वरनारायणाचार्यविरचिता

नारायणी टीका ।

ॐ नमः श्रीवीतरागाय ।

—— ऽऽमात्मानमात्मतत्त्वविवेचनम् ॥
आत्मज्ञानद्रढिम्नेऽहं व्याख्यास्यामि तदर्थिनाम् ॥ १ ॥

तत्र तावदात्मतत्त्वं विवेक्तुकामस्तस्याविघ्नपरिसमाप्तये विश्वेश्वरमर्वाचीनपितृसाधर्म्यवैधर्म्याभ्यां जगत्पतित्वेन शिवं नमस्यति स्वाम्यमिति(१)। यथा ह्यर्वाचीनस्य पितुर्जनितेषु जगत्सु आदौ प्रथमं स्वाभाविकं स्वाम्यं भवति, तथा जगत्कर्तृत्वेनेशेनैव जनितेषु जगत्सु आदौ प्रथमं स्वाभाविकं स्वाम्यं यस्येत्यर्थः। यद्वा आदौ जगत्सु जनितेष्विति(२)

---

(१) प्रारीप्सितस्य निर्विघ्नं समाप्तिमुद्दिश्य कृतं मङ्गलं शिष्यशिक्षायै निबध्नाति स्वाम्यमिति वाक्यत्रा।

(२) अनेन जनकस्यापि जनक ईश्वर इति सूचितम् ।

[illegible] । [illegible] स्वर्गापवर्ग[illegible] हितं [illegible] [illegible] त्पुत्रान् [illegible] [illegible] (१) । [illegible] [illegible] (२) [illegible] । [illegible] [illegible]-(३)भूतोक्तिर्[illegible] मातापिता, [illegible] [illegible] नाम, [illegible] इति भ्रान्तिः स्यात् । [illegible] च निरुपाधिकस्य [illegible] [illegible] चीनत्वमभिप्रायः । [illegible] कथा परमेश्वरस्य जगत्सु [illegible], तथा परमेश्वरस्य सर्वोऽपि यत्नो जगत्प्रयत्नोद्देशेन स्वार्थस्याभावात् । तदर्थं इति न वक्तव्ये तादर्थ्यात्मक इत्यनेन जगदर्थः जगत्प्रयोजनमेव प्रयत्नस्यास्येति तादर्थ्यनिश्चयनोतनाय कार्यकारणयोरभेद उपचर्यते । अनेनाप्यर्वाचीनादैधर्म्यमुक्तम् । वैधर्म्यकथनं च व्यतिरेकालङ्कार इति तद्विदः । यथाहुः—

> शब्दोपात्ते प्रतीते वा सामान्ये वस्तुनोर्द्वयोः ।
>
> तत्र यद्भेदकथनं व्यतिरेकः स उच्यते ॥ इति ।

एवं साधर्म्यत उत्कर्षता वैधर्म्यतश्च । अर्वाचीनपूर्वगुरूतमाय जगतां पित्र ईशाय नम इति योजनेति ॥ १ ॥

---

(१) यथा पिताऽध्ययमादिना पुत्रान्व्युत्पादयति तथेश्वरोऽपि प्रयोज्यप्रयोजकदेहभेदमालम्ब्य गवादिपदजाते पटादिनिर्माणे च प्राणिनो व्युत्पादयतीति मिश्राः ।

(२) 'स्वर्गकामो यजेत, न कलञ्जं भक्षयेदि'त्यादिहितविध्यहितप्रतिषेधरूपाभ्याम् ।

(३) ननु कथमत्र विश्वास इत्यत आह भूतोक्तिरिति । यथा पितुः पुत्रान्प्रति विधिनिषेधयोः सत्योक्तिस्तथेश्वरस्यापीत्यर्थः । स्वे मानमाह सहजेति । ननु स्वप्रयोजनाभावात्कथं हिताहिते उपदिशत्यत आह कृपेति । निरुपाधिरेव परदुःखप्रहाणेच्छाऽस्येत्यर्थ इति व्पलता ।

इह खलु निसर्गप्रतिकूलस्वभावं सर्वजनसंवेदनसिद्धं दुःखं जिहासवः सर्व एव तद्धानोपायमविद्वांसोऽनुसरन्तश्च सर्वाध्यात्मविदेकवाक्यतया तत्त्वज्ञानमेव तदुपायमाकर्णयन्ति न ततोऽन्यम्, प्रतियोग्य-

---

इदानीं सो नृणां स्वस्वविवेक्तु' प्रवृत्तिसिद्ध्यर्थमात्मतत्त्वविवेकस्य प्रयोजनवद्धेतुकां कर्तव्यतामाह इहेति(१)। इह जगतीत्यर्थः। यदि दुःखं प्रतिकूलं न स्यात् यदि वा शीतोष्णादिवदुपाधितः प्रतिकूलं स्याद्यदि वा न प्रमाणसिद्धं ततो न सर्वेषां जिहासितं स्यादित्याह **निसर्ग** इत्यादि(२)। दुःखं हि निसर्गत एव प्रतिकूलस्वभावं, स्वभावशब्देन दुःखं सत्तामात्रेण प्रतिकूलं न तु किञ्चित्कारेण वस्त्वन्तरवदिति दुःखस्य लक्षणं सूचितम्, सर्वजनसंवेदनात्मकप्रमाणसिद्धञ्च। अतो निरुपाधिकप्रतिकूलस्वभावत्वेन सर्वजनसिद्धत्वेन च सर्व एव जिहासवः। एवं दुःखस्य जिहासितत्वेन तद्धानोपायो विदितश्चेत्तदनुसरणं न स्यादित्यत आह **तद्धानोपायमिति**। अत उपायाज्ञानात्तमनुसरन्तो जिज्ञासमानाः सर्वाध्यात्मविदेक(३)वाक्यतयाऽध्यात्ममात्मज्ञानमधिकृत्य प्रवृत्तं मोक्षशास्त्रं तद्विदेकवाक्यतया तदविगानेन तत्त्वज्ञानमेव तदुपायमाकर्णयन्ति, न ततोऽन्यं कर्माद्युपायम्। उपायान्तराभावप्रतिपादनेन चोपायान्तरस्य(४) विद्यमानत्वात्कथमभिमतस्यैवोपायस्य नियमेनोपादेयता स्यादिति निरस्तम्। कस्य च तत्त्वं ज्ञातव्यमित्यपेक्षायामात्मन एवेत्यत्रापि एकवाक्यतैव सर्ववादिनामित्याह **प्रतियोगीति**(५)। प्रतियोग्य-

---

(१) प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यर्थमभिधेयं प्रयोजनं च दर्शयति इहेतीति मिश्राः। अस्य 'तत्त्वज्ञानमेव तदुपायमाकर्णयन्ती'त्यनेन सम्बन्धो बोध्यः।

(२) भवेदेवं यदि दुःखहानमपि पुरुषार्थो भवेत् नैवं सुखेच्छया तत्र प्रवृत्तेरत आह निसर्गेति। अतः स्वरसत एव तद्धानेच्छेत्यर्थ इति कल्पलता।

(३) अनेन तत्त्वज्ञानस्य मोक्षोपायत्वं सर्वतान्त्रिकतन्त्रसिद्धमिति सूचितम्।   (४) काशीमरणादेः।

(५) तत्त्वज्ञानस्य मोक्षहेतुत्वे आत्मन इति कुत इत्यत आह प्रति-

नुयोगितया चात्मैव तत्त्वतो ज्ञेयः, तथाहि यदि नैरा-त्म्यं यदि वाऽऽत्माऽस्ति वस्तुभूतः, उभयथापि नैसर्गिक-मात्मज्ञानमतत्त्वज्ञानमेवेत्यत्राप्येकवाक्यतैव वादिनामत आत्मतत्त्वं विविच्यते ।

नुयोगितया विरोध्यनुकूलतया, सदसत्त्वयेत्यर्थः । अथवा प्रतियोगिनां नैरात्म्यवादिनामप्यनुयोगितयाऽविप्रतिपत्त्येत्यर्थः(१) । ननु नैसर्गिका-हंप्रत्ययेन ज्ञात एवात्मा किमत्र ज्ञातव्यमित्यत आह तथाहीति । यदि शरीरादिव्यतिरिक्तस्यात्मनो नास्तित्वं यदि वाऽस्तित्वमुभयथापि शरीरादि-संघातविषयो नैसर्गिकोऽहंप्रत्ययो नात्मनस्तत्त्वज्ञानं व्यतिरिक्तस्य सत्त्वा-सत्त्वयोरुदासीनत्वादात्मैव(२) तत्त्वतो ज्ञेयश्चेत्यत्राप्येकवाक्यतैवातो दुःख-स्य जिहासितत्वात्तद्धानोपायस्य चात्मतत्त्वज्ञानमन्तरेणान्यस्याभावात्तस्य च निसर्गसिद्ध्यभावाच्च तत्सिद्ध्यर्थमात्मतत्त्वं विविच्यत इत्याह अत इति । नास्तित्वास्तित्वयोरस्तित्वमेव तत्त्वं विविच्यत(३) इत्यर्थः ॥

योगीति । प्रतियोगितयाऽनुयोगितया चेत्यर्थः । अत एवोक्तम्—

नैरात्म्यदृष्टिं मोक्षस्य हेतुं केचन मन्वते ।
आत्मतत्त्वधियं त्वन्ये न्यायवेदानुसारिणः ॥ इति ।

तथा चाऽऽत्मा नास्तीति ज्ञानस्यापवर्गहेतुत्ववादिबौद्धनयेऽभाव-प्रतियोगित्वेन, आत्मा शरीरादिभिन्न इति ज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्ववादि-नामास्तिकदर्शनानां नयेऽनुयोगितया चात्मतत्त्वज्ञानस्यापेक्षणीयतयो-भयथाप्यात्मैव ज्ञातव्य इत्यभिप्रायः ।

(१) उक्तरीत्या प्रतियोगिविधयाऽऽत्मतत्त्वज्ञानस्य तेषामप्यभि-प्रेतत्वेनाविप्रतिपत्त्येत्यर्थः ।

(२) गौरोऽहमित्याकारमनादिदेहाभेदवासनासंभूतमात्मज्ञानमतत्त्व-ज्ञानमेव असत एवात्मनस्तत्र भानात् देहाभेदावगाहनाच्च, देहसंभेदा-नवगाहिनः कादाचित्कस्याहं सुखीत्यादेस्तत्त्वज्ञानस्य बलवता मिथ्या-ज्ञानसन्तानेन तिरस्कृतत्वान्न कार्यक्षमत्वमिति भावः ।

(३) शरीरादिभिन्नो नित्यः सुखादिगुणवानात्मा विवेकेन भेदे-नोपदर्श्यत इति मिश्राः ।

तत्र बाधकं भवत् क्षणभङ्गो वा(१) बाह्यार्थभङ्गो वा(२) गुणगुणिभेदभङ्गो वा(३) अनुपलम्भो(४)वेति । तत्र न प्रथमः, प्रमाणाभावात् । "यत् सत्तत् क्षणिकं, यथा घटः,

---

इदानीं विवेकमारभमाणो नैरात्म्यमतसिद्धमात्मनि बाधकं निराकर्तुं(१) विकल्पयति तत्रेति । **तत्र बाधकं भवदिति** । सामान्यतः सिद्धस्य बाधकस्य विशेषतो विकल्पनीयत्वात्सामान्यविवक्षाहेतुर्नपुंसकलिङ्गनिर्देशः कृत इति मन्तव्यम् ।(२)तत्रशब्दश्चात्र वाक्योपक्रमे । देहेन्द्रियादिव्यतिरिक्ते कालान्तरफलोपभोक्तरि नित्य आत्मनि बाधकं भवत् क्षणभङ्गो वा, भावाना बाह्यार्थविशेषरूपे तस्मिन्बाह्यार्थभङ्गो वा, ज्ञानसुखादिगुणानां गुणिनि तस्मिन् गुणगुणिभेदभङ्गो गुणगुणिभेदभङ्गेन गुणपरिशेषो वेत्यर्थः । देहेन्द्रियादिव्यतिरिक्ते तस्मिन्ननुपलम्भो(३) वेत्यर्थः । तत्र प्रथमं कल्पं बाह्यार्थवादिसौत्रान्तिकाभिमतं निराकरोति **न प्रथम**

---

(१) सति बलवत्तरबाधकप्रमाणे साधकसहस्रस्याकिञ्चित्करत्वादित्यर्थः ।

(२) नैरात्म्यवादिनामस्मदभिमतात्मनि बाधकान्येतान्येवेति क्रमशो निरसनीयानि, वेदान्तिनोऽप्यापाततो नैरात्म्यवादिन एवेति तन्मतमपि दूष्यत एव, तथाच श्रुतिसमधिगतेऽप्यात्मनि अस्थिरतानिवृत्तये न्यायः प्रवर्तनीयः, स च बाधकनिरासं विना नाङ्गं धारयतीति प्रथमं बाधकनिरासारम्भ इति भाव इति कल्पलता ।

(३) अत्र क्षणभङ्गे नित्यत्वभङ्गः, बाह्यार्थभङ्गे ज्ञानभिन्नात्मासिद्धिः, गुणगुणिभेदभङ्गेऽपि सैव, अनुपलम्भे स्वरूपासिद्धिरिति बाधकचतुष्टयफलं पूर्वपक्षिमतेन क्रमशो बोध्यम् । एवं विचारप्रवर्तकसंशयमूलविप्रतिपत्तयश्च क्षणभङ्गे—सत्त्वं क्षणमात्रवृत्त्यनेकवृत्तिधर्मव्यापकताव्याप्यं न वा, सत्त्वमुत्पत्तिव्याप्यं न वा, कार्यं स्वोपादानसमानकालीनं न वा, भावः स्वोत्पत्त्यव्यवहितोत्तरक्षणवर्तिध्वंसप्रतियोगी न वा इत्यादयो द्रष्टव्याः । एकदेशिमतेनात्मशब्दे विधिकोटिप्रसिद्धिः, निषेधकोटिस्त्वलीके सौगतानां मते इति मिश्राः । स्वाधिकरणक्षणवृत्तिध्वंसप्रतियोग्यवृत्तित्वं क्षणिकत्वमत्र विभावनीयम् । क्षणत्वं च स्वावृत्तिपात्स्ववृत्तिध्वंसप्रतियोगित्वम् ।

संश्च विवादाध्यासितः शब्दादिरिति चेत्"। न, प्रतिबन्धा-

इति । यदि क्षणभङ्गे प्रमाणं स्यात्स्यात्क्षणभङ्गो बाधकः न त्वत्र प्रमाणमस्तीति । प्रमाणमाशङ्कते **यत्सदिति** । तत्र बौद्धमतेनोदाहरणोपनयाभ्यां(१) द्व्यवयवः प्रयोग उपन्यस्तः । अयं चार्थः—यत्सत् अर्थक्रियाकारि, तथा चाहुः—'यदेवार्थक्रियाकारि तदेव परमार्थसदि'ति, तत्क्षणिकं यथा घटः, संश्च विवादाध्यासितः शब्दादिरिति ।

नन्वत्रास्थिरा एव शब्दादयः पक्षीक्रियन्ते, स्थिराश्च घटादयो दृष्टान्ततयोपादीयन्ते, अत्र कोऽभिप्रायः ? कुर्वदुदासीनावस्थाद्वययोगित्वेन प्रतीयमानानां घटादीना विरुद्धधर्माध्यासेन क्षणिकत्व साधयिष्यते, दृष्टान्तेन चाऽऽशुतरविनाशिनां कुर्वदकुर्वद्दशावत्तया दुर्लक्ष्याणां शब्दादीनां विरुद्धधर्मसंसर्गस्य प्रतिपादयितुमशक्यत्वात् सत्त्वेनैव क्षणभङ्गो वक्तव्य इत्यभिप्रायः । न चास्थिरत्वैव क्षणिकत्वं येन सिद्धसाधनता(२) स्यात्, किन्तु क्षणमात्रावस्थायित्वं क्षणिकत्वम् । त्रिचतुःक्षणावस्थायित्वं चाशुतरविनाशिनां शब्दादीनामस्थिरत्वमिति दूषयति **नेति** । कारणमाह **प्रतिबन्धेति(३)** । दृष्टान्तीभूतानां घटादीनां क्षणिकत्वासिद्धेस्तेन सत्त्वस्य प्रतिबन्धासिद्धिरित्यर्थः ।

---

(१) व्याप्तिपक्षधर्मताज्ञानमात्रमनुमितिजनकम्; तदुपदर्शकौ चोदाहरणोपनयावेवेति द्व्यवयवप्रयोग एव तेषामभिप्रेत इत्यर्थः ।

(२) विवादाध्यासित इत्येकदेशिमतेनांशतः सिद्धसाधनवारणायेति दीधितिः । अत्रानुमाने विवादास्पदत्वं पक्षतावच्छेदकम्, शब्दादिरिति त्वधिकस्फुटार्थम् । अथवा शब्दादित्वेनैव पक्षता, विवादास्प... सिद्धसाधनवारणाय, शब्दादिरिति चालीकस्य पक्षताऽन्यथा तत्र सत्त्वस्य हेतोरसिद्धौ भागासिद्धिः स्यादिति ।

(३) प्रतिबन्धो व्याप्तिः । तस्याः क्षणिकत्वनिरूपिताया असिद्धेः । सा चान्यशब्दादौ प्रसिद्धा सत्त्वे प्रतिपित्स्यत इति नाप्रसिद्धिभावः ।

सिद्धेः । "सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गेण भेद-सिद्धौ तत्सिद्धिरिति चेत्"। न, विरुद्धधर्मसंसर्गासिद्धेः । "प्रसङ्गविपर्ययाभ्यां तत्सिद्धिरिति चेत्"। न, सामर्थ्यं हि करणत्वं वा[१] योग्यता वा[२] ? । नाद्यः, साध्याविशि-

शङ्कते सामर्थ्येति । अयमर्थः-यदा यदर्थक्रियां साधयति घटादि तदा तत्र समर्थस्तदन्यादावसमर्थस्त्वात्सामर्थ्यासामर्थ्यविरुद्धधर्मसंसर्गेण प्रतिक्षणं भेदसिद्धौ(१) क्षणिकत्वसिद्ध्या सत्त्वस्य तेन प्रतिबन्धसिद्धिरिति । निराकरोति नेति । कारणमाह विरुद्धेति । नहि तदकरणकाले तत्रासमर्थो भावः किन्तु समर्थ एव सन् सहकार्यसान्निधानेन तन्न करोतीति, अतो विरुद्धधर्मसंसर्गासिद्धिरिति । शङ्कते प्रसङ्गेति । यद्यङ्कुराकरणकालेऽप्यङ्कुरसमर्थं स्याद्बीजं कुर्यादेवाङ्कुरम्, यथा सहकारिमध्यमध्यासीनामिति प्रसङ्गः, न च करोत्यतश्चासमर्थमिति विपर्ययः, आभ्या(२) प्रसङ्गविपर्ययाभ्यामकुर्वतोऽसामर्थ्यसिद्ध्या विरुद्धधर्मसंसर्गसिद्धिरित्यर्थः । निराकरोति नेति । प्रसञ्जकं ह्यत्र सामर्थ्यं करणं भावनाकार्यस्य, भवितुः प्रयोजकव्यापार इत्यर्थः । तद्वा तद्योग्यता वेत्यर्थः। साध्याविशिष्टत्वेति(३)। समर्थश्चेत् कुर्यादेवेति करणमेव ह्यत्र प्रसज्यम्, तदेव प्रसञ्जकं सामर्थ्यमिति साध्याविशिष्टः प्रसञ्जकः

(१) अङ्कुरमकुर्वाणादङ्कुरकारिण इव तदकुर्वाणात्तत्कारिणः, एवं तदकुर्वाणात्तत्कारिणो भेदसिद्धा तेषु क्षणिकत्वासिद्धौ क्षणिकत्वसत्त्वयोर्व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थ इति दीधितिः ।

(२) प्रसङ्गाभ्यां विपर्ययाभ्यां चेत्यर्थः । तथाहि कुशूलस्थं बीजं यद्यङ्कुरसमर्थं स्यादङ्कुरं कुर्यात् न च करोति तस्मान्न समर्थम्, एवं क्षेत्रपतितं यद्यसमर्थं स्यान्न कुर्यात् करोति च तस्मान्नासमर्थमिति प्रसङ्गाभ्यां विपर्याभ्यां च कुशूलस्थक्षेत्रपतितबीजयोर्भेदस्तथाच क्षणिकत्वमेव पर्यवस्यतीति भाव इति कल्पलता

(३) आपाद्याविशिष्टत्वादित्यर्थः । साध्यसाधनयोरिवापाद्यापादकयोरपि भेदे सति आपादनप्रवृत्तेरिति भावः ।

संश्च विवादाध्यासितः शब्दादिरिति चेत्'। न, प्रतिबन्धा-

इति । यदि क्षणभङ्गे प्रमाणं स्यात्स्यात्क्षणभङ्गो बाधकः न त्वत्र प्रमाण-मस्तीति । प्रमाणमाशङ्कते **यत्सदिति** । तत्र बौद्धमतेनोदाहरणोपन-याभ्यां(१) द्ववयवः प्रयोग उपन्यस्तः । अयं चार्थः—यत्सत् अर्थक्रिया-कारि, तथा चाहुः—'यदेवार्थक्रियाकारि तदेव परमार्थसदि'ति, तत्क्षणिकं यथा घटः, संश्च विवादाध्यासितः शब्दादिरिति ।

नन्वत्रास्थिरा एव शब्दादयः पक्षीक्रियन्ते, स्थिराश्च घटादयो दृष्टान्ततयोपादीयन्ते, अत्र कोऽभिप्रायः ? कुर्वदुदासीनावस्थाद्वययोगित्वेन प्रतीयमानानां घटादीनां विरुद्धधर्माध्यासेन क्षणिकत्वं साधयिष्यते, दृष्टान्तेन चाऽऽशुतरविनाशिनां कुर्वदकुर्वद्दशावत्तया दुर्लक्ष्याणां शब्दादीनां विरुद्धधर्मसंसर्गस्य प्रतिपादयितुमशक्यत्वात् सत्त्वेनैव क्षणभङ्गो वक्तव्य इत्यभिप्रायः । न चास्थिरत्वमेव क्षणिकत्वं येन सिद्धसाधनता(२) स्यात्, किन्तु क्षणमात्रावस्थायित्वं क्षणिकत्वम् । त्रिचतुरक्षणावस्थायित्वं चाशु-तरविनाशिनां शब्दादीनामस्थिरत्वमिति दूषयति **नेति** । कारणमाह **प्रतिबन्धेति**(३) । दृष्टान्तीभूतानां घटादीनां क्षणिकत्वासिद्धेस्तेन सत्त्वस्य प्रतिबन्धासिद्धिरित्यर्थः ।

---

(१) व्याप्तिपक्षधर्मताज्ञानमात्रमनुमितिजनकम्; तदुपदर्शकौ चोदाहरणोपनयावेवेति द्ववयवप्रयोग एव तेषामभिप्रेत इत्यर्थः ।

(२) विवादाध्यासित इत्येकदेशिमतेनांशतः सिद्धसाधनवारणा-येति दीधितिः । अत्रानुमाने विवादास्पदत्वं पक्षतावच्छेदकम्, शब्दा दिरिति त्वधिकस्फुटार्थम् । अथवा शब्दादित्वेनैव पक्षता, विवादास्प दत्वमुक्तरीत्या सिद्धसाधनवारणाय, शब्दादिरिति चालीकस्य पक्षता-निरासायाऽन्यथा तत्र सत्त्वस्य हेतोरसिद्धौ भागासिद्धिः स्यादिति कल्पलता ।

(३) प्रतिबन्धो व्याप्तिः । तस्याः क्षणिकत्वनिरूपितायाः असिद्धे-रित्यर्थः । सा चान्त्यशब्दादौ प्रसिद्धा सत्त्वे प्रतिषिध्यत इति नाप्रसि द्धिरिति भावः ।

सिद्धेः । "सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गेण भेदसिद्धौ तत्सिद्धिरिति चेत्"। न, विरुद्धधर्मसंसर्गासिद्धेः । "प्रसङ्गविपर्ययाभ्यां तत्सिद्धिरिति चेत्"। न, सामर्थ्यं हि करणत्वं वा[१] योग्यता वा[२] ? । नाद्यः, साध्याविशि-

---

शङ्कते **सामर्थ्येति**। अयमर्थः—यदा यदर्थक्रियां साधयति घटादि तदा तत्र समर्थत्वादन्यादावसमर्थत्वात्सामर्थ्यासामर्थ्यविरुद्धधर्मसंसर्गेण प्रतिक्षणं भेदसिद्धौ(१) क्षणिकत्वसिद्ध्या सत्त्वस्य तेन प्रतिबन्धसिद्धिरिति । निराकरोति **नेति** । कारणमाह **विरुद्धेति** । नहि तदकरणकाले तत्रासमर्थो भावः किन्तु समर्थ एव सन् सहकार्यसान्निधानेन तन्न करोतीति, अतो विरुद्धधर्मसंसर्गासिद्धिरिति । शङ्कते **प्रसङ्गेति** । यद्यङ्कुराकरणकालेऽप्यङ्कुरसमर्थं स्याद्बीजं कुर्यादेवाङ्कुरम्, यथा सहकारिमध्यमध्यासीनामिति प्रसङ्गः, न च करोत्यतश्चासमर्थमिति विपर्ययः, आभ्यां(२) प्रसङ्गविपर्ययाभ्यामकुर्वतोऽसामर्थ्यसिद्ध्या विरुद्धधर्मसंसर्गसिद्धिरित्यर्थः । निराकरोति **नेति** । प्रसञ्जकं ह्यत्र सामर्थ्यं करणं भावनाकार्यस्य, भवितुः प्रयोजकव्यापार इत्यर्थः । तद्वा तद्योग्यता वेत्यर्थः। **साध्याविशिष्टत्वेति**(३)। समर्थश्चेत् कुर्यादेवेति करणमेव ह्यत्र प्रसज्यम्, तदेव प्रसञ्जकं सामर्थ्यमिति साध्याविशिष्टः प्रसञ्जकः

---

(१) अङ्कुरमकुर्वाणादङ्कुरकारिण इव तदकुर्वाणात्तत्कारिणः, एवं तदकुर्वाणात्तत्कारिणो भेदसिद्ध्या तेषु क्षणिकत्वसिद्धौ क्षणिकत्वसत्त्वयोर्व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थ इति दीधितिः ।

(२) प्रसङ्गाभ्यां विपर्ययाभ्यां चेत्यर्थः । तथाहि कुसूलस्थं बीजं यद्यङ्कुरसमर्थं स्यादङ्कुरं कुर्यात् न च करोति तस्मान्न समर्थम्, एवं क्षेत्रपतितं यद्यसमर्थं स्यान्न कुर्यात् करोति च तस्मान्नासमर्थमिति प्रसङ्गाभ्यां विपर्ययाभ्यां च कुसूलस्थक्षेत्रपतितबीजयोर्भेदस्तथा च क्षणिकत्वमेव पर्यवस्यतीति भाव इति कल्पलता

(३) साध्याविशिष्टत्वादित्यर्थः । साध्यसाधनयोरापाद्यापादकयोरपि भेदे सति आपादनप्रवृत्तेरिति भावः ।

[illegible]त्वप्रसङ्गात्। "व्यावृत्तिभेदादव्यभ्युपगतं [illegible] नेत्" । न, तदनुपपत्तेः, व्यावर्त्यभेदेन विरोधो [illegible]। [illegible] न तावन्मिथो व्यावर्त्यप्रतिक्षेपाद्गोत्वाश्वत्ववत्, तथा-सति विरोधादन्यतरापाये बाधासिद्ध्योरन्यतरप्रसङ्गात्। नापि तदाक्षेपप्रतिक्षेपाभ्यां वृक्षत्वशिंशपात्ववत्, [illegible]

[illegible]स्यादिति। शङ्कते व्यावृत्तीति। [illegible] भेदाद्भेदकस्याप्यर्थस्य तदुपाधिकृतभेदात् साध्याविशिष्टता दोष इति। निराकरोति नेति। कारणमाह तदिति। तस्य व्यावृत्तिभेदस्योपानुपपत्तेरिति। अनुपपत्तिमेव दर्शयति व्यावर्त्येति। अयमर्थः—सति भेदे विरोध एव मूलम्, व्यावृत्त्योश्च भेदे मूलं व्यावर्त्यभेदनिबन्धनो विरोधः, स च मिथो व्यावर्त्यप्रतिक्षेपाद्गोत्वाश्वत्ववत् तदाक्षेपप्रतिक्षेपाभ्यां वा वृक्षत्वशिंशपात्ववत(१)। न तावत्प्रथम इत्याह स चेति। अन्योन्यस्य व्यावृत्तये व्यावर्त्ये अन्योन्यं प्रतिक्षेपाद्गोत्वाश्वत्वयोरिव न तावद्विरोध इत्यर्थः। कुत इत्यत आह तथासतीति। तथासत्येकेनेतरस्य प्रतिक्षेपाद्धेतुस्वीकारे साध्यस्य तेनैव बाधात्, साध्यस्वीकारे तेनैव हेतोर्बाधादसिद्धिर्वा(२)इत्या-क्षिति। नापि द्वितीय इत्याह (३)नापीति। यथाहि वृक्षत्वशिंशपात्वयो-

---

(१) अयं भावः—यथाऽश्वत्वं गोत्वस्य व्यावर्त्यो विशिष्टगोव्यक्तिं प्रतिक्षिपति गोत्वं वाऽश्वत्वव्य [illegible] क्षिपतीति गो त्वाश्वत्वयोर्विरोधोऽथवा [illegible] वृ [illegible] शिंशपाया अव्यावृत्तेर्व्यावर्त्यायाः [illegible] न [illegible]

(२) यदि [illegible] प्रति [illegible]

कारित्वेन [illegible]

परभावानभ्युपगमात् । अभ्युपगमे वा समर्थस्याप्यकरणमसमर्थस्यापि वा करणं प्रसज्येत । नाप्युपाधिभेदात् कार्यत्वानित्यत्ववत्, तदभावात् । न च शब्दमात्रमुपा-

स्तस्यैव पनसत्वस्याक्षेपप्रतिक्षेपाभ्यां विरोधः, नैवं सामर्थ्यकरणयोः परापरभावानभ्युपगमात्, परापरभावनिबन्धनो हि वृक्षत्वशिंशपात्वयोस्तदाक्षेपप्रतिक्षेपलक्षणविरोधः, नचैवं प्रकृते परापरभावाभ्युपगमोऽतो न विरोधः, समर्थस्य करणनियमस्वीकारात् कुर्वतश्च सामर्थ्यनियमादिति । "ननु कार्यत्वानित्यत्वयोरकार्याणां सतां नित्यानामेव व्यावर्त्यत्वाद्व्यावर्त्यभेदाभावेन स्वाभाविकभेदाभावेऽपि ज्ञातिविनाशात्मकोपाधिभेदादेव भेदः, तथा सामर्थ्यकरणात्मकव्यावृत्त्योरपि व्यावर्त्यभेदाभावेन स्वाभाविकभेदाभावेप्यौपाधिको भेदः स्यादिति चेत्" तत्राह (१)नाप्युपाधीति । उपाधिभेदस्यैवाभावान्नैवमपि(२) सम्भवतीत्यर्थः । समर्थकरणशब्दयोस्तद्वाच्यव्यावृत्तिं प्रत्युपायत्वादुपाधित्वमिति चेत्तत्राह नापि शब्देति(३) । यदि वाचकशब्दभेदमात्रादेतदुपाधिको वाच्यभेदः स्यात्तर्हि करहस्तादिश-

तथाच वृक्षत्वस्य पनससङ्ग्राहकत्वम् शिंशपात्वस्य च तद्व्यवच्छेदकत्वम्, न चैकस्यैतदुपपद्यते इति तयोर्भेदोऽस्तु, स च व्याप्यव्यापकभावाधीनः, प्रकृते च तथाभ्युपगमे सामर्थ्यस्य व्यापकत्वे कथमापादकत्वं व्यभिचारात्, व्याप्यत्वे तु सामर्थ्यं विनापि कारित्वं स्यादित्यनिष्टमिति कल्पलता ।

(१) ननूक्तदोषाद्भीत्वादवाच्यवत्परस्परपरिहारस्य वृक्षत्वशिंशपात्वयत्सामान्यविशेषभावस्य वाऽभावेपि कार्यत्वानित्यत्वयोरिवासामर्थ्याकारित्वयोः समव्याप्तिरेव स्यात्तथाच भेदाधीनो ह्यापाद्यापादकभावः स्यादेवेत्यत आह नापीति ।

(२) प्रागभावावच्छिन्नसत्तायोगित्वं कार्यत्वम्, ध्वंसावच्छिन्नसत्तायोगित्वमनित्यत्वमित्युपाधीभिन्नत्वं तत्रास्तु प्रकृते न तथोपाधिभेदः संभवतीति भावः ।

(३) अत्र मूलपुस्तकेषु नचेत्येव पाठः कल्पलताद्यभिमत एव मुद्रापितः ।

ष्टत्वप्रसङ्गात् । "व्यावृत्तिभेदादयमदोष इति चेत्" । न, तदनुपपत्तेः, व्यावर्त्यभेदेन विरोधो हि तन्मूलम् । स च न तावन्मिथो व्यावर्त्यप्रतिक्षेपाद्गोत्वाश्वत्ववत्, तथाऽसति विरोधादन्यतरापाये बाधासिद्ध्योरन्यतरप्रसङ्गात्। नापि तदाक्षेपप्रतिक्षेपाभ्यां वृक्षत्वशिंशपात्ववत्, परा-

स्यादिति । शङ्कते व्यावृत्तीति । असामर्थ्यव्यावृत्तेरकरणव्यावृत्तेश्च भेदाद्भेदकस्याप्यर्थस्य तदुपाधिकृतभेदान्न साध्याविशिष्टता दोष इति । निराकरोति नेति । कारणमाह तदिति । तस्य व्यावृत्तिभेदस्यैवानुपपत्तेरिति । अनुपपत्तिमेव दर्शयति व्यावर्त्येति । अयमर्थः—सर्वत्र भेदे विरोध एव मूलम्, व्यावृत्त्योश्च भेदे मूलं व्यावर्त्यभेदनिबन्धनो विरोधः, स च मिथो व्यावर्त्यप्रतिक्षेपाद्गोत्वाश्वत्ववत् तदाक्षेपप्रतिक्षेपाभ्यां वा वृक्षत्वशिंशपात्ववत्(१)। न तावत्प्रथम इत्याह स चेति । अन्योन्यस्य व्यावृत्तये व्यावर्त्ये अन्योन्यं प्रतिक्षेपाद्गोत्वाश्वत्वयोरिव न तावद्विरोध इत्यर्थः। कुत इत्यत आह तथासतीति । तथासत्येकेनेतरस्य प्रतिक्षेपाद्धेतुस्वीकारे साध्यस्य तेनैव बाधात्, साध्यस्वीकारे तेनैव हेतोर्बाधादसिद्धिर्वा(२)स्यादिति। नापि द्वितीय इत्याह (३)नापीति । यथाहि वृक्षत्वशिंशपात्वयो-

(१) अयं भावः—यथाऽश्वत्वं गोत्वस्य व्यावर्त्यां विशिष्टगोव्यक्तिं प्रतिक्षिपति गोत्वं वाऽश्वत्वव्यावर्त्यामश्वव्यक्तिं प्रतिक्षिपतीति गोत्वाश्वत्वयोर्विरोधोऽथवा वृक्षव्यावृत्तिस्वरूपेण व्यावर्त्यस्य वृक्षस्याम्रादेर्शिंशपाया अव्यावृत्तेर्व्यावर्त्यायाः शिंशपाया भेदस्तथा न प्रकृत इति।

(२) यदि कारित्वं सामर्थ्येन प्रतिक्षिप्येत तदाऽऽपाद्यबाधः स्यात्, यदि कारित्वेन सामर्थ्यं प्रतिक्षिप्येत तदाऽऽपादकासिद्धिरिति मिश्राः। असमर्थाकारिव्यावृत्त्योरेकतरसत्त्वेऽन्यतराभावनियमेन सामानाधिकरण्यविरहे प्रसङ्गविरोधो विपर्यये च व्यभिचार इति दीधितिकारः।

(३) ननु गोत्वाश्वत्ववत्परस्परात्यन्ताभावसामानाधिकरण्यं माऽस्तु वृक्षत्वशिंशपात्ववद्व्याप्यव्यापकभाव एव व्यावृत्त्योर्भवतु तेन च भेदसिद्धिः स्यादित्यत आह नापीति। आक्षेपः संग्रहः, प्रतिक्षेपो व्यवच्छेदः,

परभावानभ्युपगमात् । अभ्युपगमे वा समर्थस्याप्यकरणमसमर्थस्यापि वा करणं प्रसज्येत । नाप्युपाधिभेदात् कार्यत्वानित्यत्ववत्, तदभावात् । न च शब्दमात्रमुपा-

---

स्तस्यैव पनसत्वस्याक्षेपप्रतिक्षेपाभ्यां विरोधः, नैवं सामर्थ्यकरणयोः परापरभावानभ्युपगमात्, परापरभावनिबन्धनो हि वृक्षत्वशिंशपात्वयोस्तदाक्षेपप्रतिक्षेपलक्षणाविरोधः, नचैवं प्रकृते परापरभावाभ्युपगमोऽतो न विरोधः, समर्थस्य करणनियमस्वीकारात् कुर्वतश्च सामर्थ्यनियमादिति । "ननु कार्यत्वानित्यत्वयोरकार्याणां सतां नित्यानामेव व्यावर्त्यत्वाद्व्यावर्त्यभेदाभावेन स्वाभाविकभेदाभावेऽपि कृतिविनाशात्मकोपाधिभेदादेव भेदः, तथा सामर्थ्यकरणात्मकव्यावृत्त्योरपि व्यावर्त्यभेदाभावेन स्वाभाविकभेदाभावेप्यौपाधिको भेदः स्यादिति चेत्" तत्राह (१)नाप्युपाधीति । उपाधिभेदस्यैवाभावान्नैवमपि(२) सम्भवतीत्यर्थः । समर्थकरणशब्दयोस्तद्वाच्यव्यावृत्तिं प्रत्युपायत्वादुपाधित्वमिति चेत्तत्राह नापि शब्देति(३) । यदि वाचकशब्दभेदमात्रादेतदुपाधिको वाच्यभेदः स्यात्तर्हि करहस्तादिश-

---

तथाच वृक्षत्वस्य पनससङ्ग्राहकत्वम् शिंशपात्वस्य च तद्व्यवच्छेदकत्वम्, न चैकस्यैतदुपपद्यते इति तयोर्भेदोऽस्तु, स च व्याप्यव्यापकभावाधीनः, प्रकृते च तथाभ्युपगमे सामर्थ्यस्य व्यापकत्वे कथमापादकत्वं व्यभिचारात्, व्याप्यत्वे तु सामर्थ्यं विनापि कारित्वं स्यादित्यनिष्टमिति कल्पलता ।

(१) ननूक्तदोषाद्गोत्वाश्वत्ववत्परस्परपरिहारस्य वृक्षत्वशिंशपात्ववत्सामान्यविशेषभावस्य वाऽभावेपि कार्यत्वानित्यत्वयोरिवासामर्थ्याकारित्वयोः समव्याप्तिरेव स्यात्तयाच भेदाधीनो आपाद्यापादकभावः स्यादेवेत्यत आह नापीति ।

(२) प्रागभावावच्छिन्नसत्तायोगित्वं कार्यत्वम्, ध्वंसावच्छिन्नसत्तायोगित्वमनित्यत्वमित्युपाधीभिन्नत्वं तत्रास्तु प्रकृते न तथोपाधिभेदः संभवतीति भावः ।

(३) अत्र मूलपुस्तकेषु नचेत्येव पाठः कल्पलताद्यभिमत एव मुद्रापितः ।

स्विकी वा ? । न तावदाद्यः पक्षः, सिद्धसाधनात्, परानभ्युपगमेन हेत्वसिद्धेश्च । यत्सहकारिसमवधानवत्तद्धि करोत्येवेति को नाम नाभ्युपैति यमुद्दिश्य साध्यते, न चाकरणकाले सहकारिसमवधानवत्त्वमस्माभिरभ्युपेयते यतः प्रसङ्गः प्रवर्तेत । प्रातिस्विकी तु योग्यता अन्वय-

विकल्पयति सा हीति । सा हि योग्यता सहकारिवैकल्यरूपा वा स्यात् यथा बीजस्य धरणिधामपाथःपवनसङ्गमः, प्रातिस्विकी (१) वा असाकल्येऽपि कारणानां स्वस्वमात्रवर्तिनी, यथा बीजस्यैव शिलाशकलव्यावृत्ता अङ्कुरं प्रत्यनुकूलता । तत्राद्यं पक्षं दूषयति नाद्य इति । सिद्धसाधनं विवृणोति यदिति । यदा सहकारिसाकल्यरूपस्य हेतोः सिद्धिः तदा करणाभ्युपगमात्सिद्धसाधनमित्यर्थः(२) । हेत्वसिद्धिं विवृणोति न चेति । यदि सिद्धसाधनतापरिहारायाकरणकाल एव प्रसङ्गः क्रियेत तदा सहकारिसमवधानस्यास्माभिरनभ्युपगमाद्धेत्वसिद्ध्या प्रसङ्गो न (३) प्रवर्तेतेति । द्वितीयं पक्षं दूषयितुं विकल्पयति प्रातिस्विकी त्विति । बीजस्य प्रातिस्विकी तु योग्यताऽङ्कुरादिकार्यं प्रति प्रत्यक्षानुपलम्भात्मकान्वयव्यतिरेकविषयीभूतं(४) बीजत्वं वा स्यात्तदविषयीभूतोऽतीन्द्रियो

(१) प्रति स्वं नियता प्रातिस्विकी वा, यथा बीजेषु बीजत्वम् तन्तुषु तन्तुत्वम्, तत्तत्कारणतावच्छेदिका जातय इत्यर्थ इति निष्कर्षः ।

(२) अत्रायमाशयः—यदि कश्चिदकुर्वाणमपि कारणजातीयं सहकारिसमवहितमभ्युपेयात् तदा तं प्रति तस्याकारित्वेन सहकारिसमवधानाभावस्साधयितुमुचितः न चैतदस्ति सहकारिसमवहिते करणनियमाभ्युपगमेनार्थतोऽकारिणः सहकारिसमवधानाभावनियमस्याभ्युपगतत्वात्, तथा चाकुर्वाणे सहकारिसमवधानाभावसाधने हि पर्यवसिते सिद्धसाधनमिति ।

(३) अकुर्वतः कुशूलस्थ बीजस्य परेण नैयायिकेन सहकारिसमवधानानभ्युपगमात् तर्कस्य पराभ्युपगममात्रेणैव प्रवृत्तेरिति [illegible] ।

(४) एतच्च बीजस्यैवाङ्कुरजनकत्वमिति मतेन। बीजे हि तद्द-

धिः, यथार्थशब्दोच्छेदप्रसङ्गात्। नापि विकल्पभेदः, स्वरूपकृतस्य तस्य व्यावृत्तिभेदकत्वेऽसमर्थव्यावृत्तेरपि भेदप्रसङ्गात्, विषयकृतस्य तु तस्य भेदकत्वेऽन्योन्याश्रयप्रसङ्गात्। न च निर्निमित्त एवायं व्यावृत्तिभेदव्यवहारः, अतिप्रसङ्गात्।

नापि द्वितीयः, सा हि सहकारिसाकल्यं वा प्राति-

व्दानां पर्यायतोच्छिन्नेति(१)। ननु असामर्थ्यव्यावृत्तिकरणव्यावृत्तिरित्येवंविधविकल्पभेदोपाधिको(२) व्यावृत्तिभेद इति चेत्तत्राह **नापि विकल्पेति**। नापि विकल्पभेद उपाधिरित्यर्थः। कथमित्याह **स्वरूपेति**। विकल्पस्य स्वरूपकृतो वा भेदो व्यावृत्तिभेदकः विषयकृतो वा? नाद्यः, असमर्थव्यावृत्तेरपि बहुविकल्पविषयीकृताया यावद्विकल्पस्वरूपं भेदप्रसङ्गात्(३)। नापि द्वितीयः, व्यावृत्तिरूपविषयभेदस्यैव विकल्पभेदोपाधित्वात्, विकल्पभेदादेव विषयभेदः विषयभेदाच्च विकल्पभेदः इति परस्पराश्रयताप्रसङ्गादित्यर्थः। एवं स्वाभाविकौपाधिकव्यावृत्तिभेदाभावान्निर्निमित्त एव व्यावृत्तिभेदव्यवहारः परिशिष्यते, स चातिप्रसङ्गादेव न युक्त इत्याह **न च निर्निमित्तेति**।

एवं करणत्वमेव सामर्थ्यमिति विकल्पो निराकृतः, इदानीं तयोग्यता सामर्थ्यमिति द्वितीयोऽपि विकल्पोऽपि न युक्त इत्याह **नापीति**

---

(१) भिन्नयोरभिन्नप्रवृत्तिनिमित्तकत्वं पर्यायत्वम्, तच्चात्र नास्तीति भावः। बौद्धमतेऽतद्व्यावृत्तेरेव प्रवृत्तिनिमित्तकत्वात्तद्भेदे च नैकप्रवृत्तिनिमित्तकत्वरूपपर्यायत्वमिति भावः।

(२) समर्थत्वप्रकारकज्ञानकारित्वप्रकारकज्ञानभेदोपाधिक इत्यर्थः।

(३) तथाच व्याप्तिपक्षधर्मताज्ञानाभ्याम् विषयीकृतयोर्भेदे क्व प्रसङ्गवार्त्तेति। ज्ञानभेदस्य व्यावृत्तिभेदकत्वे हेतूकृताया असमर्थव्यावृत्तेरपीदृशत्वाद्विभिन्नाभ्यां व्याप्तिपक्षधर्मताज्ञानाभ्यां भेदात् कथमेकत्र हेतौ व्याप्तिपक्षधर्मताज्ञाने येन प्रसङ्गस्तद्धेतुत्वे साधकः स्यादिति दीधितिः।

स्विकी वा ? । न तावदाद्यः पक्षः, सिद्धसाधनात्, परानभ्युपगमेन हेत्वसिद्धेश्च । यत्सहकारिसमवधानवत्ताद्धि करोत्येवेति को नाम नाभ्युपैति यमुद्दिश्य साध्यते, न चाकरणकाले सहकारिसमवधानवत्त्वमस्माभिरभ्युपेयते यतः प्रसङ्गः प्रवर्तेत । प्रातिस्विकी तु योग्यता अन्वय-

---

विकल्पयति **सा हीति**। सा हि योग्यता सहकारिवैकल्यरूपा वा स्यात् यथा बीजस्य धरणिधामपाथःपवनसङ्क्रमः, प्रातिस्विकी (१) वा असाकल्येऽपि कारणानां स्वस्वमात्रवर्तिनी, यथा बीजस्यैव शिलाशकलव्यावृत्ता अङ्कुरं प्रत्यनुकूलता । तत्राद्यं पक्षं दूषयति **नाद्य इति** । सिद्धसाधनं विवृणोति **यदिति** । यदा सहकारिसाकल्यरूपस्य हेतोः सिद्धिः तदा करणाभ्युपगमात्सिद्धसाधनमित्यर्थः(२)। हेत्वसिद्धिं विवृणोति **न चेति** । यदि सिद्धसाधनतापरिहारायाकरणकाल एव प्रसङ्गः क्रियेत तदा सहकारिसमवधानस्यास्माभिरनभ्युपगमाद्धेत्वासिद्ध्या प्रसङ्गो न (३) प्रवर्तेतेति । द्वितीयं पक्षं दूषयितुं विकल्पयति **प्रातिस्विकी त्विति** । बीजस्य प्रातिस्विकी तु योग्यताऽङ्कुरादिकार्यं प्रति प्रत्यक्षानुपलम्भात्मकमन्वयव्यतिरेकविषयीभूतं(४) बीजत्वं वा स्यात्तदविषयीभूतोऽतीन्द्रियो

---

(१) प्रति स्वं नियता प्रातिस्विकी वा, यथा बीजेषु बीजत्वम् तन्तुषु तन्तुत्वम्, तत्तत्कारणतावच्छेदिका जातय इत्यर्थ इति मिश्राः।

(२) अत्रायमाशयः—यदि कञ्चिदकुर्वाणमपि कारणजातीयं सहकारिसमवहितमभ्युपेयात् तदा तं प्रति तस्याकारित्वेन सहकारिसमवधानाभावस्साधयितुमुचितः, न चैतदस्ति सहकारिसमवहिते करणनियमाभ्युपगमेनार्थतोऽकारिणः सहकारिसमवधानाभावनियमस्याभ्युपगतत्वात्, तथा चाकुर्वाणे सहकारिसमवधानाभावसाधने विपर्यये सिद्धसाधनमिति ।

(३) अकुर्वतः कुशूलस्य बीजस्य परेण नैयायिकेन सहकारिधानानभ्युपगमात् तर्कस्य पराभ्युपगममादायैव प्रवृत्तेरिति फलपलत

(४) एतच्च बीजस्यैवाङ्कुरजनकत्वमिति मतेन, बीजे विनष्टे त

व्यतिरेकाविषयीभूतं बीजत्वं वा स्यात् तदवान्तरजाति-भेदो वा, सहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वं वा । न तावदाद्यः, अकुर्वतोऽपि बीजजातीयस्य प्रत्यक्षसिद्ध-त्वात्, तत्रापि तत्राविप्रतिपत्तेः । न द्वितीयः, तस्य कु-

बीजत्वावान्तर(१)जातिभेदो वा परैरभ्युपगम्यते । एतदन्य(२)त्राप्युक्तं "न वैजात्यं विना तत्स्यादिति" । सहकारिवैकल्य(३)प्रयुक्तकार्याभाववत्त्वं वा । यथा बीजस्याङ्कुरजातीयकार्याभाववत्त्वं सहकार्यभावप्रयुक्तं न शिला-शकलस्येव स्वरूपप्रयुक्तमित्यर्थः । तत्राद्यं कल्पं दूषयति नाद्य इति । बीजत्वस्य हि करणनियमेन व्याप्तौ सत्यां वा ततः करणं प्रसञ्जयितुं शक्यते प्रसङ्गसाधनस्याप्युभयसिद्धव्याप्त्यपेक्षत्वं न तु व्याप्तिरस्ति, अङ्कु-रम(४)कुर्वतोऽपि बीजजातीयस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात्, अवान्तरजातिभेदमुपा-दाय करणमिच्छतस्तत्रापि तत्राविप्रतिपत्तेश्चेति । अवान्तरजातिभेदवि-कल्पं निराकरोति (५)नापीति । कुत इत्यत आह तस्येति ।

यवेभ्य एवाङ्कुरोत्पाद इति मते तु कपालादिव्यावृत्तकलमयवाद्यनुगत-जातिविशेषपरं बीजत्वमिति वदन्ति ।

(१) पराभ्युपगतं कुर्वद्रूपत्वमित्यर्थः ।

(२) न्यायकुसुमाञ्जल्याः प्रथमस्तवकस्यशोडषकारिकायाम् । अ-समर्थव्यावृत्तकुर्वद्रूपत्व विना न तत्क्षणिकत्वं स्यादित्यर्थः । 'न तस्मि-न्ननुमा भवेत् । विना तेन न तत्सिद्धिर्नाध्यक्षं निश्चयं विने'ति पादत्रय-पूरितोक्ता कारिका क्षणिकत्वखण्डनायोद्धृता तत्रैव विशेषतो द्रष्टव्या ।

(३) सहकारिवैकल्यप्रयुक्तो व्याप्यो यः कार्याभावस्तद्वत्त्वमित्य-र्थः । शिलाशकले कार्याभावो न सहकारिवैकल्यप्रयुक्तः किन्तु शिला-शकलत्वप्रयुक्त एव, बीजे सहकारिसाकल्ये कार्याभावो न भवत्येवेति कल्पलता ।

(४) तथा च बीजत्वस्य करणव्यभिचारोऽकरणत्वस्य बीजत्वा-भावव्यभिचारश्चोभयसिद्ध इति न प्रसङ्गविपर्ययप्रवृत्तिरिति । यदि कुशू-लस्थं बीजं स्यात्तदा कुर्यादिति प्रसङ्गः, न च करोति तस्मान्न बीज-मिति विपर्ययश्च व्यभिचाराभ्यामनुपपन्न इति भावः ।

(५) कुशूलस्थं बीजं यदि कुर्वद्रूपजातिमत्स्यात्कुर्यात्क्षेत्रपतित-

र्वतोऽपि मयानभ्युपगमेन दृष्टान्तस्य साधनविकलत्वात्, को हि नाम स्वस्थात्मा प्रमाणशून्यमभ्युपगच्छेत्। स हि न तावत्प्रत्यक्षेणानुभूयते, तथाऽनवसायात्। नाप्यनुमानेन, लिङ्गाभावात्। "यदि न कश्चिद्विशेषः कथं तर्हि करणाकरणे इति चेत्"। क एवमाह नेति। परं किं जाति-भेदरूपः सहकारिलाभालाभरूपोवेति नियामकं प्रमाण-

---

कुशूलस्थं बीजं समर्थं चेत्कुर्यादेव, यथा सहकारिमध्यमध्यासीनं कुर्वद्वी-जमिति हि प्रसङ्गसाधनस्वरूपं, तत्र सहकारिमध्यवर्तिनि कुर्वत्यपि दृष्टा-न्तीभूते बीजेऽवान्तरजातिभेदरूपस्य सामर्थ्यस्य मयाऽनभ्युपगमेन दृष्टा-न्तस्य(१) साधनविकलत्वादित्यर्थः। किमिति नाभ्युपगम्यत इत्याह को हीति। स्वस्थात्मा-अनुन्मत्तः। प्रमाणशून्यतामेव दर्शयति स हीति। कथं नानुभूयत इत्यत्राह तथेति। कुर्वतोऽपि क्षणस्यावान्तर-जातिविशिष्टतया प्रत्यक्षेणाध्यवसायाभावात् गृहीताध्यवसिते वाऽर्थे तस्य प्रामाण्यात् इतरथाऽतिप्रसङ्गादिति भावः। नाप्यनुमानं प्रमाणमित्याह नापीति। लिङ्गमाशङ्कते (२)यदीति। कदाचित्करणं हि तत्काल-स्थितस्य बीजस्याकरणकालाद्विशेषमनुमापयतीत्यर्थः। निराकरोति(३) क इति। सत्यमस्ति करणकाले विशेषः, सहकारिसाकल्यरूपस्य विशेष-स्यास्माभिरप्यङ्गीकरणात्ततोऽन्यस्य तु सद्भावे तदुपन्यस्तं लिङ्गमप्रमाण-

---

बीजवदिति प्रसङ्गं निरस्यति न द्वितीय इति कल्पलता। अत्र नारायण-मतेन "नापि द्वितीय" इति पाठो मूले द्रष्टव्यः।

(१) सहकारिणो बीजस्य।

(२) ननु करणान्यथानुपपत्त्यैव एव जातिविशेषस्तस्मादस्मा-करणोऽपि कुशूलस्य इत्याह यदीति मिश्राः।

(३) अर्थापत्त्यानुमानेनोपपादितमाशङ्कामाह क एवमाहेति। सहकारि-लाभाधीनं करणं तदलाभाधीनमकरणमिति यद्यपि निश्चयस्तथापि प्रमा-णाभावात् सन्देहोऽप्यर्थापत्तिर्दुष्टा भवति तमेवाह परमिति कल्पलता।

मनुसरन्तो न पश्यामः। "तथापि योऽयं सहकारिमध्यमध्यासीनोऽक्षेपकरणस्वभावो भावः स यदि प्रागप्यासीत् तदा प्रसह्य कार्यं कुर्वाणो गीर्वाणशापशतेनाप्यपहस्तयितुं न शक्यते इति चेत्"। युक्तमेतत् यद्यक्षेपकरणस्वभावत्वं भावस्य प्रमाणगोचरः स्यात्, तदेव तु कुतः सिद्धमिति नाधिगच्छामः। "प्रसङ्गतद्विपर्ययाभ्यामिति चेत्"। न, परस्पराश्रयप्रसङ्गात्। एवं स्वभावत्वसिद्धौ हि तयोः प्रवृत्तिः, तत्प्रवृत्तौ चैवंस्वभावत्व-

---

मित्यर्थः। पुनः शङ्कते (१)तथापीति। यद्यपि सहकारिलाभोऽपि करणकाले विशेषस्तथापि विशेषान्तरमस्त्येव। तथाहि सहकारिमध्यवर्त्यविलम्बकारिस्वभावो यो भावः स यदि ततः प्रागप्यासीत्तदा प्रसह्य कुर्वाणो गीर्वाणशापशतेनापि निवारयितुं न शक्यः, अतोऽकरणकालात्करणकाले भावस्वरूपगतोऽपि विशेषोऽस्तीत्यवगम्यते इति। परिहरति (२)युक्तमेतदिति। यद्यक्षेपकरणधर्मवत्त्वं भावस्य प्रमाणसिद्धं स्यात्तदा कुर्वतो भावस्याकुर्वतो वैजात्यं स्यान्नत्वेवमिति। शङ्कते(३) प्रसङ्गेति। प्रसङ्गतद्विपर्ययाभ्यां सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गेण भावस्य करणाकरणयोर्भेदसिद्धावविलम्बकारिस्वभावत्वसिद्धिरिति। परिहरति (४)नेति।

---

(१) बीजस्याक्षेपकरणस्वाभाव्ये साध्येऽपि पूर्वापरबीजयोरैक्ये दोषमाह तथापीति मिश्राः।

(२) वस्तुत एवाक्षेपकरणस्वाभाव्ये दोषोऽयं न त्वन्यथापीति परिहरति युक्तमेतदिति।

(३) वास्तवमक्षेपकारित्वस्वाभाव्यं शङ्कते प्रसङ्गेति। बीजं यदि अक्षेपकरणस्वभावं न स्यात् न कुर्यात् करोति च, तस्मादक्षेपकारिस्वभावमिति प्रसङ्गविपर्ययाभ्यामक्षेपकारिस्वभावसिद्धिरित्यर्थः।

(४) मूले परस्परेति। अक्षेपकरणस्वाभाव्यस्य प्रतियोगिनः ैा तदभावमादाय प्रसङ्गप्रवृत्तिस्तत्प्रवृत्तौ च स्वाभाव्यसिद्धिरिति पलता।

सिद्धिरिति ।

"स्यादेतत्, कार्यजन्मैवास्मिन्नर्थे प्रमाणं, विलम्बकारिस्वभावानुवृत्तौ कार्यानुत्पत्तिः सर्वदेति चेत्"। न, विलम्ब स्वभावस्य सर्वदैवाकरणे तत्त्वव्याघातात्। ततश्च विलम्बकारीत्यस्य यावत्सहकार्यसन्निधानं तावन्न करोतीत्यर्थः। एवं च कार्यजन्म सामग्र्यां प्रमाणयितुं नशक्यते नतु जातिभेदे। ते तु किं यथानुभवं विलम्बकारिस्वभावाः परस्परं प्रत्यासन्नाः कार्यं कृतवन्तः, किंवा यथा-स्वपरिकल्पने क्षिप्रकारिस्वभावा इत्यत्र कार्यजननमजागरूकमेवेति।

नापि तृतीयः, विरोधात्–सहकार्यभावप्रयुक्तकार्याभावे स्यादेतदिति। प्रसङ्गस्य सामर्थ्यलिङ्गकत्वात्सामर्थ्यस्य च जातिभेदरूपत्वात्तस्य चाविलम्बकारिस्वभावाभावे विलम्बकारित्वमेव स्वभावस्स्यात् तत्र च कार्यजन्म नोपपद्येत, अस्य कार्यजन्मैवाविलम्बकारिस्वभावत्वे प्रमाणमिति। परिहरति(१) नेति। न ह्यकर्तृत्वमेव विलम्बकारित्वं व्याघातात्, शिलाशकलस्यापि विलम्बकारित्वप्रसङ्गाच्च। किन्तु कियता कालेन कार्यकारित्वमेवेत्याह (२)ततश्चेति। एवञ्च यावत्सहकारिसमवधानमकरणे सति कार्यजन्म सहकारिसमवधानरूपायां सामग्र्यां प्रमाणीकर्तुं शक्यं नाविलम्बकारिस्वभावत्वे इत्याह एवं चेति। क्षिप्रकारिस्वभावा इति। तदैव जाता(३) इति शेषः।

सहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वं वेति कल्पं दूषयति (४)ना-

(१) विलम्बकारित्वेऽपि कार्यजन्मोपपद्यत एवेति परिहारार्थः।

(२) ननु विलम्बकारित्वस्वाभाव्यं चेत्तदा ध्वंसपर्यन्तं तत्स्वाभाव्यानुवृत्तौ कार्योत्पत्तिर्न स्यादेवेति विलम्बकारित्वमन्यथा समर्थयति ततश्चेति मिश्राः।

(३) एवं चाक्षेपकारित्वे कार्यजन्माप्रयोजकमिति भावः।

(४) कुशूलस्थं बीजं यदि सहकारिविरहप्रयुक्तकार्याभाववत्स्यात्,

मनुसरन्तो न पश्यामः। "तथापि योऽयं सहकारिमध्य-मध्यासीनोऽक्षेपकरणस्वभावो भावः स यदि प्रागप्यासीत् तदा प्रसह्य कार्यं कुर्वाणो गीर्वाणशापशतेनाप्यपहस्तयितुं न शक्यते इति चेत्"। युक्तमेतत् यद्यक्षेपकरणस्वभावत्वं भावस्य प्रमाणगोचरः स्यात्, तदेव तु कुतः सिद्धमिति नाधिगच्छामः। "प्रसङ्गतद्विपर्ययाभ्यामिति चेत्"। न, परस्पराश्रयप्रसङ्गात्। एवं स्वभावत्वसिद्धौ हि तयोः प्रवृत्तिः, तत्प्रवृत्तौ चैवंस्वभावत्व-

---

मित्यर्थः। पुनः शङ्कते (१)तथापीति। यद्यपि सहकारिलाभोऽपि करणकाले विशेषस्तथापि विशेषान्तरमस्त्येव। तथाहि सहकारिमध्यवर्त्यविलम्बकारिस्वभावो यो भावः स यदि ततः प्रागप्यासीत्तदा प्रसह्य कुर्वाणो गीर्वाणशापशतेनापि निवारयितुं न शक्यः, अतोऽकरणकालात्करणकाले भावस्वरूपगतोऽपि विशेषोऽस्तीत्यवगम्यते इति। परिहरति (२)युक्तमेतदिति। यद्यक्षेपकरणधर्मवत्त्वं भावस्य प्रमाणसिद्धं स्यात्तदा कुर्वतो भावस्याकुर्वतो वैजात्यं स्यान्नत्वेवमिति। शङ्कते(३) प्रसङ्गेति। प्रसङ्गतद्विपर्ययाभ्यां सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गेण भावस्य करणाकरणयोर्भेदसिद्धावविलम्बकारिस्वभावत्वासिद्धिरिति। परिहरति (४)नेति।

---

(१) बीजस्याक्षेपकरणस्वाभाव्ये साध्येऽपि पूर्वापरबीजयोरैक्ये दोषमाह तथापीति मिश्राः।

(२) वस्तुत एवाक्षेपकरणस्वाभाव्ये दोषोऽयं न त्वन्यथापीति परिहरति युक्तमेतदिति।

(३) वास्तवमक्षेपकारित्वस्वाभाव्यं शङ्कते प्रसङ्गेति। बीजं यदि अक्षेपकरणस्वभावं न स्यात् न कुर्यात् करोति च, तस्मादक्षेपकारिस्वभावमिति प्रसङ्गविपर्ययाभ्यामक्षेपकारिस्वभावासिद्धिरित्यर्थः।

(४) मूले परस्परेति। अक्षेपकरणस्वाभाव्यस्य प्रतियोगिनः सत्त्वे तदभावमादाय प्रसङ्गप्रवृत्तिस्तत्प्रवृत्तौ च स्वाभाव्यसिद्धिरिति फलतः।

त्सम्, तस्यासिद्धेः। नियमस्य च सहकारादिसाकल्ये सत्येव करणं करणमेवेत्येवंस्वभावत्वेनाप्युपपत्तेः, ततश्च जननिमित्त एवायं व्यवहारो न च व्याप्तिसिद्धिरिति।

"स्यादेतत्, एतावतापि भावस्य कः स्वभावः समर्थितो भवति, नहि क्षेपाक्षेपाभ्यामन्यः प्रकारोऽस्तीति चेत्"। न, दूषणाभिधानसमये निश्चयाभावेनैव सन्दि-

रत्वमित्यस्यैव नियमस्याभावप्रसङ्गादित्यर्थः(१)। अस्तु जननमेव निमित्तं तत् कीदृशमित्याह **कीदृशमिति**। **तस्यासिद्धेरिति**। सहकारिसमध्यवर्तिनोऽपि तादृक्स्वभावत्वे प्रमाणाभावस्योक्तत्वादिति। अतः कदाचित्करणमेव मुख्यसमर्थव्यवहारनिमित्तं तत्रापि नियमः सिध्यत्येवेत्यभिप्रायेणाह **नियमस्य चेति**। अभिप्रायमाविष्करोति (२)**ततश्चेति**। सहकारिसमवधाने सत्येव करणं सति करणमेवेत्येवंविधजननिमित्त एवायं व्यवहारः, न च तद्व्यवहारगोचरस्य सर्वदा करणेन व्याप्तिसिद्धिरिति।

स्यादेतत्, यद्यप्यक्षेपकारिस्वभावत्वाभावेऽपि समर्थव्यवहारगोचरत्वनियमोपपत्तेर्न समर्थव्यवहारगोचरत्वस्यैव करणेन व्याप्तिसिद्धिस्तथापि न व्याप्त्यसिद्धिप्रतिपादनमात्रेणैतावतापि भावस्य क्षेपकारिस्वभावत्वं वा निरूपितं, प्रकारान्तरमसम्भावितमेवाऽतोऽन्यतरस्वभावत्वं निरूपणीयमेवेति शङ्कते (३)**स्यादेतदिति**। परिहरति **नेति**। द्विरूपा हि कथा

(१) तथाच मुख्यत्वेन व्यवहारस्य विशेषणीयत्वात्सोक्तव्यभिचार इति भावः।

(२) मुख्यसमर्थव्यवहारगोचरत्वमुपसंहरति ततश्चेति। कदाचिज्जननमेव शिलाशकलादिविलक्षणं मुख्यसमर्थव्यवहारगोचरत्वे मूलम्, तथा च यदि समर्थव्यवहारगोचरः स्यात्तदा कुर्यादिति न व्याप्तिरस्तीत्यतः प्रसङ्ग मूलशैथिल्यमित्यर्थ इति मिश्राः।

(३) क्षेपकारिस्वभावे सर्वदैवाकरणमित्यक्षेपकरणस्वाभाव्यमेव भावानामङ्गीकार्यम्, तच्च स्वोत्तरयव्यवहितोत्तरक्षण एव करणे स-

[illegible] समर्थव्यवहारगोचर [illegible]
[illegible] तस्य व्यवहारगोचरस्यापि बीजस्याङ्कुराकरण [illegible] । " [illegible]
[illegible] व्यवहारगोचरः, तस्य जननविरहित [illegible], [illegible] प्रसङ्गादिति चेत्" । न, [illegible]
[illegible] व्यवहारनिमित्तस्य । न [illegible]

र्थात् । विशेषणेन दर्शयति सहकारीति । सहकारिविरहेण कुसूलस्थं, तस्य सहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वेन सामर्थ्येन कारणत्वाबाधादित्यर्थः । सहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वेन सहकारिलाभवति स एव करणं भिन्नाक्षीत्याह यदीति । यावत्कार्याभावादेव सामान्यर्थेन सहकारि न करोति तदभावे अकरणहेतुभावे तत्करोत्येवेति तु स्यादेवेति । एतदेवमिति चेदाह तत्क्षणेति । सहकारिसमावधानतः हि करणाकरणयोरित्यं केवलं स्थैर्यसिद्धेरेव बीजस्य हेतुमिति । एवं सामर्थ्यलक्षणो हेतुर्विकल्प्य दूषितः, अनेनैव न्यायेन समर्थव्यवहारगोचरत्वस्यापि परोक्तस्य हेतुत्वं निरस्तमित्याह (१)एतेनेति । कथमित्यत आह **समर्थेति**। (२)**तादृगिति** । समर्थव्यवहारगोचरस्यापि बीजस्याङ्कुराकरणदर्शनात् व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थः । **अनियमप्रसङ्गादिति** । शिलाशकलस्यापि तद्व्यवहारविषयत्वप्रसङ्गेन बीजस्यैव तद्व्यवहारगोच-

---

कुर्यान्न च करोति तस्मान्न तथेति प्रसङ्गविपर्ययौ स्यातामित्यत आह नापीति ।

(१) ननु कुशूलस्थं यदि बीजं समर्थव्यवहारगोचरः स्यात्तदा-कुर्यान्न च करोति, तस्मान्न समर्थव्यवहारगोचर इति प्रसङ्गविपर्ययौ स्यातामित्यत आह एतेनेति कल्पलता ।

(२) अत्रापि प्रसङ्गे मूलशैथिल्यं विपर्यये च बाध इत्याह तादृगिति ।

त्तम्, तस्यासिद्धेः। नियमस्य च सहकारादिसाकल्ये सत्येव करणं करणमेवेत्येवंस्वभावत्वेनाप्युपपत्तेः, ततश्च जनननिमित्त एवायं व्यवहारो न च व्याप्तिसिद्धिरिति ।

"स्यादेतत्, एतावतापि भावस्य कः स्वभावः समर्थितो भवति, नहि क्षेपाक्षेपाभ्यामन्यः प्रकारोऽस्तीति चेत्"। न, दूषणाभिधानसमये निश्चयाभावेनैव सन्दि-

---

रत्वमित्यस्यैव नियमस्याभावप्रसङ्गादित्यर्थः(१) । अस्तु जननमेव निमित्तं तत् कीदृशमित्याह **कीदृशमिति । तस्यासिद्धेरिति** । सहकारिमध्यवर्तिनोऽपि तादृक्स्वभावत्वे प्रमाणाभावस्योक्तत्वादिति । अतः कदाचित्करणमेव मुख्यसमर्थव्यवहारनिमित्तं तत्रापि नियमः सिध्यत्येवेत्यभिप्रायेणाह **नियमस्य चेति** । अभिप्रायमाविष्करोति (२)**ततश्चेति** । सहकारिसमवधाने सत्येव करणं सति करणमेवेत्येवंविधजनननिमित्त एवायं व्यवहारः, न च तद्व्यवहारगोचरस्य सर्वदा करणेन व्याप्तिसिद्धिरिति ।

स्यादेतत्, यद्यप्यक्षेपकारिस्वभावत्वाभावेऽपि समर्थव्यवहारगोचरत्वानियमोपपत्तेर्न समर्थव्यवहारगोचरत्वस्यैव करणेन व्याप्तिसिद्धिस्तथापि न व्याप्यसिद्धिप्रतिपादनमात्रेणैतावतापि भावस्य क्षेपकारिस्वभावत्वं वा निरूपितं, प्रकारान्तरमसम्भावितमेवाऽतोऽन्यतरस्वभावत्वं निरूपणीयमेवेति शङ्कते (३)**स्यादेतदिति** । परिहरति **नेति** । द्विरूपा हि कथा

---

(१) तथाच मुख्यत्वेन व्यवहारस्य विशेषणीयत्वान्नोक्तव्यभिचार इति भावः ।

(२) मुख्यसमर्थव्यवहारगोचरत्वमुपसंहरति ततश्चेति । कदाचिज्जननमेव शिलाशकलादिविलक्षणं मुख्यसमर्थव्यवहारगोचरत्वे मूलम्, तथा च यदि समर्थव्यवहारगोचरः स्यात्तदा कुर्यादिति न व्याप्तिरस्तीत्यतः प्रसङ्गे मूलशैथिल्यमित्यर्थ इति मिश्राः ।

(३) क्षेपकारिस्वाभाव्ये सर्वदैवाकरणमित्यक्षेपकरणस्वाभाव्यमेव भावानामङ्गीकार्यम्, तच्च स्वोत्पत्त्यव्यवहितोत्तरक्षण एव करणे स-

भाववांश्च सहकारिविरहकार्यवांश्चेति व्याहतम्। तस्मा-द्यद्यदभाव एव यन्न करोति तत् तत्सद्भावे तत्करोत्येवेति (तु) स्यात्, एतच्च स्थैर्यसिद्धेरेव परं बीजसर्वस्वमिति। एतेन समर्थव्यवहारगोचरत्वं हेतुरिति निरस्तम्। तादृग्व्यवहारगोचरस्यापि बीजस्याङ्कुराकरणदर्शनात्। "नासौ मुख्यस्तत्रव्यवहारः, तस्य जननिमित्तकत्वात्, अन्यथात्वानियमप्रसङ्गादिति चेत्"। न, कीदृशं पुनर्जननं मुख्यसमर्थव्यवहारनिमित्तम्। न तावदक्षेपकरणनिमि-

---

पीति। विरोधमेव दर्शयति सहकारीति। सहकारिविरहिणः कुसूलस्थबीजस्य सहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वेन सामर्थ्येन करणप्रसङ्गो व्याहत इत्यर्थः। सहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वेन सहकारिमध्यवर्तिन एव करणं सिध्यतीत्याह यदिति। यत्सहकार्यभावादेव स्वसामर्थ्येन यत्कार्यं न करोति तत्तत्सद्भावे अकरणहेत्वभावे तत्करोत्येवेति तु स्यादेवेति। अस्त्वेवमिति चेत्तत्राह एतच्चेति। सहकारिलाभालाभप्रयुक्तं हि करणाकरणयोगित्वं केवलं स्थैर्यसिद्धेरेव बीजसर्वस्वमिति। एवं सामर्थ्यलक्षणो हेतुर्विकल्प्य दूषितः, अनेनैव न्यायेन समर्थव्यवहारगोचरत्वस्यापि परोक्तस्य हेतुत्वं निरस्तमित्याह (१)एतेनेति। कथमित्याह समर्थेति। (२)तादृगिति। समर्थव्यवहारगोचरस्यापि बीजस्यानुत्पन्नस्याङ्कुराकरणदर्शनान्न व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थः। अनियमप्रसङ्गादिति। शिलाशकलस्यापि तद्व्यवहारविषयत्वप्रसङ्गेन बीजस्यैव तद्व्यवहारगोच-

---

कुर्यान्न च करोति तस्मान्न तथेति प्रसङ्गविपर्ययौ स्यातामित्यत आह नापीति।

(१) ननु कुशूलस्थं यदि बीजं समर्थव्यवहारगोचरः स्यात्तदा-कुर्यान्न च करोति, तस्मान्न समर्थव्यवहारगोचर इति प्रसङ्गविपर्ययौ स्यातामित्यत आह एतेनेति कल्पलता।

(२) अत्रापि प्रसङ्गे मूलशैथिल्यं विपर्ययौ च बाध इत्याह तादृगिति।

णामित्यपि, अत्र च भवानपि न विप्रतिपद्यत एव, (१)प्रमाणसिद्धत्वात्, विपर्यये बाधकाच्च । (२)तथाहि यदि सहकारिविरहेऽकुर्वाणस्तत्समवधानेऽपि न कुर्यात् तज्जातीयमकरणमेव स्यात्, समवधानासमवधानयोरुभयोरप्यकरणात् । एवं तत्समवधानविरहेऽपि यदि कुर्यात् सहकारिणो न कारणं स्युस्तानन्तरेणापि करणात् । तथाचानन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकवतामप्यकारणत्वे कार्यस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गः, तथाच कादाचित्कत्वविहतिरिति । (३)एवं च द्वितीयपक्षविवक्षायामक्षेपकारित्वमेव भावस्य स्वभावः । तृतीयपक्षविवक्षायान्तु क्षेप-

---

पत्तिस्त्वत्र नास्तीत्याह अत्रेति । अत्र द्वितीयतृतीयपक्षयोरित्यर्थः । (४)अस्त्विति चेत्तत्राह तथाचेति ।

यद्येकस्यैव भावस्य स्थिरस्य सहकारिलाभालाभाभ्यां करणमकरणं

कारित्वेऽपि न सर्वत्र तथात्वनियमः, तस्य तदानीं सहकारिसाकल्यनिबन्धनत्वादिति भाव इति दीधितिः ।

(१) प्रमाणेति । सहकारिषु सत्सु करणस्यासत्सु चाकरणस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादित्यर्थः ।

(२) विपर्यये बाधकं स्फुटीकुर्वन्नाह तथाहीति । यज्जातीयं सहकारिसमवधानासमवधानयोरकारणं तज्जातीयमकारणमेव शिलाशकलवत् । यत्कार्यं यद्व्यतिरेकेण यत्करोति तत्कार्यं न तस्य सहकारित्वं, यथा दण्डस्य घटे जनयितव्ये तन्तुरिति व्याप्तिद्वयोपष्टम्भार्थं । न कारणमिति । अङ्कुरे जनयितव्ये क्षित्यादयो न सहकारिणः स्यू रासभवदित्यर्थः । न चेष्टापत्तिरन्वयव्यतिरेकसिद्धकार्यकारणभावतिरस्कारे तद्व्यवस्थाविलोपः कार्यस्याकस्मिकत्वं च स्यादित्याह तथाचेति ।

(३) ननु तथापि भावस्वभावः क इति प्रश्ने किमुत्तरमत आह एवञ्चेति । सहकारिसमवधानासमवधानरूपावच्छेदभेदमादायाक्षेपकारित्वक्षेपकारित्वयोरुभयोरप्येकस्मिन् बीजजातीये दर्शनान्नोभयोर्विरोध इत्यर्थ इति कल्पलता ।

(४) आकस्मिकत्वप्रसङ्ग इति आदिः ।

ग्धासिद्धिनिर्वाहे कथारूपपर्यवसानात्, उत्तरपक्षावसरे तु सोऽपि न दुर्वचः। तथाहि करणं प्रत्यविलम्ब्य इति कोऽर्थः? किमुत्पत्तेरनन्तरमेव करणम्, सहकारिसमवधानानन्तरमेव वा। विलम्ब्य इत्यपि कोऽर्थः? किं यावन्न सहकारिसमवधानं तावदकरणं, सर्वथैवाकरणमिति वा। तत्र प्रथमचतुर्थयोः प्रमाणाभावादनिश्चयेऽपि द्वितीयतृतीययोः प्रत्यक्षमेव प्रमाणम्। बीजजातीयस्य हि सहकारिसमवधानानन्तरमेव करणं करणमेवेति प्रत्यक्षसिद्धमेवेति, तथा सहकारिसमवधानरहितस्याकर-

---

परपक्षदूषणस्वपक्षसाधनाभ्याम्, तत्र प्रतिपक्षदूषणावसरे स्वभावविशेषनिश्चयाभावेऽपि परोक्तव्याप्तेः सन्दिग्धासिद्धिनिर्वाहेणैव कथापूर्वरूपं पर्यवस्यति, अयं च दूषणावसर इति भावः(१)। साधनावसरे तर्हि भावस्य कः स्वभाव इत्युच्यतान्तत्राहोत्तरेति(२)। युक्तार्थपरिग्रहाय विलम्ब्याविलम्ब्ययोरर्थं विकल्पयति करणं प्रतीति(३)। अकरणमित्यपि प्रत्यक्षसिद्धमेवेत्यनुषङ्गः। न केवलं प्रमाणतः सिद्धिः भवतोऽपि विप्रति-

---

ति स्यात्, तथाच समर्थासमर्थबीजक्षणयोर्भेदासिद्धौ सिद्धं क्षणिकत्वमित्याशयेन भावस्वाभाव्यं पृच्छति स्यादेतदिति।

(१) इदमत्र तात्पर्यम्—भावस्यैकतरस्वभावासमर्थनेन परपक्षखण्डनपूर्वकस्वपक्षस्थापनरूपजल्पे को दोषो दीयते, न तावत्परपक्षखण्डने, त्वन्मतस्य दूषणावसरसमयेऽक्षेपकारित्वरूपसाधनस्य निश्चयाभावेनैव सन्दिग्धासिद्धिनिर्वाहे जल्पस्याऽऽद्यरूपरक्षणात्तव पराजय इति।

(२) ननु जल्पे स्वपक्षसाधनमपि वक्तुमुचितमित्यत आहोत्तरेति कल्पलता।

(३) मूले प्रथमचतुर्थयोरिति। स्वोत्पत्त्यनन्तरमेव करणे प्रमाणाभावः, सर्वथैवाकरणे कार्यजातं कदापि नोपलभ्येतेति बलवद्विपक्षदण्ड इत्यर्थः। प्रमाणाभावादित्यापाततः विपरीतमेव प्रमाणमिति वस्तुगतिरिति मिश्राः। प्रथमेति। कस्यचिदुत्पत्तेरनन्तरमेव किञ्चित्कार्य-

णामित्यपि, अत्र च भवानपि न विप्रतिपद्यत एव, (१)प्रमाणसिद्धत्वात्, विपर्यये बाधकाच्च । (२)तथाहि यदि सहकारिविरहेऽकुर्वाणस्तत्समवधानेऽपि न कुर्यात् तज्जातीयमकरणमेव स्यात्, समवधानासमवधानयोरुभयोरप्यकरणात् । एवं तत्समवधानविरहेऽपि यदि कुर्यात् सहकारिणो न कारणं स्युस्तानन्तरेणापि करणात् । तथाचानन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकवतामप्यकारणत्वे कार्यस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गः, तथाच कादाचित्कत्वविहतिरिति । (३)एवं च द्वितीयपक्षविवक्षायामक्षेपकारित्वमेव भावस्य स्वभावः । तृतीयपक्षविवक्षायान्तु क्षेप-

पत्तिस्तत्र नास्तीत्याह अत्रेति । अत्र द्वितीयतृतीयपक्षयोरित्यर्थः । (४)अस्त्विति चेत्तत्राह तथाचेति ।

यद्येकस्यैव भावस्य स्थिरस्य सहकारिलाभालाभाभ्यां करणमकरणं

कारित्वेऽपि न सर्वत्र तथात्वनियमः, तस्य तदानीं सहकारिसाकल्यनिबन्धनत्वादिति भाव इति दीधितिः ।

(१) प्रमाणेति । सहकारिषु सत्सु करणस्यासत्सु चाकरणस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादित्यर्थः ।

(२) विपर्यये बाधकं स्फुटीकुर्वन्नाह तथाहीति । यज्जातीयं सहकारिसमवधानासमवधानयोरकारणं तज्जातीयमकारणमेव शिलाशकलवत् । यत्कार्यं यद्व्यतिरेकेण यत्करोति तत्कार्ये न तस्य सहकारित्वं, यथा दण्डस्य घटे जनयितव्ये तन्तुरिति व्याप्तिद्वयोपष्टम्भार्थं । न कारणमिति । अङ्कुरे जनयितव्ये क्षित्यादयो न सहकारिणः स्यू रासभवदित्यर्थः । न चेष्टापत्तिरन्वयव्यतिरेकसिद्धकार्यकारणभावतिरस्कारे तद्व्यवस्थाविलोपः कार्यस्याकस्मिकत्वं च स्यादित्याह तथाचेति ।

(३) ननु तथापि भावस्वभावः क इति प्रश्ने किमुत्तरमत आह एवञ्चेति । सहकारिसमवधानासमवधानरूपावच्छेदभेदमादायाक्षेपकारित्वक्षेपकारित्वयोरुभयोरप्येकस्मिन् बीजजातीये दर्शनान्नोभयोर्विरोध इत्यर्थ इति कल्पलता ।

(४) नाकस्मिकत्वप्रसङ्ग इति भादिः ।

ग्धासिद्धिनिर्वाहे कथारूपपर्यवसानात्, उत्तरपक्षावसरे तु सोऽपि न दुर्वचः। तथाहि करणं प्रत्यविलम्ब इति कोऽर्थः? किमुत्पत्तेरनन्तरमेव करणम्, सहकारिसमवधानानन्तरमेव वा। विलम्ब इत्यपि कोऽर्थः? किं यावन्न सहकारिसमवधानं तावदकरणं, सर्वथैवाकरणमिति वा। तत्र प्रथमचतुर्थयोः प्रमाणाभावादनिश्चयेऽपि द्वितीयतृतीययोः प्रत्यक्षमेव प्रमाणम्। बीजजातीयस्य हि सहकारिसमवधानानन्तरमेव करणं करणमेवेति प्रत्यक्षसिद्धमेवेति, तथा सहकारिसमवधानरहितस्याकर-

---

परपक्षदूषणस्वपक्षसाधनाभ्याम्, तत्र प्रतिपक्षदूषणावसरे स्वभावविशेषनिश्चयाभावेऽपि परोक्त्याप्तेः सन्दिग्धासिद्धिनिर्वाहेणैव कथापूर्वरूपं पर्यवस्यति, अयं च दूषणावसर इति भावः(१)। साधनावसरे तर्हि भावस्य कः स्वभाव इत्युच्यतामत्राहोत्तरेति(२)। युक्तार्थपरिग्रहाय विलम्बाविलम्बयोरर्थं विकल्पयति करणं प्रतीति(३)। अकरणमित्यपि प्रत्यक्षसिद्धमेवेत्यनुषङ्गः। न केवलं प्रमाणतः सिद्धिः भवतोऽपि विप्रति-

---

ति स्यात्, तथाच समर्थासमर्थबीजक्षणयोर्भेदासिद्धौ सिद्धं क्षणिकत्वमित्याशयेन भावस्वाभाव्यं पृच्छति स्यादेतदिति।

(१) इदमत्र तात्पर्यम्–भावस्यैकतरस्वभावासमर्थनेन परपक्षखण्डनपूर्वकस्वपक्षस्थापनरूपजल्पे को दोषो दीयते, न तावत्परपक्षखण्डने, त्वन्मतस्य दूषणावसरसमयेऽक्षेपकारित्वरूपसाधनस्य निश्चयाभावेनैव सन्दिग्धासिद्धिनिर्वाहे जल्पस्याऽऽद्यरूपरक्षणाच्चव पराजय इति।

(२) ननु जल्पे स्वपक्षसाधनमपि वक्तुमुचितमित्यत आहोत्तरेति कल्पलता।

(३) मूले प्रथमचतुर्थयोरिति। स्वोत्पत्त्यनन्तरमेव करणे प्रमाणाभावः, सर्वथैवाकरणे कार्यजातं कदापि नोपलभ्येतेति बलवद्विपक्षदण्ड इत्यर्थः। प्रमाणाभावादित्यापाततः विपरीतमेव प्रमाणमिति वस्तुगतिरिति मिश्राः। प्रथमेति। कस्यचिदुत्पत्तेरनन्तरमेव किञ्चित्कार्य-

णामित्यपि, अत्र च भवानपि न विप्रतिपद्यत एव, (१)प्रमाणसिद्धत्वात्, विपर्यये बाधकाच्च । (२)तथाहि यदि सहकारिविरहेऽकुर्वाणस्तत्समवधानेऽपि न कुर्यात् तज्जातीयमकरणमेव स्यात्, समवधानासमवधानयोरुभयोरप्यकरणात् । एवं तत्समवधानविरहेऽपि यदि कुर्यात् सहकारिणो न कारणं स्युस्तानन्तरेणापि करणात् । तथाचानन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकवतामप्यकारणत्वे कार्यस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गः, तथाच कादाचित्कत्वविहतिरिति । (३)एवं च द्वितीयपक्षविवक्षायामक्षेपकारित्वमेव भावस्य स्वभावः । तृतीयपक्षविवक्षायान्तु क्षेप-

पत्तिस्तत्र नास्तीत्याह अत्रेति । अत्र द्वितीयतृतीयपक्षयोरित्यर्थः । (४)अस्त्विति चेत्तत्राह तथाचेति ।

यद्येकस्यैव भावस्य स्थिरस्य सहकारिलाभालाभाभ्यां करणाकरणं

कारित्वेऽपि न सर्वत्र तथात्वनियमः, तस्य तदानीं सहकारिसाकल्यनिबन्धनत्वादिति भाव इति दीधितिः ।

(१) प्रमाणेति । सहकारिषु सत्सु करणस्यासत्सु चाकरणस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादित्यर्थः ।

(२) विपर्यये बाधकं स्फुटीकुर्वन्नाह तथाहीति । यज्जातीयं सहकारिसमवधानासमवधानयोरकारणं तज्जातीयमकारणमेव शिलाशकलवत् । यत्कार्यं यद्व्यतिरेकेण यत्करोति तत्कार्यं न तस्य सहकारित्वं, यथा दण्डस्य घटे जनयितव्ये तन्तुरिति व्यतिरेकव्याप्त्यर्थः । न कारणमिति । अङ्कुरे जनयितव्ये क्षित्यादयो न सहकारिणः स्युः न समर्था इत्यर्थः । न चोपाधिरन्वयव्यतिरेकसिद्धकार्यकारणभावेऽपि [illegible] तथाच [illegible] इत्यादि तथाचेति ।

(३) ननु तथापि भावस्वभावः क इति प्रश्ने किमुत्तरमित्यत आह एवञ्चेति । सहकारिसमवधानासमवधानयोरुभयोरकरणात् [illegible] [illegible] द्वितीयपक्षे [illegible] इत्यर्थः इति बोध्यम् ।

(४) आकस्मिकत्वप्रसङ्ग इति शेषः ।

भूतं करिष्यतीति । (१)"तत्र सन्देह इति चेत्"(२)स पुनः किमाकारः ? किं सहकारिषु समवहितेष्वपि करिष्यति न वेति,[१]उतासमवहितेष्वपि तेषु करिष्यति न वेति, [२] अथ यदा सहकारिसमवधानं तदैव करिष्यत्येव परं कदा तेषां समवधानमितिसन्देहः[३] । न तावत्पूर्वः, सामान्यतः कारणत्वावधारणे तस्यानवकाशात्, अवकाशे वा कारणत्वानवधारणात् । नापि द्वितीयः, सहकारिणां तत्त्वावधारणे तस्यानवकाशात्, अवकाशे वा तेषां तत्त्वानवधारणात् । तृतीये तु सर्व एव तत्सन्तानान्तःपातिनो बीजक्षणाः समानशीलाः प्राप्नुवन्ति, यत्र तत्र सहकारिसमवधाने सति करणनियमात्, सर्वत्र च सहकारिसमवधानसम्भवात् ।

तदर्थिनो-ऽङ्कुरार्थिनः ।

परं कदेति । ततश्च सहकारिसमवधानकालसन्देहाच्चद्द्वारेण करणकालेऽपि सन्देह इति भावः । सामान्यत इति । समवहितेष्वपीत्यपिशब्देनासमवहितेषु करणन्तावत्प्रतिक्षिप्तं, समवधानेऽपि करणसन्देहे कारणत्वमेव सन्दिग्धं स्यात्तच्च सामान्यतः करणत्वावधारणेन विरुद्धमिति, अनवधारिते च सामान्यतः कारणत्वे(३)नियमेन तत्र प्रवृत्तिरर्थिनां न स्यादित्युक्तमेवेत्यभिप्रायः । तत्त्वावधारण इति । नहि सहकारित्वावधारणे तेभ्यः प्रागपि कार्यस्य भवनशङ्कावकाशः, नहि सति नाव-

---

(१) परम्पराकारणे प्रवृत्तौ कालावच्छेदज्ञानतन्त्रत्वाभिप्रायेणाह पूर्वपक्षी तत्रेति ।

(२) बीजं सहकारिसमवधाने करिष्यत्येव, समवधानन्तु कदेति सन्देहो वाच्यस्तथा च बीजत्वेनैवाङ्कुरं प्रति सामर्थ्यं वाच्यमित्यभिप्रायेण सन्देहाकारं विकल्पयति स पुनरिति ।

(३) सौगतमतेऽपीति शेषः ।

भूतं करिष्यतीति । (१)"तत्र सन्देह इति चेत्"(२)स पुनः किमाकारः ? किं सहकारिषु समवहितेष्वपि करिष्यति न वेति,[१]उतासमवहितेष्वपि तेषु करिष्यति न वेति, [२] अथ यदा सहकारिसमवधानं तदैव करिष्यत्येव परं कदा तेषां समवधानमितिसन्देहः[३]। न तावत्पूर्वः, सामान्यतः कारणत्वावधारणे तस्यानवकाशात्, अवकाशे वा कारणत्वानवधारणात्। नापि द्वितीयः, सहकारिणां तत्त्वावधारणे तस्यानवकाशात्, अवकाशे वा तेषां तत्त्वानवधारणात् । तृतीये तु सर्व एव तत्सन्तानान्तःपातिनो बीजक्षणाः समानशीलाः प्राप्नुवन्ति, यत्र तत्र सहकारिसमवधाने सति करणनियमात्, सर्वत्र च सहकारिसमवधानसम्भवात् ।

तदर्थिनो–ऽङ्कुरार्थिनः ।

परं कदेति । ततश्च सहकारिसमवधानकालसन्देहात्तद्द्वारेण करणकालेऽपि सन्देह इति भावः । **सामान्यत इति** । समवहितेष्वपीत्यपिशब्देनासमवहितेषु करणन्तावत्प्रतिक्षिप्तं, समवधानेऽपि करणसन्देहे कारणत्वमेव सान्दिग्धं स्यात्तच्च सामान्यतः कारणत्वावधारणेन विरुध्यते, अनवधारिते च सामान्यतः कारणत्वे(३)नियमेन तत्र प्रवृत्तिरर्थिनां न स्यादित्युक्तमेवेत्यभिप्रायः । **तत्त्वावधारण इति** । नहि सहकारित्वावधारणे तेभ्यः प्रागपि कार्यस्य भवनशङ्कावकाशः, नहि सति सन्दे-

---

(१) परम्पराकारणे प्रवृत्तौ कालावच्छेदज्ञानमतन्त्रमित्याशयेनाह पूर्वपक्षी तत्रेति ।

(२) बीजं सहकारिसमवधाने करिष्यत्येव, समवधानन्तु कदेति सन्देहो वाच्यस्तथा च बीजत्वेनैवाङ्कुरं प्रति सामर्थ्यं वाच्यमित्याशयेन सन्देहाकारं विकल्पयति स पुनरिति ।

(३) सौगतमतेऽपीति शेषः ।

शङ्क्यतामिति चेत्" । तर्हि बीजविरहेऽप्याशङ्क्येत, तथाच सति साध्वी प्रत्यक्षानुपलम्भपरिशुद्धिः ।

(१)"स्यादेतत्, न बीजादीनां परस्परसमवधानवतामेव कार्यकरणमङ्गीकृत्याशङ्क्यते येन समवधानानियमात्सर्वेषामेव तज्जातीयानामेकरसतानिश्चयः स्यात्, नापि यत्र तत्र समर्थोत्पत्तिमङ्गीकृत्य, येन विकलेभ्योऽपि कदाचित्कार्यजन्मसम्भावनायां प्रत्यक्षानुपलम्भविरोधः स्यात्, (२)किं नाम, बीजादिषु समवहितेष्ववान्तरजातिविशेषमाश्रित्यापि कार्यजन्म सम्भाव्यत इति"।

शेष इति । बीजविरह इति । सहकारितुल्यन्यायत्वादिति भावः । प्रत्यक्षेति । अन्वयव्यतिरेकपरिशुद्धिरिति ।

परस्परसमवधानवतामेवेति । अवान्तरजात्यनाक्रान्तानामेवेत्यर्थः । समवधानानियमादिति । सर्वत्र सम्भवादित्यर्थः । यत्र तत्रेति । समवधानासमवधानयोरुभयत्राप्यवान्तरजात्याक्रान्तोत्पत्तिमित्यर्थः । अवान्तरजातीति । ततश्च न सर्वेषां समानशीलता

स्यैव तदधीने फलापधानानुपधाने इति कथमेकशीलत्वं येन बीजत्वेनैव कारणता सिद्धान्त्यभिप्रेता निर्विवादं सिद्ध्येदित्यभिप्रायेणाह पूर्वपक्षी समर्थ एवेति । तथाच नसमानशीलत्वमिति भाव इति दीधितिः ।

(१)ननु नियतान्वयव्यतिरेकाभ्यां बीजजातीयस्याङ्कुरं प्रति सामर्थ्यमेवावधृतं तच्च न बीजत्वेन समर्थस्य क्षेपायोगात्कुसूलस्थादेरपि बीजादङ्कुरोत्पादप्रसक्तेः, परन्तु बीजत्वावान्तरकुर्वद्रूपत्वेन, समर्थानां च स्वकारणसामर्थ्याधीनः समाजनियमः प्रमाणबलादेव कल्प्यते, एकाविरहेऽपरस्मात्कार्योत्पादे तस्याकारणत्वप्रसङ्गात्, अनुत्पादे च सामर्थ्यायोगात् शिलादिमिलितास्तु बीजविरहिणः क्षित्यादयो न समर्थाः कार्याजनकत्वादित्याशयेनाशङ्कते स्यादेतदिति । नाशङ्क्यत इति, क्षणिकत्वमिति शेषः । एकरसता एकस्वभावता ।

(२) किं नामेति । बीजत्वं वा कारणतावच्छेदकं कुर्वद्रूपत्वं वा तथेति सन्दिग्धत इत्यर्थ इति मिश्राः ।

शङ्क्यतामिति चेत्" । तर्हि बीजविरहेऽप्याशङ्क्येत, तथाच सति साध्वी प्रत्यक्षानुपलम्भपरिशुद्धिः ।

(१)"स्यादेतत्, न बीजादीनां परस्परसमवधानवतामेव कार्यकरणमङ्गीकृत्याशङ्क्यते येन समवधानानियमात्सर्वेषामेव तज्जातीयानामेकरसतानिश्चयः स्यात्, नापि यत्र तत्र समर्थोत्पत्तिमङ्गीकृत्य, येन विकलेभ्योऽपि कदाचित्कार्यजन्मसम्भावनायां प्रत्यक्षानुपलम्भविरोधः स्यात्, (२)किं नाम, बीजादिषु समवहितेष्ववान्तरजातिविशेषमाश्रित्यापि कार्यजन्म सम्भाव्यत इति"।

शेष इति । बीजविरह इति । सहकारितुल्यन्यायत्वादिति भावः । प्रत्यक्षेति । अन्वयव्यतिरेकपरिशुद्धिरिति ।

परस्परसमवधानवतामेवेति । अवान्तरजात्यनाक्रान्तानामेवेत्यर्थः । समवधानानियमादिति । सर्वत्र सम्भवादित्यर्थः । यत्र तत्रेति । समवधानासमवधानयोरुभयत्राप्यवान्तरजात्याक्रान्तोत्पत्तिमित्यर्थः । अवान्तरजातीति । ततश्च न सर्वेषां समानशीलता

स्यैव तदधीने फलाप्रधानानुपधोने इति कथमेकशीलत्वं येन बीजत्वेनैव कारणता सिद्धान्त्यभिप्रेता निर्विवादं सिध्येदित्यभिप्रायेणाह पूर्वपक्षी समर्थ एवेति । तथाच नसमानशीलत्वमिति भाव इति दीधितिः ।

(१) ननु नियतान्वयव्यतिरेकाभ्यां बीजजातीयस्याङ्कुरं प्रति सामर्थ्यमेवावधृतं तच्च न बीजत्वेन समर्थस्य क्षेपायोगात्कुशूलस्थादेरपि बीजादङ्कुरोत्पादप्रसक्तेः, परन्तु बीजत्वावान्तरकुर्वद्रूपत्वेन, समर्थानां च स्वकारणसामर्थ्याधीनः समाजनियमः प्रमाणबलादेव कल्प्यते, एकाविरहेऽपरस्मात्कार्योत्पादे तस्याकारणत्वप्रसङ्गात्, अनुत्पादे च सामर्थ्यायोगात् शिलादिमिलितास्तु बीजविरहिणः क्षित्यादयो न समर्थाः कार्याजनकत्वादित्याशयेनाशङ्कते स्यादेतदिति । साशङ्क्यत इति, क्षणिकत्वमिति शेषः । एकरसता एकस्वभावता ।

(२) किं नामेति । बीजत्वं वा कारणतावच्छेदकं कुर्वद्रूपत्वं वा तयेति सन्दिह्यत इत्यर्थ इति मिश्राः ।

"समर्थ एव तर्हि क्षित्यादिसमवधानभागिति चेत्" नहि समर्थे सहकारिसमवधानमेव नास्ति, समवधाने सत्यपि वा तस्माद् कार्यजन्म ? नाद्यः, शिलाशकलादावपि क्षितिसलिलतेजःपवनयोगदर्शनात् । न द्वितीयः, शिलाशकलादिव कदाचित्सहकारिसाकल्यवतोऽपि बीजादङ्कुरानुत्पत्तिप्रसङ्गात् ।

(१)"एवमपि स्यात्को दोष इति चेत्"। न तावदिदमुपलब्धम् । "आशङ्क्यत इति चेत्" । न, तत्समवधाने सत्यपि अकरणवत् तद्विरहेऽपि करणमप्याशङ्क्येत ।(२)"आ·

मात्रात्कारणत्वं किन्तु सत्येव भावादिति । (३)समर्थ एवेति । न सर्वत्रेति शेषः । समर्थ एवेत्येवकारेणासमर्थे बीजे समवधानस्वरूपनिषेधो वा तल्लक्षिततत्कार्यभूतकार्यजन्मनिषेधो वेति विकल्पयति नहि किमिति । तद्विरहेऽपीति । न ह्यनुपलम्भगोचरस्य उभयोरप्याशङ्कयोः कश्चिद्वि·

(१) एवमपीति । सहकारिसमवधानवतोऽप्यङ्कुरानुत्पत्तिः स्यादित्यर्थः । न तावदिति । क्षेत्रेऽपि तर्हि कदाचित्सहकारिसान्निध्ये बीजादङ्कुरो न स्यादित्युत्तरार्थः । पूर्वपक्षी पुनः शङ्कते आशङ्क्यत इति । त्वन्मते समर्थादपि कुशूलस्थाद्बीजादङ्कुरानुत्पत्तिश्चेत् तदा सहकारिसमवहितादपि तदनुत्पत्तिः शङ्कास्पदं स्यादेवेत्यर्थः । अनुभवातिक्रमेणापि यदि शङ्का तदाह सिद्धान्ती तत्समवधान इति । बीजजातीयस्य सहकारिसमवधाने सत्येव करणं सति करणमेवेति तावन्नियतान्वयव्यतिरेकाभ्यामवधारितं, तत्र यद्येकस्मिन्नंशे आशङ्का स्यात् स्यादंशान्तरेऽपि विपरीतनिश्चयस्याकिञ्चित्करत्वादित्यभिप्रायः ।

(२) एतावतापि न क्षणिकत्वहानिरिति सौगताभिप्रायः । अनिबन्धना चेच्छङ्का तदाह सिद्धान्ती तर्हीति । तथाचाङ्कुरार्थिप्रवृत्तिर्नियमतो न स्यादिति भावः । तथाचेति परिहसति सिद्धान्ती सौगतमन्वयव्यतिरेकोपस्थितकार्यकारणभावानिश्चयात्प्रवृत्तिनिवृत्त्योरभावे रीहं जगज्जायेतेति उपहासार्थः ।

(३) समर्थासमर्थयोरेव सहकारिसमवधानासमवधाने इति नैक·

शङ्क्यतामिति चेत्" । तर्हि बीजविरहेऽप्याशङ्क्येत, तथाच सति साध्वी प्रत्यक्षानुपलम्भपरिशुद्धिः ।

(१)"स्यादेतत्, न बीजादीनां परस्परसमवधानवतामेव कार्यकरणमङ्गीकृत्याशङ्क्यते येन समवधानानियमात्सर्वेषामेव तज्जातीयानामेकरसतानिश्चयः स्यात्, नापि यत्र तत्र समर्थोत्पत्तिमङ्गीकृत्य, येन विकलेभ्योऽपि कदाचित्कार्यजन्मसम्भावनायां प्रत्यक्षानुपलम्भविरोधः स्यात्, (२)किं नाम, बीजादिषु समवहितेष्ववान्तरजातिविशेषमाश्रित्यापि कार्यजन्म सम्भाव्यत इति"।

शेष इति । बीजविरह इति । सहकारितुल्यन्यायत्वादिति भावः । प्रत्यक्षेति । अन्वयव्यतिरेकपरिशुद्धिरिति ।

परस्परसमवधानवतामेवेति । अवान्तरजात्यनाक्रान्तानामेवेत्यर्थः । समवधानानियमादिति । सर्वत्र सम्भवादित्यर्थः । यत्र तत्रेति । समवधानासमवधानयोरुभयत्राप्यवान्तरजात्याक्रान्तोत्पत्तिमित्यर्थः । अवान्तरजातीति । ततश्च न सर्वेषां समानशीलता

स्यैव तदधीने फलोपधानानुपधाने इति कथमेकशीलत्वं येन बीजत्वेनैव कारणता सिद्धान्त्यभिप्रेता निर्विवादं सिध्येदित्यभिप्रायेणाह पूर्वपक्षी समर्थ एवेति । तथाच न समानशीलत्वमिति भाव इति दीधिति ।

(१) ननु नियतान्वयव्यतिरेकाभ्यां बीजजातीयस्याङ्कुरं प्रति सामर्थ्यमेवावधृतं तच्च न बीजत्वेन समर्थस्य क्षेपायोगात्कुसूलस्थादेरपि बीजादङ्कुरोत्पादप्रसक्तेः, परन्तु बीजत्वावान्तरकुर्वद्रूपत्वेन, समर्थानां च स्वस्वकारणसामर्थ्याधीनः समाजनियमः प्रमाणबलादेव कल्प्यते, एकविरहेऽपरस्मात्कार्योत्पादे तस्याकारणत्वप्रसङ्गात्, समुत्पादे च सामर्थ्यायोगात् शिलादिमिलितास्तु बीजविरहिणः क्षित्यादयो न समर्थाः कार्याजनकत्वादित्याशयेनाशङ्कते स्यादेतदिति । आशङ्क्यत इति, क्षणिकत्वमिति शेषः । एकरसता एकस्वभावता ।

(२) किं नामेति । बीजत्वं वा कारणतावच्छेदकं कुर्वद्रूपत्वं वा तदेवेति सन्दिह्यत इत्यर्थ इति मिश्राः ।

"समर्थ एव क्षणे क्षित्यादिसमवधानमिति चेत्" तत्किमसमर्थे सहकारिसमवधानमेव नास्ति, समवधाने सत्यपि वा तस्मान्न कार्यजन्म ? नाद्यः, शिलाशकलादावपि क्षितिसलिलतेजःपवनयोगदर्शनात् । न द्वितीयः, शिलाशकलादिव कदाचित्सहकारिसाकल्यवतोऽपि बीजादङ्कुरानुत्पत्तिप्रसङ्गात् ।

(१)"एवमपि स्यात्को दोष इति चेत्"। न तावदिदमुपलब्धम् । "आशङ्क्यत इति चेत्" । न, तत्समवधाने सत्यपि अकरणवत् तद्विरहेऽपि करणमप्याशङ्क्येत ।(२)"आ-

---

मात्रात्कारणत्वं किन्तु सत्येव भावादिति । (३)समर्थ एवेति । न सर्वत्रेति शेषः । समर्थ एवेत्येवकारेणासमर्थे बीजे समवधानस्वरूपनिषेधो वा तल्लक्षिततत्कार्यभूतकार्यजन्मनिषेधो वेति विकल्पयति तत्किमिति । तद्विरहेऽपीति । न ह्यनुपलम्भगोचरत्व उभयोरप्याशङ्कयोः कश्चिद्वि-

---

(१) एवमपीति । सहकारिसमवधानवतोऽप्यङ्कुरानुत्पत्तिः स्यादित्यर्थः । न तावदिति । क्षेत्रेऽपि तर्हि कदाचित्सहकारिसान्निध्ये बीजादङ्कुरो न स्यादित्युत्तरार्थः । पूर्वपक्षी पुनः शङ्कते आशङ्क्यत इति । त्वन्मते समर्थादपि कुशूलस्थाद्बीजादङ्कुरानुत्पत्तिश्चेत् तदा सहकारिसमवहितादपि तदनुत्पत्तिः शङ्कास्पदं स्यादेवेत्यर्थः । अनुभवातिक्रमेणापि यदि शङ्का तदाह सिद्धान्ती तत्समवधान इति । बीजजातीयस्य सहकारिसमवधाने सत्येव करणं सति करणमेवेति तावन्नियतान्वयव्यतिरेकाभ्यामवधारितं, तत्र यद्येकस्मिन्नंशे आशङ्का स्यात् स्यादंशान्तरेपि विपरीतनिश्चयस्याकिञ्चित्करत्वादित्यभिप्रायः ।

(२) एतावतापि न क्षणिकत्वहानिरिति सौगताभिप्रायः । अनियम्यना चेच्छङ्का तदाह सिद्धान्ती तर्हीति । तथाचाङ्कुरार्थिप्रवृत्तिर्नियमतो न स्यादिति भावः । तथाचेति परिहसति सिद्धान्ती सौगतमन्वयव्यतिरेकोपस्थितकार्यकारणभावानिश्चयात्प्रवृत्तिनिवृत्त्योरभावे निरीहं जगज्जायेतेति उपहासार्थः ।

(३) समर्थासमर्थयोरेव सहकारिसमवधानासमवधाने इति नैक-

शङ्क्यतामिति चेत्" । तर्हि बीजविरहेऽप्याशङ्क्येत, तथाच सति साध्वी प्रत्यक्षानुपलम्भपरिशुद्धिः ।

(१)"स्यादेतत्, न बीजादीनां परस्परसमवधानवतामेव कार्यकरणमङ्गीकृत्याशङ्क्यते येन समवधानानियमात्सर्वेषामेव तज्जातीयानामेकरसतानिश्चयः स्यात्, नापि यत्र तत्र समर्थोत्पत्तिमङ्गीकृत्य, येन विकलेभ्योऽपि कदाचित्कार्यजन्मसम्भावनायां प्रत्यक्षानुपलम्भविरोधः स्यात्, (२)किं नाम, बीजादिषु समवहितेष्ववान्तरजातिविशेषमाश्रित्यापि कार्यजन्म सम्भाव्यत इति"।

शेष इति । बीजविरह इति । सहकारितुल्यन्यायत्वादिति भावः । प्रत्यक्षेति । अन्वयव्यतिरेकपरिशुद्धिरिति ।

परस्परसमवधानवतामेवेति । अवान्तरजात्यनाक्रान्तानामेवेत्यर्थः । समवधानानियमादिति । सर्वत्र सम्भवादित्यर्थः । यत्र तत्रेति । समवधानासमवधानयोरुभयत्राप्यवान्तरजात्याक्रान्तोत्पत्तिमित्यर्थः । अवान्तरजातीति । ततश्च न सर्वेषां समानशीलता

स्यैव तदधीने फलापधानानुपधाने इति कथमेकशीलत्वं येन बीजत्वेनैव कारणता सिद्धान्त्यभिप्रेता निर्विवादं सिद्ध्येदित्यभिप्रायेणाह पूर्वपक्षी समर्थ एवेति । तथाच नसमानशीलत्वमिति भाव इति दीधितिः ।

(१) ननु नियतान्वयव्यतिरेकाभ्यां बीजजातीयस्याङ्कुरं प्रति सामर्थ्यमेवावधृतं तच्च न बीजत्वेन समर्थस्य क्षेपायोगात्कुशूलस्थादेरपि बीजादङ्कुरोत्पादप्रसक्तेः, परन्तु बीजत्वावान्तरकुर्वद्रूपत्वेन, समर्थानां च स्वकारणसामर्थ्याधीनः समाजनियमः प्रमाणबलादेव कल्प्यते, एकाविरहेऽपरस्मात्कार्योत्पादे तस्याकारणत्वप्रसङ्गात्, अनुत्पादे च सामर्थ्यायोगात् शिलादिमिलितास्तु बीजविरहिणः क्षित्यादयो न समर्थाः कार्याजनकत्वादित्याशयेनाशङ्कते स्यादेतदिति । आशङ्क्यत इति, क्षणिकत्वमिति शेषः । एकरसता एकस्वभावता ।

(२) किं नामेति । बीजत्वं वा कारणतावच्छेदकं कुर्वद्रूपत्वं वा तयेति सन्दिह्यत इत्यर्थ इति मिश्राः ।

(१)न, दृष्टसमवधानमात्रेणैवोपपत्तौ तत्कल्पनायां प्रमाणाभावात्[१], कल्पनागौरवप्रसङ्गप्रतिहतत्वात्[२], अतीन्द्रियेन्द्रियादिविलोपप्रसङ्गात्[३], विकल्पानुपपत्तेः[४], विशेषस्य विशेषं प्रति प्रयोजकत्वाच्चेति[५]. तथाहि उत्पत्तेरारभ्य मुद्गरप्रहारपर्यन्तं घटस्तावज्जात्यन्तरानाक्रान्त एवानुभूयमानः क्रमवत्सहकारिवैचित्र्यात्कार्यकोटीः सरूपा विरूपाः करोति, नत्वेतावतैव सर्वस्मिन्नसमञ्जसे अनुपलभ्यमानजातिकोटिकल्पना(२) केन प्रमाणेन[१], केन चोपयोगेन, येन कल्पनागौरवप्रसङ्गदोषो न स्यात्। 'यो यदर्थं कल्प्यते तस्यान्यथासिद्धि-

[illegible] । प्रथम हेतुं विवृणोति तथाहीति ।

[illegible]सहकारिवैचित्र्यादिति । क्रमवद्ग्रहणेन तत्तत्का[illegible] कार्यकरण[illegible] निरस्तः । वैचित्र्यग्रहणेनैकजाती[illegible] निर्[illegible]कार्यकरण[illegible]। जातिकोटिकल्पन[illegible] । [illegible] इति शेषः । द्वितीय हेतुं विवृणोति केन [illegible] । [illegible] प्रमाणाभावः, [illegible] कल्प[illegible] [illegible] । ननु कार्यवैचित्र्यमेव [illegible] इति [illegible] यो यदर्थं

[illegible]

रेव तस्याभाव' इति भवानेवाहेति[२]। दृष्टं च जातिभेदं तिरस्कृत्य स्वभावभेदकल्पनयैव कार्योत्पत्तौ सहकारिणोऽपि दृष्टत्वात्कथञ्चित्स्वीक्रियन्ते, (१)अतीन्द्रियादिकल्पना तु विलीयेत मानाभावात्[३]।

(२)विकल्पानुपपत्तेश्च। स खलु जातिविशेषः शालित्वसङ्ग्राहको वा स्यात्, तत्प्रतिक्षेपको वा? आद्ये कुशूलस्थस्यापि शालेः कथं न तद्रूपवत्त्वम्। द्वितीये त्वभिमतस्यापि शालेः कथं तद्रूपवत्त्वम्(३)। एवं शालित्वमपि तस्य सङ्ग्राहकं प्रतिक्षेपकं वा? आद्येऽशालेरतत्त्वप्रसङ्गः(४), द्वितीये तु शालेरेवातत्त्वप्रसङ्गः।

मिति। अनन्यथासिद्धं हि कार्यमभिमतकरणकल्पनायां प्रमाणं प्रयोजनं वा भवति, प्रकृतं त्वन्यथासिद्धं 'कल्पकस्यान्यथासिद्धिरेव कल्पनीयस्याभाव' इति च भवानेव तत्र तत्राहेति, प्रत्यासत्त्या तादात्म्योपचार इति। तृतीयं हेतुं विवृणोति दृष्टमिति। स्वभावभेदकल्पना=जातिभेदकल्पना। अतीन्द्रियेति। इन्द्रियाण्यपि बोद्धुः सहकारीण्येव ज्ञानोत्पत्तौ, तत्र च बोद्धुः स्वभावादेव ज्ञानभेदानामुत्पत्तावतीन्द्रियाणीन्द्रियाणि किमिति कल्प्यन्त इति। चतुर्थं विवृणोति विकल्पेति। शालित्वसङ्ग्राहक इति। शालित्वस्य परसामान्यमित्यर्थः। प्रतिक्षेपकः=गोत्वाश्वत्वादिवद्विरुद्ध इति। शालित्वस्यापरसामान्यं वेति पक्ष

(१) बाह्यालोकादेरेव कुर्वद्रूपात् साक्षात्कारोपपत्तावतीन्द्रियकल्पनापि न स्यादिति तृतीयहेतुरहस्यार्थः।

(२) चतुर्थं हेतुं विवृण्वन्नाह विकल्पेति। शालित्वादिना परापरभावादिविकल्पवज्जातिविशेषस्यानुपपत्तेरिति तदर्थः।

(३) कुर्वद्रूपवत्त्वम्। एवमिति। यद्यपि परस्परप्रतिक्षेपकत्वं विकल्पितमेव तथापि शालित्वं पुरस्कृत्य विकल्प्यत इति न पौनरुक्त्यम्।

(४) अतत्त्वापत्तिरिति पाठान्तरम्। शालित्वस्य कुर्वद्रूपत्वव्यापकत्वे यवादीनामङ्कुरकारित्वं न स्यादित्यर्थः। अतत्त्वप्रसङ्ग इति। अङ्कुराकुर्वद्रूपत्वापत्तिरित्यर्थः।

यश्च यस्य जातिविशेषः स चेत्तं व्यभिचरेत् व्यभिचरेदपि शिंशपा पादपमविशेषात्, तथाच गतं स्वभावहेतुना। "विपर्यये बाधकं विशेष इति चेत्" न, तस्येहापि सत्त्वात्, तदभावे स्वभावत्वानुपपत्तेः। उपपत्तौ वा किं बाधकानुसरणव्यसनेनेति। विशेषस्य विशेषं प्रति प्रयोजकत्वाच्च(१)। तथाहि कार्यगतमङ्कुरत्वं प्रति बीजत्वस्याप्रयोजकत्वेऽबीजादपि तदुत्पत्तिप्रसङ्गः। "(२)बीजस्य

लक्षणविरोधे दोषमाह(३) यश्चेति। शिंशपायाः पादपाव्यभिचारे विशेषं शङ्कते(४) विपर्यय इति। बाधकस्वरूपं च न्यायकुसुमाञ्जलौ 'वृक्षजनकपत्रकाण्डे'त्यादिनोक्तमनुसन्धातव्यमिति। परिहरति न तस्येति। विपर्यये बाधकस्य स्वभावं प्रति व्यापकत्वादिहापि स्वभावत्वबलेन बाधकस्याप्युन्नेयत्वादिति(५)। उपपत्ताविति। बाधकमन्तरेणापि क्वचित्स्वभावत्वोपपत्तौ शिंशपादावपि स्वभावत्वसिद्धये किंबाधकानुसरणव्यसनेनेति। पञ्चमं विवृणोति विशेषस्येति।

---

(१) तथा च बीजत्वसामान्यस्यापि क्वचित्प्रयोजकत्वमावश्यकं, तच्च निरूप्यमाणमङ्कुरं प्रत्येव स्यादित्यर्थः। तथाहीति। अङ्कुरत्वावच्छिन्ने कार्ये बीजत्वावच्छिन्नमेव कारणम्, शाल्यङ्कुरत्वावच्छिन्ने तु शालिबीजत्वमित्यर्थः।

(२) बीजत्वेनाजनकत्वेऽपि बीजमात्रवृत्तिना कुर्वद्रूपत्वेन जनकत्वादापादकासिद्धिमाशङ्कते बीजस्येति दीधितिः। शाल्येकदेशवृत्तेः शालित्वव्यभिचारवद्बीजैकदेशवृत्तेरपि जातेर्बीजत्वव्यभिचारित्वसम्भवान्नाङ्कुरकुर्वद्रूपत्वस्य बीजमात्रवृत्तित्वमित्याशयेनोत्तरयति तर्हीति। अशालेः—शालिभिन्नबीजात्।

(३) शालित्वव्याप्यं कुर्वद्रूपत्वं यदि यवेऽपि स्यात्तदा शिंशपात्वमपि वृक्षत्वं व्यभिचरेदित्यर्थ इति मिश्राः।

(४) यदि शिंशपा वृक्षं व्यभिचरेत् तदात्मानमपि व्यभिचरेदिति विपक्षबाधकबलेन स्वभावहेतुः प्रवर्ततामित्यर्थः।

(५) कुर्वद्रूपत्वस्यापि शालिस्वभावत्वाद्विपक्षबाधकस्यास्य सत्त्वादित्यभिप्रायः। मूले तदभावे=विपक्षबाधकाभावे।

विशेषः कथमवीजे भविष्यतीति चेत्" तर्हि शालेर्विशेषः कथमशालौ स्यादित्यशालेरङ्कुरानुत्पत्तिप्रसङ्गः। (१)"अशालिवदवीजेऽप्यसौ भवतु विशेषः, तथापि बीजत्वैकार्थसमवेत एवासौ अङ्कुरं प्रति प्रयोजक इति चेत्" न, शालित्वव्यभिचारे शालित्वैकार्थसमवायवद्बीजत्वव्यभिचारे बीजत्वैकार्थसमवायेनापि नियन्तुमशक्यत्वात् अविशेषात्। तस्माद्यो यथाभूतो यथाभूतमात्मनोऽन्वयव्यतिरेकावनुकारयति तस्य तथाभूतस्यैव तथाभूते सामर्थ्यम्, तद्विशेषास्तु कार्यविशेषं प्रयोजयन्ति शाल्यादिवीदति युक्तमुत्पश्यामः। "कस्य पुनः प्रमाणस्या-

अस्तु वा जातिविशेषः, तथापि नासावङ्कुरं प्रति प्रयोजकः किन्तु अङ्कुरविशेषं प्रति प्रयोजक इति । बीजस्य विशेष इति । कथं बीजावान्तरजातिरबीजे स्यादिति । तर्हीति । कुशूलस्थशालिव्याप्त्यभावाच्छालित्वस्यापि विशेषः सन् कथमशालौ स्यादित्यशालेरङ्कुरानुत्पत्तिप्रसङ्ग इति । यत एव बीजत्वस्याङ्कुरं प्रत्यप्रयोजकत्वेऽबीजादपि तदुत्पत्तिप्रसङ्गः, तस्मात्स्वात्मनोऽन्वयव्यतिरेकावङ्कुरमनुकारयेत्, (अतो) बीजत्वमेवाङ्कुरसमर्थं, तद्विशेषो वा भवन्नप्यङ्कुरविशेषस्य प्रयोजक इत्याह तस्मादिति । यतो प्रमाणाभावाद्योऽर्थः कस्मिंश्च न प्रमाणान्तर्भावाय, तद्बलोत्थतया तद्व्यापारत्वेन वक्तव्यः प्रमाणमन्तरेणार्थनिश्चयानुपपत्तेः, ततोऽयं व्यापारकलापः कस्य प्रमाणस्येति पृच्छति कस्य पुनरिति । बीजाङ्कुरादीनां तदुत्पत्ति-

(१) कुर्वद्रूपत्वं यथा शालित्वव्यभिचारी तथा बीजत्वमपि व्यभिचरतु, न चातिप्रसङ्गः, बीजत्वैकार्थसमवेतस्यैवाङ्कुरकुर्वद्रूपत्वस्याङ्कुरजनकतावच्छेदकत्वादित्याशयेन शङ्कते अशालिवदिति। यथाऽशालेरङ्कुरस्तथाऽबीजादपि भवन् केन वारणीयः, अत्र यदि बीजत्वं विशेषणं तदा तस्य प्रयोजकत्वमेव स्यात्, उपलक्षणं चेत्तदा तु न तन्नियमुपलक्ष्यतावच्छेदकरूपाभावादित्याशयेनेसमाधत्ते शालित्वेति।

यं व्यापारकलाप इति चेत्" तदुत्पत्तिनिश्चयहेतोः प्रत्यक्षानुपलम्भात्मकस्येति ब्रूमः। अथ न्यायेन विना न ते परितोषः, शृणु तमपि तदा-(१)यदङ्कुरं प्रत्यप्रयोजकं न तद्बीजजातीयं यथा शिलाशकलम्, अङ्कुरं प्रत्यप्रयोजकं च कुशूलनिहितं बीजमभ्युपेतं परैरिति व्यापकानुपलब्धिः प्रसङ्गहेतुः स्यादिति। "विपर्यये किं बाधकमिति चेत्" अङ्कुरस्य जातिप्रतिनियमाकास्मिकत्वप्रसङ्ग इत्युक्तम्। "बीजत्वं तस्य प्रत्यक्षसिद्धमशक्यापह्नवमिति चेत्" अस्तु तर्हि विपर्ययः-यद्बीजं तदङ्कुरं प्रति प्रयोजकं, यथान्त्य-

---

निश्चयहेतोरन्वयव्यतिरेकाख्यप्रत्यक्षानुपलम्भस्य व्यापारकलाप इति ब्रूम इत्याह तदुत्पत्तीति। न्यायरुचयो वयं न्यायेनानुमानेन विना न परितुष्याम इति चेदत आह अथ न्यायेनेति। व्यापकेति। बीजजातीयस्याङ्कुरं प्रति प्रयोजकत्वं व्यापकं, तदभावस्य कुशूलनिहिते बीजे परैरभ्युपगमात्तत्र व्यापकस्याभ्युपेतानुपलब्धिस्तस्य बीजजातीयत्वाभावं प्रसञ्जयति इति प्रसङ्गहेतुः स्यादिति।

अङ्कुरं प्रत्यप्रयोजकस्यापि बीजजातीयत्वे विपर्यये किं बाधक(२)मिति शङ्कते विपर्यय इति। जातिप्रतिनियमेति। अङ्कुरस्यैवाङ्कुरत्वजातिर्न घटादेरित्येवं जातिप्रतिनियमस्याकास्मिकत्वप्रसङ्गः, कारणगता हि जातिः कार्यगतजातिनियमस्य प्रयोजिका भवति, अतस्तदभावे तदभावप्रसङ्ग इति। एतच्चानन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकाणामप्यकारणत्वे कार्यस्याकस्मिकत्वप्रसङ्ग इत्यत्रोक्तप्रायमित्युक्तम्। एतच्चानन्तरमेव स्फु-

---

(१) सौगतमतानुसारेणैव न्यायमुपदर्शयति यदिति। बीजजातीयं नाङ्कुरं प्रति प्रयोजकमिति त्वयाभ्युपगम्यते तदा त्वदभ्युपगमानुसारेण कुशूलस्थबीजस्य बीजजातीयत्वं न स्यादित्यर्थः।

(२) अङ्कुराप्रयोजकमपि बीजं स्यादित्येवं रूपे विपर्यये किं बाधकमित्यर्थः।

सामग्रीमध्यमध्यासीनं बीजम्, नहि वयं निरपेक्षत्वमिति स्वभावहेतुः। अङ्कुरस्य हि जातिप्रतिनियमो न तावन्निर्निमित्तः, सार्वत्रिकत्वप्रसङ्गात्। नाऽप्यन्यनिमित्तः, तथाभूतस्य तस्याभावात्। सेयं निमित्तवत्ता निर्निमित्तान्निवर्तमाना स्वव्याप्यमादाय बीजप्रयोजकतायामेव विश्राम्यतीति प्रतिबन्धसिद्धिः।

अथवा कृतमङ्कुरग्रहेण, बीजस्वभावत्वं कश्चित्कार्य-

ट वक्ष्यत इति। (१)प्रसङ्गे विपर्ययमवतारयितुं सङ्कते बीजत्वमिति। प्रतिबन्धं साधयत्यङ्कुरस्येति(२)। सार्वत्रिकत्वेति। घटादिष्वपि तत्प्रसङ्गादित्यर्थः। (३)विपक्षे बीजाप्रयोजकतायाः, स्वव्याप्यं जातिप्रतिनियमम्।

अथवा नाऽवश्यं बीजत्वस्याङ्कुरं प्रति प्रयोजकत्वसाधनेनैवावान्तरजातिबहिष्कारेण सहकारिलाभालाभाभ्यां करणाकरणोपपत्तिः साधनीया, यत्किञ्चित्कार्यं प्रति प्रयोजकत्वसाधनेनापि शक्यते साधयितुमित्याहाथवेति(४)। विशुद्धेति। विवेकक्षमा भवदीया बुद्धि-

---

(१) अङ्कुरस्योक्तरीत्या निर्निमित्तप्रसङ्गे। मूले तस्य–बीजस्य, अबीजे घटादौ तदभावादङ्कुरोत्पादापत्तिरिति शङ्कार्थः। पूर्वोक्तं विपर्ययमङ्गीकृत्यापि बीजत्वस्य परोक्तरीत्या स्वभावहेतुत्वं साधयति अस्तु वहीति मूले।

(२) उक्तमाकस्मिकत्वप्रसङ्गं प्रपञ्चयति अङ्कुरस्य हीति मिश्राः। निर्निमित्तत्वं–नियतजातीयकारणाप्रयोज्यत्वम्। सार्वत्रिकत्वं–अङ्कुरातिरिक्तवृत्तित्वम्, अङ्कुरत्वं यदि बीजत्वावच्छिन्नकारणताप्रतियोगिककार्यतावच्छेदकं न स्यादङ्कुरमात्रवृत्तिजातिर्न स्यादित्यर्थः। मूले नाऽप्यन्येति। कुर्वद्रूपनिमित्त इत्यर्थः। तथाभूतस्य=अङ्कुरमात्रनियामकस्य। अभावात्=अप्रामाणिकत्वात्।

(३) निर्निमित्तादिति कल्पलता। मूले प्रतिबन्धेति। यद्यद्बीजत्वत्सर्वमङ्कुरप्रयोजकमिति व्याप्तिसिद्धिरिति भावः।

(४) अङ्कुरत्वावच्छिन्नकार्यं प्रति बीजानां बीजत्वेनैव कारणतेति

प्रयोजकम् न वा ? न चेत् न तत्स्वभावं बीजम्, तेन रूपेण क्वचिदप्यनुपयोगात् । एवञ्च प्रत्यक्षसिद्धं बीजस्वभावत्वं नास्ति, सर्वप्रमाणागोचरो विशेषोऽस्तीति विशुद्धा बुद्धिः । क्वचिदप्युपयोगे त्वेकस्य(१) तेन रूपेण सर्वेषामविशेषः ताद्रूप्यात्, तथा च कथं किञ्चिदेव बीजं स्वकार्यं कुर्यान्नापराणि । न च वस्तुमात्रं तत्कार्यम्, अबीजात्तदनुत्पत्तिप्रसङ्गात् । नापि बीजमात्रम्, अङ्कुरकारिणोऽपि तदुत्पत्तिप्रसङ्गात् । नाप्यङ्कुराद्यन्य-

---

रित्यर्थः । एकस्य बीजस्यानेन बीजरूपेण क्वचित्कार्ये उपयोगोऽस्तीति चेत्तमाह **क्वचिदिति** । **अविशेष इति** । उपयोगित्वेनाविशेषः । ताद्रूप्यात्=बीजरूपत्वादिति । सर्वाण्येव कार्यकारिणीति चेत्तत्राह **नचेति** । तदपि च कार्यं न वस्तुमात्रं वा पार्थिवमात्रं वा, मात्रशब्देन बीजमात्रान्वयव्यतिरेकानुविधाय्यङ्कुरावान्तरकार्यं व्यवच्छिनत्ति, अबीजात्तदनुत्पत्तिप्रसङ्गात्(२), नहि बीजकारणकं वस्त्वादिमात्रं कार्यं कारणाभावे भवितुमर्हतीति । (३)**नापीति** । क्षणभङ्गवादिनामसमवहितसहकारिणो बीजाद्बीजान्तरमेवोत्पद्यत इति सिद्धान्तः, अतस्तन्मतेनेदमुच्यत इति । **अङ्कुरेति** । अङ्कुरकारिणः सहकारिमध्यवर्तिनोऽपि बीजस्यै-

---

कि विशिष्य व्यवस्थापनग्रहेण प्रकारान्तरेणापि परिशेषादिना तथैव पर्यवस्यतीति, बीजत्वेन क्वचित्कार्ये बीजं यदि प्रयोजकं न भवेत् तदा तेन रूपेण तदसत्त्वादिति, तच्च कार्यं परिशेषादङ्कुरस्वरूपमेव सेत्स्यतीति प्रघट्टकार्थः ।

(१) क्वचिदुपयोगेऽप्येकस्येति क० मु० पाठः ।

(२) बीजासमवधाने घटपटाद्यपि न स्यादिति भावः ।

(३) ननु बीजाद्बीजमेव कार्यमस्तु, सभागसन्तानस्यैव मया क्षणिकत्ववादिनाऽभ्युपगमादित्यत आह नापीति । तर्हि चरमादपि बीजाद्बीजमेवोत्पद्येत नाङ्कुरः, अङ्कुरस्योत्पादे वा समानदेशताविरोधः, बीजसन्तानानुपरमः, प्राथमिकबीजानुत्पत्तिश्चेति भावः ।

तममात्रम्, प्रागपि तदुत्पत्तिप्रसङ्गात्। "यदा यदुत्पन्नं सत् यत्कार्यानुकूलसहकारिमध्यमधिशेते तदा तदेव कार्यं प्रति तस्य प्रयोजकत्वमिति चेत्" तत्किमवान्तरजातिभेदमुपादाय बीजस्वभावेनैव वा? आद्ये स एव जातिभेदस्तत्र प्रयोजकः, किमायातं बीजत्वस्य। द्वितीये तु समानशीलानामपि सहकारिवैकल्यादकरणमित्यातम्, तत्तत्सहकारिसाहित्ये सति तत्तत्कार्यम्प्रतिप्रयोजकस्य बीजस्वभावस्य सर्वसाधारणत्वादिति।

अत्रापि प्रयोगः-यद्येन रूपेणार्थक्रियासु नोपयुज्यते न तत् तद्रूपम्, यथा बीजं कुञ्जरत्वेन किञ्चिदप्यकुर्वन्न कुञ्जरस्वरूपम्, तथाच शाल्यादयः सामग्रीप्रविष्टा बीजत्वेनार्थक्रियासु नोयुज्यन्त इति व्या[६]पकानु-

---

वोत्पत्तिप्रसङ्गादित्यर्थः(१)। प्रागपीति। बीजवदेव सहकारिणः प्रागप्यङ्कुरादिकार्योत्पत्तिप्रसङ्गादिति(२)। आयातमिति(३)। तथाच तद्वा तादृग्वेति न कश्चिद्विशेषः।

व्यापकानुपलब्धिरिति। तद्रूपतां प्रति तेन रूपेणार्थक्रिया

---

(१) ननु बीजमङ्कुरो बीजानुभवश्चेति कार्याणि बीजत्वावच्छिन्नकारणाज्जायन्तामित्यत आह नापीति मूले। प्रागपीति। तदुत्पन्नमात्रादपि बीजादेतानि कार्याणि स्युरिति मिश्राः।

(२) सहकारिसमवधानं शङ्कते मूले यदेति। अवान्तरजातिभेदोऽङ्कुरकुर्वद्रूपत्वादि। आद्य इति। बीजत्वेन बीजानि क्वचित्कार्ये प्रयोजकानीति प्रस्तुते जात्यन्तरमनन्यमनुपलम्भबाधितं चेति भाव इति कल्पलता।

(३) मूले द्वितीय इति। एवं सत्यङ्कुरमपि प्रति बीजत्वेनैव का रणत्वमायातमिति सिद्धं नः समीहितमिति मिश्राः। तदेवोक्तं नारायणेनापि, बीजत्वेन तदेव बीजं कारणं ननु क्षणभेदभिन्नं तत्सजातीयमिति।

पलब्धिः प्रसङ्गहेतुः, तद्रूपताया अर्थक्रियां प्रति योग्यतया व्याप्तत्वात्, अन्यथाऽतिप्रसङ्गात्।

(१)"तद्रूपत्वमेतस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादशक्यापह्नवमिति चेत्" अस्तु तर्हि विपर्ययः–यद्यद्रूपं तत् तेन रूपेणार्थक्रियासूपयुज्यते, (२)यथा स्वभावेन सामग्रीनिवेशिनो भावाः, बीजजातीयाश्चैते कुशूलस्थादय इति स्वभावहेतुः, तद्रूपतामात्रानुबन्धित्वाद्योग्यतायाः, तत-

प्रति प्रयोजकत्वस्य व्यापकत्वात्तदभावश्चेत्प्रकृतेऽभिमतस्ततो (३)व्यापकानुपलब्ध्या तद्रूपताभावप्रसङ्गादित्यर्थः। व्यापकत्वमेव प्रयोजकत्वस्य दर्शयति तद्रूपताया इति। अतिप्रसङ्गादिति। बीजस्यापि(४) अङ्कुरत्वप्रसङ्गादिति।

स्वभावेनेति। सामग्रीनिवेशिनां यः स्वभावो जातिविशेषो वाऽन्यो वा तेनेत्यर्थः। स्वभावमेव दर्शयति तद्रूपतामात्रेति। मात्रशब्देन हेत्वन्तरं व्यवच्छिनत्ति, तद्रूपत्वं स्वभावत एव योग्यतयाऽ-

(१) ननूकरीत्या तद्रूपताया अर्थक्रियां प्रति योग्यतया व्याप्तत्वाङ्गीकारे कुशूलस्थस्यापि बीजस्य तज्जातीयताया अनुभवसिद्धत्वात्तस्मादपि अङ्कुरोत्पादः स्यादित्यभिप्रायेणाशङ्कते तद्रूपत्वमिति। कुशूलस्थं बीजं बीजजातीयत्वेनैवार्थक्रियाप्रयोजकं बीजत्वात्, यन्नैवं तन्नैवं यथा कुञ्जर इति व्यतिरेकिप्रयोगः पूर्वपक्षिमतेनेष्टव्य.।

(२) त्वयापि कुर्वद्रूपत्वजातेरङ्कुरप्रयोजकतायामेवं प्रयोक्तव्यमित्याह सिद्धान्ती यथा स्वभावेनेति। कुर्वद्रूपत्वेनेत्यर्थः। तथाहि सामग्रीमध्यगतं बीजमङ्कुरकुर्वद्रूपत्वजातीयम् अङ्कुरप्रयोजकत्वाद्यन्नैवं तन्नैवं यथा शिलाशकलमिति भावः। स्वानुमान उपनयावयवमाह बीजजातीयाश्चैत इति कल्पलता। कुशूलस्थबीजस्य बीजजातीयत्वेऽपि सहकार्यसन्निधानान्नाङ्कुरोत्पादापत्तिरिति समाधानाभिप्रायः।

(३) व्यापकेति। तज्जात्यवच्छेदेनार्थक्रियाकारित्वं तज्जातीयत्वव्यापकम्, तस्यानुपलब्धिस्तद्विपरीतोपलब्धिस्तदभ्युपगमेनेत्यर्थः।

(४) अन्यथेति मूले। अन्यथा बीजमपि कुञ्जरजातीयं स्यादिति कल्पलता।

अस्ति किंचित्कार्यं यत्र वीजत्वेन वीजमुपयुज्यत इति। (१)"वीजानुभव एवासाधारणं कार्यं यत्र वीजत्वं प्रयोजकं तच्च सर्वस्मादेव वीजाद्भवतीति किमनुपपन्नम् इति चेत्" न, यौगिकतदनुभवस्य तदन्तरेणाप्युपपत्तेः॥ "लौकिक इति चेत्" सत्यमेतत् नात्विदमवश्यं सर्वस्माद्वीजाद्भवति इन्द्रियादिप्रत्यासत्तेरसदातनत्वात्, असार्वत्रिकत्वाच्च, ततश्च योग्यमपि सहकार्यसान्निधानान्न करोतीत्यर्थसिद्धम् ।

न्वितमित्यर्थः । वीजानुभव एवेति । एवकारेणाङ्कुरं व्यवच्छिनत्ति, तस्य जातिविशेषप्रयोज्यत्वस्येष्टत्वादिति । तदन्तरेणाप्युपपत्तेरिति । योगिनां वीजानुभवो न वीजेनैव क्रियते तेषामतीतानागतेष्वपि वस्तुषु तत्तदनुभवस्येष्टत्वात् वीजाभावेऽपि वीजानुभवोत्पत्तेरिति(२) । इन्द्रियादीति । इन्द्रियादिप्रत्यासन्नं वीजं लौकिकमनुभवं जनयति, न चेन्द्रियादिप्रत्यासत्तिः सर्वदेशकालवर्तिषु वीजेषु सम्भवति अस्या असदाभवत्वादसार्वत्रिकत्वाच्चेति । ततश्च सर्वं वीजं वीजानुभवकरणयोग्यमपि सहकार्यसन्निधाने न करोतीत्यर्थासिद्धं भवति । तथाहि सर्ववीजकार्यं वीजानुभव इत्युक्ते इन्द्रियादिप्रत्यासत्तिविकलानां तदकरणायोग्यानामपि सहकारिविकलानामकरणमित्येतत्कण्ठतोऽनुक्तमप्यर्थतः सिद्धं भवति, (३) ततश्च समर्थस्याप्यकरणोपपत्तेः सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्माध्यासो विरुद्ध इति भावः ।

सहकार्यनपेक्षं सर्ववीजाव्यभिचार्यतीन्द्रियं कार्यं भविष्यतीति शङ्कते

---

(१) तदेवं सामान्यतःसिद्धौ वीजत्वेनाङ्कुरंप्रति प्रयोजकत्वसाधनाय परिशेषमुपक्रममाणः शङ्कते वीजानुभव एवेति अनुभवो निर्विकल्पकमिति मिश्राः ।

(२) योगिप्रत्यक्षं न विषयजन्यमिति भावः ।

(३) ननु यद्वीजमिन्द्रियप्रत्यासन्नं तन्निर्विकल्पकं जनयत्येवेत्यत आह ततश्चेति । एवमपि स्थैर्यसिद्धिरव्याहतैवेति तात्पर्यम् ।

"कार्यान्तरमेवातीन्द्रियं सर्वबीजाव्यभिचारि भविष्यतीति चेत्" तन्न तावदुपादेयम्, अमूर्तस्य मूर्तानुपादेयत्वात्, परिदृश्यमानमूर्तघटिततया मूर्तान्तरस्य तद्देशस्यानुपपत्तेः । नापि सहकार्यम्, मिथःसहकारिणामव्यभिचारानुपपत्तेः । अपि चैवंसति प्रयोजकस्वभावो नान्व-

कार्यान्तरमिति । योग्यानुपलब्धिविरोधं परिहरति अतीन्द्रियमिति । ततश्च सर्वबीजाव्यभिचारात्समर्थस्यैवाकरणं न सिद्ध्येदिति भावः । तदपि कार्यमुपादेयं सहकार्यं वेति विकल्प्योपादेयत्वं निषेधति तन्न तावदिति । कथमित्याशङ्क्य, तदपि मूर्तममूर्तं वेति विकल्प्यामूर्तत्वे दूषणमाहामूर्तस्येति । नह्यमूर्तस्य (१)कार्यद्रव्यस्य मूर्तबीजोपादेयत्वं सम्भवति गुणकर्मात्मकं त्वमूर्तमुपादेयं बीजमात्रसाधारणं न किञ्चित्सम्भवतीत्यभिप्रायः । मूर्तत्वे दूषणमाह (२)परिदृश्यमानेति । (३)सहकार्यं कार्यं दूषयति नापीति । सहकार्यस्य हि तस्य बीजाव्यभिचारः स्यात्स चानुपलब्धिविरोधान्नोपपद्यते इति । अपि च दृश्यस्य बीजजातीयस्यादृश्यमेव कार्यम्, दृश्यमङ्कुरादि अदृश्येनैव विशेषेणैव क्रियत इति यदि स्यात्, अयमेवान्वयव्यतिरेकगोचरस्तस्य कारणत्वं त्यक्तम्, तद्गोचरस्य तु प्रमाणाभावादेव कारणत्व न सिद्ध्यतीत्युभयं नश्येदित्याह (४)अपि चेति ।

---

(१) एतच्च बौद्धमतेन, तेषां रूपाद्यतिरिक्तस्य द्रव्यस्याभावादङ्कुरादेरेव मूर्तत्वात् इति दीधितिः ।

(२) परिदृश्यमानो मूर्तोऽङ्कुरः, तथा चाङ्कुरेण तस्य कार्यस्य समानदेशत्वं प्रसज्येतेत्यर्थः ।

(३) सहकारिसमवहितबीजत्वावच्छिन्ननिमित्तकारणताकम् । अनुपलब्धीति । सकलबीजेषु सहकारिसमवधानस्याभावादिति भावः । नहि सर्वेषां सहकारिणामेकं किञ्चित्साधारणं कार्यमिति नियमोऽस्तीत्यर्थः ।

(४) वैजात्याभ्युपगमेऽनिष्टान्तरमाहापि चेति भगीरथठक्कुरः ।

यव्यतिरेकगोचरः, तद्गोचरस्तु न प्रयोजकः, दृश्यं च कार्यजातमदृश्येनैव स्वभावेन क्रियते, दृश्येन त्वदृश्यमेवेति, सोऽयं 'यो ध्रुवाणी'त्यस्य विषयः ।

अथवा व्यतिरेकेण प्रयोगः–विवादाध्यासितं बीजं सहकारिवैकल्यप्रयुक्ताङ्कुरादिकार्यवैकल्यं तदुत्पत्तिनिश्चयविषयीभूतबीजजातीयत्वात्, यत्पुनः सहकारिवैकल्यप्रयुक्ताङ्कुरादिकार्यवैकल्यं न भवति न तदेवम्भूतबीजजातीयं, यथा शिलाशकलमिति । "न च किमुक्तसाध्यव्यावृत्तेरुक्तसाधनव्यावृत्तिरुदाहृतात्(१) किं वा पर-

यो ध्रुवाणि परित्यज्य अध्रुवाणि च सेवते ।
ध्रुवाणि तस्य नश्यन्ति अध्रुवं नष्टमेव च ॥ इति ।

एवमन्वयमुखेन बीजस्याङ्कुरप्रयोजकत्वमुक्तमिदानीं व्यतिरेकमुखेनाहाथवेति । विवादाध्या(२)सितमित्यनेनादृष्टशक्तिकं कुर्वच्च बीजं व्यवच्छिनत्ति । तदुत्पत्तिनिश्चयेत्यनेनापि तदेव व्यवच्छिद्यानैकान्तिकत्वं

प्रयोजकः स्वभाव इति तन्मतेन पाठः । प्रयोजकः कारणतावच्छेदकः, स्वभावः कुर्वद्रूपत्वम् । तद्गोचरो—अन्वयव्यतिरेकगोचरो, बीजत्वं न कारणतावच्छेदकं, दृश्यं कार्यमङ्कुराख्यमदृश्येन वैजात्येन, दृश्येन बीजत्वेन अदृश्यं कार्यान्तरम्, तथा च वैजात्यमपि न सिद्ध्येत, दृश्यादृश्ययोः कार्यकारणभावे प्रत्यक्षाभावेऽनुमानस्याप्यभावात् । वृद्धिमिच्छतो मूलमपि नश्येदित्यर्थः ।

(१) उदाहृतादिति । शिलाशकलादित्यर्थः । बीजं परम्परयापि कुर्वद्रूपं बीजं जनयति न तु शिलाशकलं तथा च व्यतिरेकव्याप्ति सन्देह इत्यर्थः, अन्यथासिद्धेरिति भावः ।

(२) क्षेत्रपतितबीजभागबाधवारणार्थं तदिति मिश्राः । मूले सहकारीति । सहकारिवैकल्यप्रयुक्तमङ्कुरादिरूपकार्यवैकल्यं यस्येति बहुव्रीहिः । प्रयुक्तं परिपालितं तदुत्तरकालसम्बद्धीकृतं कार्यवैकल्यं कार्यप्रागभावः दण्डादीनामपि निमित्तकारणानां कथञ्चित्कार्यप्रागभावनिरूपणात् ।

स्परयापि तथाविधप्रसवसामर्थ्यविरहादिति व्यतिरेक-सन्देह इति वाच्यम्" । प्रागेव शङ्काबीजस्य निराकृत-त्वादिति ।

"स्यादेतत्, मा भूत्(१) सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणाविरुद्धधर्मसंसर्गः, अस्तु बीजत्वमेव प्रयोजकम्, भवतु च सहकारिसमवधाने सति कर्तृस्वभावत्वं भावस्य, तथाच तदसन्निधानेऽकरणमप्युपपद्यताम्, तथापि तज्जातीय-मात्र एवेयं व्यवस्था न त्वेकस्यां व्यक्तौ, करणाकरणलक्षणाविरुद्धधर्मसंसर्गस्य प्रत्यक्षसिद्धतया तत्र दुर्वारत्वा-दिति चेत्" ।

न, विरोधस्वरूपानवधारणात् । स खलु धर्मयोः पर-स्पराभावरूपत्वं वा स्यात् नित्यत्वानित्यत्ववत्, धर्मिणि

परिहरति, नहि नष्टशक्तिकं बीजं तदुत्पत्तिनिश्चयविषय(२) इति भावः ।

प्रागेवेति । 'कदा पुनस्तथाभूतं करिष्यती'त्यत्र निराकृतत्वा-दित्यर्थः ।

इदानीं क्षणिकत्ववादी कुर्वतः क्षणान्तरवर्तिनोऽकुर्वतो जातिभेदं विहाय व्यक्तिभेदमात्रमाह स्यादेतदिति । प्रत्यक्षसिद्धतयेति । न हि सामर्थ्यासामर्थ्यवत् प्रत्यक्षागोचरत्वं करणाकरणयोः येन तत्संसर्ग-स्यासिद्धत्वं स्यादिति भावः ।

नित्यत्वानित्यत्ववदिति । नित्यत्वाभावो ह्यनित्यत्वमनित्य-त्वाभावश्च नित्यत्वमिति भावः(३) । धर्मिणीति । यत्र धर्मिणि एक-

(१) कुशूलस्थस्यापि बीजत्वेन सामर्थ्यस्यैव साधनादिति भावः । अनेन कुर्वद्रूपत्वाकुर्वद्रूपत्वलक्षणविरुद्धधर्माध्यासो नास्तीति सूचितम् । भवतु चेति । तथा च क्षेपकारित्वाक्षेपकारित्वलक्षणोऽपि न विरुद्धधर्माध्यास इति मिश्राः ।

(२) कार्यकारणभावनिश्चयादिदम् ।

(३) तथा करणाकरणयोः परस्परविरहरूपत्वाभिप्रायम् ।

तदापादकत्वं वा शीतोष्णत्ववत्, तद्वत्ता वा दण्डित्वकुण्डलित्ववत् । न प्रथमः, निर्विशेषणस्यासिद्धेः, यावत्सत्त्वं किञ्चित्करणात् । सविशेषणस्य तु विरोधसिद्धावप्यध्यासानुपपत्तेः । यदा यदकरणं हि तदा तत्करणस्याभावो न त्वन्यदा तत्करणस्य, न चैतयोरेकधर्मिसमावेशमातिष्ठामहे ।

तयो धर्मौ वर्तेते तत्र परस्पराभावापादकत्वं वेत्यर्थः(१) । **तद्वत्ता वेति** । परस्पराभाववत्त्वं वा इतरेतराभाववत्त्वं वेत्यर्थः । **निर्विशेषणस्येति** । अस्यास्मिन्काले देशे वा करणमिति देशकालकार्यविशेषाविशिष्टस्याकरणमात्रस्यासिद्धेरित्यर्थः(२) । मा भूदविशिष्टमकरणमुदाहरणं विशिष्टमेवोपादीयते इति चेत्तत्राह **सविशेषणस्येति** । सविशेषणस्य(३) स्वकरणस्य तादृग्विशेषणविशिष्टेन करणेन तदभावात्मकत्वलक्षणो विरोधः, न चैतयोः करणाकरणयोरेकधर्मिसमावेशमभ्युपगच्छामः, अतादृग्विशेषणविशिष्टेन तु विरोधाभावादध्यासोऽपि नानुपपन्न इति भावः । अक्षरार्थस्तु सविशेषणस्य येन सहाध्यासः न तेन विरोधसिद्धिः, येन तु विरोधसिद्धिः न तेन सहाध्यास इति । अभिप्रायं विवृणोति **यदा यदकरणमिति** । यस्मिन्काले यस्य कार्यस्य करणं तस्मिन्नेव काले तत्करणस्याभाव अतस्तयोरेव परस्पराभावरूपत्वविरोधः । न चैनयोरेकधर्मिसमावेशमेकदाऽभ्युपगच्छामः न तु कालान्तरे तत्करणं कालान्तरे तत्करणस्याभावः, अतस्तयोर्विरोधाभावादेकधर्मिसमावेशो नानुपपन्न इति ।

(१) यथा शैत्यं जले औष्ण्याभावापादकमौष्ण्यं च तेजसि शैत्याभावापादकमित्यर्थः ।

(२) अकरणत्वमात्रस्य बीजव्यक्तावसिद्धेः, तदेवाह यावदिति । अन्ततः संयोगादेरपि जननादित्यर्थ इति कल्पलता ।

(३) यदा तदेति विशेषणविशिष्टयोरित्यर्थस्तदेवाह यदेति मूले । अनयोर्विरोधसद्भावेऽप्यध्यासो नास्तीत्याह न चेति । न हि यद्बीजं यदाङ्कुरं करोति तदैव न करोतीति मन्यामह इति भावः ।

न द्वितीयः, भावाभावव्यतिरिक्तयोः करणाकरणयोरसिद्धेः, व्यापाराापरव्यपदेशसहकारिभावाभावौ हि करणाकरणे कार्यभावाभावौ वेति । अतिरेकसिद्धावपि स्वकाल एव स्वाभावप्रतिक्षेपवत् अकरणाभावमाक्षिपेत् करणं न त्वन्यदा । नहि यो यदा नास्ति स

भावेति । भावः करणन्तदभावोऽकरणमतः स्वयमेव करणाभावात्मकं सदकरणं कथं तदभावमापादयेत्, तर्हि तदेवापाद्यमापादकं च सम्भवति, एवं करणस्याप्यकरणाभावापादकत्वं निरसनीयम्(१) । भावाभावात्मकत्वमेव कथं करणाकरणयोरित्यत्राह **व्यापारेति** । **कार्येति** । (२)लक्षणावृत्त्येत्येतदुच्यत इति । (३)**अतिरेकेति** । करणाकरणयोर्भावाभावव्यतिरेकसिद्धावपि स्वकाल एव करणं यथा स्वाभावं प्रतिक्षिपति तथा विरोध्यभावमपि तदानीमेवाक्षिपति, स्वाभावप्रतिक्षेपविरोध्यभावाक्षेपयोस्तुल्ययोगक्षेमत्वात्, ततः कालान्तरेऽकरणस्याभावमनाक्षिपन् करणं न कालान्तरे तदकरणं विरुन्ध्यादिति भावः । अभावप्रतिक्षेप एव कथं स्वकाल एवेति चेत्तत्राह **नहीति** । सर्वदा

---

(१) परस्परविरहव्याप्यत्वं विरोधिरूपयोः सम्भवत्यपि प्रकृते करणकरणयोर्न तादृशत्वमित्यर्थ इति मिश्राः । भावाभावेति । अभेदे आक्षेप्याक्षेपकभावानुपपत्तेरिति दीधितिः ।

(२) करणपदं कार्यभावे उपचरितमिति भावः ।

(३) अभ्युपगम्याह अतिरेकेति । यथा घटः स्वावच्छिन्न एव काले स्वाभावं प्रतिक्षिपति न तु स्वानवच्छिन्नेऽपि काले, तथा करणमपि स्वावच्छिन्न एव काले स्वविरोधिनोऽकरणस्याभावमाक्षिपेन्न तु स्वानवच्छिन्नेऽपि काले, नहि नैल्यं स्वाकालेऽपि रक्तत्वाभावमाक्षिपति तथासत्यामश्यामो घटः पाके सत्यपि रक्तो न स्यादित्यर्थः । मूले तथासतीति । स्वानवच्छिन्नेऽपि काले यदि स्वाभावं प्रतिक्षिपेत्तदा यदा न स्यात्तदैव स्यादित्यायातम्, यदा स्वय न स्यात्तदा तद्विरोध्यपि न स्यादिति स्वयमेव स्यादिति विचित्रो विरोध इत्यर्थः । ततः किमित्यत आह नासत इति । तथाच क्षणिकत्वसाधने प्रवृत्तस्य तव नित्यत्वमेव भावानां पर्यवसितमिति भावः ।

तदा स्वाभावं प्रतिक्षेप्तुमर्हतीति, विरोधिभावं वा आक्षेप्तुम्, तथा सति न कदापि तन्न स्यात्, न वा कदापि तद्विरोधी भवेदिति 'नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सत' इत्याख्यानम्, न वा विरोधः ।

"नन्वेवंसति परिमाणभेदोऽपि कालभेदेन न विरुध्येत, तत्राप्येवं वक्तुं सुकरत्वात्"। न, बाधकबलेन तत्र कालभेदस्य विवक्षितत्वात्, तथाहि-नारब्धद्रव्यैरेव द्रव्यावयवैर्द्रव्यान्तरमारभ्यते मूर्तत्वसमानदेशत्वयोरेकदा विरोधात्, तथा चारम्भपक्षे पूर्वद्रव्यनिवृत्तिः, अनिवृत्तावनारम्भ इति । तत्र निवृत्तावाश्रयभेदादेव परि-

---

स्वाभावप्रतिक्षेपे सतो न कदाचिदभावः स्यात्सर्वदा स्वविरोधाभावाक्षेपेऽसतो न कदाचिद्भावः स्यादिति । **न वा विरोध इति** । कालान्तरे स्वभावेन स्वविरोधिना च सह विरोधो न स्यादिति ।

(१)**तत्राप्येवमिति**। तदा तत्परिमाणस्य तदा अतत्परिणामे न विरोध इत्येव वक्तुं सुकरत्वादिति । **कालभेदस्येति** । कालभेदवत्यपि परिणामभेदो धर्मिभेदाभावे विरुद्ध्यत इत्यर्थः। बाधकमाह **तथाहीति** । अयमर्थः—तैरेवावयवैर्द्रव्यान्तरोत्पत्तिकाले संयोगिद्रव्यान्तरोपचयकाले वा तावत्परिमाणान्तरोपलब्धिः न त्वन्यदा, तत्र द्रव्यान्तरारम्भे मूर्तत्वसमानदेशत्वयोरेकत्र विरोधान्नारब्धद्रव्यैरेवावयवैर्द्रव्यान्तरमारभ्यत इति पूर्वद्रव्यनिवृत्तिः तत्राश्रयभेदादेव परिमाणभेदोपलम्भः(२), अनिवृत्तौ त्वार-

---

(१) ननु स्थिरस्य कालभेदेनैव करणत्वाकरणत्वयोः स्वीकारे दीर्घत्वह्रस्वत्वे परिमाणे अपि कालभेदेन विरुद्धे न स्यातां तथाच कालादिप्रत्यभिज्ञापि प्रमैव स्यादित्यभिप्रायेण बौद्धः शङ्कते मूले नन्वेवमिति ।

(२) अविनष्टे पूर्वद्रव्ये यदि तेष्वेवावयवेषु द्रव्यान्तरोत्पादस्तदा मूर्तयोः समानदेशत्वापत्त्या पूर्वद्रव्यनिवृत्तावेव द्रव्यान्तरोत्पादः स्वीकार्यः इति भावः ।

माणभेदः, अनिवृत्तौ संयोगिद्रव्यानुपचये क्व परिमाणभेदोपलम्भो यो विरोधमावहेत्, तदुपचये तु क्व परिमाणान्तरोत्पत्तिः आश्रयानुपपत्तेः, अत एव स्थौल्यातिशयप्रत्ययोऽपि तत्र भ्रान्तः, तस्मात् कालभेदेनापि न परिणामभेद एकस्मिन्धर्मिण्युपसंहर्तुं शक्यत इत्यादि पदार्थचिन्ताचतुरैः सह विवेचनीयम् ।

"अस्तु तर्हीहापि बाधकं बलम् प्रसङ्गतद्विपर्यययोरुक्तत्वादिति चेत्" न, तयोः सामर्थ्यासामर्थ्यविषयत्वा·

रम्भाभावात्संयोगिद्रव्यान्तरोपचयादेव परिमाणभेदोपलम्भो वक्तव्यः, न च तत्र परिमाणान्तरोत्पत्त्युपपत्तिः (१)आश्रयानुपपत्तेः, न ह्यनेकद्रव्याश्रयं परिमाणं सम्भवतीति । कथं तर्हि परिमाणान्तरानुत्पादे तत्र स्थौल्याद्याश्रयप्रत्ययः(२), तत्राह अत एवेति । आश्रयानुपपत्तेः परिमाणान्तरोत्पत्त्यसम्भवादेवेत्यर्थः । पदार्थचिन्ताचतुरैः=वैशेषिकैः ।

प्रसङ्गेति । 'समर्थश्चेत्सर्वदा कुर्यादि'त्युक्तत्वान्न कालभेदेनापि करणाकरणयोरविरोधः कर्तुं शक्यत(३) इति । परिहरति न तयोरिति । प्रसङ्गतद्विपर्ययौ सामर्थ्यासामर्थ्यमात्रसाधनतया तन्मात्रविषयौ न करणाकरणविषयाविति(४) । ननु सामर्थ्यासामर्थ्यमात्रविषयत्वेऽपि

(१) न चावस्थितद्रव्य एव संयोगिद्रव्योपचयात्पूर्वपरिमाणनाशः परिमाणान्तरोत्पादश्च स्यादिति वाच्यम् । परिमाणस्याश्रयनाशैकनाश्यत्वात्, अवयवभागसंयोगविशेषबहुत्वादेरेवावयविपरिमाणोत्पादकत्वाच्च, अन्यथा धरण्यादिपतितमृत्पिण्डादेरवयवान्तरसंयुक्तावयवस्य च पूर्वपरिमाणनाशः प्रकृष्टतरपरिमाणान्तरोत्पादश्च स्यादिति भावः ।

(२) य एव कृश आसीत् स एवेदानीं स्थूल इति प्रत्यभिज्ञाप्रतीतिरित्यर्थः ।

(३) यदीदं द्रव्यं दीर्घं स्यात् ह्रस्वं न स्यादितिवत् यदि बीजं कारि स्यादकारि न स्यात्, नकारि चैतत्तस्मान्न कारीति प्रसङ्गतद्विपर्यया विहापि स्यातामित्यर्थ इति मिश्राः ।

(४) प्रसङ्गे सामर्थ्यस्य हेतुतया विपर्यये चासामर्थ्यस्य साध्य·

त्तत्र चोक्तत्वात्। स्तां वा, न तथापि ताभ्यां शक्त्य-शक्त्योरविवक्षित(त्वात्)कालभेद एव विरोधः साध्यते, तथोपसंहर्तुमशक्यत्वात्। "यदा तदेत्युपेक्ष्य यत् समर्थं तत्करोत्येवेत्युपसंहर्तुं शक्यमिति चेत्" न, काल-नियमाविवक्षायां यत्समर्थं तत्करोत्येव कदाचिदिति स्यात्, तथा च सम्भवविधिरत्यन्तायोगो विरुद्धः, न त्वयोगः नीलं सरोजं भवत्येवेतिवत्।

तयोर्विरोधद्वारेण तत्फलयोरपि करणाकरणयोर्विरोधः साधयितव्य इत्याह (१)स्तां वेति। कालविशेषाविवक्षया सामर्थ्ये सति करणनियमस्योपसं-हर्तुमशक्यत्वादिति(२)। नत्वयोग इति(३)। ततश्च समर्थस्यापि कदाचित्करणं कदाचिदकरणमिति न विरोध इत्यभिप्रायः।

ननु यदा समर्थं यदाऽसमर्थमिति कालभेदाविवक्षायामेकस्यैव कदा-चित्सामर्थ्यं कदाचिदसामर्थ्यं वाऽभ्युपगन्तव्यं स्यात्तच्च नोपपद्यत इत्याह

तया विपर्ययत्वम्, सामर्थ्यप्रसञ्जनीयं करणं वेह सामर्थ्यम्, तत्र च सामर्थ्ये हीत्यादिना दूषणस्योक्तत्वादिति दीधितिः।

(१) ननु सामर्थ्यासामर्थ्ये प्रति प्रसङ्गतद्विपर्ययौ नोच्येते येन पूर्वनिरस्तत्वं स्यात्, किन्तर्हि? कारित्वाकारित्वे प्रति ते च ताभ्यामन्ये एवेत्यत आह स्तां वेति कल्पलता।

(२) उक्तप्रसङ्गतद्विपर्ययाभ्यां कारित्वाकारित्वयोः कालविशेष-मनन्तर्भाव्य विरोधः साधयितुं शक्य इत्यर्थः।

(३) स्वातन्त्र्येण कालभेदो न प्रवेशनीयस्तत्प्रवेशकार्यमेवकार एव करिष्यतीत्यभिप्रायेणाशङ्कते मूले यदेति। एवकारस्य कालभेदा-दिवाचकत्वं नास्ति किन्तु क्रियासङ्गतस्यात्यन्तायोगव्यवच्छेदार्थक-त्वम्, तथा चोक्तदोषतादवस्थ्यमित्याशयेन कालनियमेत्यादि उत्तर-वादिनो मूलमत्र द्रष्टव्यम्। कालनियमः सार्वदिकत्वं क्रियासङ्गतैव-कारेण्यत्यन्तायोगव्यवच्छेदः सम्भवमात्ररूपोऽर्थक्रियासम्भवे विरु-द्ध्यते न तु कदाचित्सम्भवे इत्यर्थः।

"ननु यदसमर्थं प्रथममासीत् तस्य पश्चादपि सामर्थ्यं कुत आयातम्, प्रथमं समर्थस्य वा पश्चादपि कुतो यातम्" । नैतदेवम्, (१)तत्तत्सहकारिमतस्तत्तत्कारकत्वं हि सामर्थ्यम्, अतद्वतस्तदन्यवतो वा तदकर्तृत्वमसामर्थ्यम्, इदञ्चौत्पत्तिकमस्य रूपम्। ते च सहकारिणः स्वोपसर्पणकारणवशाद्भिन्नकाला इत्यर्थात्कार्याणामपि भिन्नकालतेति । "तथाप्येककालस्थ एव भावो जातनष्टस्तदा तदा तत्कार्यं करोतु, उत्पन्नमात्रस्य तत्स्वभावत्वादेकदेशस्थवत् इति चेत्" सेयमेककालस्थता

(२)नन्विति । ननु औत्पत्तिकं चेदेतद्रूपं तदुत्पत्तेरनन्तरमेव सर्वान्सहकारिणः समासाद्य युगपदेव सर्वं कार्यं कुर्यादित्याशङ्क्याह ते चेति । यद्यप्येकस्यापि कालभेदेन करणाकरणे न विरुद्ध्येते, तथाप्युत्पन्नमात्रस्यैव तत्कर्तृस्वभावत्वात्समवायिलक्षणैकदेशस्थवत(३) एककालस्थ एव जातो नष्टः—जनित्वा ध्वस्तः, तदा तदा कार्यभिन्न एवेत्यर्थः, तदिदमाशङ्कते तथापीति । एककाल इत्येतद्विकल्प्य दूषयति सेयमिति ।

---

(१) सामर्थ्यं यदि योग्यत्वं विवक्षित्वा प्रोच्यते तदा सर्वदैव तत्समर्थमेव, अथ कारित्वं विवक्षितं, तदा तदुभयं सहकारिलाभालाभतन्त्रमित्यसकृदावेदितमित्यभिप्रायेणोत्तरमाह तत्तदिति । यदस्य सामर्थ्यं तन्न कुतोऽप्यायाति न वा कुतोऽप्यपैति, सहकारिसान्निध्ये हि कारित्वं सामर्थ्यम्, यद्वा कारणतावच्छेदकबीजत्वादिरूपमस्य सामर्थ्यं तच्छून्यत्वमसामर्थ्यं तस्य च नोपगमापगमावित्याह तत्तदिति भगीरथठक्कुरः । अतद्वतः—सहकारिरहितस्य, तदन्यवतः—सहकारिविरोधिमतः । तदकर्तृत्वम्—तदजनकत्वम् । औत्पत्तिकमिति । एतत्स्वभाव एव भावो जायत इत्यर्थः ।

(२) ननु भावानां स्वकारणजनितः स्वरूपभेदो जातिभेदो वा सामर्थ्यं तस्य च तस्यां व्यक्तौ नोपगमापगमौ सम्भवत इत्याशयेनाशङ्कते पूर्वपक्षी नन्विति भगीरथठक्कुरः ।

(३) यथा स्वानवच्छिन्नेऽपि देशे स्वात्मनि इन्द्रियादिज्ञानं सुखा-

[illegible]

[illegible]

[illegible] आपन्नत्वादिति । देशाद्वैतमित्यर्थः । [illegible] सौत्रान्तिकता भवत [illegible] तदाहार्थेति । सौत्रान्तिकमिदानीं त्यक्त्वा योगाचारसिद्धान्तमाश्रयाम इत्यर्थः । हेतुफलभावेति । तस्य द्वैतापेक्षत्वादिति भावः । तदपगमाद्वेति । हेतुफलभावापगमाद्वेति सत्त्वसाधनमपि त्वया संत्यक्तं स्यात्तस्य हेतुरूपत्वादिति भावः । बहिरिति । नयनगराद्बहिरित्यर्थः ।

परः पुनर्देशाद्वैतं विहाय स्वाभिप्रायेण भेदपक्षं परिगृह्णाति नानि-ति । सिद्धान्ती तु स्वाभिप्रेतं भिन्नानामपि प्रत्येकं भेदमापादयति न तेषामपीति । साध्वीति । कस्यचिदपि वस्तुतत्त्वस्याभावे

---

(१) क्षेत्रकुशूलाद्यात्मा देशोऽपि ज्ञानस्वरूप एव क्षणिकः बाह्यार्थस्तु न कश्चिदिति योगाचारनयरूपं नगरमन्यत्सुगमम । ननु योगाचारमताश्रयणे भवता कार्यकारणभावोऽपि नेष्टव्यो देशभेदेन भेदाभावात्स्वप्रकाशज्ञानरूपस्य जगतस्तथा च मां प्रति सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्माध्यासेन यत्सत्तत्क्षणिकमिति यत् त्वया साधयितुमुपक्रान्तं तत्सर्वं भग्नमित्याह हेतुफलेति ।

(१)हन्त, एवम्भूतविरोधलक्षणव्यावृत्तिर्भिन्नकालशक्त्यशक्त्योरपीत्युक्तप्रायम्, तत्प्रतिसन्दधीथाः । (२)तस्मात्प्रसङ्गतद्विपर्ययस्थितावपि असिद्धो विरुद्धधर्माध्यासः ।

"ननु यदेकदा यत्करोति तद्यावत्सत्त्वं तत्करोत्येव, यथा कश्चिच्छब्दः शब्दान्तरमिति प्रसङ्गोऽस्तु, विपर्ययस्तु यदेकदा यन्न करोति तत्सर्वदैव तन्न करोति,यथा शिलाशकलमङ्कुरम्, न करोति चैकदा कुशूलस्थं बीज-

उक्तप्रायमिति । यदा यदकरणं तदा तत्करणस्याभाव इत्यत्रोक्तप्रायमिति ।

पर इदानीं कुसूलनिहितस्य बीजस्याङ्कुरकारिणो भेदं प्रकारान्तरेण दर्शयति (३)ननु यदेति । कश्चिच्छब्द इति । शब्दान्तरं कुर्वन् शब्दो(४)यावत्सत्त्वं तत्करोत्येव तस्याशुतरविनाशित्वेना-

---

(१) साम्यमापादयन्नाह सिद्धान्ती हन्तैवमिति । तदा तदकरणं तदा तत्करणस्य विरोधि न त्वन्यदापि तदकरणं येन विरोधः स्यादित्युक्तप्रायमित्यर्थः ।

(२) पूर्वं प्रसङ्गतद्विपर्ययोरेवासिद्धिरुक्ताऽधुना तत्सिद्धावपि विरुद्धधर्माध्यासाभावमुपसंहरति तस्मादिति मिश्राः । देशभेदेनेव कालभेदेनापि सामर्थ्यासामर्थ्ययोः करणाकरणयोश्चाभ्युपगमे विरुद्धधर्मसंसर्गोऽसिद्ध इति भावः ।

(३) सत्त्वक्षणिकत्वयोर्व्याप्तिसाधनाय प्रसङ्गविपर्ययान्तरमवतारयति नन्विति कल्पलता । प्रसङ्गविपर्ययस्थितावपीत्यपिना सूचितं प्रसङ्गविपर्ययसामान्यासम्भवमसहमानोऽन्तरा प्रसङ्गविपर्ययान्तरमाशङ्कते नन्विति दीधितिः ।

(४) अविनश्यदवस्थोऽनन्त्यशब्द इत्यर्थः, अन्यथा द्वितीयक्षणेऽकरणाद्यावत्सत्त्वं करणानुपपत्तेः । इदमतेनैव वा दृष्टान्तः । मूले विपर्ययस्थितेति । यद्यावत्सत्त्वं यन्न करोति तदेकदापि तन्न करोति यथा शिलाशकलम्, न करोति च कुशूलस्थं बीजं यावत्सत्त्वमङ्कुरम्, अतः एकदापि तन्न कुर्यादिति विपर्यये दर्शनीये एकदाऽकरणस्यापि यावत्सत्त्वाकरणरूपतया व्यत्यासेनैव विपर्ययो दर्शित इत्यवधेयः ।

स्वभावः स्यादसामर्थ्यमिति किं न योगाः । (१)न द्वितीयः, विरुद्धधर्माध्यासेनाभेदे भेदस्य निर्निमित्तकत्वप्रसङ्गात् । अनेकान्तवादिनां चेत् (२)कालभेदेऽपि न भेदं साधयेत् । (३)न तृतीयः, विरोधलक्षणयोगे पावकसहस्रेणापि विरोधस्यापनेतुमशक्यत्वात्, अयोगे वा तदेव विरुद्धम् । (४)"यद्विधाने यस्य निषेधो यन्निषेधे वा यस्य विधानं तयोरेकत्र धर्मिणि परस्परपरिहारस्थितलक्षणो विरोधः, स चेह नास्ति, यद्देशकार्यकारित्वं हि तद्देशकार्याकारित्वेन विरुद्धम्(५), तस्मिँस्तत्रैव नियमेन निषेधात्, न पुनर्देशान्तरे तत्कार्याकारित्वेन(६) तस्यानिषेधात्, (७)न ह्यन्यत्र तदकरणमतत्करणं वा तत्र तत्करणस्याभावोऽपि तु तत्र तदकरणमिति चेत्" ।

दिति प्रसङ्गो नियोगः, नियोगेऽपि कथं स्यादिति पर्यनुयोगः । तदेवेति । विरोधलक्षणमेवेति ।

---

(१) ननु सामर्थ्यासामर्थ्ये विरुद्धे अप्येकत्र विद्यमाने अपि न धर्मिभेदके इत्यत्राह न द्वितीय इति कल्पलता ।

(२) देशभेदेन विरुद्धाभ्यामपि ताभ्यां भेदस्यासाधनात् ।

(३) यदि च सामर्थ्यासामर्थ्ययोर्विरोध एव नाङ्गीक्रियते तदाप्याह न तृतीय इति । विरोधेति । परस्परविरहात्मनोर्विरोधोऽवश्यम्भावी-त्यर्थः । यदि चैकदेश एव कारित्वाकारित्वयोर्विरोधो न देशभेदेनापी-त्युच्यते, तदाऽप्याह अयोग इति । विरोधलक्षणस्येति शेषः ।

(४) तदेव साम्यापादनाय परद्वारा चिन्तयति यद्विधान इति ।

(५) यदि यद्देशे करोति तत्रैव न कुर्यात्तदा विरोधः स्यादित्यर्थः ।

(६) तद्देशकारित्वं विरुद्धमित्यत्रानुषञ्जनीयम् । तस्य-देशान्तरे तदकरणस्य ।

(७) नहीति । अन्यत्र यत्तदकरणं तद्विरुद्धकार्यकरणं वा न तदेव तत्र तत्करणस्याभावो येन विरोधः स्यात् अपि तु तत्रैव देशे तदा-नीमेव तदकरणम्-तत्करणस्याभाव इत्यर्थः ।

(१)हन्त, एवम्भूतविरोधलक्षणव्याप्तिर्भिन्नकालशक्त्यशक्त्योरपीत्युक्तप्रायम्, तत्प्रतिसन्दधीथाः । (२)तस्मात्प्रसङ्गतद्विपर्ययस्थितावपि असिद्धो विरुद्धधर्माध्यासः ।

"ननु यदेकदा यत्करोति तद्यावत्सत्त्वं तत्करोत्येव, यथा कश्चिच्छब्दः शब्दान्तरमिति प्रसङ्गोऽस्तु, विपर्ययस्तु यदेकदा यन्न करोति तत्सर्वदैव तन्न करोति, यथा शिलाशकलमङ्कुरम्, न करोति चैकदा कुशूलस्थं बीज-

ङ्कुरमिति । यदा यदकरणं तदा तत्करणस्याभाव इत्यन्योन्यमिति ।

पर इदानी कुसूलनिहितस्य बीजस्याङ्कुरकारिणो भेदं प्रकारान्तरेण दर्शयति (३)ननु यदेति । कश्चिच्छब्द इति । शब्दान्तरं कुर्वन् शब्दो(४)यावत्सत्त्वं तत्करोत्येव तस्याशुतरविनाशित्वेना-

---

(१) साम्यमापादयन्नाह सिद्धान्ती हन्तैवमिति । तदा तदकरणं तदा तत्करणस्य विरोधि न त्वन्यदापि तदकरणं येन विरोधः स्यादित्युक्तप्रायमित्यर्थः ।

(२) पूर्वं प्रसङ्गतद्विपर्ययोरेवासिद्धिरुक्ताऽधुना तत्सिद्धावपि विरुद्धधर्माध्यासाभावमुपसंहरति तस्मादिति मिश्राः । देशभेदेनेव कालभेदेनापि सामर्थ्यासामर्थ्ययोः करणाकरणयोश्चाभ्युपगमे विरुद्धधर्मसंसर्गोऽसिद्ध इति भावः ।

(३) सत्त्वक्षणिकत्वयोर्व्याप्तिसाधनाय प्रसङ्गविपर्ययान्तरमवतारयति नन्विति कल्पलता । प्रसङ्गविपर्ययस्थितावपीत्यपिना सूचितं प्रसङ्गविपर्ययसामान्यासम्भवमसहमानोऽन्तरा प्रसङ्गविपर्ययान्तरमाशङ्कते नन्विति दीधितिः ।

(४) अविनश्यदवस्थोऽनन्त्यशब्द इत्यर्थः, अन्यथा द्वितीयक्षणेऽकरणाद्यावत्सत्त्वं करणानुपपत्तेः । स्वमतेनैव वा दृष्टान्तः । मूले विपर्ययस्त्विति । यद्यावत्सत्त्वं यन्न करोति तदेकदापि तन्न करोति यथा शिलाशकलम्, न करोति च कुशूलस्थं बीजं यावत्सत्त्वमङ्कुरम्, अत एकदापि तन्न कुर्यादिति विपर्यये दर्शनीये एकदाऽकरणस्यापि यावत्सत्त्वाकरणरूपतया व्यत्यासेनैव विपर्ययो दर्शित इत्यदोषः ।

स्वभावः स्वकारणायत्तत्वादिति चेत्? न, योगात्। (१)न द्वितीयः, विरुद्धधर्माध्यासेनापि भेदे भेदकस्यान्यस्य निर्निमित्तकत्वप्रसङ्गात्। अनैकान्तिकश्च हेतुः (२)कालतोऽपि न भेदं साधयेत्। (३)न तृतीयः, विरोधलक्षणयोगे वाचकसहस्रेणापि विरोधस्यापनेतुमशक्यत्वात्, अयोगे वा तदेव चिन्त्यम्। (४)"यद्विधाने यस्य निषेधो यन्निषेधे वा यस्य विधानं तयोरेकत्र धर्मिणि परस्परपरिहारस्थिततया विरोधः, स चेह नास्ति, तद्देशकार्यकारित्वं हि तद्देशकार्याकारित्वेन विरुद्धम्(५), तद्विधौ तस्यैव नियमेन निषेधात्, न पुनर्देशान्तरे तत्कार्याकारित्वेन(६) तस्यानिषेधात्, (७)न ह्यन्यत्र तदकरणमतत्करणं वा तत्र तत्करणस्याभावोऽपि तु तत्र तदकरणमिति चेत्"।

दिति प्रसङ्गो नियोगः, विपर्ययेऽपि कथ स्यादिति पर्यनुयोगः। तदेवेति। विरोधलक्षणमेवेति।

---

(१) ननु सामर्थ्यासामर्थ्ये विरुद्धे अप्येकत्र विद्यमाने अपि न धर्मिभेदके इत्यत आह न द्वितीय इति कल्पलता।

(२) देशभेदेन विरुद्धाभ्यामपि ताभ्यां भेदस्यासाधनात्।

(३) यदि च सामर्थ्यासामर्थ्ययोर्विरोध एव नाङ्गीक्रियते तदाऽऽह न तृतीय इति। विरोधेति। परस्परविरहात्मनोर्विरोधोऽवश्यम्भावीत्यर्थः। यदि चैकदेश एव कारित्वाकारित्वयोर्विरोधो न देशभेदेनापीत्युच्यते, तदाऽऽह अयोग इति। विरोधलक्षणस्येति शेषः।

(४) तदेव साम्यापादनाय परद्वारा चिन्तयति यद्विधान इति।

(५) यदि यद्देशे करोति तत्रैव न कुर्यात्तदा विरोधः स्यादित्यर्थः।

(६) तद्देशकारित्वं विरुद्धमित्यत्रानुषञ्जनीयम्। तस्य-देशान्तरे तदकरणस्य।

(७) नहीति। अन्यत्र यत्तदकरणं तद्विरुद्धकार्यकरणं वा न तदेव तत्र तत्करणस्याभावो येन विरोधः स्यात् अपि तु तत्रैव देशे तदानीमेव तदकरणम्-तत्करणस्याभाव इत्यर्थः।

(१)हन्त, एवम्भूतविरोधलक्षणव्यावृत्तिर्भिन्नकालशक्त्य-शक्त्योरपीत्युक्तप्रायम्, तत्प्रतिसन्दधीथाः । (२)तस्मा-त्प्रसङ्गतद्विपर्ययस्थितावपि असिद्धो विरुद्धधर्माध्यासः ।

"ननु यदेकदा यत्करोति तद्यावत्सत्त्वं तत्करोत्येव, यथा कश्चिच्छब्दः शब्दान्तरमिति प्रसङ्गोऽस्तु, विपर्य-यस्तु यदेकदा यन्न करोति तत्सर्वदैव तन्न करोति,यथा शिलाशकलमङ्कुरम्, न करोति चैकदा कुशूलस्थं बीज-

इत्युक्तप्रायमिति । यदा यदकरणं तदा तत्करणस्याभाव इत्य-त्रोक्तप्रायमिति ।

पर इदानीं कुसूलनिहितस्य बीजस्याङ्कुरकारिणो भेदं प्रकारा-न्तरेण दर्शयति (३)ननु यदेति । कश्चिच्छब्द इति । शब्दा-न्तरं कुर्वन् शब्दो(४)यावत्सत्त्वं तत्करोत्येव तस्याशुतरविनाशित्वेना-

---

(१) साम्यमापादयन्नाह सिद्धान्ती हन्तैवमिति । तदा तदकरणं तदा तत्करणस्य विरोधि न त्वन्यदापि तदकरणं येन विरोधः स्यादि-त्युक्तप्रायमित्यर्थः ।

(२) पूर्वं प्रसङ्गतद्विपर्ययोरेवासिद्धिरुक्ताऽधुना तत्सिद्धावपि वि-रुद्धधर्माध्यासाभावमुपसंहरति तस्मादिति मिश्राः । देशभेदेनेव काल-भेदेनापि सामर्थ्यासामर्थ्ययोः करणाकरणयोश्चाभ्युपगमे विरुद्धधर्म-संसर्गोऽसिद्ध इति भावः ।

(३) सत्त्वक्षणिकत्वयोर्व्याप्तिसाधनाय प्रसङ्गविपर्ययान्तरमवता-रयति नन्विति कल्पलता । प्रसङ्गविपर्ययस्थितावपीत्यपिना सूचितं प्रसङ्गविपर्ययसामान्यासम्भवमसहमानोऽन्तरा प्रसङ्गविपर्ययान्तरमा-शङ्कते नन्विति दीधितिः ।

(४) अविनश्यदवस्थोऽनन्त्यशब्द इत्यर्थः, अन्यथा द्वितीयक्षणेऽ-करणाद्यावत्सत्त्वं करणानुपपत्तेः । स्वमतेनैव वा दृष्टान्तः । मूले विप-र्ययस्त्विति । यद्यावत्सत्त्वं यन्न करोति तदेकदापि तन्न करोति यथा शिलाशकलम् , न करोति च कुशूलस्थं बीजं यावत्सत्त्वमङ्कुरम् , अत एकदापि तन्न कुर्यादिति विपर्यये दर्शनीये एकदाऽकरणस्यापि याव-त्सत्त्वाकरणरूपतया व्यत्यासेनैव विपर्ययो दर्शित इत्यदोषः ।

स्वभावः स्वकारणादायात इति किं न रोचये:। (१)न द्वितीयः, विरुद्धधर्माध्यासेनाप्यभेदे भेदव्यवहारस्य निर्निमित्तकत्वप्रसङ्गात्। अनैकान्तिकश्च हेतुः (२)कालतोऽपि न भेदं साधयेत्।(३)न तृतीयः, विरोधलक्षणयोगे बाधकसहस्रेणापि विरोधस्थापनेतुमशक्यत्वात्, अयोगे वा तदेव चिन्त्यम्। (४)"यद्विधाने यस्य निषेधो यन्निषेधे वा यस्य विधानं तयोरेकत्र धर्मिणि परस्परपरीहारस्थिततया विरोधः, स चेह नास्ति, तद्देशकार्यकारित्वं हि तद्देशकार्याकारित्वेन विरुद्धम्(५), तद्विधौ तस्यैव नियमेन निषेधात्, न पुनर्देशान्तरे तत्कार्याकारित्वेन(६) तस्यानिषेधात्, (७)न ह्यन्यत्र तदकरणमतत्करणं वा तत्र तत्करणस्याभावोऽपि तु तत्र तदकरणमिति चेत्"।

दिति प्रसङ्गो नियोगः, विषयेऽपि कथं स्यादिति पर्यनुयोगः। तदेवेति। विरोधलक्षणमेवेति।

---

(१) ननु सामर्थ्यासामर्थ्ये विरुद्धे अप्येकत्र विद्यमाने अपि न धर्मिभेदके इत्यत्राह न द्वितीय इति कल्पलता।

(२) देशभेदेन विरुद्धाभ्यामपि ताभ्यां भेदस्यासाधनात्।

(३) यदि च सामर्थ्यासामर्थ्ययोर्विरोध एव नाङ्गीक्रियते तदाप्याह न तृतीय इति। विरोधेति। परस्परविरहात्मनोर्विरोधोऽवश्यम्भावीत्यर्थः। यदि चैकदेश एव कारित्वाकारित्वयोर्विरोधो न देशभेदेनापीत्युच्यते, तदाऽप्याह अयोग इति। विरोधलक्षणस्येति शेषः।

(४) तदेव साम्यापादनाय परद्वारा चिन्तयति यद्विधान इति।

(५) यदि यद्देशे करोति तत्रैव न कुर्यात्तदा विरोधः स्यादित्यर्थः।

(६) तद्देशकारित्वं विरुद्धमित्यत्रानुषञ्जनीयम्। तस्य-देशान्तरे तदकरणस्य।

(७) नहीति। अन्यत्र यत्तदकरणं तद्विरुद्धकार्यकरणं वा न तदेव तत्र तत्करणस्याभावो येन विरोधः स्यात् अपि तु तत्रैव देशे तदानीमेव तदकरणम्-तत्करणस्याभाव इत्यर्थः।

स्वभावः स्वकारणादायात इति किं न रोचयेः। (१)न द्वितीयः, विरुद्धधर्माध्यासेनाप्यभेदे भेदव्यवहारस्य निर्निमित्तकत्वप्रसङ्गात्। अनैकान्तिकश्च हेतुः (२)कालतोऽपि न भेदं साधयेत्। (३)न तृतीयः, विरोधलक्षणयोगे बाधकसहस्रेणापि विरोधस्थापनेतुमशक्यत्वात्, अयोगे वा तदेव चिन्त्यम्। (४)"यद्विधाने यस्य निषेधो यन्निषेधे वा यस्य विधानं तयोरेकत्र धर्मिणि परस्परपरिहारस्थिततया विरोधः, स चेह नास्ति, तद्देशकार्यकारित्वं हि तद्देशकार्याकारित्वेन विरुद्धम्(५), तद्विधौ तस्यैव नियमेन निषेधात्, न पुन र्देशान्तरे तत्कार्याकारित्वेन(६) तस्यानिषेधात्, (७)न ह्यन्यत्र तदकरणमतत्करणं वा तत्र तत्करणस्याभावोऽपि तु तत्र तदकरणमिति चेत्"।

दिति प्रसङ्गो नियोगः, विपर्ययेऽपि कथं स्यादिति पर्यनुयोगः। तदेवेति। विरोधलक्षणमेवेति।

---

(१) ननु सामर्थ्यासामर्थ्ये विरुद्धे अप्येकत्र विद्यमाने अपि न धर्मिभेदके इत्यत्राह न द्वितीय इति कल्पलता।

(२) देशभेदेन विरुद्धाभ्यामपि ताभ्यां भेदस्यासाधनात्।

(३) यदि च सामर्थ्यासामर्थ्ययोर्विरोध एव नाङ्गीक्रियते तदाप्याह न तृतीय इति। विरोधेति। परस्परविरहात्मनोर्विरोधोऽवश्यम्भावीत्यर्थः। यदि चैकदेश एव कारित्वाकारित्वयोर्विरोधो न देशभेदेनापीत्युच्यते, तदाऽप्याह अयोग इति। विरोधलक्षणस्येति शेषः।

(४) तदेव साम्यापादनाय परद्वारा चिन्तयति यद्विधान इति।

(५) यदि यद्देशे करोति तत्रैव न कुर्यात्तदा विरोधः स्यादित्यर्थः।

(६) तद्देशकारित्वं विरुद्धमित्यत्रानुषञ्जनीयम्। तस्य-देशान्तरे तदकरणस्य।

(७) नहीति। अन्यत्र यत्तदकरणं तद्विरुद्धकार्यकरणं वा न तदेव तत्र तत्करणस्याभावो येन विरोधः स्यात् अपि तु तत्रैव देशे तदानीमेव तदकरणम्-तत्करणस्याभाव इत्यर्थः।

(१)हन्त, एवम्भूतविरोधलक्षणव्याप्तिर्भिन्नकालशक्त्य-शक्त्योरपीत्युक्तप्रायम्, तत्प्रतिसन्दधीथाः । (२)तस्मा-त्प्रसङ्गतद्विपर्ययस्थितावपि असिद्धो विरुद्धधर्माध्यासः ।

"ननु यदेकदा यत्करोति तद्यावत्सत्त्वं तत्करोत्येव, यथा कश्चिच्छब्दः शब्दान्तरमिति प्रसङ्गोऽस्तु, विपर्य-यस्तु यदेकदा यन्न करोति तत्सर्वदैव तन्न करोति, यथा शिलाशकलमङ्कुरम्, न करोति चैकदा कुशूलस्थं बीज-

उक्तप्रायमिति । यदा यदकरणं तदा तत्करणस्याभाव इत्य-त्रोक्तप्रायमिति ।

पर इदानीं कुसूलनिहितस्य बीजस्याङ्कुरकारिणो भेदं प्रकारा-न्तरेण दर्शयति (३)ननु यदेति । कश्चिच्छब्द इति । शब्दा-न्तरं कुर्वन् शब्दो(४)यावत्सत्त्वं तत्करोत्येव तस्याशुतरविनाशित्वेना-

---

(१) साम्यमापादयन्नाह सिद्धान्ती हन्तैवमिति । तदा तदकरणं तदा तत्करणस्य विरोधि न त्वन्यदापि तदकरणं येन विरोधः स्यादि-त्युक्तप्रायमित्यर्थः ।

(२) पूर्वं प्रसङ्गतद्विपर्ययोरेवासिद्धिरुक्ताऽधुना तत्सिद्धावपि वि-रुद्धधर्माध्यासाभावमुपसंहरति तस्मादिति मिश्राः । देशभेदेनेव काल-भेदेनापि सामर्थ्यासामर्थ्ययोः करणाकरणयोश्चाभ्युपगमे विरुद्धधर्म-संसर्गोऽसिद्ध इति भावः ।

(३) सत्त्वक्षणिकत्वयोर्व्याप्तिसाधनाय प्रसङ्गविपर्ययान्तरमवता-रयति नन्विति कल्पलता । प्रसङ्गविपर्ययस्थितावपीत्यपिना सूचितं प्रसङ्गविपर्ययसामान्यासम्भवमसहमानोऽन्तरा प्रसङ्गविपर्ययान्तरमा-शङ्कते नन्विति दीधितिः ।

(४) अविनश्यदवस्थोऽनन्त्यशब्द इत्यर्थः, अन्यथा द्वितीयक्षणेऽ-करणाद्यावत्सत्त्वं करणानुपपत्तेः । स्वमतेनैव वा दृष्टान्तः । मूले विप-र्ययस्त्विति । यद्यावत्सत्त्वं यन्न करोति तदेकदापि तन्न करोति यथा शिलाशकलम् , न करोति च कुशूलस्थं बीजं यावत्सत्त्वमङ्कुरम् , अत एकदापि तन्न कुर्यादिति विपर्यये दर्शनीये एकदाऽकरणस्यापि याव-त्सत्त्वाकरणरूपतया व्यत्यासेनैव विपर्ययो दर्शित इत्यदोषः ।

मङ्कुरमिति चेत्" । तदेतज्जात्यभिप्रायेण वा व्यक्त्यभिप्रायेण वा स्यात् ? प्रथमे द्वयमप्यनैकान्तिकम्, अनियमदर्शनात् ।

द्वितीये (१)द्वयमप्यन्यथासिद्धम्, एकान्तासामर्थ्यप्रयुक्तत्वादत्यन्ताकरणस्य, सामर्थ्ये सति सहकारिसन्निधिप्रयुक्तत्वात्करणनियमस्य । (२)एतेन—"यद्यत्करोति तत्तदुत्पन्नमात्रम्, यथा कर्म विभागम्, यदुत्पन्नमात्रं

करणकालाभावादिति । तदेत(३)ज्जातीति । यदेकदेत्यादि यच्छब्दतच्छब्दाभ्यां जातिर्वा निर्दिश्यते व्यक्तिर्वेत्यर्थः । द्वयमिति । प्रसङ्गतद्विपर्ययोर्हेतुद्वयमित्यर्थः । अनियमेति । नहि तज्जातिः सर्वदा तत्कार्यं करोति क्षणिकपक्षेऽपि बीजजातेः कदाचिदङ्कुराकरणदर्शनात्कदाचित् कचित्करणदर्शनाच्चेति । "ननु न बीज(त्व)जातिः कदाचिदप्यङ्कुरं करोति अवान्तरजातेरेवाङ्कुरप्रयोजकत्वेन बीजत्वस्याप्रयोजकत्वात्" नैवम्, बीजत्वस्याप्रयोजकत्वेऽङ्कुरार्थिनो नियमेन तत्र प्रवृत्त्यनुपपत्तेरित्युक्तत्वादिति ।

एकान्तेति । नहि कदाचिदकरणप्रयुक्तमकरणं शिलाशकलस्य सर्वदा किन्तु एकान्तासामर्थ्यप्रयुक्तं, तथा न कदाचित्करणनिमित्तं सर्वदा

---

(१) व्यक्तिपक्षे प्रसङ्गतद्विपर्ययद्वयमित्यर्थः । अन्यथासिद्धिमेवाहैकान्तेति । शिलाशकलादावेकदाऽकारित्वे सत्यन्यदाप्यकारित्वं स्व- , स्वरूपयोग्यस्य त्वेकदाऽकरणं सहकारिवैकल्य- यावत्सत्त्वं च करणं सहकारिलाभप्रयुक्तमित्यर्थ इति मिश्राः । सहकारिवैकल्यस्यात्यन्तिकत्वकादाचित्कत्वाभ्यामकरणस्याप्यात्यन्तिकत्वकादाचित्कत्वे इति दीधितिः ।

(२) सत्त्वक्षणिकत्वव्याप्तिग्रहानुकूलमेव प्रसङ्गविपर्ययान्तरमाशङ्क्य निराकरोति एतेनेति । पूर्ववदिति । नहि बीजजातीयमुत्पन्नमेव करोतीति जात्यभिप्रायेणानैकान्तिकता, या च व्यक्तिरुत्पत्त्यनन्तरमेव करोति तत्र तत्तत्सहकारिलाभस्तन्त्रमित्याशयेनान्यथासिद्धिरित्यर्थः ।

(३) प्रसङ्गतद्विपर्ययोपदर्शनम् ।

यन्न करोति तन्न कदाचिदपि, यथा शिलाशकलमङ्कुरमिति"-निरस्तम्। अत्रापि पूर्ववदनैकान्तान्यथासिद्धिदोषाविति ।

नापि तृतीयः(१), कृतकत्वानित्यत्वादेरपि परस्पराभाववत्तामात्रेण विरोधप्रसङ्गादिति । (२)"अस्तु तर्हि तस्यैव तेनैव सहकारिणा सह सम्बन्धोऽसम्बन्धश्चेति विरोधः" । न, विकल्पानुपपत्तेः । तथाहि-सम्बन्धिनः सम्बन्ध्यन्तरे स्वाभावस्वाभाव्यं वा विरुध्येत,

---

करणं शब्दस्य किन्तु सामर्थ्ये सति सहकारिसन्निधिप्रयुक्तमिति। अत्रापि पूर्ववदिति । जात्यभिप्रायेऽनैकान्तिकत्वं व्यक्त्यभिप्रायेऽन्यथासिद्धत्वमिति । "ननु जात्यभिप्रायपक्षे बीजत्वजातेरपक्षीकारात् कथं पक्ष एवानैकान्तिकत्वमुच्यत इति ?" एवन्तर्हि तव बाधितविषयत्वमेव दूषणमस्तु अनैकान्तिकत्वं तु शब्दत्वादिजात्या भविष्यति, तथाहि शब्दत्वजातिर्हि मध्यशब्देषु वर्तमाना शब्दान्तरं करोति अन्त्यशब्दस्था तु न करोति, अतस्तस्याः कदाचित्करणेऽपि करणं कदाचिदकरणेऽप्यकरणं दृष्टमिति तत्रैवानैकान्तिकत्वमपि सिद्धमिति ।

तद्वत्त्वं वेति विकल्पं दूषयति नापि तृतीय इति । स्वाभावस्वाभाव्यमिति । स्वस्यैव स्वाभावात्मकत्वं स्वभावत्वमित्यर्थः ।

---

(१) दण्डित्वकुण्डलित्ववत्तद्वत्ता वेति तृतीयविकल्प इत्यर्थः । विरोधप्रसङ्गादिति । तथाच तदुभयाभ्यासाधीनधर्मिभेदप्रसङ्गादित्यर्थः ।

(२) सहकारिसमवधानासमवधानाधीने करणाकरणे इति यत् समाहितं तत्रापि विरोध इत्याह पूर्वपक्षी अस्तु तर्हीति । तथाहीति । एकस्य सम्बन्धिनः स्वकीयाभावतादात्म्यं सम्बन्ध्यन्तरे विरुध्यते एकत्र सम्बन्धासम्बन्धयोः सत्त्वाभ्युपगमे सम्बन्धस्य स्वाभावतादात्म्यमेवाभ्युपेतं स्यात्, तथाच भावस्य स्वाभावप्रतिक्षेपस्वभावत्वं विरुद्धमित्यर्थः

मङ्कुरमिति चेत्" । तदेतज्जात्यभिप्रायेण वा व्यक्त्यभिप्रायेण वा स्यात् ? प्रथमे द्वयमप्यनैकान्तिकम्, अनियमदर्शनात् ।

द्वितीये (१)द्वयमप्यन्यथासिद्धम्, एकान्तासामर्थ्यप्रयुक्तत्वादत्यन्ताकरणस्य, सामर्थ्ये सति सहकारिसन्निधिप्रयुक्तत्वात्करणनियमस्य । (२)एतेन—"यद्यत्करोति तत्तदुत्पन्नमात्रम्, यथा कर्म विभागम्, यदुत्पन्नमात्रं

करणकालाभावादिति । तदेत(३)ज्जातीति । यदेकदेत्यादि यच्छब्दतच्छब्दाभ्यां जातिर्वा निर्दिश्यते व्यक्तिर्वेत्यर्थः । द्वयमिति । प्रसङ्गतद्विपर्ययोर्हेतुद्वयमित्यर्थः । अनियमेति । नहि बीजजातिः सर्वदा तत्कार्यं करोति क्षणिकपक्षेऽपि बीजजातेः कदाचिदङ्कुराकरणदर्शनात्कदाचित् क्वचित्करणदर्शनाच्चेति । "ननु न बीज(त्व)जातिः कदाचिदप्यङ्कुरं करोति अवान्तरजातेरेवाङ्कुरप्रयोजकत्वेन बीजत्वस्याप्रयोजकत्वात्" नैवम्, बीजत्वस्याप्रयोजकत्वेऽङ्कुरार्थिनो नियमेन तत्र प्रवृत्त्यनुपपत्तेरित्युक्तत्वादिति ।

एकान्तेति । नहि कदाचिदकरणप्रयुक्तमकरणं शिलाशकलस्य सर्वदा किन्तु एकान्तासामर्थ्यप्रयुक्तं, तथा न कदाचित्करणनिमित्तं सर्वदा

(१) व्यक्तिपक्षे प्रसङ्गतद्विपर्ययद्वयमित्यर्थः । अन्यथासिद्धिमेवाहैकान्तेति । शिलाशकलादावेकदाऽकारित्वे सत्यन्यदाप्यकारित्वं स्वरूपायोग्यत्वप्रयुक्तम्, स्वरूपयोग्यस्य त्वेकदाऽकरणं सहकारिवैकल्यप्रयुक्तं यावत्सत्त्वं च करणं सहकारिलाभप्रयुक्तमित्यर्थ इति मिश्राः । सहकारिवैकल्यस्यात्यन्तिकत्वकादाचित्कत्वाभ्यामकरणस्याप्यात्यन्तिकत्वकादाचित्कत्वे इति दीधितिः ।

(२) सत्त्वक्षणिकत्वव्याप्तिग्रहानुकूलमेव प्रसङ्गविपर्ययान्तरमाशंक्य निराकरोति एतेनेति । पूर्ववदिति । नहि बीजजातीयमुत्पन्नमेव करोतीति जात्यभिप्रायेणानैकान्तिकता, या च व्यक्तिरुत्पत्त्यनन्तरमेव करोति तत्र तत्तत्सहकारिलाभस्तन्त्रमित्याशयेनान्यथासिद्धिरित्यर्थः ।

(३) प्रसङ्गतद्विपर्ययोपदर्शनम् ।

सम्बन्धिनोः, तदसिद्धेः । इत एव तत्सिद्धावितरेतराश्रयत्वम्—नियमसिद्धौ हि विरोधसिद्धिस्तत्सिद्धौ च भेदे सति नियमसिद्धिरिति । न चान्यतस्तत्सिद्धिः, तदभावात्, अनियतोपसर्पणापसर्पणकारणप्रयुक्तत्वाच्च सम्बन्धासम्बन्धयोः । नापि विनाशस्याहेतुकत्वादयं विरोधोऽर्थात् सिध्यति, तस्याप्यसिद्धेः । ध्रुवभावित्वे

नियमस्यासिद्धेरिति । इत एवेति । तद्देशसम्बन्धासम्बन्धविरोधादेवेत्यर्थः(१) । भेदे सतीति । तद्देशसम्बन्धासम्बन्धविरोधादसम्बद्धयोः सम्बद्धाभ्यां (२)भेदसिद्धौ, सम्बद्धयोः स्थितियौगपद्यनियमस्थितिरित्यर्थः । नान्यहेतोः स्थितियौगपद्यनियमसिद्धिः येनान्यतः परिच्छेदादितरेतराश्रयता न स्यादन्यस्य हेतोरभावादित्याह (३)न चान्यत इति । न च भेदमन्तरेण सम्बन्धासम्बन्धयोः प्रयोजकान्तराभावे न सम्बन्धासम्बन्धाभ्यां तत्सिद्धिरिति वक्तव्यमित्याह (४)अनियतेति । (५)अर्थादिति । सम्बन्धविनाशस्य हेत्वन्तराधीनत्वे हि सम्बन्धासम्बन्धयोर्हेत्व-

(१) प्रतियोगितदभावयोः समानदेशत्वविरोधादिति मिश्राः ।

(२) भेदे सति=क्षणभङ्गे सति, नियमसिद्धिरित्यर्थः । क्षणभङ्गे सति सहकारिणां तथोत्पादनियमाद्यौगपद्यं सिध्येत् स पवाद्यापि न न सिद्ध इति भावः ।

(३) मानान्तरादेव स्थितियौगपद्यनियमः सिध्येदित्याशंक्याह नचेति मिश्ररघुनाथौ । सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गात् क्षणभङ्गसिद्धौ उक्तनियमः सम्बन्धिनोः स्यादित्यत आह नचेति भगीरथठक्कुरः ।

(४) ननु सहकारिणां यौगपद्यं कुतो नेत्यत आहानियतेति मिश्राः । तथाप्येकत्र सम्बन्धासम्बन्धौ कुतस्त्यावित्यत आहानियतेति भ०ठक्कुरः ।

(५) ननु ध्वंसे प्रतियोगिभिन्नं कारणं न वर्तते, तथाच क्षणिकत्वे 'स्वोत्पत्त्यव्यवहितोत्तरक्षणवृत्तिध्वंसप्रतियोगित्वरूपे' सिद्धे पुञ्जात्पुञ्जान्तरोत्पत्तिसिद्धावर्थादेव सहकारिणामुक्तनियमः सेत्स्यतीत्यत आह नापीति मूले । तस्य–विनाशाहेतुकत्वस्य ।

(१)अभावप्रतियोगित्वं वा, तदैवेति सहितं वा, तत्रैवेति सहितं वा, उभयसहितं वा, तथैवेतिसहितं वाऽऽइति। न प्रथमः, अनभ्युपगमात्(२)। न द्वितीयः, (३)सत्कार्यप्रतिषेधात्। न तृतीयः, (४)प्राक्प्रध्वंसाभावयोर्भावसमानकालत्वानभ्युपगात्।

(५)न चतुर्थः, स हि न तावत् स्थितियौगपद्यनियमेन

सत्कार्य(वादे)ति। सत्कार्यवादे हि 'नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सत' इति सतः प्रागभावप्रध्वंसाभावप्रतियोगित्वं न स्यात्, स च सत्कार्यवादो भवद्भिरस्माभिश्च प्रतिषिद्ध एवेति।

स्थितियोगपद्येति। सम्बन्धिनोः सहैव स्थितिः न त्वेकतरवियुक्तस्यैकतरस्य स्थितिरित्येवं स्थितियौगपद्यनियमेन तत्रैव देशे सम्बन्धोऽसम्बन्धश्चेति विरुद्ध्यते इत्येवं न तावत् सम्भवति, तस्य यौगपद्य-

---

(१) अभावेति। यत्र बीजादौ सम्बन्धिनि सहकारिणामभावप्रतियोगित्वं तत्रैव तदप्रतियोगित्व विरोधित्वमित्यर्थः। सामान्यतो विरोधं विशेषतो विकल्पयति तदैवेति। सहितमित्यत्र सर्वत्राभावप्रतियोगित्वमित्यनुषज्यते, भावकाल एवाभावप्रतियोगित्वमिति यावत्। तथैवेति। येनैव प्रकारेण सम्बन्धस्य यत्राभावस्तेनैवेति सहितं वेत्यर्थः।

(२) अनभ्युपगमादिति। सम्बन्धस्य स्वाभावतादात्म्यानभ्युपगमादित्यर्थः, भेदेन तयोरनुभवाच्चेति भावः।

(३) सत्कार्येति। नारायणमतेनाऽत्र मूले सत्कार्यवादप्रतिषेधादिति पाठो द्रष्टव्यः। करणाकरणयोरिव कालभेदेनैकत्र तत्सत्त्वेऽप्यन्यदा भावप्रतियोगित्वं न विरुद्धं कालभेदेऽपि तदा विरोधः स्याद्यदि नाभावो विद्यते सत इत्याद्यभ्युपगम्येत मयेत्यर्थः।

(४) प्रागिति। संयोगिनि संयोगस्य प्रागभावध्वंसयोः कालभेदेनैव वृत्त्युपगमात् अत्यन्ताभावस्य चावच्छेदभेदेन वृत्तौ विरोधाभावादिति भावः।

(५) यत्रैव प्रतियोगी तत्रैव तदभाव इति चतुर्थविकल्पो न, स=विरोधः, यदि सहकारिणोः स्थितियौगपद्यनियमो भवेत् तदैकसहकारिदेशे सहकार्यन्तराभावो न भवेत्स च नास्तीत्यर्थः।

सम्बन्धिनोः, तदसिद्धेः । इत एव तत्सिद्धावितरेतराश्रयत्वम्—नियमसिद्धौ हि विरोधसिद्धिस्तत्सिद्धौ च भेदे सति नियमसिद्धिरिति । न चान्यतस्तत्सिद्धिः, तदभावात्, अनियतोपसर्पणापसर्पणकारणप्रयुक्तत्वाच्च सम्बन्धासम्बन्धयोः । नापि विनाशस्याहेतुकत्वादयं विरोधोऽर्थात् सिध्यति, तस्याप्यसिद्धेः । ध्रुवभावित्वे

नियमस्यासिद्धेरिति । इत एवेति । तद्देशसम्बन्धासम्बन्धविरोधादेवेत्यर्थः(१) । भेदे सतीति । तद्देशसम्बन्धासम्बन्धविरोधादसम्बद्धयोः सम्बद्धाभ्यां (२)भेदसिद्धौ, सम्बद्धयोः स्थितियौगपद्यनियमस्थितिरित्यर्थः । नान्यहेतोः स्थितियौगपद्यनियमसिद्धिः येनान्यतः परिच्छेदादितरेतराश्रयता न स्यादन्यस्य हेतोरभावादित्याह (३)न चान्यत इति । न च भेदमन्तरेण सम्बन्धासम्बन्धयोः प्रयोजकान्तराभावे न सम्बन्धासम्बन्धाभ्यां तत्सिद्धिरिति वक्तव्यमित्याह (४)अनियतेति । (५)अर्थादिति । सम्बन्धविनाशस्य हेत्वन्तराधीनत्वे हि सम्बन्धासम्बन्धयोर्हेत्व-

---

(१) प्रतियोगितदभावयोः समानदेशत्वविरोधादिति मिश्राः ।

(२) भेदे सति=क्षणभङ्गे सति, नियमसिद्धिरित्यर्थः । क्षणभङ्गे सति सहकारिणां तथोत्पादनियमाद्यौगपद्यं सिध्येद् स यद्यपि न न सिद्ध इति भावः ।

(३) मानान्तरादेव स्थितियौगपद्यनियमः सिध्येदित्याशंक्याह नचेति मिश्ररघुनाथौ । सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणादिरुद्धधर्मसंसर्गात् क्षणभङ्गसिद्धौ उक्तनियमः सम्बन्धिनोः स्यादित्यत आह नचेति भगीरथठक्कुरः ।

(४) ननु सहकारिणां यौगपद्यं कुतो नेत्यत आहानियतेति मिश्राः । तथाप्येकत्र सम्बन्धासम्बन्धौ कुतस्स्यातामित्यत आहानियतेति भ०ठक्कुरः ।

(५) ननु ध्वंसे प्रतियोगिभिन्नं कारणं न वर्तते, तथाच हेत्वन्तरे 'ध्वंसस्य स्वघटितोत्तरक्षणवृत्तिध्वंसप्रतियोगिजन्यत्वे' सिद्धे पुनरन्युत्पन्नोत्पत्तिसिद्धावर्थादेव सहकारिणां ध्रुवनियमः सोऽस्त्वनेनेत्यत आह नापीति मूले । तस्य-विनाशाहेतुकत्वस्य ।

तु वक्ष्यामः ।

नापि पञ्चमः(१), नहि तदैव तत्रैव स एव सहकार्यस्ति नास्ति चेत्यभ्युपगच्छामः ।

(२)"ननु समवधानं नाम सहकारिणां धर्मः संयोगो भवद्भिरिष्यते, स च तेभ्योऽतिरिक्तोऽव्याप्यवृत्तिश्चेत्यपि, तथाच स एव तदैव तत्रैवास्ति नास्ति चेति । (३)अनतिरेके स्थिरवादिनोऽयस्तान्यपि बीजवारिधरणिधा-

---

न्तरागमे कदाचिदसम्बन्धो न विरुध्यते, स्वारसिकत्वे तु सम्बन्धवद्भावस्यापि स्वारसिकविनाशेन भेदसिद्धौ सम्बन्धासम्बन्धयोरेकधर्म्यसमावेशलक्षणो विरोधार्थः सिद्ध्यतीत्यर्थः । ननु ध्रुवभावित्वहेतोः साधकतममस्त्येव, तथाहि भावस्य निर्हेतुको विनाशः ध्रुवभावित्वात् , यत्सहेतुकं न तु (तन्न?) ध्रुवभावि यथा पटस्य कुङ्कुमसमागम इति तत्राह **ध्रुवभावित्व इति** । ध्रुवभावित्वे हि हेतौ [दूषणं वक्ष्यते इत्यर्थः(४)] ।

संयोगाव्याप्यत्वनिबन्धनयोस्तदैव तत्रैव सम्बन्धासम्बन्धयोरपि प्रकारभेदेन विरोध इति प्रतिपादयिष्यन् विरोधं तावच्चोदयति **नन्विति** । व्यतिरिक्त इति अस्य व्यतिरेके दोषमाह**ानतिरेक इति** । अन्या-

---

(१) उभयसहितं चेति पञ्चमविकल्पः ।

(२) तथैवेति सहितं चेति षष्ठं विकल्पं परप्रतियोगिमुखेन समाधित्सुः प्रतिबन्दिनमुत्थापयितुं पीठं रचयति नन्विति । पञ्चमपक्षखण्डनावसरे 'नहि तत्रैव तदैव स एवास्ति नास्ति चेत्यभ्युपगच्छाम' इत्युक्तम्, तत्संयोगस्याऽव्याप्यत्वानादावभ्युपगमेन नैयायिकमतेऽपसिद्धान्त इति पूर्वपक्षिणोऽभिसन्धिः ।

(३) संयोगस्यानतिरेकाव्याप्यवृत्तित्वं क्रमेण दूषयति अनतिरेक इति ।

(४) अत्र नारायण्यां 'हेतौ' इत्यतः परमग्रिमावतरणरूपस्य-'संयोगाव्याप्यत्वनिबन्धनयो'रिति टीकाग्रन्थस्य मध्यस्थः पाठो भ्रष्ट इति प्रतिभाति । तत्र च 'हेतौ दूषणं वक्ष्यते इत्यर्थः । संयोगाव्याप्यत्वनिबन्धनयो'रिति समीचीनो भाति पाठ इति विद्वद्भिर्विभावनीयम् ।

मानि तान्येवेति तेभ्यो(१)ऽपि कार्योत्पत्तिप्रसङ्गः । अव्याप्यवृत्तित्वे च सर्वत्र (२)रक्तादिविभ्रमः, शब्दादिकार्योत्पत्तिप्रसङ्गश्च । तस्मादसंयुक्तेभ्योऽन्य एव संयुक्तस्वभावाः परमाणवो(३) जाता इत्येव न्यायः ।"

नैतदेवम्, क्षणिकपरमाणावप्यस्य विरोधस्य दुर्वारत्वात् । तथाहि—पूर्वदिगवस्थितः परमाणुर्यथा परदिगवस्थितेन परमाणुनाऽपरदिगवच्छेदेनावृतरूप उत्पन्नः, तथैव किं पूर्वदिगवच्छेदेनापि, न वा, उभयथा वा । आद्ये उभयतोऽप्यनुपलब्धिप्रसङ्गः । द्वितीये तूभयतो-

---

प्यवृत्तिरित्यस्य व्यतिरेके दोषमाह **अव्याप्यवृत्तित्वे चेति** । **शब्दादीति** । भेरीदण्डसंयोगाच्छब्दो भवन् संयोगस्य सर्वभेरीव्यापित्वान्न भेरीप्रदेशे भवेत्किन्तु सर्वत्र भेर्यां भवेत्, अथवा भेर्यवच्छिन्नाकाशदण्डसंयोगाच्छब्दो भवन् सर्वत्राकाशे भवेदिति । **संयुक्तस्वभावा इति** स्वभावशब्देनाश्रय(संयोग)स्य संयोगिव्यतिरेकं निराकरोति । अवयवस्वीकारे परमाणोर्वा स्थिरत्वस्वीकारे एकस्यैव संयुक्तस्वभावत्वमसंयुक्तस्वभावत्वं च विरुद्धमिति मन्वानस्तत्परिहारायाह **परमाणवो जाता इति** । जातास्तदानीमुत्पन्ना इत्यर्थः ।

नवेति । न पूर्वदिगवच्छेदेन नाप्यपरदिगवच्छेदेनेत्यर्थः । **उभयथेति** । आवृतानावृताभ्यामुभयथोत्पन्न इत्यर्थः ।

---

(१) सहकारिभ्यः ।

(२) रक्तादीति । शुक्लपटे रक्तत्वभ्रमनिमित्तं महारजनसंयोगः, स यदि व्याप्यवृत्तिः स्यात्तदा समग्र एव पटे रक्तधीः स्यात्; तथा भेर्याकाशसंयोगस्य शब्दासमवायिकारणस्य व्याप्यवृत्तित्वे सर्वत्र शब्दोत्पत्तिः स्यात्, यावति देशे विभुकार्याणामसमवायिकारणं तावति कार्योदयस्वभावादित्यर्थ इति कल्पलता ।

(३) क्षणिकपरमाणुपुञ्जरूपाः परमाणवः [illegible] कार्योदयसमर्था जाता इति दीधितिः ।

ऽप्युपलम्भापत्तिः । तृतीये पुनः स एव दुरात्मा विरोधः, स एव तेनैव तदैवावृतोऽनावृतश्चेति । "प्रकारभेदमुपादायाविरोध इति चेत्" । कः पुनरसौ ? दिगन्तरावच्छेदः । "यदि हि यद्दिगवच्छेदेनैव संयुक्तस्तद्दिगवच्छेदेनैवासंयुक्तोऽपि ततो विरोधः स्यात् इह तु नैवमिति चेत्" । हन्त, संयोगसंयोगिनोर्भेदपक्षेऽपि यद्ययं सिद्धान्तवृत्तान्तः स्यात्कीदृशो दोष इति ।

(१)एतेन व्यतिरेकपक्षोऽपि निरस्तः ।

एवमन्वयमुखेन क्षणिकत्वानुमानं प्रत्युक्तमन्वयखण्डनेन व्यतिरेकपक्षोऽपि निरस्त इत्याह **एतेनेति** । भावव्याप्तिसिद्धौ ह्यभावव्याप्तिः सिद्ध्यति, भावयोश्च सत्त्वक्षणिकत्वयोर्व्याप्तिर्निरस्ता तत इतराऽर्थाव निरस्तेत्यभिप्रायः । व्यतिरेकश्चैवं पराभिमतो द्रष्टव्यः—"यत्क्षणिकं न भवति न तस्यार्थक्रियाकारित्वलक्षणं सत्त्वमपि तद्व्यापकयोः क्रमयौगपद्ययोरभावात्, यथा शशविषाणस्येति । तथाहि—अक्षणिकं हि तां सामर्थ्यक्रियां क्रमेण साधयेदक्रमेण वा ? नाद्यः, समर्थस्वभावस्य विलम्बहेत्वभावात् । असमर्थस्य विलम्बेनाप्यकरणात् । समर्थस्यापि सहकार्यपेक्षया विलम्ब इति चेत् । अकिञ्चित्करत्वे सहकारिण अपेक्षानुपपत्तेः । नन्वस्त्वकिञ्चित्कराणामनपेक्षा, किञ्चित्कराणान्त्वपेक्षेति चेत् । तत्र पृच्छामः—किं करणस्य स्वरूपलाभार्थं सहकार्यपेक्षा उतोपकारार्थमिति । न प्रथमः, स्वरूपस्य स्वकारणाधीनस्य नित्यस्य वा पूर्वं सिद्धत्वात् । न द्वितीयः, स्वयं सामर्थ्ये वा उपकारस्यानर्थकत्वात् । असामर्थ्ये वा कार्यार्थमपि सहकार्यपेक्षायोगादिति । अनेकाधीनस्वभावतया कार्यमेवापेक्षत इति चेत्, न,

(१) भावव्याप्तिखण्डनेनार्थाद् दूषणमित्याह एतेनेति । सत्त्वक्षणिकत्वयोरन्वयव्याप्तिखण्डनेनेत्यर्थः इति मिश्राः । यत् क्षणिकं तन्न सत् यथा शशविषाणमिति व्यतिरेकव्याप्तिरन्यथा वाच्या, केवलान्वयिनोऽननुगमात्, व्यतिरेकव्याप्तिश्चान्वयव्याप्तिव्याप्ता, सा चेन्नास्ति तदा व्यतिरेकव्याप्तिरपि नास्तीति भावः ।

तस्य स्वातन्त्र्याभावात्, कारणं हि कार्योत्पत्तौ स्वतन्त्रमतस्तदेवानुसंविधत्ते कार्यमपि, अतः कारणं चेन्नान्यदपेक्षते कथं कार्यमेव तदपेक्षेतेति। यद्यत्र कारणस्यैवास्वातन्त्र्यं स्यात्तर्हि कारणसाकल्येऽपि कदाचिन्न भवेदिति।

अथवा केयमपेक्षा नाम? किन्तैः सहकारीत्यन्वयपर्यवसितस्वभावभेदः अथ तैर्विना न करोतीति व्यतिरेकनिष्ठं स्वरूपमेव, आहोस्वित्तैरुपकृतः करोतीति उपकारभेदः। न प्रथमः, स्वभावस्य तादवस्थ्येन सहकार्यभावे करणप्रसङ्गात्। ननु सहकारिसाहित्येनैव कर्तृस्वभावस्य(१) कथं सहकारिविरहेऽपि करणं स्यात्। एवन्तर्हि कर्तृत्ववत्सहकारिसाहित्यस्यापि स्वभावानुप्रवेशात्सहकारिणोऽपि न कदाचिज्जह्यात् प्रत्युत पलायमानानपि गले पाशेनाकृष्याऽऽनयेत्, अन्यथा स्वभावहानिप्रसङ्गादिति। अत एव न द्वितीयः, पूर्ववत्सर्वदाऽकर्तृत्वप्रसङ्गात्। अथ तद्विरहा(२)दकर्तृस्वभावः स्यात्। तर्हि कालान्तरेऽपि स्वहेतुवशादुपसर्पतोऽपि सहकारिणः पराणुद्य न कुर्यादेव तद्विरहादकर्तृत्वस्य स्वभावत्वादिति। अथ सहकारिषु सत्सु कर्तृस्वभावः, तद्विरहेऽकर्तृस्वभाव इति स्वभावद्वयमेवेति चेत्। तर्हि विरुद्धधर्माध्यासेन वस्तुनो भेदप्रसङ्गेन स्थिरत्वहानिः। न चायं विरोधः कालभेदेन परिहर्तव्यः, स्वभावयोर्धर्मिणोऽनतिरेकात्, अतिरेके वा धर्मिणो निःस्वभावत्वेनाकिञ्चित्करत्वप्रसङ्गादिति। तृतीयपक्षस्तु(३) बहुमुखानवस्थादुःस्थः। तथाहि उपकारेऽपि सर्वदोपकारहेतुत्वप्रसङ्गपरिहाराय सहकार्यपेक्षायामनवस्थापातः उपकारपरम्पराकल्पनाप्रसङ्गात्। तथोपकारस्या(४)प्यपेक्षणीयमुपकारान्तरमन्तरेण न स्यादिति तत्राप्यनवस्था। तथा कर्तव्यस्य चोपकारस्य धर्म्यभेदे धर्म्येव क्रियेत, भेदे तु धर्मिणः किमायातम्। अथ भिन्नेनापि (५)तेन धर्मिणि कि-

---

(१) अङ्गीकारादिति शेषः।   (२) सहकारिविरहात्।

(३) सहकारिभिरुपकृतः करोतीति उपकारभेदपक्षः।

(४) उपकारस्यापीत्यत्रोपकारोऽपीति पाठः समुचितः।

(५) तेन-उपकारेण।

निरुपकारान्तरमपेक्ष्यमिति चेत् । तर्हि तेनापि तदन्तरापेक्ष्यं स्यादिति तृतीयानवस्था स्यात् । (१)एतत्क्षणिकोऽपि भावः किं निरपेक्षः सापेक्षो वा ? न प्रथमः, केवलादङ्कुरसमुद्गमेनापि कार्यानुत्पत्तेः । न द्वितीयः, अनुपकारकापेक्षायोगातिप्रसङ्गात् । तथा पूर्वोक्तरीत्या बीजमपि पवनपाथस्तेजोऽङ्कुरान् करोतीति यदा पक्षः, तदा किं येन स्वभावेनाङ्कुरं करोति बीजं तेनैव पवनादीनन्येन वा ? नाद्यः, एकस्वभावत्वेन कार्याणामभेदप्रसङ्गात् । न द्वितीयः, एकस्यापि क्षणस्य स्वभावभेदेन भेदापत्तेरिति । (२)तदिदमाशिक्षिताभिधानम् । तथाहि न तावत्सहकारित्वं कारणानां किन्तु सहितकारित्वेन परस्परोपकृतानि कार्यं कुर्वन्ति,—संहितानि सन्त्येकं कार्यं कुर्वन्तीत्यर्थः । एवं च सहकारित्वलक्षणापेक्षाऽस्त्येव, न तु तैरुपकार्यत्व स्थिरपक्षवत् , स्थिरस्य हि तैर्विनापि विद्यमानस्य समर्थस्याकरणे उपकारापेक्षत्वमन्तरेण हेत्वभावात्, क्षणिकस्य तु समर्थस्य तैर्विनाऽसत्त्वेनैवाकरणोपपत्तेस्तथा चैकस्यैवानेककार्यकारिस्वभावस्य स्वकारणादुपपत्तेः कार्यभेदेन स्वभावभेदापादनस्यापि दूरनिरस्तत्वात्, अतः सिद्धं न क्रमेण कार्यकारित्वम् । नाप्यक्रमेण, युगपदेव सर्वार्थक्रियाकरणेन द्वितीयक्षणे तत्प्रसङ्गेन(३) स्थिरत्वासम्भवादिति । तस्मात्क्रमयौगपद्ययोर्व्यावृत्तेरक्षणिकाद्व्यावर्तमानाऽर्थक्रिया क्षणिके विश्राम्यतीति प्रतिबन्धसिद्धिरिति" ।

उच्यते—अयन्तु व्यतिरेकमुखः प्रतिबन्धोऽन्वयमुखप्रतिबन्धखण्डनेनैव खण्डित इत्युक्तम् । अपि च व्यापकव्यावृत्तिरसिद्धा, क्रमेणैवार्थक्रियाकारित्वोपपत्तेः । यत्तु समर्थस्य किं व्याक्षेपेणेत्युक्तम्, तत्र सहकार्यसन्निधेरिति वदामः । तथाहि सहकारिषु सत्सु करोति तैर्विना न करोतीत्ययमस्य स्वभावो दर्शनबलादेवाभ्युपगम्यते, एवंविधस्य स्वभावस्य

(१) नैयायिकः शङ्कते एतत्क्षणिकोपि इति । क्षणिक इत्यर्थः ।

(२) उक्ताशङ्काद्वयं निराकुर्वन्नाह बौद्धस्तदिदमिति ।

(३) तत्प्रसङ्गेन-युगपत्सर्वार्थक्रियाकरणप्रसङ्गेन ।

अपिच सत्त्वादेर्हेतुदृष्टान्तसिद्धौ प्रमाणाभावः, इयन्त्यपि प्रमाणाप्रवृत्तः, प्रमाणप्रवृत्तावविकलता-निरोधाभावादुभयवादिसिद्धत्वाच्च,—क्षणिकोऽपि हि कुर्वद्रूपो भावो सहकारिभिः सहैव करोतीति स्वभावो भवद्भिरभ्युपगन्तव्यः, इतरथा सहकारिणामसहकारित्वप्रसङ्गात । ननु नैते सहकारिणः किन्तु सहितकारिणः इति, तर्हि सहितकारित्वमेव न भवेदिति प्रसङ्गोऽस्तु, अतः सहैव करोतीति नियमे सत्यसाहित्ये न करोतीति विपर्ययनियमोऽपि स्यादतः सहकार्यसन्निधेर्विलम्बो युक्त एव । यत्त्वत्रोक्तं—"सह करोतीति स्वभावाभ्युपगमे सहकारिणो न जह्यादि"ति, तत्तवापि समानम्, तथाहि व्यतिरेकनियमे सहकारिणः स्वकारणादापततोऽपि निवार्य न कुर्यात् , तैर्विना हि न करोतीत्ययमस्य स्वभाव इति । तस्माद्यत्नुपबन्धेन यदि सहकारिणः स्वकारणादागच्छेयुस्तदा कुर्याद्यदि नागच्छेयुस्तदा न कुर्यादित्येवंविधे तु स्वभावे न कश्चिद्दोष इति । "(१)स्यादेतत्तैः सह करोति तैर्विना न करोतीति योऽस्य स्वभावः स पश्चादस्ति न वा ? प्रथमे पश्चादपि न कुर्यात् , द्वितीये तु अस्मन्मतापात इति" । (२)अथ तवापि मते तैः सह कुर्वतो योऽस्य तैर्विना न करोतीति स्वभावः स यदास्ति तदा न कुर्यादेव, नास्ति चेद्व्यतिरेकव्यावृत्तावन्वयव्यावृत्तिरिति स्वरूपहानिप्रसङ्गः । "(३)स्वरूपमस्त्येव तैर्विना भावमात्रं तु नास्तीति चेत्" । ममाप्युत्तरकालं स्वरूपमस्ति तत्साहित्यमात्रन्तु नास्तीति समः समाधिः । यथोक्तं-"किं समर्थस्य सहकार्यपेक्षेति" । तत्रोच्यते-स्वरूपमेव कुर्वद्रूपं सहकार्यपेक्षं तदेव च रूपं सामर्थ्यशब्देनाप्युच्यते, अतः सहकारिसहितस्यैव समर्थत्वान्न पूर्वोक्तदोष इति । अतः क्रमेणाप्यर्थक्रियोपपत्तेः स्थिराद्व्यापकव्यावृत्तिरसिद्धेति सिद्धम् ॥

अन्वयपक्षाद्व्यतिरेकपक्षस्याधिकोऽपि दोष इत्याह अधिकश्चेति ।

---

(१) बौद्धः शङ्कते स्यादेतदिति ।

(२) प्रतिबन्द्योत्तरयति नैयायिकः अथेति ।

(३) पुनरपि बौद्ध आक्षिपति स्वरूपमिति ।

दिति मन्यमानेन त्वया च अप्रामाणिक एवासति व्यवहारः स्वीकृतस्तथास्माभिरपि प्रमाणचिन्तायामप्रामाणिको व्यवहारो मा प्रसाङ्क्षीदिति मन्यमानैरप्रामाणिक एव स्ववचनविरोधः स्वीक्रियते। (१)यदि तूभयत्रापि भवान् समानदृष्टिः स्यादस्माभिरपि तदा न किञ्चिदुच्यत इति।

(२)तृतीये त्वप्रामाणिकश्चाप्यवश्याभ्युपगन्तव्यश्चेति कस्येयमाज्ञेति भवानेव प्रष्टव्यः। "व्यवहारस्य सुदृढनिरूढत्वादिति चेत्"। अप्रामाणिकश्च सुदृढनिरूढश्चेति व्याघातः। "कथञ्चिदपि व्यवस्थितत्वादिति चेत्"। अप्रामाणिकश्चेत् कथञ्चिदपि व्यवतिष्ठते, प्रामाणिकश्चेत् तदे· [illegible] (३)नादे व्यवस्था।

[illegible], न मा प्रसाङ्क्षीदिति मन्यमानेन त्वया प्रामाणिक एवासति अनु· [illegible], व्यवहारसमानाधिकरणो वा प्रामाणिकशब्दस्तथा· [illegible] प्रामाणिकाभिप्रायत्वादप्रामाणिकोऽनुमानव्यवहारो [illegible] मन्यमानैरप्रामाणिक एवासति व्यवहारनिषेधस्यापि [illegible] व्यवहारोऽवश्याभ्युपगन्तव्य इति।

[illegible] इति। प्रामाणिकत्वेन सुदृढनिरूढत्वमित्यभिप्रायः। [illegible]। [illegible] न तद्युक्तम् [illegible]। [illegible]।

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(१)जल्पवितण्डयोस्तु पक्षादिषु प्रमाणप्रश्नमात्रप्रवृत्तस्य न स्ववचनविरोधः । तत्र प्रमाणेनोत्तरमनिष्टमशक्यं(२) च, अप्रमाणेनैव तूत्तरे स्ववचनेनैव भङ्गः, मदुक्तेषु पक्षादिषु प्रमाणं नास्तीति स्वयमेव स्वीकारात्, अनुत्तरे त्वप्रतिभैवेति ।

यदि च (३)व्यवहारस्वीकारे विरोधपरिहारः स्यात् असौ स्वीक्रियेतापि, नत्वेवम्—न खलु सकल(४)व्यवहा-

---

प्रमाणप्रश्नमात्रेति । अयमर्थः—जल्पवितण्डयोर्न वस्तुनि व्यवहारः कर्त्तव्य इति न व्यवहारो निषिध्यते तत्त्वपरत्वाभावात् किन्तु स्वदुक्तेषु पक्षादिषु किं प्रमाणमिति प्रश्नमात्र एव प्रवृत्तिः, तत्र च न स्ववचनविरोधः । एतस्मिन्पक्षे उत्तरोपादानानुपादानयोरुभयत्रापि दोष इत्याह **तत्रेति । अशक्यं चेति** । अशक्यत्वं च पूर्वमेवोक्त'मुन्मत्तप्रसङ्गादि'ति । पुनरपि तृतीयकल्पमभिप्रेत्याह **यदि चेति** । व्यवहारनिषेधे विरोधप्रसङ्गाद्व्यवहारः स्वीक्रियेतापि यदि तत्स्वीकारे विरोधो न स्यान्न त्वेवमित्यर्थः । **सर्वेति** । सर्वव्यवहाराभावनत्वमसत्त्वम्, अतः सर्वव्यवहाराभा-

---

स्थानं नाप्यप्रतिभा किन्तु न्यूनाधिकापसिद्धान्तहेत्वाभासपञ्चकानामेव तत्रोद्भावनीयत्वमित्यर्थः ।

(१) ननु न त्वया समं तत्त्वनिर्णयार्थमहं प्रवृत्तः किन्तु विजयार्थं तत्र च स्ववचनविरोधेनाप्रतिभया वा निगृहीत एवासीत्यत आह जल्पेति मिश्राः । नापि जल्पवितण्डयोः क्षणिकत्वसिद्धिरित्याह जल्पेति भ० ठक्कुरः । जल्पे विपक्षखलीकारमात्रमुद्देश्यं वादे तु तत्त्वनिर्णय उद्देश्य इति स्ववचनविरोधाङ्गीकार इति ।

(२) क्रमयौगपद्यविरहस्यालीकं प्रमाणेन ग्रहणमशक्यमित्यर्थः ।

(३) नन्वलीके स्ववचनविरोधभयेन मूकत्वं स्वीकृत्याप्रतिभाऽङ्गीकृता, व्यवहार एव कथं नाङ्गीकृतस्तत्राह यदि चेति मिश्राः । स्ववचनविरोधेनालीके व्यवहारोऽभ्युपेतव्य इत्यपि न, तत्र निषेधव्यवहाराङ्गीकारेऽपि विरोधादित्याह यदि चेति भ० ठक्कुर ।

(४) अत्र 'सर्वेति' नारायणाभिप्रेतः पाठः ।

राभाजनं च तन्निषेधव्यवहारभाजनं चेति वचनं परस्पर अविरोधि ।

"विधिव्यवहारमात्राभिप्रायेणाभाजनत्ववादे कुतो विरोध इति चेत्" हन्त, सकलविधिनिषेधव्यवहारा- भाजनत्वेन किञ्चिद्व्यवह्रियते न वा, उभयथापि स्ववचनविरोधः, उभयथाप्यवस्तुनैव तेन भवितव्यम्, वस्तुनः सर्वव्यवहारविरहानुपपत्तेः । नेतिपक्षे सकलविधिनिषेधव्यवहारविरहोत्यनेनैव व्यवहारेण विरोधात्, अव्यवहृतस्य निषेद्धुमशक्यत्वात् । व्यवह्रियत इति पक्षेऽपि विषयस्वरूपपर्यालोचनयैव विरोधात्, नहि सर्वव्यवहाराविषयश्च व्यवह्रियते चेति

यदि चावस्तुनो निषेधव्यवहारगोचरत्वम्, विधि-

जनस्य निषेधव्यवहारभाजनत्वविरोध इति । सकलव्यवहाराभाजनत्ववादस्य सकलविधिव्यवहाराभाजनत्वाभिप्रायत्वे न विरोध इति शङ्कते **विधीति** । प्रकारान्तरेण वस्तुनि व्यवहारस्वीकारप्रतिषेधयोरुभयत्रापि विरोधमापादयति **हन्तेति** ।अवस्तुनि व्यवहारस्वीकारेऽपि विरोधपरिहारस्य किमायातमिति चेत्तत्राह **उभयथेति** । कथमवस्तुनेति चेत्तत्राह **वस्तुन इति** । "ननु अभाजनत्वेन व्यवह्रियत इति पक्षे स्यादवस्तुता, नेतिपक्षे सकलविधिनिषेधव्यवहारभाजनाभ्युपगमात् कथमवस्तुता" । नैष दोषः, नेतिपक्षेऽप्यभाजनत्वव्यवहृत्यैव निषेधादभाजनत्वव्यवहारादेवावस्तुता सिद्ध्यति, तदेतत् स्वयमेव वक्ष्यति '**अव्यवहृतस्य निषेद्धुमशक्यत्वादिति**' । नेतिपक्षे व्यवह्रियत इति च विषयपर्यालोचनयैव विरोधात्, नहि सर्वथा न व्यवह्रियते व्यवहारविषयश्चेति सम्भवति ।

किञ्चावस्तुनो निषेधव्यवहारगोचरत्वमङ्गीकुर्वता विधिव्यवहारगोचरताप्यङ्गीकार्येत्याह (१)यदि चेति । प्रमाणाभावस्येव विधिव्यवहारवाभि-

---

(१) यथा चालीके सत्त्वं क्षणिकत्वं च व्यतिरेकसिद्ध्यर्थं निषिध्यते

ऽव्यवहारगोचरतापि किं न स्यात् प्रमाणाभावस्योभयत्रापि तुल्यत्वादिति । "वन्ध्यासुतस्यावक्तृत्वेऽचेतनत्वादिकमेव प्रमाणं वक्तृत्वे तु न किञ्चिदिति चेत्" न, (१)तत्रापि सुतत्वस्य विद्यमानत्वात्, नहि वन्ध्यायाः सुतो न सुतः, तथासति स्ववचनविरोधात् । "वचनमात्रमेवैतत् न तु परमार्थतः सुत एवासाविति चेत्" न, अचैतन्यस्याप्येवंरूपत्वात्, चेतनादन्यत् स्वभावान्तरमेव ह्यचेतनमित्युच्यते । "(२)चैतन्यनिवृत्तिमात्रमेवेह विवक्षितम्, तच्च सम्भवत्येवेति चेत्" न, (३)तत्राप्य-

षेधव्यवहारेऽपि प्रमाणाभावस्तुल्य इत्यर्थः । निषेधव्यवहारे प्रमाणास्तित्वं विधिव्यवहारे तन्नास्तीति शङ्कते वन्ध्यासुतस्येति । वन्ध्यासुतो वक्ता न भवति अचेतनत्वाद्घटवादिति प्रयोगो द्रष्टव्यः । अचैतन्यं चात्र चैतन्याभावमात्रं विवक्षितं न तु तदितरस्वभावत्वमिति न हेत्वसिद्धिरिति । वचनमात्रमिति । वन्ध्यासुत इति वचनमात्रमेतन्न त्वर्थः येन स्ववचनविरोधः स्यादिति(४) । एवंरूपत्वादिति । वचनमात्ररूपत्वादित्यर्थः । कथं वचनमात्रमित्यत्राह चेतना-

तया तयोर्विधिरेव कथं न क्रियते विधिवन्निषेधस्यापि प्रमाणाधीनत्वादिति कल्पलता ।

(१) अत्राश्रयासिद्धिः स्वरूपासिद्धिश्च द्वयोरपि प्रमाणाविषयत्वादिति यद्यपि, तथापि परपरिहासाय सत्प्रतिपक्षमाह तत्रापीति । वक्तृत्वेऽपीत्यर्थः । स्वरूपासिद्धिं निरस्यति नहीति । तथासति-असुतत्वे सति, वन्ध्यासुतो न वक्तेति वदता त्वयैव तत्सुतत्वाभ्युपगमादिति भावः ।

(२) प्रसज्यप्रतिषेधाभिप्रायेणाशङ्कते चैतन्येति । तथाचाभावस्यापि तुच्छत्वात्तुच्छत्वे च तत्सम्भवात् स्वरूपासिद्धिरिति भावः ।

(३) तत्रापीति । अस्मत्प्रयोगेऽपीत्यर्थः । त्वन्मतेऽन्यापोहस्यैव पदार्थत्वादिति भावः ।

(४) भवता तु साधनत्वेनोपात्तं सुतरां न वचनमात्रं भवितुमर्हतीति स्वरूपासिद्धिरिति भावः ।

सुतत्वनिवृत्तिमात्रस्यैव विवक्षितत्वात्।

"(१)असुतत्वनिवृत्तिमात्रस्य स्वरूपेण कृतिज्ञप्त्योर-सामर्थ्यं समर्थमर्थान्तरमध्यवसेयमनन्तर्भाव्य कुतो हेतु-त्वमिति चेत्" न, (२)अचैतन्येऽप्यस्य न्यायस्य समान-त्वात्। "व्यावृत्तिरूपमपि तदेव गमकं यदतस्मादेव(३), यथा शिंशपात्वम्, वन्ध्यासुतस्त्वसुतादिव घटादेः सुता-दपि देवदत्तादेर्व्यावर्तते, अतो न हेतुरिति चेत्" नन्वचै-

---

दिति। नामयोगिना नञः (४)पर्युदासत्वेनान्यवचनत्वादिति भावः।

कृतिज्ञप्त्योरिति। अनुमितिं प्रति हेतोः कारकत्वात्तद्विषये कृतिरनुमेयं प्रति ज्ञापकत्वात्तद्विषये ज्ञप्तिरिति अवसेयमिति। यद्यपि सुतशब्दस्यान्यनिवृत्तिमात्रवचनत्वान्न वस्तुस्पर्शित्वन्तथाप्यध्यवसेयं वास्त-स्त्येवेति बौद्धानां समय इति। ननु (न) व्यावृत्तिरूपमात्रेण वन्ध्यासुतस्यागमकत्वमुच्यते किन्त्वतस्मात्न्तु वेदाविशेषादिति (?) शङ्कते व्यावृत्तीति। अस्यैवंरूपमिति। वन्ध्यासुतस्याचैतन्यमप्येवं रूपमिति। एवं विधिनिषेधव्यवहारयोर्हेतुगतोऽपि विशेषो निरस्तः।

---

(१) असुतत्वनिवृत्तेरलीकरूपतया वक्तृत्वसाधनायोग्यत्वेनाध्य-वसेयमालोचनीयं वस्तुस्वरूपं विना हेतुत्वमसम्भवीत्याशङ्कतेऽसुत त्वेति।

(२) परिहरति अचैतन्येऽपीति। व्यावृत्तिरूपतया द्वयोरपि हे त्वोरविशेष इत्यर्थः। अस्य न्यायस्य—व्यावृत्तिरूपतया तुच्छत्वरूपस्य।

(३) अतस्माद्विपक्षान्न तु सपक्षात्, यथा शिंशपाऽशिंशपात एव व्यावर्तते न तु शिंशपातोऽपि, वन्ध्यासुतस्तु विपक्षाद्घटादेरिव सुता-दपि सपक्षाद्व्यावर्तत इत्यसाधारणतया न गमकोऽलीकानलीकव्यावृ-त्तेरेकस्य धर्मस्याभावात् इत्यभिप्रायः पूर्वपक्षिणः।

(४) प्रधानत्वं विधेर्यत्र प्रतिषेधेऽप्रधानता।
पर्युदासः स विज्ञेयो क्रियया सह यत्र नञ्॥

इति पर्युदासलक्षणे क्रियापदस्य भावपरत्वादचेतनपदेन चेतन-विलक्षणं पदार्थान्तरं ग्राह्यमिति पूर्वपक्षिणोऽभिप्रायः।

तन्यमेवंरूपमेव(१), नहि वन्ध्यासुतश्चेतनादिव देवदत्तादेरचेतनादपि काष्ठादेर्न व्यावर्तते । "वक्तृत्वं वस्त्वैकनियतो धर्मः स कथमवस्तुनि साध्यो विरोधादिति चेत्" स पुनरयं विरोधः कुतः प्रमाणात् सिद्धः—किं वक्तृत्वविविक्तस्यावस्तुनो नियमेनोपलम्भात् आहोस्विद्वस्तुविविक्तस्य वक्तृत्वस्यानुपलम्भादिति ।

(२)न तावदवस्तु केनापि प्रमाणेनोपलम्भगोचरः, तथात्वे वा नावस्तु । नाप्युत्तरः, समानत्वात्, नहि वक्तृत्वमिव अवक्तृत्वमपि वस्तुविविक्तं कस्यचित्प्रमाणस्य विषयः । "(३)तद्विविक्ताविकल्पमात्रं तावदस्तीति चेत्" । तत्संसृष्टविकल्पनेऽपि को वारयिता ।

"(४)ननु वक्तृत्वं वचनं प्रति कर्तृत्वम्, तत्कथमवस्तु-

इदानीं साध्यधर्मगतं विशेषमाशङ्कते वक्तृत्वमिति(५) । तत्सं-

(१) असाधारणानैकान्तिकमित्यर्थः । न व्यावर्तत इति । अनेन विपक्षादिव सपक्षाद्व्यावृत्तिः प्रदर्शिता, काष्ठादिसाधारणाचैतन्यस्य प्रामाणिकस्यालीके वृत्त्यभावात् तन्मात्रवृत्त्यचैतन्यं हेतूकर्तव्यन्तत्र चासाधारणत्वमेवेति भावः । अत्र 'अस्यैवंरूप'मिति नारायणसंमतः पाठोऽत्र द्रष्टव्यः ।

(२) पूर्वपक्षिणा दत्तस्य वन्ध्यासुतो न वक्तेत्यत्र विरोधस्य–किं वक्तृत्वशून्यस्यालीकस्य नियमेनोपलंभाद्विरोध, उत वस्तुत्वशून्ये वक्तृत्वस्यानुपलंभाद्विरोध इति विकल्पद्वयमभिधायाऽऽद्ये आह न तावदिति । समानत्वादिति । अत्रापि प्रमाणापेक्षाया आवश्यकत्वादित्यर्थः ।

(३) शङ्कते तद्विविक्तेति । वन्ध्यासुतो न वक्तेति वस्तुविवेकेनावक्तृत्वं गृह्यत एवेत्यर्थः ।

(४) प्रत्यनुमाने बाधकमाशङ्कते नन्विति । पर्युदासपक्षे बौद्धस्यापीदं तुल्यमित्याशयेन समाधत्तेऽवक्तृत्वमपीति ।

(५) स्वरूपासिद्धिं निरस्य बाधमाशङ्क्य साम्यापादनेन निराकरोति वक्तृत्वमिति कल्पलता । विविक्तस्य शून्यस्य यदलीकं तत्र वक्तृ इति तावन्न केनचित्प्रमाणेनोपलभ्यते यतो विरोधः स्यादित्यर्थः ।

नि, तस्य सर्वसामर्थ्यविरहलक्षणत्वादिति चेत्"। अवक्तृत्वमपि कथन्तत्र तस्य वचनेतरकर्तृत्वलक्षणत्वादिति। "सर्वसामर्थ्यविरहे वचनसामर्थ्यविरहो न विरुद्ध इति चेत्"। अथ सर्वसामर्थ्यविरहो वन्ध्यासुतस्य कुतः प्रमाणात् सिद्धः। "अवस्तुत्वादेवेति चेत्" नन्वेतदपि(१) कुतः सिद्धम्। "सर्वसामर्थ्यविरहादिति चेत्" सोऽयमितस्ततः केवलैर्वचनैर्निर्धनाधमर्णिक इव साधून् भ्रामयन् परस्पराश्रयदोषमपि(२) न पश्यन्ति।

(३)"क्रमयौगपद्यविरहादिति चेत्" न तद्विरहसिद्धावपि

सृष्टेति। वक्तृत्वस्यावस्तुसंसृष्टे विकल्पेऽ(४)पीत्यर्थः। वचनेतरेति। पर्युदासवृत्तित्वान्नञ इति भावः। वचनसामर्थ्यविरह इति(५)। वचनसामर्थ्यविरहमात्रमेव(६) विवक्षितमस्माभिः न तु वचनेतरकर्तृत्वमिति भावः।

क्रमयौगपद्येति। अर्थक्रियाकारित्वलक्षणस्य सत्त्वस्य व्यापकीभूतक्रमयौगपद्यविरहादेव तद्व्यावृत्ताववस्तुत्वे सिद्धे नेतरेतराश्रयदोष इति भावः। न केवलं क्रमयौगपद्यविरहे प्रमाणाभावः, विरो-

---

(१) अवस्तुत्वमपि।

(२) अवस्तुत्वात् सामर्थ्यविरहस्ततश्चावस्तुत्वमित्यन्योन्याश्रय दोषमपीत्यर्थः।

(३) क्रमादिविरहादवस्तुत्वसिद्धिरित्यभिप्रायेणाशङ्कते क्रमेति। समाधत्ते नेति। क्रमयौगपद्यविरहात् सर्वसामर्थ्यविरहः ततश्चावस्तुत्वमवस्तुत्वाच्च क्रमयौगपद्यविरह इति चक्रकमिति मिश्राः।

(४) एतन्मतेन मूले 'विकल्पे' पीति पाठो बोध्यः। वन्ध्यासुतो वक्तेति वक्तृत्वसंसृष्टवेदनमप्यसत्ख्यातिरूपं बौद्धमते स्यादेवेतिभावः।

(५) स्वसाध्ये प्रसज्यप्रतिषेधमाशङ्क्याह सर्वेति मूले। तथाच लोकविरोध इत्यभिप्रायः।

(६) साध्यत्वेनेत्यादिः।

प्रमाणानुयोगस्यानुवृत्तेः, सुतत्त्वे च परामृश्यमाणे तदविनाभूतसकलवक्तृत्वादिधर्मप्रसक्तौ कुतः क्रमयौगपद्यविरहसाधनस्यावकाशः, कुतस्तरां चावस्तुत्वसाधनस्य, कुतस्तमां चावक्तृत्वादिसाधनानाम्(१)। तस्मात् प्रमाणमेव सीमा व्यवहारसाधनस्य, तदतिक्रमे त्वनियम एवेति। नह्यप्रतीते देवदत्तादौ स किं गौरः कृष्णो वेति वैयात्यं विना प्रश्नः। तत्रापि यद्येकोऽप्रतीतपरामर्शविषय एवोत्तरं ददाति 'गौर' इति, अपरोऽपि किं न दद्यात् 'कृष्ण' इति। नचैवंसति काचिदर्थसिद्धिः, प्रमाणाभावविरोधयोरुभयत्रापि तुल्यत्वादिति।

घोऽप्यस्तीत्याह सुतत्त्वे इति(२)। उपसंहरति(३) तस्मादिति। प्रमाणमेव सीमा=नियामकं व्यवहारस्य निषेधरूपस्य विधिरूपस्य वा, तदतिक्रमे त्वनियमः निषेधव्यवहारवद्विधिव्यवहारोऽपि स्यादित्यर्थः। प्रमाणातिक्रमे व्यवहारानियमं दृष्टान्तेन दर्शयति **न ह्यप्रतीत** इति। ननु कामं दद्यात् तथापि कुतश्चिदेव विशेषात्कश्चिदेवार्थः सिद्ध्यति तत्राह **नचैवमिति**। नहि प्रमाणागोचरविषयत्वे समाने न कस्यचित्कश्चिद्विशेषः सम्भाव्यत इति भावः।

इदानीं कश्चित्प्रतीतिमात्रमेव व्यवहाराङ्गं न प्रमाणप्रतीतिरिति

---

(१) आदिपदात्सामर्थ्यवस्तुत्वक्रमादीनां परिग्रहः, क्रमादिविरहावस्तुत्वसामर्थ्यविरहावक्तृत्वादीनां पूर्वपूर्वस्यासिद्ध्या तत्साध्योत्तरोत्तरासिद्धिरित्यर्थः।

(२) सुतत्त्वेनैव हेतुना वक्तृत्वं क्रमयौगपद्यं वस्तुत्वं च सर्वमेकधारं मया साधनीयमिति त्वत्साधनानामनवसरपराहतत्वमित्याह सुतत्त्वे चेति कल्पलता।

(३) एवं प्रतिपक्षिदमुखेन बौद्धमतं दूषयित्वा स्वमतमुपसंहरतीत्यर्थः।

"नन्वप्रमीति [illegible] इति चेन्न, सर्वां-
मादायैव प्रवृत्तेः [illegible]
मेदमनुल्लिख्य [illegible], तत प्रमा[illegible]
व्यवहारासिद्धामिति"(१)। तत्र तुच्छ[illegible]
पाणामिति ज्ञानमन्यथाख्यातिर्न स्यात्. (३) [illegible]
शिवा! न तावदात्मख्यातिः रोचते, तथात्वेऽपि [illegible]
किञ्चिदारोपविषय इति स्यात्, तथा[illegible]
चास्ति आरोपणीयस्त्वन्यत्रेति ज्ञानं नैयायिकैः। नापि
द्वितीयः,(४)कारणानुपपत्तेः, इन्द्रियस्य ज्ञानजनने विष-

यत्वात् सम्बद्धेन नन्विति(५)।

कथं न रोचते तत्राह तथात्वेऽपीति। [illegible]
[illegible]रिति भावः। [illegible]रोपविषयो यतः [illegible]
तथाचेति। यत्रैव यस्मिन्देशे ज्ञानमुत्पद्यते तत्रैवास्ति यथा शुक्तिः,
आरोपणीयमन्यत्र देशान्तरे यथा रजतमिति(६) ज्ञानं नैयायिकैः. ना-

(१) कूर्मरोमशशशृङ्गादिविषया इत्यर्थः।

(२) ज्ञानत्वापेक्षया प्रमात्वस्य गौरवादिति भावः।

(३) अत्र भ्रमविषयत्वं प्रमाविषयत्वव्याप्यं नवेति विप्रतिपत्तिः। व्याप्यत्वव्यतिरेको निरधिकरण आकाशादौ प्रसिद्धः सामानाधिकरण्यविशेषस्य व्याप्तित्वादिति मिश्राः।

(४) अलीकस्य प्रतीतिरेव नास्ति तत्कारणाभावादिति कुतो व्यवहार इत्याह कारणेति। परिशेषेण कारणाभावमेव व्यवस्थापयति इन्द्रियस्येति। प्रत्यक्षस्येन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्यत्वादारोप्यस्यासन्निकर्षेऽपि क्वचित्सन्निकर्षो वक्तव्य एवेति भावस्तथात्वोपगमेऽलीकत्वव्याघात इति तात्पर्यम्।

(५) ननु लाघवाज्ज्ञात एव व्यवहारोऽस्तु किं प्रमितत्वपर्यन्तेनेत्याशङ्कते नन्विति मिश्राः। तथाव्यवहारे ज्ञानत्वेनैव प्रयोजकत्वं न तु प्रमात्वेन गौरवात् त्वयापि भ्रान्तेस्तथात्वोपगमादित्याशयेनाह नन्विति शिरोमणिः।

(६) बौद्धानामजनितो घट इति धीर्यद्यन्यथाख्यातिस्तदाऽऽरो-

याधिपत्येनैव व्यापारात्, (१)लिङ्गशब्दाभासयोरप्यन्यथाख्यातिमात्रजनकत्वात्, अपहस्तितस्वार्थयोश्चासत्ख्यातिजनकत्वे शशविषाणादिशब्दात् कूर्मरोमादिविकल्पानामप्युत्पत्तिप्रसङ्गात् नियामकाभावात् ।

(२)स हि सङ्केतो वा स्यात् शब्दस्वाभाव्यं वा ।

सत् ख्यायत इति वदद्भिरिति शेषः । अथवा प्रमाणप्रतीतमेव व्यवहाराङ्गं वदद्भिरिति । लिङ्गशब्दाभासयोरिति । अनाभासयोर्लिङ्गशब्दयोर्मिथ्याज्ञानहेतुत्वासम्भवात् कूर्मरोमादिज्ञानस्य च मिथ्यात्वात्तस्य चाऽऽभासजन्यत्वाल्लिङ्गशब्दाभासयोरित्युक्तमिति । लिङ्गाभासस्तावद्धूमायमानबाष्पादिरनग्निमति पर्वतादावग्निमत्ताज्ञानं जनयन्नन्यथाख्यातिहेतुः, शब्दाभासोपि कूर्मरोमादिशब्दो रोमरहिते कूर्मे रोमवत्ताज्ञानं जनयन्नन्यथाख्यातिहेतुरिति(३) । ननु शब्दालिङ्गाभासयोर्व्यापकावयवार्थरूपस्वार्थद्वारेण प्रवर्तमानयोरन्यथाख्यातिहेतुत्वं स्यादपहस्तितस्वार्थयोस्त्वसत्ख्यातिजनकत्वमिति चेत्तत्राह अपहस्तितेति । नियामकेति ।

प्यस्याक्षणिकत्वस्य क्वचित्सिद्ध्यापत्तेरिति भाव इति भगीरथठक्कुरः ।

(१) ननु प्रत्यक्षाभासाभावेऽपि लिङ्गाभासाच्छब्दाभासाद्वाऽसत्ख्यातिः स्यादत आह लिङ्गेति । ननु स्यादेवं यदि व्याप्तिबलात्सङ्केतबलाद्वा भानं स्यान्न त्वेवमित्यत आहापहस्तितेति । तिरस्कृतव्यापकसङ्केतविषयस्वार्थयोर्लिङ्गशब्दयोरसत्ख्यातिजनकत्वे शशविषाणादिशब्दात्कूर्मरोमादिविकल्पोत्पत्तिः स्यान्नियामकाभावादित्यर्थः ।

(२) उपलक्षणविधया शब्दाभासमेव तन्त्रं कृत्वा विकल्पयति स हीति । नियामक इत्यर्थः । सङ्केतश्च शशविषाणपदसमुदायस्य वा प्रत्येकं वा ? प्रथमे आद्यस्तादिति । तत एवेति । तत्र सङ्केतग्रहे शशविषाणादिपदात् तत्प्रतीतिः तत्पदादेव तत्प्रतीतौ तत्र सङ्केतग्रह इत्यन्योन्याश्रयत्वमित्यर्थः । ननु यथा शुभ्रपदे प्रत्येकगृहीतसङ्केतपदस्यार्थमुपजीव्य वाक्यार्थे सङ्केतग्रहस्तथा शशविषाणादिपदेऽपि स्यादिति प्रत्येकपक्षमाशंक्याह पदेति ।

(३) धूलीपटले धूमारोपादसन् वह्निः पर्वते भासेत, तत्र च धूमस्य धूलीपटलस्य वह्नेश्च प्रमितत्वं क्वचिद्वाच्यमेवेत्यन्यथाख्यातिपर्यवसानमेवमनाप्तोदीरितशब्दात्पदार्थो वाक्यार्थो वा प्रतीतचर एवावभासत इत्यन्यथाख्यातिपर्यवसानमेवेति भावः ।

आत्मनायत्तसङ्केतविषयप्रतीतिरेव पराहतः। तत एव तत्प्रतीतावितरेतराश्रयत्वम्। पदसङ्केतबलेनैव प्रतीतौ स्वार्थापरित्यागात्, (१)तथा चावच्छिन्नाः पदार्थाः पदान्वितत्तया परिस्फुरन्तीति नियतविकल्पोत्पत्तिरेवानुवर्तते, स्वार्थपरित्यागे तु पुनरप्यनियमः, असामयिकार्थप्रत्यायनात्। शब्दस्वाभाव्यात्तु नियमे व्युत्पन्नवदव्युत्पन्नस्यापि तथाविधविकल्पोदयप्रसङ्गादिति। “वासनाविशेषादिति चेत्”। अथासदुल्लेखिनः प्रत्ययस्य वासनैव कारणम्, उत वासनापि। न तावदाद्यः, शशविषाणादिप्रत्ययानां सदातनत्वप्रसङ्गात्। “कदाचित्प्रबोधात्

अवयवार्थस्वीकारे हि कूर्मरोमशशविषाणादिशब्दानामवयवार्थभेदान्तर्द्वारेण नियतविकल्पोपपत्तिः स्यात्तदभावे तु नियामकाभावाद्विकल्पानामव्यवस्थयोत्पत्तिः प्रसज्येतेति ।

(सङ्केतेति !) सङ्केतविषयस्यापि सतोऽप्रतीतिरेव पराहत इत्यर्थः । **तत एवेति** । शब्दादेवेत्यर्थः । **पदसङ्केतबलेनेति** । अवयवसङ्केतबलेनेत्यर्थः । कश्चिच्छब्दः स्वभावादेव कांश्चिद्विकल्पानुत्पादयतीति चेत्तत्राह **शब्दस्वाभाव्यादिति** । अयमर्थः—सङ्केतबलेन हि प्रवर्तमानः शब्दः सङ्केतज्ञानापेक्षया बोधयन्नाव्युत्पन्नं बोधयेत्, चक्षुरादिवत्तु स्वभावादेव बोधयन्नव्युत्पन्नमपि बोधयेत् इति । **वासनाविशेषादिति**(२) । वासनाविशेषाद्विशिष्टविकल्पोत्पत्तिरित्यर्थः । **सदा-**

---

(१) पदानां प्रत्येकपदार्थमुपजीव्य संसर्गबोधकत्वमनुपजीव्य वा, आद्येऽन्वयाख्यातिरेवेत्याह तथाचेति । अन्त्ये प्रत्येकपदार्थानुपजीवनं प्रत्येकपदार्थपरित्यागे सत्येवेति पूर्वोक्तानियमप्रसङ्ग एवेत्याह स्वार्थेति ।

(२) नियमः स्यादिति शेषः । संस्कारविशेषाद्विशिष्टविकल्पोत्पत्तिनियम इति पूर्वपक्ष्यभिप्रायः ।

कदाचिदिति चेत्"। न प्रबोधोऽपि सहकार्यन्तरं वा अतिशयपरम्परापरिपाको वा। आद्ये वासनैवेति पक्षानुपपत्तिः।

द्वितीयेऽपि यद्यर्थान्तरप्रत्यासत्तेः, तदा पूर्ववत् (१)। स्वसन्ततिमात्राधीनत्वे तु बाह्यवादव्याघातः, नीलादिबुद्धीनामपि वासनापरिपाकादेवोत्पादात्। वासनापीति पक्षे तु तदन्योऽपि हेतुः कश्चिद्वक्तव्यः, स च

तनत्वेति। वासनाया आसंसारमनुवृत्ते(२)रिति भावः। उद्बुद्धाया एव वासनायाः कारणत्वादुद्बोधस्य च कादाचित्कत्वाच्छशविषाणादिप्रत्ययानामपि कादाचित्कत्वमिति शङ्कते कदाचिदिति(३)। अतिशयेति। वासनैवातिशयशब्देनोच्यते(४)।

अर्थान्तरप्रत्यासत्तेरिति। अर्थान्तरप्रत्यासत्तेः परिपाक इत्यर्थः। पूर्ववदिति। वासनैवेतिपक्षानुपपत्तिरित्यर्थः। कथं व्याघात अत आह नीलादीति। सौत्रान्तिकमते हि नीलादिप्रत्ययानां कादाचित्कत्वात् कादाचित्केन स्वस्वरूपेण कारणेन भवितव्यमित्येवं बाह्यार्थः कल्प्यते, तत्र केवलवासनापरिपाकक्रमेण शशविषाणादिविकल्पोपपत्तौ

---

(१) परिपाकोऽपि वासनाया यद्यर्थान्तरप्रत्यासत्त्यधीनस्तदा वासनैवेति पक्षानुपपत्तिरित्यर्थः। ननु स्वसन्ततिमात्राधीन एव तत्परिपाको ननु तत्र सहकार्यन्तरापेक्षेत्यत आह स्वसन्ततीति। वासनासन्ततीत्यर्थः।

(२) अनादिवासनासन्ततेः सदाऽनुवृत्तेस्तन्मात्रप्रभवं ज्ञानं सदोत्पद्येतेत्यर्थः।

(३) कारणस्य कादाचित्कत्वात्कार्यस्यापि कादाचित्कत्वं स्यादित्याशङ्कार्थः।

(४) तत्तत्कार्यानुकूलः स्वभावविशेष इति शिरोमणिः। दुर्वहत्वजातिविशिष्टोत्पत्तिरिति भगीरथठक्कुरः। वासनापरम्परायाः कश्चित्परिपाकविशेषो येन शशविषाणादिप्रत्ययोत्पत्तिरिति भावः।

[illegible] कारणम्, तत्र वासनापि । [illegible] "[illegible]

[illegible]

(सङ्केतेति [illegible]) [illegible] । [illegible] । [illegible] लक्षणेनेत्यर्थः । [illegible] इति चेत्तत्राह तद्वदभ्यासादिति । [illegible] प्रवर्तमानः शब्दः सङ्केतज्ञानापेक्षया बोधयत्याद्यं बोधयेत्, [illegible] स्वभावादेव बोधयत्यनुत्पन्नमपि बोधयेत् इति । वासनावि-शेषादिति(१) । वासनाविशेषाद्विशिष्टविकल्पोत्पत्तिरित्यर्थः । सदा-

---

(१) पदानां प्रत्येकपदार्थमुपजीव्य संसर्गबोधकत्वमनुपजीव्य वा, आद्येऽन्वयव्यतिरेकेत्याह तथाचेति । अन्त्ये प्रत्येकपदार्थानुपजीवनं प्रत्येकपदार्थपरित्यागे सत्येवेति पूर्वोक्तानियमप्रसङ्ग एवेत्याह स्वार्थेति ।

(२) नियमः स्यादिति शेषः । संस्कारविशेषाद्विशिष्टविकल्पोत्पत्तिनियम इति पूर्वपक्ष्यभिप्रायः ।

कदाचिदिति चेत्"। न प्रबोधोऽपि सहकार्यन्तरं वा अतिशयपरम्परापरिपाको वा। आद्ये वासनैवेति पक्षानुपपत्तिः।

द्वितीयेऽपि यद्यर्थान्तरप्रत्यासत्तेः, तदा पूर्ववत् (१)। स्वसन्ततिमात्राधीनत्वे तु बाह्यवादव्याघातः, नीलादिबुद्धीनामपि वासनापरिपाकादेवोत्पादात्। वासनापीति पक्षे तु तदन्योऽपि हेतुः कश्चिद्वक्तव्यः, स च

तनत्वेति। वासनाया ज्ञानसारमनुवृत्ते(२)रिति भावः। उद्बुद्धाया एव वासनायाः कारणत्वादुद्बोधस्य च कादाचित्कत्वाच्छशविषाणादिप्रत्ययानामपि कादाचित्कत्वमिति शङ्कते कदाचिदिति(३)। अतिशयेति। वासनैवातिशयशब्देनोच्यते(४)।

अर्थान्तरप्रत्यासत्तेरिति। अर्थान्तरप्रत्यासत्तेः परिपाक इत्यर्थः। पूर्ववदिति। वासनैवेतिपक्षानुपपत्तिरित्यर्थः। कथं व्याघात अत आह नीलादीति। सौत्रान्तिकमते हि नीलादिप्रत्ययानां कादाचित्कत्वात् कादाचित्केन स्वस्वरूपेण कारणेन भवितव्यमित्येवं बाह्यार्थः कल्प्यते, तत्र केवलवासनापरिपाकक्रमेण शशविषाणादिविकल्पोपपत्तौ

---

(१) परिपाकोपि वासनाया यद्यर्थान्तरप्रत्यासत्त्यधीनस्तदा वासनैवेति पक्षानुपपत्तिरित्यर्थः। ननु स्वसन्ततिमात्राधीन एव तत्परिपाको नतु तत्र सहकार्यन्तरापेक्षेत्यत आह स्वसन्ततीति। वासनासन्ततीत्यर्थः।

(२) अनादिवासनासन्ततेः सदाऽनुवृत्तेस्तन्मात्रप्रभवं ज्ञानं सदोत्पद्येतेत्यर्थः।

(३) कारणस्य कादाचित्कत्वात्कार्यस्यापि कादाचित्कत्वं स्यादित्याशङ्कार्थः।

(४) तत्तत्कार्यानुकूलः स्वभावविशेष इति शिरोमणिः। कुर्वद्रूपत्वजातिविशिष्टोत्पत्तिरिति भगीरथठक्कुरः। वासनापरम्परायाः कश्चित्परिपाकविशेषो येन शशविषाणादिप्रत्ययोत्पत्तिरिति भावः।

शिवार्थमात्रः प्रतिभासं नातिवर्तेत इति(१)। न च श-
शविषाणादिशब्दानामप्यर्थः स च समस्ति प्रतिभाति।
(२)यथाहि—परबुद्धीनामनुपलम्भात् तद्विषयस्याप्यनुपलम्भ
एव। (३)न चार्थक्रियाविशेषोऽस्त्यत्र, यतो विषयविशे-
षमुन्नीय तत्र सङ्केतो गृह्यताम्। (४)न च सङ्केतयितृवचनेन

नीलादिपदार्थानामपि परोक्षाणां वाच्यानां न सिद्धिरिति। पूर्ववदा-
गमितम्। सङ्केतग्रहणस्याभावादिकं नास्तीति इति। पूर्वं ताव-
द्रूपस्योत्पत्तौ कारणं नास्तीत्युक्तम्, इदानीं शशविषाणादिशब्दानामप्य-
र्थस्यैवैतेषां सम्बन्धावगमोऽपि न सम्भवतीत्याह (५)नचेति। शश-
विषाणादिशब्दार्थविषये हि येषां हि साक्षात्सम्बन्धो प्रतीतः, न च
बुद्धिमात्रनिर्भासितस्यार्थस्य परबुद्धीनामनुपलम्भेऽनुपलम्भात्(६) तेन सह
शब्दस्य सम्बन्धावगमः सम्भवतीति। न चाऽसद्दर्शनाविनाभूतः कश्चिद-
र्थक्रियाविशेषोऽस्ति यतो विषयविशेषमुन्नीय तेन सङ्केतो गृह्यतामित्याह
न चार्थक्रियेति।

---

(१) इन्द्रियादीनां ज्ञानजनकत्वानुपपत्त्या कारणत्वाभावादित्यर्थः।

(२) ननु स्यात्तदपरेन्द्रियाणामलीकशशविषाणादिज्ञानाजनकत्वेऽपि ज्ञानावच्छेदकतया मानसप्रत्यक्षेऽलीके सङ्केतग्रहः स्यादित्यत आह तथाहीति।

(३) नचेति। नयनानयनादिरूपार्थक्रियाविशेषो नास्ति, अलीकत्वव्याघातादित्यर्थः। उन्नीय=परबुद्धिविषयमिति शेषः।

(४) ननु सङ्केतयितृवचनादेव सङ्केतविषयोपस्थितिः स्यादत आह नचेति। सङ्केतयितृवाक्यं शब्दविधया लिङ्गविधया वा समुपनयेदिति विकल्पाद्ये आह तद्विषयाणामिति।

(५) पूर्वं सङ्केतविषयाप्रतीतौ सङ्केतासम्भवात् कारणाभावेनासत्ख्यात्यभाव उक्तः, सम्प्रति तत्सत्त्वेऽप्यलीकस्य ज्ञानं न संभवतीत्याह नचेति भगीरथठक्कुरः।

(६) प्रत्यक्षेणाग्रहणे तद्विषयस्यापि अनुल्लेखाद्विशिष्यानिर्वाहान्न तेन सह सम्बन्धावगम इति भावः।

वचनात् तदवगतिः, तद्विषयाणां सर्वेषां वचनानामप्रतीतविषयत्वेनागृहीतसमयतया अप्रतिपादकत्वात् !

(१)"न च शशविषाणादिशब्दमुच्चारयतः कश्चिदभिप्रायो वृत्त इति तद्विषयोऽस्य वाच्य इति सुग्रहः समय इति वाच्यम्" । न ह्येवमाकारः समयग्रहः, 'गां बधाने'त्युक्ते अप्रतीतशब्दार्थस्याप्यभिप्रायमात्रप्रतीतौ समयग्रहप्रसङ्गात् । "न च विशेषान्तराविनाकृतः कल्पनामात्रविषयोऽस्य वाच्य इति साम्प्रतम्" । घटकूर्मरो-

कश्चिदभिप्राय इति । कञ्चिदर्थमभिप्रेत्य हि शब्दोच्चारणमिति भावः । तद्विषयः=अभिप्रायविषयः । न ह्येवमाकार इति । अयमर्थोऽस्य शब्दस्य वाच्य(२) इत्यर्थः। विशेषप्रतियोगितया हि समयग्रहस्सम्भवति न तु सामान्यतः कस्यचिदर्थस्यायं शब्दो वाचक इत्येवमाकार इति; कथमित्याह गां बधानेति । अप्रतीतशब्दार्थस्याप्रतीतशब्दार्थविशेषस्येत्यर्थः । अभिप्रायमात्रप्रतीतौ अभिप्रायमात्रं प्रतीत्य सामान्यतस्तद्विषयमात्रादेवेत्यर्थः । नन्वस्तु विशेषग्रहे सत्येव समयग्रहः किन्तु विशेषान्तराविनाभाव एवास्य शशविषाणशब्दार्थस्य विशेषः अतो युज्यते समयग्रह इत्याशङ्क्याह(३) नचेति । घटकूर्मरोमादीनामपि(४)

(१) ननु शशविषाणादिशब्दमुच्चारयितुर्यत्र तात्पर्यं तदेव तदर्थ इति सङ्केतग्रहः स्यादित्याशङ्क्याह नचेति । पूर्वं परबुद्धीनामित्यत्र ज्ञानविषयाशङ्केह तु तात्पर्यविषयतयेत्यपौनरुक्त्यमिति मिश्राः ।

(२) इति सङ्केतग्रहः शाब्दव्यवहारोपयोगीति भावः । प्रवृत्तिनिवृत्त्यौपयिक इति भगी० ठक्कुरः ।

(३) सङ्केतग्रहस्य न विषयपर्यन्तमवगाहनं किन्तु व्यावर्तकधर्मं घटितत्कल्पनामात्रविषयोऽलीकस्तद्विषयस्तथाच भ्रमविषयत्वेनैवोपस्थिते तत्र सङ्केतग्रहः स्यादित्यत आह न चेति । कल्पनामात्रोपधानेन सर्वेषामलीकानां शशविषाणपदवाच्यता स्यादित्यर्थ इति भगीरथठक्कुरः।

(४) घटरोमकूर्मरोमादीनामिति कल्पलता ।

असिद्धौ वा तत्राप्यव्यवहार एव ।

(१) "घटस्तावत् स्वाभावविरहस्वभावः प्रमाणासिद्धः, ताद्रूप्येण क्वचिदप्यनुपलम्भात्, एतावतैव तदभावोऽपि घटविरहस्वभावः सिद्ध इति चेत्" । न, (२) घटाभावस्य तदभावविरहस्वभावत्वानभ्युपगमात् । न चान्यस्य स्वभावे प्रमाणगोचरे तदन्योऽपि सिद्धः स्यादतिप्रसङ्गात्(३) । "एवम्भूतावेव घटतदभावौ यदेकस्य

एव सिद्धिरिति । न तद्विविक्तेतरस्वभावत्वमभावस्य किन्तु तुच्छ एवासौ अतो न तस्य प्रमाणसिद्धिरिति चेत्तत्राह (४)असिद्धाविति ।

स्वाभावविरहस्वभावत्वानभ्युपगमादिति । नहि भवन्मते अभावस्य तुच्छत्वात्तद्विरहिस्वभावत्वं भावस्याभ्युपगम्यत इति । किञ्च घटस्तावत्स्वाभावविरहस्वभावः सिध्यति किन्तु स्वप्रमाणेन, तदभावस्य तु तद्विरहस्वभावत्वं कुतः सिद्ध्येदित्याह नचेति । (५)एव-

---

(१) नन्वप्रामाणिकेनापि व्यवहारः, न चातिप्रसङ्गः, यः स्वाभावविरहस्वभावः प्रामाणिको भवति तदभावेनाप्रामाणिकेनापि व्यवहार इत्यस्य नियामकत्वादित्याह घटस्तावदिति । ताद्रूप्येण-प्रतियोग्यात्मकत्वेन । एतावतैवेति । यदि घटाभावो घटविरहस्वभावो न स्यात् तदा घटस्यापि स्वाभावविरहस्वभावत्वं न स्यादित्यर्थः ।

(२) घटो न घटाभावविरहरूपो विरहस्य बौद्धनयेऽलीकतया घटस्य तद्रूपत्वेऽलीकत्वप्रसङ्गादित्याशयेनोत्तरमाह घटाभावस्येति । घटरूपो भावो घटभावस्तस्य स्वाभावविरहत्वानभ्युपगमादित्यर्थः, प्रतियोगिनः स्वाभावविरहात्मत्वे प्रामाणिकेऽभावप्रामाणिकताया आवश्यकत्वादिति भावः। अत्र घटाभावस्येत्यपि पाठोऽन्यटीकाकृतां सम्मतो नारायणेन व्याख्यात इति स एव मुद्रितः ।

(३) तथाच स्तम्भे प्रवर्तमानं प्रमाणं कुम्भमपि साधयेदित्यर्थः ।

(४) ननु भूतले घटो नास्तीति प्रतीतिरप्यसत्ख्यातिरेवेत्यत आहासिद्धाविति । प्रमितस्यैव व्यवहार्यत्वादिति भावः ।

(५) अतिप्रसङ्गं निराकुर्वन्नाह पूर्वपक्षी एवंभूताविति । प्रतियोगिनि प्रवृत्तं प्रमाणमनुयोगिनमपि विषयीकरोतीति प्रतियोग्यनुयोगि-

तन्न, तस्याः सर्वत्र सुलभत्वात् ।

"(१)ननु पक्षसपक्षविपक्षास्तावद्वस्त्ववस्तुभेदेन द्विरूपाः, तत्र ये कल्पनोपनीतास्तत्र काल्पनिका एव पक्षधर्मत्वान्वयव्यतिरेकाः, प्रमाणोपनीतेषु तु प्रामाणिका एवेति विभागः । (२)तदिह काल्पनिकान्निरस्यैर्यापि

सम्पत्तिरनुमानाङ्गम्; येन व्यतिरेकस्य प्रामाणिकस्यावश्यम्भावः स्यात् किन्तु काल्पनिकी (३)रूपसम्पत्तिरेवेति भावः । सर्वत्रेति(४) । लिङ्गाभासेष्वपीति ।

(५) अतिप्रसङ्गपरिहारमाशङ्कते ननु पक्षेति । अयमर्थः यत्रावस्तुरूपा एव पक्षा''यस्तत्र काल्पनिक्येव रूपसम्पत्तिर्यत्र वस्तुरूपा एव भवन्ति तत्र वास्तव्येव रूपसम्पत्तिरङ्गम्(६), न च प्रमेयत्वादर्वस्तु-

(१) ननु निरग्निकान् कूर्मरोमादेर्विपक्षान् प्रमेयत्वव्यावृत्त्या विपक्षाद् व्यावृत्तिः, काल्पनिके शब्दे चाक्षुषत्वस्य सत्त्वेन पक्षधर्मत्वं, काल्पनिकेऽनित्ये गगनारविन्दे कृतकत्वसत्त्वादन्वयो नित्यत्वकृतकत्वयोरिति काल्पनिकी रूपसम्पत्तिर्यथा त्वयोच्यते, तथा ह्रदे विपक्षे प्रमेयत्वस्य सत्त्वाद्विपक्षवृत्तित्वं, वास्तवे शब्दे चाक्षुषत्वस्यासत्त्वादपक्षवृत्तित्वं, नित्ये वस्तुनि कृतकत्वस्यावृत्तेर्विरुद्धत्वमत उक्तानां हेतूनां कथं गमकत्वं स्यादित्याशङ्कते नन्विति मिश्राः ।

(२) बौद्धानामनैकान्तिकासिद्धविरुद्धास्त्रयो हेत्वाभासास्तत्र क्रमेण काल्पनिकरूपसम्पत्तेरगमकत्वमाह तदिहेति भगीरथठक्कुरः ।

(३) रूपं सपक्षसत्त्वादि ।

(४) पर्वतो वह्निमान् प्रमेयत्वात् महानसवत्, शब्दोऽनित्यश्चाक्षुषत्वाद्घटवत्, नित्यः शब्दः कृतकत्वादित्यत्र व्यभिचारासिद्धिविरोधानां यथाक्रमं हेत्वाभासतयाऽसाधकत्वं बौद्धेनाङ्गीक्रियते तदपि न स्यात्काल्पनिकरूपसम्पत्तेः सर्वत्रोदाहृतेषु सुलभत्वादिति भावः ।

(५) सव्यभिचारासिद्धाविरुद्धानामपि काल्पनिकरूपसम्पत्तिमादायानुमितिजनकत्वरूपातिप्रसङ्गपरिहारमित्यर्थः ।

(६) तथाचासत्त्वे साध्ये काल्पनिकयोः पक्षसपक्षयोः स्थिरभावशशशृङ्गयोः काल्पनिकमेव क्रमयौगपद्यविरहस्य हेतोः सत्त्वम्, क्षणि-

प्रमेयत्वादेर्व्याघृत्तिः काल्पनिकी सिद्धा, तथापि प्रामाणिकाज्जलह्रदादेः प्रामाणिक्येवैषितव्या, सा च न सिद्धेति कुतस्तस्य हेतुत्वम् । एवं प्रामाणिके शब्दे पक्षीकृते प्रामाणिक एव हेतुसद्भावो वक्तव्यः, न चासौ चाक्षुषत्वस्यास्तीति सोऽपि कथं हेतुः । एवं कृतकत्वस्यापि वस्त्वेकनियतस्य धर्मस्य वास्तव एवान्वयो वक्तव्यः, वस्तुनो विपक्षाच वास्तव एव व्यतिरेकः, न च तस्य तौ स्तः, तत्कथमसावपि हेतुरिति" ।

(१)प्रलपितमेतत्, नहि नियामकमन्तरेण सम्पदं प्रति कल्पना त्वरते, विपदं प्रति (तु) विलम्बत इति शक्यं वक्तुम्, तथाच निरग्निकमपि कूर्मरोम सधूम-

रूपा एव विपक्षादयोऽवस्तुरूपा अपि कूर्मरोमादयो विद्यन्ते ततस्तत्र वास्तव्येव रूपसम्पत्तिरङ्गं, सा च न सिद्धेति कथं तस्य हेतुत्वमिति । एवमनैकान्तिकस्याभावस्य हेतुत्वप्रसङ्गो निराकृतः(२), असिद्धस्यापि निराकरोति एवमिति । अनित्यः शब्दः चाक्षुषत्वादित्युक्ते प्रामाणिके शब्दरूपे पक्षे चाक्षुषत्वस्य प्रामाणिक एव सद्भावो वक्तव्यः, न चासावस्तीति कथं हेतुत्वमिति ।

सिद्धान्ती तु यथा काल्पनिक्या सम्पत्त्या हेतुत्वं तथा काल्पनिक्यापि सम्पत्त्या तदाभासः स्यादिति प्रतिपादयिष्यन् परोक्तं निन्दति प्रलपि

कत्वे च साध्ये सत्त्वस्य काल्पनिके शशशृङ्गादौ विपक्षे काल्पनिक एव व्यतिरेको गमकतौपयिकं रूपमिति भावः ।

(१) अर्थशून्यं त्वदभिधानमित्यर्थः । तदेव दर्शयति नहीति । यथा काल्पनिकी रूपसम्पत्तिर्गमिका तथा तादृश्येव लिङ्गरूपविपत्तिरगमिका स्यादित्यर्थः । क्षणिकत्वसत्त्वयोरलीके व्यतिरेकसिद्धिः काल्पनिकी यौष्माकी सम्पत्, सद्धेतोरप्यसद्धेतुत्वापत्तिर्विपत्, तामेव दर्शयति तथा चेति ।

(२) पर्वतो वह्निमान् प्रमेयत्वादित्यत्र ।

मिति कल्पनामात्रेण विपक्षवृत्तित्वात् धूमोऽपि नाग्निं गमयेत्। "वास्तव्यां रूपसम्पत्तौ किमनेन काल्पनिकेन दोषेणेति चेत्"। तर्हि वास्तव्यामसम्पत्तौ किं काल्पनिकया तयेति समानम्। "विरोधाविरोधौ विशेष इति चेत्" कुत एषः(१)। "उभयोरेकत्र वस्त्ववस्तुत्वात्, अन्यत्रावस्तुत्वादिति चेत्"। (२)तत् किं काल्पनिकोऽपि धूमो वस्तुभूतो येन कूर्मरोम्णस्तेन सह विरोधः स्यात्।

तमिति। परस्त्वाशङ्कते (३)वास्तव्यामिति। धूमस्येति विशेषः। सिद्धान्ती त्वाह (४)तर्हीति। वास्तव्यामसम्पत्तौ क्षणिकत्वसाधनस्येति (वि)शेषः किमनया काल्पनिकया सम्पत्त्येत्यर्थः। शङ्कते (५)विरोधेति। विपत्तौ विरोधः सम्पत्तौ चाविरोधो विशेषः, काल्पनिकत्वे समानेऽपीत्यर्थः। कुत एतत्—त्वदुक्तमित्यर्थः। हेतुमाह(६) उभयोरपीति। एकत्र विपत्तौ, उभयोर्धूमकूर्मरोम्णोर्वस्त्ववस्तुत्वेन विरोधात्सहभावानुपपत्तिरिति विशेष इति। तत्किमिति। काल्पनिकस्य हि धूमस्य काल्पनिकेन कूर्मरोम्णा निरग्निकेन संसर्गात् काल्पनिक·

---

(१) विशेषः-विरोधोऽविरोधश्चेति। अत्र नारायणमते 'कुत एतदिति' पाठ उक्तविशेषनियामकं किमित्यर्थसङ्गत्या योजितो द्रष्टव्यः।

(२) तत्किमिति। अवस्तुभूतस्यैव धूमस्यावस्तुनि निरग्निके गतत्वेन व्यभिचारस्य मयोक्तत्वात् क विरोध इत्यर्थः।

(३) ननु वस्तुनो विपक्षात् धूमस्य वस्तुनो व्यावृत्तिरस्त्येवेति धूमो वह्निं कथं न गमयेदित्याह वास्तव्यामिति मिश्राः।

(४) सत्वक्षणिकत्वयोरपि त्वदुपदर्शिता व्यतिरेकसम्पत्तिरवास्तव्येवेत्याह तर्हीति कल्पलता।

(५) ननु कल्पनापि विरुद्धं न विषयीकरोति, धूमस्य हि वस्तुनः कूर्मरोम्णाऽलीकेन विरोधोऽक्षणिकत्वकूर्मरोम्णोश्चोभयोरप्यलीकत्वान्न विरोध इति नियामकं स्यादित्याह विरोधेति भगी० ठक्कुरः।

(६) बौद्ध इति शेषः। धूमकूर्मरोम्णोः एकत्र धूमानुमानस्थले वस्त्ववस्तुत्वात् अन्यत्र त्वदुपदर्शिते व्यतिरेकेऽवस्तुत्वात् इति विरोधाविरोधावित्यर्थ इति मिश्राः।

"(१)क्वचिद्वस्तुभूत इति चेत्"। निर्धूमत्वमपि क्वचिद्वस्तुभूतमिति तेनापि विरोध (२)एव। तस्माद्यथा काल्पनिकी विपत्तिर्न दोषाय, तथा काल्पनिकी सम्पत्तिरपि न गुणायेति व्यतिरेकभङ्गः(३)।

"(४)अस्तु तर्हि ध्रुवभावित्वेन विनाशस्याहेतुक-

व्यभिचारलक्षणा विप्रतिपत्तिः सिध्यतीति भावः। क्वचिद्वस्तुभूत इति। क्वचिदुभौ वस्तुभूतावित्यर्थः। निर्धूमत्वमिति। धूमेतरस्वभावत्वात्मकमपि निर्धूमत्वं वस्तुभूतमिति तेनापि सह कूर्मरोम्णो विरोध एवेति कथं सम्पत्तिरिति उपसंहरति तस्मादिति।

एवं क्षणभङ्गे सत्त्वसाधनं निरस्तमिदानीं तत्रैव साधनान्तरं परः प्रस्तौति अस्तु तर्हीति। यदा हि ध्रुवभावित्वाद्विनाशस्याहेतुकत्वं(५)

---

(१) क्वचिदिति। हेतुत्वेनोपात्तो धूमो वस्तुभूत एव स च नावस्तुनीति न व्यभिचार इत्यर्थः।

(२) ह्रदादौ निर्धूमत्वस्य वस्तुत्वात् कूर्मरोम्णि तत्कथं वर्तेत तथाच निरग्निकेऽलीके न धूमवत्त्वं न निर्धूमवत्त्वमिति विरोध एवेत्युत्तरार्थः।

(३) तथाच बौद्धनये सत्त्वक्षणिकयोर्नान्वयव्यतिरेकग्रहोऽपीति भावः।

(४) यदुक्तं पूर्वं 'ध्रुवभावित्वे तु वक्ष्यामि' इति तदाह अस्त्विति। ध्रुवमवश्यं भावोऽस्यास्तीति ध्रुवभावी विनाशः, एतावता सत्त्वक्षणिकत्वयोर्व्याप्तिः सेत्स्यतीति हृदयम् इति मिश्राः। सत्त्वमात्रस्योत्पत्तिमत्त्वादुत्पत्तिमता च विनाशध्रौव्यस्योभयवादिसिद्धतयाऽत्रायं प्रयोगः–यद्यस्य ध्रुवभावि तत्र न तद्धेत्वन्तरापेक्षं यथा जलपरमाणौ रूपम्। वस्तुतो भावोत्पत्त्यव्यवहितोत्तरक्षणः ध्वंसाधारः भावोत्पत्त्यव्यवहितोत्तरक्षणत्वात् उभयसिद्धतदाधारक्षणवदिति भगी० ठक्कुरः। अत्रोत्पत्तिमता क्षणिकत्वे सिद्धेऽपि परैरङ्गीकृतेषु नित्येषु परमाणुषु कथं तत्सिद्धिरित्याक्षेपेऽनित्यत्वेन सिद्धव्याप्तिकेन सत्त्वेन तेषां विनाशित्वं क्षणिकत्वं वा साधनीयमित्याशङ्काभिप्रायो व्याख्यातः शिरोमणिना।

(५) अहेतुकत्वं च तदुत्पत्त्युत्तरभाविहेत्वनपेक्षत्वम्। अत्रायमनुमानप्रयोगः–भावविनाशोऽहेतुकः ध्रुवभावित्वात्, यद्यस्य ध्रुवभावि तत्तदहेतुकम् इति।

त्वसिद्धेः क्षणभङ्गः" । न, विकल्पानुपपत्तेः(१) । नाशि तादात्म्यं वा[१], निरुपाख्यत्वं वा[२], तत्कार्यत्वं वा[३], व्यापकत्वं वा[४], अभावत्वमेव वेति[५] । [१]न पूर्वः, (२)निषेध्यनिषेधयोरेकत्वानुपपत्तेः, उपपत्तौ वा विश्व-स्य वैश्वरूप्यानुपपत्तेः । "ननु कालान्तरेऽर्थक्रियां प्रत्य-शक्तिरेवास्य नास्तिता, सा च कालान्तरे समर्थेतरस्व-

सिद्धं भवति तदा विनाशस्य सर्वानुवृत्तेर्भावस्य क्षणभङ्गसिद्धिः भवती-त्यभिप्रायः । तद्धीति । तत्-ध्रुवभावित्वम् । निषेधेनाभावेन निषेध्यस्य भावस्य तादात्म्यं वा(३), भावस्वरूपातिरिक्तस्य विनाशस्य निरुपाख्यत्वं (४)वा, तत्कार्यत्वं वा भावकार्यत्वं (५)वा, निरुपादानत्वं वा उपादान शून्यत्वं वा, भावं प्रति व्यापकत्वं (६)वा अभावत्वं वेति । यद्यप्येते सर्वे विकल्पा न ध्रुवभावित्वशब्दस्य मुख्यार्थतया वर्णयितुं शक्यन्ते, तथा-पि विनाशस्याहेतुकत्वसाधनतया संभाव्यमानत्वाच्छब्दविवक्षिततया वर्ण-यितुं शक्यन्ते इत्युपन्यस्ता इति न दोष इति । विश्वस्येति । विश्व-स्य हि स्वाभावतादात्म्ये अभावमात्रपरिशेषाद्विश्वस्य वैश्वरूप्यानुपपत्तिरि-ति । अविरोध(७)माशङ्कते नन्विति । अशक्तिरेव नास्तितेति ।

(१) विकल्पे क्रियमाणे त्वदभिमतपक्षानुपपत्तेरित्यर्थः ।

(२) निषेध्येति । नहि घट एव घटाभाव इति कस्यचिदनुभव इति भावः । वैश्वरूप्येति । सर्वेषां घटपटादीनामभावैकस्वभावत्वाद्वै-चित्र्यानुपपत्तिर्निषेध्यनिषेधयोस्तादात्म्याङ्गीकारे इति भावः ।

(३) विनाशस्य प्रतियोगितादात्म्यमित्यर्थः ।

(४) अलीकत्वम् । (५) प्रतियोगिकार्यत्वम् ।

(६) प्रतियोगिव्यापकत्वमिति मिश्राः । एतन्मतेनात्र मूले निरु-पादानत्वं वेति षष्ठो विकल्पोऽपि द्रष्टव्यः ।

(७) निषेध्यनिषेधयोरिति शेषः। प्रकारान्तरेण विनाशस्य प्रति-योगितादात्म्यं शङ्कते नन्विति मिश्राः। समर्थेतरस्वभावो भाव एव ना-स्तिता सैव च नाश इति शङ्कार्थः ।

भावत्वमेवेति चेत्" । (१)नन्वयमेष क्षणभङ्गः, तथाचासिद्धमसिद्धेन साधयतः कस्ते प्रतिमल्लः । (२)अपि च देशान्तरकालान्तरानुषङ्गिण्यस्य नास्तिता यद्ययमेव, नूनमनक्षरमिदमुक्तं 'यदयमेव देशान्तरकालान्तरानुषङ्गी'ति । यदि वा स्वदेशकालवत् कालान्तरदेशान्तरयोरपि नास्तितानुषङ्गेऽस्तित्वप्रसङ्गः । "(३)अशक्तेः कथ-

अर्थक्रियां प्रति अशक्तिरेवासत्त्वमिति अभिप्रायः। (अ)समर्थेतरेति। अतः समर्थेतरस्वभावात्मकत्वादभावस्य भावात्मकत्वेऽपि न विरोध इति । नन्वयमेवेति । कालान्तरे समकालान्तरे समर्थेतरस्वभावत्वमेव उत्तरक्षणवर्तिनः समर्थादन्यस्वभावत्वमेव क्षणिकत्वम्, तथा चासिद्धं क्षणिकत्वमसिद्धेनैव क्षणिकत्वेन साधयतः कस्ते प्रतिभट', असिद्धं तु सिद्धेनैव साधयन्त्यन्ये मल्लाः त्वन्तु तेनैव तत्साधयन्नसिद्धेनैवासिद्धं साधयसीति न ते प्रतिमल्लः कश्चिदस्तीति । अभावस्य भावतादात्म्ये दोषान्तरमाहापि चेति । यद्देशकालवर्ती यो भावस्तस्य नास्तिता तद्देशका-

(१) प्रथमक्षणे सामर्थ्यमग्रिमक्षणे चासामर्थ्यमिति विरुद्धधर्माध्यासेन भेद एव तव विवक्षितः, तथाच क्षणभङ्ग एवानया वचनभङ्ग्या त्वयोच्यते, स च पूर्वोक्तसामर्थ्यासामर्थ्यप्रयोजकप्रसङ्गतद्विपर्ययाधीनः, तौ च दूषितावेवेत्याह नन्वयमिति । तथाचेति । तथाच प्रकारान्तरेण समर्थेतरस्वभावत्वमसिद्धमसिद्धेन क्षणभङ्गेन साधयतस्ते कः प्रतिवादी स्यादित्यर्थः ।

(२) यदि घटनास्तिता घटात्मिका देशान्तरकालान्तरानुवर्तिनी तदा तद्रूपतया घटस्यैवानुवृत्तिः, अथ नानुवर्तते तदा स्वरूपत एव घटानुवृत्तिरिति घटादेः क्षणिकता साधयितुमुद्यतस्य नित्यत्वं विभुत्वं च प्राप्तमित्युभयतः पाशारज्जुरित्याह अपिचेति । अयमेव-भाव एव । भावाद्भेदे भावाभावस्य हेत्वन्तराधीनत्वसिद्धौ स्थैर्य एव पर्यवसानमिति भावः ।

(३) नन्वर्थक्रियाकारित्वं सत्त्वं कालान्तरे च तदभावात् कथं सत्त्वं स्यादित्याशङ्कते अशक्तेरिति ।

(१)"अस्तु तर्हि तत्कार्यत्वमेव ध्रुवभावित्वम्"। न, तस्यापि कार्य इति पक्षे विरोधात्, तस्यैव कार्य इत्यसिद्धेः। "(२)यत् किञ्चिदुत्पन्नमात्रस्य कार्यम्, स एव तस्य नाश इति चेत्"। (एवं) तर्हि यस्याः सामग्र्या यत्कार्यं तत् तदतिरिक्तानपेक्षमिति साधनार्थः, तमिमं को नाम नानुमन्यते। कार्यमेव विनाश इति तु (३)के

तत्कार्यत्वमित्येतदपि द्विधा विकल्प्य दूषयति नेति। तस्यापीति। तस्यापि भावस्य कार्यत्वात्तदतिरिक्तहेतुनिरपेक्ष इति पक्षे अपिशब्देनातिरिक्तस्यापि हेतोरुक्तत्वाद्धेतुसाध्ययोर्विरोध इति। असिद्धेरिति। हेत्वन्तरानिरपेक्षसिद्धावेव हि तस्यैव कार्यत्वं सिद्ध्यतीति भावः। स एव तस्येति। ततश्च यदुत्पन्नमात्रस्य कार्यं तत्तस्यैव कार्यमिति सिद्ध एव हेतुरिति भावः। (४)एवन्तर्हीति। यदुत्पत्त्यनन्तरं यद्भवति सैव तस्य सामग्रीति भावः। कार्यमेव विनाश इत्येतद्दूषयति कार्यमेव

---

(१) तत्कार्यत्वं ध्रुवभावित्वमिति तृतीयं कल्पं दूषयितुमुत्थापयति अस्त्विति। एतद्घटध्वंस एतदव्यवहितोत्तरक्षणोत्पत्तिक एतत्कार्यत्वादेतद्घटस्वरूपवदित्यनुमानं बौद्धस्याभिप्रेतन्तत्र यदि तस्यापि कार्यमिति विवक्ष्यते चेत्कारणान्तरस्यापिशब्देन समुच्चयात् तद्विलम्बेन ध्वंसविलम्बे तदुत्पत्त्यव्यवहितोत्तरक्षणोत्पत्तिकत्व विरुद्धमित्याह न तस्यापीति। तन्मात्रकार्यत्वहेतूकरणे स्वरूपासिद्धिरित्याह तस्यैवेति। असिद्धेः मुद्गरादेरपि घटादिनाशं प्रति हेतुत्वादित्यर्थः।

(२) ननु समुच्चयनियमो न विवक्षितो किन्तूत्पन्नमात्रस्य यत्कार्यं तदेव तस्य विनाश इति बौद्धस्याभिप्रेतं तदतिरिक्ते ध्वंसे मानाभावादिति शङ्कते यत्किञ्चिदिति। नारायणेन तूक्तस्वरूपासिद्धिपरिहारपरोऽयं शङ्काग्रन्थो व्याख्यातः।

(३) कार्यमेव विनाश इति बौद्धवादेन यदि बौद्धः स्वीकुर्याच्चेत्ताह केनेति। कार्यस्य कारणविनाशात्मकत्वव्यवहारबीजं विकल्पयति किमिति। तद्विरहवत्त्वात्-कारणान्योन्याभाववत्त्वात्, तद्विरहरूपत्वात्=कारणविरहात्मकत्वात्।

(४) यस्य यत्कार्यन्तत्तदितरकारणानपेक्षमित्यत्र व्यभिचार एव,

नानुरोधेन व्यवहर्तव्यम्? किं तद्विरहवत्त्वात्कार्यस्य किं वा तद्विरहरूपत्वात्। न तावत् पूर्वः, सहकारिष्वपि तथाप्रसङ्गात्, विरहस्वरूपानिरुक्तेश्च। न द्वितीयः, स हि कार्यकाले कारणस्य योग्यानुपलम्भनियमाद्वा भवेत्, व्यवहारानुरोधाद्वा अतिरिक्तविनाशे बाधकानुरोधाद्वेति।

न प्रथमः, उपलभ्यन्ते हि पटकाले वेमादयः। "न ते त इति चेत्" (१)किमत्र प्रमाणम्। "अभेदेऽपि किं प्रमाणमिति चेत्" (२)मा भूत तावत् सन्देहास्थिता-

---

विनाश इति। सहकारिष्वपीति। सहकारिणामपि बीजादिभावविरहित्वादिति(३)। विरहस्वरूपेति। कार्यमेव विनाश इति पक्षे कार्यव्यतिरेकेण (४)विरहस्वरूपानिरुक्तेरिति। व्यवहारेति। कार्यस्यैव विनाशव्यवहारानुरोधाद्वा, कार्यातिरिक्तविनाशे बाधकानुरोधाद्वेति(५)।

न ते त इति। पटकारणीभूतास्तन्तुवेमादयो विनष्टा एव पटकाले तु तदुत्पन्ना अन्य एवेति क्षणभङ्गवादिनां सिद्धान्त इति। मा भूत्तावदिति। प्रत्यभिज्ञानमेवाभेदे प्रमाणमिति [illegible] प्रत्यु-ज्ञानस्याभिप्रायः। सन्देहेति। भेदाभेदसन्देहेऽप्यहेतुक[illegible]-

सामग्रीत· कार्योत्पत्तेरिति [illegible] [illegible]क्षमिति साध्यपर्यवसाने सिद्धसाधनमि [illegible] [illegible] तद्यक्तिकार्यत्व[illegible] [illegible] परामर्शनीया च तदा [illegible] नु पक्षधर्मतामित्याह [illegible] यणसम्मतः पाठोऽत्र मूले द्रष्टव्यः।

(१) क्षणनाश[illegible] [illegible]

(२) [illegible]

(३) [illegible]

(४) [illegible]

वपि अनुपलब्धिबलावलम्बनविलयात्।

न द्वितीयः, (१)नहि पटो जात इत्युक्ते तन्तवो नष्टा इति कश्चिद्व्यवहरति। "(२)पटस्यानतिरेकात् तन्तुमात्रजन्मनि च भेदाग्रहादव्यवहार इति चेत्" न तर्हि व्यवहारबलमपि। "विसभागसन्ततौ तावद्व्यवहारव-

---

विलयादिति(३)। पटस्यानतिरेकादिति। पटस्य तन्तुभ्योऽनतिरेकात् पटकाले तन्तुमात्रस्य जन्म, अतः पूर्वतन्तुभ्यो भेदाग्रहान्न पूर्वं तन्तुविनाशव्यवहार इति। (४)विसभागेति। विसभागसन्ततिः=विसदृशसन्ततिः। एतदुक्तं भवति–यद्यपि सदृशसन्ततौ भेदाग्रहान्न विनाशव्यवहारः, तथापि यदा विलक्षणहेतुसन्निधानेन विसदृशकार्यसन्ततिः तदा विनाशाभिव्यक्त्या तद्व्यवहारोऽस्त्येव, तदुक्तम्—

यदा विलक्षणो हेतुः पतेदसदृशसन्ततौ।
विलक्षणेन कार्येण स्थूलोऽभिव्यज्यते तदा॥ इति।

यद्यपि तन्तुमालायां पटनिवृत्तिव्यवहारस्तथापि न व्यतिरिक्ताभाव-

---

(१) व्यवहारानुरोधात्कार्यस्य तद्विरहरूपत्वरूपः। हेतुमाह नहीति।

(२) ननु तन्तुभिन्ने पटेऽवयविनि मानाभावात् तन्तव एव तथाऽऽस्पन्नाः पटत्वेन व्यवह्रियन्ते, तथाच पूर्वापरतन्तूनां मिथस्तन्तुत्वसाजात्येन भेदाग्रहात्पूर्वतन्तुविनाशत्वेनोत्तरतन्तवो न व्यवह्रियन्त इत्याह पूर्वपक्षी पटस्येति भ०टक्कुरः। येन परीक्षकेण भेदो गृह्यते तस्य तथा व्यवहारोऽस्त्येवेति भाव इत्यधिकं कल्पलतायाम्। व्यवहारो हि लौकिकपरीक्षकसाधारणः प्रमाणं, स च प्रकृते नास्तीत्याह न तर्हीति। परीक्षकस्य विपरीत एव व्यवहारो न कथमत्रेति भावः।

(३) कार्यकाले कारणानुपलम्भः सन्दिग्ध इति तद्बलं तत्र भग्नमेवेत्यर्थः।

(४) ननु पटे नष्टे तन्तुमालालक्षणं कार्यं यत्र जायते तत्र पटनाशप्रतीतिव्यवहारौ स्त एवेत्याह विसभागेति भिन्नाः। सभागसन्तानावच्छेदन दृष्टान्तेन तथोक्तेयमिति हृदयम्।

लमस्तीति चेत्"। नैतदेवम्, (१)यदि हि तन्तुमालैव पटनिवृत्तिः, तर्हि कथं तदाश्रयस्तदात्मको वा पटः प्राक्। "(२)अन्यैवासाविति चेत्" (३)न तावज्जातिकृतमन्यत्वमुपलभ्यते। व्यक्तिकृतं तु नाद्यापि सिद्ध्यति। (४)इत एव तत्सिद्धावितरेतराश्रयत्वम्।

"तथापि यद्येवं स्यात् कीदृशो दोष इति चेत्" न

तिबन्धन इत्यभिप्रेत्य तन्तुमालाया एव पटनिवृत्तित्वे दोषमाह नैतदेवमिति। तदाश्रयः—समवायिकार्ययोर्भेदपक्षे, तदात्मको वा अभेदपक्षे वा पटविनाशयोः, अन्यैवेति। पटाधारभूतायास्तन्तुमालाया अन्यैवासौ या तदुत्तरकालवर्तिनीत्यर्थः। इत एवेति। तन्तुमालायाः पटनिवृत्तित्वादेव हेतोर्व्यक्त्यन्यत्वसिद्धावितरेतराश्रयता स्यात्—व्यक्त्यन्यत्वादेव तन्तुमालायाः पटनिवृत्तिरूपत्वं तत एव च व्यक्त्यन्यत्वमिति।

तथापीति। इतरेतराश्रयत्वेन पटनिर्णयाभावेऽपि (५)तन्निवृत्तित्वे

---

(१) यदि हीति। तन्तुमालायां पटस्तावद्वर्तत इत्यनुभवसिद्धम्, सा चेत्तन्तुमाला पटनिवृत्तिः स्यात् तदा स्वध्वंस एव पटो वर्तत इत्यायातमिति स्वमते, परमते त्वाह तदात्मको वेति। पटोऽपि तन्तुमाला पटनिवृत्तिरपि तन्तुमाला, तथाच प्रतियोग्यात्मिकैव निवृत्तिः स्यादिति विरोध इत्यर्थ इति मिश्राः।

(२) ननु पूर्वतन्तुमालाया उत्तरतन्तुमाला भिन्नैव, तथाच कथमयं विरोध इति शङ्कतेऽन्यैवेति।

(३) परिहरति न तावदिति। तन्तुषु जातिभेदस्य योग्यानुपलब्धिबाधितत्वादित्यर्थः। व्यक्तिकृतं त्विति। सिद्धौ वा तत्साधनाय हेत्वभिधानवैयर्थ्यमित्यर्थः।

(४) इत एवेति। वर्तमानतन्तुमालायाः पूर्वकालीनतन्तुमालाव्यावृत्ते पटनाशात्मकत्वे सिद्धे भेदसिद्धिः सिद्धे च भेदे तत्सिद्धिरित्यर्थः।

(५) उत्तरतन्तुमालाया पूर्वतन्तुनिवृत्तित्वे, यदि कार्यमेव विनाशः स्यात्तदा को दोष इति भगीरथठक्कुरः।

कार्यात्, केवलं प्रमाणाभावः, (१)व्यवहारानुरोधश्च, तदसिद्धावपि सिद्धस्य तस्य निमित्तान्तरापेक्षणात्।

(२)अपि च तन्तुविनाशः सामान्यतस्तन्तुविरुद्धस्वभावो वा स्यात्, तद्विपरीतो वा? आद्ये कथं तन्त्वन्तरं, नहि सामान्यतो नीलमनीलविरुद्धस्वभावमनीलान्तरम्। द्वितीये कथं तद्विरोधी, नहि नीलं सामान्यतोऽपि नीलान्तरविरोधि। "(३)विशेषमात्र एवायं विरोध इति चेत्" तत् किं सामान्यतोऽ(४)नुभयस्वभाव एव विना-

---

कीदृशो दोष इति। तदसिद्धावपीति। तन्तोः पटनिवृत्तित्वानिर्णयाभावेऽपि सिध्यतो व्यवहारस्य(५) तन्तुमालाव्यतिरिक्ताभावनिमित्तान्तरापेक्षणात्तन्तुमालायाः पटनिवृत्तित्वे व्यवहारानुरोधो न लभ्यत इति। सामान्यत इति। तन्तुमात्रस्वभावविरहो वा तन्तुमात्रविपरीतो वेति।

---

(१) प्रमाणाभाव इति। उत्तरतन्तुमालायाः पूर्वतन्तुनिवृत्तित्वे तद्भिन्नत्वे च प्रमाणाभाव इत्यर्थः। नचैदृशो व्यवहार इत्याह व्यवहारेति।

(२) तन्तुमालात्मक एव पटः पूर्वतन्तुमालाया विनाश इत्यत्र दूषणान्तरमाह।पिचेति। आद्य इति। तन्तुरूपो विनाशस्तन्त्वन्तरस्य तन्तुत्वावच्छिन्नस्यैव यदि विरोधी तदा तन्त्वन्तरं कथं स्यात्, नहि सामान्यत एवानीलविरुद्धस्वभावं नीलमनीलं भवतीत्यर्थः। द्वितीय इति। तन्तुः सामान्यतो न तद्विरोधीति यदि, तदा तन्तुः सामान्यतस्तन्तुविरोधी कथं भवेत्, नहि नीलं नीलत्वेन कदाचिन्नीलविरोधीत्यर्थः।

(३) ननु तन्तुत्वेनाविरुद्धत्वेऽपि विशेषतो विरोधः स्यात्तत्कारणस्य तन्तोरेव तत्कार्यतन्तुविरोधस्तथाच तन्तुजातीयोऽपि तन्त्वन्तरविरोधी स्यादित्याह विशेषेति।

(४) अनुभयेति।न विरोधी नाप्यविरोधीति। सामान्यतो विरोधित्वे तन्तुरेव न स्यात्, अविरोधित्वे तन्तुस्तन्तुनिवृत्तिरूपो न स्यादित्यर्थः।

(५) पटनिवृत्तिव्यवहारस्य। निमित्तेति। निमित्तान्तरम् कार्यभिन्नं ध्वंसरूपं तदपेक्षणात्। यत्राश्रयनाशादेव पटनाशस्तत्र तन्तुमालाया असिद्धावपि पटनाशव्यवहारो निमित्तान्तरात्पटध्वंसरूपादेव वक्तव्य इत्यर्थः।

शः। ओमितिब्रुवतोऽन्यतरदुपादाय विनाशव्यवहारानुपपत्तिः। "(१)सामान्यस्यालीकत्वात्तत्र विरोधोऽपि किं करिष्यतीति चेत्" विलीनमिदानीं विरुद्धधर्माध्यासेन भेदप्रत्याशया, तस्य तदाश्रयत्वात्।

(२)"नन्वतिरिक्ताभावपक्षे यथा पटः पटान्तराभाववांश्च तज्जातीयश्च, अभावो वा पटविरोधी पटान्तरस-

---

अन्यतरदुपादायेति। सामान्यतस्तन्तुविरहस्वभावं तद्विपरीतं चेति। (३)किं करिष्यतीति। न विनाशव्यवहारं करिष्यतीत्यर्थः। तस्य तदाश्रयत्वादिति। तस्य(४) विरोधसामान्याश्रयत्वादिति। जात्यालिङ्गितयोरेव हि धर्मयोर्विरोधाध्यवसायेन तदध्यासाद्भेदव्यवहारः कर्तुं शक्यते, इतरथा व्यवहारयोरेव धर्मव्यक्त्योर्विरोधोऽध्यवसितः ताभ्यामन्यत्वात्परामृश्यमाणधर्मव्यक्त्योः कथं तदध्यासाद्भेदो व्यवहर्तुं शक्यत इति। किञ्च विरोधस्य जातिरेव प्रयोजिका, अन्यथा यज्जातीययोर्विरोधस्तज्जातीययोरेव क्वचिदविरोधसम्भवात् शीतोष्णयोरपि क्वचिदविरोधः प्रसज्येत, रोगविषादिपरिहारार्थानामौषधवादीनामपि तज्जातीयत्वे सत्यपि क्वचित्तैः सहाविरोधसम्भवेन तदर्थं सकलमेवायुःशास्त्रमप्रमाणमापद्येतेति।

---

(१) ननूक्ता सामान्यतो विरोधाविरोधचिन्ता सामान्याश्रिना, तदेव तु नास्तीत्याह सामान्यस्येति।

(२) बौद्धः शङ्कते नन्विति। यथा न्यायमते पटः पटान्तराभाववानपि पटजातीयस्तथा तन्तुरपि तन्तुनिवृत्तिर्भवेत्, यथाच पटविरोध्यपि पटाभावः पटान्तरसमानाधिकरणो नैयायिकैरङ्गीक्रियते तथा कार्यरूपाभावपक्षेऽपि तन्तुविनाशोऽपि तन्तुरूपो यौक्तैरिष्यत इत्याशङ्काभिप्रायः।

(३) विरोधमादाय तन्तुव्यवहारानुपपत्तिरित्यविरोधपक्ष एवाश्रयणीयस्तथा च विनाशव्यवहारानुपपत्तिरिति मिश्राः।

(४) भेदस्य। भेदसिद्ध्युपयोगिनो विरोधस्य सामान्याश्रयणादिति शिरोमणिः।

विरुद्धजातीयत्वे वा समानजातीयत्वानुपपत्तेः, अन्यत्वमात्रेण तथाऽव्यवहारे तद्वत्यपि प्रसङ्गात्। अभावस्य तु विरुद्धस्वभावतयैवाभावान्तरानुभवतर्कयोरभावादिति

(१)"भिन्नाभावजन्मनि घटतादवस्थ्यं दोष इति चेत्" न, घटतादवस्थ्यं हि यदि घटत्वमेवाभिमतम्, एवमेतत् न ह्यभावजन्मनि घटोऽघटतामुपैतीत्यभ्युपगच्छामः(२) "तत्कालसत्त्वं चेत्" न तर्ह्यभावो जातः, कालान्तर घटानवस्थानस्वभाव एव हि तदभावः(३)।

जातीयत्वात्कथमभावान्तरेण नास्तिताव्यवहारहेतुत्वं स्यादिति नावश्यं नास्तिताव्यवहारहेतुना विरुद्धजातीयेन भवितव्यम्, (४)अन्यत्वमात्रेणापि नास्तिताव्यवहारहेतुत्वं भवत्वेवेति चेत् तत्राह अन्यत्वेति। तद्वत्यपि=घटवत्यपि भूतले नास्तिताव्यवहारप्रसङ्गात् (५), (६)अभावस्य तु भावविरुद्धजातीयत्वेन तेनैवानुभवसिद्धेरभावान्तरानुभवो वा अनिष्टप्रसङ्गादिरूपतर्को नास्तीति।

---

(१) शङ्कते भिन्नेति। घटध्वंसस्य घटाद्भेदे पट इव ध्वंसे जाते [illegible] न [illegible] इत्यर्थः।

(२) एतेन घटतादवस्थ्य घटजातीयत्वं न सम्भवतीत्युक्तम्।

(३) [illegible] प्रतियोग्यसमानकालीनत्वात् ध्वंसानन्तरकाले [illegible] घटतादवस्थ्यमपि नैव वक्तुं शक्यमिति भावः।

(४) प्रतियोगिभिन्नत्वमात्रेण भूतलस्य घटाभावव्यवहारप्रवर्त- [illegible] पूर्वपक्षतात्पर्यम्।

(५) [illegible] नास्तिताव्यवहारापत्ते- [illegible]।

(६) [illegible]

"(१)अस्तु तर्हि निरुपादानत्वं बाधकं जन्मन उपदानव्याप्तत्वादिति चेत्"। न, धर्मिग्राहकप्रमाणबाधात्,(२)भावावच्छेदाच्च व्याप्तेः। (३)एतेन निरुपादेय·

(एत इति) निरुपादानत्वं वेति कल्प(४) दूषयितुं प्रकृतेन सङ्गतं प्रस्तौति अस्तु तर्हीति। अभावजन्मनीति शेषः। जन्मन इति। अतो व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यजन्मनिवृत्तिरित्यभिप्रायः। दूषयति नेति। (५)प्रध्वंसग्राहकेण हि प्रमाणेन भावकाले प्रादुर्भावोऽपि गृह्यते तस्य तथारूपत्वात्, अभूतप्रादुर्भावश्च जन्मेति धर्मिरूपप्रध्वंसग्राहकेण प्रमाणेन तस्य जन्मनोऽपि गृहीतत्वात्तस्य तदभावं साधयतो धर्मिग्राहकप्रमाणविरोध इति। भावावच्छेदाच्चेति। यद्भावत्वे सति जायते तत्सोपादानमिति हि व्याप्तिरिति। यज्जायते तत्सोपादेयमिति व्याप्तेर्निरुपादेयत्वादभावस्य जन्मनिवृत्तिरिति। अपि च धर्मिग्राहकप्रमाणविरोधो न व्याप्तेर्भावावच्छेदेन गृहीतत्वादिति परास्तमित्याह एतेनेति।

---

(१) अतिरिक्ताभावपक्षे बाधकान्तरमाशङ्कते अस्त्विति मिश्रादयः। अत्र जन्मनः समवायिकारणव्याप्तत्वात् ध्वंसस्य चासमवेतत्वेन तदभावात् जन्म नास्त्यतो ध्वंसो न जायते निरुपादानत्वाद्गगनवदिति पूर्वपक्षिमतेनानुमानप्रयोगो द्रष्टव्यः।

(२) निरुपाधेर्बाधानवकाशादुपाधिमाह भावेति। यद्यपि भावत्वस्यात्यन्ताभावेऽसत्त्वात्साध्याव्यापकोऽयमुपाधिस्तथापि ध्वंसेतरत्वमुपाधिरिति द्रष्टव्यम्।

(३) ननु ध्वंसो न जायते निरुपादेयत्वात् गोत्वादिवदित्यनुमानेन ध्वंसानुत्पादः साध्यतेऽत आह एतेनेति। अत्रापि धर्मिग्राहकप्रमाणबाधोन्नीतपक्षेतरत्वमुपाधिरिति भगीरथठक्कुरः।

(४) नारायणेन स्वयं कल्पितोऽयं पक्षः कल्पोऽभावस्यातिरिक्तत्वे बाधक इति अन्यव्याख्यातृवैचित्र्यं द्रष्टव्यम्।

(५) प्रध्वंसेति। इदानीं घटो नष्ट इति प्रत्यक्षप्रमाणेन तात्कालिकघटनाशकाले ध्वंसजन्मग्रहणात् तदभावमनुमानेन साधयतो बौद्धस्य धर्मिग्राहकप्रमाणविरोध इत्यर्थः। ध्वंसस्य प्रतियोगिजन्याभावतया तद्ग्राहकमानेन जन्यत्वस्यापि विषयीकरणाद्धर्मिग्राहकमानबाधितमनुमानमिति भगीरथठक्कुरः।

त्वं व्याख्यातम्। गुणादिसिद्धौ चानैकान्तिकत्वादिति।

(१)"अस्तु तर्हि व्यापकत्वं ध्रुवभावित्वमिति चेत्" न, अतादात्म्यात् अतत्कारणत्वाच्च। अस्मद्दिशापि व्याप्तिग्रहो न साहित्यनियमेन,विरोधितया विषमसमयत्वात्(२)। नापि जन्मानन्तर्यनियमेन, तदसिद्धेः, सिद्धौ वा तत एव क्षणभङ्गसिद्धेः किमनेन। (३)"भविष्यत्तामात्रेण

---

(४)गुणादीति। गुणादीनां निरुपादेयत्वेऽपि जन्मनोऽभ्युपगतत्वेन तत्रैव हेतोरनैकान्तिकत्वाच्चेति।

व्यापकत्वं वेतिविकल्पं दूषयितुमाशङ्कते अस्तु तर्हीति। तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यां हि भवदुक्तदिशा व्याप्तिः, तदुभयमपि भावस्याभावं प्रति नास्तीत्याह अतादात्म्यादिति। (५)नापि जन्मानन्तर्येति। भावजन्मानन्तर्यमभावस्य नियमेन, तदसिद्धेस्तं प्रति तस्य व्यापकत्वं नास्तीत्यर्थः। किमनेनेति। ध्रुवभावित्वानुमानेनेति। न

---

(१) चतुर्थं व्यापकत्वरूपं ध्रुवभावित्वं निराकर्तुं शङ्कते अस्तु तर्हीति। व्यापकत्वं प्रतियोगिव्यापकत्वं विनाशस्येत्यर्थः। तथाचाहेतुकत्वं विनाशस्य सिद्धमिति भावः।

(२) नैयायिकमतेनापि साहित्यनियमेन कालिकदैशिक (यदा प्रतियोगी तदा ध्वंसः,यत्र प्रतियोगी तत्र ध्वंस इति) नियमेन न व्याप्तिग्रहः, ध्वंसप्रतियोगिनोर्विभिन्नकालत्वनियमात आश्रयनाशजन्यद्रव्यादिध्वंसे व्यभिचाराच्चेत्यभिप्रायः।

(३) ननूत्पन्नस्य विनाशो भविष्यतीत्यपि नियम एवेत्याशङ्कते भविष्यत्तेति।

(४) गुणकर्मादेश्च गुणिभिन्नत्वेन सिद्धौ तत्रानैकान्तिकं कार्यानाश्रयत्वरूपं निरुपादेयत्वमित्याह गुणादीति।

(५) न च प्रतियोग्यव्यवहितोत्तरक्षणभावितया ध्वंसस्य व्याप्तिग्रहस्तस्य साध्यत्वेनासिद्धेरित्याह नापीति। व्याप्तिग्रह इत्यनुषङ्गः। व्याप्तिग्रहाभावे हेतुमाह तदसिद्धेरिति मूले। तत एव-एतन्नियमबलादेव, तथाच ध्रुवभावित्वादहेतुकत्वमहेतुकत्वाच्च ध्वंसस्याग्रिमक्षण

व्यापकत्वमस्तीति चेत्"। अस्तु, न त्वेतावतापि हेत्व-न्तरानपेक्षत्वसिद्धिः, अद्यतनघटस्य श्वस्तनकपालमा-लयैवानैकान्तिकत्वादिति।

(१)एतेन "सापेक्षत्वे विनाशस्य व्यभिचारोऽपि स्यात्, विनाशहेतूनां प्रतिबन्धवैकल्यसम्भवात्" इति परास्तम्। कपालसन्ततितुल्ययोगक्षेमत्वाद्विनाशस्येति।

"अस्तु(२) तर्हि चरमः पक्षः, तथाहि विनाशो न

त्वेतावतापीति। न हि भावमात्रहेतुकत्वे भावस्य तदनन्तरमेव तद्भावप्रसङ्गः, यदाकदाचिद्भवनात्मकं भविष्यत्वं हि सम्भवति, अतो भविष्यत्वं न तावन्मात्रहेतुकत्वं साधयति(३)। श्वस्तनकपालेति। सा हि मुद्गरप्रहारादिहेत्वन्तरापेक्षिणी दृष्टा (विविष्यत्वे भावः) (४)।

प्रतिबन्धेति। प्रतिबन्धस्य वा वैकल्यस्य वा सम्भवादिति। अभावत्वं वेति पक्षमवतारयति अस्तु तर्हि चरम इति।

एवोत्पाद इति प्रक्रिया किमिति स्वीक्रियते उक्तव्याप्तिबलादेव क्षण-भङ्गसिद्धेर्भवितुमर्हत्वादिति भावः।

(१) ननु यदि विनाशस्य हेत्वन्तरापेक्षा तदा कदाचिदुत्पन्नोऽपि भावो न नश्येत् हेतुसाकल्ये सत्यपि प्रतिबन्धसम्भवात् हेतूनां वैक-ल्यस्यैव वा सम्भवादित्याह एतेनेति। एवंसति उक्तहेतुद्वयादेव कपालमालापि कदाचिन्न भवेदित्यपि स्यादित्युत्तरार्थः।

(२) ध्रुवभावित्वविकल्पस्याभावत्वं वेति पूर्वोक्तपक्षः स्यादित्यर्थः। ध्रुवभावित्वे विनाशस्याभावत्वं, तथाच तेनैवाहेतुत्वमहेतुत्वे च बौद्धा-भिमतं प्रदर्शयति तथाहीति। प्रागभाववद्विनाशोऽहेतुक इत्यर्थः। अत्र विपक्षे बाधकमाह जातोपि वेति। तथाच विनाशस्य सहेतुकत्वेनो-त्पत्तिस्वीकारे घटवद्विनाशावश्यम्भावाद्घटध्वंसनिवृत्तौ पुनः स एव घटो भवेदित्यर्थः।

(३) एतादृशध्रुवभावित्वेनाहेतुकत्वं वा प्रतियोगिभिन्नहेत्वनपे-क्षत्वं वा साधयितुं न शक्यत इत्यर्थः। कुतो नेत्यत्राह श्वस्तनेति। श्वस्तनकपालमालाया अवश्यंभाविन्या अपि मुद्गरप्रहारादिरूपहेत्वन्त-रापेक्षित्वेनानैकान्तिकत्वादिति भावः।

(४) अत्र कश्चित्पाठो आदर्शपुस्तके भ्रष्ट इति प्रतिभासते।

त्वं व्याख्यातम् । गुणादिसिद्धौ चानैकान्तिकत्वादिति ।

(१)"अस्तु तर्हि व्यापकत्वं ध्रुवभावित्वमिति चेत्" न, अतादात्म्यात् अतत्कारणत्वाच्च। अस्मद्दिशापि व्याप्तिग्रहो न साहित्यनियमेन,विरोधितया विषमसमयत्वात्(२) । नापि जन्मानन्तर्यनियमेन, तदसिद्धेः, सिद्धौ वा तत एव क्षणभङ्गसिद्धेः किमनेन। (३)"भविष्यत्तामात्रेण

(४)गुणादीति । गुणादीनां निरुपादेयत्वेऽपि जन्मनोऽभ्युपगतत्वेन तत्रैव हेतोरनैकान्तिकत्वाच्चेति ।

व्यापकत्वं वेतिविकल्पं दूषयितुमाशङ्कते अस्तु तर्हीति । तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यां हि भवदुक्तदिशा व्याप्तिः, तदुभयमपि भावस्याभावं प्रति नास्तीत्याह अतादात्म्यादिति । (५)नापि जन्मानन्तर्येति । भावजन्मानन्तर्यमभावस्य नियमेन, तदसिद्धेस्तं प्रति तस्य व्यापकत्वं नास्तीत्यर्थः । किमनेनेति । ध्रुवभावित्वानुमानेनेति । न

---

(१) चतुर्थं व्यापकत्वरूपं ध्रुवभावित्वं निराकर्तुं शङ्कते अस्तु तर्हीति । व्यापकत्वं प्रतियोगिव्यापकत्वं विनाशस्येत्यर्थः । तथाचाहेतुकत्वं विनाशस्य सिद्धमिति भावः ।

(२) नैयायिकमतेनापि साहित्यनियमेन कालिकदैशिक (यदा प्रतियोगी तदा ध्वंसः,यत्र प्रतियोगी तत्र ध्वंस इति) नियमेन न व्याप्तिग्रहः, ध्वंसप्रतियोगिनोर्विभिन्नकालत्वनियमात आश्रयनाशजन्यद्रव्यादिध्वंसे व्यभिचाराच्चेत्यभिप्रायः ।

(३) ननूत्पन्नस्य विनाशो भविष्यतीत्यपि नियम एवेत्याशङ्कते भविष्यत्तेति ।

(४) गुणकर्मादेश्च गुणिभिन्नत्वेन सिद्धौ तत्रानैकान्तिकं कार्यानाश्रयत्वरूपं निरुपादेयत्वमित्याह गुणादीति ।

(५) न च प्रतियोग्यव्यवहितोत्तरक्षणभावितया ध्वंसस्य व्याप्तिग्रहस्तस्य साध्यत्वेनासिद्धेरित्याह नापीति । व्याप्तिग्रह इत्यनुषङ्गः। व्याप्तिग्रहाभावे हेतुमाह तदसिद्धेरिति मूले। तत एव-एतन्नियमबलादेव, तथाच ध्रुवभावित्वादहेतुकत्वमहेतुकत्वाच्च ध्वंसस्याग्रिमक्षण

व्यापकत्वमस्तीति चेत्"। अस्तु, न त्वेतावतापि हेत्व-न्तरानपेक्षत्वसिद्धिः, अवश्यनघटस्य ध्वस्तनकपालमा-लयैवानैकान्तिकत्वादिति।

(१)एतेन "सापेक्षत्वे विनाशस्य व्यभिचारोऽपि स्यात्, विनाशहेतूनां प्रतिबन्धवैकल्यसम्भवात्" इति परास्तम्। कपालसन्ततितुल्ययोगक्षेमत्वाद्विनाशस्येति।

"अस्तु(२) तर्हि चरमः पक्षः, तथाहि विनाशो न

त्वेतावतापीति। न हि भावमात्रहेतुकत्वे भावस्य तदनन्तरमेव तद्भावप्रसङ्गः, यदाकदाचिद्भवनात्मकं भविष्यत्वं हि सम्भवति, अतो भविष्यत्वं न तावन्मात्रहेतुकत्वं साधयति(३)। ध्वस्तनकपालेति। सा हि मुद्गरप्रहारादिहेत्वन्तरापेक्षिणी दृष्टा (विविष्यत्वे भावः) (४)।

प्रतिबन्धेति। प्रतिबन्धस्य वा वैकल्यस्य वा सम्भवादिति।

अभावत्वं वेति पक्षमवतारयति अस्तु तर्हि चरम इति।

एवोत्पाद इति प्रक्रिया किमिति स्वीक्रियते उक्तव्याप्तिबलादेव क्षण-भङ्गसिद्धेर्भवितुमर्हत्वादिति भावः।

(१) ननु यदि विनाशस्य हेत्वन्तरापेक्षा तदा कदाचिदुत्पन्नोऽपि भावो न नश्येत् हेतुसाकल्ये सत्यपि प्रतिबन्धसम्भवात् हेतूनां वैक-ल्यस्यैव वा सम्भवादित्याह एतेनेति। एवंसति उक्तहेतुद्वयादेव कपालमालापि कदाचिन्न भवेदित्यपि स्यादित्युत्तरार्थः।

(२)ध्रुवभावित्वविकल्पस्याभावत्व वेति पूर्वोक्तपक्षः स्यादित्यर्थः। ध्रुवभावित्व विनाशस्याभावत्वं, तथाच तेनैवाहेतुत्वमहेतुत्वे च योग्या-भिमतं प्रदर्शयति तथाहीति। प्रागभाववद्विनाशोऽहेतुक इत्यर्थः। अत्र विपक्षे बाधकमाह जातोपि वेति। तथाच विनाशस्य सहेतुकत्वेनो-त्पत्तिस्वीकारे घटवद्विनाशावश्यम्भावादुघटध्वंसनिवृत्तौ पुनः स एव घटो भवेदित्यर्थः।

(३) एतादृशध्रुवभावित्वेनाहेतुकत्वं वा प्रतियोगिभिन्नहेत्वनपे-क्षत्वं वा साधयितुं न शक्यत इत्यर्थः। कुतो नेत्यत्राह ध्वस्तनेति। ध्वस्तनकपालमालाया अवश्यभाविन्या अपि मुद्गरप्रहारादिरूपहेत्वन्त-रापेक्षित्वेनानैकान्तिकत्वादिति भावः।

(४) अत्र कश्चित्पाठो नादर्शपुस्तके त्रुट इति प्रतिभासते।

त्वं व्याख्यातम् । गुणादिसिद्धौ चानैकान्तिकत्वादिति ।

(१)"अस्तु तर्हि व्यापकत्वं ध्रुवभावित्वमिति चेत्" न, अतादात्म्यात् अतत्कारणत्वाच्च। अस्मद्दिशापि व्याप्तिग्रहो न साहित्यनियमेन,विरोधितया विषमसमयत्वात्(२) । नापि जन्मानन्तर्यनियमेन, तदसिद्धेः, सिद्धौ वा तत एव क्षणभङ्गसिद्धेः किमनेन । (३)"भविष्यत्तामात्रेण

---

(४)गुणादीति । गुणादीनां निरुपादेयत्वेऽपि जन्मनोऽभ्युपात्तत्वेन तत्रैव हेतोरनैकान्तिकत्वाच्चेति ।

व्यापकत्वं वेतिविकल्पं दूषयितुमाशङ्कते अस्तु तर्हीति । तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यां हि भवदुक्तदिशा व्याप्तिः, तदुभयमपि भावस्याभावं प्रति नास्तीत्याह अतादात्म्यादिति । (५)नापि जन्मानन्तर्येति । भावजन्मानन्तर्यमभावस्य नियमेन, तदसिद्धेस्तं प्रति तस्य व्यापकत्वं नास्तीत्यर्थः । किमनेनेति । ध्रुवभावित्वानुमानेनेति । न

---

(१) चतुर्थं व्यापकत्वरूपं ध्रुवभावित्वं निराकर्तुं शङ्कते अस्तु तर्हीति । व्यापकत्वं प्रतियोगिव्यापकत्वं विनाशस्येत्यर्थः । तथाचाहेतुकत्वं विनाशस्य सिद्धमिति भावः ।

(२) नैयायिकमतेनापि साहित्यनियमेन कालिकदैशिक (यदा प्रतियोगी तदा ध्वंसः,यत्र प्रतियोगी तत्र ध्वंस इति) नियमेन न व्याप्तिग्रहः, ध्वंसप्रतियोगिनोर्विभिन्नकालत्वनियमात आश्रयनाशजन्यद्रव्यादिध्वंसे व्यभिचाराच्चेत्यभिप्रायः ।

(३) ननूत्पन्नस्य विनाशो भविष्यतीत्यपि नियम एवेत्याशङ्कते भविष्यत्तेति ।

(४) गुणकर्मादेश्च गुणिभिन्नत्वेन सिद्धौ तत्रानैकान्तिकं कार्यानाश्रयत्वरूपं निरुपादेयत्वमित्याह गुणादीति ।

(५) न च प्रतियोग्यव्यवहितोत्तरक्षणभावितया ध्वंसस्य व्याप्तिग्रहस्तस्य साध्यत्वेनासिद्धेरित्याह नापीति । व्याप्तिग्रह इत्यनुषङ्गः। व्याप्तिग्रहाभावे हेतुमाह तदसिद्धेरिति मूले। तत एव-एतन्नियमबलादेव, तथाच ध्रुवभावित्वादहेतुकत्वमहेतुकत्वाच्च ध्वंसस्याग्रिमक्षण

व्यापकत्वमस्तीति चेत्" । अस्तु, न त्वेतावतापि हेत्व- न्तरानपेक्षत्वसिद्धिः, अध्वनघटस्य ध्वस्तनकपालमा- लयैवानैकान्तिकत्वादिति ।

(१)एतेन "सापेक्षत्वे विनाशस्य व्यभिचारोऽपि स्यात्, विनाशहेतूनां प्रतिबन्धवैकल्यसम्भवात्" इति परास्तम् । कपालसन्ततितुल्ययोगक्षेमत्वाद्विनाशस्येति ।

"अस्तु(२) तर्हि चरमः पक्षः, तथाहि विनाशो न

ध्वेतावतापीति । न हि भावमात्रहेतुकत्वे भावस्य तदनन्तरमेव सद्भावप्रसङ्गः, यदाकदाचिद्भवनात्मकं भविष्यत्त्वं हि सम्भवति, अतो भविष्यत्त्वं न तावन्मात्रहेतुकत्वं साधयति(३) । ध्वस्तनकपालेति । सा हि मुद्गरप्रहारादिहेत्वन्तरापेक्षिणी दृष्टा (विनिष्यत्वे भावः) (४) ।

प्रतिबन्धेति । प्रतिबन्धस्य वा वैकल्यस्य वा सम्भवादिति ।

अभावत्वं वेति पक्षमवतारयति अस्तु तर्हि चरम इति ।

पवोत्पाद इति प्रक्रिया किमिति स्वीक्रियते उक्तव्याप्तिबलादेव क्षण- भङ्गसिद्धेर्भवितुमर्हत्वादिति भावः ।

(१) ननु यदि विनाशस्य हेत्वन्तरापेक्षा तदा कदाचिदुत्पन्नोऽपि भावो न नश्येत् हेतुसाकल्ये सत्यपि प्रतिबन्धसम्भवात् हेतूनां वैक- ल्यस्यैव वा सम्भवादित्याह एतेनेति । एवंसति उक्तहेतुद्वयादेव कपालमालापि कदाचिन्न भवेदित्यपि स्यादित्युत्तरार्थः ।

(२)ध्रुवभावित्वविकल्पस्याभावत्व वेति पूर्वोक्तपक्षः स्यादित्यर्थः । ध्रुवभावित्व विनाशस्याभावत्वं, तथाच तेनैवाहेतुत्वमहेतुत्वे च बौद्धा- भिमतं प्रदर्शयति तथाहीति । प्रागभाववद्विनाशोऽहेतुक इत्यर्थः । अत्र विपक्षे बाधकमाह जातोपि वेति । तथाच विनाशस्य सहेतुकत्वेनो- त्पत्तिस्वीकारे घटवद्विनाशावश्यम्भावाद्घटध्वंसनिवृत्तौ पुनः स एव घटो भवेदित्यर्थः ।

(३) एतादृशध्रुवभावित्वेनाहेतुकत्वं वा प्रतियोगिभिन्नहेत्वनपे- क्षत्वं वा साधयितुं न शक्यत इत्यर्थः । कुतो नेत्यत्राह ध्वस्तनेति । ध्वस्तनकपालमालाया अवश्यंभाविन्या अपि मुद्गरप्रहारादिरूपहेत्वन्त- रापेक्षित्वेनानैकान्तिकत्वादिति भावः ।

(४) अत्र कश्चित्पाठो मादर्शपुस्तके भ्रष्ट इति प्रतिभासते ।

जायते अभावत्वात्प्रागभाववत्, जातोऽपि वा निव॰र्तेते जातत्वात् घटवदिति"। (१)नैतदेवम्, प्रागभावो जायते अभावत्वाद्विनाशित्वाद्वा ध्वंसवत्, घटवद्वा, अजातो वा न निवर्तते अजातत्वादाकाशवत्(२), शश॰विषाणवच्चेतिवदसाधनत्वात्। "किमेतेषां दूषणमिति चेत्" भावत्वावच्छिन्नव्याप्तिकत्वादप्रयोजकत्वम्, प्राक्प्रध्वंसाभावग्राहकप्रत्यक्षबाधः, प्राक्पश्चाच्च कार्यो॰

प्रध्वंसवादिति दृष्टान्तद्वयं क्रमेण हेतुद्वयस्य दृष्टव्यम्। (३)भावत्वा॰वच्छिन्नव्याप्तिकत्वादिति। भावत्वे सति जातत्वं निवृत्तिव्याप्तम्, अतो व्याप्यैकदेशस्याप्रयोजकत्वम्, तथा भावत्वे सति विनाशित्वं जाय॰मानत्वेन व्याप्तम्, अतस्तत्रापि केवलस्य विनाशित्वस्याप्रयोजकत्वम्, तथा भावत्वे सत्यजातत्वं निवृत्त्यभावेन व्याप्तम् तत्रापि केवलस्याजात॰त्वस्याप्रयोजकत्वम्, तथाऽभावत्वस्याजातत्वेन विपक्षे बाधकाभावाद॰प्रयोजकत्वमिति सर्वेषामप्रयोजकत्वमिति। (४)प्राक्पश्चाच्चेति।

---

(१) प्रतिबन्दिमुखेनोत्तरमाह नैतदिति। एवं च यथा प्रागभाव॰स्य जातत्वेऽभावत्वमप्रयोजकन्तथा ध्वंसस्याजातत्वेऽपि तदप्रयोजक॰मिति भावः। अत्रापि विपक्षे बाधकमाहाजातो वेति। प्रागभावो यदि न जायते न निवर्तेत निवर्तते च तस्माज्जायते इत्यर्थः।

(२) स्वगतपरमतयोर्दृष्टान्तद्वयमाकाशवदित्याहेति मिश्राः।

(३) भावत्वेति। जातो वा निवर्तते जातत्वादित्यत्र अजातो वा निवर्तते अजातत्वादित्यत्र च साधनधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकं भावत्व॰मुपाधिरतो विपक्षबाधकद्वयस्य आभासत्वात् ध्वंसप्रागभावपक्षकानु॰मानयोरप्रयोजकत्वमित्यर्थः। अत्र च तर्कयोर्भावत्वावच्छिन्नव्याप्तिक॰त्वाद्धेत्वोरप्रयोजकत्वमिति अपव्याख्यानमन्यत् इति कल्पलतामतेन नारायणोक्तं दीधितिमतानुसारि द्रष्टव्यम्।

(४) इहेदानीं नष्ट इति इह तन्तुषु पटो भविष्यतीति ध्वंसप्राग॰भावग्राहकप्रत्यक्षाभ्यां क्रमशो ध्वंसप्रागभावयोरजन्यत्वजन्यत्वानुमाने बाधिते इति स्फुटत्वादुपेक्ष्य दोषान्तरव्याख्यानमवतारयति प्रागिति।

न्मज्जनप्रसङ्गलक्षणप्रतिकूलतर्कश्च ।

(१)"अथोन्मज्जने को दोष इति चेत्" कालविच्छेद-प्रत्ययस्यानुभयात्मकत्वप्रसङ्गः । (२)अयथार्थत्वे तस्य द्विचन्द्रदर्शनकाले चन्द्रदेशाविच्छेदवत् तत्त्वतः कालाविच्छेदे भावस्य प्राक्प्रध्वंससहवृत्तित्वेनाविरोधप्रसङ्गात् । यथार्थत्वे तु भेदस्थितौ तदुन्मज्जनानुपपत्तेः । (३)ए-

प्रागभावस्योत्पत्तौ प्राक्कार्योन्मज्जनप्रसङ्ग इति प्रतिकूलतर्कश्चेति ।

कालविच्छेदेति । प्रागभावकाले कार्यस्य विच्छेदः तथा प्रध्वंसाभावकालेऽपि कार्यस्य विच्छेद इत्येवं कालविच्छेदप्रत्ययस्य यथार्थत्वायथार्थत्वलक्षणोभयात्मकत्वं न स्यादिति(४) । भेदस्थिताविति ।

प्रागभावस्योत्पत्तिस्वीकारे प्राक्कार्योन्मज्जनवत् प्रध्वंसस्य नाशे पश्चात्कार्योन्मज्जनप्रसङ्ग इति प्रतिकूलतर्कश्च दोषो बोध्य इति भावः ।

(१) ननु पूर्वमपि घट आसीदेव कुतश्चिन्निमित्तान्नोपलभ्यते, एवं ध्वंसानन्तरमपि घटः स्यात् कुतश्चिन्निमित्तान्नोपलभ्यत इत्यपि कुतो न स्यादित्यभिप्रायेण शङ्कते अथेति ।

(२) अनुभयात्मकत्वमेव विवृण्वन्नाहायथार्थत्वे इति । यथैक एव चन्द्रो मध्ये विच्छिन्नत्वेनानुभूयते स मध्येऽपि यथा वस्तुतोऽस्त्येव विच्छेदप्रतीतिरयथार्थत्वात्, एवं मध्येऽपि घटः स्यादेव नास्तिप्रतीतेरयथार्थत्वादित्यर्थः । एवमेव प्रागभावकालीनोऽपि घटनास्तिताप्रत्ययो ऊहनीय इति मिश्राः ।

(३) ननु घटप्रागभावसमये यदि न घटश्चेत्तदा तद्विरोधी ध्वंस एव भवेत्, एवं घटध्वंसकाले न घटश्चेत्तदा प्रागभाव एव भवेत्, एकविरोधिविरहस्य विरोध्यन्तरनियतत्वादित्यत आह एतेनेति । भावबदिति । यथा घटस्य प्रागभावप्रध्वंसौ विरोधिनौ तथा प्रागभावस्य घटतद्ध्वंसौ, ध्वंसस्य च घटतत्प्रागभावाविति न प्रागभावध्वंसयोः सत्त्वे ध्वंसप्रागभावयोरुन्मज्जनापत्तिरिति भावः ।

(४) घटध्वंसानन्तरमिदानीं घटो नास्तीति यः कालविच्छेदप्रत्ययस्तस्यायथार्थत्वे तदानीमपि घटसत्त्वे ध्वंससत्त्वे चोभयोर्विरोधो न स्यात् द्वयोरेककालीनत्वात्, यथार्थत्वे तु घटध्वंसस्यैव तदानीमनुभवात् कुतो घटोन्मज्जनप्रसङ्ग इति भावः ।

नेन प्रागभावकाले प्रध्वंसोन्मज्जनं तत्काले च प्रागभावोन्मज्जनमपाहतम्। भावबदभावयोरपि उभयविरोधित्वस्वभावत्वादिति।

"कुतः पुनः स्थिरसिद्धिः"! प्रत्यभिज्ञानात् (१) क्षणिकत्वानुपपत्तेश्च। "लक्षणाभेदेन तथाभिचारिजातीय·

[illegible] तदैवोन्मज्जनानुपपत्तेरिति(२)। एतेनेति। [illegible]

[illegible]

[illegible]

त्वात्प्रत्यभिज्ञानमप्रमाणमिति चेन्न"। (१)अवान्तरलक्षणभेदेनाव्यभिचारनियमात् । (२)"किं तदिति चेत्" विरुद्धधर्मासंसृष्टविषयत्वम्, सिद्धं च तदत्र । (३)"एवम्भूतमपि कदाचिद् व्यभिचरेदिति चेत्"। न, विरुद्धधर्मसंसर्गानास्कन्दितस्यैकत्वप्रत्ययस्य व्यभिचारे सर्वत्रैकत्वोच्छेदप्रसङ्गात्, तथाचानेकत्वमपि न स्यादिति भव निष्किञ्चनः। (४)तस्माद्भेदप्रवृत्ताववश्यं विरुद्धधर्मसंसर्गः, तदसंसर्गे वाऽवश्यं भेदव्यावृत्तिरिति भेदाभेदव्यवहारमर्यादा।

ज्ञानं संस्कारप्रत्युत्पन्नकारणकत्वे सति इति लक्षणस्याभेदेन ज्वालाप्रत्यभिज्ञानादिव्यभिचारिसजातीयत्वात् प्रत्यभिज्ञानं न प्रमाणमिति । विरुद्धधर्मेति । अल्पमहापरिमाणादिसंस्पृष्टविषयं ज्वालादिप्रत्यभिज्ञानमिति भावः । (५)सिद्धं च तदिति । सामर्थ्यासामर्थ्यादिविरुद्धधर्मासंसर्गस्योक्तत्वादिति भावः । सर्वत्रेति । एकस्मिन्नपि क्षणे एकत्वाभावप्रसङ्गादिति भावः(६) । तथाचेति । एकत्वसमाहारात्मकमनेकत्वमपि न स्यादिति निःस्वभावतेति ।

---

(१) प्रत्यभिज्ञानमात्रं न प्रमाणमपि तु प्रत्यभिज्ञानविशेष इति परिहरति अवान्तरेति मिश्राः। प्रत्यभिज्ञानमात्रं न तथापि तु विरुद्धधर्मासंसृष्टविषयविशेषितमित्याहावान्तरेति भगीरथठक्कुरः।

(२) अयथार्थप्रत्यभिज्ञानव्यावर्तकं किं लक्षणमित्यर्थः।

(३) विरुद्धधर्मासंसृष्टविषयमपि प्रत्यभिज्ञानम्।

(४) व्यभिचाराभावमुपसंहरति तस्मादिति।

(५) ननु सर्वत्र सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गस्य दर्शितत्वाद्विशिष्टप्रत्यभिज्ञानमसिद्धमेवेत्यत आह सिद्धमिति। तत्साधकप्रसङ्गतद्विपर्ययनिरासेन सिद्धमेव तादृशप्रत्यभिज्ञानमित्यर्थः।

(६) बौद्धाभिप्रेतं क्षणिकमप्येकं न स्यादिति भावः। मा भूदेकत्वं ततः किमित्यत आह तथाचेति। एकत्वपर्युदासात्मकत्वादनेकत्वस्येत्यर्थः।

दिव्याप्यव्यापकविगमविलोकनव्यावर्तितत्वात् । न तृतीयः, तस्यातिप्रसञ्जकतया सर्वत्रैकत्वोच्छेदप्रसङ्गादिति । एतेन प्रत्यभिज्ञानादेव लक्षणभागमाकृष्या(१)नुमानेन स्थैर्यसिद्धिः, तथाहि-विवादाध्यासितो भावः(२)कालभेदेऽपि न भिद्यते, तद्भेदेऽपि विरुद्धधर्मासंसृष्टत्वात्, (३)यो यद्भेदेऽपि न विरुद्धधर्मसंसृष्टो नासौ तद्भेदेऽपि भि-

विगमाविलोकेनन व्यावर्तितत्वादिति । सर्वत्रेति । (४)एकत्रापि क्षण इति ।(५)एतेनेति । एतेन विरुद्धधर्मासंसर्गप्रतिपादनेन । प्रत्यभिज्ञानादेव विरुद्धधर्मासंसृष्टत्वस्य स्फटिकादिधर्मता साधितैवेति(६) ।

(१) विरुद्धधर्मासंसृष्टत्वरूपं विशेषणांशमात्रमादायेत्यर्थः । यद्यपि विरुद्धधर्मासंसृष्टविषयकप्रत्यभिज्ञानस्यापि धूमप्रागभाववद्वैयर्थ्यात्तद्धेतुत्वेऽपि न कापि क्षतिस्तथापि तन्मात्रस्य व्यभिचारितया विशिष्टस्योपादेयत्वे प्रथमोपस्थितत्वाद्विशेषणांशस्यैव हेतुत्वमुचितमिति भावः ।

(२) ननु क्षणिकोऽपि भावः स्वस्मान्न भिद्यत एवेति सिद्धसाधन दोषः स्यादत आह कालभेदेऽपीति । ननु कालभेद एव विरुद्धधर्मसंसर्गः स्यादित्यसिद्धोऽयं विरुद्धधर्मासंसृष्टत्वादितिहेतुरत आह तद्भेदेऽपीति। क्रमिककालभेदस्याविरुद्धत्वान्नासिद्धत्वमित्यर्थः ।

(३) इदमुपलक्षणम्—विवादाध्यासितो घटो भाविकपालमालापर्यन्तं न विनश्यति विनाशकारणासमवहितत्वात्, सभागसन्तानतया विवक्षितो घटो न नाना एकत्वेन प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् क्षणिकपरमाणुवत्, प्रातर्दृष्टो घटो मध्यन्दिनस्थायी तदन्तरालकाले विनाशकारणासमवहितत्वादित्याद्यप्यनुमानं स्थैर्यसाधकं द्रष्टव्यम् । वस्तुतः प्रत्यक्षमेव स्थैर्ये प्रमाणं स्वोत्पत्त्यव्यवहितोत्तरक्षणवृत्तिध्वंसप्रतियोगित्वस्य सकलप्रमाणबाधितत्वादिति मिश्राः ।

(४) कौचिद्धर्माविहापि स्यातामिति तृतीयपक्षस्य तु सर्वत्रैकस्मिन्नपि क्षणिकभावे आशङ्कितुमर्हत्वात् तस्याप्येकत्वोच्छेदप्रसङ्गरूपातिप्रसङ्गापादकत्वमित्यर्थः ।

(५) अनुमानभावेनापि प्रत्यभिज्ञानं प्रमाणयति एतेनेति भगीरथठक्कुरः ।

(६) अनेन नानाक्षणस्थायिनां विरुद्धधर्मसंसृष्टत्वं हेतुरेवासिद्ध इति निरस्तम् ।

यते यथा (१) प्रतिसम्बन्धि परमाणुभेदेऽपि एकः परमाणुः, तथा चायं विवादाध्यासितो भावः, तस्मात् कालभेदेऽपि न भिद्यत इति। (२) अत्र च व्याप्तौ न कश्चित् विप्रतिपद्यते, पक्षधर्मता तु प्रसाधितैव। (३) क्षणिकत्वानुपपत्तिश्च अनुगतव्यवहारानन्यथासिद्धेः। (४) शब्दलिङ्गविक-

क्षणिकत्वानुपपत्तेश्चेति हेतुं साधयति क्षणिकत्वानुपपत्तिश्चेति। अनुगतव्यवहारस्य गवादीनां देशकालानुगमनिबन्धनस्य व्यवहारस्यानुगत(रूप ?)मन्तरेणानुपपत्तेः क्षणिकत्वानुपपत्तिरिति। व्यवहारस्यानुगतनिबन्धनत्वमेव कथमिति चेत्तत्राह शब्देति। (५) शब्दलिङ्गजनिता विकल्पाः। एतच्चेन्द्रियविकल्पस्याप्युपलक्षणम्। अथवा शब्दो लिङ्गं विक-

(१) प्रतिसम्बन्धीति। षट्केन युगपद्योगेऽप्येक एव परमाणुर्यथेत्यर्थः।

(२) अत्र व्याप्यत्वासिद्धिस्वरूपासिद्धी निवारयति अत्र चेति। न कश्चिदिति। अन्यथैकस्मिन्नपि क्षणे भावो भिद्येतेति विपक्षबाधिकात्वयापीयं व्याप्तिरभ्युपगन्तव्येति मिश्राः।

(३) प्रत्यभिज्ञानरूपं प्रथमं प्रमाणं स्थैर्यसाधकं निरूप्य द्वितीयं क्षणिकत्वानुपपत्तिरूपमाह क्षणिकत्वेति। ननु गोत्वादिकमपि क्षणिकमेवाऽऽस्तां को दोष अत आहानुगतेति। देशकालानुगतधर्मं विनाऽनुगतव्यवहारो न स्यादित्यर्थः।

(४) ननु देशकालानुगतधर्मस्य प्रतीतिपथगोचरत्वे तस्य स्थैर्यचिन्ता स्यात्तत्राह शब्देति। सङ्केतग्रहव्याप्तिग्रहार्थं साधारणरूपमानमवश्यमङ्गीकर्तव्यमित्यर्थः। न तृणेति। अनुगतरूपावच्छेदं विना व्याप्तिग्रहाधीनानुमित्याद्यसम्भवात्तदधीनप्रवृत्तिनिवृत्ती न स्याताम्। इष्टसाधकत्वधर्मज्ञानं विना जात्यादिविकल्पानां प्रवर्तकता च न स्यादिति भावः। ज्ञानरूपः साधारणधर्मस्तु नैव सम्भवति शब्दार्थस्य बहिःस्थापनीयत्वादित्याशयेनाह शब्दार्थेति।

(५) शब्देन लिङ्गेन च विकल्प इत्यर्थ इत्यपि कश्चिदिति शिरोमणिव्याख्यातमनेनेदम् शब्दादिजन्यस्येव विकल्पस्य ... त्वमित्यत्र कश्चिदित्यनेनारुचिः प्रदर्शिता गुणानन्दादिव्याख्यानाम्।

रूपा हि साधारणं रूपमनुपदर्शयन्तो न तृणकुब्जीकरणेऽपि समर्था इत्यविवादं, बाह्यार्थस्थितौ स्थिरास्थिरविचारात् । तच्चालीकं वा, आकारो वा, बाह्यं वस्तु वेति त्रयः पक्षाः । तत्र न प्रथमः पक्षः, (१)तद्धि न तावदनुभवादेव तथा व्यवस्थाप्यं, तस्यालीकत्वेनानुल्लेखात्, तथात्वे (२)वा प्रतीतिविरोधात्, न ह्यलीकमेव तदित्यनुभवादपरोक्षितार्थो वर्तते। "अन्यनिवृत्तिस्फुरणादेव दोष इति चेत्" पदार्थेऽप्यसत्, त्रिभिरूपस्यैव स्फुरणात्(३), नहि [illegible] मतिभरोदेशे अनाभिने भवतीति [illegible], [illegible] ।

[illegible] तथापि [illegible] न [illegible]

तविशेषणा विशिष्टप्रतीतिर्नाम, ततो यथा सामान्यमहं प्रत्येमीत्यनुव्यवसायाभावेऽपि साधारणाकारस्फुरणात् विकल्पधीः सामान्यबुद्धिः परेषां, तथा निवृत्तप्रत्ययाक्षिप्ता निवृत्तिबुद्धिरस्माकमिति चेत्"(१) ।

हन्त, साधारणाकारपरिस्फुरणे विधिरूपतया यदि सामान्यबोधव्यवस्था, किमायातमस्फुरदभावाकारे चेतसि निवृत्तिप्रतीतिव्यवस्थायाः । न ह्यगोपोढोऽयमिति विकल्पः, किन्तु गौरिति, ततोऽन्यनिवृत्तिमहं प्रत्येमीत्येवमाकाराभावेऽपि निवृत्त्याकारस्फुरणं यदि स्यात् को निवृत्तिप्रतीतिमपह्नुवीत, अन्यथा त्वतत्प्रतिभासे तत्प्रतीतिव्यवह्वातिरिति गवाकारे चेतसि तुरगबोध इत्यस्तु । न च निवृत्तिमात्रप्रतिभासेऽपि प्रवृत्तिसम्भवः, न ह्यघटो नास्तीत्येव घटार्थी प्रवर्तते अपि तु

हन्तेति । विधिरूपतया साधारणाकारस्फुरणे सामान्यस्य तथारूपत्वाद्यदि सामान्यबोधव्यवस्थाऽस्माभिः स्वीकृता किमायातमस्फुरदभावाकारे चेतसि निवृत्तिप्रतीतिव्यवस्थाया इति । अभावाकारास्फुरणमेव दर्शयति नहीति । अन्यथेति(२) । निवृत्ताकारणाभाव इत्यर्थः (?) । तुरगबोध इति । तुरगबोधव्यवहारोऽस्त्वित्यर्थः । यथा चाऽलीकस्फुरणे प्रवृत्त्यसम्भवस्तथा निवृत्तिमात्रस्फुरणेऽपीत्याह नचेति(३) । (४)न ह्यघट इति । न ह्यघ-

---

(१) नैयायिकमते यथा गोत्वसामान्यं प्रत्येमीत्यनुव्यवसायाभावेऽपि गौर्गौरिति साधारणाकारस्फुरणानुरोधेन गोत्वसामान्यसिद्धिस्तथा बौद्धनयेऽपि अगोव्यावृत्तमिदमिति भाने विशेषणतया व्यावृत्तिभानमावश्यकमिति यद्यपीत्यादिपूर्वपक्षतात्पर्यम् ।

(२) अतज्ज्ञानविषयस्यापि तज्ज्ञानविषयताकल्पने विपक्षे बाधकमाह अन्यथेति । तथाच सर्वज्ञानं सर्वविषयं स्यादिति भावः ।

(३) निवृत्तिस्फुरणे दोषान्तरमाह नचेतीति मिश्राः । अघटस्य पटादेरभावज्ञानेऽपि घटार्थी न प्रवर्तते अघटस्याप्यभावसम्भवात्, किन्तु घटज्ञानादेवेति विशिष्टज्ञानादप्रवृत्तिप्रसङ्गः इत्यर्थः ।

(४) प्रवर्तकानुभववैलक्षण्यमाह नहीति ।

घटोऽस्तीति(१)।

"(२) अघटस्यैव निवृत्तिरिति प्रतीतौ नायं दोष इति चेत्"। न, घटनिवृत्त्यप्रतिक्षेपे नियमस्यैवासिद्धेः। तत्प्रक्षेपे तु कस्ततोऽन्यो विधिः, निषेधप्रतिक्षेपस्यैव विधित्वात्। "निवृत्तेरपरिस्फुरणे गां बधानेति देशितोऽश्वम·

घटनिवृत्तौ घटनियमः, घटाभावेऽप्यघटनिवृत्तिसम्भवादिति।

अघटस्यैवेति। न तु घटस्यापीत्यर्थः(३)। न घटनिवृत्तीति। घटनिवृत्तिर्नास्ति किन्तु अघटस्यैव निवृत्तिरित्येवं घटनिवृत्तिप्रक्षेपे हि नियमः सिद्ध्यतीति। कस्तत इति। घटनिवृत्तिप्रतिक्षेप एव घटविधिरिति घटविधेरेव स्फुरणमिति भावः। (४)निवृ(त्त्य)त्तेरपरि·

(१) यथा गौरित्यत्र विशिष्टज्ञाने विधिरूपतया विशेषणं गोत्वमनुगतत्वेन भासते न तथा व्यावृत्तिर्भासते, किन्तु वस्तुतो यद्व्यावृत्तं तद्भासते, तथाच निवृत्तपदार्थोल्लेखेऽपि न निवृत्तत्वेनोल्लेख इति उत्तरार्थाभिप्रायः।

(२)ननु घटो नास्तीतिप्रतीतेःप्रवर्तकत्वे भवन्मतेनात्र घटनिवृत्तिरपि स्फुरति घटान्तरापेक्षया घटस्याप्यघटत्वात्, अघटस्यैव निवृत्तिरिति प्रतीतेः प्रवर्तकत्वे तु नायं दोष इत्याह पूर्वपक्षी अघटस्यैवेति। समाधत्ते नेति। अघटस्यैवेति नियमार्थो घटनिवृत्तिप्रतिक्षेप एवान्यथा पूर्वदोषतादवस्थ्यात्, घटनिवृत्तिप्रतिक्षेपश्च घटोऽयमितिज्ञानपर्यवसायी, तत्र च घटत्वमेव विधिरूपं स्फुरेत्, तन्मते सविकल्पकेन स्वलक्षणासंस्पर्शादित्यर्थ इति मिश्राः। अघटः पटादिर्घटाभावश्च, तथाच घटाभावस्यापि निवृत्तिः प्रतीयते न वा? अन्त्ये अघटस्यैवेति नियमासिद्धिः, आद्ये विधिभानमेव पर्यवस्यतीत्याह घटनिवृत्तीति भगीरथठक्कुरः।

(३) एवकारार्थ इत्यर्थः।

(४)ननु यदि गौरयमिति शाब्दं ज्ञानमश्वव्यावृत्तिविषयकं न स्यात् अश्वज्ञानमिवाश्वे प्रवर्तकं स्यात्, तथाचाश्वे प्रवर्त्तकत्वमनुपपद्यमानमस्याश्वव्यावृत्तिविषयतामाक्षिपत्येवेत्यभिप्रायेणाशङ्काग्रन्थमवतारयति निवृत्त्यस्फुरण इति। एतन्मतेन मूलेऽत्र निवृत्त्यस्फुरण इति पाठो द्रष्टव्यः।

पि बध्नीयादिति चेत्" । न, (१)भवेदप्येवं, यद्यश्वोऽपि गौः स्यात्, किन्तु गौर्गौरश्वोऽश्व इति । अन्यथा निवृत्तावपि कुतस्ते समाश्वास इति, निवृत्त्यन्तराच्चेदनवस्था, निवर्त्यनिवृत्तितदधिकरणानां स्वरूपसाङ्कर्ये प्रवृत्तिसङ्करः स्यात्, स्वरूपभेदेनैव नियमे विधिमात्रप्रतिभासेऽपि तथा किं न स्यात् ।

(२) "स्वरूपभेद एवान्यापोहः, अन्यापोहस्वरूपस्फुरण इति । अगोरश्वस्य निवृत्तेरपरिस्फुरण इति । निवृत्तावपीति(३) । अगोनिवृत्तिस्फुरणेऽपि कथमगोरश्वस्य बन्धनाभाव इति । अगोनिवृत्तेरपि निवृत्त्यन्तराच्चेत्समाश्वासः ततोऽनवस्था स्यादित्याह निवृत्त्यन्तराच्चेति । निवर्त्यनिवृत्तितदधिकरणानामगोऽश्वनिवृत्तेर्गोऽश्वस्वरूपसाङ्कर्ये(४)प्रवृत्तिसङ्करः स्यादतः स्वरूपभेदेनैव प्रवृत्ति नियम इति चेत्तर्हि विधिमात्रप्रतिभासेऽपि तुल्यमेतादित्याशङ्क्य सहाह निवर्त्येति ।

---

(१) अश्वविषयप्रवृत्तिजनकत्वेऽश्वविषयत्वं प्रयोजकमिति तदभावेनान्यथोपपन्नतां नाक्षिपतीति समाधत्ते भवेदेवमिति । किन्त्विति । गौर्गौरेव गोत्वविशिष्टः, अश्वस्त्वश्वत्वविशिष्टो न तु गोत्वविशिष्टः, तथाच गोपदार्थस्याश्वत्वाभावान्न गां बधानेतिदेशितोऽश्वं बध्नीयादित्यर्थः ।.

(२) बौद्धः शङ्कते स्वरूपेति । गोस्वरूपो य स्वरूपभेदो नैयायिकैरङ्गीक्रियते स एवान्यापोहोऽतद्व्यावृत्तिस्वरूपः, यस्तु विधिः सोऽन्यापोहोऽन्य एव तज्ज्ञानं शब्दान्न जायत इत्याशङ्कार्थः ।

(३) निवृत्तिप्रतियोगिनिवृत्त्यधिकरणादिभ्यो यदि निवृत्तिः स्फुरेत्तदाऽनवस्था, तदस्फुरणेऽदवव्यावृत्तिग्रहेऽपि गोपदादश्वे प्रवृत्तिः स्यादेव निवृत्तेः साधारण्येनैव स्फुरणादिति भावः ।

(४) प्रतियोग्यादिसाधारण्येनैव निवृत्तेः स्फुरणात्, निषेध्योऽश्वो निषेधाधिकरणं गौरिति तथापि मते गोशब्दादतद्व्यावृत्तिपरादप्यतद्व्यावृत्तिपरादप्यतद्धो-त्तरप्रवृत्त्यापत्तेरित्यर्थः ।

स्वाभिधेयेरिति चेत्"। न, अलीकपक्षे तदभावात्, तस्य (१)स्वरूपविघातेनालीकत्वप्रसङ्गात्, स्वलक्षणस्य च विकल्पानारोहात्। अपि च गां बधानेति देशितो गवि प्रवृत्तो नाश्वे, तदप्रतीतेः। (२)यदा त्वश्वमुपलप्स्यते तदा तत्र प्रवृत्त्युन्मुखोऽपि गोरभावं प्रतीत्यैव निवर्त्स्यतीति किमनुपपन्नम्।

अलीकपक्ष इति। विकल्पविषयस्यालीकत्वपक्षे स्वरूपभेदाभावादिति(३)। स्वलक्षणस्यानलीकत्वात्तस्य स्वरूपभेदोऽस्तीति चेत्, आह (४)स्वलक्षणस्य चेति। ततश्च विकल्पाविषयस्य न स्वरूपभेदः सम्भवति भवत्पक्ष इति। इतश्चापि निवृत्त्यस्फुरणेऽपि गोविकल्पान्नाश्वे प्रवृत्तिरित्याह (५)अपि च गामिति। गोरभावमिति। शब्दा-

---

(१) तस्य=अन्यापोढत्वेनाभिमतस्य गोत्वादेः, स्वरूपतो विघातलीकत्वाभावप्रसङ्गादित्यर्थः।

(२) ननु गोपदादश्वव्यावृत्तिस्फुरणाभावे गां बधानेतिदेशितो गवाश्वमेकत्र पश्यन्नश्वं बध्नीयात्, नहि तत्र नाश्वप्रतीतिरित्यत आह यदा त्विति। प्रवृत्त्युन्मुखोऽपि निवृत्तिप्रयत्नरहितोऽपि गोरभावमन्योन्याभावं प्रतीत्य निवर्तते, यदा त्वयं गौरिति भ्राम्यति तदा प्रवर्तत एवेति शिरोमणिः।

(३) अन्यापोढलक्षण इत्यनेनाभिमतं गोत्वादि स्वरूपभेदो बौद्धैरुच्यते, तद्यलीकं तदा कथं स्वरूपभेदः नहि निःस्वरूपमलीकं सस्वरूपं भवतीत्युत्तरार्थः।

(४) गोत्वमन्यापोहरूपं यदि विधिस्वरूपं भवेत् तदा स्वलक्षणतामासादयेत्, तथाच वस्तुनस्तस्य सविकल्पकाविषयता न स्यादित्याह स्वलक्षणस्येति मिश्राः। भवत्पक्ष इति। स्वलक्षणस्य निर्विकल्पकमात्रवेद्यताया बौद्धैः स्वीकृतत्वादित्यर्थः।

(५) नन्वगोज्ञानादगवि प्रवृत्तिवदश्वे निवृत्तिरप्यनुभवसिद्धा, तदन्यथानुपपत्त्या तस्यानुभविकगोविषयकत्ववदश्वव्यावृत्तिविषयत्वमपि कल्प्यत इत्यत आहापिचेति भगीरथठक्कुरः। पूर्वमश्वव्यावृत्तेर्गोशब्दाभानेऽपि नाश्वे प्रवर्तत इति 'यद्यश्वोऽपि गौःस्यादि'त्यनेनोक्तमधुना त्वाप्रतीत्यैव नाश्वे प्रवर्तत इत्युच्यत इत्यपौनरुक्त्यमिति मिश्राः।

"(१)स्यादेतत्, न ह्यनुभवमवधूय भवितुं क्षममिति को विधिस्फुरणमपह्नुताम्, तदुपसर्जनीभूतस्तन्निषेधोऽपि स्फुरत्येव, अन्यथा विधेरवच्छेदकत्वानुपपत्तेः,न ह्यन्यतो विशेष्यमव्यावर्तयतो विशेषणत्वं नाम, न चान्यतो व्यावर्तनं व्यवच्छित्तिप्रत्यायनादन्यत् , ततो यथेन्दीवरपुण्डरीकादिशब्देभ्यो गुणीभूतनीलधवलादिविधिशेखरा प्रतीतिस्तदन्यव्यवच्छेदस्तु तद्गर्भीभूतक्रायमाणस्तथा सर्वत्रेति चेत्" ।

(२)अस्तु तावदेवं, विधिस्तु स्फुरतीत्यत्र सम्प्रति नो

दन्येन प्रत्यक्षेण (३)प्रतीत्येति । अन्यथा विधेरिति । अस्मिन्प्रकरणे विधिशब्देन भाववस्त्वेवोच्यते । अवच्छेदकत्वानुपपत्तेः= विशेषणत्वानुपपत्तेरिति । कामं व्यावर्तयतु किमायातं व्यावृत्तिप्रतीतेरित्याह न चान्यत इति । व्यवच्छित्तिप्रत्यायनात्=व्यावृत्तिप्रत्यायनात् । (४)गुणीभूतेति । विपरीतो वाऽर्थः (!) ।

---

(१) कीर्तिदिङ्नागादिमते गौरयमित्यादौ विधिस्फुरणाभावेऽपि ज्ञानाश्रिया निषेधवद्विधिरपि तत्र स्फुरतीति 'यत्रापोहस्तद्गुणत्वेन गम्यत, इत्यत्रोक्तं तदपि दूषयितुं तन्मतेनाशङ्कते स्यादेतदिति । क्षममिति शास्त्रमिति शेषः तदुपसर्जनीभूतः=विधिविशेषणीभूतः,अन्यथा = व्यवच्छेदस्फुरणाभावे, गोत्वादेर्विधेर्व्यवच्छेदकत्वं न स्यादित्यर्थः । तदेवाह नहीत्यादिना ।

(२) एवमुक्तं ज्ञानश्रीमतमिष्टापत्त्या परिहरति अस्तु तावदिति । स्फुरितस्य विधेरलीकत्वरूपेणापि स्वीकारो तावत्पदार्थः ।

(३) प्रत्यक्षेणेन्द्रियसन्निकर्षात् लब्धे गवान्योन्याभावं ज्ञात्वेत्यर्थः ।

(४) स्फुटतरव्यावृत्तिप्रत्ययस्थले दृष्टत्वेन गवादिप्रत्ययानामपि व्यावृत्तिविषयत्वमाह यथेति मूले । यथा इन्दीवरादिशब्देभ्यो विशेषणं नीलादिविधिमादायैव कमलादिविशेषस्य प्रतीतिः, रक्तकमलादिव्यावृत्तिस्तु तत्क्रोडवर्ती तथा सर्वत्र गोमहिषमातङ्गादिप्रतीतावपीति बौद्धाभिप्रायः ।

(१)अतद्रूपपरावृत्तिमात्रेणालीकत्वे स्वलक्षणस्याप्यलीकत्वप्रसङ्गात्। (२)स्वरूपमात्रपरावृत्तौ तु कथं विधिर्नाम। (३)"विध्वंशस्यारोपितत्वादयमदोष इति चेत्" न स्वलक्षणविधेर्विकल्पासंस्पर्शात्, सामान्यविधेरनुपगमात्, परिशेषादलीकविधौ विरोधस्यैव स्थितेः।

"(४)भेदाग्रहाद्विधिव्यवहारमात्रमेतदिति चेत्"।

तस्य विधेरलीकत्वमाह(५)स्फुरत्त्विति। अतद्रूपेति। स्वरूपसत्त्वेऽपि विधेः सामान्यस्यातद्रूपपरावृत्तिमात्रेणालीकत्व इति(६)। विध्वंशस्येति। विध्वंशस्यारोपितत्वान्नालीकत्वविरोधदोष इति। नेति। स्वलक्षणात्मको वा विधिरारोप्येत सामान्यात्मको वा, तयोरसम्भावादलीकात्मको वा? नाद्यः, तस्य विकल्पासंस्पर्शनात्। नापि द्वितीयः, तस्याक्वाप्यनभ्युपगमेनारोपासंभवात्। क्वचित्सिद्धं हि क्वचिदारोप्यत इति भावः। नापि तृतीयः, विरोधस्यैव स्थितेरिति।

---

(१) ननु गोत्वमगोव्यावृत्तिरूपमित्यलीकमास्तां व्यवहारानुरोधेन तु तद्विधिरेवातो विध्यलीकत्वं न विरुद्धमत आहातद्रूपेति।

(२) ननु स्वलक्षणे न स्वरूपमात्रव्यावृत्तिः स्वतोऽपि स्वरूपत्वात् गोत्वे तु स्वरूपमात्रव्यावृत्तिरिति वैषम्यमत आह स्वरूपमात्रेति। एतावता स्वलक्षणाद्भेदेऽपि पूर्वोक्तो व्याघातस्तदवस्थ एवैकस्य निःस्वरूपत्वसस्वरूपत्वासम्भवादिति भावः।

(३) ननु विध्यलीकशब्दार्थो वास्तवालीके विधित्वारोप एवास्तु, तथाच नोक्तविरोधः स्यादित्यभिप्रायेण शङ्कते विध्वंशस्येति।

(४) ननु स्वलक्षणविधेरारोपं न ब्रूमो येन विकल्पे तत्स्फुरणं स्यादपि तु तद्भेदाग्रहमात्रमित्यभिप्रायेण शङ्कते भेदाग्रहादिति। समाधत्ते सम्भवेदित्यादिना। विध्यलीकयोर्भेदाग्रहस्तदा स्याद्यदि विधिर्विधित्वेन न स्फुरेत् अलीकं वा तत्त्वेन, एवन्तु न सम्भवति द्वयोस्तत्त्वेन भानात्, न हि शुक्तित्वेन भासमानायां शुक्तौ रजतभेदाग्रहः सम्भवति व्यवहारोपयोगी चेति परिहाराभिप्रायः।

(५) तदत्र धर्मोत्तरस्य मतं शङ्कते स्फुरत्त्विति कल्पलता।

(६) बौद्धानामभिप्रेतं स्वलक्षणस्याप्यलीकत्वं प्रसज्येतेति शेषः।

सम्भवेदप्येतत्, यदि स्वलक्षणमपि विधित्वमपहाय स्फुरेत्, यदि चालीकमपि निषेधरूपतां परिहृत्य प्रकाशेत, न चैवम् । उभयोरपि निरंशतया प्रकारान्तरमुपादायाप्रथनात्, अप्रथमानरूपासम्भवाच्च । काल्पनिकस्याप्यंशांशिभावस्यात एव मूल एव निहितः कुठारः ।

(१)साधारणं च रूपं विकल्पगोचरः, न चालीकं

---

(२)सम्भवेदप्येतादिति । विधिनिषेधात्मकस्वलक्षणभेदग्रहे कथं भेदग्रह इति आहेत्यर्थः । (३)निरंशतयेति । भवन्मते स्वलक्षणस्यांशानभ्युपगमादलीकस्यालीकत्वादेवांशासम्भवादिति भावः । अस्तु प्रकारान्तरेणाप्रथनं विधिनिषेधरूपतया तु प्रथनं कुतः सिध्यतीत्यत आह अप्रथमानेति । विधिनिषेधरूपतया स्वलक्षणालीकयोरप्रथने तद्रूपत्वासंभवाच्चेति । अथवाऽलीकस्याप्रथमानरूपासंभवाच्चेति योज्यम्, तस्य प्रथानमात्रनिष्ठत्वादिति । काल्पनिकमंशभेदमुपादाय प्रथतामिति चेदत्राह काल्पनिकस्येति(४) । अत एव=अप्रथनादेव । कल्पना हि प्रथनं, अतः कल्पनाधीनोंऽशांशिभावः प्रथनाभावे न भवेदिति ।

इतश्च नालीकस्य विकल्पविषयत्वमित्याह (५)साधारणञ्चेति ।

---

(१) साधारणं चेति । अनुगतप्रत्ययोऽनुगतधर्माधीनः, न चालीकमनुगतमिति भावः ।

(२) अत्र आरोपितं विधित्वं स्वलक्षणरूपं सामान्यरूपं वा? आद्ये स्वलक्षणविधेर्विकल्पासंस्पर्शदोषः, अन्त्ये सामान्यविधिर्बौद्धेन नांगीक्रियते, परिशेषादलीकविधौ पूर्वोक्तो विरोध इति कल्पद्वयमेवान्यटीकाकारैर्लिखितं नारायणेन तु परिशेषगृहीतस्तृतीयकल्पोऽप्युद्भावित इति विशेषो द्रष्टव्यः ।

(३) निर्धर्मतया ।

(४) आरोपमूलभेदग्रहनिरासे काऽऽरोपसम्भावनेति ।

(५) प्रकारान्तरेण विधिस्फुरणं साधयति साधारणं चेति मिश्राः ।

(१)अतद्रूपपरावृत्तिमात्रेणालीकत्वे स्वलक्षणस्याप्यलीकत्वप्रसङ्गात् । (२)स्वरूपमात्रपरावृत्तौ तु कथं त्रिभिर्नाम । (३)"विध्यंशस्यारोपितत्वादयमदोष इति चेत्" न स्वलक्षणविधेर्विकल्पासंस्पर्शात्, सामान्यविधेरनुपगमात्, परिशेषादलीकविधौ विरोधस्यैव स्थितेः ।

"(४)भेदाग्रहाद्विधिव्यवहारमात्रमेतदिति चेत्"।

तस्य विधेरलीकत्वमाह(५)स्फुरत्विति । अतद्रूपेति । स्वरूपसत्त्वेऽपि विधेः सामान्यस्यातद्रूपपरावृत्तिमात्रेणालीकत्व इति(६)। विध्यंशस्येति । विध्यंशस्यारोपितत्वान्नालीकत्वाविरोधदोष इति । नेति । स्वलक्षणात्मको वा विधिरारोप्येत सामान्यात्मको वा, तयोरसम्भावादलीकात्मको वा ? नाद्यः, तस्य विकल्पासंस्पर्शनात् । नापि द्वितीयः, तस्याक्वाप्यनभ्युपगमेनारोपासंभवात् । क्वचित्सिद्धं हि क्वचिदारोप्यत इति भावः । नापि तृतीयः, विरोधस्यैव स्थितेरिति ।

---

(१) ननु गोत्वमगोव्यावृत्तिरूपमित्यलीकमास्तां व्यवहारानुरोधेन तु तद्विधिरेवातो विध्यलीकत्वं न विरुद्धमत आहातद्रूपेति ।

(२) ननु स्वलक्षणे न स्वरूपमात्रव्यावृत्तिः स्वतोऽपि स्वरूपत्वात् गोत्वे तु स्वरूपमात्रव्यावृत्तिरिति वैषम्यमत आह स्वरूपमात्रेति । एतावता स्वलक्षणाद्भेदेऽपि पूर्वोक्तो व्याघातस्तदवस्थ एवैकस्य निःस्वरूपत्वसस्वरूपत्वासम्भवादिति भावः ।

(३) ननु विध्यलीकशब्दार्थौ वास्तवालीके विधित्वारोप एवास्तु, तथाच नोक्तविरोधः स्यादित्यभिप्रायेण शङ्कते विध्यंशस्येति ।

(४) ननु स्वलक्षणविधेरारोपं न ब्रूमो येन विकल्पे तत्स्फुरणं स्यादपि तु तद्भेदाग्रहमात्रमित्यभिप्रायेण शङ्कते भेदाग्रहादिति । समाधत्ते सम्भवेदित्यादिना । विध्यलीकयोर्भेदाग्रहस्तदा स्याद्यदि विधिर्विधित्वेन न स्फुरेत् अलीकं वा तत्त्वेन, एवन्तु न सम्भवति द्वयोस्तत्त्वेन भानात्, न हि शुक्तित्वेन भासमानाया शुक्ते रजतभेदाग्रहः सम्भवति व्यवहारोपयोगी चेति परिहाराभिप्रायः ।

(५) तदत्र धर्मोत्तरस्य मतं शङ्कते स्फुरत्विति कल्पलता ।

(६) बौद्धानामभिप्रेतं स्वलक्षणस्याप्यलीकत्वं प्रसज्येतेति शेषः ।

सम्भवेदप्येतत्, यदि स्वलक्षणमपि विधित्वमपहाय स्फुरेत्, यदि चालीकमपि निषेधरूपतां परिहृत्य प्रकाशेत, न चैवम् । उभयोरपि निरंशतया प्रकारान्तरमुपादायाप्रथनात्, अप्रथमानरूपासम्भवाच्च । काल्पनिकस्याप्यंशांशिभावस्यात एव मूल एव निहितः कुठारः ।

(१)साधारणं च रूपं विकल्पगोचरः, न चालीकं

---

(२)सम्भवेदप्येतादिति । विधिनिषेधात्मकस्वलक्षणभेदग्रहे कथं भेदग्रह इति आहेत्यर्थः । (३)निरंशतयेति । भवन्मते स्वलक्षणस्यांशानभ्युपगमादलीकस्यालीकत्वादेवांशासम्भवादिति भावः । अस्तु प्रकारन्तरेणाप्रथनं विधिनिषेधरूपतया तु प्रथनं कुतः सिध्यतीत्यत आह अप्रथमानेति । विधिनिषेधरूपतया स्वलक्षणालीकयोरप्रथने तद्रूपत्वासंभवाच्चेति । अथवाऽलीकस्याप्रथमानरूपासंभवाच्चेति योज्यम्, तस्य प्रथानमात्रानिष्ठत्वादिति । काल्पनिकमंशभेदमुपादाय प्रथतामिति चेत्तत्राह काल्पनिकस्येति(४) । अत एव=अप्रथनादेव । कल्पना हि प्रथनं, अतः कल्पनाधीनोऽशांशिभावः प्रथनाभावे न भवेदिति ।

इतश्च नालीकस्य विकल्पविषयत्वमित्याह (५)साधारणञ्चेति ।

---

(१) साधारणं चेति । अनुगतप्रत्ययोऽनुगतधर्माधीनः, न चालीकमनुगतमिति भावः ।

(२) अत्र आरोपितं विधित्वं स्वलक्षणरूपं सामान्यरूपं वा?आद्ये स्वलक्षणविधेर्विकल्पासंस्पर्शदोषः, अन्त्ये सामान्यविधिर्बौद्धेन नाङ्गीक्रियते, परिशेषादलीकविधौ पूर्वोक्तो विरोध इति कल्पद्वयमेवान्यटीकाकारैर्लिखितं नारायणेन तु परिशेषगृहीतस्तृतीयकल्पोऽभ्युपात्त इति शेषो द्रष्टव्यः ।

(३) निर्धर्मतया ।

(४) आरोपमूलभेदाग्रहनिरासे काऽऽरोपसम्भावनेति ।

(५) प्रकारान्तरेण विधिस्फुरणं साधयति साधारणं चेति मिथः

(१)अतद्रूपपरावृत्तिमात्रेणालीकत्वे स्वलक्षणस्याप्यलीकत्वप्रसङ्गात्। (२)स्वरूपमात्रपरावृत्तौ तु कथं विनिर्माम। (३)"विध्यंशस्यारोपितत्वादयमदोष इति चेत्" न स्वलक्षणविधेर्विकल्पासंस्पर्शात्, सामान्यविधेरनुपगमात्, परिशेषादलीकविधौ विरोधस्यैव स्थितेः।

"(४)भेदाग्रहाद्विधिव्यवहारमात्रमेतदिति चेत्"।

तस्य विधेरलीकत्वमाह(५)स्फुरत्विति। अतद्रूपेति। स्वरूपस्वेऽपि विधेः सामान्यस्यातद्रूपपरावृत्तिमात्रेणालीकत्व इति(६)। विध्यंशस्येति। विध्यंशस्यारोपितत्वान्नालीकत्वविरोधदोष इति। नेति। स्वलक्षणात्मको वा विधिरारोप्यत सामान्यात्मको वा, तयोरसम्भावादलीकात्मको वा? नाद्यः, तस्य विकल्पासंस्पर्शनात्। नापि द्वितीयः, तस्याक्वाप्यनभ्युपगमेनारोपासंभवात्। क्वचित्सिद्धं हि क्वचिदारोप्यत इति भावः। नापि तृतीयः, विरोधस्यैव स्थितेरिति।

---

(१) ननु गोत्वमगोव्यावृत्तिरूपमित्यलीकमास्तां व्यवहारानुरोधेन तु तद्विधिरेवातो विध्यलीकत्वं न विरुद्धमत आहातद्रूपेति।

(२) ननु स्वलक्षणे न स्वरूपमात्रव्यावृत्तिः स्वतोऽपि स्वरूपत्वात् गोत्वे तु स्वरूपमात्रव्यावृत्तिरिति वैषम्यमत आह स्वरूपमात्रेति। एतावता स्वलक्षणाद्भेदेऽपि पूर्वोक्तो व्याघातस्तद्वस्थ एवैकस्य निःस्वरूपत्वसस्वरूपत्वासम्भवादिति भावः।

(३) ननु विध्यलीकशब्दार्थौ वास्तवालीके विधित्वारोप एवास्तु, तथाच नोक्तविरोधः स्यादित्यभिप्रायेण शङ्कते विध्यंशस्येति।

(४) ननु स्वलक्षणविधेरारोपं न ब्रूमो येन विकल्पे तत्स्फुरणं स्यादपि तु तद्भेदाग्रहमात्रमित्यभिप्रायेण शङ्कते भेदाग्रहादिति। समाधत्ते सम्भवेदित्यादिना। विध्यलीकयोर्भेदाग्रहस्तदा स्याद्यदि विधिर्विधित्वेन न स्फुरेत् अलीकं वा तत्त्वेन, एवन्तु न सम्भवति द्वयोस्तत्त्वेन भानात्, न हि शुक्तित्वेन भासमानाया शुक्ते रजतभेदाग्रहः सम्भवति व्यवहारोपयोगी चेति परिहाराभिप्रायः।

(५) तदत्र धर्मोत्तरस्य मतं शङ्कते स्फुरत्विति कल्पलता।

(६) बौद्धानभिप्रेतं स्वलक्षणस्याप्यलीकत्वं प्रसज्येतेति शेषः।

सम्भवेदप्येतत्, यदि स्वलक्षणमपि विधित्वमपहाय स्फुरेत्, यदि चालीकमपि निषेधरूपतां परिहृत्य प्रकाशेत, न चैवम् । उभयोरपि निरंशतया प्रकारान्तरमुपादायाप्रथनात्, अप्रथमानरूपासम्भवाच्च । काल्पनिकस्याप्यंशांशिभावस्यात एव मूल एव निहितः कुठारः ।

(१)साधारणं च रूपं विकल्पगोचरः, न चालीकं

---

(२)सम्भवेदप्येतदिति । विधिनिषेधात्मकस्वलक्षणभेदग्रहे कथं भेदग्रह इति आहेत्यर्थः । (३)निरंशतयेति । भवन्मते स्वलक्षणस्यांशानभ्युपगमादलीकस्यालीकत्वादेवांशासम्भवादिति भावः । अस्तु प्रकारान्तरेणाप्रथनं विधिनिषेधरूपतया तु प्रथनं कुतः सिध्यतीत्यत आह अप्रथमानेति । विधिनिषेधरूपतया स्वलक्षणालीकयोरप्रथने तद्रूपत्वासंभवाच्चेति । अथवाऽलीकस्याप्रथमानरूपासंभवाच्चेति योज्यम्, तस्य प्रथानमात्रनिष्ठत्वादिति । काल्पनिकमंशभेदमुपादाय प्रथतामिति चेत्तत्राह काल्पनिकस्येति(४) । अत एव=अप्रथनादेव । कल्पना हि प्रथनं, अतः कल्पनाधीनोऽशांशिभावः प्रथनाभावे न भवेदिति ।

इतश्च नालीकस्य विकल्पविषयत्वमित्याह (५)साधारणञ्चेति ।

---

(१) साधारणं चेति । अनुगतप्रत्ययोऽनुगतधर्माधीनः, न चालीकमनुगतमिति भावः ।

(२) तत्र आरोपितं विधित्वं स्वलक्षणरूपं सामान्यरूपं वा?आद्ये स्वलक्षणविधेर्विकल्पासंस्पर्शदोषः, अन्त्ये सामान्यविधिर्बौद्धेन नाङ्गीक्रियते, परिशेषादलीकविधौ पूर्वोक्तो विरोध इति कल्पद्वयमेवान्यटीकाकारैर्लिखितं नारायणेन तु परिशेषगृहीतस्तृतीयकल्पोऽप्युपात्त इति विशेषो द्रष्टव्यः ।

(३) निर्धर्मतया ।

(४) आरोपमूलभेदाग्रहनिरासे काऽऽरोपसम्भावनेति ।

(५) प्रकारान्तरेण विधिस्फुरणं साधयति साधारणं चेति मिश्राः ।

तथा भवितुमर्हति। (१)तस्य हि देशकालानुगमो न स्वाभाविकः,(२)तुच्छत्वात्। न काल्पनिकः, तस्याः क्षणिकत्वात्। (३)नारोपितः, अन्यत्राप्यप्रसिद्धेः।

(४)"भेदाग्रहादेकत्वमात्रमनुसन्धीयत इति चेत्"। न, भाविकस्य भेदस्याभावात्, भावे वा काल्पनिकत्व-

---

देशकालानुगमः साधारण्यमित्यर्थः। **तस्या इति**। **तस्याः**=कल्पनायाः, [५]क्षणिकत्वाद्देशकालानुगमाभावात्कथं तदधीनोऽलीकस्यानुगम इति। **एकत्वमात्रमिति**। मात्रशब्देन देशकालानुगमो व्यवच्छिद्यत इति। परमार्थसतो वा भेदस्याग्रहः, परमार्थासतो वा आरोपितासत्त्वस्य वेति विकल्प्य दूषणमाह **न (६)भाविकस्येति**। परमार्थसत इत्यर्थः। **काल्पनिकत्वेति**। अंशांशिभावस्य काल्पनिकत्वादलीकस्य भेदांशोऽ-

---

(१) अलीकस्य।

(२) अत्र भाविकः स्वाभाविक इति व्याख्यानान्मिश्रमते भाविक इति पाठो द्रष्टव्यः। तुच्छत्वान्निःस्वभावत्वात्। ननु संवृतिरूपायाः कल्पनायाः गोत्वादावलीके स्वकीयोऽनुगमः स्यादत आह न काल्पनिक इति।

(३) ननु गोत्वादि यद्यप्यलीकमननुगतं च तथाप्यन्यत्र दृष्टं देशकालानुगमं तत्रारोपयिष्यतीत्यत आह नाप्यारोपित इति। [illegible]न्यत्र [illegible] कस्याप्यननुगमादारोपितोऽप्यलीकस्य देशकालानुगम इति भावः।

(४) ननु विकल्पविषयाणामलीकानां भेदाग्रहादलीकत्वमात्रम[illegible] [illegible]मानमिथ्याविषयेणानुगते भेदाग्रहादिति।

(५) संवृतिरूपकल्पनायाः [illegible] क्षणिकत्वादित्यर्थः।

(६) अलीकानां भेदः पारमार्थिको वा, परमार्थासत्त्वाको वा, आरोपितो वा, आरोपितासत्त्वाको वा अलीको वा, [illegible] वा? [illegible] [illegible] [illegible]।

(रय)व्याघातात् । (१)परमार्थासतः परमार्थाभेदपर्यवसायित्वात् ।(२)आरोपितस्याग्रहानुपपत्तेः, अभेदारोपानवकाशाच्च । (३)आरोपितासत्त्वस्य परमार्थसत्त्वप्रसङ्गात् । चतुःकोटिनिर्मुक्तस्य चातिप्रसञ्जकत्वात् । तदग्रहस्य त्रैलोक्येऽपि सुलभत्वात् ।

"अन्यत्र पारमार्थिकभेदप्रतीतौ कथमभेद आरोप्य-

पि काल्पनिक इ[४]ति । अथवा काल्पनिकशब्देनालीकमुच्यत इति । **परमार्थासत इति** । भेदस्य परमार्थतोऽलीकविषयस्यासत्त्वे परमार्थतस्तत्राभेद एव स्यात्स चानिष्ट इति । **अग्रहेति** । ग्रहणविशेषो ह्यारोप इति । **अभेदारोपानवकाशाच्च** । नहि भेद आरोपिते तद्विपरीताभेदोऽप्यारोपयितुं शक्यत इति । उक्तरूपचतुष्प्रकारनिर्मुक्तस्यैव भेदस्याग्रह इति चेत्तत्राह [५] **चतुष्कोटीति**। अतिप्रसङ्गमेव दर्शयति **तदग्रहस्येति** । ततश्च सर्वेष्वपि पदार्थेष्वभेदारोपप्रसङ्ग इति भावः ।

तत्र शङ्कते (६)**अन्यत्रेति** । घटपटादौ पारमार्थिकस्य भेदस्य

---

(१) द्वितीये आह परमार्थेति । रजतस्येव कल्पनाविषयाणामपि परमार्थाभेदाङ्गीकारात् सिद्धकल्पनाविषयाणामपि देशकालानुगमो विरोधित्वं चेत्यर्थः ।

(२) तृतीये त्वाहारोपितस्येति । आरोपस्यैव तद्ग्रहरूपत्वात् भेदग्रहे चाभेदारोपानवकाशात् आरोपितभेदस्य पारमार्थिकाभेदपर्यवसायित्वात् आरोप्यारोपविषयपारमार्थिकत्वमन्तरेणारोपानुपपत्तेरिति दीधितिः ।

(३) चतुर्थे आरोपितासत्त्वस्येति । भेदस्य पारमार्थिकत्वे प्रतियोग्यनुयोगिनोरपि पारमार्थिकत्वान्नालीकत्वमिति भावः ।

(४) अलीकविकल्पविषयाणां पारमार्थिकत्वे काल्पनिकत्वव्याघातादिति भावः । अलीकत्वव्याघात इति द्वितीयकल्पार्थः ।

(५) पञ्चमे आह चतुःकोटीति भगीरथठक्कुरः । कोटिः प्रकारः, अलीकभेदाग्रहस्याभेदारोपहेतुत्वे तस्य सार्वत्रिकतया सर्वत्रैवाभेदारोपः स्यादिति भावः ।

(६) नन्वलीकभेदाग्रहस्य सर्वत्र सम्भवेऽपि यत्र घटपटादौ पा-

तथा भवितुमर्हति। (१)तस्य हि देशकालानुगमो न स्वाभाविकः,(२)तुच्छत्वात्। न काल्पनिकः, तस्याः क्षणिकत्वात्। (३)नारोपितः, अन्यत्राप्यप्रसिद्धेः।

(४)"भेदाग्रहादेकत्वमात्रमनुसन्धीयत इति चेत्"। न, भाविकस्य भेदस्याभावात्, भावे वा काल्पनिकत्व-

---

देशकालानुगमः साधारण्यमित्यर्थः। तस्या इति। तस्याः=कल्पनायाः, [५]क्षणिकत्वाद्देशकालानुगमाभावात्कथं तदधीनोऽलीकस्यानुगम इति। एकत्वमात्रमिति। मात्रशब्देन देशकालानुगमो व्यवच्छिद्यत इति। परमार्थसतो वा भेदस्याग्रहः, परमार्थासतो वा आरोपितासत्त्वस्य वेति विकल्प्य दूषणमाह न (६)भाविकस्येति। परमार्थसत इत्यर्थः। काल्पनिकत्वेति। अंशांशिभावस्य काल्पनिकत्वादलीकस्य भेदांशोऽ-

---

(१) अलीकस्य।

(२) अत्र भाविकः स्वाभाविक इति व्याख्यानान्मिश्रमते भाविक इति पाठो द्रष्टव्यः। तुच्छत्वान्निःस्वभावत्वात्। ननु संवृत्तिरूपायाः कल्पनायाः गोत्वादावलीके स्वकीयोऽनुगमः स्यादत आह न काल्पनिक इति।

(३) ननु गोत्वादि यद्यप्यलीकमननुगतं च तथाप्यन्यत्र दृष्टं देशत्वानुगमं तत्रारोपयिष्यतीत्यत आह नाप्यारोपित इति। बौद्धेनान्यत्र तादृशस्य कस्याप्यनभ्युपगमान्नारोपितोऽप्यलीकस्य देशकालानुगम इति भावः।

(४) ननु विकल्पविषयाणामलीकानां भेदाग्रहादलीकत्वमात्रग्रह एवानुगतत्वमानमित्यभिप्रायेणाशङ्कते भेदाग्रहादिति।

(५) संवृत्तिरूपकल्पनायाः ज्ञानत्वेन क्षणिकत्वादित्यर्थः।

(६) अलीकानां भेदः पारमार्थिको वा, परमार्थासत्त्वाको वा, आरोपितो वा, आरोपितासत्त्वाको वा अलीको वा, व्यधिकरणो वा? आद्ये भाविकस्येति षड्विकल्पाः प्रदर्शिता दीधितिकृता भगीरथठक्कुरेण च। पारमार्थिकालीकभेदाभावात्कथं तदग्रहणमिति प्रथमविकल्पखण्डनार्थः।

स्तदन्यव्यावृत्तिरूपम्, इति न्यायौ स्त इति चेत्" । न.(१) कालात्ययापदेशात्, नहि प्रथमानस्य निष्ठा न्यायसाध्या नाम, प्रथनशरीरन्तु चिन्तितमेवेति निष्फलः प्रयासः । (२)यदा चानलीक एव ध्रुवं न्यायस्यानुभवाभासः, तदा कैव कथाऽलीके । नहि तस्याप्रतीयमानमपि किञ्चिदस्ति यन्न्यायेन साध्यमित्युक्तम् ।

(३)किञ्चेदं भावाभावसाधारण्यं न तावदुभयरूपत्वम्, विरोधात् ।(४)नतद्धर्मत्वम्, अनभ्युपगमात् । नहि

सा हि पटादीनां सालक्षण्यव्यवहारहेतुः अघटात्मानः पटादय इति । तथा पटत्वमप्यत्यन्तविलक्षणानां पटव्यक्तीनां सालक्षण्यव्यवहारहेतुरिति न्यायौ स्त इति । प्रथनशरीरमिति । विधेरेव प्रथनमिति चिन्तितमिति । विशेषतस्त्वलीकविषये न्यायस्यानवकाश इत्याह यदा चेति । विशेषमाह नहि तस्येति । उक्तमिति । प्रथमानरूपाचेत्यत्रोक्तमिति ।

---

(१) उभयत्रापि प्रयोगे बाधदोषमाह नेति । बाधमेव विवृणोति नहीत्यादिना । यद्रूपेण प्रथते तस्य सैव निष्ठा, प्रथनं च विधिरवेनैवेति ताद्रूप्यमेव तस्येति निषेधरूपतासाधनं धर्मिग्राहकप्रमाणबाधितमित्यर्थः । यदि च निषेधरूपतया प्रथनं तदा तत एव ताद्रूप्यसिद्धौ किमनुमानेनेति भावः ।

(२) यदेति । अनौष्ण्यसाधकमप्यनुमानमौष्ण्यग्राहिप्रत्यक्षं बाधते चेत् तदाऽलीकसाधकं सुतरां तद्विरोधि प्रत्यक्षं बाधिष्यत इत्यर्थ इति मिश्राः । ननु प्रत्यक्षमपि स्वविषये न्यायं बाधतां विषयान्तरेऽलीके न्यायप्रवृत्ति स्यादेवेत्यत आह नहीति ।

(३) किञ्च न्यायोऽपि विचारसहो नेत्यभिप्रायेणाह किञ्चेति । उभयरूपत्वं भावभावस्वरूपत्वम्, कुत इत्यत आह विरोधादिति । एकस्य भावाभावात्मकत्वासम्भवादित्यर्थः ।

(४) न तद्धर्मत्वमिति । न च गोत्वादेर्भावाभावोभयधर्मत्वमस्माभिरभ्युपेयते, भावधर्मत्वेऽपि तस्याभावधर्मत्वानभ्युगमादिति भावः ।

तथा भवितुमर्हति। (१)तस्य हि देशकालानुगमो न स्वाभाविकः,(२)तुच्छत्वात्। न काल्पनिकः, तस्याः क्षणिकत्वात्। (३)नारोपितः, अन्यत्राप्यप्रसिद्धेः।

(४)"भेदाग्रहादेकत्वमात्रमनुसन्धीयत इति चेत्"। न, भाविकस्य भेदस्याभावात्, भावे वा काल्पनिकत्व-

---

देशकालानुगमः साधारण्यमित्यर्थः। तस्या इति। तस्याः=कल्पनायाः, [५]क्षणिकत्वाद्देशकालानुगमाभावात्कथं तदधीनोऽलीकस्यानुगम इति। एकत्वमात्रमिति। मात्रशब्देन देशकालानुगमो व्यवच्छिद्यत इति। परमार्थसतो वा भेदस्याग्रहः, परमार्थासतो वा आरोपितासत्त्वस्य वेति विकल्प्य दूषणमाह न (६)भाविकस्येति। परमार्थसत इत्यर्थः। काल्पनिकत्वेति। अंशांशिभावस्य काल्पनिकत्वादलीकस्य भेदांशोऽ-

---

(१) अलीकस्य।

(२) अत्र भाविकः स्वाभाविक इति व्याख्यानान्मिश्रमते भाविक इति पाठो द्रष्टव्यः। तुच्छत्वान्निःस्वभावत्वात्। ननु संवृत्तिरूपायाः कल्पनायाः गोत्वादावलीके स्वकीयोऽनुगमः स्यादत आह न काल्पनिक इति।

(३) ननु गोत्वादि यद्यप्यलीकमननुगतं च तथाप्यन्यत्र दृष्टं देशत्वानुगमं तत्रारोपयिष्यतीत्यत आह नाप्यारोपित इति। बौद्धेनान्यत्र तादृशस्य कस्याप्यनभ्युपगमान्नारोपितोऽप्यलीकस्य देशकालानुगम इति भावः।

(४) ननु विकल्पविषयाणामलीकानां भेदाग्रहादलीकत्वमात्रग्रह एवानुगतत्वमानमित्यभिप्रायेणाशङ्कते भेदाग्रहादिति।

(५) संवृत्तिरूपकल्पनायाः ज्ञानत्वेन क्षणिकत्वादित्यर्थः।

(६) अलीकानां भेदः परमार्थिको वा, परमार्थासत्ताको वा, आरोपितो वा, आरोपितासत्ताको वा अलीको वा, व्यधिकरणो वा? आद्ये भाविकस्येति षड्विकल्पाः प्रदर्शिता दीधितिकृता भगीरथठक्कुरेण च। पारमार्थिकालीकभेदाभावात्कथं तदग्रहणमिति प्रथमविकल्पखण्डनार्थः।

स्तदन्यव्यावृत्तिरूपम्, इति न्यायौ स्त इति चेत्" । न,(१) कालात्ययापदेशात्, नहि प्रथमानस्य निष्ठा न्यायसाध्या नाम, प्रथनशरीरन्तु चिन्तितमेवेति निष्फलः प्रयासः । (२)यदा चानलीक एव ध्रुवं न्यायस्यानुभवाभासः, तदा कैव कथाऽलीके । नहि तस्याप्रतीयमानमपि किञ्चिदस्ति यन्न्यायेन साध्यमित्युक्तम् ।

(३)किञ्चेदं भावाभावसाधारण्यं न तावदुभयरूपत्वम्, विरोधात् । (४)नतद्धर्मत्वञ्च, अनभ्युपगमात् । नहि

सा हि पटादीनां सालक्षण्यव्यवहारहेतुः अघटात्मानः पटादय इति । तथा पटत्वमप्यत्यन्तविलक्षणानां पटव्यक्तीनां सालक्षण्यव्यवहारहेतुरिति न्यायौ स्त इति । **प्रथनशरीरमिति** । विधेरेव प्रथनमिति चिन्तितमिति । विशेषतस्त्वलीकविषये न्यायस्यानवकाश इत्याह **यदा चेति** । विशेषमाह **नहि तस्येति** । **उक्तमिति** । प्रथमानरूपाच्चेत्यत्रोक्तमिति ।

---

(१) उभयत्रापि प्रयोगे बाधदोषमाह नेति । बाधमेव विवृणोति नहीत्यादिना । यद्यद्रूपेण प्रथते तस्य सैव निष्ठा, प्रथनं च विधित्वेनैवेति ताद्रूप्यमेव तस्येति निषेधरूपतासाधनं धर्मिग्राहकप्रमाणबाधितमित्यर्थः । यदि च निषेधरूपतया प्रथनं तदा तत एव ताद्रूप्यसिद्धौ किमनुमानेनेति भावः ।

(२) यदेति । अनौष्ण्यसाधकमप्यनुमानमौष्ण्यग्राहिप्रत्यक्षं बाधते चेत् तदाऽलीकसाधकं सुतरां तद्विरोधि प्रत्यक्षं बाधिष्यत इत्यर्थ इति मिश्राः । ननु प्रत्यक्षमपि स्वविषये न्यायं बाधतां विषयान्तरेऽलीके न्यायप्रवृत्तिः स्यादेवेत्यत आह नहीति ।

(३) किञ्च न्यायोऽपि विचारसहो नेत्यभिप्रायेणाह किञ्चेति । उभयरूपत्वं भावभावस्वरूपत्वम्, कुत इत्यत आह विरोधादिति । एकस्य भावाभावात्मकत्वासम्भवादित्यर्थः ।

(४) न तद्धर्मत्वमिति । न च गोत्वादेर्भावाभावोभयधर्मत्वमस्माभिरभ्युपेयते, भावधर्मत्वेऽपि तस्याभावधर्मत्वानभ्युपगमादिति भावः ।

रान्तरमाश्रित्य स्यादेवेति चेत्" । (१)एवन्तर्हि तमेव प्रकारभेदमुपादाय विधिव्यवस्थायां को विरोधो येन प्रतिबन्धः सिद्ध्येत् । (२)"तस्य विधिरूपतायामस्तिना किमधिकमुपनेयमिति चेत्" । (३)निषेधरूपत्वेऽपि नास्तिना किमधिकमपनेयमिति समानम् । "(४)अत एव साधारण्यमिति चेत्" । तथापि किं तदुभयात्मकमुभय·

देनोभयसामानाधिकरण्यं स्यादेवेति । एतदन्यथासिद्धिं विवृण्वन् परिहरति एवन्तर्हीति । सामान्येऽपि विधिरूपसामान्येऽपि प्रकारभेदेनास्तिविधिव्यवस्थायां को विरोधः, अतो विपक्षे साधकाभावादन्यथासिद्ध्यभावेन प्रतिबन्धे न सिद्ध्येदिति । तस्य सामान्यस्य विधिरूपत्वे सद्रूपत्वे गोशब्देनैवास्तिप्रतीतेरस्तिपदेन किमधिकमुपनेयम् इति शङ्कते तस्येति । अत एवेति । नहि गोत्वस्य निषेधात्मकत्वमेव रूपं किन्तु विधिनिषेधसाधारण्यमिति । किमेतदिति । किमेतदुभयसाधारण्यमुभयात्म·

---

(१) तदुक्तप्रकारान्तरेणैव विधेरपि गोत्वस्यास्तिनास्तिसामानाधिकरण्यं नान्यव्यावृत्तिरूपतासाधनायालमन्यथासिद्धेरित्याह तर्हीति । प्रतिबन्धः–यद्भावाभावसाधारणं तदन्यव्यावृत्तिनिष्ठमिति प्रतिबन्धः ।

(२) शङ्कते तस्येति । तथाच गौरित्यनेनैवास्तित्वे लब्धेऽस्तीतिपुनरुक्तमिति शङ्कार्थः । नास्तीति विरुद्धमित्यपि द्रष्टव्यमिति मिश्राः ॥

(३) निषेधेति । नास्तीति पुनरुक्तमस्तीति विरुद्धमिति समानमित्यर्थः ।

(४) अस्मादेव विरोधपौनरुक्त्यभयादेव भावाभावसाधारण्यात्मकं गोत्वं न निषेधात्मकमात्रमित्यस्मदभिप्रायः । समाधत्ते तथापीति । उभयात्मकत्वे–भावाभावात्मकत्वम्, उभयपरिहारः–न भावरूपं नाप्यभावरूपम् । तदाह यद्यपीति । परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिः [illegible] [illegible] [illegible] ।

गोत्वमभावस्यापि धर्म इत्यभ्युपगम्यते। न तद्धर्मित्वम्, अनेकान्तात्। (१)व्यक्तिरपि भावाभावधर्मशालिनी न निषेधैकरूपेति। न तदुभयसादृश्यम्, असम्भवात्। अतन्निवृत्त्यैव तथात्वे साध्याविशेषात्। नाप्यस्तिनास्ति-सामानाधिकरण्यम्(२), विरोधात्, अन्यथासिद्धेश्च। नहि यदस्ति तदेव नास्तीतिप्रत्ययगोचरः स्यात्। "प्रका-

(३)तद्धर्मित्वमिति। भावाभावधर्मित्वमिति। न तदुभयेति। भावाभावात्मकोभयसादृश्यमिति। असम्भवात्कथं विधिसादृश्यं निषेधसादृश्यं चैकस्य सम्भवेदिति(४)। अथ गोत्वस्यातद्व्यावृत्तिरूपत्वाद्भावाभावयोरप्यतद्व्यावृत्तत्वात्तेन रूपेण तत्सादृश्यमिति चेत्तत्राह (५)अतदिति। गोत्वस्यातद्व्यावृत्तिरूपत्वमेव साध्यं कथं तदेव हेतुशरीरे तु प्रविशेदिति। सामानाधिकरण्यमिति। भावाभावसाधारण्यमिति शेषः। विरोधं दर्शयति नहीति(६)। प्रकारान्तरमिति(७)। एकस्यैव पदार्थस्यैकत्रास्तित्वमन्यत्र नास्तित्वमिति प्रकारभे-

(१) अनैकान्तिकत्वमेवाह व्यक्तिरपीति। विधित्वस्यापि व्यक्तौ सत्त्वात्स्वाभावनिषेधात्मकव्यक्तेरपि न निषेधैकस्वभावत्वमिति व्यभिचार इति भावः।

(२) अस्तिनास्तिप्रत्ययविषयत्वं, तदुभयपदवाच्यत्वं वेति कल्पलता।

(३) ननु जातित्वगुणात्यन्ताभावोभयधर्मिगोत्ववदुभयधर्मित्वमेव भावाभावसाधारण्यं स्यादत आह न तद्धर्मित्वमिति।

(४) भावाभावयोर्हि सादृश्यं तदुभयवृत्तितायां गोत्वादेर्भवेत् न चैतत्सम्भवतीत्यर्थः।

(५) ननु भावे चाभावे चातद्व्यावृत्तिरस्त्येवेति तत्स्वरूपं गोत्वं कथं तदुभयसादृश्यं न भवेदित्यत आह अतद्व्यावृत्त्यैवेति मिश्राः। गोत्वादेरतद्व्यावृत्तिरूपतायां सिद्धायां तथा स्यात्तद्रूपता च न सिद्धेत्यर्थः। (६) एकस्य विधिनिषेधप्रत्ययागोचरत्वादित्यर्थः।

(७) अन्यथासिद्धिं विवरीतुमाशङ्कते प्रकारान्तरमिति। आश्रयनाशानाशप्रयुक्तमस्तिनास्तिसामानाधिकरण्यमिति मिश्राः।

रान्तरमाश्रित्य स्यादेवेति चेत्"। (१)एवन्तर्हि नमे-व प्रकारभेदमुपादाय विधिव्यवस्थायां को विरोधो येन प्रतिबन्धः सिध्येत्। (२)"तस्य विधिरूपतायामस्तिना किमधिकमुपनेयमिति चेत्"। (३)निषेधरूपत्वेऽपि ना-स्तिना किमधिकमपनेयमिति समानम्। "(४)अत एव साधारण्यमिति चेत्"। तथापि किं तदुभयात्मकमुभय-

---

देनोभयसामानाधिकरण्यं स्यादेवेति। एतदन्यथासिद्धिं विवृण्वन् परिह-रति एवन्तर्हीति। सामान्येऽपि विधिरूपसामान्येऽपि प्रकारभेदेनास्ति-विधिव्यवस्थायां को विरोधः, अतो विपक्षे साधकाभावादन्यथासिद्ध्य-भावेन प्रतिबन्धो न सिध्येदिति। तस्य सामान्यस्य विधिरूपत्वे तद्रूपत्वे गोशब्देनैवास्तिप्रतीतेरस्तिपदेन किमधिकमुपनीयत इति शङ्कते तस्ये-ति। अत एवेति। नहि गोत्वस्य निषेधात्मकत्वमेव रूपं किन्तु वि-धिनिषेधसाधारण्यमिति। किमेतदिति। किमेतदुभयसाधारण्यमुभयात्म-

---

(१) तदुक्तप्रकारान्तरेणैव विधेरपि गोत्वस्यास्तिनास्तिसामाना-धिकरण्यं नान्यव्यावृत्तिरूपतासाधनायालमन्यथासिद्धेरित्याह तर्हीति। प्रतिबन्धः-यद्भावाभावसाधारणं तदन्यव्यावृत्तिनिष्ठमिति प्रतिबन्धः।

(२) शङ्कते तस्येति। तथाच गौरेतावतैवास्तित्वे लब्धेऽस्तीतिपु-नरुक्तमिति शङ्कार्थः। नास्तीति विरुद्धमित्यपि द्रष्टव्यमिति मिश्राः॥

(३) निषेधेति। नास्तीति पुनरुक्तमस्तीति विरुद्धमिति समान-मित्यर्थः।

(४)अस्मादेव विरोधपरिहारभयादेव भावाभावसाधारण्यात्मकं गोत्वं न निषेधात्मकमात्रमित्याक्षेपाभिप्रायः। समाधत्ते तथापीति। उभ-यात्मकत्वम्-भावाभावात्मकत्वम्, उभयपरिहारः-न भावत्वं नाप्यभावत्व-म्। तदाशयमिति। परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिरिति न्या-यादेव च परपदार्थापत्यवधैनैकत्रान्यात्मकत्वमेकैकात्मकत्वविरहो वा सि-ध्येत् भावाभावात्मकत्वे भावाभावात्मकत्वविरहे वा पर्यवस्येत् तत्र स्वस्मिन्नपि विरोधादिति भावः। अत्र नारायणमतेन किमेतदिति पाठो मूले द्रष्टव्यः।

परिहारो वेत्यशक्यमेतत् । तस्मादस्तिनास्तिभ्यामुपाध्यन्तरोपसम्प्राप्तिः, प्राप्तोपाधिनियमो वेति सार्थकत्वन्तयोः । तदेतद्विधावपि तुल्यम् । (१)शान्ताशेषविशेषत्वादलीकपक्षे कोपाध्यन्तरविधिस्तन्नियमो वेति विशेषदोषः । ततो गोशब्दो गोत्वविशिष्टव्यक्तिमात्राभिधायी पर्यवसितः, तास्तु विप्रकीर्णदेशकालतया नार्थक्रियार्थिप्रार्थनामनुभवितुमीशत इति प्रतिपत्ता विशेषाकाङ्क्षः । सा च तस्याकाङ्क्षा 'अस्ति गोष्ठे कालाक्षी धेनुर्घटोध्नी महाघण्टा नन्दिनी'त्यादिभिर्नियामकैर्विधायकैर्वा निवार्यत इति विधौ न कश्चिद्दोषः ।

कस्वं वा उभयपरिहारो वेति निरूपयितुं न शक्यमुभयत्रापि विरोधादिति, तस्मादेवं परिहर्तव्यं भवतेत्याह (२)तस्मादिति । देशकालाद्युपाध्यन्तरोपसम्प्राप्तिः=अप्राप्तस्यैवोपाध्यन्तरस्य(३)प्राप्तिः, प्राप्तस्यैव नियमो वेति सामान्यविशिष्टव्यक्तिपदार्थत्वपक्षे नियमः, सामान्यमात्रपदार्थत्वपक्षे विधिरिति उपसंहरन्नेव विधौ तु न दोष इत्याह तत इति ।

---

(१) बौद्धपक्षे उपाध्यन्तरोपसंक्रान्तेरसंभवं प्रदर्शयति शान्तेति । अलीकत्वेनैवोपाधिवैशिष्ट्यमसम्भवीति तात्पर्यम् । स्वपक्षेऽस्तिनास्तिसामानाधिकरण्यं समर्थयति तत इति । तास्त्विति । ताः=गोव्यक्तयः । विप्रकीर्णदेशकालवृत्तितया दोहनाद्यर्थिनामुपादित्सां प्राप्तुं नेशते सर्वासां गवां दानादेरशक्यतयोपादित्सोत्पादासंभवात्, अतस्तत्र गोविशेषबोधनायाप्राप्तविधिः, सामान्यतः प्राप्तानां देशादीनां विशेषबोधश्च नियमनेनेति भावः । अत्र वाकारो व्यवस्थितविकल्पार्थ इति मिश्राः ।

(२) निषेधरूपत्वेऽस्तिनास्तिसामानाधिकरण्येन विरोधपौनरुक्त्ये बौद्धेन समाधेये, तथा विधित्वे नैयायिकेनापीत्युपसंहारव्याजेनाह तस्मादिति मिश्राः ।

(३) अप्राप्तस्येति शेषः । देशकालविशेषसत्त्वासत्त्वारूपन्तस्याप्राप्तौ प्रापणं प्राप्तौ तु नियमनमिति दीधितिः । अस्मिन्देशे गौरस्ति अस्मिन्देशे नास्तीत्यादिरूपविधिनियमयोर्बौद्धपक्षेऽसम्भव इति भावः । एतच्चाग्रे स्फुटीभविष्यति ।

(१)"गोत्वविशिष्टसदसद्व्यक्तिमात्रप्रतीतेस्तदेवा-स्त्यादिपदप्रयोगवैफल्यमिति चेत्"। तावन्मात्रप्रतिपत्त्यर्थमेवमेतत्, अधिकप्रतिपत्त्यर्थन्तु तदुपयोगः, तस्य प्रागप्रतीतेरित्युक्तम् ।

यस्तु निपुणम्मन्यो विकल्पमेव पक्षयति स्म–"(२)

अधिकप्रतिपत्त्यर्थमिति । गोत्वाऽस्तित्वकालाद्यधिकप्रतिपत्त्यर्थमिति ।

एवं गोत्वं पक्षीकृत्य तस्या निवृत्तित्वसाधनं निरस्तम्, साधारण्यस्य हेतोर्निरूपयितुमशक्यत्वात्(३) इदानीं तत्परिहाराय निपुणंमन्येन(४) केनचिदुपन्यस्तं पक्षं दूषयितुमुपन्यस्यति यस्त्विति ।

---

(१) अस्तित्वादिकं न धर्म्यतिरिक्तं धर्मधर्मिणोरभेदादित्याशयेनाशङ्कते गोत्वेति । धर्मधर्मिणोर्भेदाभिप्रायेणोत्तरयति तावन्मात्रेत्यादि । धर्मधर्मिणोर्भेदाद्धर्मस्य बोधयितुमशक्यत्वादसतोऽपि पौनरुक्त्यं नेत्यर्थः । अस्त्यादिपदानामपि यदि गोत्वविशिष्टपिण्डप्रतिपत्तिमात्रं फलं तदा भवत्येव पौनरुक्त्यं तदेव तु नास्तीत्यर्थः इति कल्पलता ।

(२) यादृशं ज्ञानं यस्य भावेऽभावेऽपि सति जायते तस्य स न विषय इत्यर्थः । यथा गोज्ञानमश्वे सत्यसत्यपि जायते तस्मादश्वाविषयत्व-रूपसाध्यमपि वर्तते, प्रकृते च गवि सत्यसत्यपि च गोज्ञानं जायत इति तस्य स्वलक्षणगवाविषयत्वसिद्धौ अलीकविषयत्वमेवायाति, तथा चाऽलीकेन भावरूपं गोत्वमिति सिद्धमतद्व्यावृत्तिरूपगोत्वादिपदार्थं गोविकल्पस्येत्यभिप्रायो बौद्धस्यात्र ज्ञेयः ।

(३) किञ्चेदं भावाभावसाधारण्यमित्यादिग्रन्थेन तस्य दुर्वचत्व-प्रतिपादनादित्यर्थः ।

(४) ज्ञानश्रिया बौद्धेन गोत्वमन्यापोहरूपमित्याद्यनुमाने विधिरूपतया प्रतीयमानस्य गोत्वस्य पक्षीकरणे धर्मिणोऽप्रतीयमानतयाऽऽश्रयासिद्धिरिति नैयायिकेन दूषिते तत्परिहाराय विकल्पमेव पक्षयति स्म ज्ञानश्रीरित्यस्य नैपुण्यम् । विकल्पस्यापि विधिरूपतया विधिविषयत्वे पुनरपि बाधकमुद्धरत्येवेति न बाह्यार्थो निपुणता किन्तु नवारतादिवीति मन्यमाने तन्नयोत्तान्निपाद. ।

यज्ज्ञानं यद्भावाभावसाधारणप्रतिभासं न तेन तस्य विषयित्वम्, यथा गोज्ञानस्याश्वेने"त्यादि। (१) तद्यदि गोविकल्पस्याश्वाविषयत्वमेव तद्भावाभावसाधारण्यं गव्यपि ब्राह्ये तथा, ततः साध्याविशिष्टत्वम्।

"अथाऽस्त्यादिविशेषाकाङ्क्षा, तदाऽसाधारण्यम्।

विकल्पमेव न तदर्थमित्यर्थः। (२)यज्ज्ञानं यस्य भावाभावसाधारणप्रतिभासं गोज्ञानमिति न तेनापि विषयवत्त्वं, यथा गोज्ञानस्याश्वेन तद्भावाभावसाधारणप्रतिभासस्य, तथा गोत्वस्यापि बाह्यस्य भावाभावप्रतिभासं गोज्ञानमिति न तेनापि विषयवत्त्वं तस्येत्यर्थः। दृष्टान्ते हेतोर्यादृशं रूपं सम्भाव्यते तादृशमेव रूपं पक्षे विवक्षितं चेत्,(३)ततः साध्याविशिष्टत्वादसिद्धता स्यादित्याह तत इति।

अथ यथाविधं पक्षे सिद्धं तदेव विवक्ष्येत तदाऽसाधारण्यं स्यादित्याहाथेति(४)। यथा हि गवादिवस्तुविषयत्वेन सम्प्रतिपन्नानिर्विकल्पका·

---

(१) अत्र यदि गोभावाभावसाधारण्यं गवाविषयत्वमेव तदा साध्याविशिष्टत्वमित्याह तद्यदीति। गोज्ञानस्याश्वभावाभावसाधारण्यादश्वाविषयत्वमिव बाह्यगवादिभावाभावसाधारण्याद्गोऽविषयकत्वं वादिनाङ्गीकर्तव्यं तत्र च भावाभावसाधारण्यं यदि तदाविषयत्वं तर्हि साध्याविशिष्टत्वादसिद्धो हेतुरित्यभिप्रायः।

(२) गोज्ञानं न गोविषयं गोभावाभावसाधारणत्वात् अश्वज्ञानवत्, अयं गौरिति विकल्पो न गोविषयकः तद्भावाभावसाधारणत्वात् गां यद्यानेति गोविकल्पवदिति वा मानार्थ इति मिश्राः।

(३) दृष्टान्ते गोज्ञानस्याश्वाविषयत्वरूपे, हेतोः अश्वभावाभावसाधारण्यरूपस्य यादृशं रूपं अश्वाविषयत्वं संभाव्यते, तादृशं रूपं गवाविषयत्वं पक्षे गोज्ञाने विवक्ष्यते चेत्तत इत्यर्थः।

(४) ननु यो विकल्पो यत्रास्त्यादिविशेषाकाङ्क्षामुत्थापयति स तेन विषयेण विषयी (न) भवतीति व्याप्तिर्विवक्षितेत्यत आहाथास्त्यादीति मिश्राः। गोविकल्पस्याश्वगोचराकाङ्क्षोत्थापकत्वेनाश्वाविषयत्वं यथा तथा गोगोचराकाङ्क्षोत्थापकत्वेन गवाविषयत्वं साध्यं, तत्र गोविकल्पस्याश्वगोचराकाङ्क्षोत्थापकत्वमेव नास्ति येनाश्वाविषयत्वं प्रसाध्य तद्दृष्टान्तेन गवाविषयत्वं सेत्स्यतीत्यर्थः।

न ह्युदाहृतो गोविकल्पोऽश्वास्त्यादिविशेषमाकाङ्क्षति। (१)नियमविधौ तु विरोध एव। न ह्यतद्विषयस्य तद्विशेषनियमाकाङ्क्षा नाम, गोज्ञानस्याश्वविशेषनियमाकाङ्क्षाप्रसङ्गात्। (२)"तदीयसदसत्त्वानुपदर्शनं चेत्" तद्यदि स्वरूपमेव ततोऽसिद्धिर्दोषः। नहि गोविकल्पो गोस्वरूपं नोपदर्शयतीति मम कदापि सिद्धम्, तव चाद्यापि। "उपाध्यन्तरं चेत्"(३) अनैकान्तः। नहि यो

द्विपक्षादस्त्यादिविशेषाकाङ्क्षालक्षणस्य हेतोर्व्यावृत्तिस्तया सपक्षादपीत्यसाधारण्यमिति। नियमविधौ त्विति। यदाऽस्त्यादिशब्दा नाप्राप्तविषयाः, किन्तु नियमविधायका भवन्ति तदा नियमस्य पक्षप्राप्त्यपेक्षत्वाद्गोविकल्पेन गोस्वरूपेऽवगते तद्विशेषास्तित्वादौ च पाक्षिकतयाऽवगते नियमविध्यवसरात्तद्विशेषनियमाकाङ्क्षायास्तद्विषयत्वलक्षणविवक्षाया एव विरुद्धत्वमिति। तद्यदीति। सदसत्त्वं यदि स्वरूपलक्षणमित्यर्थः(४)। अन्योऽपि विचारसमाप्तेः प्रागपीति(!)(५)। उपाध्यन्तर-

---

(१) ननु तद्धर्मनियामकत्वं तदविषयत्वे हेतूकर्तव्यमित्यत आह नियमेति। गेहे गोष्ठे वा गौरिति तद्धर्मनियामकत्वं तद्विषयतया व्याप्तमतो विरोधात्तदविषयतां न साधयतीत्यर्थः। विरोधमेवाह नहीत्यादिना। अतद्विषयस्यापि तद्विशेषनियमाकाङ्क्षायामश्वाविषयत्वेनैवोभयसिद्धस्य गोविकल्पस्याश्वविशेषनियमाकाङ्क्षा स्यात्तच्च विरुद्धमित्यर्थः।

(२) ननु गोविकल्पस्य गोस्वलक्षणसदसत्त्वानुपदर्शकत्वाद्गोस्वलक्षणाविषयत्वं सेत्स्यतीत्यभिप्रायेणाशङ्कते तदीयेति। मम=नैयायिकस्य, मत इति शेषः। तव=बौद्धस्य मते, अधुनापि बौद्धेन यत्ने क्रियमाणेऽपि गोज्ञानस्य गोस्वरूपानुपदर्शकत्वं न साधितमित्यभिप्रायः।

(३) ननु सदसत्त्वं न वस्तुरूपं येनासिद्धिः स्यात्, अपि तु सत्त्वासत्त्वयोस्तद्गतधर्मयोरनुपदर्शकत्वं हेतुः क्रियत इत्याशंकयाहानैकान्त इति। धर्मानुपदर्शकमपि धर्म्युपदर्शकं भवतीत्यनैकान्त इत्यर्थः।

(४) तदा तदनुपदर्शकत्वं हेतुः स्वरूपासिद्ध इति भावः।

(५) अस्मादर्शपुस्तके कतिपयपाठो भ्रष्ट इति प्रतिभाति।

यज्ज्ञानं यद्भावाभावसाधारणप्रतिभासं न तेन तस्य विषयित्वम्, यथा गोज्ञानस्याश्वेने"त्यादि। (१) तद्यदि गोविकल्पस्याश्वाविषयत्वमेव तद्भावाभावसाधारण्यं गव्यपि बाह्ये तथा, ततः साध्याविशिष्टत्वम्।

"अथाऽस्त्यादिविशेषाकाङ्क्षा, तदाऽसाधारण्यम्।

विकल्पमेव न तदर्थमित्यर्थः। (२)यज्ज्ञानं यस्य भावाभावसाधारणप्रतिभासं गोज्ञानमिति न तेनापि विषयवत्त्वं, यथा गोज्ञानस्याश्वेन तद्भावाभावसाधारणप्रतिभासस्य, तथा गोत्वस्यापि बाह्यस्य भावाभावप्रतिभासं गोज्ञानमिति न तेनापि विषयवत्त्वं तस्येत्यर्थः। दृष्टान्ते हेतोर्यादृशं रूपं सम्भाव्यते तादृगेव रूपं पक्षे विवक्षितं चेत्,(३)ततः साध्याविशिष्टत्वादसिद्धता स्यादित्याह तत इति।

अथ यथाविधं पक्षे सिद्धं तदेव विवक्ष्येत तदाऽसाधारण्यं स्यादित्याहाथेति(४)। यथा हि गवादिवस्तुविषयत्वेन सम्प्रतिपन्नानिर्विकल्पका-

---

(१) अत्र यदि गोभावाभावसाधारण्यं गवाविषयत्वमेव तदा साध्याविशिष्टत्वमित्याह तद्यदीति। गोज्ञानस्याश्वभावाभावसाधारण्यादश्वाविषयत्वमिव बाह्यगवादिभावाभावसाधारण्याद्गोऽविषयकत्वं बौद्धेनाङ्गीकर्तव्यन्तत्र च भावाभावसाधारण्यं यदि तदाविषयत्वं तर्हि साध्याविशिष्टत्वादसिद्धो हेतुरित्यभिप्रायः।

(२) गोज्ञानं न गोविषयं गोभावाभावसाधारणत्वात् अश्वज्ञानवत्, अयं गौरिति विकल्पो न गोविषयकः तद्भावाभावसाधारणत्वात् गां बधानेति गोविकल्पवदिति वा मानार्थ इति मिश्राः।

(३) दृष्टान्ते गोज्ञानस्याश्वाविषयत्वरूपे, हेतोः अश्वभावाभावसाधारण्यरूपस्य यादृशं रूपं अश्वाविषयत्वं संभाव्यते, तादृशं रूपं गवाविषयत्वं पक्षे गोज्ञाने विवक्ष्यते चेत्तत इत्यर्थः।

(४) ननु यो विकल्पो यत्रास्त्यादिविशेषाकाङ्क्षामुत्थापयति स तेन विषयेण विषयी (न) भवतीति व्याप्तिर्विवक्षितेत्यत आहाथास्त्यादीति मिश्राः। गोविकल्पस्याश्वगोचराकाङ्क्षोत्थापकत्वेनाश्वाविषयत्वं यथा तथा गोगोचराकाङ्क्षोत्थापकत्वेन गवाविषयत्वं साध्यं, तत्र गोविकल्पस्याश्वगोचराकाङ्क्षोत्थापकत्वमेव नास्ति येनाश्वाविषयत्वं प्रसाध्य तद्दृष्टान्तेन गवाविषयत्वं सेत्स्यतीत्यर्थः।

धर्मिबोधेऽपि हि धर्माणां कस्यचिद्बोधः कस्यचिदबोधश्चेत्युपकारभेदान्नियमः स्यात्, उपकारभेदश्च शक्तिभेदाद्भवेत्। नचैवं प्रकृते, अनवस्थाप्रसङ्गात्। ततः शक्तेरभेदादुपकाराभेदे सर्वोपाधिसहितबोधोऽबोधो वेति द्वयी गतिरिति प्रतिबन्धसिद्धिः(१)।"

उपकारभेदात्तद्बोधः तद्बोधव्यवस्थापकस्य प्रतिविषयं क्रियमाणस्योपकारस्य भेदादिति। अनवस्थाप्रसङ्गादिति। शक्त्युपकाररूपधर्मबोधव्यवस्थासिद्ध्यर्थमप्युपकारान्तरशक्त्यन्तरकल्पनायामनवस्थाप्रसङ्गादिति। शक्तेरभेदादिति। शक्तेः स्वतः शक्तिमतश्चाभेदादिति व्याख्येयम्। उपकाराभेद इत्यत्राप्येवं, तथाचोक्तं परैः—

यस्यापि नानोपाधिभिर्धर्मैराहिकाऽर्थस्य भेदिनः।
नानोपाध्युपकाराङ्गशक्त्यभिन्नत्वमन्यथा॥
सर्वात्मनोपकार्यस्य को भेदः स्यादनिश्चितः।
एकोपकारके ग्राह्ये नोपकारास्ततोऽपरे॥

मिति निर्धारणे षष्ठी। धर्मिज्ञानेऽपि कश्चिद्धर्मो गृह्यते कश्चिन्नेत्युपकारभेदान्नियमः स्यात्, एवमुपकारेऽपि कर्तव्ये उपकारान्तरस्य [illegible] शक्त्यन्तरापेक्षायामनवस्थेत्युपकारशक्त्योरभेदो [illegible] धिविशिष्टधर्मिग्रहे सकलोपाधिविशिष्टतद्ग्रहः स्यादित्यर्थः। तदानीं च विकल्पानां स्वलक्षणाविषयत्वमात्रं परस्योद्दिष्टं न तु [illegible] त्वमपि तत्र मानानुपदर्शनादिति कल्पलता।

(१) इदमत्र पूर्वपक्षतात्पर्यम्—ज्ञायमाने धर्मिणि धर्माणां यदि धर्मिणि सत्तामात्रेण तदा युगपत्सर्वधर्मग्रहण प्रसङ्गः [illegible], यदि [illegible] धर्मिजनितज्ञानानुकूलोपकारशालित्वेन तदाप्युपकार [illegible] विशेषात्सर्वत्रोपकाराधानात्सर्वग्रहणापत्तिः, [illegible] शालित्वेन चेदुपकारजननं तदा सा शक्तिर्भेदाऽभेदा वा, आद्ये सर्वधर्मग्रहणप्रसङ्गः, अनेका चेत्तज्जननायामेव [illegible] शक्तीनां धर्मिस्वरूपमात्राधीनत्वे धर्मिकारणाधीनत्वे वा शक्तिभेदानुपपत्तिः, शक्तिभेदेऽपि [illegible] पूर्वोक्त [illegible] धर्मिण इति।

यस्योपाध्यन्तरं नोपदर्शयेत् तामपि न दर्शयेदिति नियमः ।

(१)"ननु नियम एव, तथापि एतत् [illegible] धर्मं न तत् तत्समवेतमुपदर्शयेत्, यथा गोविकल्पशब्दौ तुरगं । तथाच तौ गवमपि नीलत्वापेक्षयेति [illegible]मिति । सत्तासामान्यरूपं वा देशकालादिविशेषणस्वरूपं वेति । नहीति । (२)धर्मिणस्तदनुपदर्शकस्यापि तदुपदर्शकत्वं न दृष्टमित्यभिप्रायः ।

(३)नीलत्वापेक्षयेति । तद्धर्मानुपदर्शने नीलादिधर्मापेक्षयोपदर्शयत इत्यर्थः । केचित्तु कुतो नीलानुपदर्शकत्वमित्याकाङ्क्षायां हेतुकथा इति व्याचक्षते, नीलानपेक्षया नीलादिजिज्ञासादर्शनाज्जिज्ञासायाश्चाज्ञानविषयत्वादित्यर्थः । ननु तद्धर्मानुपदर्शकत्वस्य तदुपदर्शकत्वे विपक्षे किं बाधकं तदभावे वा कुतः प्रतिबन्धसिद्धिस्तत्राह (४)धर्मिबोधे इति ।

---

(१) सदसत्त्वमात्रानुपदर्शकत्वहेतुना गोविकल्पस्य गोरूपानवबोधकत्ववत् धर्मान्तरानुपदर्शकत्वहेतुना तत्साधयितुमाशङ्कते नन्वित्यादिना । तथाच यत्समवेतं धर्मं नोपदर्शयति इति नियम एव, एवं च गौरिति विकल्पः शब्दो वा गोगतं नीलादि नोपदर्शयत्यतो गामपि नोपदर्शयति, तत्समवेतधर्मविषयतया व्याप्या तद्विषयता च गोविकल्पशब्दाभ्यां निवर्तमाना तद्विषयतामादाय निवर्तत इत्यभिप्रायः ।

(२) धर्मानुपदर्शकस्यापि धर्म्युपदर्शकत्वे दृष्टान्तमाह धर्मिगतेति ।

(३) ननु गोशब्दविकल्पयोर्गोत्वात्मकधर्मोपदेशकत्वाद्धेत्वसिद्धिरत आह नीलत्वादीति । तद्बोधनेऽपि नीलत्वादेरबोधनमस्त्येवेति यावत्तद्गतधर्मानुपदर्शकत्वं हेतुरित्यर्थ इति म०ठक्कुरः । तन्निष्ठयावद्धर्माग्राहकत्वं हेतुरिति गुणानन्दः । नारायणेन तु तद्धर्मानुपदर्शनरूपहेतोर्नीलाद्यपेक्षया न तु गोत्वाद्यपेक्षयाऽत्र तद्धर्मानुपदर्शकत्वमित्यर्थः कृतोऽन्यथाऽसिद्धिः स्यादिति तत्तात्पर्यम् । व्याख्यान्तरे तु जिज्ञासितधर्मानुपदर्शकत्वं हेतूकृतो गोत्वस्य च ज्ञातत्वेन जिज्ञासाविषयत्वाभावान्न तदुपदर्शकत्वमादाय सिद्धसाधनमिति भावः । अत्रास्वरसबीजं स्वयमेव सुधीभिर्विभावनीयम् ।

(४) व्याप्तिमेव दर्शयति धर्मिबोध इति मिश्राः । कुले धर्माणा-

धर्मिबोधेऽपि हि धर्माणां कस्यचिद्बोधः कस्यचिदबोधश्चेत्युपकारभेदान्नियमः स्यात्, उपकारभेदश्च शक्तिभेदाद्भवेत् । नचैवं प्रकृते, अनवस्थाप्रसङ्गात् । ततः शक्तेरभेदादुपकाराभेदे सर्वोपाधिसहितबोधोऽबोधो वेति द्वयी गतिरिति प्रतिबन्धासिद्धिः(१) ।"

उपकारभेदात्तद्बोधः तद्बोधव्यवस्थापकस्य प्रतिविषयं क्रियमाणस्योपकारस्य भेदादिति । **अनवस्थाप्रसङ्गादिति ।** शक्त्युपकाररूपधर्मबोधव्यवस्थासिद्ध्यर्थमप्युपकारान्तरशक्त्यन्तरकल्पनायामनवस्थाप्रसङ्गादिति । **शक्तेरभेदादिति ।** शक्तेः स्वतः शक्तिमतश्चाभेदादिति व्याख्येयम् । **उपकाराभेद** इत्यत्राप्येवं, तथाचोक्तं परैः—

> यस्यापि नानोपाधेर्धीर्ग्राहिकाऽर्थस्य भेदिनः ।
> नानोपाध्युपकाराङ्गशक्त्यभिन्नत्वमन्यथा ॥
> सर्वात्मनोपकार्यस्य को भेदः स्यादनिश्चितः ।
> एकोपकारके ग्राह्ये नोपकारास्ततोऽपरे ॥

मिति निर्धारणे षष्ठी । धर्मिज्ञानेऽपि कश्चिद्धर्मो गृह्यते कश्चिन्नेत्युपकारभेदान्नियमः स्यात्, एवमुपकारेऽपि कर्तव्ये उपकारान्तरस्य शक्तावपि शक्त्यन्तरापेक्षायामनवस्थेत्युपकारशक्त्योरभेदो वाच्यस्तथाचैकोपाधिविशिष्टधर्मिग्रहे सकलोपाधिविशिष्टतद्ग्रहः स्यादित्यर्थः । तथाचात्र विकल्पानां स्वलक्षणाविषयत्वमात्रं परस्योद्देश्यं न तु व्यावृत्तिविषयत्वमपि तत्र मानानुपदर्शनादिति कल्पलता ।

(१) इदमत्र पूर्वपक्षतात्पर्यम्—ज्ञायमाने धर्मिणि धर्माणां यदि धर्मिणि सत्तामात्रेण तदा युगपत्सर्वधर्मग्रहणं प्रसज्येत, यदि च धर्मिजनितज्ञानानुकूलोपकारशालित्वेन तदाप्युपकारजननं स्वरूपेण चेद् विरोधात्सर्वत्रोपकाराधानाद्युगपत्सर्वग्रहणापत्तिः, तदनुकूलशक्तिशालित्वेन चेदुपकारजननं तदा सा शक्तिरेकाऽनेका वा, आद्ये सर्वधर्मग्रहणप्रसङ्गः, अनेका चेत्तज्जननायानेकशक्त्यन्तराभ्युपगमेऽनवस्था, शक्तीनां धर्मिस्वरूपमात्राधीनत्वे धर्मिकारणाधीनत्वे वा शक्तिभेदानुपपत्तिः, शक्तिभेदेऽपि [illegible] पूर्वोक्त[illegible]दबोध एव धर्मिण इति ।

यस्योपाध्यन्तरं नोपदर्शयेत् नासौ तद्ग्राहीति नियमः।

(१)"ननु नियम एव, तथाहि यद् यत्समवेतधर्मबोधकं न तत् तत्स्वरूपबोधकं, यथा गोविकल्पशब्दौ तुरगे। तथाच तौ गव्यपि नीलत्वापेक्षयेति व्यापकानुपलब्धि:।

मिति। सत्तासामान्यरूपं वा देशकालादिविशेषसम्बन्धरूपं वेति। नहीति। (२)धर्मिगतरसाद्यनुपदर्शकस्यापि चक्षुरादेर्धर्मिग्राहकत्वं दृष्टमित्यभिप्रायः।

(३)नीलत्वापेक्षयेति। तद्धर्मानुपदर्शनं नीलादिधर्मापेक्षयोपदर्श्यत इत्यर्थः। केचित्तु कुतो नीलाद्यनुपदर्शकत्वमित्यपेक्षायां हेतुरुच्यत इति व्याचक्षते, नीलाद्यपेक्षया नीलादिजिज्ञासादर्शनाज्जिज्ञासायाश्चाज्ञानविषयत्वादित्यर्थः। ननु तद्धर्मानुपदर्शकत्वस्य तदुपदर्शकत्वे विपक्षे किं बाधकं तदभावे वा कुतः प्रतिबन्धसिद्धिस्तत्राह (४)धर्मिबोध इति।

---

(१) सद्वत्त्वमात्रानुपदर्शकत्वहेतुना गोविकल्पस्य गोरूपानवबोधकत्ववत् धर्मान्तरानुपदर्शकत्वहेतुना तत्साधयितुमाशङ्कते नन्वित्यादिना। तथाच यद्यत्समवेतं धर्मं नोपदर्शयति इति नियम एव, एवं च गौरिति विकल्पः शब्दो वा गोगतं नीलादि नोपदर्शयत्यतो गामपि नोपदर्शयति, तत्समवेतधर्मविषयतया व्याप्या तद्विषयता च गोविकल्पशब्दाभ्यां निवर्तमाना तद्विषयतामादाय निवर्तेत इत्यभिप्रायः।

(२) धर्मानुपदर्शकस्यापि धर्म्युपदर्शकत्वे दृष्टान्तमाह धर्मिगतेति।

(३) ननु गोशब्दविकल्पयोर्गोत्वात्मकधर्मोपदेशकत्वाद्धेत्वसिद्धिरत आह नीलत्वादीति। तद्बोधनेऽपि नीलत्वादेरबोधनमस्त्येवेति यावत्तद्गतधर्मानुपदर्शकत्वं हेतुरित्यर्थ इति भट्ठक्कुरः। तन्निष्ठयावद्धर्माग्राहकत्वं हेतुरिति गुणानन्दः। नारायणेन तु तद्धर्मानुपदर्शनरूपहेतोर्नीलाद्यपेक्षया न तु गोत्वाद्यपेक्षयाऽत्र तद्धर्मानुपदर्शकत्वमित्यर्थः कृतोऽन्यथाऽसिद्धिः स्यादिति तत्तात्पर्यम्। व्याख्यान्तरे तु जिज्ञासितधर्मानुपदर्शकत्वं हेतूकृतो गोत्वस्य च ज्ञातत्वेन जिज्ञासाविषयत्वाभावान्न तदुपदर्शत्वमादाय सिद्धसाधनमिति भावः। अत्रास्वरसबीजं स्वयमेव सुधीभिर्विभावनीयम्।

(४) व्याप्तिमेव दृढयति धर्मिबोध इति मिश्राः। मूले धर्माणा-

धर्मिबोधेऽपि हि धर्माणां कस्यचिद्बोधः कस्यचिदबोधश्चे त्युपकारभेदान्नियमः स्यात्, उपकारभेदश्च शक्तिभेदाद्भवेत् । नचैवं प्रकृते, अनवस्थाप्रसङ्गात् । ततः शक्तेरभेदादुपकाराभेदे सर्वोपाधिसहितबोधोऽबोधो वेति द्वयी गतिरिति प्रतिबन्धासिद्धिः(१) ।"

उपकारभेदाच्चद्बोधः तद्बोधव्यवस्थापकस्य प्रतिविषयं क्रियमाणस्योपकारस्य भेदादिति । **अनवस्थाप्रसङ्गादिति ।** शक्त्युपकाररूपधर्मबोधव्यवस्थासिद्ध्यर्थमप्युपकारान्तरशक्त्यन्तरकल्पनायामनवस्थाप्रसङ्गादिति । **शक्तेरभेदादिति ।** शक्तेः स्वतः शक्तिमतश्चाभेदादिति व्याख्येयम् । **उपकाराभेद** इत्यत्राप्येवं, तथाचोक्तं परैः--

यस्यापि नानोपाधेर्धीर्धर्माहिकाऽर्थस्य भेदिनः ।
नानोपाध्युपकाराङ्गशक्त्यभिन्नत्वमन्यथा ॥
सर्वात्मनोपकार्यस्य को भेदः स्यादनिश्चितः ।
एकोपकारके ग्राह्ये नोपकारास्ततोऽपरे ॥

मिति निर्धारणे षष्ठी । धर्मिज्ञानेऽपि कश्चिद्धर्मो गृह्यते कश्चिन्नेत्युपकारभेदान्नियमः स्यात, एवमुपकारेऽपि कर्तव्ये उपकारान्तरस्य शक्तावपि शक्त्यन्तरापेक्षायामनवस्थेत्युपकारशक्त्योरभेदो वाच्यस्तथाचैकोपाधिविशिष्टधर्मिग्रहे सकलोपाधिविशिष्टतद्ग्रहः स्यादित्यर्थः । तथाचात्र विकल्पानां स्वलक्षणाविषयत्वमात्रं परस्योद्देश्यं न तु व्यावृत्तिविषयत्वमपि तत्र मानानुपदर्शनादिति कल्पलता ।

(१) इदमत्र पूर्वपक्षतात्पर्यम्-ज्ञायमाने धर्मिणि धर्मज्ञानं यदि धर्मिणि सत्तामात्रेण तदा युगपत्सर्वधर्मग्रहणं प्रसज्ज्येत, यदि च धर्मिजनितज्ञानानुकूलोपकारशालित्वेन तदाप्युपकारजननं स्वरूपेण चेदविरोधात्सर्वत्रोपकाराधानाद्युगपत्सर्वग्रहणापत्तिः, तदनुकूलशक्तिशालित्वेन चेदुपकारजननन्तदा सा शक्तिरेकाऽनेका वा, आद्ये सर्वधर्मग्रहणप्रसङ्गः, अनेका चेत्तज्जननायानेकशक्त्यन्तराभ्युपगमेऽनवस्था, शक्तीनां धर्मिस्वरूपमात्राधीनत्वे धर्मिकारणाधीनत्वे वा शक्तिभेदानुपपत्तिः, शक्तिभेदेऽपि तद्यौगपद्याच्चोपकारस्य ज्ञानस्य च यौगपद्यमिति पूर्वोक्तदूषणप्रसङ्गादबोध एव धर्मिण इति ।

(१)दुष्प्रयुक्तमेतत्, उपाधितद्वतां भेदे प्रतिनियत-सामग्रीबोध्यत्वस्यापि स्वभाववैचित्र्यनिबन्धनत्वात्, तस्यापि स्वकारणाधीनत्वात्, तस्याप्यन्वयव्यतिरेक-सिद्धत्वात्, तस्यापि कार्योन्नेयत्वात् इति।

यत्तु 'शक्तेरभेदादि'त्यादि, तत्तदा शोभेत यदि

दृष्टे तस्मिन्नदृष्टा ये तद्ग्रहे सकलग्रहः(२) ॥ इति।

धर्मव्यतिरेकेण धर्मिणोऽस्मद्दर्शनेऽभावाद्धर्मिदर्शनेऽपि रूपादेरदर्शनं दृष्टमित्येतदपि नास्त्येवेत्यभिप्रायः। ननु स्वभाववैचित्र्यस्याप्रत्यक्षस्य कथं कारणान्वयेऽन्वयः तद्व्यतिरेके व्यतिरेको वाऽवगन्तुं शक्यत इत्याश-ङ्कयाह (३)तस्यापीति। तस्याप्यन्वयस्य व्यतिरेकस्य वा कार्येण बोधाबोधव्यवस्थालक्षणेन स्वभाववैचित्र्यमुन्नीय तद्द्वारेणोन्नयनं सम्भ-वतीत्यर्थः।

श्लोकार्थमनुभाष्य दूषयति (४)यदित्वति। सर्वोपाधिबोधस्य ध-

---

(१) उत्तरमाह दुष्प्रयुक्तमिति। धर्मधर्मिणां भेदस्य साधितत्वा-द्व्यवस्थितसामग्रीबोध्यत्वादेव धर्मिग्रहधर्मग्रहसामग्र्योरयौगपद्ये बोधा-बोधव्यवस्थोपपत्तेः, समानशक्तिकत्वेऽपि स्वभाववैचित्र्याधीनस्य प्रति-नियतसामग्रीवेद्यत्वस्य सम्भवात्तथैव कारणान्वयव्यतिरेकयोः कार्य-वैचित्र्योन्नेयत्वेन कल्पनात् इति समाधानतात्पर्यम्।

(२) उक्तपूर्वपक्षार्थे प्राचीनबौद्धाचार्यसम्मतिमाह यस्यापीति। य-स्य नैयायिकस्यापि मते नानाधर्मवतो धर्मभिन्नस्याऽर्थस्य धर्मिणो ग्रा-हिका बुद्धिः स्वीक्रियते,तन्मतेऽपि नानाधर्मोपकाराङ्गभूतशक्त्यभेदोऽनव-स्थाभिया स्वीकर्त्तव्य एवान्यथा सर्वात्मनोपकार्यस्य धर्मिणो भेदः कथं स्याद्युगपदनेकधर्मज्ञानान्युत्पद्येरन्नित्यर्थः। यदि तु ग्राह्यधर्माणामेक एव बोधानुकूलोपकारकः स्वीक्रियते ततो नापरे उपकारास्तदा तु यस्मि-ञ्श्चिद्धर्मे दृष्टे येषां दर्शनं न जातं तेषामपि तद्धर्मदर्शनाद्ग्रहः स्यादिति कारिकार्थो वेदितव्यः।

(३) सिद्धे बोधकसामग्रीप्रतिनियमे तन्नियामकस्वभाववैचित्र्य-मास्थेयं तदेव तु कुत इत्यत आह तस्यापीति दीधितिः।

(४) शक्तेरभेदादुपकाराभेदे सर्वोपाधिसहितबोधोऽबोधो वेत्यादि

धर्मिमात्राधीनस्तद्बोधमात्राधीनो वा तावन्मात्रबोधसा-मग्र्यधीनो वा यावदुपाधिभेदबोधः स्यात्, न चैवम्।

(१)एतेन भेदाद्धर्मिणः प्रतीतावपि शब्दलिङ्गद्वारा धर्माणां नेत्प्रतीतिः, इन्द्रियद्वारापि मा भूदित्यादिकं तु कर्णस्पर्शे कटिचालनमपास्तम्। (२)तत्तदुपाध्युपलम्भसामग्र्यनिरूपणकाले प्रसञ्जितस्येष्टत्वात्। विचित्रशक्ति-

---

र्मिमात्राधीनत्वपक्षे हि कारणाभेदेऽपि कार्यव्यवस्थाश्रयणमुपकारभेदशक्तिभेदप्रकल्पनं कृत्वा तत्रानवस्थाप्रसङ्गेन(३) यावदुपाधिबोधः सर्वबोधो वा प्रसञ्जयितुं शक्यते, यावदुपाधिबोधः सर्वोपाधिबोध इत्यर्थः। नचैवमिति। (४)प्रतिनियतबोधस्येष्टत्वादिति भावः। उपलम्भसामग्रीसद्भावकाले तर्हि प्रसङ्ग इति चेत्, तत्राह (५)विचित्रशक्ति-

---

त्वप्यति वचिवति मिश्राः। यद्यपि धर्मिमात्राधीनत्वे तद्बोधाधीनत्वे च यौगपद्यबोधनियमो न भवति तथापि तदपि नेष्यत इति भावः।

(१) एतेन धर्माणां भिन्नसामग्रीवेद्यत्वव्युत्पादनेन, धर्मधर्मिणोर्भेदात् धर्मिणो वन्ह्यादेर्ज्ञानेऽपि शब्दलिङ्गाभ्यां यथा वन्ह्यादेः रूपपरिमाणादीनां न ग्रहणं किन्तु वह्निस्वरूपमात्रस्य, तथा प्रत्यक्षमपि धर्मिमात्रविषयं स्यात् प्रमाणानां तुल्यप्रतिभाससामान्यादिति बौद्धकथनं तु कर्णस्पर्शे कटिचालनमित्युपहासः, तद्बीजन्तु एकस्य प्रमाणस्य धर्मविशेषावोधकत्वेनान्यस्यापि तस्य तदवोधकत्वभ्रमः। एवं च शब्दलिङ्गस्वाभाव्यं कर्णस्पर्शः, तद्वत्प्रत्यक्षस्वाभाव्यापादनं कटिचालनमिति। यद्वा यावद्धर्माग्रहणं कर्णस्पर्शः, धर्मिणोऽपि तद्वदग्रहणापादनं कटिचालनमिति मिश्राः।

(२) निरस्यति तत्तदिति। तत्तद्धर्मोपलब्धिसामग्र्यभावकाले प्रत्यक्षेणापि धर्मग्रहणापादनस्येष्टत्वादिति भावः।

(३) उपकारेऽपि उपकारान्तरं शक्तावपि शक्त्यन्तरमित्येवं पूर्वोक्तरीत्याऽनवस्थाप्रसङ्गेनेत्यर्थः। (४) नचैवमित्यत्र हेतुमाह प्रतिनियतेति।

(५) प्रमाणानां धर्मिबोधकत्वाविशेषे धर्मबोधकत्वावोधकत्वलक्षणो विशेषः कुतस्त्य इत्यत आह विचित्रेति। शक्तिवैचित्र्यान्न तुल्यप्रतिभास नियम इत्यर्थः।

त्वाच्च प्रमाणानाम्, लिङ्गस्य प्रसिद्धप्रतिबन्धप्रतिसन्धानशक्तिकत्वात्, शब्दस्य (१)समयसीमविक्रमत्वात्, इन्द्रियस्य त्वर्थशक्तेरप्यपेक्षणात्। (२)ननु सम्यक्तोऽर्थ इत्येव प्रमाणैः प्रमाप्यते, अतिप्रसङ्गात्। यस्य तूपाधेरुपलम्भ एव येन धर्म्युपलभ्यते तस्यानुपलम्भे स तेन नोपलभ्येत इति परं युज्यते, सर्वोपाध्यनुपलम्भे वा, तथाच सिद्धसाधनमिति सङ्क्षेपः।

त्वादिति। अत इन्द्रियस्य दर्शनस्य(३) च तद्धर्मधर्म्युभयग्रहणे सामर्थ्यं युक्तमित्यभिप्रायः। शक्तिवैचित्र्यमेव प्रपञ्चयति **लिङ्गस्येति**। **प्रतिसन्धानशक्तित्वात्**=(४)प्रतिसन्धानरूपसहकारिशक्तित्वादित्यर्थः। **अर्थशक्तेरपी**त्यनेनार्थसम्बन्धादिरूपसहकारिशक्त्या सह समुच्चिनोति(५)। **अतिप्रसङ्गादिति**। चक्षुषा सम्बन्धाविशेषाद्रूपवद्रसादेरपि ग्रहणप्रसङ्गादित्यर्थः। एवं धर्म्युपलम्भे सर्वोपाधिसहितबोधो भवेदित्येतन्निरस्तम्, तदबोधे तद्वतोऽप्यबोध इत्येतदपि प्रतिनियतसामग्रीबोध्यत्वेनैव तावन्निरस्तम्, इदानीमेतदपि क्वचिद्विषयविशेषे सिद्धसाधनमित्याह **यस्येति**। उपाधेः=रूपादेः, येन चक्षुरादिनेत्यर्थः।

---

(१) समयः सङ्केतः सैव सीमा मर्यादा तदायत्तो विक्रमः प्रवृत्तिर्यस्येत्यर्थः।

(२) ननु रूपस्पर्शसंख्यापरिमाणादिविशिष्टस्यैव वह्नेर्व्याप्यो धूमः शब्दश्च वस्तुगत्या तावदुपाधिविशिष्ट एव सङ्केतित इति तावदुपाधिविशिष्टधर्मिग्रहः स्यादित्यत आह नन्विति मिश्राः। तावदुपाधिवैशिष्ट्येन न व्यापकता न वाच्यता चेत्यर्थः।

(३) दर्शनस्येति ज्ञानप्रामाण्यमतेन बोध्यम्।

(४) प्रतिसन्धान पक्षधर्मतानिश्चय इति दीधितिः।

(५) एतन्मतेनार्थशक्तौ रूपे चक्षुर्ग्रहणयोग्यतादिरूपाऽपिनेन्द्रियार्थसम्बन्धस्य समुच्चयात्। मिश्रमते त्वर्थशक्तिरिन्द्रियसन्निकर्षस्तथा चान्द्रियार्थसन्निकर्षादिजन्यं ज्ञानं प्रत्यक्षमतो यावद्धर्मैः सन्निकर्षस्तावद्विशिष्टधीमणा ग्रहणं स्यादेवेत्यर्थः।

"स्यादेतत्, यदीन्द्रियेण समानविषयावेव लिङ्ग-शब्दौ, ततः प्रतिभासभेदोऽनुपपन्नः । एकविषयत्वं हि प्रतिभासाभेदेन व्याप्तं सव्येतरनयनदृष्टवत् दृष्टम्, न चेह तथा, (१)यथा हि प्रत्यक्षे चेतसि देशकालावस्था-नियतानि परिस्फुटरूपाणि स्वलक्षणानि प्रतिभान्ति, न तथा शब्दे लैङ्गिकविकल्पेऽपि । (२)तत्र हि विजा-तीयव्यावृत्तमिव परस्परासङ्कीर्णमिवास्फुटमिव प्रत्य-क्षापरिचितं किञ्चिद्रूपमाभासमानमनुभवविषयः, न चोपायभेदमात्रेण प्रतिभासभेद उपपद्यते, नहि प्रति-पत्त्युपायाः प्रतिपत्त्याकारं परिवर्तयितु(३)मीशते,

सम्प्रति प्रकारान्तरेण लिङ्गशब्दयोर्धर्मिविषयत्वप्रतिषेध शङ्कते(४)स्या देतदिति । पक्षे व्यापकस्यावृत्तिमाह नचेति । तथा=प्रतिभासाभेद इत्यर्थः । अन्यथासिद्ध्या प्रतिबन्धासिद्धिस्तां(५) परिहरति नचो-पायेति । प्रतिपत्त्याकारमिति । प्रतिपाद्याकारो देशकालनिय-

---

(१) प्रतिभासभेदमेव स्पष्टयति यथेत्यादिना । चेतसि=ज्ञाने ।

(२) तत्र—शब्दे लैङ्गिकविकल्पेऽपि । विजातीयव्यावृत्तमिवेति । व्यावर्तकगोत्वादिस्फूर्तावपि व्यावृत्तेरस्फुरणात् । परस्परेति । सजा-तीयान्तराद्व्यावृत्तेरस्फुरणात् । अस्फुटमिवेति ।असाधारणधर्मास्फुरणा दस्फुटमित्यर्थः ।

(३) अन्यथयितुम् । ननु वस्तुस्वाभाव्यमेव द्विरूपमस्तु भिन्नप्र-माणप्रतिभासं येन स्यादित्यत आह नचैकमिति मिश्राः । प्रतिबन्ध सिद्धिः=पक्षाद्यभावसाधारणं तदन्यव्यावृत्तिनिष्ठमिति व्याप्तिसिद्धि-रित्यर्थः ।

(४) यथेन्द्रियं स्वलक्षणविषयं तथा लिङ्गशब्दावपि यदि तद्वि-षयौ स्यातां तदा प्रतिभासवैलक्षण्यं न स्यात् अतस्तौ न स्वलक्षणं स्पृशत इत्याह स्यादेतदिति मिश्राः ।

(५) उपायभेदमात्रेण प्रतिभासभेदसिद्ध्या, बौद्धोक्तप्रतिबन्ध-व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थः ।

त्वाच्च प्रमाणानाम्, लिङ्गस्य प्रसिद्धप्रतिबन्धप्रतिसन्धानशक्तिकत्वात्, शब्दस्य (१)समयसीमाविक्रमत्वात्, इन्द्रियस्य त्वर्थशक्तेरप्यपेक्षणात्। (२)ननु सम्बन्धोऽर्थ इत्येव प्रमाणैः प्रमाप्यते, अतिप्रसङ्गात्। यस्य तूपाधेरुपलम्भ एव येन धर्म्युपलभ्यते तस्यानुपलम्भे स तेन नोपलभ्येत इति परं युज्यते, सर्वोपाध्यनुपलम्भे वा, तथाच सिद्धसाधनमिति सङ्क्षेपः।

त्वादिति। अत इन्द्रियस्य दर्शनस्य(३) च तद्धर्मधर्म्युभयग्रहणे सामर्थ्यं युक्तमित्यभिप्रायः। शक्तिवैचित्र्यमेव प्रपञ्चयति लिङ्गस्येति। प्रतिसन्धानशक्तित्वात्= (४)प्रतिसन्धानरूपसहकारिशक्तित्वादित्यर्थः। अर्थशक्तेरपीत्यनेनार्थसम्बन्धादिरूपसहकारिशक्त्या सह समुच्चिनोति(५)। अतिप्रसङ्गादिति। चक्षुषा सम्बन्धाविशेषाद्रूपवद्रसादेरपि ग्रहणप्रसङ्गादित्यर्थः। एवं धर्म्युपलम्भे सर्वोपाधिसहितबोधो भवेदित्येतन्निरस्तम्, तदबोधे तद्वतोप्यबोध इत्येतदपि प्रतिनियतसामग्रीबोध्यत्वेनैव तावन्निरस्तम्, इदानीमेतदपि क्वचिद्विषयविशेषे सिद्धसाधनमित्याह यस्येति। उपाधेः=रूपादेः, येन चक्षुरादिनेत्यर्थः।

---

(१) समयः सङ्केतः सैव सीमा मर्यादा तदायत्तो विक्रमः प्रवृत्तिर्यस्येत्यर्थः।

(२) ननु रूपस्पर्शसंख्यापरिमाणादिविशिष्टस्यैव वह्नेर्व्याप्यो धूमः शब्दश्च वस्तुगत्या तावदुपाधिविशिष्ट एव सङ्केतित इति तावदुपाधिविशिष्टधर्मिग्रहः स्यादित्यत आह नन्विति मिश्राः। तावदुपाधिवैशिष्ट्येन न व्यापकता न वाच्यता वेत्यर्थः।

(३) दर्शनस्येति ज्ञानप्रामाण्यमतेन बोध्यम्।

(४) प्रतिसन्धानं पक्षधर्मतानिश्चय इति दीधितिः।

(५) एतन्मतेनार्थशक्तौ रूपे चक्षुर्ग्रहणयोग्यतादिरूपाऽपीन्द्रियार्थसम्बन्धस्य समुच्चयात्। मिश्रमते त्वर्थशक्तिरिन्द्रियसन्निकर्षस्तथा चेन्द्रियार्थसन्निकर्षादिजन्यं ज्ञानं प्रत्यक्षमतो यावद्धर्मैः सन्निकर्षस्तावद्भिर्विशिष्टधर्मिणो ग्रहणं स्यादेवेत्यर्थः।

"स्यादेतत्, यदीन्द्रियेण समानविषयावेव लिङ्गशब्दौ, ततः प्रतिभासभेदोऽनुपपन्नः। एकविषयत्वं हि प्रतिभासाभेदेन व्याप्तं सव्येतरनयनदृष्टवत् दृष्टम्, न चेह तथा, (१)यथा हि प्रत्यक्षे चेतसि देशकालावस्थानियतानि परिस्फुटरूपाणि स्वलक्षणानि प्रतिभान्ति, न तथा शब्दे लैङ्गिकविकल्पेऽपि। (२)तत्र हि विजातीयव्यावृत्तमिव परस्परासङ्कीर्णमिवास्फुटमिव प्रत्यक्षापरिचितं किञ्चिद्रूपमाभासमानमनुभवविषयः, न चोपायभेदमात्रेण प्रतिभासभेद उपपद्यते, नहि प्रतिपत्त्युपायाः प्रतिपत्त्याकारं परिवर्तयितु(३)मीशते,

सम्प्रति प्रकारान्तरेण लिङ्गशब्दयोर्धर्मिविषयत्वप्रतिषेधं शङ्कते(४)स्यादेतदिति। पक्षे व्यापकव्यावृत्तिमाह नचेति। तथा=प्रतिभासाभेद इत्यर्थः। अन्यथासिद्ध्या प्रतिबन्धासिद्धिस्तां(५) परिहरति नचोपायेति। प्रतिपत्त्याकारमिति। प्रतिपाद्याकारो देशकालनिय[illegible]

(१) प्रतिभासभेदमेव स्पष्टयति यथेत्यादिना। [illegible]

(२) तत्र—शब्दे लैङ्गिकविकल्पेऽपि [illegible]
[illegible] तीयान्तरव्यावृत्तेरस्फुरणात्। [illegible]
दस्फुटमित्यर्थः।

(३) [illegible]
[illegible]
[illegible]

(४) [illegible]
[illegible]

(५) [illegible]

नचैकं वस्तु द्व्याकारमिति प्रतिबन्धसिद्धिः । अस्य प्रयोगः।योऽयं क्वचिद्वस्तुनि(१) प्रत्यक्षप्रतिभासाद्विपरीतः प्रतिभासो नासौ तेनैकविषयो यथा घटग्रहणात् पटप्रतिभासः, तथाच गवि(२) प्रत्यक्षप्रतिभासाद्विपरीतः प्रतिभासो विकल्पकाल इति"।

(३)इदमप्ययुक्तम्, चित्राचित्रप्रतिभासाभ्यां मिथो विरुद्धाभ्यामेकनीलविषयाभ्यामनैकान्तात् । नहि चित्रपक्षे यन्नीलं चकास्ति तदेव पश्चान्न केवलं तदेव

मादिः न प्रतिपत्त्याकार इति भावः(४) । इंगन इति । सव्यदक्षिणनयनयोस्तथा सामर्थ्यं न दृष्टमित्यभिप्रायः । धर्मिणोद्व्याकारत्वादेकविषयत्वेऽपि प्रतिभासभेदः सम्भवतीत्यत आह नचैकमिति । एकानेकत्वयोर्विरुद्धत्वादिति । विकल्पकाल इति । प्रात्यक्षिकलैङ्गिकशाब्दिकविकल्पकाल इति ।

ननु सर्वभावानां क्षणिकत्वादस्मत्पक्षे पश्चादन्यदेव नीलं चकास्तीति चेत्, तत्राह (५)तदेवेति । परस्तु यस्मिन्नंगे हेतुवृत्तिस्तत्रैक-

(१) वस्तुनीति यत्किञ्चिद्विषयापेक्षया न्यूनत्वलाभाय, तथाच यो यत्प्रतिभासविषयवत्किञ्चिद्वस्त्वविषयको नासौ तद्विषयविषयक इति व्याप्तिरिति दीधितिः । विवादपदं विकल्पो न प्रत्यक्षसमानविषयः, तेनान्यूनानतिरिक्तविषयत्वविरहित्वादित्यत्र प्रयोगाकार इति भगीरथठक्कुरः ।

(२) गवीति । स्वलक्षणे यः प्रत्यक्षप्रतिभासो निर्विकल्पकं तद्विपरीतं सविकल्पमिति न तस्य स्वलक्षणविषयतेत्यर्थः ।

(३) यत्रैकमेव नीलं चित्रपटस्थं समस्तचित्रपटदर्शिना चित्रत्वेन संवृतापरभागपटदर्शिना चाचित्रत्वेन प्रतीयते तत्र प्रतिभासभेदेऽपि न विषयभेद इति बौद्धोक्तो हेतुरनैकान्त इत्यभिप्रायेण समाधत्ते इदम पीत्यादिना । प्रतिभासभेदेपि तत्र विषयाभेदमुपपादयति नहीत्यादिना ।

(४) देशकालनियमादिना विषयाकारभेदेऽपि न ज्ञानाकारभेद इति तात्पर्यम् ।

(५) परेषां भावानां क्षणिकत्वादाह तदेवेत्यादि दीधितिः । क्षणि·

वा पुरुषान्तरस्य । "येना(१)कारेणैकाविषयत्वं तयोर्न तेनैव विरोधो, येन च विरोधो न तेनैकविषयत्वम्, धर्मान्तराकारेण विरोधो नीलमात्राकारेण चैकविषयतेति चेत्" । नन्विहापि धर्मान्तराकारेण विरोधो गोत्ववत्पिण्डमात्राकारेण चैकाविषयतेति (२)तावन्मात्रनिराकरणेऽसिद्धो हेतुः । (३)पूर्वत्र सिद्धसाधनम् । नहि

विषयत्वं यत्र चैकाविषयत्वं न तत्र हेतुवृत्तिरित्याह (४)येनेति । सिद्धान्ती त्वंशभेदेन विरोधाविरोधनिरूपणं पक्षेऽपि शक्यमित्याह (५)नन्विति । धर्म्यन्तराकारेण देशकालनियमादिधर्मान्तराकारेणेत्यर्थः । सिद्धसाधनत्वं दर्शयति नहीति ।

कत्वेऽपि संवृतापरभागपटदर्शिनः पुरुषान्तरस्य तस्मिन्नेव काले केवलनीलप्रतिभासादेकविषयत्वमस्त्येवेति भावः ।

(१) येनाकारेण=नीलत्वेन । येन विरोधः चित्रत्वेनेत्यर्थः ।

(२) तावन्मात्रेति । शब्दलिङ्गविकल्पानां स्वलक्षणविषयतानिराकरणे प्रतिभासभेदो हेतुः स्वरूपासिद्धः वस्तुनि सर्वेषा समानप्रतिभासत्वादित्यर्थः ।

(३) पूर्वत्रेति । देशकालनियमादिषु प्रतिभासभेदेन भिन्नविषयत्वं यदि साध्यते तदेत्यर्थः। सिद्धसाधनत्वमेवोपपादयति नहीत्यादिना।

(४) चित्रत्वाचित्रत्वाभ्यां विरोधो नीलत्वेन चैकविषयतेति न तत्रानैकान्तिकत्वमिति शङ्कते येनेति मिश्राः ।

(५) गोत्ववद्व्यक्तिविषयतया समानविषयत्वं साधयामः, प्रतिभासभेदश्च देशकालानियतत्वानियतत्वस्फुटास्फुटत्वादिभिः त्वदुपदर्शितैरिति तुल्यमिति परिहरति नन्विहापीति मिश्राः । इदमत्र परिहारतात्पर्यम्-यत्प्रतिभासविषयवदर्थाविषयको यः प्रतिभासो नासौ तेनार्थेन तत्समानविषय इति बौद्धमतेन पर्यवसितायां व्याप्तौ यदि प्रत्यक्षविषयगोत्ववत्पिण्डाविषयत्वं हेतूक्रियते तदा स्वरूपासिद्धिः, प्रत्यक्षवच्छब्दादिविकल्पस्यापि गोत्ववत्पिण्डादिविषयत्वाभ्युपगमात्। यदि च प्रत्यक्षविषयदेशादिनियमाविषयत्वं तदा सिद्धसाधनम्, देशादिनियमेनार्थेन प्रत्यक्षसमानविषयताविरहस्य शब्दादिविकल्पे नैयायिकैरभ्युपगमादिति ।

शाब्दलैङ्गिकविकल्पकाले देशकालनियमादयोऽपि सर्व एव धर्मविशेषा विषयभावमासादयन्तीत्यभ्युपगच्छामः

(१)"ननु धर्मिण्येव स्फुटास्फुटप्रतिभासभेदः कथम्"। न कथञ्चित्। यथा यथा हि धर्माः प्रतिभान्ति तथा तथा स्फुटार्थप्रतिभानव्यवहारः, यथा यथा च धर्माणामप्रतिपत्तिस्तथा तथा प्रतिभानस्य मान्द्यव्यवहारो दूरान्तिकादौ प्रत्यक्षेऽपि लोकानाम् (२)नतु सर्वथैवाप्रतिपत्तौ। (३)"विदूरादिप्रत्ययोऽपि पक्ष एवेति चेत्"। (४)अस्तु, न तु तावतापि धर्मधर्मिभेदसिद्धौ प्रत्यक्षबाध-

न कथञ्चिदिति। केवलधर्म्यपेक्षया स्फुटास्फुटप्रतिभासभेद एव नास्तीत्यर्थः। (५)स्फुटास्फुटव्यवहारस्त्वन्यथासिद्ध इत्याह यथेति। स्वलक्षणविषयत्वेन तु संप्रतिपन्ने दूरान्तिकवर्तिनि प्रत्यक्षेऽपि त्वदुक्तप्रतिभासभेदव्यवहारो धर्माणां स्फुरणास्फुरणनिबन्धनो दृश्यते, अतस्तत्सिद्धौ सत्यां तस्यैव धर्मिणः स्फुरणेऽपि धर्माणां स्फुरणास्फुरणमात्रेण

(१) प्रत्ययानां स्फुटास्फुटप्रतिभासत्व स्फुटास्फुटार्थावगाहित्वं, नचैकारस्यार्थस्य तत्सम्भवति विरोधात्, अतः स्फुटप्रतिभासस्य प्रत्यक्षस्य स्फुटस्वलक्षणविषयत्वमस्फुटप्रतिभासस्य च लैङ्गिकादिज्ञानस्यास्फुटालीकविषयत्वमित्यभिप्रायेणाशङ्कते नन्विति।

(२) नत्विति। यदि शब्दलिङ्गयोर्धर्मिविषयिता न स्यात्तदा तस्याःस्फुटतापि न भवेदित्यर्थः।

(३) दूरादिप्रत्ययेऽपि स्फुटास्फुटप्रतिभासप्रभेदेन सद्द्रव्यपार्थिवादिप्रतिभासभेदेन वा विषयभेदं साधयिष्याम इत्यभिप्रायेणाक्षिपति विदूरादीति।

(४) समाधत्ते अस्त्विति। यदि धर्मधर्मिणोरभेदः स्यात्तदा किञ्चिद्धर्मभाले धर्म्यभानं स्यात्, नचैवम्, किन्तु तयोर्भेदात् दूरान्तिकप्रत्ययानां धर्म्यविषयकत्वे साध्ये बाधः, अनुव्यवसायेन धर्मिविषयत्वस्य प्रमितेः, बाधसन्देहेऽपि सन्दिग्धानैकान्तिकत्वम्, धर्मिविषयकत्वेऽपि किञ्चिद्धर्माविषयकत्वेनास्फुटत्वोपपत्तेरुक्तत्वादिति समाधानार्थः

(५) प्रकाशमात्र स्फुटं, स्फुटास्फुटव्यवहारश्च बहुतराल्पधर्म-

स्य तत्सन्देहेऽपि सन्दिग्धानैकान्तिकस्य वा परिहारः तावतापि प्रतिभासभेदस्योपपत्तेः ।

(१)यदि च नैवं, दूरतमादिप्रत्ययेषु कः समाश्वासविषयः। "(२)यस्यार्थो लभ्यत इति चेत्" ननु लाभोऽपि पूर्वपूर्वोपलब्धानुपमर्दनेनैव । नहि सत्त्वद्रव्यत्वपृथिवी·

प्रतिभासभेदाद्धर्म्यंशस्यास्फुरणानुमाने तेनैव दूरावगतमेव सन्निकर्षेऽप्युपलभ्यत इत्येवमेकत्वग्राहिणा प्रत्यक्षेण बाधः प्रसज्ज्येतेत्यर्थः । तत्सन्देह इति । भेदसन्देह इत्यर्थः । सन्दिग्धानैकान्तिकत्वमेव दर्शयति (३)तावतेति । धर्मिणः स्फुरणे सत्येव धर्माणां स्फुरणास्फुरणमात्रेणापि प्रतिभासभेदोपपत्तेर्विपक्षवृत्तिसन्देहात्सन्दिग्धानैकान्तिकत्वं भवतीति ।

कः समाधिरिति(४)। स्वलक्षणरूपवस्तुगोचरतया कः समाश्वासास्पदप्रत्यय इत्यर्थः । सत्त्वेति । दूरतमप्रत्ययगोचरः सत्त्वं, दूरतरप्रत्ययगोचरो द्रव्यत्वं, दूरप्रत्ययगोचरः पार्थिवत्वं वृक्षत्वं वा परिभूय पार्थिवत्व(मार्तिकत्व?)वृक्षत्वप्रत्ययविषयः शिंशपापि न

विषयतानिबन्धन इति भावः । एतदेवाग्रिमग्रन्थेन प्रदर्शयन्नवतारयति स्फुटेति ।

(१) यदि च क्रमिकसद्द्रव्यपार्थिवत्वादिप्रत्ययानां प्रामाण्यं तदा समानविषयत्वमेव, अथैकस्य प्रमात्वम् तदा कस्य तदिति नाश्वासः स्यादित्याह यदि चेति । अनुभूयमानायामनुगताकारस्य विधिरूपतायां विकल्पस्य च धर्मिविषयतायां न किञ्चिद्बाधकमस्तीति भावः ।

(२) ज्ञानविषयस्य प्राप्तिरेव ज्ञानस्माद्दानहेतुरित्यभिप्रायेणाशङ्कते यस्येति । सद्द्रव्यं पृथिवी वृक्षः शिंशपेति दूरादिप्रत्यया जायन्ते, तत्र शिंशपालाभेऽपि सदादीनां लाभोऽस्तीति तावद्धर्मविशिष्टपिण्डगोचरा एव सर्वे प्रतिभासा न तु विषयभेद इत्युक्तार्थ इति भावः ।

(३) अथ दूरादिप्रत्यया अपि पक्षकुक्षौ निक्षिप्यन्ते तदाऽप्रयोजकमित्याह तावतापीति दीधितिः । धर्मधर्मिणोरभेदसाधकं मानं नास्तीत्याशयः ।

(४) अत्र मूले एतन्मतेन 'कः समाश्वासविषय' इत्यत्र कः समाधिरिति पाठो द्रष्टव्यः ।

भेदहेतुः, किन्तु परोक्षापरोक्षरूपतया । सा हि न धर्मभेदानप्युपादाय समर्थयितुं शक्या, तेष्वपि परोक्षापरोक्षज्ञानोदयात्, तत्रापि धर्मान्तरानुसरणेऽनवस्थानादिति चेत्" । न (१)तयोरविषयाकारत्वात् । द्विविधो हि ज्ञानधर्मो विषयावच्छेदो जातिभेदश्च । तत्र विषयावच्छेदभेदेन विषयस्य भेदस्थितिरभेदानिराकरणं वा न तु द्वितीयेन, तस्य कारणभेदेनैवोपपत्तेः । श्रुत्यनुमितिस्मृतिवत् । यथा च विषयभेदेऽपि कारणभेदादेवापरोक्षजातीयमिन्द्रियजं ज्ञानं, तथा विषयभेदेऽपि कारणभेदादेव परोक्षापरोक्षजातीयमिन्द्रियालिङ्गज्ञानं भवत् केन वार्यते । वारणे वा कार्यभेदं प्रति कारणभेदोऽप्रयोजकः स्यात्, तथाचाकस्मिकः स आपद्येत । "जातिभेदोऽयं

श्रुत्यनुमितिस्मृतिवदिति । भावप्रधानो निर्देशः । यथा हि विषयैकत्वे सत्यपि परोक्षावान्तरजातिभेदाः श्रुतित्वादयः कारणभेदादेवोत्पद्यन्त इत्यर्थः । एवं विषयैकत्वे सत्यपि कारणभेदाज्जातिभेदो निदर्शितः इदानीं विषयभेदेऽपि कारणभेदाज्जात्यभेदं निदर्शयति (२)यथा·

---

(१) तयोरविषयाकारत्वादिति । परोक्षत्वापरोक्षत्वयोर्विषयघटितत्वाभावादित्युपपादयति द्विविध इत्यादिना । प्रथमः विषयनिबन्धनः यथा घटपटज्ञानयोः, द्वितीयः कारणभेदप्रयोज्यो जातिभेदो यथा परोक्षे श्रुत्यादि शाब्दत्वानुमितित्वयोर्ज्ञानगतजातिभेदः कारणभेदाधीनः । तथा च द्वितयकृते प्रतिभासभेदे विषयभेद एव तन्त्रम् न तु जातिकृतः, न च कारणभेदस्य तन्त्रत्वादर्थक्रमिकेन विषये प्रत्यक्षज्ञानमात्रत्वात् न तथा परोक्षमपरोक्षं चेत्यर्थः । न तु द्वितीयेन=जातिभेदेनेत्यर्थः । तस्य=जातिभेदस्य ।

(२) यदीदं कारणं विषयभेदप्रयोजकं स्यात्तदा भिन्नविषयकं प्रत्यक्षमपरोक्षजातीयं न स्यादिति यथा विषयभेदाप्रयोजकत्वे कारणभेद एव प्रयोजकः तथा विषयाभेदेऽपि जातौ कारणभेदः प्रयोजक इत्यर्थः ।

न तूपाधिभेद इति किमत्र निष्टङ्ककारणमिति चेत्" अनुभव एव । नहि व्यवसायकाले पारोक्ष्यापारोक्ष्यस्मृतित्वानुभूतित्वानि परिस्फुरन्ति , असावग्निमानयमग्निमान् सोऽग्निमानिति स्फुरणात् । अनुव्यवसायकाले तु तत्प्रतिभासः, अनुमिनोमि इमं पश्यामि तं स्मरामीत्युल्लेखात् । "कथं तर्हि परोक्षोऽर्थः प्रत्यक्षश्चेति व्यवहारः" । यथाऽनुमितो दृष्टः स्मृत इति ।

यदप्यत्यन्तविलक्षणानामित्यादि, तदपि (१)सन्दि-

चेति । उपाधिभेद इति । विषयावच्छेदभेदोपाधिभेद(२) इत्यर्थः । नहि व्यवसायेति । विषयोपाधिकत्वे विषयव्यवसायकाल एव तेषां स्फुरणं स्यादिति भावः । अनुभवमिति(३) । स्मृतिग्रहणं दृष्टान्तार्थम् । असाविति । अत्र यथाक्रममनुमानप्रत्यक्षस्मृतीनां निर्देशः । अनुव्यवसायेति । ज्ञानावसायकाले एव तेषां स्फुरणं तद्धर्मत्वमेव(४) तेषामिति भावः । इमं पश्यामीति, अनेनापरोक्षाध्यवसायो दर्शितः, परोक्षस्याप्यनुमितिस्मृत्यनुव्यवसायेनैवानुव्यवसायो दर्शित इति द्रष्टव्यम । यथाऽनुमित इति । नावश्यं स्वगतेनैव विशेषेण भवितव्यं, यथाऽनुमितिविषयीभूतत्वादनुमित इति व्यवहारस्तथा परोक्षापरोक्षाविषयत्वात्परोक्षोऽर्थः प्रत्यक्षोऽर्थ इति व्यवहारः सिद्ध्यतीत्यर्थः ।

(५)यदप्युक्तमत्यन्तेति । अत्यन्तविलक्षणानां स्वालक्षण्य-

---

(१) सालक्षण्यव्यवहारहेतुत्वेऽप्यतद्व्यावृत्तिरूपं माऽस्त्वित्यत्र विपक्षे बाधकाभावात्सन्दिग्धानैकान्तिकमित्यर्थः ।

(२) विषयभेद इति मिश्राः । परोक्षत्वापरोक्षत्वे कारणभेदकृतो प्रतिभेदो न विषयकृत उपाधिभेद इत्यत्र किं प्रमाणमिति पूर्वपक्षार्थः ।

(३) अत्र अनुभूतित्वानीत्यस्यानुभवामिति प्रतीकग्रहणं चिन्त्यम् ।

(४) ज्ञानधर्मत्वमेव परोक्षत्वापरोक्षत्वादीनां गमयतीत्यर्थः ।

(५) द्वितीयं परोक्तानुमानं दूषयति यदपीति मिश्राः ।

सन्दिग्धानैकान्तिकम्, (१)विधिनापि तथाभूतेन सालक्षण्यव्यवहारस्य निर्वाहात्। तथाहि अयं व्यवहारो न निर्निमित्तः, नाप्यनेकनिमित्तः, नाप्यनेकासंसर्गैकनिमित्तः, अतिप्रसङ्गात्, ततोऽनेकसंसर्गैकनिमित्तः परिशिष्यते। तथा च तादृशस्य(२) विधिरूपत्वे को विरोधः, येन व्याप्तिः स्यात्, (३)प्रत्युत निषेधरूपतायामेव विरोधो दर्शितः प्रागिति कृतं पल्लवनसमुल्लासैः।

व्यवहारहेतुत्वादन्यव्यावृत्तिरूपो विकल्पविषयीकृतोऽर्थ इति यद्धेतोक्तमित्यर्थः। सामर्थ्याक्षिप्तं समानरूपत्वं(४) तथाभूतेनेति परामृशति, एतदेव दर्शयितुं प्रथमं तावत्सामान्यरूपमन्तरेण नास्य व्यवहारस्य सम्भव इत्याह (५)**तथा ह्ययमिति**। **अतिप्रसङ्गादिति**। अनेकासंसृष्टस्यैव सालक्षण्यव्यवहारहेतुत्वे गोविकल्पाविषयेणैव वाऽश्वानां सालक्षण्यव्यवहारप्रसङ्गादिति। सन्दिग्धानैकान्तिकत्वमेव दर्शयति **तस्य चेति**। **येन व्याप्तिः स्यादिति**। विपक्षे बाधकेऽसत्येव व्याप्तिः सिद्ध्यतीति भावः(६)। **निषेधरूपतायामिति**। इतरेतराश्रयत्वाद्विरोध इत्यर्थः।

---

(१) अन्यथासिद्धिद्वारा सन्दिग्धानैकान्तिकत्वमेव विशदयति विधिनापीति।

(२) अत्र तादृश इति षष्ठ्यन्तः पाठो मिश्रमते, तस्येति च नारायणमतेन द्रष्टव्यः।

(३) पूर्वोक्तवाक्यं स्मारयति प्रत्युतेति।

(४) जातिरूपत्वमित्यर्थः।

(५) विधिरत्र जातिरिति व्यवस्थापयति तथाहीति। निर्निमित्तत्वे नित्यत्वप्रसङ्गः, अनेकनिमित्तत्वे चाननुगताकारप्रसङ्गः, अनेकासंसर्गैकनिमित्तत्वेऽपि तथेत्यर्थ इति कल्पलता।

(६) यदत्यन्तविलक्षणानां सालक्षण्यव्यवहारहेतुस्तदन्यव्यावृत्तिनिष्ठमिति तदुपदर्शिता व्याप्तिः सिद्ध्येदित्यर्थ इति मिश्राः।

नापि प्रवृत्त्यादिव्यवहारनिर्वाहकत्वमपोहकल्पनाया, (१)अन्यावभासादन्यत्र प्रवृत्तावतिप्रसङ्गात् ।

"अध्यवसायादयमदोष इति चेत्" । अथ कोऽयमध्यवसायः । किमलीकस्य वस्तुधर्मतयाऽवभासः, किं वा वस्त्वात्मकतया ततो भेदाग्रहो वा, वस्तुवासनासमुत्थत्वं वेति । न प्रथमः, (२)विकल्पे तदनवभासात् । न द्वितीयः, असाधारणविषयतया शब्दविकल्पयोरप्र-

नापि (३)प्रवृत्त्यादीति । विधिरूपसामान्यपक्षे तु तद्विशिष्टस्य सालक्षण्यस्यापि विकल्पेऽपि स्फुरणात्तत्र प्रवृत्त्यादिरपि सिद्ध्यतीत्यभिप्रायः ।

अध्यवसायादिति । अपोहमात्रविषयत्वेऽपि विकल्पस्य स्वलक्षणस्यैवाध्यवसेयत्वात्तत्रैव प्रवृत्त्यादिसिद्धिरिति । अलीकस्य=अपोहस्येत्यर्थः । वस्तुवासनासमुत्थत्वं वेति । अलीकविकल्पस्येति शेषः । असाधारणविषयतयेति । अपोहस्यासाधारणवस्त्वात्मकतया(४) प्रतिभासे तस्याप्यसाधारणरूपतैव स्यात् , ततश्च तद्विषयत्वे

(१) अन्येति । व्यावृत्तेरभासनाद्वस्तुनि प्रवृत्तिर्न भवेदित्यर्थः । ज्ञानस्य स्वविषय एव प्रवर्तकत्वात्, अन्यथा घटज्ञानात् पटेऽपि प्रवृत्तिः स्यादिति भावः ।

(२) निर्विकल्पकमात्रवेद्यस्य वस्तुधर्मस्य सविकल्पकेऽनवभासादित्यर्थः ।

(३) अपोहे बाधकान्तरमाह प्रवृत्त्यादीति मिश्राः । अपोहमात्रावलम्बी विकल्पो न स्वलक्षणं स्पृशतीति पक्षं निरस्यति नापीति दीधितिः । वस्तु यदि विकल्पे न भासेत तदा तत्र प्रवृत्तिरेव ततो न स्यादेवेत्यर्थः ।

(४) स्वलक्षणविषयतयेत्यर्थः । वस्तुतः स्वलक्षणस्यासाधारणत्वात्तदनतिरिक्तं तत्तादात्म्यमप्यसाधारणं, तद्विषयत्वे चासाधारणविषयत्वं स्यात्, ततश्च शब्दविकल्पयोरप्रवृत्तिः, सङ्केतग्रहाधीनो हि शब्दः, सङ्केतश्चानुगतरूपमपुरस्कृत्य स्वलक्षणेष्वशक्यो ग्रहीतु-

वृत्तिप्रसङ्गात्, (१)तस्यासामयिकत्वात्। (२)तस्माद्विकल्पवस्तुनोश्चक्षूरसवत् सर्वथा विरोध एव, साधारणविषयत्वे तु वस्तुत्वाप्रतिभासनम्, तस्यासाधारणत्वात्। न तृतीयः, प्रवृत्तिसामानाधिकरण्यनियमानुपपत्तेः, भेदाग्रहस्य सर्वत्र सुलभत्वात्।

(३)"अतेभ्यो भेदो गृहीत इति चेत्" किमेतेषु गृह्यमाणेषु अगृह्यमाणेषु वा? नाद्यः, अतेषामपि स्वलक्षणानां विकल्पागोचरत्वात्(४)। न द्वितीयः, अविज्ञा-

---

शब्दविकल्पयोरनुदय एव प्रसज्येतेति। प्रवृत्तीति। गोविकल्पस्य गोस्वलक्षण एव प्रवृत्तिरिति प्रवृत्तिनियतस्यायं गौरिति गोस्वलक्षणसामानाधिकरण्यनियमस्यैवानुपपत्तेरिति। अथवा यत्र यत्र प्रवृत्तिस्तत्रैव भेदाग्रह इति भेदाग्रहस्य प्रवृत्तिसामानाधिकरण्यनियमानुपपत्तेरिति।

मानन्त्याद् विशिष्यानुपस्थितत्वाच्च, न चानुगतस्यासतो रूपस्य सता स्वलक्षणेन सम्बन्धोऽस्ति, विकल्पोऽपि चानुगतमसन्तं बाह्यमाकारमालम्ब्यैव प्रवर्तते इति भावः।

(१) स्वलक्षणस्य सङ्केतग्रहाविषयत्वात्।

(२) उपसंहरति तस्मादिति। विकल्पस्यानुगतधर्मविषयत्वाद्वस्तुनश्चाननुगतत्वात्तयोश्चक्षूरसवद्विरोध एवेत्यर्थः। विरोधमेवाह साधारणेति। तस्य=वस्तुनः। तथा च वस्त्वात्मतया मानमध्यवसाय इति यदुक्तं तदनुपपन्नमिति भावः।

(३)ननूक्तसामानाधिकरण्यनियमभङ्गस्तदा स्याद्यदि गोविकल्पादश्वे प्रवृत्तिः स्यान्न त्वेवं, गोविकल्पो ह्यगोर्व्यावृत्तोऽयमिति जायमानोऽश्वादिव्यावृत्तिं विदधत्कथमश्वादिषु प्रवृत्तिं कुर्यादित्यभिप्रायेणाशङ्कते अतेभ्य इति मिश्राः। अतेभ्यो=अश्वादिभ्यः।

(४) विकल्पागोचरत्वादिति। तथाच तेभ्यो भेदग्रहोऽनुपपन्न इत्यर्थः। न च निर्विकल्पकेनोपस्थितान्येतानि स्वलक्षणान्येवेति वाच्यम्। स्वलक्षणास्पर्शिना विकल्पेनापोहग्राहिणा चाविकल्पेन तदुभयभेदस्य ग्रहीतुमशक्यत्वात्, अनुपस्थितस्वलक्षणान्तरे प्रवृत्तेर्दुर्वारत्वात्।

तावद्भेदस्याप्रथनात्(१), प्रथने वा अध्यवसेयाभिमतस्वलक्षणादपि भेदो गृह्येत, अविशेषात् । "गृहीतादग्रहो भेदस्यागृहीतेभ्यस्तु तद्ग्रह इति चेत्"। यदि धर्मलक्षणो भेदः, तदा विपर्ययः(२) । स्वरूपलक्षणश्चेत्, अविशेषात् सर्वतस्तद्ग्रहोऽन्यत्र तादात्म्यग्रहात् ।

अध्यवसेयाभिमतस्वलक्षणस्यापि विकल्पविषयत्वेन स्वलक्षणान्तरेभ्यो विशेषाभावेऽपि तस्य निर्विकल्पकेन गृहीतत्वादितरेषां चागृहीतत्वादनेन विशेषेणाध्यवसेयाद्भेदाग्रहः, अन्येभ्यस्तु तद्ग्रह इति शङ्कते **गृहीतादिति(३)** । निर्विकल्पकगृहीतादित्यर्थः । अयं (४)चास्याभिमानः—गृहीतविषये तादात्म्यग्रहे सति भेदाग्रहदर्शनात्सर्वत्रैव भेदाग्रह इति । अस्य तु परिहारस्य प्रात्यक्षिकविकल्पमात्रसम्भवादितरयोरव्यापकत्वमुत्तरविभवादनुक्तोत्तरान्तरं वक्तुं विकल्पयति **यदीति** । गृहीतविषयेऽपीत्यर्थः । अत्रापवादमाहाऽन्यत्रेति । यदि गृहीततादात्म्यं

(१) अज्ञातप्रतियोगिकभेदस्यास्फुरणादित्यर्थः । प्रतियोगिज्ञानाभावेऽपि भेदास्फुरणे दोषमाह प्रथन इति। तथाच गोविकल्पो गोस्वलक्षणादपि भेदं गृह्णीयादविशेषादिति भावः।

(२) अपोहे तात्त्विकधर्माभावादित्यर्थः । स्वरूपेति । यथा महिषादिभ्यो भेदग्रहस्तथा गोस्वलक्षणादपि स्यादेवापोहस्येत्यर्थः । अन्यत्रेति । तादात्म्यग्रहादन्यत्र, तादात्म्यग्रहविरहे सर्वतस्तद्ग्रह इत्यर्थः, तादात्म्यग्रह एव भेदग्रहे प्रतिबन्धक, स चापोहस्य केनापि वस्तुना नास्तीति सर्वत्र प्रवृत्तिस्तदभावो वा स्यादिति भाव.।

(३) अत्र ग्रहणं निर्विकल्पकं, तदनन्तरं यः सविकल्पस्समुत्पद्यते तद्ग्रहणसमानप्रतिभासमतः सारूप्याद्गोस्वलक्षणाद्भेदो न गृह्यते महिषादिभ्यस्तु भेदो गृह्यत एवेति गोविकल्पो गवि प्रवर्तयति न महिषमातङ्गादावित्यर्थ इति मिश्राः।

(४) परिहारस्येत्यर्थः । प्रात्यक्षिकविकल्पमात्रसम्भवादानुमानिकशाब्दिकविकल्पस्थले तादात्म्यग्रहाभावादिति शेषः । अतः अनुक्तोत्तरान्तरं वक्तु विकल्पयतीत्यभिप्रायो नारायणीकारस्य कथंचिन्न क्षमनीयः।

वृत्तिप्रसङ्गात्, (१)तस्यासामयिकत्वात्। (२)तस्माद्वि-कल्पवस्तुनोश्चक्षूरसवत् सर्वथा विरोध एव, साधारण-विषयत्वे तु वस्तुत्वाप्रतिभासनम्, तस्यासाधारणत्वा-त्। न तृतीयः, प्रवृत्तिसामानाधिकरण्यनियमानुपपत्तेः, भेदाग्रहस्य सर्वत्र सुलभत्वात्।

(३)"अतेभ्यो भेदो गृहीत इति चेत्" किमेतेषु गृह्य-माणेषु अगृह्यमाणेषु वा? नाद्यः, अतेषामपि स्वलक्ष-णानां विकल्पागोचरत्वात(४)। न द्वितीयः, अविज्ञा-

शब्दविकल्पयोरनुदय एव प्रसज्येतेति। प्रवृत्तीति। गोविकल्पस्य गोस्वलक्षण एव प्रवृत्तिरिति प्रवृत्तिनियतस्यायं गौरिति गोस्वलक्षण-सामानाधिकरण्यनियमस्यैवानुपपत्तेरिति। अथवा यत्र यत्र प्रवृत्तिस्तत्रैव भेदाग्रह इति भेदाग्रहस्य प्रवृत्तिसामानाधिकरण्यनियमानुपपत्तेरिति।

मानत्वात् विशिष्यानुपस्थितत्वाच्च, न चानुगतस्यासतो रूपस्य सता स्वलक्षणेन सम्बन्धोऽस्ति, विकल्पोऽपि चानुगतमसन्तं बाह्यमाकार-मालम्ब्यैव प्रवर्तते इति भावः।

(१) स्वलक्षणस्य सङ्केतग्रहाविषयत्वात्।

(२) उपसंहरति तस्मादिति। विकल्पस्यानुगतधर्मविषयत्वाद्व-स्तुनश्चाननुगतत्वात्तयोश्चक्षूरसवद्विरोध एवेत्यर्थः। विरोधमेवाह सा-धारणेति। तस्य=वस्तुनः। तथा च वस्त्वात्मतया भानमध्यवसाय इति यदुक्तं तदनुपपन्नमिति भावः।

(३) ननूक्तसामानाधिकरण्यनियमभङ्गस्तदा स्याद्यदि गोविकल्पा-दश्वे प्रवृत्तिः स्यान्न त्वेवं, गोविकल्पो ह्यगोव्यावृत्तोऽयमिति जाय-मानोऽश्वादिव्यावृत्तिं विदधत्कथमश्वादिषु प्रवृत्तिं कुर्यादित्यभिप्रा-येणाशङ्कते अतेभ्य इति मिश्राः। अतेभ्यो=अश्वादिभ्यः।

(४) विकल्पागोचरत्वादिति। तथाच तेभ्यो भेदग्रहोऽनुपपन्न इ-त्यर्थः। न च निर्विकल्पकेनोपस्थितान्येतानि स्वलक्षणान्येवेति वाच्य-म्। स्वलक्षणास्पर्शिना विकल्पेनापोहग्राहिणा चाविकल्पेन तदु-भयभेदस्य ग्रहीतुमशक्यत्वात्, अनुपस्थितस्वलक्षणान्तरे प्रवृत्तेर्दुर्वा-रत्वात्।

तीयस्तु प्रागेव (१)दूषितः । (२)नापि चतुर्थः, नीलानुभववासनासमुत्थस्य पीतानुभवस्य नीले प्रवर्त्तकत्वप्रसङ्गात् । (३)"नानुभवः प्रवर्तकः, अपि तु विकल्पः, स च यस्मात्तस्यैव विषय इति चेत्"। यस्मादिति साक्षात्परम्परया वा ? प्रथमे शाब्दलैङ्गिकविकल्पानामप्रवर्तकत्वप्रसङ्गः, द्वितीये तु स एवातिप्रसङ्गः ।

नीलानुभवसमुत्थस्येत्यनेनानुभवमुखेन तद्वासनासमुत्थत्वं दर्शयति। विकल्पं प्रत्यनुभवस्य यस्मादितिनिर्दिष्टं हेतुत्वं साक्षात्परम्परया वेति विकल्प्य दूषयति यस्मादिति । शाब्दलैङ्गिकविकल्पानामिति । नहि शाब्दलैङ्गिकविकल्पा यत्र प्रवर्तकास्तद्विषयनिर्विकल्पेन साक्षाज्जन्यन्ते, किन्तु शब्दलिङ्गविकल्पजन्या इति(४) । स एवेति । नीलानुभवोपादेयपीतानुभवजन्योऽपि विकल्पो नीले प्रवर्तकः प्रसज्येतेति ।

---

(१) अत्र नारायणमतेन 'निराकृत' इति पाठो द्रष्टव्यः ।

(२) वस्तुवासनासमुत्थत्वं वेति चतुर्थं दूषयति नापीति । अत्र नारायणमतेन 'नीलानुभवसमुत्थस्ये'त्येव पाठः 'अनुभवमुखेन तद्वासनासमुत्थत्वं दर्शयति' इति व्याख्यानात् । स्ववासनापरिपाकवशादुपजायमाना बुद्धिरपश्यन्त्यपि बाह्यं बाह्ये प्रवृत्तिमातनोतीति ज्ञानश्रिया समाहितं न युक्तम्, तन्मते अनुभवरूपवासनातिरिक्तस्थायिसंस्काराद्यभावात् पीतानुभवस्यापि नीलानुभवसमुत्थत्वात्पीतानुभवोऽपि नीले प्रवर्तकः स्यादिति भावः ।

(३) ननु नीलनिर्विकल्पकं न प्रवर्तकमपि तु नीलसविकल्पकं तच्च नीलानुभवेनैव जनितमतस्तद्विषये नीलस्वलक्षण एव प्रवर्तयतीत्यभिप्रायेणाक्षिपति नानुभव इति । विषय इति सप्तमी, प्रवर्तक इत्यनुषङ्गेणान्वयः ।

(४) परोक्षविकल्पानां व्याप्तिसङ्केतविकल्पजन्यत्वात्तस्य च स्वलक्षणाविषयत्वात्तत्र प्रवर्तकत्वं न स्यात् साक्षादनुभवाजन्यत्वादित्यर्थः ।

"(१)निःस्वरूपत्वात्तस्य क्व स्वरूपलक्षणो भेद इति चेत्"। (२)अगृहीतादपि तथा स्यात् अविशेषात् ।

(३)"निःस्वरूपमपि सस्वरूपमिव भिन्नमिव प्रथितामिति चेत्"। (४)तत्किमध्यवसेयापेक्षया सस्वरूपमिव न प्रथितम्, अध्यवसेयस्वरूपमिव वा स्फुरितम् । आद्ये अप्रतिपत्तिर्वा स्यात्, निःस्वरूपप्रतिपत्तिर्वा स्यात्, उभयथापि सामानाधिकरण्यप्रवृत्ती न स्याताम् । द्वि·

गृह्येत तदानीं भेदग्रहो न स्यात, तादात्म्याग्रहे तु भेदाग्रह एवेति। तस्येति । व्यावृत्तिरूपस्य गोत्वस्येति ।

स्वरूपप्रथनाभावे द्वेधैव(५) गतिरित्याह आद्य इति । उभयथापीति । अप्रथननिःस्वरूपप्रथनप्रकारद्वयेऽपि(६), अयं गौरिति सामानाधिकरण्यं प्रवृत्तिश्च न स्यातामिति । निराकृत इति । अध्यवसेयाभिमतस्वलक्षणस्य विकल्पसंस्पर्शनिराकरणान्निराकृत इत्यर्थः ।

---

(१) शङ्कते निःस्वरूपत्वादिति । तस्य=अपोहस्य ।

(२) समाधत्ते अगृहीतादिति । भेदाग्रह एव स्यादित्यश्वादावपि स एव प्रवृत्तिप्रसङ्गः, नहि तदपेक्षयाऽपोहो न निःस्वरूप इत्यर्थः ।

(३) अपोहवादी शङ्कते निःस्वरूपमपीति । निःस्वरूपमपि गोत्वादि अध्यवसेयाश्वाद्यपेक्षया सस्वरूपमिव, स्वरूपं च भेदोऽतो भिन्नमिव प्रथितं तथाचाश्वादितो भेदाग्रह एवेति न तत्र प्रवृत्तिरिति शङ्काकर्तुराशयः ।

(४) निराकरोति तत्किमिति । यथाऽनध्यवसेयाश्वादेर्भिन्नमिव प्रथितं तथाऽध्यवसेयाद्गोस्वलक्षणादपि कथं तथा न प्रथेतेति तद्भेदग्रहात्तत्रापि प्रवृत्तिर्न स्यादिति भावः । अध्यवसेयेति । स्वलक्षणस्वरूपमिव वा स्फुरितमिति द्वितीयकल्पार्थः ।

(५) अप्रतिपत्तिविषया निःस्वरूपप्रतिपत्तिविषया चेति द्विधैव सस्वरूपाप्रथेत्यर्थः ।

(६) अप्रतिपत्तिनिस्स्वरूपप्रतिपत्त्योरित्यर्थः ।

तीयस्तु प्रागेव (१)दूषितः । (२)नापि चतुर्थः, नीलानुभववासनासमुत्थस्य पीतानुभवस्य नीले प्रवर्तकत्वप्रसङ्गात् । (३)"नानुभवः प्रवर्तकः, अपि तु विकल्पः, स च यस्मात्तस्यैव विषय इति चेत्"। यस्मादिति साक्षात्परम्परया वा ? प्रथमे शाब्दलैङ्गिकविकल्पानामप्रवर्तकत्वप्रसङ्गः, द्वितीये तु स एवातिप्रसङ्गः ।

नीलानुभवसमुत्थस्येत्यनेनानुभवमुखेन तद्वासनासमुत्थत्वं दर्शयति। विकल्पं प्रत्यनुभवस्य यस्मादितिनिर्दिष्टं हेतुत्वं साक्षात्परम्परया वेति विकल्प्य दूषयति यस्मादिति । शाब्दलैङ्गिकविकल्पानामिति । नहि शाब्दलैङ्गिकविकल्पा यत्र प्रवर्तकास्तद्विषयनिर्विकल्पेन साक्षाज्जन्यन्ते, किन्तु शब्दलिङ्गविकल्पजन्या इति(४) । स एवेति । नीलानुभवोपादेयपीतानुभवजन्योऽपि विकल्पो नीले प्रवर्तकः प्रसज्येतेति ।

---

(१) अत्र नारायणमतेन 'निराकृत' इति पाठो द्रष्टव्यः ।

(२) वस्तुवासनासमुत्थत्वं वेति चतुर्थं दूषयति नापीति । अत्र नारायणमतेन 'नीलानुभवसमुत्थस्ये'त्येव पाठः 'अनुभवमुखेन तद्वासनासमुत्थत्वं दर्शयति' इति व्याख्यानात् । स्ववासनापरिपाकवशादुपजायमाना बुद्धिरपश्यन्त्यपि बाह्यं बाह्ये प्रवृत्तिमावनोतीति ज्ञानश्रिया समाहितं न युक्तम्, तन्मते अनुभवरूपवासनातिरिक्तस्थायिसंस्काराधभावात् पीतानुभवस्यापि नीलानुभवसमुत्थत्वात्पीतानुभवोऽपि नीले प्रवर्तकः स्यादिति भावः ।

(३) ननु नीलनिर्विकल्पकं न प्रवर्तकमपि तु नीलसविकल्पकं तच्च नीलानुभवेनैव जनितमतस्तद्विषये नीलस्वलक्षण एव प्रवर्तयतीत्यभिप्रायेणाक्षिपति नानुभव इति । विषय इति सप्तमी, प्रवर्तक इत्यनुषङ्गेणान्वयः ।

(४) परोक्षविकल्पानां व्याप्तिसङ्केतविकल्पजन्यत्वात्तस्य च स्वलक्षणाविषयत्वात्तत्र प्रवर्तकत्वं न स्यात् साक्षादनुभवाजन्यत्वादित्यर्थः ।

ग्यप्रतिभासत्वात्, तथाऽनवभासे वा विकल्पत्वव्याघातात्, विशेषोपलब्धौ चारोपासम्भवात् । (१)नापि तद्धर्मप्रामाण्यारोपः, तस्यानियतविषयत्वे प्रवृत्तिनियमानुपपत्तेः । परमार्थसद्विषयत्वे च तस्य विकल्पसंसर्गप्रसङ्गात् । अलीकविषयत्वे चाप्रवृत्तेः । अलीकस्यानलीकतया स्फुरणन्तु निषिद्धम् ।

किञ्च आरोपे भ्रान्तत्वमपि स्यादारोपस्य कल्पनात्वात् कल्पनारूपत्वमपि स्याद्द्वयमपि न सम्भवति स्वात्मनि कल्पनापोढाभ्रान्तत्वाद्विकल्पस्येति । भवतु तथावभासः तथापि किमिति निर्विकल्पत्वं नारोप्यत इति चेत्तत्राह (२)विशेषोपलब्धाविति । निर्विकल्पकाद्विशेषस्याभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासत्वस्योपलब्धौ न निर्विकल्पकत्वारोप इति । अनियतविषयत्वे इति । किं सर्वविषयसाधारण्येनैतस्य प्रामाण्यमारोप्यते, नियतविषयत्वेऽपि किमध्यवसेयविषयतया अलीकविषयतया वेति । तत्र न तावदाद्यः सम्भवतीत्यर्थः(३) । अनलीकतयेति । अनलीकतया स्वलक्षणतया स्फुरणं निषिद्धम् ।

---

(१) नन्वनुभवस्य प्रामाण्यं विकल्पे समारोप्यते तेनानुभवविषये विकल्पः प्रवर्तयतीति नातिप्रसङ्ग इत्याशयेनाह नापीति । प्रामाण्यसामान्यमारोप्यते विषयविशेषोपहितं वा । आद्ये आह तस्येति । द्वितीये परमार्थेति । प्रामाण्ये ह्युपधायकं वस्तु वाच्यं तच्च (न) विकल्पे भासते इत्यर्थः । नन्वलीकमेवोपधायकं स्यात्तथाच तत्प्रामाण्यमेवारोप्यतामत आहालीकेति । ननु विकल्पविषयालीकस्यानलीकतया भानं प्रवर्तकं स्यादित्यत आहालीकस्येति । अनलीकतया पारमार्थिकतयाऽलीकस्य भानं तदा स्याद्यदि परमार्थसद्विषयो विकल्पः स्यात् तत्तु बौद्धेन नाङ्गीक्रियते इति भावः ।

(२) ननु भवत्वभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासत्वं तथाप्यारोप उपपद्यतामत आह विशेषेति मिश्राः ।

(३) विषयनियमाभावात्प्रवृत्तिनियमानुपपत्तेरिति शेषः ।

ग्यप्रतिभासत्वात्, तथाऽनवभासे वा विकल्पत्वव्याघातात्, विशेषोपलब्धौ चारोपासम्भवात् । (१)नापि तद्गतप्रामाण्यारोपः, तस्यानियतविषयत्वे प्रवृत्तिनियमानुपपत्तेः । परमार्थसद्विषयत्वे च तस्य विकल्पसंसर्गप्रसङ्गात् । अलीकविषयत्वे चाप्रवृत्तेः । अलीकस्यानलीकतया स्फुरणन्तु निषिद्धम् ।

किञ्च आरोपे भ्रान्तत्वमपि स्यादारोपस्य कल्पनात्वात् कल्पनारूपत्वमपि स्यात्तद्द्वयमपि न सम्भवति स्वात्मनि कल्पनापोढाभ्रान्तत्वाद्विकल्पस्येति । भवतु तथावभासः तथापि किमिति निर्विकल्पत्वं नारोप्यत इति चेत्तत्राह (२)विशेषोपलब्धाविति । निर्विकल्पकाद्विशेषस्याभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासत्वस्योपलब्धौ न निर्विकल्पकत्वारोप इति । अनियतविषयत्वे इति । किं सर्वविषयसाधारण्येनैतस्य प्रामाण्यमारोप्यते, नियतविषयत्वेऽपि किमध्यवसेयविषयतया अलीकविषयतया वेति । तत्र न तावदाद्यः सम्भवतीत्यर्थः(३) । अनलीकतयेति । अनलीकतया स्वलक्षणतया स्फुरणं निषिद्धम् ।

---

(१) नन्वनुभवस्य प्रामाण्यं विकल्पे समारोप्यते तेनानुभवविषये विकल्पः प्रवर्तयतीति नातिप्रसङ्ग इत्याशयेनाह नापीति । प्रामाण्यसामान्यमारोप्यते विषयविशेषोपहितं वा । आद्ये आह तस्येति । द्वितीये परमार्थेति । प्रामाण्ये ह्युपधायकं वस्तु वाच्यं तच्च (न) विकल्पे भासते इत्यर्थः । नन्वलीकमेवोपधायकं स्यात्तथाच तत्प्रामाण्यमेवारोप्यतामत आहालीकेति । ननु विकल्पविषयालीकस्यानलीकतया भानं प्रवर्तकं स्यादित्यत आहालीकस्येति । अनलीकतया पारमार्थिकतयाऽलीकस्य भानं तदा स्याद्यदि परमार्थसद्विषयो विकल्पः स्यात् तत्तु बौद्धेन नाङ्गीक्रियते इति भावः ।

(२) ननु भवत्वभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासत्वात्तदारोप उपपद्यतामत आह विशेषेति मिश्राः ।

(३) विषयनियमाभावात्प्रवृत्तिनियमानुपपत्तेरिति शेषः ।

(१)नापि विषयसारूप्यम्, तदभावात् । का हि परमार्थसदलीकयोः समानरूपता नाम ? यदि रूपशब्दो धर्मिवचनः समानशब्दश्चैकपर्यायः, क्वाऽर्थसङ्गतिः प्रकृते । यदि वा रूपं धर्मः समानश्चैको वैकजातीयो वेति, तथापि क्वाऽर्थसङ्गतिः प्रकृते(२) । "अतद्व्यावृत्तिरिति चेत्"(३) । न, तस्या अलीकानलीकनिष्ठतया एकत्वैकजातीयत्वयोरभावात् ।

(४)"आभिमानिकोऽयं सारूप्यव्यवहारो न पार·

वसेयाभिमते प्रवृत्त्यनुपपत्तेः नियामकाभावादित्यभिप्रायः । का हीति । (५)न कापीत्यर्थः । कथमित्याह यदीति । समानशब्दस्यैकधर्मिवचनत्वे प्रकृतेऽलीके स्वलक्षणेन सहैकधर्मिसमावेशाभावान्नार्थसङ्गतिरिति । अतद्व्यावृत्तिरिति । समानो धर्म इति शेषः । एकत्वैकजातीयेति । एकत्वपक्षे जातित्वं स्यान्न च तत्सम्भवति, अलीकानलीकयोरेक·

---

(१) शङ्कते नापीति । विषयसारूप्यं सरूपविषयकत्वशालित्वमिति दीधितिः ।

(२) वस्त्ववस्तुनोरेकस्यैकजातीयस्य वा धर्मस्यासम्भवादित्यर्थः ।

(३) तथा चातद्व्यावृत्तिरूपस्योभयसाधारणधर्मस्यैकस्यैकजातीयस्य वा सम्भवादर्थसङ्गतिः स्यादिति पूर्वपक्षार्थः ।

(४) बौद्धः शङ्कते आभिमानिक इति । विषयसारूप्यमनुभवस्याकारपुरस्कार इत्यत्र सारूप्यव्यवहारो न पारमार्थिकः, किन्त्वाभिमानिक इति शङ्कार्थः । समाधत्ते अभिमानस्यैवेति । अभिमान एव नानाप्रकारेण विकल्पितः न तु तेन प्रवृत्तिनियम उपपादित इत्यर्थ इति मिश्राः । सद्धर्मेऽसद्धर्मत्वभ्रमः, असद्धर्मे सद्धर्मत्वभ्रमो वा अभिमानः, तस्य च विकल्पतया न तद्ग्राहित्वमिति वस्त्वनुपदर्शकत्वाद्विकल्प इति भाव इति गुणानन्दः ।

(५) प्रमेयत्वादिनापि परमार्थसदसतोः सारूप्यस्य दुर्वचत्वादिति भावः ।

(१)नापि विषयसारूप्यम्, तदभावात्। का हि परमार्थसदलीकयोः समानरूपता नाम? यदि रूपशब्दो धर्मिवचनः समानशब्दश्चैकपर्यायः, क्वाऽर्थसङ्गतिः प्रकृते। यदि वा रूपं धर्मः समानश्चैको वैकजातीयो वेति, तथापि क्वाऽर्थसङ्गतिः प्रकृते(२)। "अतद्व्यावृत्तिरिति चेत्"(३)। न, तस्या अलीकानलीकनिष्ठतया एकत्वैकजातीयत्वयोरभावात्।

(४)"आभिमानिकोऽयं सारूप्यव्यवहारो न पार-

वसेयाभिमते प्रवृत्त्यनुपपत्तेः नियामकाभावादित्यभिप्रायः। का हीति। (५)न कापीत्यर्थः। कथमित्याह यदीति। समानशब्दस्यैकधर्मिवचनत्वे प्रकृतेऽलीके स्वलक्षणेन सहैकधर्मिसमावेशाभावान्नार्थसङ्गतिरिति। अतद्व्यावृत्तिरिति। समानो धर्म इति शेषः। एकत्वैकजातीयेति। एकत्वपक्षे जातित्वं स्यान्न च तत्सम्भवति, अलीकानलीकयोरेक-

(१) शङ्कते नापीति। विषयसारूप्यं सरूपविषयकत्वमालिङ्गितमिति दीधितिः।

(२) पररूपवस्तुनोरेकस्यैकजातीयस्य वा धर्मस्यासम्भवादित्यर्थः।

(३) तथाचातद्व्यावृत्तिरूपस्योभयसाधारणधर्मस्यैकस्यैकजातीयस्य वा सम्भवादर्थसङ्गतिः स्यादिति पूर्वपक्षार्थः।

(४) बौद्धः शङ्कते आभिमानिक इति। विषयसारूप्यस्यानुगतव्यवहारपुरस्कार इत्यत्र सारूप्यव्यवहारो न पारमार्थिकः, किन्त्वाभिमानिक इति ग्रन्थार्थः। समाधत्ते अभिमानस्यैवेति। अभिमान एव ना[illegible] नाप्रकारेण विकल्पितः न तु तेन प्रवृत्तिनियम इत्यादि[illegible] इति भावः। सद्धर्मेऽसद्धर्मस्य भ्रमः, असद्धर्मे सद्धर्मस्य भ्रमो वा अभिमानः, तस्य च विकल्पतया न व्यवस्थापकत्वमिति वस्तुस्वभावं [illegible] विकल्प इति भाव इति गुणानन्दः।

(५) अनेकत्वादिनापि परमार्थसद्द्वयोः सारूप्यस्य दुर्वचत्वादिति भावः।

णाम्, नहि व्यवहारे प्रवर्तयितव्ये स्वभावप्रत्यासत्तिम-वधूय ज्ञानज्ञेययोरपरः कश्चिद्विषयविषयिभावः। सद-सदनिर्वचनीयात्मख्यातिवादिभिरपि स्वभावप्रत्यासत्ते-रवर्जनीयत्वादिति वक्ष्यमाणत्वात्

(१)तृतीये तु व्यक्तमात्माश्रयत्वम्, स्वव्यवहारनि-यमं प्रत्येव निबन्धनानुसरणात्। "कारणशक्तेरसङ्कल्प-

---

स्फुरणमिति। विषयविषयिभाव इत्यर्थः। व्यवहार इति। व्यवहारे प्रत्येतव्ये(२) साधयितव्येऽर्थाद्धेतुभूतो विषयविषयि-भावो न स्वभावप्रत्यासत्तेरन्यः सम्भवति। एतच्च वक्ष्यते। (३)स च प्रकाशस्य सतः तदीयतामात्ररूपस्वभावविशेष इति, (४)एवञ्च विकल्प-स्यापि व्यवहारगोचरस्वलक्षणरूपवस्तुगोचरत्वं सिद्धमिति भावः।

निबन्धनानुसरणादिति। ततश्च व्यवहारस्यैव तन्नियमनि-बन्धनप्रत्यासत्तिरूपत्वे व्यक्तमात्माश्रयत्वमिति(५)। कारणेति। यथा कारणस्यासता कार्येण प्रत्यासत्त्यभावेऽपि तच्छक्तिविशेषादेव नियतस्यैव कार्यस्योत्पत्तिः, तथा विकल्पवस्तुनोर्विषयविषयिभावलक्षण-सम्बन्धाभावेऽपि विकल्पसामर्थ्यविशेषादेव प्रवृत्तिनियमः सिध्यतीति(६)।

---

(१) ननु गोगोचरव्यवहारजनकत्वमेव गोविकल्पस्य प्रत्यासत्तिः स्यादत आह तृतीये त्विति। अत्र निमित्तानुसरणादिति मूले पाठा-न्तरमन्यटीकाकारमतेन द्रष्टव्यम्।

(२) एतन्मतेनात्र मूले 'प्रत्येतव्ये' इति पाठो द्रष्टव्यः।

(३) विषयविषयिभावश्च विद्यमानस्यैव ज्ञानस्यार्थेन निरूपयितुं शक्य इति भावस्तथाच कथं क्षणिकत्वमिति हृदयम्।

(४) ननु एतावता प्रकृते किमायातमत आहैवञ्चेति।

(५) व्यवहारस्यैव व्यवहारनियमनिमित्तप्रत्यासत्तिरूपत्वेनात्मा-श्रयादिति भावः।

(६) तथाचासत्त्वाविशेषेऽपि नैयायिकमते यथा दण्डाद्घट एवो-त्पद्यते न पटस्तथा गोविकल्पाद्गव्येव प्रवृत्तिर्नाश्व इत्याक्षेपाभिप्रायः।

मार्थिक इति चेत्"। न, अभिमानस्यैव चिन्त्यमानत्वात्, नहि चिन्तितप्रकारान् परिभूयाऽपरोऽभिमानो नाम।

"(१)स्वभावादेव कश्चिद्विकल्पः कस्मिंश्चिदेवाऽस्फुरितेऽपि प्रवर्तयति, किमत्र क्रियताम्, स चास्य स्वभावभेदः स्वकारणादेवायातः, तत्र कः पर्यनुयोज्यतामिति चेत्"। तत्किमप्रत्यासन्न एव विकल्पस्तत्र प्रवर्तयति, प्रत्यासत्त्यन्तराभावात् स्वभावप्रत्यासन्नो वा, व्यवहृतिरेव वा प्रत्यासत्तिः? न प्रथमः, अतिप्रसङ्गात्। (२)द्वितीये तु स्वभावेनोत्तरं स्यात्, किन्तु तदेव स्फुर-

जातीयत्वाभावात्, एकजातीयत्वपक्षे गुणकर्मत्वं स्यान्न चालीके गुणसमवायः कर्मसमवायो वा सम्भवतीति(३)।

नहीति। सारूप्याभिमानो हि समानधर्मित्वप्रतिभासो वा ततो भेदाग्रहो वेत्यादिचिन्तितप्रकारबहिष्कारेण नान्यः प्रकारः सम्भवति, तत्र पूर्वेषु त्रिषु स्वलक्षणस्यापि विकल्पसंस्पर्शप्रसङ्गः, चतुर्थे प्रवृत्तिसामानाधिकरण्यनियमानुपपत्तिप्रसङ्गः। एवं प्रकारान्तरेष्वपि दोषो द्रष्टव्यः। तदेव

(१) ज्ञानश्रीमतेन प्रवृत्तिनियामकमुपपादयन्नाशङ्कते स्वभावादेवेति। समाधत्ते तत्किमिति। एकविषयगोचरज्ञानेच्छादीनां तत्त्वेन कार्यकारणभावेऽनन्तकार्यकारणभावापत्त्या लाघवात्तद्विषयज्ञानत्वेन तद्विषयकृतित्वेनैवैक एव कार्यकारणभावस्तथा च विकल्पानामिच्छादिभिन्नकरत्वस्वापलपितुमशक्यत्वात्समानविषयत्वेनैव प्रवृत्तिविकल्पयोः कार्यकारणभावस्तदतिरिक्तस्वभावभेदे च प्रमाणाभावादिति समाधानतात्पर्यसंक्षेपः।

(२) स्वभावप्रत्यासत्तिरेव ज्ञानज्ञेययोर्विषयविषयिभावः [illegible] विना विकल्पस्य वस्तुविषयतेति सिद्धं नः समीहितमित्यादि [illegible]।

(३) अलीकनिष्ठतया नैकत्वमनलीकनिष्ठतया च नैकत्वमिति [illegible] [illegible] एव हेतुरिति भावः।

लम्भात् । न च तदेव कारणमेकत्र दृश्यमदृश्यं चान्यत्रेति युक्तम् ।

यदि च नीलिमादिर्विज्ञानस्य जातिविशेषः, कथं तदतिपत्य ज्ञेयं स्पृशेत्, ज्ञेयस्य चेत्, कथं ज्ञानं तद्विशिष्यात् इति (१)जातिसङ्करापादनप्रस्तावे चिन्तितप्रायम् । तस्मात् स्फुरित एव ज्ञानं प्रवर्त्तयतीति गले पादुकयाप्यङ्गीकारयितव्यो गत्यन्तराभावात् ।

स्यादृश्यमानत्वात्तन्मात्रस्य(२) कार्योन्नेयत्वसम्भवः, तथापि न सामान्यानुमानं सम्भवति, बाह्येऽर्थे धूमादौ तेनानुविधीयमानस्य वह्न्यादेः कारणस्य दृश्यमानत्वात्तस्य चादृश्यत्वेन तज्ज्ञानस्य च योग्यानुपलब्धिबाधितत्वादित्यर्थः । ननु ज्ञानोत्पत्तौ तस्यैव कारणस्य दृश्यमानत्वान्न योग्यानुपलब्धिबाधितेति चेत्तत्राह (३)नच तदेवेति ।

इतश्च न ज्ञानज्ञेययोः सारूप्यसम्भव इत्याह (४)यदि चेति । कथं तदतिपत्येति । नहि (५)तद्विशेषस्य तद्व्यापकत्वात्तदतिक्रमः सम्भवतीति । जातिसङ्करापादनप्रस्तावे=विकल्पानुपपत्तेरिति हेतुवि·

---

(१) ननूभयत्रापि वर्त्ततां नीलत्वादिरत आह जातिसङ्करेति । एवं सति ज्ञानत्वानुभवत्वसाक्षात्त्वादिभि साङ्कर्यं स्यादित्यर्थः ।

(२) दृश्यादृश्यसाधारणकारणमात्रस्य । कुत इत्यत आह बाह्येऽर्थे इति ।

(३) ननु धूमज्ञानेऽप्यदृश्यो वह्निः कारणं स्यादिति कथं न सामग्रीसाम्यमत आह नचेति मिश्राः ।

(४) आकारसारूप्याद्विकल्पः स्वलक्षणे प्रवर्त्तयतीत्यत्र दूषणान्तरमाह यदि चेति । आकारो हि नीलत्वं, तद्यदि ज्ञानगता जातिः तदा सा ज्ञेये नीले न वर्त्तेत, ज्ञेयगता चेत्तदा ज्ञाने कथं वर्त्ततामिति नाकारसारूप्यमित्यर्थ इति मिश्राः ।

(५) तद्विशेषस्य ज्ञानगतस्य नीलत्वादिविशेषस्य तद्व्यापकत्वात् ज्ञानव्यापकत्वात्तदतिक्रमो ज्ञेयगतत्वं न हि सम्भवतीत्यर्थः ।

मात्रस्य चातिप्रसञ्जकत्वात् । न च साम्यभावे ज्ञानज्ञेयोर्विवक्षितसारूप्यसंभवः, सामग्रीवैषम्यात् । (१)साम्ये वा जाड्यचैतन्ययोरेकशेषप्रसङ्गात् । न च साम्येप्यवान्तरविशेषात् कार्यविशेषव्यवस्था, (२)मिथस्तमन्यननुविधानेन जायमानत्वात् । न च कार्यैकं सामग्रीसाम्यं, (३)वाच्यधूमाद्यनुविधीयमानस्य कारणस्य दृश्यमानत्वात्, धूमज्ञानस्य च तदुभयाभिचारो-

---

प्यमेव नास्तीत्याह(४) न च साम्येति । विवक्षितं नीलत्वादिकं एव आत्मीयत्वलक्षणं सारूप्यं न सम्भवतीति । न च यथा सामग्र्या जडाजडसाधारणनीलाकारोपचितस्तदवान्तरविशेषादेव जडाजडात्मककार्यविशेषव्यवस्था स्यादिति वाच्यमित्याह (५)नचेति । कुत इत्याह मिथ इति। अन्योन्यस्याः सामग्र्या अवान्तरविशेषात् कार्यविशेषव्यवस्था स्यात्, नचेत् सामग्रीमनुरुध्य ज्ञानज्ञेययोरुत्पत्तिः स्यात्, न चैवम्, अन्योन्यसामग्रीव्यतिरेकेणैवान्योन्यस्योत्पत्तेरिति । नन्वेतदेवासिद्धं कार्यस्य सामग्रीमेदिनामानुविधानादिति चेत्तत्राह नचेति । यद्यप्यान्तरे ज्ञाने कार

---

(१) साम्ये वेति । [illegible] वा [illegible] वा, निजात्मं [illegible] भवेदित्यर्थः ।

(२) मिथ इति । ज्ञानज्ञेययोर्विलक्षणसामग्री[illegible] न [illegible] भावः ।

(३) [illegible] । धूमादिना[illegible] [illegible] धूमज्ञानस्य [illegible] जायमानत्वात् [illegible] भावः ।

(४) [illegible]

(५) [illegible]

लम्भात् । न च तदेव कारणमेकत्र दृश्यमदृश्यं चान्यत्रेति युक्तम् ।

यदि च नीलिमादिर्विज्ञानस्य जातिविशेषः, कथं तदतिपत्य ज्ञेयं स्पृशेत्, ज्ञेयस्य चेत्, कथं ज्ञानं तद्विशिष्यात् इति (१)जातिसङ्करापादनप्रस्तावे चिन्तितप्रायम् । तस्मात् स्फुरित एव ज्ञानं प्रवर्त्तयतीति गले पादुकयाऽप्यङ्गीकारयितव्यो गत्यन्तराभावात् ।

स्यादृश्यमानत्वात्तन्मात्रस्य(२) कार्योन्नेयत्वसम्भवः, तथापि न सामान्यानुमानं सम्भवति, बाह्येऽर्थे धूमादौ तेनानुविधीयमानस्य वह्न्यादेः कारणस्य दृश्यमानत्वात्तस्य चादृश्यत्वेन तज्ज्ञानस्य च योग्यानुपलब्धिबाधितत्वादित्यर्थः । ननु ज्ञानोत्पत्तौ तस्यैव कारणस्य दृश्यमानत्वान्न योग्यानुपलब्धिबाधितेति चेत्तत्राह (३)नच तदेवेति ।

इतश्च न ज्ञानज्ञेययोः सारूप्यसम्भव इत्याह (४)यदि चेति। कथं तदतिपत्येति । नहि (५)तद्विशेषस्य तद्व्यापकत्वात्तदतिक्रमः सम्भवतीति । जातिसङ्करापादनप्रस्तावे=विकल्पानुपपत्तेरिति हेतुवि-

---

(१) ननूभयत्रापि वर्त्ततां नीलत्वादिरत आह जातिसङ्करेति । एवं सति ज्ञानत्वानुभवत्वसाक्षात्त्वादिभिः साङ्कर्यं स्यादित्यर्थः ।

(२) दृश्यादृश्यसाधारणकारणमात्रस्य । कुत इत्यत आह बाह्येऽर्थे इति ।

(३) ननु धूमादावप्यदृश्यो वह्निः कारणं स्यादिति कथं न सामग्रीसाम्यमत आह नचेति मिश्राः ।

(४) आकारसारूप्याद्विकल्पः स्वलक्षणे प्रवर्त्तयतीत्यत्र दूषणान्तरमाह यदि चेति । आकारो हि नीलत्वं, तद्यदि ज्ञानगता जातिः तदा सा ज्ञेये नीले न वर्त्तेत, ज्ञेयगता चेत्तदा ज्ञाने कथं वर्त्ततामिति नाकारसारूप्यसिद्धिरिति मिश्राः ।

(५) नहि ज्ञेयस्य ज्ञानगतस्य नीलत्वादिविशेषस्य तद्व्यापकत्वात् ज्ञानत्वापेक्षयाऽतिक्रमो ज्ञेयगतस्य न हि सम्भवतीत्यर्थः ।

लम्भात् । न च तदेव कारणमेकत्र दृश्यमदृश्यं चान्यत्रेति युक्तम् ।

यदि च नीलिमादिर्विज्ञानस्य जातिविशेषः, कथं तदतिपत्य ज्ञेयं स्पृशेत्, ज्ञेयस्य चेत्, कथं ज्ञानं तद्विशिष्यात् इति (१)जातिसङ्करापादनप्रस्तावे चिन्तितप्रायम् । तस्मात् स्फुरित एव ज्ञानं प्रवर्त्तयतीति गले पादुकयाप्यङ्गीकारयितव्यो गत्यन्तराभावात् ।

स्यादृश्यमानत्वात्तन्मात्रस्य(२) कार्योन्नियतत्वसम्भवः, तथापि न सामान्यानुमानं सम्भवति, बाह्येऽर्थे धूमादौ तेनानुविधीयमानस्य वह्न्यादेः कारणस्य दृश्यमानत्वात्तस्य चादृश्यत्वेन तज्ज्ञानस्य च योग्यानुपलब्धिबाधितत्वादित्यर्थः । ननु ज्ञानोत्पत्तौ तस्यैव कारणस्य दृश्यमानत्वान्न योग्यानुपलब्धिबाधितेति चेत्तत्राह (३)नच तदेवेति ।

इतश्च न ज्ञानज्ञेययोः सारूप्यसम्भव इत्याह (४)यदि चेति। कथं तदतिपत्येति । नहि (५)तद्विशेषस्य तद्व्यापकत्वात्तदतिक्रमः सम्भवतीति । जातिसङ्करापादनप्रस्तावे=विकल्पानुपपत्तेरिति हेतुवि·

---

(१) ननूभयत्रापि वर्तितां नीलत्वादिरत आह जातिसङ्करेति । एवं सति ज्ञानत्वानुभवत्वसाक्षात्त्वादिभि साङ्कर्यं स्यादित्यर्थः ।

(२) दृश्यादृश्यसाधारणकारणमात्रस्य । तत्र दर्शयति आह बाह्येऽर्थे इति ।

(३) ननु धूमज्ञानेऽप्यदृश्यो वह्निः कारणं स्यादिति कथं न [illegible] आह नचेति [illegible] ।

(४) [illegible]

(५) [illegible]

मात्रस्य चातिप्रसङ्गकरत्वात् । न च बाह्याभावे ज्ञानज्ञेययोर्विवक्षितसारूप्यसंभवः, सामग्रीवैरूप्यात् । (१)साम्ये वा जाड्यचैतन्ययोरेकशेषप्रसङ्गात् । न च साम्येऽप्यवान्तरविशेषात् कार्यविशेषव्यवस्था, (२)मिथःसामग्र्यननुविधानेन जायमानत्वात् । न च कार्यैक्यं सामग्रीसाम्यं, (३)बाह्यधूमाद्यनुविधीयमानस्य कारणस्य दृश्यमानत्वात्, धूमज्ञानस्य च तदुभयव्यभिचारोप-

---

प्यमेव नास्तीत्याह(४) न च बाह्येति । विवक्षितं नीलत्वादिकं एकजातीयत्वलक्षणं सारूप्यं न सम्भवतीति । न च यथा सामग्र्या जडाजडसाधारणनीलाकारोत्पत्तिस्तदवान्तरविशेषादेव जडाजडात्मककार्यविशेषव्यवस्था स्यादिति वाच्यमित्याह (५)नचेति । कुत इत्याह मिथ इति। यद्येकस्याः सामग्र्या अवान्तरविशेषात् कार्यविशेषव्यवस्था स्यात्, नैतां सामग्रीमनुरुध्य ज्ञानज्ञेययोरुत्पत्तिः स्यात्, न चैवम्, अन्योन्यसामग्रीबहिष्कारेणैवान्योन्यस्योत्पत्तेरिति । नन्वेतदेवासिद्धं कार्यस्य साजात्येनैकविधसामग्र्यनुमानादिति चेत्तत्राह नचेति । यद्यप्यान्तरे ज्ञाने कार्य-

---

(१) साम्ये वेति । अभिन्नसामग्रीकतया सर्वमज्ञानमेव वा भवेद् ज्ञानमेव वा, वैजात्यं जगति नैव भवेदित्यर्थः ।

(२) मिथ इति । ज्ञानजडयोर्विलक्षणसामग्रीजन्यत्वादित्यर्थस्तथा च न सामग्रीसाम्यमिति भावः ।

(३) बाह्येति । धूमादिनाऽनुविधीयमानस्य वह्न्यादिरूपकारणस्य दृश्यत्वात्, धूमज्ञानस्य च वह्निं विनापि जायमानत्वात् धूमधूमज्ञानयोः कथं सामग्रीसाम्यमिति भावः ।

(४) विज्ञानवादे ज्ञानज्ञेययोरभेदात्सामग्रीसाजात्यात् बाह्याभावाच्च तयोराकारसाम्यं सम्भवति ननु बाह्यवादे इत्याह नचेति दीधितिः ।

(५) ननु ज्ञानसुखयोर्यथा सामग्रीसाम्येऽपि किञ्चित्कारणभेदाद्वैजात्यन्तथा जडचैतन्ययोरपि स्यादित्यत आह नचेति मिथ इति ।

लस्मात्। न च तदेव कारणमेकत्र दृश्यमदृश्यं चान्यत्रेति युक्तम्।

यदि च नीलिमादिर्विज्ञानस्य जातिविशेषः, कथं तदतिपत्य ज्ञेयं स्पृशेत्, ज्ञेयस्य चेत्, कथं ज्ञानं तद्विशिष्यात् इति (१)जातिसङ्करापादनप्रस्तावे चिन्तितप्रायम्। तस्मात् स्फुरित एव ज्ञानं प्रवर्त्तयतीति गले पादुकयाप्यङ्गीकारयितव्यो गत्यन्तराभावात्।

स्याद्दृश्यमानत्वात्तन्मात्रस्य(२) कार्योन्नियतत्वसम्भवः, तथापि न सामान्यानुमानं सम्भवति, बाह्येऽर्थे धूमादौ तेनानुविधीयमानस्य वह्न्यादेः कारणस्य दृश्यमानत्वात्तस्य चादृश्यत्वेन तज्ज्ञानस्य च योग्यानुपलब्धिबाधितत्वादित्यर्थः। ननु ज्ञानोत्पत्तौ तस्यैव कारणस्य दृश्यमानत्वान्न योग्यानुपलब्धिबाधितेति चेत्तत्राह (३)नच तदेवेति।

इतश्च न ज्ञानज्ञेययोः सारूप्यसम्भव इत्याह (४)यदि चेति। कथं तदतिपत्येति। नहि (५)तद्विशेषस्य तद्व्याप्यत्वात्तदतिक्रमः सम्भवतीति। जातिसङ्करापादनप्रस्तावे=विकल्पानुपपत्तेरिति हेतुवि·

---

(१) ननूभयत्रापि वर्ततां नीलत्वादिरत आह जातिसङ्करेति। एवं सति ज्ञानत्वानुभवत्वसाक्षात्त्वादिभिः साङ्कर्यं स्यादित्यर्थः।

(२) दृश्यादृश्यसाधारणकारणमात्रस्य। कुत इत्यत आह बाह्येऽर्थे इति।

(३) ननु धूमज्ञानेऽप्यदृश्यो वह्निः कारणं स्यादिति कथं न सामग्रीसाम्यमत आह नचेति मिश्राः।

(४) आकारसारूप्याद्विकल्पः स्वलक्षणे प्रवर्तयतीत्यत्र दूषणान्तरमाह यदि चेति। आकारो हि नीलत्वं, तद्यदि ज्ञानगता जातिः तदा सा ज्ञेये नीले न वर्तेत, ज्ञेयगता चेत्तदा ज्ञाने कथं वर्ततामिति नाकारसारूप्यमिति मिश्राः।

(५) तद्विशेषस्य ज्ञानगतस्य नीलत्वादिविशेषस्य तद्व्याप्यत्वात् ज्ञानत्वव्याप्यत्वात्तदतिक्रमो ज्ञेयगतत्वं न हि सम्भवतीत्यर्थः।

योगगम्, तथाप्यतद्रूपपरावृत्तिप्रत्यासत्त्या साधारणरूपतामापन्नः सत्तथा भवत्येव । यथा ह्येको गौरगोव्यावृत्तस्तथाऽपरेऽपि गाव इति चेत्"(१) । (२)अथ कोऽयमगौर्नाम । किमेकस्य गोः स्वलक्षणस्यानात्मा, आहोस्वित्तद्गतधर्मविरही । प्रथमे न गवान्तरेऽपि(३) गोशब्दविकल्पौ प्रवर्तेयाताम्, अश्वादिवदनात्मत्वाविशेषात् । अतिप्रसङ्गश्च महिषमातङ्गावगोव्यावृत्त्याऽश्वेऽपि गोव्यवहारप्रसङ्गात् । "(४)स तावपि व्यावर्तते इति चेत्" । तत्किमभिमतो गौर्गोरपि न व्यावर्तते । (५)"व्यावर्तते

सत्त्या सम्बन्धेनेत्यर्थः । न केवलमप्रसङ्ग (६), अतिप्रसङ्गश्चेत्यहातिप्रसङ्गश्चेति । तत्किमिति । अभिमतोऽपि हि गौर्गोः

(१) अत्र निर्विकल्पकाविषयवस्तुना गवादिव्यक्तिरूपस्यानन्त्यव्यभिचाराभ्यां शक्तिग्रहाविषयत्वेनाऽभिलापसंसर्गयोग्यत्वाभावेऽपि अगोव्यावृत्तिलक्षणसम्बन्धेन स्वलक्षणेष्वपि तद्योग्यताऽस्त्येवेति बाह्यमेव स्वलक्षणं गवादिविकल्पविषय इति पूर्वपक्षाशयः ।

(२) यद्यपि वैनाशिकमतेऽसत्या व्यावृत्तेः सता स्वलक्षणेन सम्बन्धस्य सत्त्वस्य वाऽभ्युपगमेऽपि [illegible], तथापि तस्य [illegible] त्वानङ्गीकाराद्दोषान्तरमाहाऽथेति दीधितिः । अत्र गोपिण्डभिन्नो वा गोत्वजातिशून्यो वा अगौरिति विकल्प [illegible] ।

(३) तस्याप्यगोत्वादित्यर्थः ।

(४) अश्वादिर्गौरपि व्यावर्तते इति न तत्र गोव्यवहार [illegible] पूर्वपक्षी स [illegible] । समाधत्ते तत्किमिति । [illegible] परोऽपि गोपिण्डो व्यावर्तत इति तत्रापि गोव्यवहारो न स्यात् [illegible] दिति समाधानार्थः ।

(५) [illegible] व्यावर्तत इति । [illegible] पिण्डो [illegible] गोव्यवहारः [illegible] । [illegible] समाधत्ते यदीति । [illegible]

[illegible] समाधानार्थः ।

(६) [illegible] ।

कारमात्रशरीरत्वात्, बाह्यस्य चासिद्धेः। निरालम्बनाधीकारवच्च क्वचिद्वासनावशादर्थाकारोऽपि निरालम्बन एव भविष्यतीति विपक्षे बाधकाभावात् प्रतिबन्धस्याप्यसिद्धेः(१)। न साध्वसिद्धिः साकारञ्च ज्ञानमिति बाललोलुपत्वमिति(२)।

"अस्तु तर्हि बाह्यमेव स्वलक्षणं विकल्पविषयः। (३)यद्यपि स्वरूपेणासामग्र्यिकतया तत्राभिलापसंसर्ग-

नात्कथं बाह्यार्थसिद्धिरत आह (४)निरालम्बनानि। यद्यपि व्यभिचारो(५) न दृष्टः, तथापि व्यभिचारशङ्कायामपि न प्रतिबन्धः सिद्ध्यति।

एवं ज्ञानाकारो वेति द्वितीयो विकल्पो निरस्तः, बाह्यं वस्तु वेति तृतीयं विकल्पमवलम्बमानः पर इदानीं स्वलक्षणस्य विकल्पविषयत्वमङ्गीकृत्य तस्याभिलापसंसर्गानर्हत्वेन तस्य विकल्पानर्हत्वाचदेवापोहविशिष्टग्राह्यविषयः न तु जातिविशिष्टमित्याह (६)अस्तु तर्हीति। प्रत्या-

(१) असिद्धेरिति। उक्तव्यभिचारसन्देहेन अर्थक्रियाकारबाह्ययोः प्रतिबन्धस्याप्यसिद्ध्या कथमर्थक्रियासंवादेन बाह्यार्थसिद्धिः स्यादिति भावः।

(२) बाललोलुपत्वमिति। बाह्यानङ्गीकारे हि रङ्गज्ञानं रजतज्ञानमित्यादिविशेषो न विनाऽऽकारं संभवतीति आकारसिद्धिः स्याद्बाह्याङ्गीकारे तु तत्तद्विषयत्वेनैवोक्तविशेषोपपत्तावाकारे किं प्रमाणमिति तात्पर्यम्।

(३) ननूक्तं स्वलक्षणं नाभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासनत आह यद्यपीति।

(४) न चार्थक्रिया बाह्ये प्रमाणं भवितुमर्हति, तैमिरिककेशज्ञानवदर्थक्रियाज्ञानस्यापि वासनासमुत्थत्वेन उपप्लवयितुं शक्यत्वादित्याह निरालम्बनेति। निरालम्बनाद्याकारः—तैमिरिककेशज्ञानाकार इति मिश्राः। निरालम्बनो—बाह्यार्थाप्रयुक्त इति दीधितिः।

(५) व्यभिचारो—व्यभिचारनिश्चयः।

(६) सम्प्रति बाह्यं वस्तु वेति वैभाषिकमतमुत्थापयन् तृतीयं विकल्पं दूषयति अस्तु तर्हीति मिश्राः।

योगम्, तथाप्यतद्रूपपरावृत्तिप्रत्यासत्त्या साधारणरूपतामापन्नः सत्तथा भवत्येव । यथा खण्डो गौरगोव्यावृत्तः परेऽपि गाव इति चेत्"(१) । (२)अथ कोऽयमगौर्नाम । किमेकस्य गोस्वलक्षणस्यानात्मा, आहोस्वित्तद्गतधर्मविरही । प्रथमे न गवान्तरेऽपि(३) गोशब्दविकल्पौ प्रवर्तेयाताम्, अश्वादिवदनात्मत्वाविशेषात् । अतिप्रसङ्गश्च महिषमातङ्गाद्यगोव्यावृत्त्याऽश्वेऽपि गोव्यवहारप्रसङ्गात् । "(४)स गौरपि व्यावर्तते इति चेत्" । तत्किमभिमतो गौर्गौरपि न व्यावर्तते । (५)"व्यावर्तते

सत्या सम्बन्धेनेत्यर्थः । न केवलमप्रसङ्ग(६), अतिप्रसङ्गश्चेत्याहातिप्रसङ्गश्चेति । तत्किमिति । अभिमतोऽपि हि गौर्गौः

(१) अत्र निर्विकल्पकविषयवस्तुना गवादिव्यक्तिरूपस्यानन्यव्यभिचाराभ्यां शक्तिग्रहाविषयतयाऽभिलापसंसर्गयोग्यत्वाभावेऽपि अगोव्यावृत्तिलक्षणसम्बन्धेन स्वलक्षणेष्वपि तद्योग्यताऽस्त्येवेति ग्राह्यमेव स्वलक्षणं गवादिविकल्पविषय इति पूर्वपक्षाशयः ।

(२) यद्यपि वैनाशिकमतेऽसत्या व्यावृत्तेः सता स्वलक्षणेन सम्बन्धस्य सर्वथाऽभ्युपगमेऽपसिद्धान्तः तथापि तत्र तदीयत्वानङ्गीकाराद्दोषान्तरमाहाऽथेति दीधितिः । अत्र गोपिण्डभिन्नो वा गोत्वजातिशून्यो वा अगौरिति विकल्पार्थो बोध्यः ।

(३) तस्याप्यगोत्वादित्यर्थः ।

(४) अश्वादिर्गौरपि व्यावर्तते इति न तत्र गोव्यवहार इत्याह पूर्वपक्षी स गौरपीति । समाधत्ते तत्किमिति । एवमभिमतगोपिण्डादन्यः परोऽपि गोपिण्डो व्यावर्तत इति तत्रापि गोव्यवहारो न स्यात् अश्वादिवदिति समाधानार्थः ।

(५) एतस्मादपि व्यावर्तत इति । गोपिण्डान्तर [illegible] पिण्डो गौर्भवत्येव न तत्र गोव्यवहारः [illegible] । समाधत्ते यदीति । यदि [illegible] गोपिण्डोऽप्यश्वादिवत् [illegible] गोव्यवहारो न स्यादिति समाधानार्थः ।

(६) गवान्तरे गोशब्दविकल्पयोरप्रवृत्तिरूपप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

(१)यद्येवं निमित्तान्तरमनपेक्ष्यैकव्यवहारोऽत्यन्तभिन्नैः, एवं भिन्नव्यवहार एवाभिन्नेनैकेन केनचित् किं न साध्यते, शक्तिस्वभावालम्बनस्योभयत्रापि तुल्यत्वात्। "(२)अथैवंसत्येकव्यवहारः क्वचिदपि न स्यात्, निर्निमित्तो वा भवेत्, उभयमप्यनिष्टम्"। (३)तदेतत्तुल्यम्, अनेकव्यवहारोऽप्येवंसति न स्यात्, निर्निमित्तो वा भवेत्, उभयमप्यनिष्टम्। (४)तस्मादेकेनैकव्यवहारवदनेकेनाप्यनेकव्यवहार एवेति सामर्थ्यनियमः। (५)"का गतिस्तर्हि सामान्येष्वनेकेष्वेकव्यवहा या चन्द्रमस्येकस्मिन्ननेकव्यवहारस्य। "भ्रान्ते

ऽपि निमित्तं स्यादिति भावः।

शक्तीति। शक्तिविशेषाद्वा अनेकैरेकव्यवहार भावावलम्बनस्यैकेनानेकताव्यवहारसिद्धावपि तुल्य थ्यनियमः—एकानेकयोः न त्वनेकस्याप्यनेक

(१) ताद्दशनिखिलव्य
परार्द्धं प्रत्य ।, अथ प्रात०
गतविकल्पो ो व्याम
ति यद्यवामि ाममेद
भेदव्यवहार चय
व्यवहर्तव्य
(२)
स्यादित्यभि
(३)
(४)
दिपिण्डा
(५)
येति। च

चेत्" । अयमपि भ्रान्त एव, बाधकस्योभयत्रापि तुल्य-
वात् । "सर्वत्र भ्रान्तोऽस्त्विति चेत्" । (१)भेदव्यवहा-
ऽपि तथा किं न स्यात् । "(२)अर्थक्रियाभेदास्थितेरिति
वेत्" । व्यक्तिभेदाभेदव्यवस्थापकार्थक्रियाभेदाभेदवत्
सजातीयासजातीयत्वव्यवस्थापकार्थक्रियासाजात्यवै-
जात्ये (अपि) किं न पश्यसि । "ते अपि भ्रान्ते इति
चेत्" । अर्थक्रियाभेदोऽपि भ्रान्त इति तुल्यम् ।
३)"अस्त्वेवमिति चेत्" । त्यज तर्हि वाद्यव्यसनम् ।

३(४) । उभयत्रेति । चन्द्रमसो द्वित्वे प्रसिद्धं बाधकम्, सामान्ये-
ष्वपि सामान्याङ्गीकारेऽनवस्था बाधिकेति । सर्वत्रेति । व्यक्तिष्व-
त्यर्थः । अर्थक्रियासाजात्येति । सजातीयस्य ×××××दका-
णादिजातीयार्थक्रियावैकजातीयस्याजा ××××× दनादिजातीयेति ।
५) ते अपीति । अर्थक्रियाजातेरनभ्युपगमादिति भावः । (६)अर्थ-
क्रियाभेदोऽपीति । बाधकमन्तरेणापि भ्रान्तत्वेऽर्थक्रियाभेदस्यापि
भ्रान्तत्वमसङ्गादिति । (७) त्यजेति । अर्थक्रियाभेदस्यापि भ्रान्तत्वे

(१) वेदान्तिमतमालम्ब्योत्तरयति भेदेति ।

(२) अर्थक्रियाभेदाद्व्यक्तिभेद इत्याशयेनाशङ्कतेऽर्थक्रियेति । र्थक्रियासाजात्यवैजात्यनिबन्धने तर्हि व्यक्तीनामपि साजात्य जात्येऽङ्गीकार्ये एवान्यथा तदाकस्मिकत्वापत्तिरित्यभिप्रायेण समा-धत्ते व्यक्तीति ।

(३) व्यक्तिभेदोऽपि वाऽस्तु किं नश्छिन्नमित्याह पूर्वपक्षी अस्त्विति

(४) अत्र नरवनेकस्याप्येकव्यवहारकरणे सामर्थ्यमिति पाठो ऽशुद्धः प्रतिभाति ।

(५) ×× एतच्चिह्नान्तर्गतः पाठो बहुधा भ्रष्ट इति सङ्गमयितुम-शक्यः सुधीभिः स्वयं योजनीयः । ते-अर्थक्रियासाजात्यवैजात्ये ।

(६) तर्हि व्यक्तिभेदकोऽर्थक्रियाभेदोऽपि भ्रान्त एवेति व्यक्तिभे-दोऽपि न स्यादिति इष्टं वेदान्तिभिरित्याशयेन समाधत्तेऽर्थक्रियाभे-दोऽपीति ।

(७) तर्हि निरूपं ब्रह्मैवैकमस्तु किं वादेनेत्याह त्यजेति निग्रहः ।

(१)यद्येवं निमित्तान्तरमनपेक्ष्यैकव्यवहारोऽत्यन्तभिन्नैः, एवं भिन्नव्यवहार एवाभिन्नेनैकेन केनचित् किं न साध्यते, शक्तिस्वभावालम्बनस्योभयत्रापि तुल्यत्वात्। "(२)अथैवंसत्येकव्यवहारः क्वचिदपि न स्यात्, निर्निमित्तो वा भवेत्, उभयमप्यनिष्टम्"। (३)तदेतत्तुल्यम्, अनेकव्यवहारोऽप्येवंसति न स्यात्, निर्निमित्तो वा भवेत्, उभयमप्यनिष्टम्। (४)तस्मादेकेनैकव्यवहारवदनेकेनाप्यनेकव्यवहार एवेति सामर्थ्यनियमः। (५)"का गतिस्तर्हि सामान्येष्वनेकेष्वेकव्यवहारस्य"। या चन्द्रमस्येकस्मिन्ननेकव्यवहारस्य। "भ्रान्तोऽसाविति

ऽपि निमित्तं स्यादिति भावः।

शक्तीति। शक्तिविशेषाद्वा अनेकैरेकव्यवहार इत्येवं शक्तिस्वभावावलम्बनस्यैकेनानेकताव्यवहारसिद्धावपि तुल्यत्वादिति। **सामर्थ्यनियमः**–एकानेकयोः न त्वनेकस्याप्यनेकव्यवहारेण सामर्थ्यमि-

---

(१) उक्त सामर्थ्यं यदि तादृशनिखिलव्यक्तिनिष्ठमेकं तर्हि किमपराद्धं प्रत्यक्षसिद्धेन गोत्वादिना, अथ प्रातव्यक्तिभिन्नं न तर्हि तस्यानुगतविकल्पोत्पादनियामकत्वं मिथो व्यभिचारादित्याशयेन निराकरोति यद्यवमिति। यथात्यन्ताभिन्नानामभेदव्यवहारहेतुत्वं तथाऽभिन्नानां भेदव्यवहारहेतुत्वमेव किं न स्यात्तथा चैकोऽपि गोपिण्डो भेदेन व्यवहर्तव्य इत्युत्तराभिप्रायः।

(२) एकेनानेकव्यवहारस्यानुपपत्तावनेकैरेकव्यवहारोऽपि न स्यादित्यभिप्रायेणाशङ्कतेऽथैवमिति।

(३) समाधत्ते तदेतदिति। तुल्यतामेव विशदयति अनेकेति।

(४) उपसंहरति तस्मादिति। एकेनैव गोत्वादिसामान्येन गवां पिण्डानामनुगतव्यवहार इत्युपसंहारार्थः।

(५) शङ्कते केति। यथैकेनैकव्यवहार इति शेषः। समाधत्ते येति। चन्द्रद्वयव्यवहारवत्सामान्येऽप्येकव्यवहारो भ्रान्त एवेत्यर्थः।

चेत्" । अयमपि भ्रान्त एव, बाधकयोभयत्रापि तुल्यत्वात् । "सर्वत्र भ्रान्तोऽस्त्विति चेत्" । (१)भेदव्यवहारोऽपि तथा किं न स्यात् । "(२)अर्थक्रियाभेदास्थितेरिति चेत्" । व्यक्तिभेदाभेदव्यवस्थापकार्थक्रियाभेदाभेदवत् सजातीयासजातीयत्वव्यवस्थापकार्थक्रियासाजात्यवैजात्ये (अपि) किं न पश्यसि । "ते अपि भ्रान्ते इति चेत्" । अर्थक्रियाभेदोऽपि भ्रान्त इति तुल्यम् । (३)"अस्त्वेवमिति चेत्" । त्यज तर्हि बाह्यव्यसनम् ।

ते(४) । उभयत्रेति । चन्द्रमसो द्वित्वे प्रसिद्धं बाधकम्, सामान्येष्वपि सामान्याङ्गीकारेऽनवस्था बाधिकेति । सर्वत्रेति । व्यक्तिष्वित्यर्थः । अर्थक्रियासाजात्येति । सजातीयस्य ×××××दकाणादिजातीयार्थक्रियावेकजातीयस्याजा ××××× दनादिजातीयेति । ५) ते अपीति । अर्थक्रियाजातेरनभ्युपगमादिति भावः । (६)अर्थक्रियाभेदोऽपीति । बाधकमन्तरेणापि भ्रान्तत्वेऽर्थक्रियभेदस्यापि भ्रान्तत्वमसङ्गादिति । (७) त्यजेति । अर्थक्रियाभेदस्यापि भ्रान्तत्वे

(१) वेदान्तिमतमालम्ब्योत्तरयति भेदेति ।

(२) अर्थक्रियाभेदाद्व्यक्तिभेद इत्याशयेनाशङ्कतेऽर्थक्रियेति । अर्थक्रियासाजात्यवैजात्यनिबन्धने तर्हि व्यक्तीनामपि साजात्यवैजात्येऽङ्गीकार्ये एवान्यथा तदाकस्मिकत्वामसक्तिरित्यभिप्रायेण समाधत्ते व्यक्तीति ।

(३) व्यक्तिभेदोऽपि माऽस्तु किं नश्छिन्नमित्याह पूर्वपक्षी अस्त्विति

(४) अत्र नरवनेकस्याप्येकत्वव्यवहारकरणे सामर्थ्यमिति पाठो क्तः प्रतिभाति ।

(५) ×× एतच्चिह्नान्तर्गतः पाठो बहुधा भ्रष्ट इति सङ्गमयितुमशक्यः सुधीभिः स्वयं योजनीयः । ते-अर्थक्रियासाजात्यवैजात्ये ।

(६) तर्हि व्यक्तिभेदकोऽर्थक्रियाभेदोऽपि भ्रान्त एवेति व्यक्तिभेदोऽपि न स्यादिति जितं वेदान्तिभिरित्याशयेन समाधत्तेऽर्थक्रियाभेदोऽपीति ।

(७) तर्हि चिद्रूपं ब्रह्मैवैकमस्तु किं बाह्येनेत्याह त्यजेति मिश्राः ।

(१)"अयमेवाशय इति चेत्"। तत्र वक्ष्यामः।

(२)मा भूद्वाऽर्थक्रियासाजात्यम्, भ्रान्त्यनुगमोऽप्येक निमित्तमनादृत्य कथम्, तदपि हि कार्यसाजात्यं साम

सामान्यवद्विशेषस्याप्यभावाद्बाह्यमेव न स्यादित्यर्थः। वक्ष्याम इति। द्वितीये भङ्गे बाह्यार्थसिद्धिं वक्ष्याम इति। आधारगोचराप्यनवस्था शक्तिस्वभावावलम्बनेन परिहर्तुं शक्यते, एकबुद्धिविषयत्वं ह्यनेकस्य विरुद्ध्यते, अन्याकारज्ञानस्यान्यविषयत्वे भ्रान्तत्वप्रसङ्गादेकाधारत्वं त्वनेकस्य विरुद्ध्यत इति भावः।

मा भूद्वेति। माभूद्वाऽर्थक्रियासाजात्यम्, अत एव च मा नाम दनुगमव्यवहारस्याभ्रान्तत्वमित्यर्थः। भ्रान्त्यनुगमः(३) अनेकेषु पिण्डेषु अयमपि गौरयमपि गौरित्येकरूपानुगम इत्यर्थः। कार्यसाजात्यमिति। यद्यप्यस्य भ्रान्तत्वे प्रामाण्यासम्भवान्न स्वविषयतया एकव्यवस्थापकत्वन्तथापि तदेकरूपं कार्यं स्वकारणतयैकं व्यवस्थापयति, यथा सामान्येष्वनुगतव्यवहारस्य भ्रान्तस्याप्येकसामान्यशब्दप्रयोगादि (विनिरत्वमि) त्यर्थः। ये तु सामान्यमिच्छन्त एव भिन्नजातीयैरपि तृणारणिमणिभिरेकजातीयाग्न्युत्पत्तिदर्शनात् सामान्येषु भ्रान्तिरूपस्यैकनिमित्तत्वं

---

(१) वेदान्तिमतेन पूर्वपक्ष्याहायमेवेति। बौद्धमतखण्डनान्ते तन्मतं विचारयिष्याम इत्याह तत्रेति।

(२) अर्थक्रियासाजात्यस्य जातिरूपानुगतबुद्धिरूपकारणसाजात्योन्नायकत्वानङ्गीकारेऽपि कस्यचिज्ज्ञानस्य भ्रान्तत्वं कस्यचिदभ्रान्तत्वमिति व्यवस्था कारणसाजात्यनिबन्धनैवाङ्गीकार्याऽन्यथा सर्वं भ्रान्तमभ्रान्तमेव वा स्यादित्यभिप्रायवानाह सिद्धान्ती मा भूद्वेति। तदपि=भ्रान्तत्वमपि।

(३) भ्रान्त्यनुगम इति। सर्वधीभ्रमत्ववादिनो भ्रान्तित्वमप्येकं वस्तु न सिद्ध्येत्, तत्राप्यनुगतमतेर्भ्रमत्वात् यदि सामग्रीसाजात्यं नाद्रियेतेत्यर्थ इति भगीरथठक्कुरः।

ग्रीसाजात्यमन्तरेणाकस्मिकमापद्येत, (१)अन्यथा तत्परम्परालम्बनमपि विडम्बनमेव । भिन्नैस्तैस्तैरनुगतव्यवहारासिद्धौ व्यक्तिभिरेव तथाभूताभिरभिमतसिद्धेस्तदनुसरणप्रयासवैफल्यात्(२), (३)तस्मादारोपव्यवहारस्याप्यनारोपितजात्यनादरे असम्भव एवेति ।

नेच्छन्ति तान्प्रत्याहान्यथेति(४) । सामग्रीसाजात्यमन्तरेणैव सामान्येष्वनुगतव्यवहारस्य एकरूपस्य कार्यस्याभ्युपगमे कार्यैकजात्यस्य कारणैकजात्यं निमित्तं तस्यापि तत्कारणैकजात्यं निमित्तमिति कारणजातिपरम्पराश्रयणं नोपपद्येत, ततश्च जातिरेवोच्छिद्येतेति भावः । ननु कार्यैकजातीयत्वेन न कारणेषु जातिसिद्धिः किन्तु कार्येषु कारणव्यवहारादेव जातिसिद्धिरिति चेत्तत्राह **भिन्नैरिति** । भिन्नैरेव सामान्यैस्तेष्वभेदव्यवहारसिद्ध्यभ्युपगमाद्भिन्नाभिरेव व्यक्तिभिस्तास्वनुगतव्यवहारस्याभिमतस्य सिद्धेः तद्वद्गोत्वादिसामान्यानुपपत्तेरिति, ताणाद्यग्निष्वपि यावत्कारणभेदं जातिभेदोऽप्यस्तीति भावः । **अनारोपितेति** । कारणभूतारोपितजात्यनादर इत्यर्थः ।

---

(१) अनुगतधर्मानभ्युपगमे, तत्परम्परालम्बनं-भ्रमपरम्परालम्बनम्, परम्परया सामान्येऽपि सामान्यान्तरं व्यक्तिरूपमनुगतव्यवहारहेतुरालम्बनमिति यदुच्यते तद्विडम्बनमेव निमित्तान्यथोपपत्तेः स्वयमभ्युपगमादिति भगीरथठक्कुरः ।

　　एकप्रत्यवमर्षस्य हेतुत्वाद्धीरभेदिनी ।
　　एकधीहेतुभावेन व्यक्तीनामप्यनेकता ॥

इत्यत्र प्रत्यवमर्षस्य प्रतिसन्धानस्यैकत्वभ्रमादनुगतप्रत्ययानामेकत्वभ्रमाच्च व्यक्तीनामेकत्वभ्रम इति या भ्रमपरम्परा बौद्धेनोक्ता सापि तव विडम्बनमेव धिक्कार एव भ्रमकारणस्याप्यनुगतस्य त्वयाऽनङ्गीकारादिति मिश्राः । (२) भ्रमपरम्परानुसरणप्रयासवैफल्यात् ।

(३) एकजातीयं वास्तवमनुसरणीयमेवेति उपसंहरति तस्मादिति

(४) ननु भ्रमत्वे सामग्रीसाजात्याप्रयोजकत्वेऽप्यनाकस्मिकत्वं स्यादित्यत आहान्यथेतीति मिश्राः ।

(१)"अस्तु तर्हि जात्यादौ बाधकादपोहसिद्धिरिति चेत्"। व्यवहारस्यानन्यथासिद्धौ क्व बाधकम्। (२)अन्यथा विपक्षे बलवद्बाधकमुपनीयानन्यथासिद्धिविश्रान्तोऽपि स्वभावहेतुर्बाधकशङ्कयाप्युपहन्येत। ततो बाधकव्यसनमपहायानुगतव्यवहृतिरन्यथाप्युपपाद्यताम्, (३)नचैतच्छक्यम् गत्यन्तराभावात्। न च बाधकमस्ति, तद्धि स्वरूपतो वा स्यात्, ज्ञानतो वा स्यात्। स्वरूपतोऽप्यनुलम्भो वा विरुद्धधर्माध्यासो वा। न

जात्यावित्यादिशब्देन जात्याधारोऽवयवी गृह्यते, आधारासम्भवादपि जात्यसम्भव इति प्रतिपादनार्थं तत्रापि बाधकोपन्यासः। बाधकञ्चाग्रे दर्शयिष्यते इति। **अपोहसिद्धिः**-विकल्पानालम्बनत्वेनापोहसिद्धिरित्यर्थः। **व्यवहारस्येति**। प्रतीतिप्रयोगरूपानुगतव्यवहारस्येति। तदुक्तम्—

प्रत्यक्षबलसिद्धस्य सामान्यस्य कुतर्कतः।
न शक्योऽपह्नवः कर्तुं सर्वं विजयते हि तत्(४)॥ इति।

अन्यथेति। अनन्यथासिद्धस्यापि प्रत्यक्षस्य यदि बाधकशङ्कयाऽपह्नवः स्यात्स्वभावानुमानस्याप्येवं स्यादिति। **स्वरूपतो वेति**।

(१) वक्ष्यमाणबाधकसद्भावादपोहसिद्धिः स्यादित्यभिप्रायेणाशङ्कतेऽस्तु तर्हीति। अनुगतव्यवहारस्यानन्यथासिद्धत्वादेव न बाधकमित्याशयेन समाधत्ते व्यवहारस्येति।

(२) अन्यथा सुदृढनिरूपितोऽप्यर्थो बाध्यः स्यादित्याहान्यथेति मिश्राः। नापि बाधशङ्का, तस्या एव विपक्षबाधकत्वादन्यथा तव स्वदर्शनव्याघात इत्याहान्यथेति। यदि विपक्षबाधकसद्भावेऽपि शङ्केत्यर्थं इति भगीरथठक्कुरः। स्वभावहेतुः प्रसङ्गभिन्नो हेतुरिति मिश्राः। अनुभावको हेतुरिति शिरोमणिः। उपहन्येत-आभासः स्यात्।

(३) एतत्-अनुगतव्यवहारान्यथोपपादनम्, न शक्यम् अन्यापोहादेरयं गौरित्यादिनाऽनुगतव्यवहारानुपपत्तेः प्रदर्शितत्वादिति भावः।

(४) प्रत्यक्षं सर्वप्रमाणेभ्यो बलवदित्यर्थः।

प्रथमः, असिद्धेः । (१)स्फुरत एव हि साधारणाकारस्य शरीरं चिन्तयितुमारब्धम् , नास्फुरतः ।

(२)"अध्यक्षे साधारणस्फुरणं व्यासेधामो न तु विकल्पे, तस्य समानशब्दसङ्केतग्रहतिमिरनिकुरम्बकरम्बितदृष्टिभिरेवोत्पादनात् , न त्वस्माभिः, कल्पनाकोपस्यानन्तप्रसवतया तत्त्वाव्यवस्थापकत्वात् इति चेत्"। (३)न, शब्दानुसन्धानविरहेऽपि जायमानत्वात् । (४)"तथापि तद्वासनात एवेति चेत्" किमेकसङ्केतविषयाभावेऽपि समानशब्दसङ्केतग्रहवासनावशादेकाकारप-

साक्षाज्जातिस्वरूपस्य वा बाधकं ज्ञानबाधद्वारेण वेत्यर्थः(५) । शरीरमिति । भावात्मकमभावात्मकं वेति ।

अस्तु विकल्पेऽपि तावत्स्फुरणमिति चेत्तत्राह तस्येति । किमिति भाववद्भिन्नोपादानमिति(?)(६) चेत्तत्राह कल्पनेति । एकाकारपराम-

---

(१) उपलम्भस्य साधितत्वात्स्वरूपतोऽनुपलम्भोऽसिद्ध इत्यर्थः। एतदेवाह स्फुरत एवेत्यादिना नास्फुरत इत्यन्तेन ।

(२) निर्विकल्पकमात्रस्य प्रमाणत्वेन तत्र समानशब्दसङ्केतग्रहादेरसम्भवात् न जातौ प्रमाणविषयता किन्तु विकल्पे एव गवादिपदसङ्केतग्रहाधीना नामजात्यादियोजना, सा चावास्तवीति कुतो स्फुरणस्य सम्भव इत्याभिप्रायेणाशङ्कते अध्यक्ष इति। समानेति । समानशब्दसङ्केतग्रह एव तिमिरनिकुरम्बन्तेन कलुषितदृष्टिभिर्नैयायिकैरेव विकल्पस्योत्पादनान्न त्वस्माभिस्तत्त्वमात्रदृष्टिभिरित्यर्थः ।

(३) अगृहीतसङ्केतानामपि नामजात्यादिस्फुरणान्न पूर्वपक्ष्युक्तं युक्तमिति समाधत्ते नेति ।

(४) शब्दानुसन्धानाभावेऽपि प्राक्तनी तद्वासना तत्र हेतुर्भविष्यतीत्यभिप्रायेणाक्षिपति तथापीति । समाधातुं विकल्पयति किमिति । सोऽपि सङ्केतग्रह एकं जात्यादिनिमित्तं तिरस्कृत्य पुरस्कृत्य वेति विकल्पार्थः ।

(५) स्वरूपतः जातिस्वरूपे साक्षात्, ज्ञानतः जातिविषयकज्ञानस्वरूपतदेकत्वादिनिरासद्वारा इति दीधितिः ।

(६) अत्रापि कश्चित्पाठो पतित इति प्रतिभाति ।

रामर्शस्तत्सद्भावे वा । न तावदाद्यः, नानासास्नादिम-द्व्यक्तिवत् स्वर्गलोचनघाणाम्बुकुलिशादिष्वपि गोशब्द-ग्रहसङ्केतग्रहवासनावशात्तथाविधप्रत्ययानुगमप्रसङ्गात् । "इष्ट एवासा(१)वर्थ इति चेत्" । (२)सोऽयं सास्नादि-मतीषु व्यक्तिषु साधारणं रूपं न पश्यति, पश्यति तु गोशब्दवाच्येषु दशसु, इति किमत्र वक्तव्यं नूनं रुचि-रेवास्य लोचनमिति ।

(३)"शक्यमिदमितरेणापि वक्तुमिति चेत्" । श-क्यम्, न तु व्यवहारस्तन्मूलो विपर्यासयितुम् ।

र्श इति । एकाकारशब्दमन्तरेणानेकव्यक्तिनिष्ठतयैकस्याकारस्यावमर्श इत्यर्थः(४) । तथाविधप्रत्ययानुगमप्रसङ्गादिति(५) । लो-चनम्—दर्शनोपायः(६) ।

शक्यमिदमिति । सास्नादिमतीष्वेकाकारदर्शनस्य रुचिरेव लोचनमिति (७)शक्यमिति । तन्मूलः—एकाकारदर्शनमूलः ।

---

(१) अनुगतप्रत्ययः ।

(२) समाधत्ते सोऽयमिति । गोशब्दवाच्यासु स्वर्गाद्यनेकव्यक्तिषु विजातीयासु अनुगतधीनिमित्तमङ्गीकुर्वाणोऽप्येकजातीयासु गोव्यक्ति-षु तत्पदवाच्यासु तन्न स्वीकरोतीति इच्छामात्रं बौद्धस्य न तु प्रमा-णानुरोधः कश्चिदिति उत्तरार्थः ।

(३) गोशब्दाभिधेयेषु साधारणं रूपं न पश्यति पश्यति तु सा-स्नादिमतीति बौद्धेनापि वक्तुं शक्यमित्याक्षेपार्थः । समाधत्ते शक्य-मिति । वाङ्मात्रं शक्यं न वास्तविको व्यवहारोऽपलपितुं शक्य इति समाधानार्थः ।

(४) इति प्रथमविकल्पार्थ इत्यर्थः ।

(५) स्वर्गादिष्वपि गौर्गौरिति अनुगतव्यवहारप्रसङ्गादित्यर्थः ।

(६) चक्षुरिन्द्रियमित्यर्थः ।

(७) दर्शनोपाय इति वक्तुं शक्यं इत्यर्थ ।

(१)"नन्वेतावतापि विकल्पः सिद्ध्यतु, अनुभवस्तु कथम्" । सवस्तुकविकल्पसिद्धेरेव । "कथं तस्य सवस्तुकतेति चेत्" । (२)शब्दवासनादिकारणान्तरविध्वंसादिति तूष्णीम्भव । (३)"अन्तराले किमिति नोपलभ्यत इति चेत्" । उपलब्धिकारणाभावात् । "पिण्ड एव कुण्डे

एतावतापि—व्यवहाराविपर्यासेनापि । अनुभवस्तु कथमिति । अतोऽनुभवाभावात् प्रत्यक्षानुपलब्धिः(४) सिद्धैवेति भावः । सवस्तुकेति । सवस्तुको हि विकल्पो निर्विकल्पकपूर्वक एवेति(५) । शब्दवासनेति । शब्दकारणत्वं वासनाकारणत्वं च निरस्तम् । आदिशब्दोपात्तं लिङ्गकारणत्वं शब्दकारणव्युदासेनैव लिङ्गानुसन्धानाभावेऽपि जायमानत्वान्निरस्तम् । अतो इन्द्रिये सम्बन्धकारणत्वेन सवस्तुकत्वं सिद्धमिति । अन्तराल इति । सती चेत्सर्वदा जातिः पिण्डद्वयान्तराले किमिति नोपलभ्यत इत्यर्थः । उपलब्धीति । पिण्डाख्योपलब्धिकारणाभावादिति । पिण्ड एवेति । (६)पिण्ड एवोपलभ्यमानोऽपि कुण्डाश्रितबदरवत्तदाश्रिता इह पिण्डे

---

(१) शङ्कते नन्विति । सविकल्पके जातेर्भानेऽपि अनुभवेन तस्या अविषयीकरणात् कथं सा प्रामाणिकीति शङ्काकर्तुराशयः । समाधत्ते सवस्तुकेति । विकल्पविषयस्य बाधकमन्तरेणानुभवविषयत्वस्यावश्यकत्वाज्जातिविषयकानुभवसिद्धिरिति उत्तराशयो द्रष्टव्यः ।

(२) विकल्पस्य सवस्तुकत्वे किं प्रमाणमित्याशङ्क्य समाधत्ते शब्देति । पूर्वं शब्दवासनादिकारणनिषेधात् गौरयमित्यादिविकल्पानामर्थसमुत्थत्वस्यावश्यकत्वेन गोत्वादिकमपि वस्तुभूतमेवेति समाधानार्थः ।

(३) आक्षिपति अन्तराले इति । पिण्डयोरन्तरालेऽनुपलम्भरूपबाधकसत्त्वात्कथं जातिसिद्धिरित्याक्षेपार्थः ।

(४) जातिविषयिणीत्यादिः ।

(५) निर्विकल्पविषयत्वाज्जातिविषयविकल्पस्य प्रामाण्यमिति भावः ।

(६) तर्हि पिण्डेऽपि विवेकेनोपलभ्यताम्, अनुपलम्भादसती स्याद् पिण्ड एवेति ।

रामर्शस्तत्सद्भावे वा । न तावदाद्यः, नानासास्नादिमद्व्यक्तिवत् स्वर्गलोचनबाणाम्बुकुलिशादिष्वपि गोशब्दग्रहसङ्केतग्रहवासनावशात्तथाविधप्रत्ययानुगमप्रसङ्गात् । "इष्ट एवासा(१)वर्थं इति चेत्" । (२)सोऽयं सास्नादिमतीषु व्यक्तिषु साधारणं रूपं न पश्यति, पश्यति तु गोशब्दवाच्येषु दशसु, इति किमत्र वक्तव्यं नूनं रुचिरेवास्य लोचनमिति ।

(३)"शक्यमिदमितरेणापि वक्तुमिति चेत्" । शक्यम्, न तु व्यवहारस्तन्मूलो विपर्यासयितुम् ।

र्श इति । एकाकारशब्दमन्तरेणानेकव्यक्तिनिष्ठतयैकस्याकारस्यावमर्श इत्यर्थः(४) । तथाविधप्रत्ययानुगमप्रसङ्गादिति(५) । लोचनम्—दर्शनोपायः(६) ।

शक्यमिदमिति । सास्नादिमतीष्वेकाकारदर्शनस्य रुचिरेव लोचनमिति (७)शक्यमिति । तन्मूलः—एकाकारदर्शनमूलः ।

---

(१) अनुगतप्रत्ययः ।

(२) समाधत्ते सोऽयमिति । गोशब्दवाच्यासु स्वर्गाद्यनेकव्यक्तिषु विजातीयासु अनुगतधीनिमित्तमङ्गीकुर्वाणोऽप्येकजातीयासु गोव्यक्तिषु तत्पदवाच्यासु तन्न स्वीकरोतीति इच्छामात्रं बौद्धस्य न तु प्रमाणानुरोधः कश्चिदिति उत्तरार्थः ।

(३) गोशब्दाभिधेयेषु साधारणं रूपं न पश्यति पश्यति तु सास्नादिमतीति बौद्धेनापि वक्तुं शक्यमित्याक्षेपार्थः । समाधत्ते शक्यमिति । वाङ्मात्रं शक्यं न वास्तविको व्यवहारोऽपलपितुं शक्य इति समाधानार्थः ।

(४) इति प्रथमविकल्पार्थ इत्यर्थः ।

(५) स्वर्गादिष्वपि गौर्गौरिति अनुगतव्यवहारप्रसङ्गादित्यर्थः ।

(६) चक्षुरिन्द्रियमित्यर्थः ।

(७) दर्शनोपाय इति वक्तुं शक्यं इत्यर्थ ।

(१)"नन्वेतावतापि विकल्पः सिद्ध्यतु, अनुभवस्तु कथम्"। सवस्तुकविकल्पसिद्धेरेव। "कथं तस्य सवस्तुकतेति चेत्"। (२)शब्दवासनादिकारणान्तराविध्वंसादिति तूष्णीम्भव। (३)"अन्तराले किमिति नोपलभ्यत इति चेत्"। उपलब्धिकारणाभावात्। "पिण्ड एव कुण्डे

एतावतापि—व्यवहाराविपर्यासेनापि। अनुभवस्तु कथमिति। अतोऽनुभवाभावात् प्रत्यक्षानुपलब्धिः(४) सिद्धैवेति भावः। सवस्तुकेति। सवस्तुको हि विकल्पो निर्विकल्पकपूर्वक एवेति(५)। शब्दवासनेति। शब्दकारणत्वं वासनाकारणत्वं च निरस्तम्। आदिशब्दोपात्तं लिङ्गकारणत्वं शब्दकारणव्युदासेनैव लिङ्गानुसन्धानाभावेऽपि जायमानत्वान्निरस्तम्। अतो इन्द्रिये सम्बन्धकारणत्वेन सवस्तुकत्वं सिद्धमिति। अन्तराल इति। सती चेत्सर्वदा जातिः पिण्डद्वयान्तराले किमिति नोपलभ्यत इत्यर्थः। उपलब्धीति। पिण्डाख्योपलब्धिकारणाभावादिति। पिण्ड एवेति। (६)पिण्ड एवोपलभ्यमानोऽपि कुण्डाश्रितबदरवत्तदाश्रितः इह पिण्डे

(१) शङ्कते नन्विति। सविकल्पके ज्ञाने भानेऽपि अनुभवेन तस्या अविषयीकरणात् कथं सा प्रामाणिकीति शङ्काकर्तुराशयः। समाधत्ते सवस्तुकेति। विकल्पविषयस्य बाधकमन्तरेणानुभवविषयत्वावश्यंभावित्वाज्जातिविषयकानुभवसिद्धिरिति उत्तराशयो द्रष्टव्यः।

(२) विकल्पस्य सवस्तुकत्वे किं प्रमाणमित्याशङ्क्य समाधत्ते शब्देति। पूर्वं शब्दवासनादिकारणनिषेधात् गोत्वमित्यादिविकल्पानामर्थसमुत्थत्वस्यावश्यकत्वेन गोत्वादिजात्यपि वस्तुभूतेति समाधानार्थः।

(३) आक्षिपति अन्तराल इति। पिण्डयोरन्तराले अनुपलम्भबाधकसत्त्वात्कथं जातिसिद्धिरित्याक्षेपार्थः।

(४) जातिविषयिणीत्यादिः।

(५) निर्विकल्पविषयत्वाज्जातिविषयविकल्पस्य [illegible] भावः।

(६) ननु पिण्डेऽपि विविक्तेनोपलभ्यमाना, [illegible] स्यादत आह पिण्ड एवेति।

तद्वयवत् कुतो नोपलभ्यत इति चेत्" । अनन्यदेशत्वा-त् । भेदेन तूपलभ्यत एव, पिण्डान्तरसंसर्गिणि पि-ण्डेऽनुभूयमाने तत्संसर्गितयाऽनुभवात् ।

नापि द्वितीयं वाच्यम् , आगच्छमानगोत्वसम्बन्धत्वा-त्(१)। (२)"जायमानपिण्डसम्बन्धानुपपत्तिरपि न-

गोत्वमिति किमिति नोपलभ्यत इति । (३)अनन्यदेशत्वादिति । यदरस्येव कुण्डात्पिण्डान्तरान्यो गोत्वस्य समानदेशो देशः समवायादिश्च तत्समवेतानामसमानाधिकरणानुविद्धत्वाद्गत्यादिति(१) । तथापि भेदेनो-पलम्भः किमिति न स्यात् , न स्यादेवत्याह भेदेनेति । पिण्डान्तर-संसर्गितयाऽनुभूयमानस्य पूर्वपिण्डाद्भेदोपलम्भः सिद्ध इति ।

(तत्सद्भावेऽपि नेत्येतन्निराकरोति नापि द्वितीयमिति)(४)। विरुद्धधर्माध्यासो वेत्यतन्निराकरोति नापि द्वितीयं वाच्यमिति । अन-यावबाधकपञ्चकपरिहारो दर्शयिष्यमाणोऽस्यापि तुल्यः, तद्देशत्वाविरोधे तावद्यथा सामान्यमेकव्यक्तिमप्राप्तं परिच्छिन्दत् प्रत्यक्षं व्यक्त्यन्तरवृत्ति व्यवच्छिनत्तीति । जातेरसाधारणं विरुद्धधर्माध्यासं शङ्कते जायमा-नेति । अप्रातिसंक्रमात् अमूर्तत्वेन जातात् पिण्डाज्जायमानं प्रत्यक्ष-

(१) अवयविनि कार्त्स्न्यैकदेशादिविरुद्धधर्माध्यासनिरासवदि-दमपि निरसनीयम् , न कार्त्स्न्येन जातिर्वर्तते नैकदेशेन वा किन्तु स्वरूपेणेत्यर्थः ।

(२) शङ्कते जायमानेति । जायमानपिण्डसम्बन्धो जातेः प्रका-रत्रयेण तावत् सम्भवति पिण्डान्तराद्गोत्वस्य गमनात्पूर्वमेव तत्र स-त्त्वाच्चेन सहोत्पद्यमानत्वाद्वा, तदेवं प्रकारत्रयेणापि जातौ गमनादेर-सम्भवात्सम्बन्धोऽसम्भवीति शङ्कार्थः । समाधत्ते कथमिति । पिण्डे गोत्वस्य सत्त्वात्सम्बन्धो नानुपपन्न इत्यर्थः ।

(३) विवेकेनोपलम्भो यदि पिण्डभिन्नदेश उपलम्भस्तत्राहानन्य-देशत्वादिति । यदरस्य कुण्डेतरस्वावयवदेशत्ववज्जातेः पिण्डेतरादे-शत्वान्नोपलब्धिरिति भावः ।

(४) एतत्प्रतीकावतारणपरोऽयं पाठोऽन्यतः कुतश्चिदागत्य पतितः।

)शत्रासत्त्वादनुत्पादाच्चेति चेत्"। कथं पुनस्तत्रास- न्वयो व्यज्ञायि। "(२)तत्र सत्त्वे तत्रत्याकाशादेरपि प्रसङ्गादिति चेत्"। न चैतत्पश्चादपि तत्रत्याका- ना सम्बद्ध्यते, येन च पिण्डेन सम्बद्ध्यते न तत्र पे तत्रास्ति, तत्कुतो विरोधः। अथ पिण्डम-

/, अनुपलब्धेन जन्मना प्रोक्त (तत्रा !) सत्त्वादपसिद्धान्तत्वेन, न्मकालेऽनुत्पादाच्च तत्रासद्भावः, अथ च सम्बन्धसद्भावोऽभ्युप- इति विरुद्धधर्माध्यास इति भावः। तदुक्तम्—

न याति न च तत्रासीदस्ति पश्चान्न चांशवत्।
जहाति पूर्वमाधारमहो व्यसनसन्ततिः॥ इति॥

ोतत्पश्चादपीति। अयमर्थः—गोत्वेन सह समवायाख्यसम्ब- । गौः स्यान्न तस्य तत्र सद्भावमात्रेण, समवायसम्बन्धश्च गोत्वेन शादेर्न केवलं पिण्डोत्पत्तेः पूर्वमेव नास्ति किन्तु पश्चादपि, अतो दिर्गोत्वप्रसङ्गः। नापि तत्र सत्त्वासत्त्वविरोधः, नित्यं सत्त्वात्। म्बन्धासम्बन्धविरोध, नित्यासम्बन्धात्। येन च पिण्डेन गो- समवायसम्बन्धः तत्रापि सम्बन्धविरोधः, नित्यसम्बन्धादित्याह । (३)अथेति। न देशमात्रे विरोधः नापि पिण्डमात्रे किन्तु

तेभाति कुत्रापि मूलपुस्तकेऽस्य नापीत्यादेः पाठस्यानुपलम्भा- ध्येयम्। (१) असंक्रमादिति। अमूर्तत्वेन जायमानं प्रत्यगमना दित्यन्वयः।

२) पुनः शङ्कते तत्रेति। गोपिण्ड इवाकाशादावपि गोत्वानुभ- ारप्रसङ्गादित्यर्थः। समाधत्ते न चैतदिति। समवायसम्बन्धस्य स्तितानियामकत्वाद्यदि तेन सम्बन्धेनाकाशादौ गोत्वं स्याचदा पे स्यान्न चैवमित्यर्थः। तर्हि पिण्डेनापि तत्र न सम्बध्येत- ाह येनेति। तत्र जातः सम्बद्धश्चेत्येक एव काल इति पिण्डे चिदपि न तस्यासम्बन्ध इत्यर्थः। कुत इति। पिण्डोत्पत्तेः काशादौ गोत्वं नासीदुत्पन्ने च पिण्डे तत्र गोत्वमिति विरोधो भवतीत्यर्थः।

३) ननु पिण्डो निरूपकमात्रं न तु तत्र गोत्वं समवैति, तथाच

बदरवत् कुतो नोपलभ्यत इति चेत्" । अनन्यदेशत्वा-
त् । भेदेन तूपलभ्यत एव, पिण्डान्तरासंसर्गिणि पि-
ण्डेऽनुभूयमाने तत्संसर्गित्वेनाऽनुभवात् ।

नापि द्वितीयं बाधकम्, अवयविसमानयोगक्षेमत्वा-
त्(१)। (२)"जायमानपिण्डसम्बन्धानुपपत्तिरप्यसिद्धा-

गोत्वमिति किमिति नोपलभ्यत इति । (३)अनन्यदेशत्वादिति ।
बदरस्येव कुण्डात्पिण्डादन्यो गोत्वस्य समाधिरूपो देशः समवायादिभ
तत्समवेतानासमानाधिकरणाबुद्धिग्राह्यरूपादिति(?) । तथापि भेदेनो-
पलम्भः किमिति न स्यात्, न स्याचेदत्राह भेदेनेति । पिण्डान्तरा-
संसर्गितयाऽनुभूयमानस्य पूर्वपिण्डाद्भेदोपलम्भः सिद्ध इति ।

(तत्सद्भावेऽपि चेत्येतन्निराकरोति नापि द्वितीयमिति)(४)।
विरुद्धधर्माध्यासो वेत्यतन्निराकरोति नापि द्वितीयं बाधकमिति । अव-
यविबाधकपञ्चकपरिहारो दर्शयिष्यमाणोऽस्यापि तुल्यः, तद्देशत्वान्निरोधं
तावद्यथा सामान्यमेकव्यक्तिप्रवृत्तिं परिच्छिन्दत् प्रत्यक्षं व्यक्त्यन्तरवृत्तिं
व्यवच्छिनत्तीति । जातेरसाधारणं विरुद्धधर्माध्यासं शङ्कते जायमा-
नेति । अप्रातिसंक्रमात् अमूर्तत्वेन जातात् पिण्डाज्जायमानं प्रत्यसं-

(१) अवयविनि कार्त्स्न्यैकदेशादिविकल्पधर्माध्यासनिरासवदि-
दमपि निरसनीयम्, न कार्त्स्न्येन जातिर्वर्तते नैकदेशेन वा किन्तु
स्वरूपेणेत्यर्थः ।

(२) शङ्कते जायमानेति । जायमानपिण्डसम्बन्धो जातेः प्रका-
रत्रयेण तावत् सम्भवति पिण्डान्तराद्गोत्वस्य गमनात्पूर्वमेव तत्र स-
त्त्वात्तेन सहोत्पद्यमानत्वाद्वा, तदेवं प्रकारत्रयेणापि जातौ गमनादेर-
सम्भवात्सम्बन्धोऽसम्भवीति शङ्कार्थः । समाधत्ते कथमिति । पिण्डे
गोत्वस्य सत्त्वात्सम्बन्धो नानुपपन्न इत्यर्थः ।

(३) विवेकेनोपलम्भो यदि पिण्डभिन्नदेश उपलम्भस्तत्राहानन्य-
देशत्वादिति । बदरस्य कुण्डेतरस्वावयवदेशत्ववज्जातेः पिण्डेतरादे-
शत्वान्नोपलब्धिरिति भावः ।

(४) एतत्प्रतीकावतारणपरोऽयं पाठोऽन्यतः कुतश्चिदागत्य पतितः ।

सत्त्वादिति हृदयम्" । (१)तन्न, स्वरूपसत्त्वासत्त्वयोर्द्वितीयानपेक्षणात्, सम्बद्धासम्बद्धत्वे तु द्वितीयापेक्षे, ततस्तत्रासति नास्तीति कोऽर्थः । "तेनासता न सम्बध्यत इति चेत्" । तच्चैवमेतत्(२) । "पश्चात्कथं सम्बध्यतामिति चेत्" । तस्य सत्त्वात्, असम्बद्धत्वस्य तदसत्त्वप्रयुक्तत्वात्(३) । ततः प्रागसन् पिण्डः पश्चात् कथमुपपद्यतामिति चोद्यनिष्ठा, सा च सत्कार्यवादमनुपतती(४)त्यभुक्तवान्तिः ।

ततश्च तस्मिन्नेव पिण्डे असत्त्वं तस्मिन्नेव च सत्त्वमिति विरोध इत्यभिप्रायः । द्वितीयानपेक्षणादिति । ततश्च पिण्डानुत्पत्तिदशायामपि स्वरूपसत्त्वान्नासत्त्वमित्यभिप्रायः । तच्चैवमेवेति । "ननु पिण्डानुत्पत्तौ सम्बन्धानुपपत्तिः, तदुत्पत्तौ तदुत्पत्तिरिति समवायाख्यसम्बन्धस्यानित्यत्वादपसिद्धान्तः ।" नैवम्, सर्वत्रैकस्य नित्यस्यैव समवायस्य पिण्डानुत्पत्तौ तत्पिण्डासत्त्वकृत एवेति(५) । ततः प्रागसम्बन्धसामर्थ्यादियं पश्चात् कथं सम्बध्यतामिति चोद्यस्य पिण्डासत्त्वपरिहारात्, प्रागसन् पिण्डः पश्चात्कथमुत्पद्यतामिति चोद्यमवशिष्यत इत्याह तत इति । अभुक्तेति । अन्यदुपक्रमादन्यस्येदानीमुक्तिरभुक्तोद्गार इति ।

---

(१) समाधत्ते तन्नेति । सामान्यं स्वरूपतः सर्वत्र देशे काले चास्तीत्युक्ते तत्कथमनुत्पन्नेन पिण्डेन सम्बध्यतामित्यपि किं केन सङ्गतमित्युत्तरार्थः । (२) असता सम्बन्धो न भवत्येवेत्युत्तरार्थः ।

(३) पिण्डासत्त्वप्रयुक्तत्वात् ।

(४) अभुक्तेति । सांख्यमतं त्वया न भुक्तं न पाचितमिदानीं वमसीत्यर्थः । देशे काले च सामान्यस्वरूपमस्ति, पिण्डोपगमा[illegible]ना च गौरस्ति गौर्नास्तीति व्यवहारः यथाऽविचलति चैत्रे गमापगमाभ्यां दण्डी—चैत्रो नायं दण्डीति व्यवहार इति [illegible] इति मिश्राः ।

(५) इदमत्र तात्पर्यम्, यद्यपि समवायो नित्यस्तथापि पिण्डा[illegible]ले पिण्डासत्त्वप्रयुक्तमेव तदसम्बद्धमिति ।

न्तर्गडमुपादायोपलक्षणतया तत्रेति व्यवहारः, तदा [illegible]
दुपसर्पणापसर्पणोत्पत्तिविनाशैरेव तदुपपत्तौ 'न य
ती'त्यादिरपराद्धेषोरिव धानुष्कस्य कण्ठडम्बरः। त
हि पिण्डमधिकृत्योपसर्पणाभावः, तदुपलक्षितं देश
धिकृत्य च सत्त्वासत्त्वे सामान्यस्येति किं केन सं
तम् (१)।

"अथाप्यनुत्पन्ने पिण्डे तस्यासत्त्वं सुलभमेव त

पिण्डदेशान्तर्गतमुपलक्षणतयोपादाय तदुपहिते सत्त्वासत्त्वविरोधव्य
हार इत्यर्थः। तदाप्युपसर्पणादिभिरेव सत्त्वासत्त्वव्यवहारोपपत्तेर्न कश्चि
रोधः, एवञ्चापराद्धेषोर्धानुष्कस्यान्यदधिकृत्येषुप्रयोगोऽन्यच्चाधिकृत्य क्रि
याफलेन यादृशः कण्ठडम्बरः तादृश एव नयादित्यादिरित्याह तदे
त्पिण्डमधिकृत्येति(२)। पिण्डात् पिण्डान्तरं नोपसर्पतीति [illegible]
सर्पणाभावः पिण्डमधिकृत्योच्यत इत्यर्थः।

देशापेक्षया सामान्यस्य नित्यसत्त्वान्न सत्त्वासत्त्वविरोध इत्युक्तेऽ
पिण्डापेक्षया तयोः सम्भवेन विरोधं शङ्कते (३)अथाप्यनुत्पन्न इति

[illegible] रूपेण निरूप्यमाणं गोत्वमाकाशादौ प्रागासीच्चेत्तदा गोव्यवहार
[illegible] स्यादिति भ्रम [illegible] कल्पलता।

(१) पिण्डे [illegible] उपसर्पणापसर्पणे तदा तदुपलक्षिताकाशादे
[illegible] सत्त्वासत्त्वे स्यातामित्यसङ्गतमित्युत्तरार्थः।

(२) [illegible] पिण्डसत्त्वासत्त्वाधीनगोत्वसत्त्वासत्त्वव्यवहार
[illegible] नास्ति जातौ यथा [illegible] तीत्यादिव्यवहाराणामपि पिण्डो
[illegible], तथा [illegible] विनाशप्रत्ययो [illegible] नाशङ्कनी
[illegible] नेत्थं पिण्डोत्पादविनाशविषयत्वात्, [illegible]
[illegible] 'न याति'त्यादि [illegible] यत् [illegible]
[illegible] उत्तरार्थं इति [illegible]
[illegible] 'तथाहि' इत्यत्र 'तदेतत्' इति पाठः सुगमः।

(३) [illegible]
[illegible], नहि [illegible]
[illegible] इत्याशयः।

सत्त्वादिति हृदयम्” । (१)तन्न, स्वरूपसत्त्वासत्त्वयोर्द्वितीयानपेक्षणात्, सम्बद्धासम्बद्धत्वे तु द्वितीयापेक्षे, ततस्तत्रासति नास्तीति कोऽर्थः । “तेनासता न सम्बध्यत इति चेत्” । तथैवमेतत्(२) । “पश्चात्कथं सम्बध्यतामिति चेत्” । तस्य सत्त्वात्, असम्बद्धत्वस्य तदसत्त्वप्रयुक्तत्वात्(३) । ततः प्रागसन् पिण्डः पश्चात् कथमुपपद्यतामिति चोद्यनिष्ठा, सा च सत्कार्यवादमनुपतती(४)त्यभुक्तवान्तिः ।

ततश्च तस्मिन्नेव पिण्डे असत्त्वं तस्मिन्नेव च सत्त्वमिति विरोध इत्यभिप्रायः । द्वितीयानपेक्षणादिति । ततश्च पिण्डानुत्पत्तिदशायामपि स्वरूपसत्त्वान्नासत्त्वमित्यभिप्रायः । तथैवमेवेति । “ननु पिण्डानुत्पत्तौ सम्बन्धानुपपत्तिः, तदुत्पत्तौ तदुत्पत्तिरिति समवायाख्यसम्बन्धस्यानित्यत्वादपसिद्धान्तः ।” नैवम्, सर्वत्रैकस्य नित्यस्यैव समवायस्य पिण्डानुत्पत्तौ तत्पिण्डासत्त्वकृत एवेति(५) । ततः प्रागसम्बन्धसामर्थ्यादयं पश्चात् कथं सम्बध्यतामिति चोद्यस्य पिण्डासत्त्वपरिहारात्, प्रागसन् पिण्डः पश्चात्कथमुत्पद्यतामिति चोद्यमवशिष्यत इत्याह तत इति । अभुक्तेति । अन्यदुपक्रमादन्यस्येदानीमुक्तिरभुक्तोद्गार इति ।

---

(१) समाधत्ते तन्नेति । सामान्यं स्वरूपतः सर्वत्र देशे काले चास्तीत्युक्ते तत्कथमनुत्पन्नेन पिण्डेन सम्बध्यतामित्यपि किं केन सङ्गतमित्युत्तरार्थः । (२) असता सम्बन्धो न भवत्येवेत्युत्तरार्थः ।

(३) पिण्डासत्त्वप्रयुक्तत्वात् ।

(४) अभुक्तेति । सांख्यमतं त्वया न भुक्तं न पाचितमिदानीं तदेव वमसीत्यर्थः । देशे काले च सामान्यस्वरूपमस्ति, पिण्डोपगमापगमादिना च गौरस्ति गौर्नास्तीति व्यवहारः यथाऽविचलति चैत्रे दण्डोपगमापगमादिभ्यां दण्डी—चैत्रो नायं दण्डीति व्यवहार इति प्रघट्टकार्थ इति मिश्राः ।

(५) इदमत्र तात्पर्यम्, यद्यपि समवायो नित्यस्तथापि पिण्डानुत्पत्तिकाले पिण्डासत्त्वप्रयुक्तमेव तदसम्बद्धमिति ।

काशात्(१), अवकाशे वा विपर्ययकल्पनाया अपि प्रसङ्गात्। (२)इन्द्रियमनपेक्ष्य साक्षात्कारिसमनन्तरप्रत्ययमहिममात्रेण साक्षात्कारिविकल्पोपपत्तौ तद्विपरीतानुत्पत्तिप्रसङ्गात्। प्रथममनुत्पत्तेः पूर्वस्मरणादिसहकारिवैधुर्यनिबन्धनत्वादित्येषा दिक्।

अस्तु तर्हि प्रयोजनानुरोधादपोहस्वीकारः, सर्वधर्मावाच्यत्वसिद्धिर्हि परमं प्रयोजनम्, कल्पनाजालवि-

---

केति। स्वाभाविकत्वे बाधकाभावात्तथात्वेन व्यवसायाच्च नौपाधिकत्वं युक्तमिति। **विपर्ययेति**। सविकल्पकोपाधिकनिर्विकल्पस्य साक्षात्कारित्वमिति विपर्ययकल्पनाप्रसङ्गादित्यर्थः। नन्वस्तु विकल्पस्यापि साक्षात्कारित्वं स्वाभाविकं तथापि न तस्येन्द्रियजत्वं सिद्ध्यति, तदापादनमात्रेणानुत्पादतो निर्विकल्पकोत्पत्तावेव इन्द्रियव्यापारे पर्यवसिते निर्विकल्पकाख्यसमनन्तरप्रत्ययादेव साक्षात्कारिविकल्पोत्पत्तिरित्यत आह **साक्षात्कारीति**। **तद्विपरीतेति**। साक्षात्कारिविपरीताऽसाक्षात्कारिविकल्पस्य कदाचिदप्यनुत्पादप्रसङ्गादिति। प्रथमानुत्पत्तेस्तर्हि किं निबन्धनन्तत्राह **प्रथममिति**। इन्द्रियसहकारिणः स्वशब्दस्मरणादेः पूर्वमभावात्प्रथमानुत्पत्तिरित्यर्थः।

अस्तु तर्हि—यदि न प्रमाणानुरोधादपोहवाच्यत्वं सिध्यति, तर्हि प्रयोजनानुरोधात्सिध्यत्विति। किं तत्प्रयोजनं **तत्राह सर्वेति**। अपोहस्यैव हि वाच्यत्वेनैव विषमलाभात्सर्वधर्माणां रूपरसादीनामवाच्यत्वं सिध्यतीति। कथमस्याः प्रयोजनत्वं तत्राह **कल्पनेति**। अप-

---

क्षात्त्वमनुपपन्नमतोऽपीन्द्रियजत्वमित्यर्थ इति मिश्राः।

(१) सर्वविकल्पापरोक्षत्वे, निर्विकल्पकोपाधित्वकल्पनायाः बाधकाभावेन कल्पयितुमशक्यत्वादित्यर्थः।

(२) अथ समनन्तरप्रत्यय एव विकल्पजनको नेन्द्रियम्, स च साक्षात्कारी करणमाकर्ण्याविकल्पोऽपि साक्षात्कारीत्यत्राहेन्द्रियमिति।

धूननेन(१)गम्भीरोदारसमाधिसमाधिगमात् इति चेत्"। निष्प्रमाणकमिदं(२) कः श्रद्दध्यात् । प्रमाणञ्चात्र न प्रत्यक्षानुमाने, आगमश्च न किञ्चिद्वदतीति त्वयैव ग्राहितः शिष्यः । (३)न चैवं चेतनो ग्राहयितुमपि शक्यते, स्ववाग्विरोधस्योद्भटत्वात् । तथाहि—

मर्थः—ज्ञानज्ञेयात्मकवस्तुविषयनिर्विकल्पकपारम्पर्यं हि समाधिः । वस्तुनश्च शब्दवाच्यत्वे समाधिस्थस्य वस्तुस्फुरणे सति सन्धानिशब्दे स्मृतिः स्यात् सा च विकल्पमुत्पादयेदिति नैरन्तर्यविच्छेदात्समाधिभ्रंशः स्यात्, अवाच्यत्वे तु विकल्पजालविधूननेन समाधिसमाधिगमः स्यात्, तस्य च गम्भीरत्वमङ्गसाकल्यवत्त्वं, तदुदारत्वं सर्वजनसमीहितापवर्गप्रदत्वम्, अतः सर्वजनसमीहितापवर्गप्रदसमाधिफलतया सर्वधर्मावाच्यत्वसिद्धिरपोहवाच्यत्वकल्पनायाः प्रयोजनमित्युक्तं भवतीति । आगम एवास्मिन्नर्थे प्रमाणमिति चेत्तत्राह आगमश्चेति । आगमस्तु न वक्तीति त्वयैव बोधितः शिष्यस्तत्कथं तस्य वस्तुनि प्रामाण्यमुच्यते इति भावः । तथाहीति । अक्षणिके वस्तुन्यप्रामाणिके

---

(१) प्रयोजनमेवाह कल्पनेति । यदि जात्यादिकं पारमार्थिकं न भवति तदा शब्दलैङ्गिकविकल्पाधीने प्रवृत्तिनिवृत्ती न भवतः, ततो बहिर्व्यापारादुपरतं मनो नैरात्म्यमात्रभावनपरं समाहितं भवति, यासिशक्तिमहावच्यपोहानुगमसाध्याविति भावः । गम्भीरत्वं—सवासनमिथ्याज्ञानोन्मूलनक्षमत्वम्, उदारत्व—नैरात्म्यसाक्षात्कारप्रापकत्वम् इति मिश्राः ।

(२) सर्वधर्मावाच्यत्वसिद्धेरपोहस्वीकारस्य समाधिसमधिगमकारणत्वमित्यर्थः ।

(३) त्वमिव तव शिष्योऽप्यचेतन एव येनैतादृशादुपदेशात्स्वतीतो विरोधं स्फुटतरमवधार्येत्याह नचैवमिति । सर्वधर्मावाच्यत्वेन वस्तुजातमित्यर्थः । आगमो न किञ्चिद्वक्तीति अयमप्य ०म, तथाच स्ववाग्विरोध इत्यर्थः ।

काशात्(१), अवकाशे वा विपर्ययकल्पनाया अपि प्रसङ्गात्। (२)इन्द्रियमनपेक्ष्य साक्षात्कारिसमनन्तरप्रत्ययमहिममात्रेण साक्षात्कारिविकल्पोपपत्तौ तद्विपरीतानुत्पत्तिप्रसङ्गात्। प्रथममनुत्पत्तेः पूर्वस्मरणादिसहकारिवैधुर्यनिबन्धनत्वादित्येषा दिक्।

अस्तु तर्हि प्रयोजनानुरोधादपोहस्वीकारः, सर्वधर्मावाच्यत्वसिद्धिर्हि परमं प्रयोजनम्, कल्पनाजालवि-

---

केति। स्वाभाविकत्वे बाधकाभावात्तथात्वेन व्यवसायाच्च नौपाधिकत्वं युक्तमिति। विपर्ययेति। सविकल्पकोपाधिकनिर्विकल्पस्य साक्षात्कारित्वमिति विपर्ययकल्पनाप्रसङ्गादित्यर्थः। नन्वस्तु विकल्पस्यापि साक्षात्कारित्वं स्वाभाविकं तथापि न तस्येन्द्रियजत्वं सिद्ध्यति, तदापादनमात्रेणानुत्पादतो निर्विकल्पकोत्पत्तावेव इन्द्रियव्यापारे पर्यवसिते निर्विकल्पकाख्यसमनन्तरप्रत्ययादेव साक्षात्कारिविकल्पोत्पत्तिरित्यत आह साक्षात्कारीति। तद्विपरीतेति। साक्षात्कारिविपरीताऽसाक्षात्कारिविकल्पस्य कदाचिदप्यनुत्पादप्रसङ्गादिति। प्रथमानुत्पत्तेस्तर्हि किं निबन्धनन्तत्राह प्रथममिति। इन्द्रियसहकारिणः स्वशब्दस्मरणादेः पूर्वमभावात्प्रथमानुत्पत्तिरित्यर्थः।

अस्तु तर्हि—यदि न प्रमाणानुरोधादपोहवाच्यत्वं सिध्यति, तर्हि प्रयोजनानुरोधात्सिध्यत्विति। किं तत्प्रयोजनं तत्राह सर्वेति। अपोहस्यैव हि वाच्यत्वेनैव विषमलाभात्सर्वधर्माणां रूपरसादीनामवाच्यत्वं सिध्यतीति। कथमस्याः प्रयोजनत्वं तत्राह कल्पनेति। अथ-

सिद्धमतोऽपीन्द्रियजत्वमित्यर्थ इति मिश्राः।

(१) सर्वविकल्पापरोक्षत्वे, निर्विकल्पकोपाधित्वकल्पनायाः या मात्रेन कल्पयितुमशक्यत्वादित्यर्थः।

(२) अथ समनन्तरप्रत्यय एव विकल्पजनको नेन्द्रियम्, स च साक्षात्कारी करणलाघवात्विकल्पोऽपि साक्षात्कारीत्यत्रादेन्द्रियमिति।

(१)न चास्माकमिव तवाप्यत्र मूकतैव शरणम्, सर्वथा वचनविरोधे ह्युदासीनस्य सा शोभते । न चात्र विधौ विरोधः कश्चित् । न च त्वमुदासीनः, प्रयोजने प्रवृत्तत्वात् । तस्मादलम(२)ङ्गुलिदीपिकया ध्वान्तध्वंसविधिमनुष्ठायेति । आगमस्य तत्त्वार्थपरिस्पर्शित्वविरोधे(न) न स्वर्गापवर्गार्थिनां प्रवृत्तिः सिद्ध्यतीति प्रयोजनम-

---

समाश्रिता तथाऽस्माभिरप्याश्रीयतां को दोषस्तत्राह नचेति । सर्वथा पक्षद्वयेऽपि स्ववाग्विरोधे औदासीन्ये च मूकताऽङ्गीकर्तुं युज्यते, अस्माकं सर्वव्यवहाराभाजने अवस्तुनि व्यवहारोऽस्तीति पक्षे नास्तीति पक्षे च स्ववचनविरोधो भवति प्रयोजनाप्रवृत्तत्वेन चौदासीन्यम्, भवतस्तु नैवमतो न मूकतैव शरणमिति । विधाविति । वस्तुनः शब्दवाच्यत्वविरोधो न स्ववाग्विरोध इति । वस्तुसंस्पर्शी शब्द इत्यस्मद्विचारस्यैव प्रयोजनसिद्धिरित्याहागमस्येति । (३)विरोधेन—आगमप्रामाण्यवि-

---

(१) ननु मद्याधायां यथा त्वया मूकताऽवलम्बिता तथा [illegible] सञ्चारेण पठ्यमानायामस्माकमपि मूकता [illegible] विरोध एव स्यादित्यत आह नचेति । [illegible] कल्पान्तेऽस्माभिर्निषेधः क्रियते यदि, तदा [illegible] यथा मूकतोचिता, तथा न भवता [illegible] निर्वाहयात्तजिर्वादकप्रत्यक्षानुमान[illegible] वाच्यो भवता, तत्र [illegible] [illegible] स्ववचनविरोधस्तव स्यादिति [illegible] ।

(२) अङ्गुलिदीपिकयेति । [illegible] [illegible]विधूननकप्रयो[illegible] ।

(३) [illegible] विरोधेनेति [illegible] भाति, [illegible] [illegible] [illegible]दारो [illegible] इति [illegible] ।

(१)शब्दस्य क्वापि वस्तुनि मानाभिन्ना
बाधाविधिव्यवहृतिः किमिहास्ति नो वा ? ।
"अस्त्येव चेत्" कथमिमानि न दूषणानि (२)
"नास्त्येव चेत्" स्ववचनप्रतिरोधसिद्धिः ॥
इति तथैव विपर्ययमात्रेण श्लोकः ।

---

(३)सत्त्वादेर्हेतोर्व्यतिरेकः प्रामाणिको न लभ्यते, (४)काल्पनिकाङ्गमाकल्य तु काल्पनिकाङ्गवैकल्यमपि स्यात्, (५)तथा अवस्तुनि निषेधव्यवहारवद्विधिव्यवहारोऽपि स्यादिति बौद्ध प्रति सिद्धान्तिनोक्ते बौद्धेन स्ववाग्विरोधोऽनेन श्लोकेन दर्शितः—**धर्मस्य कस्यचिदवस्तुनीत्यादिना** । अस्य चायमर्थः—हेत्वादेर्धर्मस्यावस्तुनि निषेधव्यवहारस्य विधिव्यवहारस्य वा स्वीकारे त्वया मां प्रति यावन्ति दूषणान्युक्तानि तावन्ति भवतः कथं न स्युः । अवस्तुनि तौ व्यवहारौ न स्त इति स्वीकारे स्ववचनविरोधः, अस्यैव निषेधव्यवहारस्य स्वीकारादिति । एष एव श्लोको धर्मपदस्थाने शब्दपदम्, अवस्तुपदस्थाने वस्तुपदं प्रक्षिप्य पठनीय इति । तत्र च पक्षे समयाभाजनत्वादीनि दूषणानि ज्ञातव्यानि । ननु यद्वदेवं पृष्टेन भवता स्ववचनविरोधपरिहाराय मूकता

---

(१) विरोधान्तरमाह शब्दस्येति। शब्देन वस्तुनि बाधाविधिव्यवहारौ स्तो न वा ? अन्त्ये स्वलक्षणं न सङ्केतगोचरोऽननुगमात्, शाब्दज्ञानविषयः अभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासत्वात्, अनद्यावृत्तिध· . ि स्वलक्षणं न वाच्यम् अलीकस्यालीकधर्मानाश्रयादि· ि दूषणानि त्वयोक्तानि त्वय्येव पर्यवसन्नानीत्यर्थः। नास्त्येवे· . । वस्तु विधिबाधव्यवहाराविषयमिति वदता तु त्वये· ·व तद्रूपेण व्यवहृतमिति स्ववचनविरोध एव सिद्ध इति · ·दामभ्राः ।

(२) दृष्टान्तवैकल्यादीनि ।

(३) बौद्धमतेन क्षणिकत्वसाधकस्येत्यादिः । ·

(४) अवास्तविकव्यतिरेकिदृष्टान्तसाकल्योपाद· ·ने त्वित्यर्थः ।

(५) अङ्गवैकल्याङ्गीकारे को दोष इत्यत आह तथे· ·ते । अवस्तुनि-शशविषाणादौ ।

षमस्त्विति उत्तरेऽपि निवृत्तिः कथमप्युक्तरूपतायाः अनिवृत्तेः । (१)तावन्मात्रशरीरत्वाच्च विरोधस्य । तत्सिद्धिरेव च भेदसिद्धिरतो न द्वितीयोऽपि(२) । यस्तु ग्राह्ये विरोधपालनाय विशेषो(३) दर्शितः, स तेषामेवास्त्विति ।

(४)यदि हि विरुद्धधर्माध्यासस्य भेदसाधकत्वे प्रतिसमाश्वासः, किमर्थक्रियां प्रति नियमोपन्यासेन । न चे(५)त्तथापि किन्तेन । सोऽपि ह्यर्थक्रिययोर्विरुद्धधर्माध्यासेन भेदे सति स्यात् । (६)अन्यच्च यथा ग्राह्येऽर्थक्रि-

भूतानां धर्म्यधर्म्यादिभेदाश्रयाणामनुमानानामुच्छेदात्तदधीनस्य ग्राह्यापलपस्याप्युच्छेद इत्यभिप्रायः । उक्तरूपतायाः—परस्परनिषेधविधिनान्तरीयविधिनिषेधरूपत्वमिति विरोधात । तत्सिद्धिरेव चेति, साध्यसाधनयोरभेदोपचारः । तेषामेवास्त्विति । नास्मान्प्रति शोभत इत्यर्थः ।

यथा ग्राह्य इति । अर्थक्रियाधीनसत्त्व इति शेषः ।

---

(१) तावन्मात्रेति । विरोधस्य परस्परविरहव्याप्यतामात्रशरीरत्वाद्विरोधाभावे विप्रतिपत्तेरनुदयात्कथाप्रवृत्तिरेव न स्यात्, न स्याच्च ज्ञानानामपि मिथो भेद इति भावः ।

(२) न द्वितीयोपि—निर्भूनवैराणां तत्फलत्यागो वेति द्वितीयपक्षोपि नास्ति, अयमेव भेदो भेदहेतुर्वा यद्विरुद्धधर्माध्यासो कारणभेदो वेति तत्रैवाभिधानादित्यर्थः ।

(३) अर्थक्रियाप्रवृत्तिनियमरूपः । तेषामिति । अर्थक्रियाप्रतिनियमेन ग्राह्यानामेव भेदोऽस्त्वित्यर्थ इति मिश्राः ।

(४) अत्र यदि हीत्यादि स्यादित्यन्तस्यायं भावः—विरुद्धधर्माध्यासस्य भेदकत्वे ज्ञानमपि नीलधवलाद्याकारं ततो भिद्येत, अभेदकत्वे क्रियाभेदोऽपि न स्यान्न स्याच्च तदधीनो ग्राह्यभेद इति ।

(५) विरुद्धधर्माध्यासस्य भेदसाधकत्वाभावे, किं तेन—अर्थक्रियाप्रतिनियमेन ।

(६) ननु यथा यदि ग्राह्याना परस्परं भेदो न स्यात्तदार्थऽक्रिया-

[illegible] । (१)[illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] (१)[illegible]

[illegible] (२)[illegible] , [illegible] । (३)[illegible] । [illegible] । [illegible] नीलस्य विरोधे पीतस्य [illegible] , एवं [illegible] । [illegible] विधिनिषेधरूपत्वादिति । विरोधेऽप्यभेदेति । [illegible]

(१) घटपटादीनां [illegible] ।

(२) स्वसंविद्विति । ज्ञानयोर्विरुद्धो हि न [illegible] स्वरूपमात्रग्राहित्वात् ।

(३) ज्ञानाकाराणां नीलधवलादीनां विरोध एव नास्ति, विरोधे सत्यपि वा भेदकत्वं नास्तीति विकल्पार्थः ।

(४) ननु विरोधोऽपि ज्ञानाभिन्न एव अतः सोऽपि माऽस्तु किं न

५७ [illegible] अत आह न चेति ।

(५)नन्वत्रापि भयं तदवस्थमेवेत्यत आह स्वरूपेति । अर्थक्रियार्थिनामपि ज्ञानात्मकत्वादित्यर्थ इति मिश्राः ।

(६) नन्विदं नीलज्ञानमिदं पीतज्ञानमिति विवेचनं ज्ञानेऽप्यस्ति, [illegible] विरुद्धधर्माध्यासेऽप्यभेदे तत्र स्यादित्यत आह विवेचनेति । [illegible] निर्वाहः—अत्यन्तं साधक इति मिश्राः ।

एव, यदिदमश्वादिकमुपलभ्यते तन्नोपलभ्यत इत्युक्त्यैव निह्नुतेः ।

"(१)तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेत्" । तत्किं सहोपलम्भेऽपि नीलात्मना पीतमुपलभ्यते यतो न विरोधः स्यात् । तस्मादुभावपि(२) विरोधौ समौ क्षमौ चाभेदाविसर्जने, (३)केवलमेकस्य प्रौढिः सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात् । (४)एतेन विवेचनाभावोऽपि निरस्तः, आकारयोरसम्भेदेन वेदनस्यैव विवेच-

भ्यत इत्युच्यते तदप्युपलभ्यत एव, यस्मादिदं नीलमुपलभ्यत इत्युक्तिमात्रेणैव निह्नुतेरिति ।

तेनेति । सत्यमुपलभ्यत एव किन्तु तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेदिति । यस्मात्परस्परात्मकत्वेनानुपलम्भ एव बाह्यविज्ञानविरोधयोर्मूलं तस्मान्मूलसामान्यादित्यर्थः । एतेनेति । नीलपीताकारयोः परस्परात्मत्वानुपलम्भमात्रेणैव तयोर्भेदप्रतिपादनेनेत्यर्थः । अपि च सहोपलब्धानामसहोपलम्भ एव विवेचनमित्यङ्गीकारेऽपि क्षणिकत्वापवादे सहोपलब्धा-

(१) ननु यद्युपलम्भात्मना उपलभ्येताऽनुपलम्भो वोपलम्भात्मना, तदा तयोरविरोधः स्यान्नचैवमित्याह पूर्वपक्षी तेनेति । नील धवलादावपि सहोपलम्भमात्रं, न त्वेकात्मनान्यस्योपलम्भ इति यथा तत्र न विरोधः स्यादित्याह समाधाता तत्किमिति ।

(२) उभावपि बाह्यज्ञानगतौ प्रवृत्तिप्रतिनियमप्रतिभासप्रतिनियमकृतावित्यर्थ इति मिश्राः ।

(३) केवलमिति । त्वया पुरस्कृतस्य बाह्यभेदस्य सौभाग्यात्प्रौढिः, अस्मदापाद्यमानस्य प्रतिभासाधीनस्याभेदस्य त्वयाऽनभ्युपगमादप्रौढि, भिक्षुविसर्जने दुर्भगायाः प्राधान्यमसम्मानदा सुभगया स्वयमेव भिक्षुर्विसर्जित इति सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात्तदेति शेष इति कल्पलता ।

(४) विज्ञानस्य विरुद्धधर्माध्यासात्स्वयं नास्तीति निराकार विवेचनाभावः परमो निर्वाह इत्युक्तं निराकरोति एतेनेति ।

भासप्रतिनियमो न स्यादिति तत्त्वम्। ज्ञानेऽपि नहि भासनियमो न स्यादिति तत्त्वम्। न(१)प्रतिभासा-साङ्कर्यनियमः, यतः प्रतिभासोऽपि स्यादिति चेत्"। न सहानुपलम्भमात्रं मूलं, किन्तु नीलस्यैव पीत-त्वेन पीतस्यैव नीलत्वेनानुपलम्भः, स(२) एव मूलं सर्वविरोधानाम्। अन्यथोपलम्भानुपलम्भयोरव्यवस्थि-तिरेव। यदपि नोपलम्भन इत्यन्यत्र यदनुपलम्भेन

ज्ञानेऽपीति। प्रतिभासेनेति शेषः। यद्वेदान्। यदा [illegible] हि प्रतिभासानामसाङ्कर्याभिमानः। नन्वेवमस्तु प्रतिभासासाङ्कर्यं, तथा विरोधस्योपलम्भानुपलम्भावेव मूलम्, तत्र एकस्यान्यत्वेनानुपलम्भ-स्यैव विरोधः सिद्ध्यति न तु सहोपलम्भो इत्यत आह स एवेति। सर्वविरोधानां न केवलं ज्ञानाकारविरोधानां बाह्यविरोधानामपीत्यर्थः। कुत इत्यत आहान्यथेति। यदि नीलस्य पीतत्वेनानुपलम्भेन नील-पीतयोर्विरोधभेदो न स्यात् तदा नीलोपलम्भस्यैव पीतोपलम्भतासम्भवा-न्नीलस्यासहोपलम्भकालेऽपि पीतानुपलम्भासिद्धे(३)रित्यभिप्रायः। अभि-प्रायमाविष्करोति यदपीति। नीलस्यासहोपलम्भकालेऽपि पीतं नोपल-

---

प्रतिनियमो न स्यादिति षाष्ठभेदसाधने विपक्षदण्डः, तथा ज्ञाने नाभ्नि येन तद्भेदोऽङ्गीक्रियेतेत्यत आह अन्यच्चेति। प्रतिभासनियमो न स्या-दिति। नीलज्ञानमपि पीताकारं पीतज्ञानमपि नीलाकारं भवेदित्यर्थ इति कल्पलता।

(१) ननु प्रतिभासभेदनियमाभावो मया स्वीक्रियत एव नील-धवलादीनां सहोपलंभस्यैवत्वादित्याशयेन शङ्कते नेति। समाधत्ते नेति। नीलपीतादीनां सहोपलंभेन प्रतिभाससाङ्कर्यस्वीकारेऽपि नीलस्यैव पीतत्वेन पीतस्यैव नीलत्वेन भानस्य भवतोऽप्यनिष्टत्वात् तदेव मया ऽऽपाद्यते नीलपीतादीनां विरोधाभावादिति समाधानाभिप्रायः।

(२) एकस्यापरात्मतयाऽनुपलंभ एव।

(३) विरोधाधीनो हि भेदः, विरोधश्चेन्नास्ति तदैकदेशशेष एवेत्येकतरासिद्धिरित्यर्थ इति मिश्राः।

एव, यदिदमद्वयादिकमुपलभ्यते तन्नोपलभ्यत इत्युक्त्यैव निवृत्तेः ।

"(१)तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेत्" । तत्किं सहोपलम्भेऽपि नीलात्मना पीतमुपलभ्यते यतो न विरोधः स्यात् । तस्मादुभावपि(२) विरोधौ समौ धर्मौ चाभेदाविसर्जने, (३)केवलमेकस्य प्रौढिः सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात् । (४)एतेन विवेचनाभावोऽपि निरस्तः, आकारयोरसम्भेदेन वेदनस्यैव विवेच-

भ्यत इत्युच्यते तदप्युपलभ्यत एव, यस्मादिदं नीलमुपलभ्यत इत्युक्तिमात्रेणैव निवृत्तेरिति ।

तेनेति । सत्यमुपलभ्यत एव किन्तु तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेदिति । यस्मात्परस्परात्मकत्वेनानुपलम्भ एव बाह्यविज्ञानविरोधयोर्मूलं तस्मान्मूलसामान्यादित्यर्थः । एतेनेति । नीलपीताकारयोः परस्परात्मत्वानुपलम्भमात्रेणैव तयोर्भेदप्रतिपादनेनेत्यर्थः । अपि च सहोपलब्धानामसहोपलम्भ एव विवेचनमित्यङ्गीकारेऽपि क्षणिकबाह्यवादे सहोपलब्धा-

(१) ननु यद्युपलम्भात्मना उपलभ्येताऽनुपलम्भो वोपलम्भात्मना, तदा तयोरविरोधः स्यान्नचैवमित्याह पूर्वपक्षी तेनेति । नील धवलादावपि सहोपलम्भमात्रं, न त्वेकात्मनान्यस्योपलम्भ इति कथं तत्र न विरोधः स्यादित्याह समाधाता तत्किमिति ।

(२) उभावपि बाह्यज्ञानगतौ प्रवृत्तिप्रतिनियमप्रतिभासप्रतिनियमकृतावित्यर्थ इति मिश्राः ।

(३) केवलमिति । त्वया पुरस्कृतस्य बाह्यभेदस्य सौभाग्यात्प्रौढिः, अस्मदापाद्यमानस्य प्रतिभासाधीनज्ञानभेदस्य त्वयाऽनभ्युपगमादप्रौढि, भिक्षुविसर्जने दुर्भगायाः प्राधान्यमसहमानया सुभगया स्वयमेव भिक्षुर्विसर्जित इति सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात्तदेति शेष इति कल्पलता ।

(४) विज्ञानस्य विरुद्धधर्माध्यासात्द्वयं नास्तीति निराकृत्य विवेचनाभावः परमो निर्वाह इत्युक्तं निराकरोति एतेनेति ।

थाप्रतिनियमो न स्यादिति दृष्टान्तयता ज्ञानेऽपि प्रति-भासनियमो न स्यादिति दृष्टम् । "कः(१) प्रतिभासा-साङ्कर्यनियमः, सहैव प्रतिभासोऽपि स्यादिति चेत्" । न सहानुपलम्भमसाङ्कर्यं ब्रूमः, किन्तु नीलस्यैव पीत-त्वेन पीतस्यैव नीलत्वेनानुपलम्भम्, स(२) एव मूलं सर्वविरोधानाम् । अन्यथोपलम्भानुपलम्भयोरप्यसि-द्धिरेव । यदपि नोपलभ्यत इत्युच्यते तदप्युपलभ्यत

ज्ञानेऽपीति । प्रतिभासाभेद इति शेषः । सहैवेति । सहानुपलम्भो हि प्रतिभासासाङ्कर्यमित्यभिमानः । नन्विदमस्तु प्रतिभासासाङ्कर्यं, तथा विरोधस्योपलम्भानुपलम्भावेव मूलम्, अत एकस्योपलम्भेऽपरस्यानुप-लम्भादेव विरोधः सिद्ध्यति न तु सहोपलम्भे इत्यत आह स एवेति । सर्वविरोधानां न केवलं ज्ञानाकारविरोधानां बाह्यार्थविरोधानामपीत्यर्थः । कुत इत्यत आहान्यथेति । यदि नीलस्य पीतत्वेनानुपलम्भे नील-पीतयोर्विरोधभेदो न स्यात् तदा नीलोपलम्भस्यैव पीतोपलम्भत्वसम्भवा-न्नीलस्यासहोपलम्भकालेऽपि पीतानुपलब्धिरसिद्धे(३)त्यभिप्रायः । अभि-प्रायमाविष्करोति यदपीति । नीलस्यासहोपलम्भकालेऽपि पीतं नोपल-

प्रतिनियमो न स्यादिति बाह्यभेदसाधने विपक्षदण्डः, तथा ज्ञाने नास्ति येन तद्भेदोऽङ्गीक्रियेतेत्यत आह अन्यच्चेति । प्रतिभासनियमो न स्या-दिति । नीलज्ञानमपि पीताकारं पीतज्ञानमपि नीलाकारं भवेदित्यर्थ इति कल्पलता ।

(१) ननु प्रतिभासभेदनियमाभावो मया स्वीक्रियत एव नील-धवलादीनां सहोपलंभस्येष्टत्वादित्याशयेन शङ्कते केति । समाधत्ते नेति । नीलपीतादीनां सहोपलंभेन प्रतिभाससाङ्कर्यस्वीकारेऽपि नीलस्यैव पीतत्वेन पीतस्यैव नीलत्वेन भानस्य भवताप्यनिष्टत्वात् तदेव मया ऽऽपाद्यते नीलपीतादीनां विरोधाभावादिति समाधानाभिप्रायः ।

(२) एकस्यापरात्मतयाऽनुपलंभ एव ।

(३) विरोधाधीनो हि भेदः, विरोधश्चेन्नास्ति तदेकदेशस्येव एवेत्येकतरासिद्धिरित्यर्थ इति मिश्राः ।

पृ न, यादिदमश्वादिकमुपलभ्यते तन्नोपलभ्यत इत्युक्त्यैव निवृत्तेः ।

"(१)तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेत्" । तत्किं सहोपलम्भेऽपि नीलात्मना पीतमुपलभ्यते यतो न विरोधः स्यात् । तस्मादुभावपि(२) विरोधौ समौ क्षमौ चाभेदाविसर्जने, (३)केवलमेकस्य प्रौढिः सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात् । (४)एतेन विवेचनाभावोऽपि निरस्तः, आकारयोरसम्भेदेन वेदनस्यैव विवेच-

भ्यत इत्युच्यते तदप्युपलभ्यत एव, यस्मादिदं नीलमुपलभ्यत इत्युक्तिमात्रेणैव निवृत्तेरिति ।

तेनेति । सत्यमुपलभ्यत एव किन्तु तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेदिति । यस्मात्परस्परात्मकत्वेनानुपलम्भ एव बाह्यविज्ञानविरोधयोर्मूलं तस्मान्मूलसामान्यादित्यर्थः । एतेनेति । नीलपीताकारयोः परस्परात्मत्वानुपलम्भमात्रेणैव तयोर्भेदप्रतिपादनेनेत्यर्थः । अपि च सहोपलब्धानामसहोपलम्भ एव विवेचनमित्यङ्गीकारेऽपि क्षणिकबाह्यवादे सहोपलब्धा-

(१) ननु यद्युपलम्भात्मना उपलभ्येताऽनुपलम्भो वोपलम्भात्मना, तदा तयोरविरोधः स्यान्नचैवमित्याह पूर्वपक्षी तेनेति । नील धवलादावपि सहोपलम्भमात्रं, न त्वेकात्मनान्यस्योपलम्भ इति कथं तत्र न विरोधः स्यादित्याह समाधाता तत्किमिति ।

(२) उभावपि बाह्यज्ञानगतौ प्रवृत्तिप्रतिनियमप्रतिभासप्रतिनियमकृतावित्यर्थ इति मिश्राः ।

(३) केवलमिति । त्वया पुरस्कृतस्य बाह्यभेदस्य सौभाग्यात्प्रौढिः, अस्मदापाद्यमानस्य प्रतिभासाधीनज्ञानभेदस्य त्वयाऽनभ्युपगमादप्रौढिः, भिक्षुविसर्जने दुर्भगायाः प्राधान्यमसहमानया सुभगया स्वयमेव भिक्षुर्विसर्जित इति सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात्तदेति शेष इति कल्पलता ।

(४) विज्ञानस्य विरुद्धधर्माध्यासाद्भेदं नास्तीति निराकृत्य विवेचनाभावः परमो निर्वाह इत्युक्तं निराकरोति एतेनेति ।

ह्याप्रतिनियमो न स्यादिति दूषणवत्तथा ज्ञानेऽपि प्रतिभासनियमो न स्यादिति दूषणमेव। "न (१)प्रतिभासासाङ्कर्यनियमः, सहैव प्रतिभासोऽपि स्यादिति चेत्"। न सहानुपलम्भमसाङ्कर्यं ब्रूमः, किन्तु नीलस्यैव पीतत्वेन पीतस्यैव नीलत्वेनानुपलम्भम्, स(२) एव मूलं सर्वविरोधानाम्। अन्यथोपलम्भानुपलम्भयोरव्यवस्थितिरेव। यदपि नोपलभ्यत इत्युच्यते तदप्युपलभ्यत

ज्ञानेपीति। प्रतिभासाधीन इति शेषः। सहैवेति। सहानुपलम्भो हि प्रतिभासासाङ्कर्यनियमाभिमानः। नन्विदमस्तु प्रतिभासासाङ्कर्यं, तथा विरोधस्योपलम्भानुपलम्भावेव मूलम्, तत्र एकस्योपलम्भेऽन्यस्यानुपलम्भादेव विरोधः सिद्ध्यति न तु सहोपलम्भे इत्यत आह स एवेति। सर्वविरोधानां न केवलं ज्ञानाकारविरोधानां बाह्यार्थविरोधानामपीत्यर्थः। कुत इत्यत आहान्यथेति। यदि नीलस्य पीतत्वेनानुपलम्भे नीलपीतयोर्विरोधभेदो न स्यात् तदा नीलोपलम्भस्यैव पीतोपलम्भत्वसम्भवान्नीलस्यासहोपलम्भकालेऽपि पीतानुपलब्धिरसिद्धे(३)त्यभिप्रायः। अभिप्रायमाविष्करोति यदपीति। नीलस्यासहोपलम्भकालेऽपि पीतं नोपल-

---

प्रतिनियमो न स्यादिति ग्राह्यभेदसाधने विपक्षदण्डः, तथा ज्ञाने नास्ति येन तद्भेदोऽङ्गीक्रियेतेत्यत आह अन्यच्चेति। प्रतिभासनियमो न स्यादिति। नीलज्ञानमपि पीताकारं पीतज्ञानमपि नीलाकारं भवेदित्यर्थ इति कल्पलता।

(१) ननु प्रतिभासभेदनियमाभावो मया स्वीक्रियत एव नीलधवलादीनां सहोपलंभस्येष्टत्वादित्याशयेन शङ्कते नेति। समाधत्ते नेति। नीलपीतादीनां सहोपलंभेन प्रतिभाससाङ्कर्यस्वीकारेऽपि नीलस्यैव पीतत्वेन पीतस्यैव नीलत्वेन भानस्य भवतोऽप्यनिष्टत्वात् तदेव मया ऽऽपाद्यते नीलपीतादीनां विरोधाभावादिति समाधानाभिप्रायः।

(२) एकस्यापरात्मतयाऽनुपलंभ एव।

(३) विरोधाधीनो हि भेदः, विरोधश्चेन्नास्ति तदेकदेशश्चैव एवेत्येकतरासिद्धिरित्यर्थ इति मिश्राः।

एव, यदिदमश्वादिकमुपलभ्यते तन्नोपलभ्यत इत्युक्त्यैव निवृत्तेः ।

"(१)तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेत्" । तत्किं सहोपलम्भेऽपि नीलात्मना पीतमुपलभ्यते यतो न विरोधः स्यात् । तस्मादुभावपि(२) विरोधौ समौ क्षमौ चाभेदाविसर्जने, (३)केवलमेकस्य प्रौढिः सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात् । (४)एतेन विवेचनाभावोऽपि निरस्तः, आकारयोरसम्भेदेन वेदनस्यैव विवेच-

भ्यत इत्युच्यते तदप्युपलभ्यत एव, यस्मादिदं नीलमुपलभ्यत इत्युक्तिमात्रेणैव निवृत्तेरिति ।

तेनेति । सत्यमुपलभ्यत एव किन्तु तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेदिति । यस्मात्परस्परात्मकत्वेनानुपलम्भ एव बाह्यविज्ञानविरोधयोर्मूलं तस्मान्मूलसामान्यादित्यर्थः । एतेनेति । नीलपीताकारयोः परस्परात्मत्वानुपलम्भमात्रेणैव तयोर्भेदप्रतिपादनेनेत्यर्थः । अपि च सहोपलब्धानामसहोपलम्भ एव विवेचनमित्यङ्गीकारेऽपि क्षणिकवादवादे सहोपलब्धा-

(१) ननु यद्युपलम्भात्मना उपलभ्येताऽनुपलम्भो वोपलम्भात्मना, तदा तयोरविरोधः स्यान्नचैवमित्याह पूर्वपक्षी तेनेति । नील धवलादावपि सहोपलम्भमात्रं, न त्वेकात्मनान्यस्योपलम्भ इति कथं तत्र न विरोधः स्यादित्याह समाधाता तत्किमिति ।

(२) उभावपि बाह्यज्ञानगतौ प्रवृत्तिप्रतिनियमप्रतिभासप्रतिनियमकृतावित्यर्थ इति मिश्राः ।

(३) केवलमिति । त्वया पुरस्कृतस्य बाह्यभेदस्य सौभाग्यात्प्रौढिः, अस्मदापाद्यमानस्य प्रतिभासाधीनज्ञानभेदस्य त्वयाऽनभ्युपगमादप्रौढिः, भिक्षुविसर्जने दुर्भगायाः प्राधान्यमसहमानया सुभगया स्वयमेव भिक्षुर्विसर्जित इति सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात्तदेति शेष इति कल्पलता ।

(४) विज्ञानस्य विरुद्धधर्माध्यासाद्भयं नास्तीति निराकृत्य विवेचनाभावः परमो निर्वाह इत्युक्तं निराकरोति एतेनेति ।

याप्रतिनियमो न स्यादिति तत्त्वतस्तु ज्ञानेऽपि प्रति-
भासनियमो न स्यादिति तदाह । न(१) प्रतिभासस-
साङ्कर्यनियमः, सर्वत्र प्रतिभासोऽपि स्यादिति चेत् ।
न सहानुपलम्भप्रसङ्गे तुल्यः, किन्तु नीलस्यैव पीत-
त्वेन पीतस्यैव नीलत्वेनानुपलम्भात्, स(२) एव मूलं
सर्वविरोधानाम् । अन्योन्योपलम्भानुपलम्भयोरन्यतरासि-
द्धिरेव । यदपि नोपलभ्यते तदप्युपलभ्यमाने

ज्ञाने पीतमिति । प्रतिभासाभाव इति शेषः । सर्वेषामिति । सहानुपलम्भे हि प्रतिभाससाङ्कर्यमित्यभिमानः । नहि तदस्तु प्रतिभाससाङ्कर्यं, तथा विरोधस्योपलम्भानुपलम्भाधीनत्वं मूलम्, यत एकस्योपलम्भेऽन्यस्यानुपलम्भादेव विरोधः सिद्ध्यति न तु सहोपलम्भे इत्यत आह स एवेति । सर्वविरोधानां न केवलं ज्ञानाकारविरोधानां बाह्यार्थविरोधानामपीत्यर्थः । कुत इत्यत आहान्योन्येति । यदि नीलस्य पीतत्वेनानुपलम्भेन नील-पीतयोर्विरोधभेदो न स्यात् तदा नीलोपलम्भस्यैव पीतोपलम्भत्वप्रसङ्गा-न्नीलस्यासहोपलम्भकालेऽपि पीतानुपलब्धेरसिद्धे(३)रित्यभिप्रायः । अभि-प्रायमाविष्करोति यदपीति । नीलस्यासहोपलम्भकालेऽपि पीतं नोपल-

---

प्रतिनियमो न स्यादिति ग्राह्यभेदसाधने विपक्षदण्डः, तथा ज्ञाने नास्ति येन तद्भेदोऽङ्गीक्रियेतेत्यत आह अन्यच्चेति । प्रतिभासनियमो न स्यादिति । नीलज्ञानमपि पीताकारं पीतज्ञानमपि नीलाकारं भवेदित्यर्थं इति कल्पलता ।

(१) ननु प्रतिभासभेदनियमाभावो मया स्वीक्रियत एव नील-धवलादीनां सहोपलंभस्येष्टत्वादित्याशयेन शङ्कते केति। समाधत्ते नेति । नीलपीतादीनां सहोपलंभेन प्रतिभाससाङ्कर्यस्वीकारेऽपि नीलस्यैव पीतत्वेन पीतस्यैव नीलत्वेन भानस्य भवतोप्यनिष्टत्वात् तदेव मया ऽऽपाद्यते नीलपीतादीनां विरोधाभावादिति समाधानाभिप्रायः ।

(२) एकस्यापरात्मतयाऽनुपलंभ एव ।

(३) विरोधाधीनो हि भेदः, विरोधश्चेत्साहित्ये तदेकदेशयोप एवेत्येकतरासिद्धिरित्यर्थं इति मिश्राः ।

एव, यदिदमश्वादिकमुपलभ्यते तन्नोपलभ्यत इत्युक्त्यैव निवृत्तेः।

"(१)तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेत्" । तत्किं सहोपलम्भेऽपि नीलात्मना पीतमुपलभ्यते यतो न विरोधः स्यात् । तस्मादुभावपि(२) विरोधौ समौ क्षमौ चाभेदाविसर्जने, (३)केवलमेकस्य प्रौढिः सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात्। (४)एतेन विवेचनाभावोऽपि निरस्तः, आकारयोरसम्भेदेन वेदनस्यैव विवेच-

---

भ्यत इत्युच्यते तदप्युपलभ्यत एव, यस्मादिदं नीलमुपलभ्यत इत्युक्तिमात्रेणैव निवृत्तेरिति ।

तेनेति । सत्यमुपलभ्यत एव किन्तु तेनात्मना नोपलभ्यत इति चेदिति । यस्मात्परस्परात्मकत्वेनानुपलम्भ एव बाह्यविज्ञानविरोधयोर्मूलं तस्मान्मूलसामान्यादित्यर्थः । एतेनेति । नीलपीताकारयोः परस्परात्मत्वानुपलम्भमात्रेणैव तयोर्भेदप्रतिपादनेनेत्यर्थः । अपि च सहोपलब्धानामसहोपलम्भ एव विवेचनमित्यङ्गीकारेऽपि क्षणिकत्वाद्यवादे सहोपलब्धा-

---

(१) ननु यद्युपलम्भात्मना उपलभ्येताऽनुपलम्भो वोपलम्भात्मना, तदा तयोरविरोधः स्यान्नचैवमित्याह पूर्वपक्षी तेनेति । नील धवलादावपि सहोपलम्भमात्रं, न त्वेकात्मनान्यस्योपलम्भ इति कथं तत्र न विरोधः स्यादित्याह समाधाता तत्किमिति ।

(२) उभावपि बाह्यज्ञानगतौ प्रवृत्तिप्रतिनियमप्रतिभासप्रतिनियमकृतावित्यर्थ इति मिश्राः ।

(३) केवलमिति । त्वया पुरस्कृतस्य बाह्यभेदस्य सौभाग्यात्प्रौढिः, अस्मदापाद्यमानस्य प्रतिभासाधीनज्ञानभेदस्य त्वयाऽनभ्युपगमादप्रौढि, भिक्षुविसर्जने दुर्भगायाः प्राधान्यमसहमानया सुभगया स्वयमेव भिक्षुर्विसर्जित इति सुभगाभिक्षुकन्यायेन यदि स्यात्तदेति शेष इति कल्पलता ।

(४) विज्ञानस्य विरुद्धधर्माध्यासाङ्कर्यं नास्तीति निराकृत्य विवेचनाभावः परमो निर्वाह इत्युक्तं निराकरोति एतेनेति ।

न्तु साम्प्रतमपि नेच्छति, नूनमुन्मत्तोऽप्यनेन जित इति ।

"विकल्पारूढ एव भेदो व्यवहाराङ्गं नानुभवारूढ इति चेत्" । सोऽपि सत्यो ऽसत्यो वा भासते न वेति विकल्पाञ्चातिवर्तते । "असन्नेवास्फुरन्(१)व्यवसीयते इति चेत्" । अध्यवसीयत इति (२)विवरणार्हमेतत् । (३)"तद्विषयव्यवहारजननमध्यवसायार्थ इति चेत्" । (४)व्यवहारोऽपि यद्यज्ञानरूपः कथमसंस्तेन जन्यताम् , ज्ञानरूपश्चेत् कथं नियामकं विना तद्विषयः ।

न्तराण्युदासेन पक्षान्तरस्वीकारश्च विप्रतिपत्तिरित्यभिप्रायः । उन्मत्तोपीति । न केवलं नैयायिकः, उन्मत्तोऽपीति(५) ।

विकल्पारूढ इति । ततश्च विकल्पमात्रारूढत्वान्न तात्त्विकं नाप्यनुमानाच्च व्यवहार इत्यर्थः । विकल्पाञ्चातिवर्तत इति । ततश्च भासत इति पक्षे सत्यत्वे(६) कालात्ययापदेशः, असत्यत्वे त्वनैकान्तिकत्वम् , न भासत इति पक्षे व्यवहाराभाव इति दोषाः । असन्नेवेति । असन्नेव विकल्पेऽप्यस्फुरन्नध्यवसीयते विकल्पेन ततश्चास्फुरणेऽप्यध्यवसायादेव व्यवहार इत्यभिप्रायः । तेन=विकल्पेनेत्यर्थः ।

---

(१) अस्फुरन्-अज्ञायमानः ।

(२) अत्र मिश्रादिमतेन "विचारणीयमि"ति पाठो द्रष्टव्यः । 'विचारासह'मिति च तदर्थः ।

(३) ज्ञानाविषयेऽपि भेदव्यवहारं करोति विकल्प इत्याह पूर्वपक्षी तद्विषयेति ।

(४) समाधत्ते व्यवहारोऽपीति । त्वन्मते ज्ञानातिरिक्तस्यासत्त्वादज्ञानरूपत्वे विकल्पेनासन्व्यवहारोऽपि कथं स्यात्, ज्ञानरूपत्वे तु नियामकाभावात्कथं भेदविषयो व्यवहारः स्यादिति । एवंसति नीलादीनामपि विषयत्वसिद्धिरिति समाधानतात्पर्यार्थः ।

(५) जित इति शेषः ।

(६) सत्यो भेदो भासते च यदि तदा सिद्धं न समीहितं ज्ञानमपि त्वन्मते भेदात्मकं स्यात्तदनात्मकत्वे च भेदोऽपि ग्राह्यग्राहकमा·

"स्वकारणसामग्रीसामर्थ्यादिति चेत्"। सोऽयं व्यवहृतिरूपज्ञानालीकभेदयो(१)र्नियामकाभावेऽपि कारणसामर्थ्यमाश्रित्य विषयविषयिभावमिच्छति न त्वनुभवानुभाव्ययोरिति क्षीरं विहाय रुचिररोचकग्रस्तस्य (२)सौवीरे । (३)"भेदोऽपि विकल्पाकार एव नतु बाह्य इति चेत्" । यद्यसन्नेवासौ (४)कथं विकल्पाकारः, तदाकारश्चेत् कथमसन्निति परिभावय । "अस्तु तर्हि सन्ने-

---

नियामकमाशङ्कते(५) स्वकारणेति । अनुभवेति । निर्विकल्पकपर्यायानुभवतात्त्विकानुभवयोरिति(६) । नतु बाह्य इति । तश्च व्यवहृतिरूपज्ञानालीकयोर्भेदयोरभिन्नयोर्ग्राह्यग्राहकभावाभ्युपगमेऽपि न पारमार्थिकयोरनुभवानुभाव्ययोरपि ग्राह्यग्राहकभावाङ्गीकारमसङ्गत्यभिप्रायः । यद्यसन्नेवेति । नहि सदसतोराकाराकारिभावः । अस्तु तर्हीति । ततश्च सदाकारत्वमविरुद्धमिति भावः ।

श्च, यदि च सयो भेदो न भासते तदा भेद[illegible]नुपपत्तिः न भासमानं किञ्चिद्व्यवह्रियते, तदा तदभेद[illegible] [illegible] भेदग्राह्यग्राहकभावसिद्धिरथ न भासते तदा न भेद[illegible] [illegible]यर्थं इति मिथ्या ।

(१) अथ व्यवहृतिरूपज्ञानालीकभेदयो[illegible] [illegible] ।

(२) अरोचक [illegible] । सौवीरम्—[illegible] ।

(३) ननु विकल्पा[illegible]लीकभेदस्य [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]दोऽपीति ।

(४) कथमिति । सदसतो[illegible] [illegible] । [illegible] [illegible]ति । [illegible]कारिणोरभेदादिति भावः ।

(५) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]तीत्याह स्वकारणेति मिश्राः ।

(६) निर्विकल्पक[illegible]नुभव[illegible]योरिति मिश्र[illegible] । [illegible] [illegible]कारणसामर्थ्यादिव [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]ति भाव ।

न्तु साम्प्रतमपि नेच्छति, नूनमुन्मत्तोऽप्यनेन जित इति।

"विकल्पारूढ एव भेदो व्यवहाराङ्गं नानुभवारूढ इति चेत्"। सोऽपि सत्यो ऽसत्यो वा भासते न वेति विकल्पान्नातिवर्तते। "असन्नेवास्फुरन्न(१)प्यध्यवसीयते इति चेत्"। अध्यवसीयत इति (२)विवरणार्हमेतत्। (३)"तद्विषयव्यवहारजननमध्यवसायार्थ इति चेत्"। (४)व्यवहारोऽपि यद्यज्ञानरूपः कथमसंस्तेन जन्यताम्, ज्ञानरूपश्चेत् कथं नियामकं विना तद्विषयः।

न्तराव्युदासेन पक्षान्तरस्वीकारश्च विप्रतिपत्तिरित्यभिप्रायः। उन्मत्तोपीति। न केवलं नैयायिकः, उन्मत्तोऽपीति(५)।

विकल्पारूढ इति। ततश्च विकल्पमात्रारूढत्वान्न तात्त्विकं नाप्यनुमानाच्च व्यवहार इत्यर्थः। विकल्पान्नातिवर्तत इति। ततश्च भासत इति पक्षे सत्यत्वे(६) कालात्ययापदेशः, असत्यत्वे त्वनैकान्तिकत्वम्, न भासत इति पक्षे व्यवहाराभाव इति दोषाः। असन्नेवेति। असन्नेव विकल्पेऽप्यस्फुरन्नध्यवसीयते विकल्पेन ततश्चास्फुरणेऽप्यध्यवसायादेव व्यवहार इत्यभिप्रायः। तेन=विकल्पेनेत्यर्थः।

(१) अस्फुरन्-अज्ञायमानः।

(२) अत्र मिश्रादिमतेन "विचारणीयमि"ति पाठो द्रष्टव्यः। 'विचारासह'मिति च तदर्थः।

(३) ज्ञानाविषयेऽपि भेदव्यवहारं करोति विकल्प इत्याह पूर्वपक्षी तद्विषयेति।

(४) समाधत्ते व्यवहारोऽपीति। त्वन्मते ज्ञानातिरिक्तस्यासत्त्वादज्ञानरूपत्वे विकल्पेनासन्व्यवहारोऽपि कथं स्यात्, ज्ञानरूपत्वे तु नियामकाभावात्कथं भेदविषयो व्यवहारः स्यादिति। एवंसति नीलादीनामपि विषयत्वसिद्धिरिति समाधानतात्पर्यार्थः।

(५) जित इति शेषः।

(६) सत्यो भेदो भासते च यदि तदा सिद्धं न समीहितं ज्ञानमपि त्वन्मते भेदात्मकं स्याच्चदनात्मकत्वे च भेदोऽपि ग्राह्यग्राहकभा-

वेति चेत्" । नन्वाकारद्वयदर्शि चेत्(१) विज्ञानम् कथं भेदप्रथा। आकारद्वयादर्शि चेत्, कथमेकं तदुभयात्मकम्।

"(२)चित्राकारमिति चेत्"। भिन्नमेकमनेकं चेति विकल्पगिलितमेव तत्र पश्यतः। अनेकत्वे क एकविज्ञानतादात्म्यम्। विज्ञानस्यापि यावदाकारमनेकत्वे क चित्राकारसंवेदनं स्वस्वमात्रप्रसरत्वात्। एकत्वे क भेदप्रतीतिः। (३)"अनीलाद्यनेकव्यावृत्तिकृतोऽनेकत्वाध्य-

---

नन्वद्वयेति। आकारद्वयदर्शने हि भेदप्रथा सम्भवति, अतो द्वयदर्शि चेद्विज्ञानं कथमभेदप्रथा, अथैतद्दोषपरिहारायाश्रितद्वयमङ्गीक्रियते कथमेकस्य ज्ञानस्यानेकाकारात्मकत्वम्, अतः सतोऽसतो वा भेदस्य नैकविकल्पाकारत्वसम्भव इति।

चित्राकारमिति। अत एकस्यापि ज्ञानस्यानेकाकारत्वं सम्भवतीति भावः। पश्यत इत्यनादरे षष्ठी। (४)**विज्ञानस्यापि यावदिति**। ततश्च ज्ञानभेदेनैव विरोधस्य चरितार्थत्वात् न ज्ञानज्ञेयभेदसिद्धिरिति भावः। एवं चित्रस्यानेकत्वे दूषणमुक्त्वा एकत्वेऽप्याह **एकत्वे इति**।

---

(१) ययोर्भेदो ग्राह्यते तदुभयाविषयश्चेत्। आकारेति। विरुद्धद्वयाकारं ज्ञानमपि विरोधादेकन्न स्यादित्यर्थः। एतेन नीलपीताकारयोरनुयोगिप्रतियोगिनोर्ज्ञाने सत्येव भेदज्ञाने को दोष इति परास्तम्।

(२) रत्नकीर्तिमतेनाशङ्कते चित्रेति। न द्वयदर्शि नाप्यद्वयदर्शि किन्तु चित्राकारमित्यर्थः। अत्र नैयायिकैरेकगुणपरश्चित्रशब्दः कर्बुरात्मा वाऽनेकगुणपरो वा इति विकल्प्य समाधत्ते चित्रमित्यादि प्रतीतिरित्यन्तेन। विरुद्धधर्माध्यासान्नैकमेकज्ञानाभेदाभावप्रसङ्गाच्च नानेकमपि सम्भवतीति समाधानार्थः।

(३) अत्र ज्ञानाश्रियस्समाधानं शङ्कते अनीलादीति। परिहरति अतादात्म्ये इति। व्यावृत्तयो यदि ज्ञानभिन्नास्तदा कथं प्रकाशन्तां, ज्ञानाभिन्ना एव चेत्तदा ज्ञानाभेदेन तासामप्यभेद एव चेति क चित्राकारत्वमित्यर्थः।

(४) नन्वाकारानि आह

नस्यापीति मिश्राः।

वसाय एवेति चेत्"। अतादात्म्ये कथं व्यावृत्तीनामुल्लेखः, तादात्म्ये कथमनेकत्वम्, (१)एकत्वेऽपि क तत्कृतोऽपि भेदाध्यवसायः।

(२)"उल्लेखोऽयमस्य विज्ञानस्य यदनेकत्वं नाम न पुनस्तत्त्वान्तरमिति चेत्"।

(३)स्वरूपमस्वरूपं वेति वाच्यम्। आद्ये अनेकस्वरूपमेकमिति कोऽन्यो वदेदसुस्थात्। द्वितीयस्त्विष्यत एवास्माभिः किन्तु त्वयेष्यताम्। "भ्रान्ति(४)रसा-

अनीलाद्यनेकेति। अनीलापीताद्यनेकव्यावृत्तिकृतः न तु नीलपीतादिविध्यनेकत्वकृत इति। अतादात्म्ये=विज्ञानातादात्म्ये कथमुल्लेखः=स्फुरणमिति। उल्लेखोऽयमिति। स्फुरणमात्रशरीरमनेकत्वम्, अत एकविज्ञानतादात्म्येऽपि व्यावृत्तीनां स्फुरणमात्रशरीरमनेकत्वमुपपद्यत इति भावः।

अस्वरूपं ज्ञानादन्यदित्यर्थः। किन्तु त्वयेति। त्वयेष्यतां=त्वयापीष्यता(५)मिति। पूर्वेण सहैकग्रन्थतेति केचित्। किन्त्वित्यारभ्य चोद्यग्रन्थं मन्यन्ते। (६)अयं चार्थः-अस्वरूपस्फुरणं त्वयेष्यते चेत्कामं त्वयेष्यतां किन्तु भ्रान्तिरेवासौ न बाह्यस्य स्फुरणं सिद्ध्यतीति।

---

(१) नन्वस्तु व्यावृत्तीनामप्यभेद एवेत्यत आह एकत्वेऽपीति।

(२) ननु प्रतिबिम्बवदवास्तव एवायमुल्लेखो न वास्तवो येनानेकत्वं तदनुरोधात् ज्ञानस्य भवेदित्याशङ्कते उल्लेखोऽयमिति। अनेकत्वमेव न वस्तुसिद्धम् यच्चित्राकारे ज्ञाने त्वयाऽऽपाद्यत इत्यर्थः।

(३) परिहरति स्वरूपमिति। यदनेकत्वमुल्लिख्यते तद्यदि ज्ञानस्वरूपमेव तदा ज्ञानस्यानेकत्वमवर्जनीयम्, यदा स्वरूपं ज्ञानभिन्नमेव ज्ञानेनोल्लिख्यते तदा भेदेऽपि ग्राह्यग्राहकभाव इति सिद्धं नः समीहितमित्यर्थः।

(४) असौ अनेकत्वावगाही तत्र प्रत्यय इत्यर्थः।

(५) तवेदमत्यन्तमनिष्टमिति भावः।

(६) किन्त्वित्यारम्भपक्षे पूर्वपक्षार्थ इत्यर्थः।

वेति चेत्"। नन्वद्वयदर्शि चेत्(१) विज्ञानम् कथं भेदप्रथा। आकारद्वयदर्शि चेत्, कथमेकं सद्द्वयात्मकम्।

"(२)चित्राकारमिति चेत्"। चित्रमेकमनेकं वेति विकल्पगिलितमेव तव पश्यतः। अनेकत्वे क एकविज्ञानतादात्म्यम्। विज्ञानस्यापि यावदाकारमनेकत्वे क चित्राकारसंवेदनं स्वस्वमात्रमग्नत्वात्। एकत्वे क भेदप्रतीतिः। (३)"अनीलाद्यनेकव्यावृत्तिकृतोऽनेकत्वाद्य-

नन्वद्वयेति। आकारद्वयदर्शने हि भेदप्रथा सम्भवति, अतो द्वयदर्शि चे द्विज्ञानं कथमभेदप्रथा, अथैतद्दोषपरिहारायाश्रितत्वमङ्गीक्रियते कथमेकस्य ज्ञानस्यानेकाकारात्मकत्वम्, अतः सतोऽसतो वा भेदस्य नैकाविकल्पाकारत्वसम्भव इति।

चित्राकारमिति। अत एकस्यापि ज्ञानस्यानेकाकारत्वं सम्भवतीति भावः। पश्यत इत्यनादरे षष्ठी। (४)विज्ञानस्यापि यावदिति। ततश्च ज्ञानभेदेनैव विरोधस्य चरितार्थत्वात न ज्ञानज्ञेयभेदसिद्धिरिति भावः। एवं चित्रस्यानेकत्वे दूषणमुक्त्वा एकत्वेप्याह एकत्वे इति।

---

(१) ययोर्भेदो ग्राह्यते तदुभयाविषयश्चेत्। आकारेति। विरुद्धद्वयाकारं ज्ञानमपि विरोधादेकन्न स्यादित्यर्थः। एतेन नीलपीताकारयोरनुयोगिप्रतियोगिनोर्ज्ञाने सत्येव भेदज्ञाने को दोष इति परास्तम्।

(२) रत्नकीर्तिमतेनाशङ्कते चित्रेति। न द्वयदर्शि नाप्यद्वयदर्शि किन्तु चित्राकारमित्यर्थः। अत्र नैयायिकैरेकगुणपरश्चित्रशब्दः कर्बुरात्मा वाऽनेकगुणपरो वा इति विकल्प्य समाधत्ते चित्रमित्यादि प्रतीतिरित्यन्तेन। विरुद्धधर्माध्यासान्नैकमेकज्ञानाभेदाभावप्रसङ्गाच्च नानेकमपि सम्भवतीति समाधानार्थः।

(३) अत्र ज्ञानाश्रियस्समाधानं शङ्कते अनीलादीति। परिहरति अतादात्म्ये इति। व्यावृत्तयो यदि ज्ञानभिन्नास्तदा कथं प्रकाशन्तां, ज्ञानाभिन्ना एव चेत्तदा ज्ञानाभेदेन तासामप्यभेद एव वेति क चित्राकारत्वमित्यर्थः।

(४) नन्वाकारानिकरानुरोधाद्विज्ञानमपि भिद्यतामत आह विज्ञानस्यापीति मिश्राः।

वसाय एवेति चेत्" । अतादात्म्ये कथं व्यावृत्तीनामुल्लेखः, तादात्म्ये कथमनेकत्वम्, (१)एकत्वेऽपि क्व तत्कृतोऽपि भेदाध्यवसायः ।

(२)"उल्लेखोऽयमस्य विज्ञानस्य यदनेकत्वं नाम न पुनस्तत्त्वान्तरमिति चेत्" ।

(३)स्वरूपमस्वरूपं वेति वाच्यम् । आद्ये अनेकस्वरूपमेकमिति कोऽन्यो वदेदसुस्थात् । द्वितीयस्त्विष्यत एवास्माभिः किन्तु त्वयेष्यताम् । "भ्रान्ति(४)रसा-

अनीलाद्यनेकेति । अनीलापीताद्यनेकव्यावृत्तिकृतः न तु नीलपीतादिविषयनेकत्वकृत इति । अतादात्म्ये=विज्ञानातादात्म्ये कथमुल्लेखः=स्फुरणमिति । उल्लेखोऽयमिति । स्फुरणमात्रशरीरमनेकत्वम्, अत एकविज्ञानतादात्म्येऽपि व्यावृत्तीनां स्फुरणमात्रशरीरमनेकत्वमुपपद्यत इति भावः ।

अस्वरूपं ज्ञानादन्यदित्यर्थः । किन्तु त्वयेति । त्वयेष्यतां=त्वयापीष्यता(५)मिति । पूर्वेण सहैकमन्यवेति केचित् । किन्त्वित्यारभ्य चोद्यमन्यं मन्यन्ते । (६)अयं चार्थः-अस्वरूपस्फुरणं त्वयेष्यते चेत्कामं त्वयेष्यतां किन्तु भ्रान्तिरेवासौ न बाह्यस्य स्फुरणं सिद्ध्यतीति ।

---

(१) नन्वस्तु व्यावृत्तीनामप्यभेद एवेत्यत आह एकत्वेऽपीति ।

(२) ननु मणिशब्दवदवास्तव एवायमुल्लेखो न वास्तवो येनानेकत्वं तदनुरोधात् ज्ञानस्य भवेदित्याशङ्कते उल्लेखोऽयमिति । अनेकत्वमेव न वस्तुसिद्धम् यद्विज्ञाकारे ज्ञाने त्वयाऽऽपाद्यत इत्यर्थः ।

(३) परिहरति स्वरूपमिति । यदनेकत्वमुल्लिख्यते तद्यदि ज्ञानस्वरूपमेव तदा ज्ञानस्यानेकत्वमपवर्जनीयम्, यदा स्वरूपं ज्ञानाभिन्नमेव ज्ञानेनोल्लिख्यते तदा भेदेऽपि ग्राह्यग्राहकभाव इति सिद्धं नः समीहितमित्यर्थः ।

(४) असौ अनेकत्वावगाही तत्र प्रत्यय इत्यर्थः ।

(५) तदेतदनात्मकमनिष्टमिति भावः ।

(६) विज्ञानतादात्म्यपक्षे पूर्वपक्षार्थ इत्यर्थः ।

विति चेत्" (१)तस्यामपि स्वरूपमस्वरूपं वा प्रकाशेत प्रकारान्तराभावात् इति।

(२)"स्यादेतत्, यथा अतदपि तत्तया परिस्फुरदपि न वस्तुगत्या तदेव, तथा तदप्यतत्तया परिस्फुरदपि नातदेव, ततः स्वरूपस्यातत्तया प्रथनेऽपि न काचिद् ग्राह्यलक्षणव्यतिरिति चेत्"।

यद्यतत्तापि विस्फुरन्ती स्वरूपमेवास्य स्यात्, स्यादप्यस्योपन्यासस्य प्रस्तुतोपयोगः। (३)अस्वरूपस्य

स्यादेतदिति। यथा अतत्त्वतया एकतया परिस्फुरदपि स्फूर्तिगत्या विना वस्तुगत्या न तदेव नैकं यथा प्रत्यभिज्ञानं, तथा विज्ञानं स्फुरदपि नानेकम्, अतो विज्ञानात्मन एवान्यत्वेन स्फुरणान्नात्मनः स्फुरणमित्यात्मन एव ग्राह्यत्वमतो न ग्राह्यत्वलक्षणक्षतिः, अन्यथा अग्राह्यत्वे हि सा स्यादिति।

(४)**यद्यतत्तेति**। अस्वरूपत्वे हि स्फुरत्या अप्यतत्तायाः स्वरूपस्यैव स्फुरणमिति प्रस्तुतस्य स्वपक्षस्य हानिः स्यादिति। **अस्वरूपस्य कथमिति**। अतः स्वरूपमेव तत्रापीति हृदयम्। यद्य-

(१) समाधत्ते तस्यामपीति। भ्रान्तिरपि ज्ञानमेव, तत्रापि पूर्वोक्तो विकल्पस्तदवस्थ एवेत्यर्थः।

(२) न ह्यविद्यासमारोपिताकारः पर्यनुयोगमर्हतीति कीर्तिमतेनाशङ्कते स्यादेतदिति। अतदिति। अरजतं शुक्तिस्वरूपं तत्तया रजततया स्फुरदपि यथा न वस्तुगत्या रजतमेव, यदा तदपि एकमपि ज्ञानम तत्तयाऽनेकतया स्फुरदपि न वस्तुगत्याऽनेकमेव, ततः स्वरूपस्य विज्ञानस्यातत्तयाऽनेकतया स्फुरणेऽपि भेदेन ग्राह्यग्राहकभावो भवेदिति न बौद्धमते ग्राह्यलक्षणक्षतिरित्यर्थः।

(३) नन्वतत्ता चेत्स्फुरति तदा सा स्वरूपमेव वाच्याऽस्वरूपस्य स्फुरणानुपपत्तेरित्याह अस्वरूपस्येति। यद्यपीति। सर्वत्रास्वरूपमेव ग्राहकज्ञानाभिन्नमेव स्फुरति इति ग्राह्यग्राहकलक्षणं वक्ष्याम इत्यर्थ इति मिश्राः।

(४) अतत्ताऽनेकता चित्रप्रत्यये स्फुरन्ती यदि चित्रप्रत्ययाङ्ग-

कथं प्रकाश इति यद्यपि तथा वक्ष्यामः, तथाप्यतत्ता कथं तस्य स्वरूपमितीतोऽपि दीयतां दृष्टिः ।

कश्चास्वरूपस्फुरणे दोषः? । "नायं भिन्नयोर्वेद्यवेदकभावो व्यापारनिबन्धनो, नियतस्य तस्याभावात् । (१)नापि जातिनिबन्धनः कश्चिज्ज्ञेय इति व्यवस्थानुपपत्तिप्रसङ्गात्, नहि निसर्गसिद्धानां गोत्वादीनामीदृशी रीतिरिति चेत्" । नन्वयमभेदेऽपि दोषस्तदवस्थ एव । तथाहि स्वस्य वेदनमिति नायं व्यापारनिबन्धनो व्यवहारः, स्वात्मनि तदभावात् । नापि जातिनिब-

---

पीति । यद्यपि तथा 'अस्वरूपस्यैव प्रकाशो घटत' इति वक्ष्यामः, तथाप्यस्वरूपस्य प्रकाशो घटतां, अतत्त्वापि कथं तस्य स्वरूपमिति योजनेति । अथवा अस्वरूपस्यैव प्रकाशं वक्ष्यामः, यद्यप्येतन्न घटते, तथापि घटतामतत्त्वापि तस्य स्वरूपमिति ।

अस्वरूपस्यैव प्रकाशसम्बन्धं वक्ष्यमाणत्वेन प्रतिज्ञातमिदानीं वक्तुं तत्र दोषं परं पृच्छति (२)कश्चेति ।(३)परस्तु दोषमाह नायमिति । भिन्नयोर्वेद्यवेदकयोस्तद्भावो न तयोर्व्यापारनिबन्धनः, कयोश्चिदेव वेद्यवेदकभावो येन तयोरेव नियतेन व्यापारेण सिध्यति तस्याभावात्तस्यापि नियमाय नियामकान्तरापेक्षाप्रसङ्गादिति भावः । नहीति । नहि नैसर्गिकं गोत्वं किञ्चिदेव प्रति नान्यत्प्रतीति व्यवस्था दृश्यत इति ।

चेत्तदाऽयं समाधिः स्यादपि, न त्वेवमेकस्य चित्रप्रत्ययस्यानेकत्वप्रसङ्गस्य दुर्वारत्वादित्यर्थ इति मिश्राः ।

(१) ननु भेदेऽपि जातिनिबन्धन एव विषयविषयिभावोऽस्त्वित्यत आह नापीति । तथासति यद्येकस्य दोषं तत्सर्वस्यैव स्यात्, एतदेवाह नहीति ।

(२) भेदेऽपि न ग्राह्यलक्षणक्षतिरिति स्वपक्षनिर्वाहाय पृच्छति कश्चेति । अस्वरूपं ज्ञानभिन्नं ग्राह्यं तत्स्फुरणे को दोष इति तदर्थ इति मिश्राः । (३) ज्ञानश्रीः ।

चेत्" । न, (१)मिथोविरुद्ध(विधि)द्वयविधिवत् तदुभयनिषेधस्याप्येकत्र विरुद्धत्वात्। न च सोऽप्यस्त्विति वाच्यम्। (२)स्याद्वादावतारे तवापि दिगम्बरत्वप्रसङ्गात्।

(३)"अस्तु तर्हि चतुःशिखरशून्यमेव चित्रमाश्चर्यरूपत्वात्, एकानेकत्वविरहेऽपि सत्त्वमित्याश्चर्यार्थो हि चित्रशब्द इति चेत्"। (४)अथ चतुःकोटिशिखरशेखरमेव किं न स्यात्, आश्चर्यरूपतायुक्तेस्तुल्यत्वात्।

देव विरुद्धधर्माध्यासादित्यर्थः। न च सोऽपीति। विरुद्धद्वयविधिरपीत्यर्थः(५)।

चतुःशिखरशून्यमिति। अथवा भेदाभेदाभ्यां तदभावाभावाभ्यां चतुर्भिः शून्यमिति(६)। आश्चर्यरूपतायुक्तेः=एकानेकत्वयोगेऽपि सत्त्वमित्यस्याः, तुल्यत्वात्। ननु ज्ञानज्ञेययोर्भेदे प्रकाशायोगात्

(१) यथा गोभेदाभेदावेकत्र विधातुं न शक्येते तथा निषेद्धुमपीत्याह समाधाता मिथ इति। अत्र विधिवद्विरुद्धद्वयनिषेधस्यापीति पाठान्तरं द्रष्टव्यम्।

(२) स्यादिति। स्यादित्यादिरूपो वादः स्याद्वादः जैनमतोक्तसप्तभङ्गीवाद इत्यर्थः। तथाच यद्यदनिष्टं मयाऽऽपाद्यते तत्र तत्र तवेष्टापादने दिगम्बरमतानुप्रवेश इति भावः।

(३) शङ्कते अस्त्विति। अत्र चित्रशब्दो न कर्बुरार्थः किन्त्वाश्चर्यार्थ इत्याह एकानेकेति। नीलाद्याकारं ज्ञानं नैकं विरुद्धधर्माध्यासान्नाप्यनेकं तथाप्रतिभासप्रसङ्गात्, एवं विरोधे वर्तमानेऽपि चैतादृशं ज्ञानमिति महदेवाश्चर्यमित्यर्थः।

(४) समाधत्ते अथेति। चतुष्कोटिशून्यतापेक्षया चतुष्कोटिप्रधानताया एव चित्रत्वेऽभ्युपगन्तुमुचितत्वादाश्चर्यरूपतायुक्तेस्तुल्यत्वादिति भावः।

(५) एकत्र विरुद्धोभययोर्विरोध इति मिश्राः।

(६) भेदविधिरभेदविधिर्भेदनिषेधोऽभेदनिषेध इति चत्वारि शिखराणि कोटयस्तच्छून्यामित्यर्थ इति मिश्राः।

पक्षानुपपत्तिश्च यथा तन्निषेधपर्यवसायिनी तथा- धिपर्यवसायिन्यपीति। (१)अपि चात्र वस्तुतश्चतुः- विरहे चेतसो भावान्तरेणेदमुक्तम्—'यदनात्मान श्चतस्रः कोटयो भासन्ते न वा प्रतिभान्ती'ति प्रतिभानमनुत्तरम् । प्रतिभाने तु ग्राह्यलक्षणायो- ग्राह्यभाव इति चित्रमेतत्, तथाच चित्राद्वैताद्वरं त्रद्वैतमस्तु प्रतिभासनानुरोधादिति ।

चित्रत्वानुपपत्तेरुभयात्मकत्वविरोधादनुभयात्मकत्वेऽपि तथाभावा- खरशून्यमेव युक्तमत आह(२) एकैकपक्षेति । यथैकैकपक्षानु- त्तत्पक्षनिषेधपर्यवसायिनी तथा तदितरपक्षविधिपर्यवसायिनी, भिरेवानुपपत्तिभिः चतुःशिखरिशेखरत्वमेव स्यादिति । अप्र- नमनुत्तरमिति । भासामप्रतिपत्तौ तदभावस्य प्रत्येतुमशक्य- रे भावः । प्रतिभाने तु=अनात्मभूतानां कोटीनां प्रतिभाने तु, कत्वस्य ग्राह्यलक्षणस्याभावेऽपि ग्राह्यत्वमिति चित्रमेतत् । ननु योर्भेदाभेदपक्षयोरुभयोरपि विचित्रत्वाविशेषः, भेदपक्षानुरागे को आह तथेति ।

) किञ्चैताश्चतस्रः कोटयो भासन्ते न वा, आद्ये ज्ञानाद्भिन्ना सन्त इति ग्राह्यलक्षणाभावादपि भानमित्येकं चित्रम्, एकाने मेकमेव ज्ञानं सदित्यपरं चित्रम्, तथा च चित्राद्वैतमेवाङ्गीकि- तिभानस्यावश्यकत्वात्, ततः कोटयो न भासन्त इति पक्षः विरोधादेव (न) स्यादयः, अभाने चतुष्कोटिशब्दप्रयोगस्यैवानु- त्यभिप्रायेणाह सिद्धान्ती अपि चेति ।

२) चित्राद्वैतमिति । ग्राह्यलक्षणाभावेऽपि ग्रहणमित्येकं चित्रम्, हणमेकत्वाने कत्वविधुरमिति तन्मतानुसारादपरं चित्रमित्यर्थः।

३) नन्वेकैकपक्षानुपपत्त्या सर्वकोट्यभावाच्छून्यता स्यादित्यत क्षेति । यः पक्षो नोपपद्यते तस्य यथा निषेधस्तथा तद्विपरी- त्यापि विधिरित्यर्थ इति मिश्राः ।

(१)"स्यादेतत् , बहिरन्तरु
क्षतिरस्तु, प्रकाशमानत्वन्तु
तावन्मात्रञ्चास्माकमभिमतमिति चेत्"

(२)तदेतद्विक्रीतगवीरक्षणम् ।
मानत्वं यत्सर्वथा ग्राह्यलक्षणक्षतावपि
प्रकाशसम्बन्धो नियमानुपपत्तेरित्युक्तम्
शतादात्म्यं चित्रत्वानुपपत्तेरित्युक्तम्(४)
दीनां प्रकाशमानत्वं परिपालयता
कर्तव्यः, परिहर्तव्यं वा प्रकाशमानत्वम् ,

बहिरन्तरिति । अन्तरपि ग्राह्यलक्षणक्षतिः ।
सम्बन्धेया । तावन्मात्रञ्चेति । नीलादीनां प्रका ।
वृत्तेः सिद्धत्वादिति । (५)अन्यथा तपनीया ।

---

(१) ननु नीलादयः प्रकाशात्मानः
मस्मदभिमतम् , ननु स्वस्य परस्य वा वेदनमित्या
स्यादेतदिति । बहिरन्तरिति । स्वसंवेदने परसंवेदने
क्षतिरस्त्वित्यर्थः ।

(२) नीलादीनां प्रकाशमानत्वं त्वयैव दूरीकृतं,
भिन्नत्वे साध्ये हेतुत्वेनापादीयत इत्याभिप्रायेणोपहासं
न्ती तदेतदिति ।

(३) व्यापाराधानमन्तरेण नियमानुपपत्तेरिति त्वयोक्ता
(४) विरुद्धधर्माध्यासे चित्राकारज्ञानस्य भेदप्रसङ्गादि
त्यर्थः । तथाचोभयथापि प्रकाशमानत्वं
च भेदेऽपि विषयविषयिभावोऽभ्युपगम्यते इत्युपहासबीजं
एतदभिप्रायेणैवोपसंहरन्नाह तस्मादिति ।

(५) अत्र ज्ञानश्रिया तदयमाकारो ग्राह्यनामा निग्राह्य बाह
भेदसाधनशिरश्चित्तपनीयमपनीय वासांसि ग्रन्थिकरणानुहरती
त्याग गुरूक्तम् , तदिदानीमनन्तरप्रान्तेनोपहासान्तरेण ग्रन्थि
न्त्यर्थः । नीलादीनां नानाकारता मानत्वनीयं तस्याः परित्याग
पुरस्कार वासांसि ग्रन्थिः, स न क्रियते, तदनुपपन्नम् , नहि

नीयमपनीय वासासि ग्रन्थिकर्तारमुपहससि स्वयं च कनकमुपादाय गगनाञ्चले ग्रन्थिं करोषीति । सेयं सर्वप्रकारमसिद्धिः । सर्वप्रकारञ्चानैकान्तिकत्वमिति ॥

(१)एतेन द्वितीयः पक्षः प्रत्युक्तः । नहि सजातीय-

स्थानं प्रकाशमानत्वम् बाह्ये वासःस्थानीये, ग्रथयन्तं बाह्यवादिनं, बाह्यस्य प्रकाशमानत्वायोगात् प्रकाशमानत्वमपनीय ग्रथयतीत्युपहससि, त्वन्तु प्रकाशमानत्वमुपादायाकारक एव ग्रथयसि नीलादीनां ज्ञानाद्भे-दाभेदयोरपि ग्राह्यत्वलक्षणायोगेनानुभयात्मकत्वात्प्रकाशाधारत्वानुपपत्तेरि-त्यर्थः । प्रकृतं सहोपलम्भादीनामुक्तदोषमुपसंहरति (२)सेयमिति । स्वरूपासिद्ध्यादिभिः व्याप्यत्वासिद्ध्यादिसर्वप्रकारैरसिद्धिः, नहि भेदाग्र-थन इत्यादिकेनासिद्धिरित्यर्थः । अनात्मन्यपि सहोपलम्भादयोऽयता इत्यस्योपसंहारः—सर्वप्रकारं चानैकान्तिकत्वमिति । ग्राह्य-ग्राहकभेदस्य स्फुरतः सत्त्वासत्त्वोभयप्रकारे विज्ञानात्मकतानुपपत्तेरुभय-त्रापि हेतोरनैकान्तिकत्वात्सर्वप्रकारमनैकान्तिकत्वमित्युक्तमिति । काला-त्ययापदेशदोषस्याप्युक्तत्वात्तदुपसंहारोऽप्यत्र द्रष्टव्य इति ॥

एवं ग्राह्यग्राहकयोरेकव्यक्तित्वं निराकृत्य एकजातीयविकल्पद्वयं तदुक्तेनैव ग्राह्यलक्षणायोगेन निराकरोति एतेनेति । कथमित्यत आह—नहीति । ग्राह्यस्य सर्वथा जडत्वे प्रकाशलम्भादनैव नास्ति यतोऽ-

---

तिरस्कारे ग्राह्यलक्षणस्थितिरिति परोपहासार्थः । यथा भेदे ग्राह्यलक्ष-णाभावस्तथा स्वसंवेदनेऽपि, तथाच सर्वथा ग्राह्यत्वलक्षणाभावेऽपि प्रकाशमानत्वस्य गगनाञ्चलग्रन्थेः करणमिति परं प्रति नैयायिकाना-मुपहास इति मिश्राः ।

(१) एतेनेति ग्राह्यलक्षणाभावेनानैकान्तिकत्वेन, नीलादीनां ज्ञा-नाभिन्नजातीयत्वपक्षोऽपि निरस्त इत्यर्थः ।

(२) सेयमिति । नीलादि ज्ञानाभिन्नं ज्ञानेनसहोपल-म्भादित्यादिहेतूनां नीलादिमात्रानभ्युपगमे आश्रयासिद्धत्वम्, भेदेऽभे-दग्राह्यलक्षणाभावात्स्वरूपासिद्धत्वम्, तदुक्तिसापेक्षत्वं हि तद्

(१)"स्यादेतत् , बहिरन्तश्च ग्राह्यलक्षण क्षतिरस्तु, प्रकाशमानत्वन्तु नीलादीनामप्रत्याख्येयम्, तावन्मात्रञ्चास्माकमभिमतमिति चेत्" ।

(२)तदेतत्किं निजशरीररक्षणम् । किमिदं हि प्रकाशमानत्वं यत्सर्वथा ग्राह्यलक्षणक्षतावपि न क्षीणम् । न प्रकाशसम्बन्धो नियमानुपपत्तेरित्युक्तम्(३) । न प्रकाशतादात्म्यं चित्रत्वानुपपत्तेरित्युक्तम्(४) । तस्मान्नीलादीनां प्रकाशमानत्वं परिपालयता ग्राह्यलक्षणे यत्नः कर्तव्यः, परिहर्तव्यं वा प्रकाशमानत्वम् , अन्यथा तप·

बहिरन्तरिति । अन्तरपि ग्राह्यलक्षणक्षतिः प्रागेवोक्ता साऽनुसन्धेया । तावन्मात्रञ्चेति । नीलादीनां प्रकाशमानत्वेन जडत्वव्यावृत्तेः सिद्धत्वादिति । (५)अन्यथा तपनीयमिति । तपनीय

---

(१) ननु नीलादयः प्रकाशात्मानः प्रकाशमानत्वादित्येतावन्मात्रमस्मदभिमतम् , नतु स्वस्य परस्य वा वेदनमित्यभिप्रायेणाशङ्कते स्यादेतदिति । बहिरन्तरिति । स्वसंवेदने परसंवेदने वा ग्राह्यलक्षण क्षतिरस्त्वित्यर्थः ।

(२) नीलादीनां प्रकाशमानत्वं त्वयैव दूरीकृतं, त्वयैव च ज्ञानाभिन्नत्वे साध्ये हेतुत्वेनापादीयत इत्यभिप्रायेणोपहासं करोति सिद्धान्ती तदेतदिति ।

(३) व्यापाराधानमन्तरेण नियमानुपपत्तेरिति त्वयोक्तमित्यर्थः ।

(४) विरुद्धधर्माध्यासे चित्राकारज्ञानस्य भेदप्रसङ्गादिति मयोक्तमित्यर्थः । तथाचोभयथापि प्रकाशमानत्वं नीलादीनामनुपपन्नम् , एवं च भेदेऽपि विषयविषयिभावोऽभ्युपगम्यते इत्युपहासबीजं द्रष्टव्यम् । एतदभिप्रायेणैवोपसंहरन्नाह तस्मादिति ।

(५) अत्र ज्ञानश्रिया तदयमाकारबाह्यतामतिबाह्य वाह्यव्यसनिनो भेदसाधनविधिस्तपनीयमपनीय वाससि ग्रन्थिकरणमनुहरतीति सोत्प्रासमुक्तम् , तदिदानीमवसरप्राप्तेनोपहासान्तरेण ग्रन्थिलयन्नाहान्यथेति । नीलादीनां ज्ञानाकारता तावत्तपनीयं तत्त्वया परित्यक्तम् , वाह्यरक्षा वाससि ग्रन्थिः, स च क्रियते, तदनुपपन्नम् , नहि ज्ञानाकार·

स्यादिति सन्दिग्धविपक्षव्यावृत्तित्वम्(१)।

(२)"ननु बाह्ये सर्वथैव ग्राह्यलक्षणक्षतिः, इह तु समानोपादानतानियमेन चित्राकाराणां परमार्थभिन्नानामेव व्यतिवेदनसिद्धिः"।

न, मिथः प्रथानियमे ह्युपादानमुखेन सामान्यतो वा सामग्रीसामर्थ्यमेव वक्तव्यम्, अन्यथा तथाविधकार्यानुत्पत्तेः। तथा च बाह्य(३)ग्राह्यनियतस्वभावज्ञानो-

---

अस्यार्थं व्याकरिष्यति '**समानोपादानेने**'त्यत्र। **सन्दिग्धविपक्षव्यावृत्तिकत्वमिति**। प्रकाशमानत्वादीनां ग्राह्यस्याबाह्यत्वसाधकानां बाह्ये(त्वे)पि वृत्तित्वशङ्कया सन्दिग्धविपक्षव्यावृत्तिकत्वमिति।

नन्विति। अयमर्थः—बाह्यस्य ग्राह्यत्वे तस्य ग्राहकादत्यन्तभेदात् समानोपादानत्वस्य नियामकस्याभावात्सर्वथा ग्राह्यलक्षणक्षतिरिह तु ज्ञानान्तरग्राह्यत्वपक्षे ज्ञानत्वेनाभेदाद्वेद्यवेदकयोर्ज्ञानान्तरेभ्यश्च तद्भावनियामकस्य समानोपादानत्वस्य विद्यमानत्वाच्चित्राकाराणां ग्राहकाद्विलक्षणाकाराणां परमार्थभिन्नानां केनचित्कस्यचिदेव वेदनं न सर्वेण सर्वस्येत्येवं व्यतिवेदनसिद्धिर्व्यवस्थितवेदनासिद्धिरिति।

एवं कथञ्चिदित्याद्याशङ्का निवृत्ता, इदानीं बाह्येऽपि तथेति परिहारं विवृणोति **न मिथ इति**। अयमर्थः—अनेनैवास्यैव प्रथेत्येवं मिथः प्रथानियमे उपादानकृतसामग्रीसाहित्यं वा स्वकारणसाधारण्येन सामग्रीसामर्थ्यं वा निमित्तं वक्तव्यम्, अन्यथा क्वचिन्नियतस्वभाव-

---

(१) अत्र मिश्रादिमते विपक्षवृत्तित्वमिति पाठान्तरम्।

(२) नन्वभिन्नमपि समानोपादानं गृह्णातीति नियमः, स च बाह्यानां ज्ञानसाजात्ये स्यात्तु वैजात्ये इत्याह पूर्वपक्षी नन्विति। चित्राकाराणां नीलधवलाद्याकाराणां, व्यतिवेदनमन्योन्यवेदनमिति मिश्राः।

(३) बाह्ये ग्राह्येति पाठान्तरम्।

त्वेन ग्राह्यलक्षणवैधुर्यमुत्सार्यते, (१)अतिप्रसङ्गस्य तादवस्थ्यात् । "जडत्वे (न) प्रकाशासम्भावनैवेति चेत्" । न, तुल्यत्वात्, यथा ह्यसंवेदनवादिनः परं प्रति प्रकाशमपि ज्ञानमात्मनि जडमेव, तथा स्वसंवेदनमात्रवादिनोऽपि स्वात्मनि प्रकाशमपि ज्ञानं परं प्रति जडमेव । (२)कथञ्चिद्बुध्यन्तरेऽप्यजडञ्चेत्, बाह्येऽपि तथा किन्न

सम्भावितप्रकाशस्य प्रकाशाभ्युपगमेऽतिप्रसङ्गः स्यान्नैवमन्यत्रेति शङ्कते (३)जडत्वेति । परिहरति नेति । बाह्यस्य सर्वथा जडत्वे तदितरत्वे च प्रकाशासम्भावनायास्तुल्यत्वादित्यर्थः । एतदेव निदर्शनप्रदर्शनेनोपपादयति यथाहीति । (४)अयमर्थः–यथा ह्यस्वसंवेदनवादिमते परं प्रति प्रकाशोऽपि ज्ञानं न तावता स्वात्मन्यपि तथा किन्तु जडमेव, तथा स्वसंवेदनवादिमतेऽपि स्वात्मानं प्रति प्रकाशोऽपि परं प्रति जडमेव ग्राहकं ज्ञानमतो ग्राह्यस्वभावस्य जडत्वे तदितरत्वे च तत्र ग्राहकजडत्वस्य तुल्यत्वात्तुल्यैव प्रकाशासम्भावनेति । कथञ्चिदिति ।

भेदे साध्ये उपाधिरिति सोपाधिकत्वाद्व्याप्यत्वासिद्धत्वं चेत्यर्थः । त्यर्थेति । प्रकाशमानत्वास्यालीके भेदेऽपि गतत्वात्साधारणत्वम्, सपक्षविपक्षव्यावृत्तत्वादसाधारणत्वमत एव चानुपसंहारित्वं चेत्यर्थ इति मिश्राः ।

(१) सजातीयस्यापि ग्रहे ग्राह्यलक्षणक्षतिस्तदवस्थेत्याह अतिप्रसङ्गस्येति । घटपटादीनां सर्वेषां ज्ञानजातीयतया घटज्ञानस्य पटविषयत्वप्रसङ्गस्तदवस्थ एवेत्यर्थः ।

(२) ननु ज्ञानजातीयस्यायं स्वभावो यत्स्वेतरमपि प्रकाशयति नतु जडजातीयस्येत्यत आह कथञ्चिदिति । विपक्षे बाधकाभावाज्ज्ञानानां स्वेतरप्रकाशनसामर्थ्यं स्वभिन्नजडप्रकाशनसामर्थ्यमप्यास्तामित्यर्थः ।

(३) प्रकाशमानत्वेन ज्ञानजातीयत्वं सेत्स्यति जडस्य प्रकाशमानत्वानुपपत्तेरिति शङ्कते जडत्वे इति मिश्राः ।

(४) नैयायिकानां स्वात्मनि जडं बौद्धानान्तु स्वभिन्नं ज्ञानजातीयमपि जडमेव, तथाच तदपि कथं गृह्णीयादित्यर्थ इति मिश्राः ।

तन्मात्रीयत्वादेव च नान्यदीयः ।

किमस्य फलमिति प्रश्नप्रसङ्गेऽपि चाहिस्तद्गोचरव्यवहारप्रवृत्तिरन्तरमपि तेन ज्ञाननिरूपणम् ।

कुतोऽयमीदृगित्यनुयोगेऽपि सामग्रीशक्तिरेवोत्तरं कार्यकारणभाववत्, अन्यथा तत्राप्युपकारापेक्षायामनवस्था, (१)तदनपेक्षायां वा साधारण्यं केन वार्यम्। तेन तदेव क्रियते अनेनाप्येतदेव विषयीक्रियत इति विवेचनीयम्, विषयीक्रियत इति कोऽर्थः? क्रियत इत्यपि कोऽर्थः इत्यपि विचारणीयम्। कार्योत्पादनमेव कर-

---

ज्ञानजन्यं वा विषयगतं नियामकमुपकारान्तरमपेक्षणीयं येनोपकारनियमसिद्ध्यर्थमप्युपकारान्तरापेक्षायामनवस्था स्यादिति मात्रग्रहणलब्धं फलमाह

मात्रीयेति ।

किमस्येति । विषयविषयिभावस्येत्यर्थः । अत्र तद्गोचर-

... तेन ज्ञाननिरूपणमिति तच्छब्दौ तदीय-

...त्र तच्छब्देनैकार्थौ द्रष्टव्याविति ।

... ति । कुतः कारणादयं प्रकाश ईदृक्स्वभावः तदीय-

...त्यर्थः। कार्यकारणभाववदिति । यथाहि कारण-

... यदेव कार्यविशेषं प्रति नियतस्वभावत्वं तथे-

था=एवमनभ्युपगम इत्यर्थः । विषयविषयिभावस्य

...यतामेव दर्शयति तेन तदेवेति ।

...ऽत्र नारायणवा मानपदव्यावृत्तिप्रदर्शनोक्तो

...पकारान्तरानपेक्षायान्तु तदीयत्वस्य स्वभा-

...वविषयसाधारण्यं स्यादित्याह तदनपेक्षाया-

...स्यापि विषयप्रादणयत्लक्षणस्तन्निरूप्यायत्त-

...वेदसम्बन्ध इत्यत्रापि स्वस्वारम्भसामग्रीसाम-

...त्रके योजनीयमित्यर्थः ।

ग्राह्याविरोधे ज्ञानानित्यतायां तन्निष्ठमुभयनिष्ठं वा, ग्राह्यविरोधे ज्ञाननिष्ठमेव, (१)तन्नित्यतायां ग्राह्यनिष्ठमेवेति। तथाहि लक्ष्यस्तावदत्र विषयविषयिभावः, स च प्रकाशस्य सतस्तदीयतामात्ररूपः स्वभावविशेषः, स्वभावत्वादेव च नोपकारान्तरमपेक्षते,

लक्षणम्, बाह्यस्य प्रमाणाविरोधे, **तन्निष्ठं** बाह्यनिष्ठं, **उभयनिष्ठं** ग्राह्यग्राहकोभयनिष्ठम्, एतच्च न्यायदर्शनत्वे सत्यपि न स्वमतम्, इदं ज्ञाननिष्ठत्वमेव स्वमतमन्यत्वेन देशितम्, बाह्यविरोधे बाह्याभावाज्ज्ञाननिष्ठम्। अत्र तल्लक्षणमित्यनुषङ्गः। एतच्च योगाचारमतम्—**तन्नित्यतायामिति**। अनिर्वचनीयत्वमते ज्ञाननित्यतायामनिर्वचनीयग्राह्यनिष्ठं ज्ञानस्यानिर्धर्मकत्वादिति। **तत्सिद्धौ तल्लक्षणमपि किञ्चिदस्त्येवेति** यदुक्तं तदुपपादयति **तथाहीति**। **प्रकाशस्य सत इति**। स्वमतेन ज्ञाननिष्ठं लक्षणमुच्यते, लक्षणं हि व्यतिरेकिलिङ्गम्, व्यतिरेकि विपक्षव्यावृत्तिमुखेन साध्यस्य बोधकम्, इदमपि तथा। (२)अत्र यदि स्वभावविशेष इत्येतावन्मात्रमुच्येत, सर्वेषामेव शीतोष्णादिस्वभावानामपि तत्त्वं स्यात् तद्व्यावृत्त्यर्थं तदीयतामात्ररूपत्वेन विशेष्यते, एवम्भूतस्य स्वभावस्य सम्बन्धरूपत्वाच्छीतोष्णादीनां सम्बन्धारूपत्वात्। तथापीष्यमाणेच्छयोः सम्बन्धेऽतिप्रसक्तिर्मा भूदिति प्रकाशस्य सत इति विशेषणम्। एवम्भूतस्य विपक्षव्यावृत्तिरस्त्येवेति लक्षणत्वं युक्तमिति। अत्र तदीयशब्देन तत्प्रातिस्विकलक्षणो वा तन्निरूप्यत्वलक्षणो वा सम्बन्धविशेषोऽभिधीयत इति मन्तव्यम्। **स्वभावत्वादेवेति**। (३)तदीयत्वस्य स्वभावत्वादेव तदीयत्वासिद्ध्यर्थं न ज्ञानोत्पत्तौ विषयजन्यं

(१) ज्ञाननित्यतायाम्।

(२) स्वभावविशेषरूपस्य विषयविषयिभावलक्षणस्य पदकृत्यं प्रदर्शयति अत्रेत्यादिना।

(३) तन्मात्रीयत्वादेवेत्यत्र मात्रपदव्यावृत्तिं दर्शयन्नाह तदीयत्वस्येति।

तन्मात्रीयत्वादेव च नान्यदीयः ।

किमस्य फलमिति प्रश्नप्रसङ्गेऽपि बहिस्तद्गोचरव्यवहारप्रवृत्तिरनन्तरमपि तेन ज्ञानानिरूपणम् ।

कुतोऽयमीदृगित्यनुयोगेऽपि सामग्रीशक्तिरेवोत्तरं कार्यकारणभाववत्, अन्यथा तत्राप्युपकारापेक्षायामनवस्था, (१)तदनपेक्षायां वा साधारण्यं केन वार्यम्। तेन तदेव क्रियते अनेनाप्येतदेव विषयीक्रियत इति विवेचनीयम्, विषयीक्रियत इति कोऽर्थः? क्रियत इत्यपि कोऽर्थः इत्यपि विचारणीयम्। कार्योत्पादनमेव कर-

---

ज्ञानजन्यं वा विषयगतं नियामकमुपकारान्तरमपेक्षणीयं येनोपकारानियमसिद्ध्यर्थमप्युपकारान्तरापेक्षायामनवस्था स्यादिति मात्रग्रहणलब्धं फलमाह तन्मात्रीयेति ।

किमस्येति । विषयविषयिभावस्येत्यर्थः । अत्र तद्गोचरव्यवहारप्रवृत्तिः तेन ज्ञानानिरूपणमिति तच्छब्दौ तदीयतामात्रेत्यत्र तच्छब्देनैकार्थौ द्रष्टव्याविति ।

कुतोऽयमिति । कुतः कारणादयं प्रकाश ईदृक्स्वभावः तदीयतामात्रस्वभाव इत्यर्थः। कार्यकारणभाववदिति । यथाहि कारणस्य स्वकरणसामग्रीसामर्थ्यादेव कार्यविशेषं प्रति नियतस्वभावत्वं तथेत्यर्थः(२)। अन्यथा=एवमनभ्युपगम इत्यर्थ.। विषयविषयिभावस्य कार्यकारणभावेन तुल्यन्यायतामेव दर्शयति तेन तदेवेति ।

---

(१) अनवस्थाप्रकारोऽत्र नारायण्या मात्रपदव्यावृत्तिप्रदर्शनोक्तो प्रायः। तदीयत्वसाधकोपकारान्तरानपेक्षायान्तु तदीयत्वस्य स्वभावत्वेऽपि सर्वज्ञानानां सर्वविषयसाधारण्यं स्यादित्याह तदनपेक्षायामिति ।

(२) ज्ञानरूपप्रकाशस्यापि विषयग्राहकत्वलक्षणस्वनिरूप्यत्वलक्षणो वा नियतस्वभावविशेषसम्बन्ध इत्यत्रापि स्वकारणसामग्रीसामर्थ्यमेव कारणमिति दार्ष्टान्तिके योजनीयमित्यर्थः ।

नेक्षेपकयुक्तेरनाक्षेपकं वाक्यमर्थप्रतिपत्तेरङ्गं यथा
ोऽग्निमानिति । (१)अनङ्गमितरत् । यथाऽयं पर्वतो
त्तो गौर इति, जलह्रदो वह्निमानिति, गिरिर्देवद-
भुक्तमग्निमानिति, श्वेतो डित्थो धावतीति, शशो
णीति, माता वन्ध्येति, अहं मूक इति, इमं न
मीति, (२)मम कर्णे प्रविश्य गजो गर्जति भेषजमु-
ामिति । तदर्थः साधनं दूषणञ्च ।

पर्वत इति । आकाङ्क्षाऽभावोदाहरणमाह यथाऽयं पर्वतो
त्त इति । योग्यताभावोदाहरणमाह (३)गिरिर्देवदत्तेनेति ।
ंसन्धानोदाहरणमाह श्वेत इति । प्रमाणान्तरप्रतिघातोदाहरण-
(४)शश इति । स्ववचनविरोधोदाहरणमाह मातेति । स्वक्रि-
िरोधमुदाहरति अहं मूक इति । स्वज्ञानविरोधमुदाहरति इमं न
नास्मीति । स्वार्थप्रविक्षेपकयुक्त्याक्षेपमुदाहरति ममेति । अत्र हि
तिपत्ता शब्दग्राहिका(?) कर्णशष्कुलीत्वाचदितरवदिति, कर्णत्वेन स्वार्थ-
क्षेपिका युक्तिराक्षिप्यत इति । एवं वाक्यं लक्षयित्वा वाक्यार्थं लक्ष-
ुमाह तदर्थश्चेति ।

(१) आकांक्षादिरहितं वाक्यमर्थप्रतिपत्तेरनङ्गमित्यर्थः । क्रमेण
आकांक्षादिवाक्यमुदाहारन्नाह यथेत्यादिना ।

(२) ममेति । कर्णे गजप्रवेशे [illegible]
[illegible]त्वरूपस्वार्थप्रतिक्षेपकयुक्तेराक्षेपकत्वाद्[illegible]मिदं

द्वितीयो भीतः ।

"(१)तद्विचारसहमिति चेत्" । एवन्तर्हि स्वयमेव विलीनमलीकादिवादैः । (२)नोत्तरप्रतिक्षणमपि लोक-सिद्धमिति चेत्" । (३)तर्हि तस्य परिकरशुद्धिरपि तथैव ग्राह्या, अन्यथा लोकस्यापि व्यतिक्रमे विचारस्य याद‍ृच्छिकवाङ्मात्रापत्तेः । लोके चाकाङ्क्षायोग्यताऽऽ-सत्तिमत्तया प्रतिसंहितमश्लिष्टार्थं प्रमाणान्तराप्रति-हतं स्ववचनस्वक्रियास्वज्ञानव्याघातादिदोषरहितं स्वा-

---

सोऽयं न निर्वक्तुं शक्यत इति वादी द्वितीयो भीतो परः किं न विशिष्ट इत्यर्थः । अथवा किंशब्दानुषङ्गेणैव प्रथमभीतापेक्षया द्वितीयभीतस्य वैशिष्ट्यमेवोच्यते, दृश्यमानस्य वस्तुनः सर्वथा निवृत्त्यनभिधायित्वात् , अयमपि तु विचारस्तदपेक्षया विशिष्टोऽपि दुर्विचार एव, द्विरदस्यानिर्वच-नीयत्वाभावादित्यभिप्रायः ।

स्वयमेव विलीनमिति । विचारसहेन विचारेण तुल्यन्यायस्य जगतोऽपि विचारसहत्वेनालीकतानुपपत्तेरलीकवादैर्गतमित्यर्थः । **लोक-सिद्धमिति** । अतो न विचारासहत्वेन प्रमाणस्य साध्यासाधकत्वम् , नापि विचारसहत्वेन जगतोऽपि तुल्यन्यायस्य पारमार्थिकत्वापत्तिरिति भावः । **परिकरेति** । परिकरस्तत्प्रतिपादकबाधादिः । '**याद‍ृच्छि-केति** । अपेक्षाऽपूर्वत्वं याद‍ृच्छिकत्वम् । लोकसिद्धामेव परि [illegible] दर्शयति लोके चेति । वक्तृसर्वविशेषणोपेतस्य व [illegible] ५२ [illegible]

---

(१) शङ्कते तदिति । विचाररूपं वाक्यारूढं सतर्कप्रमाणं [illegible] सहं चेदिति शङ्कार्थः ।

(२) पुनः शङ्कते नोत्तरेति । पूर्वोक्तरीत्या वि [illegible] स्यानुत्तरत्वेऽपि लोकव्यवहारसिद्धमित्याशङ्कार्थः ।

(३) समाधत्ते तर्हीति । ईदृशो लोकव्यवहारसिद्धस्य वाक्यस्योत्तरविचारस्वरूपस्य सामग्रीपरिशुद्धिरपि लोकसिद्धैव समाधानार्थः ।

तिक्षेपकयुक्तेरनाक्षेपकं वाक्यमर्थप्रतिपत्तेरङ्गं यथा ेऽग्निमानिति । (१)अनङ्गमितरत् । यथाऽयं पर्वतो त्तो गौर इति, जलह्रदो वह्निमानिति, गिरिर्देवद-भुक्तमग्निमानिति, श्वेतो डित्थो धावतीति, शशो णीति, माता वन्ध्येति, अहं मूक इति, इमं न मीति, (२)मम कर्णे प्रविश्य गजो गर्जति मेषजमु-ामिति । तदर्थः साधनं दूषणञ्च ।

। पर्वत इति । आकाङ्क्षाऽभावोदाहरणमाह यथाऽयं पर्वतो त्त इति । योग्यताभावोदाहरणमाह (३)गिरिर्देवदत्तेनेति । तिसन्धानोदाहरणमाह श्वेत इति । प्रमाणान्तरप्रतिघातोदाहरण-(४)शश इति । स्ववचनविरोधोदाहरणमाह मातेति । स्वक्रि-रोधमुदाहरति अहं मूक इति । स्वज्ञानविरोधमुदाहरति इमं न नास्मीति । स्वार्थप्रतिक्षेपकयुक्त्याक्षेपमुदाहरति ममेति । अत्र हि तिपन्ना शब्दग्राहिका(?) कर्णशष्कुलीत्यादितरवदिति, कर्णत्वेन स्वार्थ-क्षेपिका युक्तिराक्षिप्यत इति । एवं वाक्यं लक्षयित्वा [illegible] ाह तदर्थश्चेति ।

---

(१) आकांक्षादिरहितं वाक्यमर्थप्रतिपत्तेरनङ्गमित्यर्थः । [illegible] कांक्षादिवाक्यमुदाहरणमाह यथेत्यादिना ।

(२) ममेति । कर्णे गजप्रवेशो [illegible] ॥ शब्दग्राहकत्वरूपस्वार्थप्रतिक्षेपक[illegible] [illegible]यमित्यर्थः ।

(३) [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]मानित्यस्य योग्यताभावोदाहरणत्वस्य [illegible], [illegible] [illegible]देवं [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ।

(४) [illegible] [illegible] ।

(१)प्रतिज्ञापि हि-न स्यात्[१], न सत्या[२], न कारिका[३], न विचारसहा, तद्विज्ञानमपि न सालम्बनम्, तत्फलमपि न दर्शनं, तदर्थोऽपि न सिद्धान्त-इत्यापद्येत। "इष्यत एवेदमिति चेत्" न, इच्छामात्रेण व्याघातानिवृत्तेः। यदि हि न ज्ञातं किञ्चिदस्तीत्यादि प्रतिज्ञार्थः प्रतिज्ञां स्पृशेत् कथमयमर्थः प्रत्येतव्यः, न चेत्कथं सोपपन्ना। तदुपपन्नत्वे च कथं पुनः प्रतिज्ञार्थ उपपद्यते। तदिदमाघातं-स्वविषमूर्छिता भुजङ्गी आत्मानमेव दशतीति।

न किञ्चिज्ज्ञानं **सत्यं** न यथार्थमित्यर्थः, न किञ्चिन्नीलादि कारकं, न किञ्चिन्नीलादि विचारसहं, न किञ्चिदपि प्रत्ययस्यालम्बनं, न किञ्चिदपि ज्ञानमन्यस्य दृश्यस्य दर्शनं, न कश्चिदप्यर्थासिद्धान्त इत्यर्थः। आदिशब्दान्न किञ्चिन्निर्वचनीयमस्तीति पक्षः परिगृह्यत इति। स्वार्थप्रतिक्षेपमेव दर्शयति **प्रतिज्ञापि हीति**। प्रतिज्ञायां चासत्यां तदर्थस्यापि प्रतिक्षेप इत्यर्थः। असत्याऽकारकत्वपक्षयोरपि न प्रतिज्ञार्थः सिध्यति, अनृतादप्रत्ययादकारकाच्चार्थाध्यवसायानुपपत्तेः। विचारासहत्वेऽपि फलवोऽसत्त्वादसत्त्वपक्षवद्दोषः। प्रतिज्ञाविषयविज्ञानस्यापि निरालम्बनत्वे प्रतिज्ञाया अभावादसत्त्वपक्षवद्दोषः। प्रतिज्ञाफलस्य प्रतिज्ञाजन्यज्ञानस्यान्यादर्शनत्वेन प्रतिज्ञार्थासिद्धिः, दृश्यस्यार्थस्याभावात्। तदर्थस्यासिद्धान्तत्वेऽपि असत्त्वतुल्यत्वमेवेति। **व्याघातानिवृत्तेरिति**। प्रतिज्ञाया अपि प्रतिज्ञार्थतुल्यत्वे तया तदर्थस्य प्रत्येतुमशक्यत्वादित्यर्थः। प्रत्ययाशक्तिमेवोपपादयति **यदीति**। **कथं सेति**। न किञ्चिदस्तीतिप्रतिज्ञार्थस्य प्रतिज्ञास्पर्शाभावे कथं सा उपपन्ना, असतीत्यर्थः। नानुपपन्ना उपपन्नैवेति चेत्तत्राह **तदिति**। तदुपपन्नत्वे तस्याः सत्त्वे नास्तीति प्रतिज्ञार्थः कथमुपपद्यते॥

(१) तत्र प्रतिज्ञाया अकारकत्वमुक्त्वा तदर्थप्रतिक्षेपमाह प्रति

"(१)तत्त्वत इति विशेषणाद्यमदोष इति चेत्" । (२)तद्विचारो वा स्यात् लोकमर्यादातिक्रमो वा । प्रथमः पूर्वमेव निरस्तः, तस्य प्रतिज्ञादिरूपतया कुलीरस्येव (३)स्वप्रसूतयुक्त्यपत्येनैव प्रतिहतत्वात् । (४)द्वितीये तु स्वच्छायातिक्रमवत् स एव व्याघातः । (५)यदि हि

व्याघातपरिहारं शङ्कते तत्त्वत इति । अयमर्थः-न किञ्चिदस्तीति प्रतिज्ञानां तत्त्वत इति विशेषणात्प्रतिज्ञादीनां व्यावहारिकसत्यत्वानिराकरणात्न स्वार्थप्रतिपादकत्वाद्यसम्भव इति(६) । तदिति । तत्त्वत इत्यत्र तत्त्वशब्दवाच्यमित्यर्थः । कथमित्याह तस्येति । तस्य विचारस्य प्रतिज्ञानिरूपिततया स्वप्रतिपाद्यत्वेन स्वप्रसूतयुक्त्यपत्यत्वेन हतस्य सर्वनास्तित्वादिसाध्यसाधकत्वानुपपत्तेरिति । न च व्यवहारमात्रसिद्धस्य विचारस्य साधकत्वम्, सर्वास्तित्वसर्वसत्यत्वादीनामपि व्यवहारमात्रसिद्धेन विचारेण साध्यत्वप्रसङ्गादिति । स्वच्छायेति । यथा स्वच्छायातिक्रमस्तत्र तत्र छायाप्रसक्तेरशक्यः तथा लोकमर्यादातिक्रमोऽप्य-

---

(१) शङ्कते तत्त्वत इति । नोत्तरप्रतिक्षणमपि लोकसिद्धमिति पूर्वोक्तलक्षणे तत्त्वत इति विशेषणादानेन पूर्वोक्तसिद्धान्तिप्रदर्शितदोषस्यासम्भव इति पूर्वपक्षार्थः ।

(२) तत्र तत्त्वत इत्यस्य विचारेण लोकमर्यादातिक्रमेण वोत्तराप्रतिक्षणमपीत्यर्थ इति विकल्प्य दूषयितुमुपक्रमते तद्विचार इति ।

(३) स्वं=प्रतिज्ञा, अन्यत्सुगमम् ।

(४) लोकमर्यादातिक्रमपक्षे । स्वेच्छायातिक्रमवत् इति पाठान्तरम् । तत्र च स्वेच्छामात्रेण पूर्वोक्तव्याघातानिवृत्तेरित्यर्थः कथाञ्चित्सङ्गमनीयः ।

(५) व्याघातमेव दर्शयति यदि हीति । विचारेति । लोकसिद्धविचारस्वरूपमर्यादेत्यर्थः ।

(६) एतेन वेदान्तिमतवद्बौद्धैरपि पारमार्थिकव्यावहारिकप्रातिभासिकसत्तात्रयमङ्गीक्रियत इति सूचितम्, तथाच व्यावहारिकसत्तासिद्धप्रतिज्ञार्थस्वीकारान्न स्वार्थप्रतिक्षेपकत्वदोष इति पूर्वपक्षाभिप्रायः

लोकमर्यादातिक्रमो न विचारस्वरूपस्थितिः तत्स्वरूप-स्थितिश्चेन्न तदतिक्रम इत्यर्थः। प्रतिषेध्यसिद्ध्यसिद्धि-भ्यां व्याघातश्च। (१)यदि हि प्रतिषेध्यं सिद्धं नात्य-न्ताय प्रतिषेधः। न चेत्, न तराम्। "लोकव्यवहार-सिद्धमिति चेत्"। सिद्धमेव तर्हि, न ह्यन्यतोऽपि(२) किञ्चित् सिध्यति।

"(३)नायमबाध्यो व्यवहार इति चेत्"। यदि नैकत्र अन्यत्रापि तथाभावप्रसङ्गात्। "सर्वत्र बाध्यत इति चेत्"। (४)तदपेक्षसिद्धिना व्यवहारेणानपेक्षेण वा,

शक्यः, लोकमर्यादातिक्रमसिद्धं विचारमन्तरेण सर्वनास्तित्वादिसाध्यासि-द्धेरिति। सर्वप्रतिज्ञासाधारण्येन व्याघातान्तरमाह प्रतिषेध्येति। सर्वनास्तित्वादिसाधकप्रतिषेधस्य यत्प्रतिषेध्यं सर्वनास्तित्वादि तत्सिद्धं चेत्तस्य सर्वथा प्रतिषेधव्याघातः, अथासिद्धं सुतरां प्रतिषेधव्या-घातः अप्रतियोगिकप्रतिषेधानुपपत्तेरिति। लोकव्यवहारसिद्ध-मिति। अतः प्रतिषेध्यत्वसिद्धिरिति, प्रमाणासिद्ध्यभावेन च सर्वत्र प्रति-षेधोपपत्तिश्चेत्यभिप्रायः।

तदपेक्षासिद्धिना व्यवहारेणेति। प्रतिषेध्यसिद्ध्यपेक्षिणा व्यवहारेण विचारेणेत्यर्थः। नहीति। ग्राहीति। प्रत्यक्षोपजीवनेन प्रवर्तमानेनानुष्णत्वानुमानेनोपजीव्यस्योष्णत्वग्राहिप्रत्यक्षस्य न बाधो दृश्यत

(१) व्याघातं विवृणोति यदि हीति। (२) लोकव्यवहारभिन्नादित्यर्थः।

(३) शङ्कते नायमिति। अयं सर्वोऽपि लोकव्यवहारो बाध्य एवे-त्यर्थः। समाधत्ते यदीति। न किञ्चिदस्तीति व्यवहारो यदि सर्वशून्यता-साधकोऽपसिद्धान्तादिदुष्टिभयान्न बाध्यते तर्हि अन्योऽपि न बाध्येतेति समाधानार्थः।

(४) आक्षिपति सर्वत्रेति। सकलव्यवहारबाधः किं प्रतिषेध्यसि-द्ध्यपेक्षविचारेण तदनपेक्षविचारेणोताविचारेणैवेति विकल्पत्रयेण दूष-यन्नाह तदपेक्षेति। तत्र प्रथमं दूषयति य इति। तदपेक्षसिद्धिः=प्रति-षेध्यसिद्ध्यपेक्षसिद्धिः।

अन्यथकारेणैव चेति । यस्तावत्तदपेक्षासिद्धिः स कथं तमेव बाधेत, न ह्यनुष्णत्वानुमानेनोष्णत्वग्राहिप्रत्यक्षबाधो लोके । (१)द्वितीयस्त्वसम्भवी, नहि निषेधकं प्रमाणं निषेध्यसिद्धिनिरपेक्षं भवितुं क्षमते । (२)तृतीये तु तद्विपरीतापत्तिः, विचारबाध्यत्वमुपक्रम्याविचारबाध्यत्वेन बृंहणात् । नचैतदपि निर्व्यूढम्(३), तद्ध्ययत्नसिद्धमध्यक्षं वा स्यात्, अनिष्टिमात्रं वा । आद्ये विरोधोऽसिद्धिश्च । द्वितीये लोकातिक्रमः, परानिष्ट्या त्वद·

इत्यर्थः । (४)एवमपि बाध्यत्वं तावत् सिद्धमिति चेत्तत्राह **न चैतद·पीति** । एतदपि विचारबाध्यत्वमपि न निर्व्यूढमिति, कथमित्याह **तद्धीति** । तद् विचारबाध्यत्वशब्दवाच्यमित्यर्थः । (५)**विरोध इति** । यदि सर्वनास्तित्वं कथं प्रत्यक्षस्यैव सिद्धिः, अथ तत्सिद्धिः कथं सर्वनास्तितेति विरोधः । अस्तित्वस्यैव साधकेन प्रत्यक्षेण सर्वबाध्यत्वासिद्धिश्चेति । (६)**लोकातिक्रम इति** । न ह्यग्निदाहादिदुःखस्यानिच्छामात्रेणासत्यत्वं लोकः सहत इति । स्वव्याघातकत्वं चेत्याह(७) **परानिष्टयेति** ।

---

(१) निषेध्यासिद्ध्यनपेक्षविचारेण सकलव्यवहारबाधपक्षः, असम्भवे हेतुमाह निषेधकमिति ।

(२) सविचारेणैव सकलव्यवहारबाध इति पक्षे तु ।

(३) विचारबाध्यत्वमपि न सिद्धमित्यर्थः ।

(४) एवमपि अविचारबाध्यत्वेन बृंहणेऽपि, विचारबाध्यत्वं तावल्लोकव्यवहारस्य सिद्धमेवेत्यर्थः ।

(५) अयत्नसिद्धप्रत्यक्षस्यैव सर्वनास्तितासाधकत्वपक्षे दोषमाह विरोध इतीति । विरोधं विवृणोति यदीति ।

(६) अस्तित्वपक्षेऽनिच्छामात्रमेव सर्वनास्तितासाधकमिति पक्षे दोषप्रदर्शकप्रतीकं गृह्णाति लोकातिक्रम इति ।

(७) अनिच्छामात्रेण सर्वास्तित्वानङ्गीकारे नास्तित्वविषयमदनिच्छया त्वदनिच्छाभङ्गेन स्वव्याघातकृत्वमपि दोषान्तरमाहेत्यर्थः ।

निष्टिबाधप्रसङ्गश्चेति ।

एतेन हेतवो निरस्ताः । (१)न हि ज्ञेयत्वात्, त्वात्, असत्त्वात्, विकल्पानुपपत्तेः प्रत्य कर्मानुपपत्तेः, मिथोव्याघातादित्यादयः । एते हि एव स्वार्थ(क्रिया)प्रतिक्षेपिकां युक्तिमाक्षिपन्ति, ध्यसिद्धिञ्चापेक्षन्ते(२) । अनैकान्तिकौ च (३) तीयौ, स्वफल एव व्यभिचारात् । असिद्धौ

एतेनेति । एतेन स्वार्थप्रतिक्षेपकत्वेन निषेध्य च, हेतवोऽपि प्रतिज्ञावन्निरस्ता इति । ज्ञेयत्वादित्यादयो हेतवो न दस्तीत्यादिप्रतिज्ञानां यथाक्रमं द्रष्टव्याः । अत्रादिशब्देनानिर्वाच्यत्वप्रति हेतुः ख्यातिबाध्यो निर्दिश्यत इति । स्वार्थप्रतिक्षेपिकामिति न किञ्चिदस्तीत्यादेरपि प्रतिज्ञार्थस्य ज्ञेयत्वेन हेतुना प्रतिक्षेपादिति(४) निषेध्यासिद्धिमिति । प्रतिषेध्यसिद्धिमिति । ततश्च तदपेक्षो हे स्वमेव कथं बाधेतेति । एवं हेतूनां साधारणौ दोषावुक्त्वा प्रातिस्वि नाहानैकान्तिकौ चेति । स्वफल इति । ज्ञेयत्वस्य स्वफले सर्वनास्तित्वात्मके सत्येव वृत्तेर्व्यभिचारात् । ज्ञानत्वस्य स्वफले स्वी सर्वासत्यत्वज्ञाने सत्य एव वृत्तेर्व्यभिचारादिति । असिद्धाविति

(१) पूर्वप्रदर्शितप्रतिज्ञासप्तके क्रमशो हेतुसप्तक प्रदर्शयति दीत्यादिना । तथाच न किञ्चिदस्ति ज्ञेयत्वात् रज्जुसर्पवत्, न किञ्चि त्सत्य ज्ञानत्वात् तज्ज्ञानवत्, न किञ्चित्कारकं असत्त्वात् गगनविषा पत्, न किञ्चिद्विचारसहं विकल्पानुपपत्तेः दर्पणमुखवत्, न किञ्चि सालम्बनं प्रत्ययत्वात् स्वप्नप्रत्ययवत्, न किञ्चिद्दर्शनं कर्मानुपपत्ते छेद्यानुपपत्तौ छिदावत्, न कश्चित्सिद्धान्तः मिथोव्याघात् मिथःशो पकनिर्वापकानलसलिलवत् इत्यनुमानसप्तकं शून्यवादिनोऽत्राभिप्रेतम् ।

(२) ज्ञेयत्वहेतुना न किञ्चिदस्तीति प्रतिषेध्यते, तत्प्रतियोगि ज्ञानं विनाऽसम्भवीति ज्ञेयत्वेन प्रतिषेध्यापेक्षेण किञ्चिदस्तित्वसिद्धौ कथं तेनैव तन्निषेधो बाधापरपर्यायः स्यादिति भावः ।

(३) ज्ञेयत्वज्ञानत्वे । (४) वस्तुमात्राभावरूपप्रतिज्ञार्थस्य

(१)चतुर्थो। अनैकान्तिकश्च पञ्चमः(२)। पूर्ववदासिद्धो व्याघातेनानैकान्तिकश्च षष्ठः(३)। असिद्धोऽनैकान्तिकश्च सप्तमः(४)। सर्व एव कालात्ययापदिष्टा इति(५)।

एतेन दृष्टान्ता अपि विसर्जनीयाः। (६)ते हि रज्जुसर्पवत्, तज्ज्ञानवत्, शशविषाणवत्, दर्पणमुखवत्, स्वप्नप्रत्ययवत्, छेद्यानुपपत्तौ छिदावत्, मि-

प्रपञ्चासत्त्वविकल्पानुपपत्तेः सिद्धान्तिनं प्रत्यसिद्धेरिति। अनैकान्तिक इति। प्रत्ययत्वं हेतुः पूर्ववत्स्वफल(७) एव व्यभिचारादनैकान्तिक इति। आसिद्ध इति। कर्मानुपपत्तेरित्यस्य तावदसिद्धिः, दृश्यस्य प्रपञ्चस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात्। व्याघातश्च। कर्मानुपपत्तिविज्ञानस्यापि कर्मानुपपत्तेः कथं कर्मानुपपत्तिरूपहेतोः सिद्धिः। अनैकान्तिकश्च स्वफलेन, न किञ्चिद्दर्शनमित्येतस्मिन्दर्शने(८) व्यभिचारात्। तथा मिथो व्याघातादित्यस्यापि सप्तमस्यासिद्धिः शब्दानित्यत्वनियतत्वयोरन्यतरस्याभासत्वेन सिद्धान्तत्वाभावात् सिद्धान्तयोर्मिथोव्याघातासिद्धिः, तथा सर्वासिद्धान्तत्वसिद्धान्ते व्यभिचारादनैकान्तिकत्वं चेति। सर्व एवेति। अस्तित्वसत्यत्वादीनां साध्यविपरीतानां सर्वप्राणभृत्प्रमाणसिद्धत्वेन सर्व एव हेतवः कालात्ययापदिष्टा इति।

एतेनैव व्याख्यातेन सर्वनास्तित्वाद्यनुमानदृष्टान्ता अपि वर्जनीयाः, सर्वनास्तित्वासत्यत्वपक्षे तज्ज्ञानादीनामपि नास्तित्वासत्यत्वादिप्रसक्तेर्दृष्टा-

---

वस्य सत्त्वेन न किञ्चिदस्तीतिप्रतिज्ञार्थस्य प्रतिक्षेपादित्यर्थः। पञ्चमस्यञ्चापि। (१) असत्त्वविकल्पानुपपत्तिरूपहेतु।

(२) प्रत्ययत्वादिति हेतुः। (३) कर्मानुपपत्तेर्हेतुः।

(४) मिथोव्याघातादिति हेतुः।

(५) सर्व एव हेतवो बाधिता इत्यर्थः। अस्तित्वादीनां प्रमाणसिद्धत्वेनेत्यादिः।

(६) पूर्वप्रदर्शितबौद्धीयप्रतिज्ञाहेतुना क्रमेण दृष्टान्तानाह ते हीति। अनुमानाकारोऽधस्तात् प्रतिपादित एव।

(७) प्रत्ययविषये। (८) बौद्धदर्शने।

थः शोषकनिर्वापकानलसलिलवत् इत्यादयः । ये (१)च तत्रसर्पस्यासत्त्वं तज्ज्ञानस्य मिथ्यात्वं शशविषाणस्याकारकत्वं दर्पणमुखस्य विचारासहत्वं स्वप्नज्ञानस्य निरालम्बनत्वं छेद्यानुपपत्तौ छिदानुपपत्तिश्चावधारितानि, तेनैव तत्र रज्जोः सत्त्वम् असर्पज्ञानस्य सत्यत्वं शशस्यान्यत्र गवादेर्विषाण एव कारकत्वं दर्पणस्य विचारसहत्वं अस्वप्नज्ञानस्य सालम्बनत्वं छेद्यनिष्ठा छिदासिद्धौ ज्ञानकर्म चोपपादितानि । तदनुपपत्तौ वा साध्यविकलतया सर्व एवैते दृष्टान्ताभासाः । अन्तिमस्तु(२) साधनविकलः, सिद्धान्तानां हि व्याघातः परस्परविरहरूपत्वलक्षणः, जलानलयोस्तु वध्यघातकस्वभावलक्षणः,(३) न च शब्दसाम्येनानुमानमित्येषा दिक् ।

"अस्तु तर्हि दूषणोपक्रमेण विचार इति चेत्" ।

ऽज्ञानुपपत्तेरित्याह एतेनेति । व्याघातमेव स्पष्टयति येनेति । येन बाधकेनेत्यर्थः । शशस्यान्यत्रेति । अन्यत्र कर्णादावित्यर्थः । अस्वप्नज्ञानस्य जाग्रज्ज्ञानस्य । तदनुपपत्ताविति । बाधकज्ञानस्यापि मिथ्यात्वेनापि तदनुपपत्तौ सर्पादीनामसत्त्वाद्यभावेन साध्यविकलतया दृष्टान्ताभासानेति । परस्परविरहेति । यथा शब्दनित्यत्वानित्यत्वादिसिद्धान्तानां परस्परविरहरूपेण व्याघात (४)इति । दिगिति । दूषणोक्ता दिगित्यर्थः ।

एवं साधनोपक्रमविचारे निरस्ते दूषणोपक्रमविचारं शङ्कते अस्तु

---

(१) बाधकेनेत्यर्थः ।

(२) मिथः शोषकनिर्वापकानलसलिलवदित्यन्तः [illegible] साधनविकल इत्यर्थः, साधनविकलमात्र दृष्टान्तं [illegible] ।

(३) ननु [illegible] अनुमानं [illegible] आह न चेति ।

(४) [illegible]

तमपि पश्यामः कीदृशोऽसौ । "नेदं स्थूलं, विरुद्धधर्मासंसर्गप्रसङ्गात् । नास्थूलं, तथाप्रतिभासप्रसङ्गात् । न परानपेक्षं, सदातनत्वप्रसङ्गात्, न परापेक्षं सदसद्व्यतिरेकप्रसङ्गात् । नैकं, तथाप्रतिभासप्रसङ्गात् । नानेकं भेदव्यवस्थितिप्रसङ्गात् । न च व्यापकं(१), निष्क्रियत्वप्रसङ्गात् । नाव्यापकम्, अविधेयत्वप्रसङ्गात् इत्यादिरिति चेत्" ।

तर्हीति । सिद्धान्ती तु साधनोपक्रमविचारतुल्योऽयमपि विचार इति मनसि कृत्वाह तमपीति । पूर्वपक्षी तु विचारस्वरूपं दर्शयति नेदमिति । इदं घटवृक्षादि न तावत्स्थूलम् । तथा=(अ)स्थूलतया अनुपलम्भप्रसङ्गादिति । एवं स्थूलमस्थूलं विकल्प्य दूषणमुक्तम्, तथा कारणात्मकपरानपेक्षं सापेक्षं वेति विकल्प्य दूषयति परानपेक्षमिति । परानपेक्षाणामाकाशादीनां सदातनत्वदर्शनादित्यभिप्रायः । सदसद्व्यतिरेकप्रसङ्गादिति । परानपेक्षाणामाकाशतरुकुसुमादीनामेव सदसत्त्वदर्शनादित्यभिप्रायः । तथा घटवृक्षाद्येकमनेकं वेति विकल्प्य दूषणमाह नैकमिति । घटवृक्षादि नैकं एकतया प्रतिभासप्रसङ्गात् । नानेकं भेदस्य स्वरूपलक्षणस्य धर्मलक्षणस्याभावलक्षणस्य च व्यवस्थितिप्रसङ्गात्, व्यवस्था च न घटत इत्यभिप्रायः । अभिप्रायश्चानन्तरमेव विवरिष्यत इति ।

तथा व्यापकमव्यापकं वेति विकल्प्य दूषयति व्यापकमिति । व्यापकस्य विभज्यमानसंयुज्यमानदेशाभावान्निष्क्रियत्वप्रसङ्गात् । नाव्यापकं, अविधेयत्वप्रसङ्गात्, अव्यापकत्वे हि क्वाचित्कत्वं, क्वाचित्कत्वे च निषेध्यत्वं, तस्य च विधेयत्वेन विरोधात् सर्वथाविधेयत्वं प्रसज्येत इत्यर्थः ।

ध्वान्तस्यात्मनाशित्वसिद्धान्तेन परस्परविरहात्मकयोः एकाधिकरणे नैव उत्पन्नयोरिति भावः ।

(१) व्यापकत्वं देशान्तराभावलक्षणम्, व्यापकत्वे देशाद्देशान्तरगमनादिक्रियाप्राप्तिरित्यर्थः ।

थः शोषकनिर्वापकानलसलिलवत् इत्यादयः । (१)च तत्रसर्पस्यासत्त्वं तज्ज्ञानस्य मिथ्यात्वं शशवि षाणस्याकारकत्वं दर्पणमुखस्य विचारासहत्वं स्वप्नज्ञानः निरालम्बनत्वं छेद्यानुपपत्तौ छिदानुपपत्तिश्चाबधि तानि, तेनैव तत्र रज्जोः सत्त्वम् असर्पज्ञानस्य सत्य शशस्यान्यत्र गवादेर्विषाण एव कारकत्वं दर्पणः विचारसहत्वं अस्वप्नज्ञानस्य सालम्बनत्वं छेद्यनिष्ठा छिदासिद्धौ ज्ञानकर्म चोपपादितानि । तदनुपपत्तौ वा साध्यविकलतया सर्व एवैते दृष्टान्ताभासाः । अन्ति मस्तु(२) साधनविकलः, सिद्धान्तानां हि व्याघातः पर स्परविरहरूपत्वलक्षणः, जलानलयोस्तु वध्यघातकस्व भावलक्षणः,(३) न च शब्दसाम्येनानुमानमित्येषा दिक् ।

"अस्तु तर्हि दूषणोपक्रमेण विचार इति चेत्" ।

न्तानुपपत्तेरित्याह एतेनेति । व्याघातमेव स्पष्टयति येनेति । बेन बाधकेनेत्यर्थः । शशस्यान्यत्रेति । अन्यत्र कर्णादावित्यर्थः । अस्व प्नज्ञानस्य जाग्रज्ज्ञानस्य । तदनुपपत्ताविति । बाधकज्ञान स्यापि मिथ्यात्वेनापि तदनुपपत्तौ सर्पादीनामसत्त्वाद्यभावेन साध्यविकल तया दृष्टान्ताभासतेति । परस्परविरहेति । यथा शब्दनित्यत्वानित्य त्वादिसिद्धान्तानां परस्परविरहरूपतैव व्याघात (४)इति । दिगिति । दूषणोक्ता दिगित्यर्थः ।

एवं साधनोपक्रमविचारे निरस्ते दूषणोपक्रमविचारं शङ्कते अस्तु

---

(१) बाधकेनेत्यर्थः ।

(२) मिथःशोषकनिर्वापकानलसलिलदृष्टान्तः मिथोव्याघातस्य साधनविकल इत्यर्थः, साधनविकलतामेव दृष्टान्ते विवृणोति सिद्धा न्तानामिति ।

(३) ननु प्रतिज्ञायमानविरुद्धयैवोक्तानुमानैस्सर्वशून्यतासिद्धिः स्या दत आह न चेति ।

(४) शब्दनित्यतासिद्धान्तस्य शब्दानित्यतासिद्धान्तेनात्माभावस्याः

तमपि पश्यामः कीदृशोऽसौ । "नेदं स्थूलं, विरुद्धधर्मासंसर्गप्रसङ्गात् । नास्थूलं, तथाप्रतिभासप्रसङ्गात् । न परानपेक्षं, सदातनत्वप्रसङ्गात्, न परापेक्षं सदसद्व्यतिरेकप्रसङ्गात् । नैकं, तथाप्रतिभासप्रसङ्गात् । नानेकं भेदव्यवस्थितिप्रसङ्गात् । न च व्यापकं(१), निष्क्रियत्वप्रसङ्गात् । नाव्यापकम्, अविधेयत्वप्रसङ्गात् इत्यादिरिति चेत्" ।

तर्हीति । सिद्धान्ती तु साधनोपक्रमाविचारतुल्योऽयमपि विचार इति मनसि कृत्वाह तमपीति । पूर्वपक्षी तु विचारस्वरूपं दर्शयति नेदमिति । इदं घटवृक्षादि न तावत्स्थूलम् । तथा=(अ)स्थूलतया अनुपलम्भप्रसङ्गादिति । एवं स्थूलमस्थूलं विकल्प्य दूषणमुक्तम्, तथा कारणात्मकपरानपेक्षं सापेक्षं वेति विकल्प्य दूषयति परानपेक्षमिति । परानपेक्षाणामाकाशादीनां सदातनत्वदर्शनादित्यभिप्रायः । सदसद्व्यतिरेकप्रसङ्गादिति । परानपेक्षाणामाकाशतरुकुसुमादीनामेव सदसत्त्वदर्शनादित्यभिप्रायः । तथा घटवृक्षाद्येकमनेकं वेति विकल्प्य दूषणमाह नैकमिति । घटवृक्षादि नैकं एकतया प्रतिभासप्रसङ्गात् । नानेकं भेदस्य स्वरूपलक्षणस्य धर्मलक्षणस्याभावलक्षणस्य च व्यवस्थितिप्रसङ्गात्, व्यवस्था च न घटत इत्यभिप्रायः । अभिप्रायश्चानन्तरमेव विवरिष्यत इति ।

तथा व्यापकमव्यापकं वेति विकल्प्य दूषयति व्यापकमिति । व्यापकस्य विभज्यमानसंयुज्यमानदेशाभावान्निष्क्रियत्वप्रसङ्गात् । नाव्यापकं, अविधेयत्वप्रसङ्गात्, अव्यापकत्वं हि क्वचिन्नास्तित्वं, नास्तित्वं च निषेध्यत्वं, तस्य च विधेयत्वेन विरोधात् सर्वत्राविधेयत्वं प्रसज्यत इत्यर्थः । व्यान्तश्चात्मनास्तित्वसिद्धान्तेन परस्परविरहात्मतया व्याहन्यते नैवं जलानलयोरिति भावः ।

(१) व्यापकत्वं देशकालाद्यनवच्छिन्नत्वम्, व्यापकस्य देशाद्यभावान्निष्क्रियत्वापत्तिरित्यर्थः ।

न, मिथोविरोधमूलशैथिल्येष्ट ।
पर्यवसानैस्तर्काभासत्वात् । तथाहि नायं
निरग्निः निर्धूमत्वप्रसङ्गात्, नाप्यग्निमान्,
प्रसङ्गात् इत्यनयोरेक आभासः, परस्परार्थ(१)
कयोरुभयोरनाभासत्वानुपपत्तेः, तथाऽत्रापि, न
लादिनिषेधादन्यः स्थूलादिविधिः, न
स्थूलादिविधिरिति(२)। शिथिलमूलाश्चैते,
सिद्धेः,(३) सिद्धौ वा व्याप्यव्यापकतदा
सिद्धौ विवादविनिवृत्तेः । इष्टापादनञ्च, (४)प्रथमे अनु
भूतावसिते स्थूले विरुद्धधर्मासंसर्गस्येष्टत्वात्,

सिद्धान्ती त्वेषां पञ्चाङ्गवैकल्येन(५) तर्काभासत्वमित्याह न इति । अत्र मिथोविरोधमूलशैथिल्ये सर्वसाधारणे, इष्टापादनं त्रयसाधारणम्, अनुकूलत्वं चतुष्टयसाधारणम्, विपर्ययापर्यवसानं त्रयसाधारणम् परस्परेति । निरग्निकत्वनिषेधको ह्यग्निमत्त्वविधिद्वारेणाग्निमत्त्वनिषे कार्थं प्रतिक्षिपति, एवमग्निमत्त्वनिषेधकोऽपि निरग्निमत्त्वनिषेधकार्थमिति वमुभयोः परस्परार्थप्रतिक्षेपकत्वादनाभासत्वानुपपत्तेरिति । तथाऽत्रापीति । परस्परार्थप्रतिक्षेपकत्वं प्रकृतेऽपीत्यर्थः । परस्परार्थप्रतिषेधकत्वमे दर्शयति नहीति । व्याप्येति । व्याप्यं प्रसञ्जकम्, व्यापकं प्रस ज्यम्, तयोरधिकरणं व्याप्तिग्राहस्थानम्, तेषां सिद्धौ बाह्यार्थस्वीकाराद् वयोर्विवादनिवृत्तेरिति(६) । अनुभूतावसित इति । निर्विकल्पक

(१) अत्र परस्परार्थप्रतिक्षेपकयोरिति पाठान्तरमसङ्गतमिवाभाति।

(२) एवमेव न परानपेक्षमित्यादावपि परस्परार्थप्रतिक्षेपकत्वा त्प्रकरणसमरूपाभासत्वात्तर्काभासा द्रष्टव्याः, तथाच मिथोविरोधस्स र्वसाधारण इति भावः ।

(३) हेतुसाध्ययोर्व्याप्त्यसिद्धिप्रसङ्गात् । अयमपि मूलशैथिल्य दोषस्सर्वसाधारण इति । (४) नेदं स्थूलमिति तर्कः ।

(५) मिथोविरोधादिरूपतर्काङ्गपञ्चकवैकल्येनेत्यर्थः ।

(६) उक्तेषु नेदमित्यादितर्केषु, विरुद्धधर्मासंसर्गप्रसञ्जकं प्रस

वक्ष्यामः । अनुकूलश्च द्वितीयः, (१)अस्थूलताप्रतिक्षेपस्य स्थूलोपलम्भानुग्राहकत्वात्, तद्रूपताव्यवहारस्य तथाप्रतिभासव्याप्तत्वाच्च । एवं (२)तृतीयोऽपि, अनपेक्षत्वप्रतिक्षेपस्य सापेक्षत्वोपलम्भानुग्राहकत्वात्, अनपेक्षत्वविधेः सदातनत्वव्याप्तत्वाच्च । (३)चतुर्थस्त्वप्रसिद्धव्यापकः, सदसत्त्वस्य विरोधेनैकत्रविधिवत् निषेध-

सविकल्पकपर्यायाभ्यामनुभवावसायाभ्यामवगते न केवलविकल्पविलसिते, एतेन प्रमाणसिद्धत्वं दर्शयति, तस्मिन् स्थूले विरुद्धधर्मासंसर्गस्येष्टत्वात्, तथाच कम्पाकम्पादीनामत्यन्तभिन्नावयवावयविनिष्ठतया एकत्रासंसर्गं वक्ष्यामह इत्याह **तथाचेति** ।

स्थूलोपलम्भानुग्राहकस्यास्थूलताप्रतिक्षेपस्य शिथिलमूलत्वमाहानपेक्षत्वविधे(४)रिति । **अप्रसिद्धव्यापक इति** । क्वचित्प्रसिद्धमेव हि व्यापकं स्वतन्त्रसाधनेन क्वचित्साध्यते, प्रसङ्गसाधनेन वा क्वचिदापाद्यते, अत्र चापाद्यमानं सदसद्व्यतिरेकित्वं व्यापकभूतं न क्वचित्प्रसिद्धम्, कथमित्याह **सदसत्त्वस्येति** । सदसत्त्वयोर्विरुद्धयोरेकत्रैकनिषेधे

अक्रम्, न स्थूलमित्यादिरूपं प्रसज्यम्, तयोरधिकरणं व्याप्तिबोधस्थानमन्वयदृष्टान्तादि तदङ्गीकारे बाह्यार्थसिद्धौ विवाद एवावयोर्न स्यादित्यभिप्रायः ।

(१) नास्थूलं तथाप्रतिभासप्रसङ्गादिति तर्कोऽस्थूलतानिषेधस्य परस्परविरहरूपतया स्थूलोपलब्धिसहायकत्वात् तर्काभास इत्यर्थः । तत्र हेत्वन्तरमाह तद्रूपतेति । स्थूलात्मकव्यवहारस्य स्थूलज्ञानव्याप्तत्वाच्चानुकूलत्वं तर्काभाससाधकमिति भावः ।

(२) न परानपेक्षं सदसद्व्यतिरेकप्रसङ्गादिति तर्कोऽपि, एवमनुकूल इत्यर्थः । कथमित्यत आहानपेक्षत्वेति । (३) न परापेक्षमित्यादितर्कस्तु ।

(४) अत्रापेक्षत्वाविधेरिति मूले पाठान्तरम् । अस्थूलताप्रतिक्षेपस्य स्थूलोपलम्भानुग्राहकपरानपेक्षाविधित्वे सदातनत्वापत्तिरित्येतन्मतेनार्थः । पाठान्तरे तु परानपेक्षप्रतिक्षेपस्य सापेक्षोपलंभानुग्राहकत्वेन सापेक्षविध्यात्मकतया नित्यं व्याप्तत्वाच्चेत्यर्थो द्रष्टव्यः ।

स्याप्यनुपपत्तेः। पञ्चमस्तु(१) अनुकूल एव, अनेकत्वाभिमते वस्तुन्येकताप्रतिक्षेपस्यानेकतोपलम्भोपलम्भकत्वात्, तादूप्यव्यवहारस्य तथाप्रतिभासव्याघातत्वाच्चेति। (२)षष्ठस्त्विष्ट एवाऽस्माकम्।

"ननु भेदः स्वरूपं वा स्यात्, इतरेतराभावो वा धर्मान्तरं वा? न पूर्वः(३), घटो भिन्न इति सहप्रयोगानुपपत्तेः। (४)नापरः, प्रतीतावात्माश्रयप्रसङ्गात्-भिन्नप्रतियोगिनिरूपणाद्धि तदभावो निरूप्यः, तन्निरूपणमेव च भेदनिरूपणम्। नोत्तरः(५), अनवस्थाप्रसङ्गात्।

इतरविधिः स्यात्, तच्च विधायानुन्मत्तस्यैव पुनः स्ववचनेन तस्य निषेधो विरुद्धो भवति। अशिथिलमूलत्वमाह **तादूप्यव्यवहारस्येति। षष्ठस्त्विति।** भेदव्यवस्थितिर्नैयायिकानामिष्टैवेत्यत इष्टापादनमित्यर्थः।

भेदव्यवस्थितेरनुपपन्नत्वात् कथमिष्टत्वमिति चोदयति **नन्विति। स्वरूपं वा**=भावस्वरूपं भावान्तराद्भेद इत्यर्थः। **इतरेतराभावो वा**=भावयोः परस्परतादात्म्याभावो वा, **धर्मान्तरं**=स्वरूपातिरिक्तो धर्मो वा इत्यर्थः। **भिन्नप्रतियोगीति।** घटाद्भिन्नेन हि प्रतियोगिना घटेन निरूपिते तदभावः पटे निरूप्यते, अतो भेदनिरूपणाधीनमभावनिरूपणमभावनिरूपणमेव च भेदनिरूपणमिति भेदनिरूपणाधीनं भेदनिरूपणं स्यादित्यात्माश्रयगतेति। **अनवस्थाप्रसङ्गादिति।** यदि हि तयोर्भेदाद्धर्मान्तरस्वीकारः तस्यापि [illegible]

(१) पञ्चमं तथाप्रतिभासव्याघातादिति तर्कस्तु।
(२) षष्ठं भेदव्यवस्थित्यनुपपत्त्यादिति तर्कस्तु, नैयायिकानां भेदव्यवस्थाया इष्टत्वादिष्टापादनमेव तर्काभास इत्यर्थः।
(३) स्वरूपमेव भेद इति पक्षः।
(४) अन्योन्याभाव एव भेद इति पक्षः, प्रतीतौ=भेदप्रतीतौ [illegible] प्रवृत्तावित्यर्थः। (५) धर्मान्तरपक्षः।

तत्कथमसौ (१)व्यवतिष्ठतामिति चेत्" ।

तत्किं भेदज्ञानमेवं नास्ति, सदपि वा नित्यम्, अनित्यमपि वा निर्हेतुकम्, सहेतुकमपि वा निर्विषयकम्, सविषयकमपि वा बाध्यमानविषयकमिति । तत्र (२)प्रथमः सर्वतो विरोधादनुत्तरः । (३)द्वितीयः सुषुप्तावस्थानुरोधादुपेक्षणीयः । (४)तृतीयोऽपि विरोधाद्धेयः । (५)चतुर्थस्तु भेदोल्लेखादेव त्याज्यः । पञ्चमस्तु(६) चिन्त्यादिति ।

परिहरति तत्किमिति । भेदज्ञानस्यात्माश्रयत्वकथनेन किं भेदज्ञानमेव नास्तीत्युच्यते, अस्तित्वेऽपि वा नित्यत्वमनित्यत्वेऽपि वा निर्हेतुकत्वं कथ्यते, अनवस्थाप्रसङ्गेन निर्विषयत्वं वा कथ्यते इति । सर्वत इति । भेदज्ञानाभावो वादिप्रतिवादिभेददूष्यदूषणादिभेदव्यवहारादिभिः सर्वतो विरोधादुत्तरानर्ह इत्यर्थः । सुषुप्तावस्थेति । भेदज्ञानस्य नित्यत्वे सुषुप्तत्वं न स्यात्, अचेतयन्नेव हि सुषुप्त इत्युच्यते, न च भेदं(७) जानतोऽचेतयमानत्वं सम्भवतीति । तृतीयोऽपि विरोधादिति । भावरूपस्यानित्यत्वसहेतुकत्वव्याप्त्या निर्हेतुकत्वस्य तद्विरोधादित्यर्थः । भेदोल्लेखादिति । तदुल्लेखित्वमेव तद्विषयत्वमि-

(१) 'मसौ भवतु इष्यतामि'ति पाठान्तरन्तु 'भेदः' कथं भवेद्, त्वया तूक्तरीत्या भेदस्यानुपपत्तावपीष्यते चेदिष्यतामित्याशयेन कथंचित्सङ्गमनीयम् ।

(२) भेदज्ञानाभावपक्षः, बौद्धनैयायिकयोर्विचारे वादिप्रतिवादिभेदादिस्वीकारस्यावश्यकत्वात्सर्वथा विरोधेन त्याज्य इत्यर्थः ।

(३) भेदज्ञानं सदपि नित्यमिति पक्ष सुषुप्त्यभावप्रसङ्गाद्धेय इत्यर्थः

(४) अनित्यमपि भेदज्ञानं निर्हेतुकमिति पक्षोऽनित्यसहेतुकयोर्व्याप्त्या त्याज्य इति भावः ।

(५) सहेतुकमपि भेदज्ञान निर्विषयमिति चतुर्थपक्षस्तु स्ववचनविरोधाद्धेय इत्यर्थः ।

(६) सविषयकमपि भेदज्ञानं बाध्यमानविषयकमिति पक्षस्तु ।

(७) अनित्यत्वे सर्वदेत्यादिः ।

स्याप्यनुपपत्तेः । पञ्चमस्तु(१) अनुकूल एव, अनेकत्वाभिमते वस्तुन्येकताप्रतिक्षेपस्यानेकतोपलम्भोपलम्भकत्वात्, ताद्रूप्यव्यवहारस्य तथाप्रतिभासव्यापकत्वाच्चेति । (२)षष्ठस्त्विष्ट एवाऽस्माकम् ।

"ननु भेदः स्वरूपं वा स्यात्, इतरेतराभावो वा धर्मान्तरं वा ? न पूर्वः(३), घटो भिन्न इति सहप्रयोगानुपपत्तेः । (४)नापरः, प्रतीतावात्माश्रयप्रसङ्गात्-भिन्नप्रतियोगिनिरूपणाद्धि तदभावो निरूप्यः, तन्निरूपणमेव च भेदनिरूपणम् । नोत्तरः(५), अनवस्थाप्रसङ्गात् ।

इतरविधिः स्यात्, तच्च विधायानुन्मत्तस्यैव पुनः स्ववचनेन तस्य निषेधो विरुद्धो भवति । अशिथिलमूलत्वमाह ताद्रूप्यव्यवहारस्येति । षष्ठस्त्विति । भेदव्यवस्थितिर्नैयायिकानामिष्टैवेत्यत्रापि इष्टापादनमित्यर्थः ।

भेदव्यवस्थितेरनुपपन्नत्वात् कथमिष्टत्वमिति चोदयति नन्विति । स्वरूपं वा=भावस्वरूपं भावान्तराद्भेद इत्यर्थः । इतरेतराभावो वा=भावयोः परस्परतादात्म्याभावो वा, धर्मान्तरं=स्वरूपेतरेतराभावयोरन्यो धर्मो वा इत्यर्थः । भिन्नप्रतियोगीति । पटाद्भिन्नेन हि प्रतियोगिना घटेन निरूपिते तदभावः पटे निरूप्यते, अतो भेदनिरूपणाधीनमभावनिरूपणमभावनिरूपणमेव च भेदनिरूपणमिति स्वनिरूपणाधीनं स्वनिरूपणं स्यादित्यात्माश्रयतेति । अनवस्थाप्रसङ्गादिति । धर्मस्यापि हि तदन्येभ्यो भेदाद्धर्मान्तरस्वीकारः तस्यापि तथेत्यनवस्था

(१) नैकं तथाप्रतिभासप्रसङ्गादिति तर्कस्तु ।

(२) नानेकं भेदव्यवस्थितिप्रसङ्गादिति तर्कस्तु, नैयायिकमते भेदव्यवस्थाया इष्टापादनत्वादयमपि तर्काभास इत्यर्थः ।

(३) व्यक्तिस्वरूपमेव भेद इति पक्षः ।

(४) अन्योन्याभाव एव भेद इति पक्षः, प्रतीतौ=भेदप्रतीतौ, आत्माश्रयमेव प्रदर्शयति भिन्नेत्यादिना । (५) धर्मान्तरपक्षः ।

तत्कथमसौ (१)व्यवतिष्ठतामिति चेत्" ।

तत्किं भेदज्ञानमेवं नास्ति, सदपि वा नित्यम्, अनित्यमपि वा निर्हेतुकम्, सहेतुकमपि वा निर्विषयकम्, सविषयकमपि वा बाध्यमानविषयकमिति । तत्र (२)प्रथमः सर्वतो विरोधादनुत्तरः । (३)द्वितीयः सुषुप्तावस्थानुरोधादुपेक्षणीयः । (४)तृतीयोऽपि विरोधाद्धेयः । (५)चतुर्थस्तु भेदोल्लेखादेव त्याज्यः । पञ्चमस्तु(६) चिरस्यादिति ।

परिहरति तत्किमिति । भेदज्ञानस्यात्माश्रयत्वकथनेन किं भेदज्ञानमेव नास्तीत्युच्यते, अस्तित्वेऽपि वा नित्यत्वमनित्यत्वेऽपि वा निर्हेतुकत्वं कथ्यते, अनवस्थाप्रसङ्गेन निर्विषयत्वं वा कथ्यते इति । सर्वत इति । भेदज्ञानाभावो वादिप्रतिवादिभेददूष्यदूषणादिभेदव्यवहारादिभिः सर्वतो विरोधादुत्तरानर्ह इत्यर्थः । सुषुप्तावस्थेति । भेदज्ञानस्य नित्यत्वे सुषुप्तत्वं न स्यात्, अचेतयन्नेव हि सुषुप्त इत्युच्यते, न च भेदं(७) जानतोऽचेतयमानत्वं सम्भवतीति । तृतीयोऽपि विरोधादिति । भावरूपस्यानित्यत्वसहेतुकत्वव्याप्त्या निर्हेतुकत्वस्य तद्विरोधादित्यर्थः । भेदोल्लेखादिति । तदुल्लेखित्वमेव तद्विषयत्वमि-

---

(१) 'असौ भवतु इष्यतामि'ति पाठान्तरन्तु 'भेदः' कथं भवेत्, त्वया तूक्तरीत्या भेदस्यानुपपत्तावपीष्यते चेदिष्यतामित्याशयेन कथंचित्सङ्गमनीयम् ।

(२) भेदज्ञानाभावपक्षः, बौद्धनैयायिकयोर्विचारे वादिप्रतिवादिभेदादिस्वीकारस्यावश्यकत्वात्सर्वथा विरोधेन त्याज्य इत्यर्थः ।

(३) भेदज्ञानं सदपि नित्यमिति पक्ष सुषुप्त्यभावप्रसङ्गाद्धेय इत्यर्थः

(४) अनित्यमपि भेदज्ञानं निर्हेतुकमिति पक्षोऽनित्यसहेतुकयोर्व्याप्त्या त्याज्य इति भावः ।

(५) सहेतुकमपि भेदज्ञानं निर्विषयमिति चतुर्थपक्षस्तु स्ववचनविरोधाद्धेय इत्यर्थः ।

(६) सविषयकमपि भेदज्ञानं बाध्यमानविषयकमिति पक्षस्तु ।

(७) अनित्यत्वे सहेत्यादिः ।

न्यते-किमेतेष्वन्यतमात्मा अस्य विषयः तदन्यो वेति

तत्र यद्यन्य एव, (१)किमेताभिर्व्यधिकरणानुप त्तिभिस्तस्य बाध्येत। (२)एवं हि चौरापराधेन व्य मयं माण्डव्यनिग्रहः स्यात्।

अथाऽन्यतमात्मा, तत्रापि यदि धर्मान्तरमेवो त्तरवम्, तदाऽनवस्थाभिया तदधिक एव प्रवाहस्त्यज्य ताम्, तस्य कुतस्त्यागः, न ह्यनवस्था प्रतिभासमर्थं नि र्तयति किन्तु प्रवाहं परिहापयति, गन्धे गन्धान्तरवदिति

त्यभिप्रायः। किमेतेष्विति। स्वरूपेतरेतराभावधर्मान्तरेष्वित्यर्थः

व्यधिकरणादिभिरिति। यद्विषया याऽनुपपत्तिस्तया तस्यै बाधो युक्तः, अत्र च स्वरूपभेदाधिगताः सहप्रयोगाद्यनुपपत्तयः(२ तेभ्योऽन्यस्य भेदस्य बाध्यत्वमिति हेतुसाध्ययोर्वैयधिकरण्यान्न कि त्तस्या बाध्यत इति। अयुक्तत्वमेव बाधस्य प्रसिद्धनिदर्शनेन दर्शयति ए हीति। "अचोरश्चोरतां प्राप्तो माण्डव्यो व्यवहारत" इति कथासि रापराधेन माण्डव्यनिग्रहोऽयमन्यत्रानुपपत्त्या बाधो भवेत्तत्सदृश इत्यर्थः

नन्वनवस्थाभिया तदधिकप्रवाहवत्सोऽपि तन्मूलभूतस्त्यक्तव्योऽ त्याह न हीति। न ह्यनवस्था प्रतिभासमानं धर्मान्तरं निवर्तयति प्र ासविरोधात्, तन्मात्रेऽनवस्थाभावाच्च, किन्तु तदनुबन्धिनं प्रवाहं त्य तत्र प्रतिभासाभावात्, अनवस्थानाच्चेति। अत्रैवोदाहरणमा ान्ध इति। यथा छायादिभ्यः पृथिव्या गन्ध एव भेदक इत्युक्ते सुर पृथिवीतिवत्सुरभिर्गन्ध इति व्यवहारेण गन्धेऽपि गन्धान्तरप्रसक्तावनवस्थ गन्धान्तरमेव त्याज्यते न तु पृथिवीगन्धोऽपीत्यर्थः। ननु धर्मे धर्मान्तर

---

(१) स्वरूप-भेद-धर्मान्तरभिन्न एवास्य भेदज्ञानस्य विषय इ चेत्तत्राह किमेताभिरिति।

(२) स्वरूपादिरूपभेदनिषेधकानुपपत्तिभिस्तदन्यभेदविषयो न ... भिप्रायः।

... भिन्न इति सहप्रयोगानुपपत्त्योरित्यादिनोक्ता इत्यर्थः।

अथेतरेतरेतराभावमेव भेदज्ञानमवलम्बत इति तत्त्वम्(१), तत्रापि ह्यात्माश्रयः, तेन हि भेदज्ञानमेव न स्यात्, अस्ति च तत्, ततो हेत्वन्तरमाक्षिपेत् नतु स्वात्मनि स्वयमहेतुत्वे स्वयमेव निवर्तेत । (२)"अविद्यावशादिति चेत्" । (३)किञ्चातः ? न ह्यविद्येत्येवमा-

---

नभ्युपगमे कथं तत्र भेदव्यवहारः ! स्वरूपभेदेनेतरेतराभावभेदेन वेति ज्ञात्वोपशाम्यतु भवान् । एतच्च स्वमते वक्ष्यते **सामान्यादिषु त्रिषु ह्यमिति** । धर्मान्तरमेव भेद इति पक्षे तु सत्तायां सच्छब्दव्यवहारवन्निर्वाहो द्रष्टव्यः ।

एवं धर्मान्तरभेदपक्षेऽनवस्थादोषः परिहृतः, इतरेतराभावपक्षेऽप्यात्माश्रयदोषं परिहरति **अथेति** । **तेन**=आत्माश्रयत्वेनेत्यर्थः । **अस्ति च तदिति** । नास्तित्वे सर्वतो विरोधादस्तित्वं प्रतिपादितम्, ततोऽस्तित्वेन स्वसिद्ध्यर्थं भेदज्ञानं हेत्वन्तरमाक्षिपेत्, न तु स्वात्मनो हेतुत्वाभावमात्रेण स्वयमेव न स्यादिति, अस्तित्वस्यापि परित्याज्यत्वादिति । **अविद्यावशादिति** । अयमर्थः-पारमार्थिकं भेदमन्तरेणाविद्यावशादेवेदं भेदज्ञानं भवति, अतः परमार्थपक्षवत् नास्माकमात्माश्रयदोष इति भावः । **किञ्चात इति** । न ह्यविद्याकल्पितेऽपि भेदे इतरेतराभावरूपभेदज्ञानस्य भिन्नप्रतियोगिनिरूप्यत्वनिबन्धन आत्मा-

---

(१) इति पूर्वपक्ष्यभिमतम् । तत्रापीति । स्वस्य स्वापेक्षत्वेनात्माश्रयदोषस्तत्रापि वर्तते इत्यर्थः । उक्तदोष इष्टापत्तौ दोषमाह तेनेति ।

(२) पूर्वपक्षी शङ्कते अविद्यावशादिति । पारमार्थिकत्वपक्षे एवात्माश्रयादिदोषसम्भावना न त्वद्वैतवाद इवाविद्याविलसितत्वपक्ष इति पूर्वपक्ष्याशयः ।

(३) प्रश्नपूर्वकं समाधत्ते किञ्चात इति । दण्डचक्रकुलालादिकरणकलापमन्तरेण घटाद्युत्पत्त्यभावस्यापामरसाधारणसिद्धत्वादविद्याविलसितत्वपक्षे घटादीनामपि स्वयमुत्पत्त्यापत्तिप्रसङ्गेनात्माश्रयदोषस्तद्वस्थ एवेति समाधानार्थः ।

न्यते-किमेतेष्वन्यतमात्मा अस्य विषयः तदन्यो वेति

तत्र यद्यन्य एव, (१)किमेताभिर्व्यधिकरणानुप त्तिभिस्तस्य बाध्येत। (२)एवं हि चौरापराधेन व्य मयं माण्डव्यनिग्रहः स्यात्।

अथाऽन्यतमात्मा, तत्रापि यदि धर्मान्तरमेवं तत्त्वम्, तदाऽनवस्थाभिया तदधिक एव प्रवाहस्त्यज्य ताम्, तस्य कुतस्त्यागः, न ह्यनवस्था प्रतिभासमर्थं निव र्तयति किन्तु प्रवाहं परिहापयति, गन्धे गन्धान्तरवदिति

त्यभिप्रायः। किमेतेष्विति। स्वरूपेतरेतराभावधर्मान्तरेष्वित्यर्थः

व्यधिकरणादिभिरिति। यद्विषया याऽनुपपत्तिस्तया तस्यै बाधो युक्तः, अत्र च स्वरूपभेदाधिगताः सहप्रयोगाद्यनुपपत्तयः(३ तेभ्योऽन्यस्य भेदस्य बाध्यत्वमिति हेतुसाध्ययोर्वैयधिकरण्यान्न किञ्चि त्तस्या बाध्यत इति। अयुक्तत्वमेव बाधस्य प्रसिद्धनिदर्शनेन दर्शयति ए हीति। "अचौरश्चौरतां प्राप्तो माण्डव्यो व्यवहारत" इति कथासिद्धश्चौ रापराधेन माण्डव्यनिग्रहोऽयमन्यत्रानुपपत्त्या बाधो भवेत्तत्सदृश इत्यर्थः

नन्वनवस्थाभिया तदधिकप्रवाहवत्सोऽपि तन्मूलभूतस्त्यक्तव्योऽ आह न हीति। न ह्यनवस्था प्रतिभासमानं धर्मान्तरं निवर्तयति प्रति भासविरोधात्, तन्मात्रेऽनवस्थाभावाच्च, किन्तु तदनुबन्धिनं प्रवाहं त्या जयेत् तत्र प्रतिभासाभावात्, अनवस्थानाच्चेति। अत्रैवोदाहरणमाह गन्ध इति। यथा ह्यबादिभ्यः पृथिव्यां गन्ध एव भेदक इत्युक्ते सुरभिः पृथिवीतिवत्सुरभिर्गन्ध इति व्यवहारेण गन्धेऽपि गन्धान्तरप्रसक्तावनवस्थया गन्धान्तरमेव त्याज्यते न तु पृथिवीगन्धोऽपीत्यर्थः। ननु धर्मे धर्मान्तरा

---

(१) स्वरूप-भेद-धर्मान्तरभिन्न एवास्य भेदज्ञानस्य विषय इति चेत्तत्राह किमेताभिरिति।

(२) स्वरूपादिरूपभेदनिषेधकानुपपत्तिभिस्तदन्यभेदविषयबाध नमसम्भवीत्यभिप्रायः।

(३) घटो भिन्न इति सहप्रयोगानुपपत्तेरित्यादिनोक्ता इत्यर्थः।

अथेतरेतरेतराभावमेव भेदज्ञानमवलम्बत इति तत्त्वम्(१), तत्रापि ह्यात्माश्रयः, तेन हि भेदज्ञानमेव न स्यात्, अस्ति च तत्, ततो हेत्वन्तरमाक्षिपेत् नतु स्वात्मनि स्वयमहेतुत्वे स्वयमेव निवर्तेत। (२)"अविद्यावशादिति चेत्"। (३)किञ्चातः? न ह्यविद्यैवमा-

नभ्युपगमे कथं तत्र भेदव्यवहारः? स्वरूपभेदेनेतरेतराभावभेदेन वेति ज्ञात्वोपशाम्यतु भवान्। एतच्च स्वमते वक्ष्यते **सामान्यादिषु त्रिषु द्वयमिति**। धर्मान्तरमेव भेद इति पक्षे तु सत्तायां सच्छब्दव्यवहारव-न्निर्वाहो द्रष्टव्यः।

एवं धर्मान्तरभेदपक्षेऽनवस्थादोषः परिहृतः, इतरेतराभावपक्षेऽप्यात्माश्रयदोषं परिहरति **अथेति**। **तेन**=आत्माश्रयत्वेनेत्यर्थः। **अस्ति च तदिति**। नास्तित्वे सर्वतो विरोधादस्तित्वं प्रतिपादितम्, ततोऽस्तित्वेन स्वसिद्ध्यर्थं भेदज्ञानं हेत्वन्तरमाक्षिपेत्, न तु स्वात्मनो हेतुत्वाभावमात्रेण स्वयमेव न स्यादिति, अस्तित्वस्यापि परित्याज्यत्वादिति। **अविद्यावशादिति**। अयमर्थः-पारमार्थिकं भेदमन्तरेणाविद्यावशादेवेदं भेदज्ञानं भवति, अतः परमार्थपक्षवत् नास्मा-कमात्माश्रयदोष इति भावः। **किञ्चात इति**। न ह्यविद्यादशायामपि भेदे इतरेतराभावरूपभेदज्ञानस्य भिन्नप्रतियोगिनिरूप्यत्वनिबन्धन आत्मा-

(१) इति पूर्वपक्ष्यभिमतम्। तत्रापीति। स्वस्य स्वापेक्षत्वेनात्माश्रयदोषस्तत्रापि वर्तते इत्यर्थः। उक्तदोष इष्टापत्तौ दोषमाह तेनेति।

(२) पूर्वपक्षी शङ्कते अविद्यावशादिति। पारमार्थिक भेदे आत्माश्रयादिदोषसम्भावना न स्वद्वैतवाद इवाविद्याकल्पिते भेदे इति पूर्वपक्ष्याशय।

(३) प्रश्नपूर्वकं समाधत्ते किञ्चात इति। [illegible] मन्तरेण पदार्थस्वरूपव्यवस्थापकस्याभावात् [illegible] कल्पितत्वपक्षे घटादीनामपि [illegible] स्वरूप एवेति समाधानार्थः।

तु किमपराद्धम् । (१)"सोऽपि दृश्यत इति चेत्" । सत्यं नैमित्तिकस्तु स्यात् न तु स्वरूपतः, नहि घटमानय घटमवलोकयेत्यादौ भेदपदमपि प्रेक्षावानुपादत्ते, (२) व्याख्यायान्तु मूढप्रबोधनाय घटः कुम्भ इतिवत्सहप्रयोगेऽपि न (३)दोषः । (४)"तथापि कः परमार्थः" । यथायथं त्रयमपि—पटस्य हि घटाद्यात्मनाऽप्रतीतिः, अघटात्म-

नैमित्तिक इति । अप्रतिपन्नबोधनेन निमित्तेन सहप्रयोगो भवतीत्यर्थः । व्याख्यायामिति । स्वरूपलक्षणभेदानभिज्ञबोधनाय व्याख्यायां कुम्भपदार्थानभिज्ञं प्रति घटः कुम्भ इतिवत् सहप्रयोगेऽपि न दोषो भवति इति । एतच्च स्वरूपमेव भेद इत्याभिन्यपक्षे स्थित्वोक्तम्, सिद्धान्ते यथायथं भेदत्रयस्यापीष्टत्वात् , (५)स्वरूपभेदे व्यतिरिक्तभेदवचनत्वे पर्यायत्वाभावादव्याख्यायामपि सहप्रयोगो घटत इति । तथापि क इति । त्रिष्वपि भेदेषु कः परमार्थ इति । यथायथं त्रयमिति । विषयविशेषापेक्षया त्रयमपि तत्त्वमित्यर्थः । घटाद्यात्मना-

सत्त्वा तर्हि सहप्रयोगो मा क्रियन्तानाथापि भेदाङ्गीकारे को दोष इति भावः ।

(१) शङ्कते सोऽपीति । घटो भिन्न इत्यादिसहप्रयोगोऽपि व्यवहारसिद्धः कथं त्वज्यतामित्याशङ्कार्थः ।

(२) स्वरूपतश्चेत्सहप्रयोगस्तदा घटमानयेत्यादावपि स्यादिति भावः

(३) स्वयं घटस्वरूपभेदं जानन्नपि पटाद्यतिरिक्तघटस्वरूपभेदानभिज्ञं प्रति तद्बोधयितुं घटो भिन्न इति वदतीत्यभ्युपगमे न कापि क्षतिरिति सिद्धान्तिन आशयः ।

(४) पूर्वपक्षी सिद्धान्तिनं पृच्छति तथापीति । उक्तभेदत्रयस्वरूपे किं वास्तविकमिति प्रश्नार्थः । उत्तरमाह यथायथमिति । स्वरूपभेदेतरेतराभावधर्मान्तररूपभेदज्ञानविषयस्य पटोऽयं न घट इत्यादौ क्रमेण पारमार्थिकत्वं प्रदर्शयति पटस्येत्यादिना ।

(५) स्वरूपभेद इति । घटस्वरूपभेदस्य पटादिव्यतिरिक्तभेदार्थकत्वे स्वयं प्रयोगपक्षेऽपि घट-भिन्नशब्दयोः पर्यायत्वासम्भवेन घटो भिन्न इति सहप्रयोगः स्यादेवेति भावः ।

ना च प्रतीतिः, ततो वैशिष्ट्यप्रतीतिश्चेत्यनुभवसिद्धम् तत्राभावस्य प्रथनमात्रम् अभावान्तरधर्मान्तरयोरभावात्, सामान्यादिषु त्रिषु स्वयं धर्मान्तराभावात् (१)द्रव्यादिषु त्रिषु स्वयं त्रयस्यापि सम्भवात् । पटोऽयं न घटस्तन्तुमयश्चेति, गन्धोऽयं न रूपं सुरभिश्चेति, गतिरियं नोत्क्षेपणं तिर्यक्चेति ।

ऽप्रतीतिरिति, अनेन स्वरूपभेदो दर्शितः । ततो वैशिष्ट्यप्रतीतिरित्यनेन धर्मान्तरभेद इत्यनुसन्धातव्यम्(२) । प्रथनमात्रमिति । स्वरूपभेदमात्रमभावस्य, अभावे अभावान्तराभ्युपगमेऽनवस्थाप्रसङ्गात् अभावेऽभावान्तरप्रतीतेरसम्भवात, अभावे धर्मान्तरलक्षणभेदाऽसम्भवाच्चेति । सामान्यादिष्विति । सामान्यसमवायविशेषेषु स्वरूपभेदोऽभावभेदश्चेति द्वयं, तेषु धर्मान्तराभावात्—भेदरूपं हि धर्मान्तरं गुणो वा कर्म वा सामान्यं वा विशेषो वा सम्भवेत् , तत्र गुणकर्मविशेषाः सामान्यसमवायविशेषेषु न सम्भवन्ति, तेषां द्रव्येष्वेव वृत्तेः । न च सामान्यमपि त्रिषु सम्भवति, अनवस्थासम्बन्धाभावविरोधेभ्य इति(३)। द्रव्ये तावत्त्रयसम्भवं दर्शयति पटोऽयमिति । अत्र क्रमेण स्वरूपाभावधर्मान्तरभेदानां निर्देश इति । गुणेऽप्यनेनैव क्रमेण त्रय सम्भव इति दर्शयति गन्धोऽयमिति । अत्र सुरभित्वं गन्धत्वावान्तरजातिरिति बोद्धव्यम् । कर्मण्यपि पूर्वोक्तक्रमेण त्रयसम्भवमाह गतिरियमिति । तिर्यक्त्वं कर्मत्वावान्तरजातिरिति । "त्रिविधस्यापि भेदस्य कीदृशो भेद इति

(१) सामान्यादित्रिके भेदज्ञानविषयद्वयस्वरूपमुपपाद्य द्रव्यादित्रिके भेदज्ञानविषयत्रयसत्त्वमाह द्रव्यादिष्विति । त्रयस्यापि—स्वरूपान्तराभावधर्मान्तरत्रयस्यापि ।

(२) अनेनाघटात्मना प्रतीतिरित्यस्येतरेतराभावप्रदर्शकत्वमित्यपि उपलक्षणविधया सूचितम् ।

(३) अनवस्थाया अनेकत्वरूपहानिरूपविरोधा जातिबाधकेषु सामान्याभावादिरूपार्थः ।

लक्षणञ्च(१) स्वरूपभेदस्य ताद्रूप्येणाप्रतीतौ प्रतीतिः, इतरेतराभावस्य त्वबाधितः समानाधिकरणो निषेधप्रत्ययः, वैधर्म्यस्य तु विरोधः, स चैकधर्म्यसमावेश इत्येषा दिक् ।

चेत्" । श्रूयताम्—स्वरूपाभावात्मकयोः स्वरूपमेव भेदः, धर्मभेदस्यापि गुणकर्मात्मकस्य त्रयम् , सामान्यादित्रयात्मकस्य स्वरूपाभावात्मकद्वयम्, स्वरूपाभावधर्माख्याः सप्तषट्त्रयवर्तिनो(२) भेदा इति विनिश्चिक्युर्भेदत्रयनिरूपका इति ।

इदानीं त्रिविधस्यापि भेदस्य परस्परविवेकाय लक्षणमाह लक्षणन्त्विति । वस्तुनः स्वव्यतिरिक्तरूपारोपप्रतीत्यभावविशिष्टया प्रतीत्या यद्रूपं प्रतीयते स स्वरूपभेद इत्यर्थः(३) । अपटोऽयमित्यबाधितेन समानाधिकरणेन निषेधप्रत्ययेन यद्विषयीक्रियतेसोऽन्योन्याभावभेदः ।(४)अबाधितत्वेन तस्यैवातत्तया प्रतीतेर्लक्षणत्वं व्यवच्छिनत्ति, समानाधिकरणत्वेन इह भूतले घटो नास्तीति संसर्गाभावप्रतीतेः,(५) निषेधप्रत्ययत्वेन शुक्लः पट इति प्रतीतेः । वैधर्म्यस्य=धर्मान्तरभेदस्य, एकधर्म्यसमावेशलक्षणो विरोधो लक्षणम् । इत्येषा=भेदनिराकरणदूषणोक्ति दिगिति ।

---

(१) अत्र लक्षणन्त्विति नारायणमतेन मूले पाठो बोध्यः । धर्मान्तररूपभेदस्य लक्षणन्त्वित्यर्थः । यथा घटत्वपटत्व योर्धर्मान्तरयोरेकत्र धर्मिणि घटे वाऽसमावेशाद्भेद इत्यर्थः ।

(२) स्वरूपं सप्तसु पदार्थेषु, इतरेतराभावोऽभावभिन्नषट्सु, धर्मान्तरं द्रव्यगुणकर्मसु त्रिषु पदार्थेष्वित्यर्थः ।

(३) यथा घट इत्युक्तौ घटस्वरूपातिरिक्तपटादिरूपाणामारोपात्मिका भ्रमात्मिका या प्रतीतिस्तदभावविशिष्टघट-इत्याकारकप्रतीत्या घटरूपं प्रतीयते इति घटस्वरूपभेद इत्यर्थः ।

(४) इतरेतराभावलक्षणीयपदव्यावृत्तीः प्रदर्शयति अबाधितत्वेनेति ।

(५) लक्षणत्वं व्यवच्छिनत्तीति पूर्वेणानुषज्यते । एवमग्रेऽपि ।

ना च प्रतीतिः, ततो वैशिष्ट्यप्रतीतिश्चेत्यनुभवा[illegible]
तत्राभावस्य प्रथनमात्रम् अभावान्तरधर्मान्तरयो
भावात्, सामान्यादिषु त्रिषु स्वरूपं धर्मान्तर [illegible]
(१)द्रव्यादिषु त्रिषु स्वरूपं त्रयस्यापि सम्भवात् । भा[illegible]
पटोऽयं न घटस्तन्तुमयश्चेति, गन्धोऽयं न रूपं सुर[illegible]
श्चेति, गतिरियं नोत्क्षेपणं तिर्यक्चेति ।

ऽप्रतीतिरिति, अनेन स्वरूपभेदो दर्शितः । ततो वैशि[illegible] प्रतीतिरित्यनेन धर्मान्तरभेद इत्यनुसन्धातव्यम्(२) । प्रथनमात्रमि[illegible] ति । स्वरूपभेदमात्रमभावस्य, अभावे अभावान्तराभ्युपगमेऽनवस्था[illegible] त्, अभावेऽभावान्तरप्रतीतेरसम्भवात्, अभावे धर्मान्तरलक्षणभेदोऽप्य[illegible] भावादिति । सामान्यादिष्विति । सामान्यसमवायविशेषेषु स्वरू[illegible] भेदोऽभावभेदश्चेति द्वयं, तेषु धर्मान्तराभावात्—भेदरूपं हि धर्मा[illegible] गुणो वा कर्म वा सामान्यं वा विशेषो वा सम्भवेत्, तत्र गुणकर्मे[illegible] [illegible] सामान्यसमवायविशेषेषु न सम्भवन्ति, [illegible] द्रव्यवृत्तित्वात् [illegible] सामान्यादि [illegible] अनवस्थाप्रसङ्गात् [illegible] इति(३) । [illegible] पटोऽयमिति । [illegible] क्रमेण [illegible] निर्देश इति । गुणद्रव्यत्वेनैव क्रमेण [illegible] गन्धोऽयमिति । अत्र गुणेत्व [illegible] गतिरियमिति । [illegible]

(१) [illegible] द्रव्यादि [illegible] द्रव्यादिष्विति । [illegible]

(२) अनेन [illegible] धर्मान्तर [illegible]

(३) [illegible] सामान्या[illegible]

षेध्यस्वभावता हि विधेयस्य विरुद्धा न तु प्रतिषेधप्रतियोगितापि(१) ।

"अथ योऽस्ति कथं तस्य प्रतिषेधोऽप्यर्हतीति चेत्"। को दोषः । "अनयोरविरोधप्रसङ्ग इति चेत्"। (२)प्रकारभेदेन प्रसङ्गोऽपि न दोषमावहति, तदभेदेन तु विधिनिषेधौ केन स्वीकृतौ यं प्रत्यविरोधः प्रसज्येतेति । एतेन कालभेदादिनाप्यविरोधो द्रष्टव्यः(३) ।

(४)भावमाविष्कर्तुं पुनः शङ्कते **अथेति** । सिद्धान्ती त्वस्तित्वयुक्तस्य प्रतिषेधस्यापि अस्तित्वे दोषं पृच्छति **क** इति । परस्तु विधिप्रतिषेधयोरेकधर्मिसमावेशेनानयोरविरोधप्रसङ्ग एव दोष इति शङ्कते **अनयो**रिति । सिद्धान्ती तु किं प्रकारभेदेन देशभेदेन वर्तमानयोरविरोधः प्रसज्यते तदभेदेन वेति विकल्प्य, प्रथम इष्टापादनम्, द्वितीये प्रसञ्जकानभ्युपगम इत्याह **प्रकारेति** । देशभेदन्यायेन कालभेदादिनाप्यविरोध इत्याह **एतेनेति** । आदिशब्देन गुणकर्माद्युपाधिभेदो गृह्यते । यथा पटोऽस्ति न शुक्लः, गौरस्ति न गच्छतीत्यत्र विधिप्रतिषेधयोरुपाधिभेदेन न विरोध इति ।

एवं परमाण्ववयव्यादिसाधारण्येनासाधारण्येन चैतेषां साधनोपक्रमो दूषणोपक्रमश्चापलापो निरस्तः, इदानीमसाधारण्येनैवावयविनि बाधकानि

(१ विधेयस्य घटादेरभावरूपताया विरुद्धत्वेऽपि अभावप्रतियोगित्वं न विरुद्धमिति भावः ।

(२) देशभेदेन देशविशेषावच्छेदेन विधिनिषेधयोर्वृक्षे मूलावच्छिन्नकपिसंयोगाभावाग्रावच्छिन्नकपिसंयोगयोरविरोधस्येष्टत्वान्न तयोरविरोधप्रसङ्गो दोषावह इत्यर्थः ।

(३) देशभेदेन विधिनिषेधयोरिव प्रथमक्षणावच्छिन्नघटे गुणाभावस्य द्वितीयादिक्षणावच्छिन्ने तत्रैव गुणस्य च सत्त्वात्कालभेदेनापि तयोरविरोध दृष्ट एवेत्यर्थः ।

(४) यद्विधेयस्वभावं तत्कथं प्रतिषेध्यमिति पूर्वपक्षाभिप्रायमित्यर्थः ।

सप्तमो(१)ऽप्यनुकूल एव, घटादौ व्यापकताप्रतिषेधस्याव्यापकतोपलम्भोपष्टम्भकत्वात्, व्यापकत्वस्य निष्क्रियत्वव्याप्तत्वाच्च । अष्टमस्तु क्वचिदिष्ट एव, (२)यत एव हि क्वचिदविधेयोऽत एव क्वचिद्विधेयोऽव्यापक इति व्यवह्रियते । "सर्वत्रेति चेत्" । न, व्याप्त्यसिद्धेर्विरोधाच्च, नहि यदव्यापकं तत्सर्वत्राविधेयमिति प्रतिबन्धः, (३)क्वचिदस्तीति अव्यापकार्थः, सर्वत्र नास्तीति चाविधेयार्थस्त्वाभिमतस्तदनयोर्विरोधोऽपि स्यात् । "यद्विधेयस्वभावं तत्कथं प्रतिषेध्यमिति चेत्" । न, प्रति-

न व्यापक इति सप्तमं पक्षं दूषयति सप्तम इति । घटादौ नाकाशादावपीत्यर्थः । शिथिलमूलत्वमप्यस्य नास्तीत्याह व्यापकत्वस्येति । (४)अविधेयत्वप्रसङ्गादित्यष्टमः । अत्र सर्वत्राविधेयत्वप्रसङ्गः क्वचिदविधेयत्वप्रसङ्गो वा विवक्षितः, तत्र प्रथम इष्ट एवेत्याह अष्टम इति । द्वितीयं कल्पमाशङ्कते सर्वत्रेति । दूषयति नेति । व्याप्त्यसिद्धिं दर्शयति नहीति । विरोधं दर्शयति क्वचिदिति । अतो विरुद्धत्वाद्विधिसिद्ध्यसिद्ध्योरिति बाधासिद्ध्योरन्यतरापात(५) इत्यभिप्रायः । विधेयस्वभावस्य प्रतिषेध्यत्वं विरुद्धमिति शङ्कते यदिति । परिहरति नेति । विधेयस्य प्रतिषेधस्वभावता अभावरूपता विरुद्धा, नाभावप्रतियोगितापि विरुद्धा तयोर्भिन्नकालत्वादिति भावः ।

(१) न व्यापकं निष्क्रियत्वप्रसङ्गादिति बौद्धोक्तः सप्तमपक्षोऽपीत्यर्थः । अनुकूलत्वमेवोदाहरति घटादाविति ।

(२) इष्टत्वमेव विवृणोति यत इत्यादिना । यथा घटः क्वचिद्भूतलादौ निषिध्यतेऽन्यत्रभूतलादौ विधीयत इत्यतोऽव्यापकस्तथा च क्वचिदविधेयत्वमिष्टमेवेत्यर्थः ।

(३) घटादेः सर्वत्र निषेधासम्भवादिति भावः ।

(४) नाव्यापकमित्यादिः ।

(५) विधेयत्वासिद्धौ बाधस्तदसिद्धौ स्वरूपासिद्धिरित्यर्थः

षेध्यस्वभावता हि विधेयस्य विरुद्धा न तु प्रतिषेधप्रतियोगितापि(१) ।

"अथ योऽस्ति कथं तस्य प्रतिषेधोऽप्यस्तीति चेत्"। को दोषः । "अनयोरविरोधप्रसङ्ग इति चेत्" । (२)प्रकारभेदेन प्रसङ्गोऽपि न दोषमावहति, तदभेदेन तु विधिनिषेधौ केन स्वीकृतौ यं प्रत्यविरोधः प्रसज्येतेति । एतेन कालभेदादिनाप्यविरोधो द्रष्टव्यः(३) ।

---

(४)भावमाविष्कर्तुं पुनः शङ्कते **अथेति** । सिद्धान्ती त्वस्तित्वयुक्तस्य प्रतिषेधस्यापि अस्तित्वे दोषं पृच्छति **क** इति । परस्तु विधिप्रतिषेधयोरेकधर्मिसमवेशेनानयोरविरोधप्रसङ्ग एव दोष इति शङ्कते **अनयोरिति** । सिद्धान्ती तु किं प्रकारभेदेन देशभेदेन वर्तमानयोरविरोधः प्रसज्यते तदभेदेन वेति विकल्प्य, प्रथम इष्टापादनम्, द्वितीये प्रसञ्जकानभ्युपगम इत्याह **प्रकारेति** । देशभेदन्यायेन कालभेदादिनाप्यविरोध इत्याह **एतेनेति** । आदिशब्देन गुणकर्माद्युपाधिभेदो गृह्यते । यथा पटोऽस्ति न शुक्लः, गौरस्ति न गच्छतीत्यत्र विधिप्रतिषेधयोरुपाधिभेदेन न विरोध इति ।

एवं परमाण्ववयव्यादिसाधारण्येनासाधारण्येन चैतेषां साधनोपक्रमो दूषणोपक्रमश्चापलापो निरस्तः, इदानीमसाधारण्येनैवावयविनि बाधकानि

(१ विधेयस्य घटादेरभावरूपताया विरुद्धत्वेऽपि अभावप्रतियोगित्वं न विरुद्धमिति भावः ।

(२) देशभेदेन देशविशेषावच्छेदेन विधिनिषेधयोर्वृक्षे मूलावच्छिन्नकपिसंयोगाभावाग्रावच्छिन्नकपिसंयोगयोरविरोधस्येष्टत्वान्न तयोरविरोधप्रसङ्गो दोषावह इत्यर्थः ।

(३) देशभेदेन विधिनिषेधयोरिव प्रथमक्षणावच्छिन्नघटे गुणाभावस्य द्वितीयादिक्षणावच्छिन्ने तत्रैव गुणस्य च सत्वात्कालभेदेनापि तयोरविरोध इष्ट एवेत्यर्थः ।

(४) यद्विधेयस्वभावं तत्कथं प्रतिषेध्यमिति पूर्वपक्षाभिप्रायमित्यर्थः ।

सप्तमो(१)ऽप्यनुकूल एव, घटादौ व्यापकताप्रा- स्याऽव्यापकतोपलम्भोपष्टम्भकत्वात्, व्यापकत्वस्य ष्क्रियत्वव्यासत्वाच्च । अष्टमस्तु क्वचिदिष्ट एव, (२)य एव हि क्वचिदविधेयोऽत एव क्वचिद्विधेयोऽव्यापक व्यवह्रियते । "सर्वत्रेति चेत्" । न, व्याप्त्यसिद्धेर्विरो- धाच्च, नहि यदव्यापकं तत्सर्वत्राविधेयमिति प्रतिब- न्धः, (३)क्वचिदस्तीति अव्यापकार्थः, सर्वत्र नास्ती- चाविधेयार्थस्तवाभिमतस्तदनयोर्विरोधोऽपि स्यात् । "यद्विधेयस्वभावं तत्कथं प्रतिषेध्यमिति चेत्" । न, प्रति-

---

न व्यापक इति सप्तमं पक्षं दूषयति सप्तम इति । घटादौ नाकाशादावपीत्यर्थः । शिथिलमूलत्वमप्यस्य नास्तीत्याह व्यापकत्व- स्येति । (४)अविधेयत्वप्रसङ्गादित्यष्टमः । अत्र सर्वत्राविधेयत्वप्रसङ्गः क्वचिदविधेयत्वप्रसङ्गो वा विवक्षितः, तत्र प्रथम इष्ट एवेत्याह अष्टम इति । द्वितीयं कल्पमाशङ्कते सर्वत्रेति । दूषयति नेति । व्याप्त्य- सिद्धिं दर्शयति नहीति । विरोधं दर्शयति क्वचिदिति । अतो वि- रुद्धत्वाद्विधिसिद्ध्यसिद्ध्योरिति बाधासिद्ध्योरन्यतरापात(५) इत्य- भिप्रायः । विधेयस्वभावस्य प्रतिषेध्यत्वं विरुद्धमिति शङ्कते यदिति । परिहरति नेति । विधेयस्य प्रतिषेधस्वभावता अभावरूपता विरुद्धा, नाभावप्रतियोगितापि विरुद्धा तयोर्भिन्नकालत्वादिति भावः ।

---

(१) न व्यापक निष्क्रियत्वप्रसङ्गादेति यो प्रोक्तः सप्तमपक्षोऽस्ये- त्यर्थः । अनुकूलत्वमेवोदाहरति घटादावििति ।

(२) इष्टत्वमेव विवृणोति यत इत्यादिना । यथा घटः क्वचिद्भूत- लादौ निषिध्यतेऽन्यत्रभूतलादौ विधीयत इत्यतोऽव्यापकत्वात् क्व- चिदविधेयत्वमिष्टमेवेत्यर्थः ।

(३) घटादेः सर्वत्र निषेधासम्भवादिति भावः ।

(४) नाव्यापकमित्यादिः ।

(५) विधेयत्वासिद्धौ बाधः अन्यतरासिद्धौ स्वरूपासिद्धिरित्यर्थः

षेध्यस्वभावना हि विधेयस्य विरुद्धा न तु प्रतिषेधप्रतियोगितापि(१) ।

"अथ योऽस्ति कथं तस्य प्रतिषेधोऽप्यस्तीति चेत्"। को दोषः । "अनयोराविरोधप्रसङ्ग इति चेत्"। (२)प्रकारभेदेन प्रसङ्गोऽपि न दोषमावहति, तदभेदेन तु विधिनिषेधौ केन स्वीकृतौ यं प्रत्यविरोधः प्रसज्येतेति । एतेन कालभेदादिनाप्यविरोधो द्रष्टव्यः(३) ।

(४)भावमाविष्कर्तुं पुनः शङ्कते **अथेति**। सिद्धान्ती त्वस्तित्वयुक्तस्य प्रतिषेधस्यापि अस्तित्वे दोषं पृच्छति **क इति** । परस्तु विधिप्रतिषेधयोरेकधर्मिसमावेशेनानयोरविरोधप्रसङ्ग एव दोष इति शङ्कते **अनयोरिति** । सिद्धान्ती तु किं प्रकारभेदेन देशभेदेन वर्तमानयोरविरोधः प्रसज्यते तदभेदेन वेति विकल्प्य, प्रथम इष्टापादनम्, द्वितीये प्रसञ्जकानभ्युपगम इत्याह **प्रकारेति** । देशभेदन्यायेन कालभेदादिनाप्यविरोध इत्याह **एतेनेति** । आदिशब्देन गुणकर्माद्युपाधिभेदो गृह्यते । यथा पटोऽस्ति न शुक्लः, गौरस्ति न गच्छतीत्यत्र विधिप्रतिषेधयोरुपाधिभेदेन न विरोध इति ।

एवं परमाण्ववयव्यादिसाधारण्येनासाधारण्येन चैतेषां साधनोपक्रमो दूषणोपक्रमश्चापलापो निरस्तः, इदानीमसाधारण्येनैवावयविनि बाधकानि

(१) विधेयस्य घटादेरभावरूपताया विरुद्धत्वेऽपि अभावप्रतियोगित्वं न विरुद्धमिति भावः ।

(२) देशभेदेन देशविशेषावच्छेदेन विधिनिषेधयोर्वृक्षे मूलावच्छिन्नकपिसंयोगाभावाग्रावच्छिन्नकपिसंयोगयोराविरोधस्येष्टत्वान्न तयोरविरोधप्रसङ्गो दोषावह इत्यर्थः ।

(३) देशभेदेन विधिनिषेधयोरिव प्रथमक्षणावच्छिन्नघटे गुणाभावस्य द्वितीयादिक्षणावच्छिन्ने तत्रैव गुणस्य च सत्त्वात्कालभेदेनापि तयोरविरोध इष्ट एवेत्यर्थः ।

(४) यद्विधेयस्वभावं तत्कथं प्रतिषेध्यमिति पूर्वपक्षाभिप्रायमित्यर्थः ।

"अस्तु तर्हि स्थूलघाती विरुद्धधर्माध्यासो ग्रहणाग्रहणादिः पञ्चविधः"। नासिद्धेः, तथाहि यो येन यत्र यदैवोपलभ्यते स तेन तत्रैव तदैव नोपलभ्यत इति नानुभवः नाप्यभ्युपगमः।

"एकावयवसहितस्योपलम्भेऽन्यावयवसहितस्य

परिहरिष्यन् तान्याशङ्कते तावत् **अस्तु तर्हीति**। (१)एक एवावयवी केनचिद्भागेन गृह्यते केनचिन्नेति ग्रहणाग्रहणविरोधः, तथा स एव क्वचिदावृतोऽनावृतश्चेत्यावरणानावरणविरोधः, तथा एक एव वृक्षश्चलच्छाखाश्रयः कम्पतेऽचलच्छाखाश्रयो न कम्पत इति कम्पाकम्पविरोधः, तथा एक एव पटः क्वचिद्रक्तोऽरक्तश्चेति रक्तारक्तविरोधः, तथैकस्यावयविनः क्वचिदवयवे नाशेन वृत्तस्यावयवान्तरेऽपि वृत्तिरिति तद्देशातद्देशत्वविरोधः। अत एभिः पञ्चभिर्विरोधैरवयविनो द्व्यणुकादारभ्य (२)भेदप्रसाधनद्वारेणाभाव इति। परिहरति **नेति**। पञ्चविधस्यापि विरोधस्यासिद्धेरित्यर्थः। (३)प्रथमस्यासिद्धिं दर्शयति **तथाहीति**। प्रमेयप्रमातृदेशकालैकत्वे सत्येव ह्युपलम्भानुपलम्भयोर्विरोधः स्यात्, न चैवंविधयोरुपलम्भानुपलम्भयोः प्रतीतिः, नाप्यस्माकमभ्युपगमः, येन प्रतीतिबलेनाभ्युपगमबलेन वाऽनयोरेकधर्मिसमावेशासम्भवेनावयविनोऽपह्नवः स्यात्, किन्तु अवयविन उपलम्भ एवानुपलम्भस्त्ववयवान्तरस्येत्यभिप्रायः।

(४)अभिप्रायमाविष्कर्तुं शङ्कते **एकावयवेति**। एकावयवसहितस्योपलम्भविधेरन्यावयवसहितस्योपलम्भनिषेधस्य विशेषणभूता-

(१) मूलोक्तं पञ्चविधविरुद्धधर्माध्यासं स्थूलावयविबाधकं प्रदर्शयति एक एवेत्यादिना।

(२) भेदप्रसाधनेनेति। उक्तविधविरोधैः परमाणुभिन्नस्थूलावयविसद्भावेन न सम्भवतीति भावः।

(३) ग्रहणाग्रहणविरोधस्य।

(४) ग्रहणाग्रहणरूपावयविबाधकविरोधाभ्युपगमाभावाभिप्रायमित्यर्थः।

पलम्भ इति चेत्"। एवन्तर्ह्यवयविन्युपलभ्यमाने कश्चि-दवयव उपलभ्यते कश्चिन्नेति वाक्यार्थः, 'सविशेषणे हि विधिनिषेधौ विशेषणमुपसंक्रामत' इति न्यायात्, तथाचावयवानामुपलम्भानुपलम्भाववयविनि सञ्चार्य प्रसङ्गस्तदलमनेन ।

(१)एतेनावृतानावृतत्वं व्याख्यातम् । "अनावरणदशावत् कतिपयावयवावरणेऽपि तथाविधस्थौल्योपलम्भः किन्न स्यादिति"-(२) त्ववशिष्यते । तदप्यसत्, तस्य परिणामगतसामान्यविशेषस्य ततोऽन्यस्य नियत-

यवपरत्वादवयववर्तिनोरुपलम्भानुपलम्भयोरवयविनि सञ्चारः स्यादित्याह एवन्तर्हीति । एवञ्च ययोरवयवयोरुपलम्भानुपलम्भौ न तयोरेकत्वं, यस्यावयविन एकत्वं न तस्योपलम्भानुपलम्भलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्ग इत्यभिप्रायेणाह तदलमिति ।

एतेनोपलम्भानुपलम्भसंसर्गासिद्धत्वप्रतिपादनेनावृतानावृतत्वमप्यवयविन्यसिद्धत्वेन व्याख्यातमित्याह एतेनेति । एवञ्च सति यद्यवयवस्यैवावरणं नावयविनस्तर्हि सर्वावयवानावरणदशायां यादृशं स्थौल्यमवयविन उपलभ्यते (३)तादृशस्योपलम्भः किं न स्यादिति चोद्यमेव निराकर्तव्यमवशिष्यत इत्याहानावरणेति । तदपि निराकरोति तदपीति । (४)स्थौल्यं हि नाम परिणामगतमवान्तरसामान्यं, तच्चावयविनो भिन्नं भिन्नसामर्थ्यवेद्यं च, ततः कतिपयावयवोपलम्भसामग्रीकस्यावयव्युपलम्भस्य सत्त्वेऽपि ततो बह्ववयवोपलम्भसामग्रीकस्य स्थौल्योपलम्भस्याभावो युज्यत इति ।

(१) आवृतत्वानावृतत्वरूपावयविबाधकविरोधमतिदेशेन निराकुर्वन्नाहैतेनेति । (२) बौद्धीयपूर्वपक्षमात्रन्त्ववशिष्यत इत्यर्थः ।

(३) कतिपयावयवावरणदशायामित्यादिः ।

(४) उत्तरार्थं विवृणोति स्थौल्यमित्यादिना ।

सामग्रीवैद्यस्य तदभावे तदुपलम्भेऽप्यनुपलम्भत्वात्(

एतेन कम्पाकम्पसंसर्गो निरस्तः। (२)साम
नावयवनियतकम्पोत्पादे तस्यां दशायामवयविनो
लत्वात्। "एवं तर्हि कम्पाकम्पयोरवध म
गनाशे द्रव्यनाशः स्यादिति चेत्"। ततः किम्? अ
सिद्धान्त इति चेत्"। न एवमपि क्वचिदभ्युपगमा

एतेनैवासिद्धत्वेन कम्पाकम्पसंसर्गोऽप्यवयविनि निरस्त (३)
एतेनेति। कथमित्याह **सामग्रीति**। नोदनादिकाया
यतायाः सामग्र्या भेदेनावयवनियतकम्पोत्पादे तस्यां
श्चलनाभावादवयविनि चलनाचलने न स्त इत्यर्थः। चेक
कम्पः नावयविनः अवयवान्तराणां वा, एवन्तर्हि अयं दोषः स्यादित्या
शङ्कते **एवमिति**। कर्मणो विभागहेतुत्वेन सकम्पाकम्पयोरवयवयोर्विभा
गाद्द्रव्यारम्भकसंयोगस्य द्रव्यासमवायिकारणस्य विनाशाद्द्रव्यनाशः प्रस
ज्ज्यत इति। किन्ततो द्रव्यनाशादनिष्टमित्याह(४) **ततः किमिति**।
(५)शाखाचलने वृक्षावयविनो नाशानङ्गीकरणादपसिद्धान्तदोष इति शङ्कते
अपेति। नायं दोष इत्याह **नेति**। वेणुदलविभागाद्वेणववयविनो

---

(१) अवयविभिन्नस्य सर्वावयवोपलम्भसामग्रीकस्य स्थौल्यप
रिणामविशेषस्य कतिपयावयवावरणकालेऽभावेन कतिपयावयवसहि
तावयव्युपलम्भेऽप्यनुलब्धेरिति उत्तराभिप्रायः।

(२) अवयविनिष्ठकम्पोत्पादकसामग्रीतोऽवयवनियतकम्पोत्पाद
सामग्र्या भेदेनेत्यर्थः।

(३) अवयविबाधकस्यावृतत्वानावृतत्वविरोधस्यासिद्धत्वेन क
विरोधोऽपि अवयविबाधकत्वेन वक्ष्यमाणदिशा निरस्त
। (४) सिद्धान्तीत्यर्थः।

(५) शाखारूपावयवकम्पजनकक्रिययेत्यादिः। नाशानङ्गीकरणा
। अवयविनि अभावात्पूर्वोक्तरीत्या द्रव्यना
शप्रसक्तौ अपसिद्धान्तदोष

"सर्वत्रैवं प्रसङ्ग इति चेत्"। तथाप्यवयविनः किमत्याहितम्, नचैवमपि, कर्मणो द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजननियमानभ्युपगमात् (१)। कारणविशेषात्कस्यचिदेव कर्मणस्तथाभूतविशेषोपलब्धेः ।

एतेन "पाणौ चलति तन्मूलभूतः परमाणुरपि चलेत्,

विनाशाभ्युपगमान्नापसिद्धान्तदोष इति । यत्र तर्हि विनाशो नाभ्युपगम्यते तत्रापि विनाशः प्रसज्येत आरम्भकसंयोगविनाशादिति शङ्कते **सर्वत्रैवमिति** । परिहरति **तथापीति** । सर्वत्र विनाशप्रसङ्गेऽपि नावयविनि सद्भावोऽपह्नुतः स्यात्, अतः सिद्धान्तान्तरदूषणं नाम निग्रहस्थानमापद्यत इति भावः(२)। न च सर्वत्र विनाशोऽपि प्रसज्यत इत्याह **नचैवमिति** । विशिष्टस्यैव हि कर्मणो द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशकविभागजनकत्वं न तु सर्वस्यैव कर्मणः कारणत्वम्(३) कस्यचिदेव कर्मणः तथाविधविशेषोपलब्धेरिति ।

एतेन कर्मणो द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिस्पर्धिविभागजनकत्वनियमानभ्युपगमेन परोपन्यस्तमिदं चोद्यं निरस्तमित्याह **एतेन पाणाविति** । पाणिचलने हि तदारम्भकस्य तन्मूलभूतस्यापि परमाणोश्चलनं स्यात्, तस्मिन्नचलति तदारब्धावयविनश्चलनानुपपत्तेः, ततश्चलितात्परमाणो(४)रचलद्भुजपरमाणोर्विभागः स्यात्, ततः पाणिभुजारम्भकयोः परमाण्वो-

---

(१) विकसत्कमलकुड्मलभङ्गप्रसङ्गभीत्यैकस्यैव कर्मणः द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनकत्वस्य तदप्रतिद्वन्द्विविभागजनकत्वस्य चास्वीकारात्कस्यचिदेव कर्मणस्तथात्वमुररीक्रियत इत्यर्थः ।

(२) सर्वत्र सामान्यतः क्रियाया द्रव्यनाशकत्वं नैयायिकैर्न स्वीक्रियत इति अवयविस्वीकारादन्यो यो सिद्धान्तस्तस्य दूषणं सिद्धान्तान्तरं नाम निग्रहस्थानं स्यादिति भावः ।

(३) द्रव्यनाशककर्मण एव न तु सर्वस्यैव कर्मणः द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशजनकविभागजनकत्वमित्यर्थः ।

(४) पाणिपरमाणोरित्यर्थः ।

सामग्रीवैषम्यस्य तदभावे तदुपलम्भेप्यनुपलम्भत्वात्(१)।

एतेन कम्पाकम्पसंसर्गो निरस्तः। (२)सामग्रीभेदे नावयवनियतकम्पोत्पादे तस्यां दशायामवयविनो निश्चलत्वात्। "एवं तर्हि कम्पाकम्पयोरवयवयोर्विभागात्संयोगनाशे द्रव्यनाशः स्यादिति चेत्"। ततः किम्? "अपसिद्धान्त इति चेत्"। न एवमपि क्वचिदभ्युपगमात्।

एतेनैवासिद्धत्वेन कम्पाकम्पसंसर्गोऽप्यवयविनि निरस्त (३)इत्याह एतेनेति। कथमित्याह सामग्रीति। नोदनादिकाया अवयविनियतायाः सामग्र्या भेदेनावयवनियतकम्पोत्पादे तस्यां दशायामवयविनश्चलनाभावादवयविनि चलनाचलने न स्त इत्यर्थः। यद्येकस्यैवावयवस्य कम्पः नावयविनः अवयवान्तराणां वा, एवन्तर्हि अयं दोषः स्यादित्याशङ्कते एवमिति। कर्मणो विभागहेतुत्वेन सकम्पाकम्पयोरवयवयोर्विभागाद्द्रव्यारम्भकसंयोगस्य द्रव्यासमवायिकारणस्य विनाशाद्द्रव्यनाशः प्रसज्यत इति। किन्ततो द्रव्यनाशादनिष्टमित्याह(४) ततः किमिति। (५)शाखाचलने वृक्षावयविनो नाशानङ्गीकरणादपसिद्धान्तदोष इति शङ्कते अपेति। नायं दोष इत्याह नेति। वेणुदलविभागाद्वेणवयविनो

(१) अवयविभिन्नस्य सर्वावयवोपलम्भसामग्रीकस्य स्थौल्यपरिणामविशेषस्य कतिपयावयवावरणकालेऽभावेन कतिपयावयवसहितावयव्युपलम्भेप्यनुलब्धेरिति उत्तराभिप्रायः।

(२) अवयविनिष्ठकम्पोत्पादकसामग्रीतोऽवयवनियतकम्पोत्पादसामग्र्या भेदेनेत्यर्थः।

(३) अवयविबाधकस्यावृतत्वानावृतत्वविरोधस्यासिद्धत्वेन कम्पाकम्पविरोधोऽपि अवयविबाधकत्वेन वक्ष्यमाणदिशा निरस्त इत्यर्थः। (४) सिद्धान्तीत्यर्थः।

(५) शाखारूपावयवकम्पजनकक्रिययेत्यादिः। नाशानङ्गीकरणादिति। अवयविनि कम्पजनकक्रियाया अभावात्पूर्वोक्तरीत्या द्रव्यनाशप्रसक्तौ अपसिद्धान्तदोष इत्यर्थः।

"सर्वत्रैवं प्रसङ्ग इति चेत्" । तथाप्यवयविनः किमत्याहितम्, नचैवमपि, कर्मणो द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजननियमानभ्युपगमात् (१) । कारणविशेषात्कस्यचिदेव कर्मणस्तथाभूतविशेषोपलब्धेः ।

एतेन "पाणौ चलति तन्मूलभूतः परमाणुरपि चलेत्,

विनाशाभ्युपगमान्नापसिद्धान्तदोष इति । यत्र तर्हि विनाशो नाभ्युपगम्यते तत्रापि विनाशः प्रसज्येत आरम्भकसंयोगविनाशादिति शङ्कते **सर्वत्रैवमिति** । परिहरति **तथापीति** । सर्वत्र विनाशप्रसङ्गेऽपि नावयविनि सद्भावोऽपह्नुतः स्यात्, अतः सिद्धान्तान्तरदूषणं नाम निग्रहस्थानमापद्यत इति भावः(२) । न च सर्वत्र विनाशोऽपि प्रसज्यत इत्याह **नचैवमिति** । विशिष्टस्यैव हि कर्मणो द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशकविभागजनकत्वं न तु सर्वस्यैव कर्मणः कारणत्वम्(३) कस्यचिदेव कर्मणः तथाविधविशेषोपलब्धेरिति ।

एतेन कर्मणो द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिस्पर्धिविभागजनकत्वनियमानभ्युपगमेन परोपन्यस्तमिदं चोद्यं निरस्तमित्याह **एतेन पाणाविति** । पाणिचलने हि तदारम्भकस्य तन्मूलभूतस्यापि परमाणोश्चलनं स्यात्, तस्मिन्नचलति तदारब्धावयविनश्चलनानुपपत्तेः, ततश्चलितात्परमाणो(४)रचलद्भुजपरमाणोर्विभागः स्यात्, ततः पाणिभुजारम्भकयोः परमाण्वो-

---

(१) विकसत्कमलकुड्मलभङ्गप्रसङ्गभीत्यैकस्यैव कर्मणः द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनकत्वस्य तदप्रतिद्वन्द्विविभागजनकत्वस्य चास्वीकारात्कस्यचिदेव कर्मणस्तथात्वमुररीक्रियत इत्यर्थः ।

(२) सर्वत्र सामान्यतः क्रियाया द्रव्यनाशकत्वं नैयायिकैर्न स्वीक्रियत इति अवयविस्वीकारादन्यो यो सिद्धान्तस्तस्य दूषणमित्यर्थान्तरं नाम निग्रहस्थानं स्यादिति भावः ।

(३) द्रव्यनाशककर्मण एव न तु सर्वस्यैव कर्मणः द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशजनकविभागजनकत्वमित्यर्थः ।

(४) पाणिपरमाणोरित्यर्थः ।

लम्भने सति निश्चलस्यापि चलनप्रत्ययोऽपि चलं पश्य निश्चलमपि स्वं मुखवत् जलचन्द्रवेति(१)। तत्र चाह, कथं प्रतीतिरन्यथा।

“एवमपि सर्वत्र चल एवोपलम्भो नेति चेत्”। (२)चलत्ववत्त्वे सर्वत्र तथैवेति न किञ्चिदनुपपन्नं, न चैवं तु कथं तथोपलम्भनाम्।

“(३)तथापि चलाचलाश्रयस्य चलाचलतया प्रतीतौ चलाचलजलचन्द्रवत् द्वैतप्रत्ययोऽपि स्यात् इति चेत्”। (४)स्यादपि यद्याश्रयविच्छेदः स्यात्, न त्वेकस्मिन्नेव

द्रव्ये चेति। कृतमिति। एतत्प्रतीतिमङ्गीकृत्यापि परिहारात् कृतं प्रतीतिकृतेन कलहेनेति(५)।

कथं तथेति। अवयवचलनस्यावयविनि तथोपलम्भहेतुत्वात् इति भावः।

यद्याश्रयविच्छेद इति। चलाचलयोराश्रययोर्यदि विच्छेदः

(१) जलचन्द्रवदिति पाठान्तरम्।

(२) फलद्वाभावे हेतुमाह चलनेति। एतत्पूर्वन्तु एवमपीत्यादि पूर्वपक्षपाठो नादर्शपुस्तके किन्तूचितत्वादत्र निवेशित इत्यवधेयम्। यत्र यत्रावयवचलनन्तत्र सर्वत्रावयविनि चलत्वोपलब्धिराश्रितचलनेनेति न काचित्क्षतिः, आश्रिताचलने तु नैवावयविनि कथञ्चिदपि चलनप्रतीतिरिति भावः।

(३) शङ्कते तथापीति। उक्तरीत्याऽवयवचलनेऽपि अवयविचलनप्रतीतेरारोपितत्वेऽपि यत्र केचिदवयवाश्चला अचलाश्च केचित्तत्र तदाश्रितावयविनश्चलाचलतया प्रतीतौ चलाचलजलप्रतिबिम्बितेन्दुवद् द्वैतप्रतीतिः स्यादिति शङ्काशयः।

(४) समाधत्ते स्यादपीति। तथाच तत्र चलाचलावयवभेदेनैव विभिन्नजलप्रतिबिम्बे एव द्विविधचन्द्रप्रतीतिर्नैकस्मिन् जल इति समाधानार्थः।

(५) चलत्यवयवेऽवयविचलनप्रतीतिर्नैव स्वीक्रियते तथापि ‘तुष्यतु दुर्जन’इति न्यायेन दर्पणमुखादिदृष्टान्तेनोक्तप्रतीतिरपि भवितुमर्हतीति कृतन्तद्विषयेण विवादेनेति भावः। अत्र मूले मतान्तरेण

जलेऽविच्छिन्नावयवभेदेन द्विचन्द्रभ्रमो नाम, किन्तु स एवैकश्चले चल उपलभ्यतेऽचले त्वचल इति । "वीचिषु सोऽपि सहस्रनिभ इति चेत्" । एवमेतत्, तासां विच्छेदेनाकलनात् (१) । "अस्तु तर्हि चलाचलयो(२)र्युतसि-

---

स्यात् तदा तदाश्रितस्यापि द्वैतप्रत्ययो भवेत् इति । अविच्छिन्नावयवभेदेनेति । चलाचलावयवभेदेनेत्यपि द्रष्टव्यम् । स एवैक इति । यथा द्वैतप्रत्ययं विना स एवावयवी चलेऽवयवे चल उपलभ्यते अचले त्वचलस्तथा स एवैकश्चन्द्रश्चले चलोऽचले त्ववयवेऽचल उपलभ्यत इति । वीचिषु सोऽपीति(३)। अविच्छिन्नावयवभेदजलाश्रयोऽपि चन्द्रस्तद्वर्तिषु वीचिषु सहस्रायत इत्यर्थः । शङ्कते अस्तु तर्हीति । अयमर्थः— अवयवावयविनोः समवायाभ्युपगमादयुतसिद्धिरिष्टा, युतसिद्ध्यभावश्चायुतसिद्धिः, युतसिद्धिश्च द्वयोरपि सम्बन्धिनोः सम्बन्धिद्वयातिरिक्ताश्रयाश्रयित्वम्, द्वयोरन्यतरस्य वा पृथग्गतिमत्त्वं च, द्विविधयुतसिद्ध्यभावश्चायुतसिद्धिः, (४)एकैकाभावेऽप्ययुतसिद्धित्वाभावात् । अपृथग्गतिमत्त्वेऽपि त्वगिन्द्रियशरीरयोरयुतसिद्ध्यभावादपृथगाश्रयत्वविगमेन, तथा शरीरपरमाण्वोरपृथगाश्रयाश्रितत्वेऽपि पृथग्गतिमत्त्वेनायुतसिद्ध्यभावात् । कथं शरीरपरमाण्वोरपृथगाश्रयाश्रयित्वम् ? श्रूयताम्—शरीरस्य स्वावयवाश्रयस्या-

---

'प्रतीतिरूपकल्पनया—चलत्यवयवेति' पाठान्तरम्, तस्य च प्रतीतिस्वरूपाविकल्पजालेन कृतमित्यर्थो बोध्यः ।

(१) तथाच वीचीनां भिन्नत्वात्तेकत्रानेकचन्द्रप्रतीतिरूपदोषापत्तिरिति समाधानार्थः ।

(२) अवयवावयविनोरित्यर्थः । युतसिद्ध्यापत्तिप्रकारस्तु नारायण्यां द्रष्टव्यः ।

(३) तथाचैकत्र वीचिषु कथं सहस्रशो चन्द्रप्रतीतिरिति पूर्वपक्षार्थः ।

(४) द्विविधयुतसिद्ध्यभावस्यायुतसिद्धित्वे हेतुं सनिदर्शनमाह एकैकेति ।

द्धिप्रसङ्ग इति चेत्" । न (१)स्वयं प्रतिबन्धा न च प्रसङ्गे व्याप्तावपि पराभ्युपगमः शरणम्, पराभ्युपगमोऽपि ।

"वस्त्रोदकादौ दृश्यते तावदयमिति चेत्" । न, न्तुवस्त्रादौ विपर्ययस्यापि दर्शनात् । "इदं मिथ्येति चेत् तत्कथं सत्यम् । "(२)अबाधादिति चेत्" । (३)इह बाधकान्तरं वाच्यम् । "चलाचलत्वमेवेति चेत्" ।

न्याश्रयत्वेऽपि परमाण्वोर्निराश्रयत्वेनाश्रयान्तराश्रयत्वाभावेनोभयोरन्योन्याश्रयत्वाभावात्पृथग्गतिमत्त्वं तु तयोः प्रसिद्धमेवेति, अतोऽवयवावयविनोः पृथग्गतिमत्त्वेऽयुतसिद्धिप्रसङ्ग इति । **स्वयमिति** । नहि भवन्मतेऽयुतसिद्धयोरपृथग्गतिमत्त्वम् पृथग्गतिमतोश्च युतसिद्धत्वं सिद्धम्, मते बाह्यार्थाभावेन साधर्म्यवैधर्म्यदृष्टान्ताभावेन व्याप्तेर्ग्रहीतुमशक्यत्वादिति । ननु भवतस्तावत्सिद्धैव व्याप्तिरत आह **नचेति** । प्रसङ्गसाधनेऽपि हेतावेव पराभ्युपगमः शरणम् न तु व्याप्तावपीति(४) ।

वस्त्रोदकाविति । उदकसिक्ते वस्त्रे उदकस्य पृथग्गतिमत्त्वे तयोर्युतसिद्धिर्दृश्यत इत्यर्थः । **तन्तुवस्त्रेति** । तन्तुवस्त्रयोः पृथग्गतिमत्त्वेऽपि युतसिद्धिविपर्ययस्यायुतसिद्धेरपि दर्शनादिति । **इदं मिथ्येति** । अयुतसिद्धत्वं मिथ्येत्यर्थः । **तत्कथमिति** । युतसिद्धत्वं कथं सत्यमिति । **बाधकान्तरमिति** । चलाचलादन्यत् बाधकं वाच्यमिति । नान्यद्बाधकमिति किन्तु तदेव किमिति बाधकं न स्यादिति शङ्कते **चलाचलत्वमेवेति** । सिद्धान्ती तु चलाचलत्वस्य युतसिद्धा-

(१) समाधत्ते स्वयमिति । बाह्यार्थाभावेन व्याप्तिसाधनं न स्यादित्यर्थः । प्रसङ्गे=युतसिद्धिप्रसङ्गसाधने ।

(२) शङ्कते अबाधादिति । बाधकाभावाद्युतसिद्धिः सत्येति शङ्कार्थः । (३) अवयविनि ।

(४) नैयायिकमतेन बौद्धीयप्रसङ्गसाधने हेतुमात्रं गृहीतं स्यात्तु व्याप्त्यङ्गमुदाहरणमपि बाह्यार्थाभावादिति भावः ।

युतसिद्धावेव किमिति नेदं बाधकमिति विपर्यय-
यापि वक्तुं शक्यत्वादिति ।

"(१)रक्तारक्तविरोध इति चेत्" । न, भ्रान्तत्वात् । "तन्मूलरागिद्रव्यसंयोगासंयोगविरोधोऽस्त्विति चेत्" । न, (२)परमाणुवादिनम्प्रति प्रागेव परिहृतत्वात् । "(३)इतरम्प्रति का वार्तेति चेत्"। सैव तावत्, तथैवाविरोधात्, प्रकारभेदेनापि(४) विरोधाभ्युपगमे व्याप्ते-

---

युतासिद्धौ च समानेऽपि दर्शने अयुतसिद्धिं प्रति बाधकत्वं चेत् (अ) युतसिद्धिं प्रत्यपि स्यादित्याह न (५)युतसिद्धावेवेति ।

भ्रान्तत्वादिति । नावयविनः स्वतो रागोऽस्ति किन्तु रक्तद्रव्यसंयोगेन तदीयो रागोऽवयविनि आरोप्य भ्रान्त्या गृह्यत इति(६) ।

भ्रान्तिमूलरक्तद्रव्यसंयोगासंयोगाविरोध एव (७)बाधकोऽस्त्विति शङ्कते तन्मूलेति । परमाणुवादिनमिति । परमाणुसद्भाववादिनं सौत्रान्तिकम्प्रति, एकस्यैव परमाणोरेकदिगवस्थितेन परमाणुना संयोगाऽसंयोगश्च प्रकारभेदेन यथा तथाऽवयविन्यपीति विरोधस्य परिहृतत्वादिति । तथैवेति । प्रकारभेदेनैवाविरोधादित्यर्थः । व्याप्तेरसिद्धे-

---

(१) एवं चलाचलविरोधस्यावयविबाधकत्वं सरम्भेण निराकृत्य चतुर्थस्य रक्तारक्तत्वविरोधस्य तद्बाधकत्वनिराकरणायाक्षिपति रक्तेति।

(२) अत्र 'परमार्थवादिनं प्रती'ति पाठान्तरम्।बाह्यार्थसद्भाववादिनं प्रतीति तदर्थः ।

(३) शङ्कते इतरमिति । अवयविवादिनं बाह्यार्थासद्भाववादिनं प्रति वा, तन्मते कथमेकत्र संयोगासंयोगौ भवत इति शङ्काशयः ।

(४) देशभेदेनापि ।

(५) चलाचलत्वमवयवावयविनोर्युतसिद्धावेव प्रतिबन्धकं कुतो नेति सिद्धान्त्याशय. । अत्र 'स्वतः सिद्धावपि' इति पाठान्तरम् ।

(६) तथाचैकत्रावयविनि रक्तारक्तत्वविरोधो नैव सम्भवति तत्र रक्तत्वप्रतीतेरारोपितत्वादिति भावः ।

(७) अवयविनीत्यादिः ।

रसिद्धेः, संयोगतदभावयोरेवासिद्धेः, सिद्धौ प्रकारभेदाविरुद्धस्वाभावसादेश्यापरित्यागात्(१)। चैवं पदार्थान्तरवैधर्म्येण संयोग एव निराकर्त तद्वैधर्म्येण तेषामेव निराकरणप्रसङ्गात्। न चैवं स्यादयम्, नियमवतो हि सत्यवैधर्म्येणेतरन्निराकि

रिति। संयोगासंयोगविरोधस्य (२)भेदेन व्याप्तेरसिद्धेरिति। का स्याह **संयोगेति**। अयमर्थः—संयोगतदभावौ प्रमाणसिद्धौ न व यदि न सिद्धौ कथं तयोर्भेदेन व्याप्तिः, अथ सिद्धौ तर्हि तद्ग्राहकप्र णेनैव तयोः प्रकारभेदेनाविरुद्धं सादेश्य(४)मङ्गीकर्तव्यमिति कथं दे देन व्याप्तिरिति। न च रूपतदभावयोः प्रकारभेदेनापि सादेश्यादर्शन तद्वैधर्म्येण संयोग एव निराकर्तव्य इति वक्तव्यमित्याह **न चेति तद्वैधर्म्येणेति**। प्रमाणसिद्ध्यविशेषेऽपि यद्येकवैधर्म्येणेतरनिरा विपरीतं किं न स्यादिति। अस्तु तेषामपि निराकरणमिति चेत्त्राह **चैवमिति**। तेषामप्यसत्त्वे तद्वैधर्म्येण संयोगस्यासत्त्वं,(५)तद्वैधर्म्ये सत्त्वस्यैव सिद्धत्वादिति। किञ्च संयोगनिषेधे निषेध्यस्य तस्य क्वा त्प्रमाणप्रतीतिरभ्युपगन्तव्या, अतोऽपि न तस्य सर्वथा निराकरणं यु

(१) संयोगतदभावयोः प्रमाणेन सिद्धौ मूलाग्रावच्छेदभेदेनावि रुद्धं यत्स्वरूपं संयोगस्य तदभावस्य चैकवृक्षवृत्तित्वरूपं समानदेश त्वपरित्यागासम्भवात्कथं प्रकारभेदेन संयोगासंयोगविरोधस्य व्याप्ति सिद्धिरित्यर्थः।

(२) ग्रन्थे न चैवमिति। सर्वत्र एकस्मिन्पदार्थद्वयेऽपि रूपतद भावयोर्देशभेदेनापि समानदेशत्वाभावात्संयोगतदभावयोस्तु देशभेद सादेश्यदर्शनरूपविरुद्धधर्मदर्शनात्संयोग एव नास्तीति ग्रन्थार्थः। समाधत्ते तद्वैधर्म्येणेति। संयोगतदभावयोरुक्तसादेश्यदर्शनविरुद्धध र्मवत्त्वात्तेऽपि न सन्तीति वक्तुं शक्यत इत्युत्तरार्थः।

(३) देशभेदेन। (४) विरोधरहितं समानदेशत्वम्।

(५) न स्यादिति शेषः, कुत इत्यत आह तद्वैधर्म्येणेति। अत्र द्वैविध्ये सर्वेषां संयोगस्य तद्वत्त्वस्य युक्तत्वादिति भावः।

रसत्यवैधर्म्येण सत्यत्वस्यैव निर्वाहात्, निषेध्यप्रती-
तेनान्तरीयकत्वाच्च निषेधसिद्धेः । "(१)शशविषाणादौ
ल्पितेनापि निषेध्येन निषेधासिद्धिरिति चेत्" । न,
नेराकृतत्वात्, संयोगस्य वाङ्मात्रेण काल्पनिकत्वसि-
द्धावतिप्रसङ्गाच्च, शशशृङ्गन्यायस्य च योग्यानुपल-
भाभावेनासिद्धेः ।

इत एव बाधकात् तत्सिद्धावितरेतराश्रयत्वम् ।
(२)शब्दप्रत्यभिज्ञानवत् संयोगप्रतीतेरन्यथोपपत्तिमा-

त्याह निषेध्येति । निराकृतत्वादिति । प्रथमकल्पे व्यतिरेक-
ङ्गे निराकृतत्वादिति । किञ्च शशशृङ्गवत्संयोगस्य काल्पनिकत्वमपि
प्रमाणकमित्याह संयोगस्येति ।

इत एव बाधकादिति । पदार्थान्तरवैधर्म्यरूपाद्बाधकात्काल्प-
निकत्वसिद्धौ इतरेतराश्रयत्वं-बाधकप्रवृत्तौ काल्पनिकत्वसिद्धिस्तत्सिद्धौ
च बाधकप्रवृत्तेरिति । अन्यथोपपत्तिमात्रेणेति । न काल्पनि-
कत्वनिश्चयाधीना बाधकप्रवृत्तिर्येनेतरेतराश्रयता स्यात्, किन्तु संयोग-
प्रतीतेर्भ्रान्तत्वेनाप्युपपत्तिसम्भवमात्रेण बाधकप्रवृत्तिः ततः काल्पनि-

---

(१) आक्षिपति शशेति ।

(२) यथा न्यायमते शब्दस्यानित्यत्वात्सोऽयं गकार इति प्रत्यभि-
ज्ञाया गत्वादिसामान्यविषयत्वाद्भ्रान्तत्वन्तथा संयोगप्रतीतेरपि भ्रान्त-
त्वेनैवोपपत्तिसम्भवात् बाधकप्रवृत्तिर्नतु तत्काल्पनिकत्वसिद्धेति ना-
न्योन्याश्रयदोष इत्याशयेन शङ्कते शब्देति । तत्रेष्टापत्त्या समाधत्ते
नेति । सोऽयं गकार इति व्यक्तिविषयैक्यप्रतीतेर्भ्रान्तत्वे तत्सामान्यैक्य-
मुपाधिः स्फुरति न तथा संयोगप्रतीतेस्तथात्वे, येन प्रत्यभिज्ञाया अन्य-
थोपपत्त्या तद्विपरीतशब्दानित्यत्वानुमानप्रवृत्तिवत्संयोगप्रतीतेरपि भ्रा-
न्तत्वेनान्यथोपपत्त्या तद्विपरीतकाल्पनिकत्वानुमानं स्यात्, विनोपा-
धिं भ्रान्तत्वेनान्यथोपपत्त्या तद्विपरीतानुमानप्रवृत्तौ तु उष्णोऽग्निरिति
प्रत्यक्षप्रत्ययस्यापि भ्रमत्वेनोपपत्तिं स्वीकृत्य तद्विपरीतेऽग्नावनुष्ण-
त्वानुमानेऽपि प्रवृत्तिः स्यादिति समाधानाभिप्रायः ।

त्रेण बाधकप्रवृत्तिरिति चेत्" न, (अनुभवस्य) तद्रू रूपमुपाधिमुखपिण्डमदत्वा भ्रान्तत्वेनान्यथोप तद्विपरीतानुमानप्रवर्तने अग्नावनुष्णत्वानुमाने प्रवृत्ति प्रसङ्गात्। (१)न च प्रत्यभिज्ञानस्य सामान्यवत् संयोगप्रत्ययस्य तदनुरूपमुपाध्यन्तरमस्ति। (२)एवंभूतमर्यादातिक्रमे तु त्वदभिमतप्रतिबन्धप्रत्ययस्यापि भ्रान्तत्वेनान्यथासिद्धिप्रसङ्गः कथं वार्यः, तदवारणे शिथिलमू

कत्वनिश्चय इत्यन्यतः परिच्छेदाभेतरेतराश्रयतेत्यर्थः । न तदनुरूमिति । अनुभवानुरूपमुपाधिं मुखपिण्डं मुखे दीयमानं पिण्डं दत्वेव हि बाधकप्रवृत्तिः, यथा क्षुधितस्य पततो व्याघ्रादेः, (३)यथा वा शब्दप्रत्यभिज्ञायामेव तत्तद्गोशब्दत्वादिसामान्यरूपमुपाधिमादाय तदेकत्वमानेऽव्यक्तावपि प्रत्यभिज्ञाया भ्रान्तत्वेनाप्युपपत्तेस्तद्विपरीताऽनित्यत्वानुमानप्रवृत्तिः, इतरथाऽतिप्रसङ्गः(४) स्यादिति । प्रसङ्ग इति । एवं प्रसङ्गः पराभिमतः—संयोगो यदि परमार्थः स्याद्रूपरसादिवत् स्वाभाव्यादेश्यं न स्यात् , न च न सादेश्यं अतस्तद्वैधर्म्यान्न परमार्थ इति विपर्ययः

---

(१) नन्वत्रापि कश्चिदुपाधिः संयोगप्रतीतेर्भ्रान्तत्वप्रयोजकः कल्प्यतामत आह नचेति ।

(२) उपाधिं विनापि संयोगप्रतीतेर्भ्रान्तत्वाङ्गीकारे तु संयोगस्य कालानिकत्वमपि न सिध्येदित्याह सिद्धान्ती एवमिति । उपाधिं विना प्रतीतेर्भ्रान्तत्वमिति मर्यादात्यागे तु बौद्धाभिमतस्य यो यः स्वाभाव्यादेश्यावान् स स परमार्थ इति व्याप्तिज्ञानस्यापि भ्रान्तत्वेनान्यथासिद्धिप्रसङ्गः कथं वारणीयस्तदवारणे च शिथिलमूलतया यदि परमार्थः संयोगः स्यात् स्यादित्यस्य स्वाभाव्यादेशो न स्यादिति तर्कस्य प्रवृत्तिर्नेति भावः ।

(३) यथा क्षुधितव्याघ्र पत्र भूमौ स्वयं पततो व्याघ्रस्य मुखे मांसपिण्डमदत्वा सहसा पलायनेन न प्रवृत्तिं लभते कथञ्चिदुपद्रवाद्यतोऽ... [illegible]। (४) अग्नावनुष्णत्वानुमानापत्तिः ।

लस्तर्कः कथं प्रवर्तेत । यथालोकं व्यवस्थानञ्चाध्यक्षान्तरवत् संयोगस्यापि शब्दपाकजाद्यर्थक्रियास्थितेस्तदध्यक्षस्यापि प्रामाण्यसिद्धेर्न भ्रान्तत्वशङ्कावकाश इति ।

"अस्तु तर्हि तद्देशत्वातद्देशत्वरूपो विरोधः" । न, विरोधलक्षणाभावात्, न हि (१)तद्देशसंसर्गविधौ नियमेन देशान्तरसंसर्गनिषेधः, तद्देशत्वतददेशत्वयोस्तु स्यात् तत्संसर्गस्तु केनेष्यते (२) । "अध्यक्षमेवैकसंसर्गपरिच्छेदकं तदभावव्यवच्छेदमुखेन(३) तदन्यव्यव-

पर्यवसायीति । (४)यथालोकमिति । यथाऽध्यक्षान्तराणामर्थक्रियास्थितेः प्रामाण्यं लोके व्यवस्थितं तथा संयोगप्रत्यक्षस्यापि भेरीदण्डसंयोगजशब्दरूपार्थक्रियास्थितेरग्निसंयोगजपाकजगुणरूपार्थक्रियास्थितेश्च प्रामाण्यं लोकसिद्धमिति न भ्रान्तत्वशङ्कावकाश इति ।

(५)विरोधान्तरमाशङ्कते अस्तु तर्हीति । एकस्यैवावयविनोऽनेकावयवदेशस्य तद्देशत्वातद्देशत्वविरोध इति । तद्देशसम्बन्धविधाविति । यद्विधौ यस्य निषेधस्तयोर्हि विरोध इत्यभिप्रायः । शङ्कते अध्यक्षमेवेति । अयमर्थः-एतत्संसृष्ट एवायमित्येकस्यैकसंसर्गपरिच्छेदकं

(१) अत्र नारायणमतेन "तद्देशसम्बन्धविधौ" इति पाठो द्रष्टव्यः।

(२) समाधत्ते नेति । एकस्यावयविन एकावयवसंसर्गेऽपि अन्यावयवसंसर्ग इष्यत एव एकावयवसंसर्गविधेरपरावयवसंसर्गनिषेधनान्तरीयत्वाभावात्, तदवयववर्त्तिनोऽवयविनस्तदवयववृत्तित्वाभावस्तु नेष्यते तद्देशविधेस्तद्देशत्वनिषेधनान्तरीयकत्वात् इति समाधानार्थः । स्यादिति । विरोध इति शेषः । तत्संसर्गस्तु—तद्देशत्वातद्देशत्वसंसर्गस्तु, केनेष्यते–नैवेष्यते इत्यर्थः ।

(३) एकसंसर्गाभावव्यावृत्तिद्वारा, तदन्यव्यवच्छेदमतद्देशसंसर्गव्यावृत्तिरूपं विरोधमुद्गिरतीत्यर्थः ।

(४) संयोगप्रतीतेर्भ्रान्तत्वाभावे युक्तिमाह यथालोकमित्यादिना ।

(५) अवयविबाधकं पञ्चमं तद्देशत्वातद्देशत्वविरोधमित्यर्थः ।

एतेन वृत्तिविकल्पो निरस्तः। परमाणुवृत्तावयविवृत्तेस्तुल्ययोगक्षमत्वात् ।

"अस्तु तर्हि चित्रे नीलानीलविरोधः, नहि तदेकं रूपं चित्रत्वविरोधात्, (१)नानेकं एकावयविसमवायविरोधात्, (२)नचानेकं व्यापकं, तथानुपलम्भविरोधात्, (३)न चाव्यापकं, स्वाभाववैदेश्यजातिधत्वविरोधात्,

---

निरस्त इत्याह एतेनेति । परमाणुर्यथाऽनेकेषु (४)वर्तते तथाऽवयवी अवयवेषु । एतदुक्तं भवति—न कार्त्स्न्येन न भागशः भेदरहितत्वात्, तदुक्तं 'न हि भेदविनिर्मुक्ते कार्त्स्न्यभागविकल्पनमि'ति, किन्तु व्यासज्य वर्तत इति ।

एवन्तावदवयविमात्रविषया विरुद्धधर्माध्यासा(५) निराकृता, इदानीं चित्रावयविविशेषविरुद्धधर्माध्यासमाशङ्कते **अस्तु तर्हीति** । चित्रे चित्रावयविनीत्यर्थः । विरोधमेव दर्शयति **नहीति** । **चित्रत्वविरोधादिति** । चित्रत्वं नाम नानात्वं (६)मन्यते । **तथानुपलम्भेति** । न हि नीलादयोऽवयविव्यापकतयोपलभ्यन्त इति । **स्वाभाववैदेश्येति** । विदेश एव वैदेश्यं स्वाभावेन सह विभिन्नो देशो यस्य

---

(१) एकस्मिन्नवयविनि चित्ररूपसमवायविरोधाच्च चित्ररूपमनेकं न सम्भवतीत्याह नानेकमिति ।

(२) नन्वनेकत्वेऽपि व्यापकत्वादेकावयविसमवायः स्यादत आह न चानेकं व्यापकमिति ।

(३) अव्यापकमप्यनेकं चित्ररूपं न सम्भवतीत्याह न चाव्यापकमिति । व्याप्यवृत्तिविजातीयनीलरूपादिवैलक्षण्यप्रसङ्गाच्च नाव्यापकं चित्ररूपमित्यर्थः ।

(४) संयोगेन यथैकः परमाणु परमाण्वन्तरवृत्तिस्तथाऽवयव्यपि अवयवेषु समवायेनेत्यर्थः ।

(५) ग्रहणाग्रहणरूपोक्तपक्षविरुद्धधर्माध्यासा इत्यर्थः ।

(६) पूर्वपक्षीति शेषः ।

(१)अन्यथा विरोधाविरोधव्यवस्थाविरोधात्, न चाय एवावयवी, चाक्षुषत्वविरोधात् इति चेत्"। (२)न, चित्रत्वं हि नानात्वं वा मिथो विरुद्धनानाजातिसमवायं वा अभिप्रेत्यैकत्वाभ्युपगमे विरोध उद्भाव्यते तदेवमेतत्, न तथाऽभ्युपगमः। न खल्वनेकत्वं चित्रत्वम्, शुक्लेष्वप्यनेकेषु चित्रप्रत्ययप्रसङ्गात्। (३)नाप्येकस्मिन् विरुद्धानेकजातिसमवायः, विरोधेनैव निराकृतत्वात्। अपि तु नीलत्वादिवच्चित्रत्वमपि जातिविशेष एव, स चावयववृत्तिविजातीयरूपसमाहाराभिव्यङ्ग्यत्वात्तैकरूपावयवसहितस्यावयविन उपलम्भेऽप्युपलभ्यते, अत

तत्स्वाभाववैदेश्यं नीलादि तज्जातीयत्वविरोधादिति। अन्यथेति। स्वाभाववैदेश्यजातीयत्वे सत्यपि स्वाभावसादेश्यं चेच्चित्रगतानां नीलादीनां तर्ह्यनयोर्विरोधोऽनयोरविरोध इत्येवं विरोधाविरोधव्यवस्थानुपपत्तिप्रसङ्गात्, न हि जातिमन्तरेण विरोधाविरोधव्यवस्थापनं (न) सम्भवतीति। अभिप्रेत्येति। अभ्युपगमापेक्षया समानकर्तृकत्वव्यपदेशः। एतदुक्तं भवति—नानात्वं वा विरुद्धनानाजातिसमवायं वा चित्रत्वमभिमन्तो वयमेकत्वमभ्युपगच्छाम इति कृत्वा यदि विरोध उद्भाव्यत इति। (४)अत एवेति। अवयवगतरूपसमाहाराभिव्यङ्ग्यत्वात् अनुक्त-

---

(१) व्याप्यवृत्तिजातीयस्य चित्ररूपस्याव्याप्यवृत्तित्वस्वीकारे।

(२) समाधत्ते नेति। तदेवमेतत्—तदोक्तविरोधः सङ्गच्छेतेति भावः। न तथा—नानात्वं मिथोविरुद्धनानाजातियसमवायं वा चित्रत्वेनाभ्युपगम्यते किन्त्वेकस्मिन्नवयविन्येकं चित्ररूपमङ्गीक्रियते इति भावः।

(३) नापि एकत्रावयविनि विरुद्धानेकनीलत्वादिजातिसमवायश्चित्रत्वन्तेषां विरोधेनैव निराकृतत्वात्किन्तु नीलत्वादिवच्चित्रत्वमप्यन्या रूपव्याप्या जातिरित्यभिप्रायेणाह सिद्धान्ती नापीति।

(४) तदेवमेतदेवं चित्ररूपावयव्यङ्गीकारे आपत्तिः स्यादिति शेषः।

(५) तच्च चित्रमेकरूपावयवानिर्मितेऽवयविनि कुतो नोपलभ्यते,

एव त्र्यणुके चित्रेऽपि चित्रप्रत्ययो न कदापि ।

"तथाप्यचित्रे पार्श्वे चित्रप्रत्ययो माभूत् धवलप्रत्ययस्तु कुत इति चेत्" । (१)अवयवरूपसञ्चारेणावयविनोऽपि तथा प्रत्ययात् । अत एव यत्रावयवरूपं न प्रत्यक्षन्तत्र त्रसरेणावेतदपि नास्ति, दृश्यमेव बाह्यालोकरूपमारोप्य पिञ्जरस्त्रसरेणुरालोक्यते, स्यादेतत्(२) यदि चित्रत्वं नाम जातिविशेषः । "(३)कथन्तर्हि विरुद्धजातीयरूपसामहारमात्रे चित्रत्वप्रत्ययः इति चेत्" । न वै नीलधवलारुणेषु पटेषु कचिदपि कार्ये वार्यश्चित्रप्रत्ययः कस्यापि, वैधर्म्यनिमित्तस्तु न वार्यते, चित्रशब्दस्याक्षादिपदवदनेकार्थत्वात् । "नीलपीतादिषु मिथःसंश्लिष्टेष्वनारब्धद्रव्येष्वपि कर्बुरप्रत्ययो (४)भवतीति चेत्" ।

वयवद्व्यणुकगतरूपसमाहारस्यातीन्द्रियत्वेनानुपलम्भाच्चेति ।

धवलप्रत्ययस्त्विति । न हि चित्रावयविनि चित्रगुणाक्रान्ते धवलिमाऽस्तीति भावः । कथन्तर्हि तत्र पिञ्जरत्वोपलब्धिस्तत्राह दृश्यमेवेति । कर्बुरार्थ इति । विजातीयैः कारणैर्मिलितैरेकमारब्धं कर्बुरत्वञ्च नियामकमन्यथावतरणिकामुखेन निदर्शने नियामकं प्रदर्शयति अत एवेति ।

(१) त्रसरेणौ चित्रप्रतीत्यभावेऽपि अचित्रावयवैकदेशवति चित्रावयवे धवलप्रत्ययः कथं स्यादित्याशंक्यावयवैकदेशरूपारोपेण तथा प्रतीतिर्न वास्तवीत्यभिप्रायेणोत्तरमाहावयवरूपेति । अत एव—त्रसरेणुविकारादेव । एतदपि—रूपप्रत्यक्षमपि ।

(२) योग्येऽवयविनि चित्रस्य योग्यताऽयोग्येऽयोग्यताया निर्देशात् ।

(३) शङ्कते कथमिति । समाधत्ते नेति । नीलपटादावेकत्र एव चित्रव्यवहारः सर्वेषामिति भावः । तर्हि अचित्रेऽपि पटादौ वैलक्षण्यनिमित्तको चित्रव्यवहारो न स्यादत आह वैधर्म्येति । विचित्रावयववतीव विधर्मेऽप्यपि चित्रप्रत्यय इव अक्षादिशब्दवच्चित्रशब्दस्यापि नानार्थत्वादिति भावः । (४)अत्र नारायणमतेन 'कर्बुरार्थ' इति पाठो दृश्यते ।

द्रव्यान्तरोत्पादाभिमानात् स्थौल्यातिशयप्रत्ययव
पत्तेरिति ।

"अस्तु तर्हि परमाणुनिवृत्तेः सर्वविलोपः, (१)त
हि बहुभिः परमाणुभिः संसृज्यमानः परमाणुः प्र
किमेकदेशेन संयुज्यते कार्त्स्न्येन वा ? प्रकारान्तरा
वात् । न प्रथमः, तस्यैकदेशाभावात्, भावे वा पर
णुत्वव्याघातात् । न द्वितीयः, परमाण्वन्तरेणासं
प्रसङ्गात्, न ह्यस्ति सम्भवः एकत्रैव परिसमाप्तवृ
रन्यत्रापि वर्तत इति" । न, बुद्ध्या समानयोगक्षे
त्वात्(२) । तथाहि बुद्धिरपि सन्तमसन्तं वा अ

रशब्देनोच्यत(३) इति । स्थौल्यातिशयप्रत्ययवदिति । य
नारब्धद्रव्येष्ववयवेषु बहुषु संहतेषु स्थौल्यातिशयप्रत्ययो द्रव्यान्त
म्भभ्रान्त्या भवति, इतरथा तस्यैकस्य परिमाणस्यानेकावयवाश्रयत्वानु
चेत्तथा कर्बुरप्रत्ययोऽपीति ।

एवन्तावदाहत्या(४)वयव्यपलापो निराकृतः, इदानीं परमाण्वप
पद्वारेणावयव्यपलापमाशङ्कते अस्तु तर्हीति । बुद्धिरपीति । ब

(१) परमाण्वपलापमेव व्युत्पादयति तथाहीति । त्रसरेणू
दकः परमाणुरनेकैः परमाणुभिः संयुज्य द्व्यणुकावयविद्वारा त्रस
मुत्पादयति, स चैकदेशेन संयुज्यते कार्त्स्न्येन वा, निरवयत्वादेक
न संयोगासम्भवः, परमाण्वन्तरसंसर्गाभावप्रसङ्गाच्च न कार्त्स्न्येन
तथाच परमाणोरसम्भवात्कथं द्व्यणुकाद्यवयविसिद्धिरिति सर्ववि
एवेति पूर्वपक्षार्थः ।

(२) 'त्वात्—नह्यस्तिसम्भव' इत्यादिको मुद्रितादर्शपुस्तक
पाठस्तु बुद्धिसमानयोगक्षेमत्वेऽपरिपूर्णत्वादस्पष्टत्वाच्चायुक्त इति
प्रतिभाति ।

(३) अयं दृष्टान्तः, यथा विलक्षणैरवयवैरारब्धं द्रव्यं चित्रमित्यु
च्यते तथा तादृशैर्मिथः संयुक्तैरनारब्धमपि संयुक्तद्रव्यसमूहमात्रं
चित्रशब्देनाभिधीयत इति कथं स्यादित्याक्षेप्तुराशयः (४) साक्षात्

विषयमालम्बमाना आकाङ्क्षां बिभर्ति कात्स्न्र्येन वा एकदेशेन वा ? न प्रथमः, पीतादिविषयाकारविलोपप्रसङ्गात्, न ह्यस्ति संभवो नील एव विषये आकारे वा परिसमाप्ता(१) पीतादिसम्पृक्ता चेति । (२)न द्वितीयः, तदभावात् । "(३)एवमनाकारत्वमविषयत्वं च बुद्धेरिष्यत एवेति चेत्" । (४)तत्किं यत्प्रतिभासते तदसत्, आहो न प्रतिभासत एव किञ्चित् । नाद्यः, असत्यपि नीलपीतादौ ज्ञानवृत्तिविकल्पस्य तदवस्थत्वात्, नहि कृत्स्नमेव विज्ञानं नीलोल्लेखि पीताद्यनुल्लेखित्वप्रसङ्गात्, नापि तदेकदेशः, तदभावादित्युक्तत्वात् । न द्वितीयः वाच्येऽपि वृत्तिविकल्पस्यानुपपत्तेरिति ।

"(५)स्यादेतत् निःशेषसमुदायी कृत्स्नशब्दस्यार्थः,

मर्थः—बाह्यार्थापलापवादिनो द्वेधा दर्शनम्—अलीकं भासते इत्येकम्, ज्ञानाकारो भासते इत्यपरम् । तत्रालीकपक्षनिर्देशः असन्तमिति, निर्देशनार्थम् । सन्तमिति (आकारमिति) ज्ञानाकारपक्षनिर्देशः । विषयाकारेति द्वन्द्वसमासः । ततश्चायमर्थः–पीतादिविषयविलोपप्रसङ्गात् , पीताकारविलोपप्रसङ्गाच्चेति ।

वाच्येपीति । नहि कस्मिंश्चिदप्यप्रतिभासमाने कथं वर्तत इति वृत्तिविकल्पः कर्तुं शक्यत इति ।

---

(१) बुद्धिरिति शेषः ।

(२) सन्तमसन्तं वा विषयमालम्बमाना बुद्धिरेकदेशेनाकांक्षावतीति पक्षस्त्वेकदेशाभावादेव न सम्भवतीत्यर्थः । (३)शङ्कते एवमिति ।

(४) विकल्पपूर्वकं समाधत्ते तत्किमिति । असत्यपीति । प्रातिभासविषयासन्नीलाद्यालम्बमाना बुद्धिः कात्स्न्र्येनैकदेशेन वाऽऽकांक्षां बिभर्ति इत्यादि वृत्तिविकल्पदोषस्य तदवस्थत्वादिति समाधानार्थः । विकल्पानुपपत्तिमेव व्युत्पादयन्नाह नहीति ।

(५) आक्षिपति स्यादेतदिति । कश्चिदेव–पदार्थावयवः ।

समुदाये कश्चिदेव समुदाय्येकदेशपदार्थः, न च बुद्धिः समुदायस्वभावा, तस्या एकरूपत्वात्, तत्कुतः कार्त्स्न्यैकदेशविकल्पोत्थानम्। (१)कथन्तर्हि तद्विषयिणी तदाकारवती वा प्रकारान्तराभावादिति यदि, तदा स्वरूपेणेति ब्रूमः इति चेत्"। (२)स्फुटन्निरटङ्कि तार्किकवैदिकाविटङ्केन केवलमस्मभ्यमभ्यसूयता दूरङ्गत्वेति।

एतेन तदतद्देशत्वं निरस्तम्। तथाहि बुद्धेर्नीलाद्याकारता परिच्छिन्ददध्यक्षं तदभावव्यवच्छेदमुखेन तदविनाभूतां पीताद्याकारतामपि व्यवच्छिन्द्यात्, तथा च कथमेका बुद्धिर्नीलपीताद्याकारा स्यादिति तुल्योऽनुयोगः(३)

प्रकारान्तराभावादिति। तृतीयप्रकाराभावादित्यर्थः। अस्त्येव तृतीयः प्रकार इति शङ्कते स्वरूपेणेति। स्वरूपेण वर्तते इत्यर्थः। निरटङ्कीति। निरणायीत्यर्थः। केवलमिति। अयमेवाऽस्माकमपि अवयविनः परमाणोर्वा वृत्तिप्रकारः केवलमस्मभ्यमभ्यसूयता त्वया प्रथमत एवैनं वृत्तिप्रकारमपरिभाव्यं बुद्धौ वृत्तिप्रकारं पृष्टेन तदु-

---

(१) मध्ये सिद्धान्ती पृच्छति कथमिति। कात्स्न्र्येनैकदेशेन वा वृत्तित्वानङ्गीकारे नीलादिविषयिणी तदाकारा वा बुद्धिः कथं स्यात्प्रकारान्तरासम्भवादिति प्रश्नहार्दम्। प्रश्नस्योत्तरमाहाक्षेप्ता तदेति। बुद्धेः स्वरूपतो वृत्तित्वासम्भवान्नीलादिविषयत्वन्तदाकारत्वं वा सम्भवत्येवेत्याक्षेप्तुराशयः।

(२) समाधत्ते स्फुटमिति। स्फुरन्निति पाठान्तरम्। तार्किकवैदिकाविटङ्केन=नैयायिकोत्तराङ्कपाल्याश्रयणेन। पाठान्तरपक्षे अन्ततो गत्वा नैयायिकस्फुरितमेव भवतापि निर्णीतमुत्तरमिति केवलमभ्यसूयामात्रमाविष्कृतमित्यर्थो बोध्यः। तार्किकवैदिका—तार्किकस्यागमस्थाने विटङ्का धूर्तः, दूरं गत्वा अस्मदीयसमाधानावसरे इति मिश्राः।

(३) एवञ्च यथा बौद्धेन 'अध्यक्षमेवैकसंसर्गपरिच्छेदकमि'त्यादिग्रन्थे पूर्वमवयविनि तद्देशत्वातद्देशत्वाविरोधो बाधकतयोपन्यस्तस्तथा बुद्धावपि प्रतिबन्दिसम्भवाद्बुद्धौ यदि भवतैवं विरोधो नाङ्गीक्रियते तदाऽस्माभिरप्यवयविनि नाङ्गीक्रियते इति समानयोगक्षेमत्वमिति भावः।

"(१)भवेदेवं यदि नीलाद्याकारतायाः पीताद्याकारा-भावाविनाभावः स्यात्, स एव तु कुतः ? नील-पीताद्याकाराया बुद्धेरैकात्म्येनैव निश्चयात्, प्रत्याकार-नियतत्वे चित्रविप्रतिपत्तेरिति चेत्"। (२)तदेतत्तुल्यं परमाण्ववयव्यादिषु, नहि तत्राप्यनेकपरमाणुसंसृष्टस्य परमाणोरनेकावयवसंसृष्टस्यावयविनो वा ऐकात्म्ये नानु-भूयेते, तथात्वे वा एकसंसर्गप्रतिपत्तिः कदाचिन्न स्या-दिति तुल्यैवानुगतिः। याचि वैचित्र्यन्तु क्वोपयुज्यत

त्वराभासवचनेन दूरङ्गत्वा गत्यन्तराभावादयमेव (३)वृत्तिप्रकारो निरटङ्कीत्यर्थः

तद्देशत्वातद्देशत्वाविरोधः प्रागेव (४)परिहृतो विरोधलक्षणाभावात्, बुद्धितुल्ययोगक्षेमत्वादपि निरस्त इत्याह **एतेनेति**। प्रत्याकारं बुद्धिभेद इति चेत्तत्राह **प्रत्याकारमिति**। संसर्गभेदेप्यैकात्म्यानुभवस्याभावे दोषमाह **तथात्वे वेति**। प्रतिपत्तिश्च(५) दृश्यत एवेति भावः। एतच्च **चित्रप्रत्ययानुपपत्तेरिति** परोक्तानिष्टप्रसङ्गस्थाने तत्राप्य-निष्टप्रसङ्गादिति वेदितव्यमिति(६)। **वैचित्र्यमिति**। नीलपीताद्या-

---

(१) शङ्कते भवेदिति। स एव—नीलाद्याकारबुद्धेः पीताद्याकारा-भावाविनाभाव एव, अविनाभावाभावे हेतुमाह नीलेति। एकात्म्येनैव-विज्ञानैकस्वरूपत्वेन। चित्रविप्रतिपत्तेः—चित्रप्रत्ययानुपपत्तेः, अयमेव पाठोऽत्र नारायणस्याभिमत इति प्रतिभाति एतच्चेत्याद्यग्रिमग्रन्थानुरोधात्।

(२) समाधत्ते तदेतदिति। ऐकात्म्ये=परमाण्ववयव्यैकरूपते। एकसंसर्गप्रतिपत्तिः=एकस्मिन्ननेकसम्बन्धज्ञानम्, अत एवाऽत्र 'एक-स्यानेकसंसर्गप्रतिपत्तिरि'ति पाठान्तरम्।

(३) कार्त्स्न्यैकदेशवृत्तित्वासम्भवप्रकारः।

(४) अस्तु तर्हि तद्देशत्वातद्देशत्वरूपो विरोध इत्यादिग्रन्थेनेत्यर्थः।

(६) एकस्यानेकसंसर्गज्ञानं च।

(५) अयं च 'बुद्धे रैकात्म्याभावे चित्रप्रत्ययानुपपत्तिवत्त्रापि परमाणोरवयवस्य वैकात्म्याभावेऽपि एकसंसर्गप्रतिपत्त्यभावरूपानिष्टप्र-सङ्गो बोध्य इति तुल्यैवानुगतिरित्यस्यार्थो द्रष्टव्यः।

इति(१) । संयोगव्यवस्थापनेनैव षट्केन युगपद्योगा-
द्दिग्देशभेदाच्छायावृत्तिभ्यामित्यादयो(२) निरस्ताः ।

परमाणुसिद्ध्यसिद्धिभ्यामेव मूर्तत्वादयो(३) नि-
रवकाशिताः, (४)आकाशव्यतिभेदादयस्तु सम्भावित

काराया बुद्धेरिति, चित्रपटस्यानुपपत्तेरिति च नास्ति वैचित्र्यं क्वोपयुज्य
इति । संयोगव्यवस्थापनेनेति । एकस्य निरवयवस्यापि प्रकारभे-
दमाश्रित्य संयोगतदभावयोर्व्यवस्थितिरित्येवं संयोगव्यवस्थापनेन,

षट्केन युगपद्योगात्परमाणोः षडंशता ।

प्रागुदीच्यादिदिग्देशभेदात्परमाणोः सांशता, छायावृत्तिभ्यामपि
सांशतेत्यादयो निरस्ताः, प्रकारभेदेनैव सर्वेषामुपपत्तेरिति ।

परमाणुसिद्ध्यसिद्धिभ्यामिति । सावयवः परमाणुः मूर्त-
त्वात्, क्रियावत्त्वात्, अविभुद्रव्यत्वात्, स्पर्शवत्त्वादित्यादयः, परमाणु-
सिद्धौ कालात्ययापदेशः, असिद्धावाश्रयासिद्धिरित्येवं परमाणुसिद्ध्यसिद्धि-
भ्यामेव निरवकाशिताः । परमाणुसिद्धौ धर्मिग्राहकप्रमाणेनैव निरवय-
वत्वं साधितम्, सांशत्वे ततोऽपि न्यूनपरिमाणत्वादंशस्य तस्य परमाणुत्वाप-

---

(१) बुद्धेरेकरूपत्वाङ्गीकारे नीलाद्याकाराया बुद्धेरित्यादिवैचित्र्यस्य क्वोपयोग इति भावः ।

(२) इत्यादयः परमाणूनां सांशत्वापादका दोषा इत्यर्थः ।

(३) परमाणौ सावयत्वसाधका मूर्तत्वादित्यादयो नारायण्या प्रदर्शिता हेतवः परमाणुसिद्ध्यसिद्धिभ्यां निरवकाशा इति भावः ।

(४) ननु अन्तर्बहिश्चाकाशसमावेशात्परमाणुर्न निरवयवः सम्भवति, आकाशव्यतिभेदाभावे तु आकाशस्यासर्वगतत्वं स्यात्तथा कथं निरवयवपरमाणुसिद्धिरत आहाकाशेति । सम्भाविता एवेति । निरवयवस्यापि परमाणोर्देशभेदमाश्रित्य पूर्वोक्तरीत्या संयोगतदभावव्यवस्थापनेनाकाशसंयोगादयः सम्भवन्त्येवेति भावः । अथवा 'अन्तर्बहिश्च कार्यद्रव्यस्य कारणान्तरवचनादकार्ये तदभाव' इति गोतमीयसूत्रानुसारेणाकार्येऽवयवासम्भवान्निरवयव एव परमाणुस्सम्भवतीति मतविशेषमाश्रित्य 'आकाशव्यतिभेदादयस्त्वसम्भाविता एवे'ति पाठोऽत्र मूले ग्राह्यः ।

एव । सर्वत्र च हेतुदशायां प्रतिज्ञापदयोर्व्याघातः, कालात्ययापदेशश्च । प्रसङ्गदशायामाश्रयासिद्धिर्व्याप्त्यसिद्धिः दृष्टान्तासिद्धेः, अनवस्थालक्षणविपरीततर्कस्य तदुपष्टम्भकतया श्रुतेरनेकत्वप्रसङ्गस्य(१) च विद्यमानत्वात् । न च प्रलयः परमाणोः, असत्त्वसाधकस्य प्रमाणस्याभावात् । सावयवत्वापादकानाञ्च हेतूनामनवस्थोत्थापकत्वात्(२) । तदन्य एवायं परमाणू रक्तबीजो यस्य

गादिति भावः(३) । हेतुदशायामिति । स्वतन्त्रसाधनत्वदशायाम्, सावयवः परमाणुरिति प्रतिज्ञापदयोर्व्याघातः, परमाणुपदेन निरवयवस्यैवोक्तेः, परमाणुग्राहिप्रमाणेन बाधितविषयाश्च हेतवः । यदि परमाणुः स्यात् सावयवः स्यादिति प्रसङ्गसाधनदशायां प्रसङ्गसाधनत्वे प्राश्रयासिद्धिः हेतूनां, परमाणोः स्वमतासिद्धेः । सावयवस्य कस्यचिद्दृष्टान्तस्यासिद्धेर्व्याप्त्यसिद्धिश्च । अनवस्थालक्षणप्रतिकूलतर्कस्य विद्यमानत्वाच्च व्याप्त्यसिद्धिः । अस्त्वनवस्था नेयं प्रतिकूलेति चेत्तत्राह तदुपष्टम्भकेति । अवयवानन्त्याभ्युपगमे सर्वस्यापरिमेयत्वं प्रसज्येतेत्यर्थं(४) चानवस्थाप्रतिकूलतर्कस्योपष्टम्भकतयाऽपरिमेयत्वप्रसङ्गस्य विद्यमानत्वादिति । किञ्च परमाणुनिवृत्तेः सर्वविलोपो वक्तुमुपक्रान्तः, न चैवं परमाणुनिवृत्तिः सिध्यतीत्याह न चेति । तदन्य एवाय-

---

(१) तदुपष्टम्भकतया—अनवस्थारूपप्रतिकूलतर्कोपोद्बलकतया, परमाणोरनन्तावयत्वप्रसङ्गस्य च विद्यमानत्वाद्व्याप्त्यसिद्धिरित्यर्थः ।

(२) मूर्तत्वात्परमाण्ववयवोऽपि सावयवः इत्येवंरीत्या सावयवत्वापादकहेतूनामनवस्थाप्रसञ्जकत्वादित्यर्थः ।

(३) परमाणोः सांशत्वे मेरुसर्षपयोस्साम्यप्रसङ्गरूपानवस्था स्यादिति भाव इति भावः ।

(४) अत्र 'एवं चे'ति पाठो युक्तः प्रतिभाति । परमाण्ववयवधारायामनन्ततया सर्षपमेर्वादिसाम्यप्रसक्त्याऽपरिमेयप्रसङ्गस्य विद्यमानत्वादेयमनवस्थाऽनुकूलेति भावः ।

मेतत्, मिथोविरोधस्तु हेयः, नहि विरुद्धयोरेकार्थसमवायः तथाभूतयोर्वा विरोधः शक्य उपपादयितुमृते स्वसमयात्, न च विचारावसरे स्वसमयावतार इति, यथा यथा च बुद्धिनिवारणाय यत्नस्तथा तथोज्ज्वलः प्रकाशः, (१)तन्निवारणमपि बोद्धव्यमेवेति, तदेतदायातं प्रदीपान्तरेण प्रदीपं निर्वाप्य तिमिरापादनमिति।

एतेन हेतुफलभावानुपपत्तेः सर्वविलोप इति निरस्तम्। तन्निराकरणप्रयासस्य साकल्यवैकल्याभ्या(२) तन्निराकरणानुपपत्तेः सत्कार्यदूषणस्येष्टत्वादसत्कार्यदू-

तदभाव एवेत्याह प्रसङ्गादिति। मिथोविरोधस्त्विति। बाध्यबाधकभाव इत्यर्थः। किञ्च बुद्धिनिराकरणमशक्यं चेत्याह यथायथा चेति। उज्ज्वलः प्रकाशः=उज्ज्वला बुद्धिरित्यर्थः। कथमित्यत आह तन्निवारणमपीति। तदेवं बुद्ध्यन्तरेण बुद्धिनिवारणे प्रवृत्तस्यै(व)तदापन्नमित्याह तदेतदिति।

बुद्धिनिरासानुपपत्तिप्रकारेणैतदपि निरस्तमित्याह एतेनेति। हेतुफलभावानुपपत्तिश्च परोक्ता "नन्वेतत्कारणत्वं यदि स्वभावो भावस्य"त्येवमादिः न्यायकुसुमाञ्जलावुक्ता द्रष्टव्या। तन्निराकरणेति। अयमर्थः—हेतुफलभावनिराकरणप्रयासः सफलो वा स्यात् निष्फलो वा स्यात्, सफलत्वे हेतुफलभावनिराकरणानुपपत्तिः, प्रयासतत्फलयोर्हेतुफलभावस्वीकारात्, निष्फलत्वे सुतरां हेतुफलभावनिरासानुपपत्तिः, प्रयासफलस्य निरासस्याभावस्वीकारादिति। किञ्च हेतुफलभावानुपपत्तेः सत्कार्यवादो वा दूष्यतेऽसत्कार्यवादो वा? न प्रथमः, तद्दूषणस्येष्टत्वा-(३)दित्याह सत्कार्येति। नापि द्वितीय इत्याह असदिति।

(१) बुद्धिनिराकरणमपि बुद्ध्यैव साधितव्यमिति कथं तन्निरास इति भावः।　(२) सफलत्वनिष्फलत्वाभ्याम्।

(३) सत्कार्यवादस्य मेऽप्यङ्गीकारात् इत्यर्थः।

षयस्य च प्रत्यक्षबाधितत्वात्(१), तत्प्रतिपादनस्यासत एवोत्पत्तावनैकान्तिकत्वात् सत्त्वे वा प्रयासवैफल्यादिति।

(२)"स्यादेतत्, मा भूवन्नेतानि दूषणान्यवयविनि, अनुपलम्भस्तु स्यात् नहि परमाणुसञ्चयादन्यत् किञ्चिदुपलभ्यते इति चेत्"। वैलक्ष्यविष्टम्भिकेयं स्थूलैकानुभवस्य सर्वजनसिद्धत्वात्। "तत्प्रतिपादनस्य विकल्पमात्रं तदिति चेत्"। न, स्पष्टप्रतिभासत्वात्। "(३)औपाधि-

किञ्चासत्कार्यदूषणप्रतिपादनमसदेवोत्पद्यते सदेव वा ? तत्र प्रथमेऽसत्कार्यदूषकस्य सत्कार्यहेतोः क्रियमाणत्वादेरनैकान्तिकत्वात्(४), द्वितीये प्रयासवैयर्थ्याच्चैतदनुपपन्नमित्याह तत्प्रतिपादनस्येति।

अनुपलम्भस्त्विति। बाधक इति विपरिणतस्यानुषङ्गः। विकल्पमात्रं तदिति। नासावनुभवः किन्तु विकल्पमात्रमिति(५)। स्पष्टेति। अनुभवो हि प्रत्यक्षज्ञानं तन्नियतश्च स्पष्टप्रतिभास

(१) घट उत्पन्नो विनष्टश्चेत्यादिप्रत्यक्षबाधितत्वादसत्कार्यदूषणमनुपपन्नमिति भावः।

(२) अनुपलब्धेरभावसाधकत्वाभिप्रायेणाशङ्कते स्यादेतदित्यादिना। यदि परमाणुसञ्चयाद्भिन्नोऽवयवी स्यादुपलभ्येत नोपलभ्यतेऽतो नास्तीत्याशयः। अवयव्यभावे एकः स्थूलो घट इति प्रत्ययः कथमत आह नहीति। परमाणुसमूह एवोक्तप्रतीतिविषय इति भावः। समाधत्ते वैलक्ष्येति। स्थूलत्वाद्यनुभवस्य परमाणुष्वसम्भवात्प्रत्यर्थिनो बौद्धस्य सर्वानुभवापलापादित्याशयः।

(३) शङ्कते औपाधिकस्येति। निर्विकल्पकज्ञानाधीनमेव सविकल्पकस्य स्पष्टत्वमिति शङ्काशयः। समाधत्ते नेति। समाधानार्थो नारायण्या स्फुटः।

(४) सत्कार्यसाधक एव क्रियमाणत्वादिर्हेतुर्भवताऽसत्कार्यदूषणप्रतिपादनेऽसत्त्वसाधको वेयस्ल च तत्र सत्त्वरूपसाध्याभावाद्व्यभिचारीत्यर्थः।

(५) सविकल्पकमात्रमित्यर्थः।'कल्पनापोढमभ्रान्तं प्रत्यक्ष'मित्यादिना बौद्धमते निर्विकल्पकस्यैव प्रत्यक्षप्रमाणत्वेनाभिमतत्वादिति भावः।

कस्य स्पष्टत्वमिति चेत्" । न, तथाभूतानुभवमन्तरेणोपाधेरप्यभावात्, अन्यथा नीलादिविकल्पानामपि तथैव स्पष्टत्वोपपत्तौ सर्वप्रत्यक्षोच्छेदप्रसङ्गात्. (१)(नि)गृहीतनिश्चित एवार्थे प्रत्यक्षस्यापि प्रामाण्यात्, निश्चयोपप्लवे तस्याप्युपप्लवात् इति । न च परमाणव एव स्थूलाः, तत्त्वव्याघातात्(२) । न च तत्समुदायः, समुदितस्थानस्य त्वयाऽनभ्युपगमात्, अभ्युपगमे वा अवयविना किमपराद्धम् । न च समुदिता एव तथा प्रतिभासितुमर्हन्ति, तेषां प्रत्येकमस्थूलत्वात् । न च नानादिग्देशव्यापितैव स्थौल्यम्, परमाणुषु प्रत्येकमसम्भवात् । न च नानार्थैकत्वसमवायिन्येव सा(३) स्थौल्यमिति साम्प्रतम्, स्थूल एक इति प्रत्ययनियमात् । न च भागेष्वेवारोपि-

---

इत्यभिप्रायः । तथाभूतेति । स्पष्टप्रतिभासानुभवसंसर्गोपाधिर्हि विकल्पस्य स्पष्टप्रतिभासता, ततश्चैकस्थूलविकल्पस्पष्टप्रतिभासोपाधितया एकस्थूलानुभवोऽङ्गीकर्तव्य इति । तथैवेति । अनुभवमन्तरेणैव स्थूलविकल्पवदित्यर्थः । किञ्चासत्यप्येकस्मिन्स्थूले विकल्पापरनामधेयस्य निश्चयस्य स्वीकारे निश्चयोपप्लवात् निश्चितार्थविषयतया प्रमाणभूतस्य प्रत्यक्षस्याप्युपप्लवशङ्कया प्रामाण्यविहतिः स्यादित्याह ज्ञातनिश्चितेति । समुदितस्थानस्येति । समुदितपरमाण्वाधारस्य तद्व्यतिरिक्तस्यावयविस्थानीयस्य त्वयाऽपह्नववादिनाऽनभ्युपगमादिति । नानात्मस्वेव भागे(४)ष्वेकत्वमारोप्य एकः स्थूल इति प्रत्यय इति चेत्, तत्राह नचे-

---

(१) अत्र नारायणमतेन 'ज्ञातनिश्चित एवे'ति पाठो द्रष्टव्यः ।

(२) धर्मिग्राहकप्रमाणबाधेन परमाणुत्वव्याघातादित्यर्थः ।

(३) दिग्देशव्यापिता । प्रत्ययेति । नानार्थैकत्वसमवायिदिग्देशव्यापितारूपस्थूलतापक्षे स्थूलो नानेति प्रत्ययः स्यान्नैक इति भावः ।

(४) परमाणुषु ।

तेन एकत्वेनेदमुपपत्तिमत्, तदसम्भवात्, नहि करचरणचिबुकनासिकादिपरमाणूनामैक्यं कश्चित् क्वचिदारोपयति।

(१)न च तेषु भेदेन प्रथमानेषु स्थूलप्रत्ययः। न च तत्त्वे स्फुरत्येव तद्विपरीतानत्त्वसमारोपसम्भवः। अपि चैवमेकपरमाण्वात्मना परमाणुकोटिरप्यारोपिता परमाणुतामात्रतयैव परिस्फुरेत न स्थूलतया(२)। न च नाति। तदसम्भवादिति। एकत्वारोपासम्भवादित्यर्थः। कथमसम्भवस्तत्राह नहीति। अतिस्थूलभेदानामेकत्वारोपोऽसम्भावित इत्यभिप्रायः(३)। (४)अत्र चावयविमात्रापह्नवेऽप्यवान्तरावयविनोऽप्यभावात् परमाणूनामित्याह।

न च तेषु भेदेन प्रथमानेष्वेकत्वप्रत्ययो निष्प्रत्यूह एवेति वक्तव्यमित्याह न च तेष्विति। अस्त्येवैकत्वप्रत्ययः, स च भेदेन प्रथमानेषु भागेष्वेवारोपितमेकत्वं गोचरयतीति चेत्तत्राह न च तत्त्व इति। नहि भागानां तत्त्वभूते भेदे परिस्फुरत्येव तद्विपरीतातत्त्वभूतैकत्वसमारोपसम्भव इति। अपि चैकत्वारोपवादिनां स्थूलत्वावयविन एकस्याभावात् परमाणुत्वैकार्थसमवाय्येकत्वारोपो वक्तव्यः, तत्रायं प्रसङ्गः स्यादित्याह अपि चेति। न च एकपरमाण्वात्मनाऽऽरोपितानामपि नानादिग्देशव्यापिताबलेनैव स्थूलताप्रतिभासो भवतीति वक्तव्यमि

(१) 'तत्त्वभेदेन प्रथमानेषु' इति पाठान्तरम्। नानाभूतेषु परमाणुषु एकत्वप्रत्ययः स्थूलप्रत्ययः न निष्प्रत्यूह इत्यर्थः।

(२) नानापरमाणुषु एकपरमाणुगतैकत्वारोप एवावयविनमनङ्गीकुर्वता बौद्धेन वक्तव्यस्तथाच परमाणुरूपतयैव घटादीनां परिस्फूर्त्यापत्त्या स्थूलत्वाभावात्कथं तेषां ग्रहणं स्यादिति भावः।

(३) अतिस्थूलकरचरणादिभागभेदानामेकत्वे कराद्याकारविशेषानुपपत्त्या न कोपीत्थमारोपयेदिति भावः।

(४) नन्वत्र करचरणचिबुकादीनामित्येव कथं नोक्तं परमाणुपदं

नादिग्देशव्यापित्वस्यैव (१)महिमेति साम्प्रतम् । विरोधात्–यदि हि नानादिक्काः(२) परमाणवो देशतयाऽवभासेरन् नैकतया देशितया चारोप्येरन्, तथाच कस्य नानादिग्देशव्यापिता, देशिनोऽपरिस्फूर्तेः, अथ तथाऽऽरोप्येरन् न नानात्वेन देशत्वेन वाऽवभासेरन्, तथापि कस्य नानादिग्देशव्यापिता, देशानामपरिस्फूर्तेः । (३)तस्मादेकत्वारोपे परमाणुमात्रत्वावभास एव स्यादिति ।

"एवन्तर्ह्यनारब्धद्रव्यराशिषु का वार्तेति चेत्" । तावद्देशव्यापित्वसाम्येन तावत्परिमाणद्रव्य(व)त्वारो-

---

स्याह नचेति । विरोधमेव दर्शयति यदि हीति । अयमर्थः–नानादिग्देशव्यापित्वमिति वदता नानादिक्को देशस्तद्व्यापकदेशी द्वावप्यभ्युपगन्तव्यौ । अत्र च त्वत्पक्षे भागभागिनोर्देशदेशिनोर्भिन्नयोरभावात् भागानामेव देशत्वं देशित्वं च भासत इति स्वीकर्तव्यम्, अत्र तु विरोधो वज्रलेपायमानः, न हि नानादिक्कतया नानात्वेन देशत्वेन च भासमानानां परमाणूनां तद्विरोधिनोर्देशित्वैकत्वयोरारोपः सम्भवति, तथाच देशिनोऽपरिस्फूर्तेः कस्य नानादिग्देशव्यापिता, अथ तथा एकत्वेन देशित्वेन वाऽऽरोप्येरन् न नानात्वेन देशत्वेन च भासेरन्, तथापि कस्य नानादिग्देशव्यापिता, देशानामपरिस्फूर्तेः । एतदुक्तं भवति–देशदेशित्वयोर्नानात्वैकत्वयोश्च विरोधादन्यतरस्फुरणेऽन्यतरस्फुरणविरोध इति । तस्मात्पूर्वोक्तः प्रसङ्गस्तदवस्थ एवेत्याह तस्मादिति ।

का वार्तेति । स्थूल एक इति प्रतिभासे का निर्वाहवार्तेति । तावद्देशेति । यावत्परिमाणेन द्रव्येण यावान्देशो व्याप्तः अनारब्ध-

---

किमर्थमत आहात्रेति । महावयविवत् खण्डावयविनोऽप्यभाव इति प्रदर्शनार्थन्तदिति भावः ।

(१) स्थूलत्वप्रतिभासाद्दृश्यत्वमहिमा । (२) नानादिग्भवाः ।

(३) तस्मात् आरोपितमेकत्वं परमाणुषु भासत इति पक्षो नैव सयुक्तिक इति उपसंहरति तस्मादिति ।

पः, न चेहापि(१) तथा स्यात् अन्यत्राप्यसिद्धेः। न वा सन्नेवैकः स्थूलः परिस्फुरति, बाधकानामपास्तत्वात्। एतेन प्रतिभासधर्मोऽपि निरस्तः। (२)सोऽपि ह्यसन् बौद्धो वास्तवो वेति न त्रयीं गतिमतिवर्तेत इति। अतीन्द्रियाश्च प्रत्येकमणवः कथं मिलिता अपि इन्द्रियेण

द्रव्यराशेरपि तावद्देशव्याप्तिसाम्येन तावत्परिमाणद्रव्यत्वारोपः स्थूलैकत्वप्रतिभासेहेतुरित्यर्थः। **अन्यत्राप्यसिद्धेरिति**। अवयव्यपह्नववादिनः क्वचिदपि स्थूलद्रव्यस्यासिद्धेरिति। न ब्रूमोऽन्यथाख्याति (३)बेनान्यत्रापि स्थूलद्रव्यस्यासिद्धेरारोपापरपर्यायान्यथाख्यातिर्न स्यात् किन्तु असत एव एकत्वस्य(४) ख्यातिरिति चेत्, तत्राह **न वेति**। **बाधकानामिति**। बाधकाधीनं ह्यवयविनोऽसत्त्वम्, बाधकानि च पूर्वोक्तान्यपास्तानीत्यर्थः(५)। **प्रतिभासधर्म इति**। प्रतिभासस्यैव स्थूलाकारो धर्मो न बाह्य (६)इत्यर्थः। कथं निरस्त इत्याह **सोऽपीति**। प्रतिभासधर्मोऽपि असन् बाध्यते वास्तवो वा। न प्रथमः, बाधकाभावात्। (७)द्वितीये तु प्रतिभासस्य वास्तवस्थूलतानुपपत्तेर्बाह्यत्वं गले पादिकया स्वीकार्यमिति भावः। स्थूलैकद्रव्यानभ्युपगमे केवलाणुसमूहस्य इन्द्रिया

(१) अवयवानङ्गीकर्तुर्मतेऽपि, तथा=एकत्वारोपः।

(२) सोऽपीति। प्रतिभासधर्मोऽपि स्थूलाकारो अलीको वा सिद्धो वा वास्तवो वेति गतित्रयं नातिक्रमेतेति भावः। नारायणेन बौद्धः प्रतिभाससिद्धस्सोऽसन् वास्तवो वेति विकल्पद्वयं [illegible] त्यर्थः कृतः, तन्मतेन त्रयीमित्यत्र द्वयीमित्येव पाठः समुचितः। इति पाठस्तु सर्वथाऽनुचितः।

(३) अन्यत्र प्रसिद्धस्यैकत्वस्यान्यत्रारोपं भ्रममित्यर्थः।

(४) असतः प्रपञ्चस्य ब्रह्मणि ख्यातिमिव असत एवाद्यवस्तार्थाकारेण भानमित्यर्थः।

(५) अस्तु तर्हि स्थूलवातीत्यादिग्रन्थेन अवयविबाधकानां रक्तादिविरोधानामपास्तत्वादिति भावः।

(६) इति बौद्धीयप्रलापोऽपि निरस्त इत्यर्थः। (७) वास्तवत्वे

अतीन्द्रियसमूहस्याप्यतीन्द्रियत्वात् । "विशिष्टोत्पादादैन्द्रियकत्वमिति चेत्" । किमद्यापि स्वप्ने हस्तं प्रसारयसि ।

(१)अस्तु वैवं तथापि क्षणभेदाज्जातिभेदो निराकृतो, जातिसङ्करप्रसङ्गात् । तदभेदेऽपि(२) तद्वा तादृग्वेति न कश्चिद्विशेषः । (३)अस्तु वा जातिविशेषोऽपि, तथापि स्थूलत्वमेवैन्द्रियकत्वं प्रति प्रयोजकं मन्तव्यम् , अन्यथा स्थूलतामनाप्नुवन् एकोऽपि परमाणुः कदापि तथोत्पन्नः

मपि न स्यादित्याह अतीन्द्रियेति । विशिष्टोत्पादादिति । अतीन्द्रियेभ्यः परमाणुभ्यो विशिष्टानां भिन्नजातीयानामेव प्रत्यक्षयोग्यानां क्षणिकानामुत्पादादैन्द्रियकत्वमित्यर्थः । किमद्यापीति । क्षणिकत्वे निरस्तेऽपि विशिष्टोत्पादादिति वदन् अलब्धद्रव्यालिप्सया स्वप्ने हस्तं प्रसारयसीव भासीति ।

तदभेदेऽपीति । जात्यभेदेऽपीति । तादृग्वेति(४) । तज्जातीयं वेत्यर्थः । सत्यपि जातिविशेषे न तस्य प्रत्यक्षं प्रति प्रयोजकत्वमित्याह (५)अस्तु वेति । तथोत्पन्न इति । विशिष्टजातीयतयोत्पन्न इति ।

---

(१) तथोत्पादमङ्गीकृत्य सिद्धान्ती आहास्तु वैवमिति । क्षणिकत्वेऽपि कुर्वद्रूपो जातिभेदो नास्ति वस्तूनां जातिसाङ्कर्यप्रसङ्गाज्जात्यभेदे तु य एव पूर्वमतीन्द्रियाः परमाणव आसंस्त एवैन्द्रियकाः स्युरन्ये वा न कोऽपि विशेषस्तथाच सञ्चितानामप्यतीन्द्रियत्वमसञ्चितानामपि क्वचिदैन्द्रियकत्वमित्यनियमः स्यादित्यर्थः ।

(२) तदभेदेन तूत्पादेपीति पाठान्तरम् ।

(३) भवतु वेति पाठान्तरम् ।

(४) भावानामेकजातीयत्वेऽपि स एव भावो तज्जातीयोऽन्य एव वा भाव इत्यनयोर्नैयायिकबौद्धपक्षयोर्न कश्चिद्विशेष इत्यर्थः ।

(५) अत्र 'ननु वैजात्यमेव तथोत्पादप्रयोजकमिति कुतोऽयमनियम इत्यत आह भवतु वे'ति पाठान्तरं मूले मिश्रमतेन द्रष्टव्यम् ।

प्रत्यक्षतामियात् । नियमेन तु तद्विपरीतस्य प्रत्यक्षता तथाविधस्याप्रत्यक्षतायामेव विश्राम्यति, अन्वयव्यतिरेकगम्यत्वाद्धेतुफलभावस्य । न च सञ्चिता अपि स्थूलतयोत्पन्नाः, न च बहुत्वमेव स्थौल्यम् तद्विपर्ययस्तु सूक्ष्मता वेति, विततदेशानामपि(१) प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात् । "नैरन्तर्यमपि विवक्षितमिति चेत्" । न, तस्य प्रकृतेऽप्यसम्भवात्, रूपपरमाणूनां रसादिपरमाणुभिरन्तरितत्वात् । न चारोप्यते नैरन्तर्यम्, (२)इतरेतरा

न ह्येष(३)मतोऽस्थूलविपरीतस्य स्थूलस्यैव नियमेनान्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रत्यक्षता दृश्यमाना तथाविधस्यास्थूलस्येतरैः संहन्यमानस्याप्रत्यक्षतायामेव पर्यवस्यतीत्याह नियमेन त्विति । स्थूलतयोत्पन्ना इति । (४)मपरमाणुत्वप्रसङ्गादिति भावः । तद्विपर्यय एवास्थूलतेति(५) । अत एकस्य परमाणोर्न प्रत्यक्षत्वप्रसङ्ग इति भावः(६) । विततदेशानामिति । अनिरन्तराणां बहूनामित्यर्थः । प्रकृतेऽपीति । निरन्तरत्वेन भवदभिमतेऽपीत्यर्थः । (७)रूपेति । रूपरसगन्धस्पर्शपरमाणवो घटशब्दवाच्या इति बौद्धानां सिद्धान्तस्तत्र न रूपपरमाणवः प्र

(१) अत्र तद्देशानामिति पाठान्तरमेषममेऽपि ।

(२) ननु नैरन्तर्यरहितेष्वपि परमाणुषु नैरन्तर्यमारोप्य प्रत्यक्षमुपपाद्यत इत्याशङ्क्याह इतरेतरेति ।

(३) स्थूलतामप्राप्तस्य विशिष्टजातीयस्यापि परमाणोर्न प्रत्यक्षमित्यर्थः ।

(४) परमाणव इति शेषः । अपरमाणुत्वेति । परमाणूनां सञ्चितानां स्थूलत्वे अभिप्रायकत्वाभावेन परमाणुत्वाभावापत्तेरिति भावः ।

(५) अत्रैतन्मते मूले तद्विपर्यय एवास्थूलतेति पाठो ग्राह्यः ।

(६) पूर्वपक्षिमतस्य स्मरणम् । न च न युक्तम्, कुत इत्यत आह विततेति ।

(७) निरन्तरतया प्रत्यक्षत्वेनाभिमते परमाणुषु नैरन्तर्याभावं बहुत्वात् कल्पयति ।

अयप्रसङ्गात्—नैरन्तर्यारोपे तेषां स्थूलानां ग्रहणं तद्ग्रहणे च सति नैरन्तर्यारोप इति । तस्मादैन्द्रियकत्वे स्थूलतायाः प्रयोजकत्वात्, अप्रयोजकत्वे विततदेशानामपि प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात्, तेषाञ्च प्रत्येकमस्थूलतयाऽतीन्द्रिया एव परमाणवः । तथाच (१)सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरिति ।

"अस्तु (२)तर्हि क्षणमात्रावस्थायी स्थूलोऽर्थ इति चेत्" । न, भागभागिनोर्युगपदुपलम्भबाधितत्वा-

स्थूलीभूताश्चाक्षुषास्तेषां च स्थूलीभावो नैरन्तर्ये सति स्यात्, तच्च रूपपरमाणूनां रसादिपरमाणुभिः सह मिलितत्वेन तैर्व्यवहितत्वान्नैव सम्भवतीति । तद्ग्रहण इति । अधिष्ठानग्रहणाधीनत्वादारोपस्येति भावः। तस्मान्न नैरन्तर्ये सति बहुत्वं स्थौल्यं किन्तु महत्परिमाणवत्त्वमेव, तदेव च प्रत्यक्षत्वं प्रति प्रयोजकं, तच्च प्रत्येकं परमाणूनां न सम्भवतीति सर्वाग्रहणप्रसङ्ग इत्युपसंहरति तस्मादिति ।

इदानीमवयविव्यतिरिक्तमेव स्थूलद्रव्यमभ्युपगम्य प्रत्यक्षत्वं समर्थयते(३) अस्तु तर्हीति । क्षणमात्रस्थायीत्यनेनावयविव्यतिरेकं सूचयति । क्षणिकत्वपक्षे हि निरन्वयविनाशिन एव कारणस्य कार्यारम्भकत्वात् नावयवानां स्वसमवायिकार्यारम्भकत्वं सम्भवतीत्यवयव्यभाव इति । भागभागिनोरिति । क्षणिकस्य हि स्थूलस्य क्षणिकैरेव निरन्वयविनाशिभिः कार्यात्पूर्वस्मिन्नेव क्षणे सद्भिर्भागैरुत्पादे भागभागिनोर्युगपदुपलम्भो नोपपद्यत इति भावः । ननु न कारणभूता (४)भावाः पटादय

(१) सर्वेति । अवयव्यसिद्धौ तद्गुणकर्मादीनां सर्वेषामग्रहण स्यादिति भावः। इदं द्वितीयाध्यायप्रथमाह्निकस्थं ३४ गौतमीयं सूत्रम्।

(२) प्रत्यक्षत्वबलात्।

(३) पूर्वपक्षीति शेषः। निराकृतमपि युक्त्यन्तरमभिधातुं प्रस्तौति नास्त्विति मिश्राः।

(४) अत्र कार्यभूता इति पाठस्समुचितो भाति ।

त्(१)। घटपटादिभङ्गे तन्तुकपालादीनामुत्पादे समानो-पादानतया सप्रतिघत्वव्याघाताचेति। सोऽयमधिक-रणसिद्धान्तन्यायेन स्थूलसिद्धौ क्षणभङ्गभङ्गः।

एतेन यत् सत् तन्निरवयवं यथा विज्ञानम्, सन्‌श्च विवादास्पदीभूतो घटादिरिति निरस्तम्। (२)विपर्यये

उपलभ्यन्ते किन्तु तेन सह समानोपादानानि भागान्तराणीति चेत्, तत्राह घटेति। यदि तन्तव एव तन्त्वन्तराणि पटञ्चाप्युपाददते ततः पट-भङ्गेन तन्तूनामुत्पादे पटतन्त्वोः सप्रतिघत्वं समानोपादानत्वेन व्याहन्य-ते। अधिकरणसिद्धान्तेति।(३)पक्षधर्मविशेषादेव साध्यविशेषसि-द्धिरधिकरणसिद्धान्तः। अत्राप्युपलभ्यमानस्य धर्मिणः स्थूलत्वं सिद्ध्यत्त-त्स्य समागत्वबलेनैवाक्षणिकत्वैकार्थसमवाय्येव सिद्ध्यतीति तत्सिद्धान्त-सिद्ध एव क्षणिकत्वभङ्ग इत्याह सोऽयमिति।

अथ विपर्यये बाधकं विनापि व्याप्तिसिद्धिः(४) तदेवं चार्वाकवी-

---

(१) अवयव्यतिरिक्तस्थूलोत्पादकनिरन्वयविनाशिनां भागानां ग्रहणक्षणे कार्यरूपस्य स्थूलस्योपलम्भः, तदुपलम्भक्षणे च भागोपल-म्भो न सम्भवतीति कथं प्रत्यक्षं भवेदिति समाधानार्थः। घटपटादीति दृष्टान्तप्रदर्शनम्-उत्पत्त्यग्रिमक्षण एव यो घटो नष्टस्तत्प्रति कपा-लमाला नावदुपादानं तत्र विसभागसन्तानस्य त्वयाऽभ्युपगमात्, तथा चैकैव कपालमाला घटं कपालमालाञ्चाग्रेतनीं प्रत्युपादानमिति मूर्तानां समानदेशताविरोध इत्यर्थः। घटपटादिभङ्गाभिधानं कपालत-न्तुमालोपादानार्थम्, स्थैर्यपक्षे तु समागसन्तानव्यवस्थैव नारम्भा-नाय देशः इति भावः।

(२) यत् सत् तन्निरवयवमिति विपरीतव्याप्तौ।

(३) पक्षेति। धर्मिणि स्थूलत्वसिद्धिबलादेव साध्यविशेषसि-द्धिरधिकरणसिद्धान्त इत्यर्थः। 'यत्सिद्धावन्यप्रकरणसिद्धिः सोऽधि-करणसिद्धान्त' इति महर्षिगौतमोक्तलक्षणेन पक्षधर्मतावलात् स्थूलसिद्धौ स्थूलस्य समागस्य सिद्धिरिति क्षणभङ्गभङ्गः।

(४) यत् सत् तन्निरवयवमिति व्याप्तिसिद्धि.।

बाधकाभावेन व्याप्त्यसिद्धेः । यत् सत् तत्सावयवं यथा घटः, सच्च विज्ञानमिति चार्वाकपरिवर्तस्याप्यनवकाशाच्च, समो वा समाधिः ।

"(१)ननु निरवयवमेव विज्ञानं स्वसंविदितरूपं घटस्य च सावयवतायामद्यापि विवाद एव, तत्कथं परिवर्तः कथं वा समः समाधिरिति चेत्" । (२)शुष्कविवादस्य विज्ञानेऽपि दुर्वारत्वात्, न हि कश्चित् कण्ठौष्ठपार्श्वजठरपार्श्वादिपरिहीनं पिठरमनुभवति । अस्तु वा सत्त्वात् सप्रतिघत्वसिद्धिर्बुद्धावप्रतिघत्वं वा घटादाविति ।

वर्तस्याप्यनवकाशप्रसङ्ग इत्याह यत्सत्तत्सावयवमिति । परिवर्तो=विपरीतप्रसङ्गः । अथ विपर्यये बाधकाभावेन व्याप्त्यसिद्ध्या समाधिरभिधीयते(३)स ममापि समान इत्याह समो वेति ।

शुष्केति । अनुभवविरुद्धो विवादः शुष्कविवादः । कथं घटेऽनुभवविरुद्धो विवाद इति चेत्, तत्राह नहीति । अथवा विज्ञानेऽपि निरवयवत्वस्य स्वसंवेदनसिद्धस्यापि सत्त्वादेव (४)सप्रतिघत्वातसिद्धिरित्याह अस्तु वेति । अथानुभवविरोधेन सावयवत्वविषयस्य सत्त्वानुमानस्यानुत्पत्त्या (५)अप्रतिघत्वं मन्यसे, तर्हि घटादावप्यप्रतिघत्वं स्यादित्याह अप्रतिघत्वं वेति ।

---

(१) सत्त्वस्य सावयवत्वसाधकस्य विज्ञान एव व्यभिचार इति शङ्कते नन्विति ।

(२) त्वदभिमतस्य निरवयवत्वसाधकस्य सत्त्वस्यापि घट एव व्यभिचार इत्याशयेन समाधत्ते शुष्केति ।

(३) यत् सत्तन्निरवयवमिति विपर्यये बाधकाभावेन, यत्सत्तत्सावयवमिति व्याप्त्यसिद्ध्या यौऽदन समाधिः क्रियते इत्यर्थः ।

(४) मूर्तत्वसिद्धिरित्यर्थः ।

(५) अमूर्तत्वम् ।

(१)अपि च स्वतन्त्रसाधनमिदं प्रसङ्गो वा ? न प्रथमः, घटादिशब्देन स्थूलेतराणां रूपादीनां परमाणूनां वा पक्षीकरणे सिद्धसाधनात्, स्थूलमेकमभ्युपगम्य पक्षविधौ कालात्ययापदेशात्, अनभ्युपगमे त्वाश्रयासिद्धेरिति । "ननु प्रामाणिकाभ्युपगमे बाधः स्यात्, सर्वथाऽनभ्युपगमे चाश्रयासिद्धिः स्यात्, न चैवमत्रेति चेत्"। (२)तदेवं नभःस्तलकमलपरिमलसाधनस्यापि साश्रयतामापादयदाश्रयासिद्धिदोषप्रमोषायेत्यलमनेन।

"(३)पर्वतादिवल्लौकिकप्रतीतिसिद्धान् घटादीनुपादाय

अपि चेति । घटादीनां निरवयवत्वसाधनायोक्तं सत्त्वं स्वतन्त्रसाधनं, प्रसङ्गो वा प्रसङ्गसाधनं वेत्यर्थः । घटादिशब्देनेति । धर्मिवाधकेन घटादिशब्देन घटादिशरीरवर्तिना स्थूलेतराणां रूपादीनां गुणानां पृथिव्यादिपरमाणूनां वेत्यर्थः । कालात्ययापदेशादिति । धर्मिग्राहकेण प्रमाणेन सावयवस्यापि(४) ग्रहणात् तेनैव निरवयवत्वपक्षस्य बाधादिति । न चैवमत्रेति । प्रामाणिकाभ्युपगमासिद्धत्वादिति(५)।

(१) सिद्धान्त्याहापि चेति । घटादयो निरवयवाः सत्त्वादिति अनुमानेन निरवयवत्वं घटादौ साध्यतेऽथवा यदीदं सत्स्यान्निरवयवं स्यादिति तर्को इति विकल्पार्थः ।

(२) तदेवमिति । व्यावहारिकसत्त्वेनैवमुक्तदोषपरिहारे, गगनारविन्दं सुरभि अरविन्दत्वादित्यनुमानेऽपि आश्रयासिद्धिदोषो न स्यादिति उत्तरार्थः । तदेतदित्यत्र पाठान्तरम् ।

(३) गगनारविन्दस्य लौकिकव्यवहारासिद्धत्वान्नोक्तं सिद्धान्तिनोक्तं युक्तमित्याशयेनाशङ्कते पर्वतादिवदिति ।

(४) घटादेरित्यर्थः । बाधादिति । धर्मिग्राहकप्रमाणेन सावयवस्यैव घटादेः सिद्धत्वात्तत्र च निरवयवत्वाभावात् सत्त्वादिति हेतुर्बाधित इत्यर्थः ।

(५) बौद्धैर्घटादीनां प्रामाणिकत्वं पारमार्थिकसत्त्वं नाभ्युपगम्यते येन बाधः स्यात्, व्यावहारिकसत्त्वाङ्गीकाराच्च नाश्रयासिद्धिरिति पूर्वपक्षिणोऽभिप्रायः ।

निरवयवत्वानुमानं स्यात्, अन्यथा ब्रह्मविवर्तादिविप्रतिपत्तिविहततया दहनानुमानमपि पर्वतादौ न स्यात् इति चेत्" ।

नैवम्, अविरोधात् । (१)नहि ब्रह्मविवर्तादिसिद्धावप्याश्रयादयोऽन्यप्रकाराः सम्भवन्ति, तथाहि- सर्वत्र स्वप्नपर्वते स्वप्नधूमेन स्वप्नवह्निरेव साध्यते, केवलं सांवृतेऽपि व्यवहारे सत्यानृतव्यवस्थाऽस्तीति तस्यां निर्भरः कर्तव्यः, इह तु घटादिव्यपदेशेन स्थूल एव यदि पक्षीकृतः, कथं निरवयत्वेन साध्येन न विरोधः, अथ परमाण्वादिरेव, कथं न सिद्धसाधनम् ।

"(२)विप्रतिपन्नं प्रति न तथेति चेत्" । न वै कश्चि·

---

(३)ब्रह्मविवर्तादिविप्रतिपत्तिविहतत्वेन पर्वतादीनामपि प्रामाणिकत्वासम्भवेनाश्रयासिद्धत्वेन दहनानुमानमपि न स्यादिति ।

अविरोधादिति । ब्रह्मविवर्तत्वेऽपि साध्यस्य (४)तथात्वेनाश्रयस्यापि साध्याविरोधादिति ननु सति तस्यां व्यवस्थायां निर्भरः कर्तव्य इति ।

विप्रतिपन्नमिति । परमाणोर्निरवयवत्वे विप्रतिपन्नमित्यर्थः ।

---

(१) अविरोधमेव दर्शयति नहीत्यादिना । ब्रह्मपरिणामो वा तद्विवर्तो वा पर्वतादिरिति नाश्रयासिद्ध्यादयो दोषा इति भावः ।

(२) शङ्कते विप्रतिपन्नमिति । न तथा=न सिद्धसाधनम् ।

(३) ब्रह्मेति । सर्वं जगत् ब्रह्मणो विवर्तः-उपादानविषमसत्ताकत्वे सत्यन्यथाभावः, इति वेदान्तिविप्रतिपत्तिग्रस्ततया पर्वतो वह्निमानित्याद्यनुभवसिद्धानुमानेऽपि आश्रयासिद्धिदोषः स्यादिति पूर्वपक्षाशयः ।

(४) तथात्वेन=सत्यानृतव्यवस्थया लोकसिद्धत्वेन । कर्तव्य इति । तथाच घटादेरपि वेदान्तिमते सत्यानृतव्यवस्थया स्थूलत्वेन सिद्धत्वात्तत्पक्षत्वे बाधः स्यादेवेत्यर्थः ।

त्परमाणूनां निरवयवत्वं विप्रतिपद्यन्ते। "लोकव्या निवर्हणाय साधनमिति चेत्"। तथापि यं लोक लमेकमुपलब्धवान् तस्य पक्षत्वे विरोध एव, ततो स्य(१) पक्षत्वे सिद्धसाधनमेव। "एकः स्थूलोऽयं मिथ्येति चेत्"। एतदेव तर्हि साध्यतां किमनेनान लस्तन(केश)कल्पेन सत्त्वेन। न च तत्रैवेदं शक हर्तुं, व्यधिकरणत्वात(२)। तस्माद्येन रूपेण यस्य पद सिषाधयिषितधर्माविरोधविवादाभ्यां तत्रानुमान स्तिर्नातोऽन्यथेति(३)।

लोकेति। यद्यपि न किञ्चिदत्र(४) सावयवं लोकास्तु सावयवत्वेन ध्यन्ति तद्व्यामोहानिवर्हणाय साधनमित्यर्थः। तथापीति। लोको ध्यस्य स्थूलस्य(५) पक्षत्वेऽप्युपलम्भप्रामाण्यादेव विरोधस्तदवस्थ ए त्यर्थः। ननु स्थूलोपलम्भस्य प्रामाण्ये सत्यतिविरोधो भवेत् प्रा ण्यमेव त्वासिद्धमिति शङ्कते एकः स्थूलोऽयमिति। परिहरति एत देवेति। स्थूलोपलम्भस्य मिथ्यात्वसाधने हि तद्विरोधात्मत्वमजागल नवन्नापेक्षितसाधनाय समर्थमित्यर्थः। न च तत्रैवेति। न च मिथ्या एव साध्ये सत्त्वं प्रयोजकमिति। व्यधिकरणत्वादिति। उपल धर्मिणि मिथ्यात्वेन साध्यमाने उपलम्भ्यस्थूलाधारं सत्त्वं व्यधिकरणमिति। अविरोधविवादाभ्यामिति। अविरोधेत्यनेन स्थूलपक्षीकारोक्त

---

(१) परमाणोः।

(२) स्थूलघटादिनिष्ठसत्त्वेनोपलम्भधर्मिणि व्यधिकरणत्वान्मि थ्यात्वसाधनमनुपपन्नमित्यर्थः।

(३) यथा पर्वतपक्षे वह्निरूपधर्मस्य विरोधो बाधोऽपि नास्ति विवादः सन्देहश्च पर्वत इति तत्र बाधसिद्धसाधनदोषयोरभावात् मानप्रवृत्तिर्नैवं प्रकृत इति भावः।

(४) जगति किञ्चिद्घटादिकम्।

(५) घटादेस्सावयवत्वेनोपलब्धिसिद्धस्य।

नापि द्वितीयः, विपर्ययापर्यवसानात् । न च विवादविषयो निरवयवः, तस्मान्न सन्निति विपर्ययः । न चैवं(१) सावयवत्वं पक्षस्यानिच्छता प्रवर्तयितुं शक्यते, न च (२)तत्त्वयेष्यते । न च तस्येष्टौ तेनासत्त्वं शक्यसाधनम्, आश्रयासिद्धेर्विरोधादसाधारण्याच्च । न च विपर्ययोऽपि परेष्ट्या प्रवर्तत इति ।

विरोधस्य व्यतिरेको दर्शितः, विवादेत्यनेन परमाणुपक्षीकारोक्तस्य सिद्धसाधनस्य व्यतिरेकः ।

प्रसङ्गो वेति द्वितीयं पक्षं दूषयति नापि द्वितीय इति । विपर्ययापर्यवसानमेव दर्शयति न चेति । सत्त्वान्निरवयवत्वे प्रसज्यमाने न च निरवयवो विवादविषयः, तस्मान्नास्तीति हि विपर्ययो भवति इति । इष्यतां नाम त्वया सावयवत्वम्, तथापि न सावयवत्वेनासत्त्वं शक्यसाधनमित्याह–न चेति । (३)स्थूलस्य सावयवस्याश्रयस्यानभ्युपगमे आश्रयासिद्धिः, तदभ्युपगम्यासत्त्वसाधने विरोधः, असत्सु च शशविषाणादिषु सपक्षेषु सावयवत्वस्याभावादसाधारण्यं हेतोरिति । ननु यद्यपि नास्माभिः(४) सावयवत्वमिष्यते, तथापि त्वया(५) तावदिष्यते, अतो यथा प्रसङ्गः परेष्ट्या प्रवर्तते तथा विपर्ययस्यापि परेष्टिमात्रेण प्रवृत्तौ को विरोधः, अत आह न चेति । नहि परेष्ट्या प्रसङ्गे क्रियमाणे तद्विपर्ययोऽपि परेष्ट्या प्रवर्तत इति युज्यते विरुद्धत्वादित्यभिप्रायः ।

एवं प्रत्यक्षतोऽवयविनि साधितेऽनुमानमन्तरेण साध्यासिद्धिमनुपपन्नां

---

(१) विपर्ययपर्यवसानम् । (२) सावयवत्वम् ।

(३) घटादयोऽसन्तः सावयवत्वादित्यनुमानेन घटादीनामसत्त्वसाधने हेतुदोषान् विवृण्वन्नाह स्थूलस्येति । (४) बौद्धैः ।

(५) नैयायिकेन । यथेति । पराभ्युपगममात्रेण घटादीनां सावयवत्वेऽसत्त्वप्रसङ्ग इत्येवं यथा प्रसङ्गसाधनं भवति तथोक्तरीत्या विपर्ययापादनमपि स्यादिति पूर्वपक्ष्याशयः ।

"कः पुनरवयविनि न्यायः"। तत्किं प्रत्यक्षान्न्यायो गरीयान्? यद्येवं(१) बुद्धावेव कोऽसौ? तस्मादसारमेतत्। तथापि (२)यन्निरस्तसमस्तविरुद्धधर्माध्यासं तदेकमेव व्यवहर्त्तव्यं यथा विज्ञानं, तथाच विवादाध्यासित एकस्थूलानुभवगोचर इति स्वभावहेतुः, (३)तावन्मात्रानुबन्धित्वादेकताव्यवहारस्य। न ह्ययमेक-

मन्वानः कश्चित्पृच्छति(४) कः पुनरिति। अवयविसद्भावे को न्यायः किमनुमानमिति। अयुक्तोऽयं प्रश्न इत्याह—तत्किमिति। प्रत्यक्षेणावयविसिद्धौ न न्यायापेक्षा, प्रबलप्रमाणसिद्धे (च) वस्तुनि दुर्बलप्रमाणेन कर्तव्यान्तराभावात्। बुद्धावेवेति। ज्ञानमात्रवादिनस्तव ज्ञानसद्भावेऽपि कोऽसौ न्यायः येन ज्ञानमपि तावत्सिध्यति, नहि तत्रापि(५) प्रत्यक्षादन्यत्प्रमाणमस्तीति भावः। तथापीति। यद्यपि प्रत्यक्षसिद्धे न्यायापेक्षा नास्ति तथापि स उच्यत इति शेषः। अवयविनि च विरुद्धधर्माध्यासाः प्रागेव(६) निरस्ता इति भावः। स्वभावमेव दर्शयति तावन्मात्रानुबन्धित्वादिति। तावन्मात्रानुबन्धमेव दर्शयति (७)न-

(१) प्रत्यक्षादनुमानस्य गरीयस्त्वे। अत्र बुद्धावपि इति मिश्रसम्मतः पाठः। तस्यास्त्वया स्वसंवेद्यत्वेनानुमानमन्तरेणैवाभ्युपगमादिति भावः।

(२) पिशाचः पिशाचभाषयैव बोधितो भवतीति पररीत्यैवानुमानमाह यन्निरस्तेति। तथाच=निरस्तसमस्तविरुद्धधर्माध्यासमस्तश्च विवादविषय एकः स्थूल इत्यनुभवविषय इत्युपनयाकारः, तस्माद्घटादिरेक इति व्यवहर्तव्य इति निगमनाकारः स्वयमूहनीयः। स्वभावेति। शिंशपात्ववन्निरस्तसमस्तविरुद्धधर्माध्यासो हेतुस्तादात्म्यहेतुर्बौद्धस्यापि साध्यसाधकत्वेनाभिमत इति भावः।

(३) मापादिराशिव्यवच्छेदार्थं व्याप्तिं दृढयति तावन्मात्रेति। विरुद्धधर्माध्यासाभावमात्रमूलत्वात् इत्यर्थः।

(४) सिद्धान्तिनं प्रति पूर्वपक्षीत्यर्थः। (५) ज्ञानसद्भावेऽपि।

(६) नासिद्धेरित्यादिना पञ्चविधग्रहणाग्रहणादिविरुद्धधर्माध्याससखण्डनावसरे इत्यर्थः।

(७) अन्यथासिद्धिं निरस्यति नहीति मिश्राः।

व्यवहारो निर्निमित्तोऽनियमप्रसङ्गात् । नाप्यन्यनिमित्तः, द्रवकठिनोष्णशीतादावपि तथाव्यवहारप्रसङ्गात् ।

"अस्तु तर्हि बाह्येषु सत्त्वेष्वनित्यत्वसन्देहः, (१) तथ्यातथ्यविभागस्याशक्यत्वादिति चेत्" । न तावत् सर्वस्य यथार्थत्वादेव विभागोऽनुपपन्नः उत्तरविरोधात् । तथाहि विपरीतमवगतं मयेति लौकिकी प्रतिपत्तिः, अन्यथाख्यातिरिति च वैनयिकी यथार्थाऽन्यथा वा, उभयथाप्युत्तरेण न सिद्धिः ।

"शब्दसंलापमात्रमेतन्न(२) प्रतीतिरिति चेत्" । न,

हीति । निमित्ताभावे नियामकाभावात्सर्वत्रैकताव्यवहारप्रसङ्गादित्यर्थः । नाप्यन्येति । विरुद्धधर्माध्यासाभावादन्यनिमित्तक इति । द्रवकठिनेति । विरुद्धधर्माध्यस्तेऽप्यपीत्यर्थः(३) ।

(४)अस्तु तर्हीति। यद्यपह्नवहेतूनां दुष्टत्वान्न बाह्यापह्नवः सिद्ध्यति तथापि न बाह्यसद्भावोऽपि सिद्ध्यति किन्तु सन्देह एवेति । उत्तरविरोधमेव दर्शयति तथाहीति । लौकिकी प्रतिपत्तिः लौकिकानां विपरीतज्ञानविषया प्रतीतिः, अन्यथाख्यातिरियं जातेति । वैनयिकी नयविदां परीक्षकाणां प्रतीतिरित्यर्थः । एतदुक्तं भवति—लौकिकानां परीक्षकाणां च व्यवहारमात्रे वैचित्र्यं प्रतीतिस्तुल्यैवेति । इयमुभयेषां विपरीतज्ञानविषया प्रतीतिर्यथार्थो न वा । यथार्थत्वे स्वविषयीभूतज्ञानायथार्थत्वग्राहिणः प्रत्ययस्य यथार्थत्वेन विषयज्ञानस्यायथार्थत्वासिद्धिः, नेतिपक्षे तस्यैवायथार्थत्वात् सर्वायाथार्थ्यसिद्धिः ।

शब्दसंलापेति । विपरीतावगतेरेवाभावात्—विपरीतमवगतं म-

---

(१) सत्त्वेषु=पदार्थेषु, अनित्यत्वसन्देहः=असत्त्वसंशयः । अत्र हेतुमाह तथ्येति । सत्त्वासत्त्वविवेकस्य कर्तुमशक्यत्वादित्यर्थः ।

(२) अत्र शब्दसंलापमात्रमेतदिति नारायणमतेनाऽत्र पाठो द्रष्टव्यः । विपरीतमवगतं मयेति अन्यथाख्यातिविषयः केवलः शाब्दिको व्यवहारः सकलज्ञानयाथार्थ्यादिति भावः ।

(३) जलपाषाणाग्न्यादौ एकत्वव्यवहारापत्तिरिति भावः ।

(४) नीलादिप्रत्यक्षाणामन्यथासिद्धिशङ्काकलङ्कितत्वादाहास्तु

विवादानुपपत्तेः। नहि व्यवहारमात्रे परीक्षकाणां विवादः। न च नायमस्तीति। "शब्दार्थे विवाद इति चेत्" एवं सत्यप्रतीतस्य निषेद्धुमशक्यत्वात्, पराभिप्रायनिषेधार्थत्वाच्च विवादस्य अभ्युपगन्तृप्रतिषेद्धोः प्रतिषेध्यप्रतीतिः कथं नास्तीति। न चान्यज्ञानादन्यत्र

येति-शब्दसंलापमात्रमेतन्न प्रतीतिरिति। **न विवादेति**। स्वसिद्धान्तविपरीताभिधायिनि हि शब्दे परेण प्रयुक्ते तदर्थ एव परीक्षकाणां विवाद उपपद्यते, न केवलशब्दव्याहार इत्यर्थः। विवाद एव नास्ति इति चेत्तत्राह **न च नायमिति**। न च नायं विवादोऽस्तीत्यर्थः। ननु न तर्हि शब्दमात्रे विवादः विपरीतावगतिरितिशब्दार्थे विवाद इति शङ्कते **शब्दार्थ इति**। परिहरति (१)**एवमिति**। विपरीतावगतिरिति पदस्यार्थो विपरीतावगमः प्रतीतो भवता अप्रतीतस्य निषेद्धुमशक्यत्वात्। न केवलं भवतो विपरीतावगतिविषया प्रतीतिरस्माकमपि विपरीतावगतिविषया प्रतीतिरस्तीति भवताऽभ्युपगते(२)त्याह **पराभिप्रायेति**। विपरीतावगतिरस्तीति परस्य योऽभिप्रायः ज्ञानं तन्निषेधार्थत्वात् विवादस्य विपरीतावगमप्रतिषेधे प्रतिषेध्ये विपरीतावगमे प्रतीतिः परस्य नाभ्युपगतेति(३)। न चायथार्थज्ञानं प्रतिषेद्धुमपि शक्यमित्याह **न चेति**। पुरोवर्तिनि हि शुक्तिशकले यदि रजतज्ञानं न स्यात् न देशान्तरकालान्तरवर्तिरजतस्मरणमात्रादन्यत्र पुरोवर्तिनि

तर्हीति। तथ्यातथ्ये=प्रामाण्याप्रामाण्ये इति मिश्राः।

(१) केचित्तद्विशिष्टज्ञानं मन्यते, केचित्तु तदगृहीतभेदं ज्ञानद्वयमिति तदर्थं विवादस्तथा च विशिष्टज्ञानं भ्रमात्मकं यन्निर्विषयं तदभ्युपगन्त्रा नैयायिकेन प्रतिषेध्यं मीमांसकेन चावश्यं प्रत्येतव्यमित्याह एवमिति मिश्राः।

(२) अभ्युपगन्तव्यमित्यत्र पाठः समुचितो भाति।

(३) तथा च कथं तन्निषेधः कर्तुं शक्यत इति भावः।

प्रवृत्तिसम्भवः, अतिप्रसङ्गात् । न च तज्ज्ञान(१)सान्निध्यं नियामकम्, अतिप्रसङ्गादेव(२)। न च तत्सहितो भेदाग्रहः, अग्रहप्राधान्ये भेदाविवक्षायां निवृत्तेरपि प्रसङ्गात्, तद्धेतोरभेदाग्रहस्यापि विद्यमानत्वात्। (३)"नासौ निवर्तकः अपि तु भेदग्रह इति चेत्"। न, रजत एव नेदं रजतमिति कृत्वा न निवर्तेत भेदग्रहस्य तत्कारणस्याभावात्, (४)भावे वा विपरीतख्यातिः अभिन्ने भेदप्रत्ययात्। तस्मात् प्रवर्तकवन्निवर्तकोऽप्यग्रह एव

प्रवृत्तिसम्भव इति। अतिप्रसङ्गादिति। अन्यत्वाविशेषेण सर्वत्र प्रवृत्तिप्रसङ्गादित्यर्थः। न च तज्ज्ञानेति। अतिप्रसङ्गादेवेति। पुरोवर्तिलोष्ठज्ञानसान्निध्ये लोष्ठेऽपि (५)प्रवृत्तिप्रसङ्गादिति। ननु तज्ज्ञानसान्निध्यसहितो भेदाग्रहो(६) नियामकः, लोष्ठादौ तु भेदो गृहीत एवेति चेत्तत्राह न चेति। अग्रहप्राधान्य इति। अयमर्थः–भेदाग्रह इत्यत्र भेदो विद्यमानोऽविद्यमानो वा भवतु, तदग्रह एव तावत्प्रवृत्तौ प्रधानं कारणमिति वाऽभिमतम्, अथवा भेदस्य विद्यमानस्यैवाग्रहः प्रवृत्तौ कारणमिति भेद एव प्रधानमङ्गमग्रहः !, तत्र न प्रथम इत्याह अग्रहेति। तद्धेतोरिति। अग्रहप्राधान्ये पुरोवर्तिशुक्तिरजतयोर्भेदस्यावि-

---

(१) ज्ञानसान्निध्यमिति पाठान्तरम्।

(२) एवकारो नास्ति क० मु० पुस्तके।

(३) नन्विदमभेदाग्रहो न निवर्तकः किन्त्विदमग्रहः, स च ग्रहेऽपि नास्तीति न निवर्तत इत्याशङ्कते नासाविति। असौ=अभेदाग्रहः।

(४) अस्माद्रजतं रजतमित्यग्रहात्तदा निवृत्तिर्भवति सा न स्यात्तत्कारणभेदग्रहाभावादित्यर्थः। भावे=भेदग्रहसत्त्वे।

(५) शुक्तिवल्लोष्ठेऽपि रजतार्थिनः प्रवृत्तिप्रसङ्गादिति भावः।

(६) इदंज्ञानसहितो भेदाग्रह इत्यर्थः, तथा चेदभेदाग्रहः प्रवर्तक इति मिश्राः।

तेषां स्वीकर्तुमुचितस्तथाच स दोषस्तदवस्थ एव ।

(१)अथ भेदः प्रधानमङ्गमग्रहः,(२)तदा सत्येव रजतज्ञानाद्रजते न प्रवर्तेत इदमंशरजतांशयोर्भेदाभावादित्यादि स्वयमूहनीयम् । "प्रवृत्तिवत् प्रतिपत्तावप्यभेदाग्रहस्तुल्य इति चेत्" । न, अग्रहस्याविवक्षितभासमानस्याप्यग्रहात्तद्धेतुका निवृत्तिरपि स्यादिति(३) । स दोषस्तदवस्थ इति । निवृत्तिप्रसङ्गदोष इति(४) ।

प्रवृत्तिवदिति । यथा भेदग्रहात्प्रवृत्तौ अभेदाग्रहान्निवृत्तिः प्रसञ्जिता तथा भेदाग्रहादभेदप्रतीतौ अभेदाग्रहाद्भेदप्रतीतिरपि प्रसज्येतेति तवापि समानो दोष इति । (५)नाग्रहस्येति । न भेदाग्रहोऽभेदप्रतीतिहेतुः किन्तु सामग्रीविशेष एव(६) । किञ्च तत्त्वेऽपरिस्फुरति भेदाज्ञानमित्यभ्युपगमे(७) क्वचिदभेदभ्रान्तिः क्वचित्तु भेदभ्रान्तिरिति नि

(१) ननु पुरोवर्तिरजतयार्थेन [illegible] भेदो भवति तत्र भेदाग्रहात्प्रवृत्तिः [illegible] पुरोवर्तिरजतयोरस्ति भेद इति तदग्रहात्प्रवर्त इति [illegible] । भेदस्य प्राधान्यं प्रवृत्तिनिवृत्त्योरिति भावः ।

(२) अभेदग्रहाभावपक्षे इदं रजतमिति [illegible] भेदग्रहाभावपक्षे [illegible] तदेति । भेदाभावादिति । [illegible] रजतज्ञानात् प्रवर्तेतेति [illegible] । [illegible] पाठो योग्यः ।

(३) [illegible] निवृत्तिरपि [illegible] ।

(४) [illegible] शुक्तिरजतस्थले [illegible] ।

(५) [illegible] ।

(६) [illegible] ।

(७) [illegible] ।

त्, सामग्रीविशेषादेव तत्सिद्धेः, तत्त्वेऽपरिस्फुरतीति तु नियमः । न च क्वचिद्भेदाभेदावुभावपि तत्त्वं यतस्तथा स्या(१)दिति एषा दिक्(२) ।

नापि सर्वस्यायथार्थत्वात्, तद्ग्राहकस्य यथार्थत्वायथार्थत्वाभ्यामुत्तरविरोधात् । (३)तत्किञ्चित्प्रमाणं किञ्चिदप्रमाणमिति विभाग एव वस्तुगतिः । न चासौ प्रतीतिगतिमवधूय व्यवहारगोचरः । कथन्ता तु निरू-

यमोऽपि वा स्यादित्याह **तत्त्व इति । यतस्तथा स्यादिति ।** यत एकत्रैव भेदाभेदप्रतीतिप्रसङ्गः स्यादित्यर्थः । **इत्येषा दिगिति ।** एवंप्रकारिकैषा भेदाग्रहस्य प्रवृत्तिहेतुत्वे दूषणोक्तिदिगिति ।

नापि सर्वस्यायथार्थत्वादिति । विभागोऽनुपपन्न इति दीर्घया दृष्ट्याऽनुपन्नः कर्तव्य इति । **तद्ग्राहकस्येति ।** सर्वज्ञानायथार्थत्वग्राहकस्य ज्ञानस्य यथार्थत्वायथार्थत्वप्रश्ने यथार्थत्वेनोत्तरे सर्वायथार्थत्वविरोधः, अयथार्थत्वेऽपि सर्वायथार्थत्वग्राहिणो ज्ञानस्यायथार्थत्वात् सर्वायथार्थत्वासिद्धेः सर्वायथार्थत्वविरोध इति । **(४)न चासाविति ।** न चासौ विभागः प्रामाण्याप्रामाण्यप्रतीतिं विना व्यवहर्तुं शक्यत इति । **कथन्तेति ।** प्रतीतेः कथन्ता कथं प्रतीतिः (५)स्वतः परतो

(१) एकत्र भेदाभेदज्ञानं स्यादिति भावः ।

(२) दिगिति । भेदाग्रहस्य प्रवृत्तिं प्रति हेतुत्वे रङ्गरजतयोरिमे रजतरङ्गे इति ज्ञानं यत्र जातं तत्रोभयत्र युगपत्प्रवृत्तिनिवृत्ती स्याताम्, रङ्गे रङ्गभेदग्रहे रजते रजतभेदग्रहे चान्यथाख्यातिभयात्त्वन्मते दोषादेव रङ्गे रजतभेदाग्रहस्य रजते रङ्गभेदाग्रहस्य च सत्त्वादतः सत्यरजतस्थल इव विशिष्टज्ञानस्यैव शुक्तिरजतस्थलेऽपि हेतुत्वाद्रजतार्थिप्रवृत्त्यनुरोधादयथार्थज्ञानमपि स्वीकार्यमेवेत्याशयः ।

(३) तस्मादित्यत्र मिश्रसम्मतः पाठो बोध्यः ।

(४) ननु तथ्यातथ्यविभागस्य व्यवहारः सिद्ध्यतु ननु प्रतीतिरपीत्यत आह न चेति । असौ=प्रामाण्याप्रामाण्यव्यवहार इति मिश्राः ।

(५) निरूपणं विचारः स च संशयाधीन इति विप्रतिपत्तिं तज्जनिकामाह स्वत इति ।

प्यते स्वतः परतो वेति।

(१)आद्ये स्वयं स्वग्राहकेणेति वा ? तत्र न प्रथमः, स्वसंवेदनस्यासिद्धेः, प्रकाशत्वस्यासाधारणत्वात्(२), शब्दसाम्येनानुमानाप्रवृत्तेः। (३)न चाध्यक्षमेवात्र प्रमाणम्,

---

वेति निरूप्यत इत्यर्थः।

आद्येऽपीति। स्वशब्द आत्मवाची आत्मीयवाची वेत्यर्थः। **स्वसंवेदनस्येति**। स्वेनैव स्वप्रामाण्यज्ञाने स्वसंवेदनमभ्युपगन्तव्यं स्यात्, तच्चासिद्धमिति। ननु ज्ञानं स्वप्रकाशं(४) प्रकाशत्वात्प्रदीपवदिति साधनात् सिध्यत्येव(५) तत्राह **प्रकाशत्वस्येति**। ज्ञानस्य तेजस्त्वाभावात् प्रकाशशब्देन ज्ञानत्वमेव वक्तव्यम्, तस्य च दृष्टान्तेऽ(६)भावादसाधारण्यं स्यादिति। पक्षदृष्टान्तयोः प्रकाशशब्दार्थसाम्याभावेऽपि शब्दस्तावत्समान इति चेत, तत्राह **शब्दसाम्येति**। तथाचोक्तम्-

---

(१) अत्र नारायणमतेन "आद्येपी"ति पाठो द्रष्टव्यः। प्रतीतिः स्वतो भवतीति पक्षे स्वेनैव स्वस्य ग्रहणमात्मीयेन ग्राहकेण वेति विकल्पार्थो द्रष्टव्यः। अत्र स्वत इति मिश्रसम्मतः पाठः। तत्र स्वतस्त्व विप्रतिपत्तिः ज्ञानं प्रामाण्याविषयप्रतीतिविषयो न वा, यावती ज्ञानग्राहिका सामग्री सा प्रामाण्यग्राहकसामग्रीभिन्ना नवेत्यादिर्द्रष्टव्या।

(२) अत्र प्रकाशत्वं यदि तेजस्त्वं तदा स्वरूपासिद्धिः, ज्ञानत्वं चेत्तदा दृष्टान्ते साधनवैकल्यम्, प्रकाशपदवाच्यत्वं चेत्तदा गोपदवाच्यतया वागादीनामपि विषाणित्वप्रसङ्ग इत्याशयेनोत्तरमाहासाधारणत्वादित्यादि।

(३) ननु जानामीति प्रत्यक्षमेव स्वप्रकाशे प्रमाणमित्यत आह नचेति। सन्दिग्धेति। जानामीति-ग्राह्यज्ञानभिन्नज्ञानं तदेव वा ज्ञानमिति सन्दिग्धभेदत्वान्न स्वप्रकाशे प्रमाणमित्यर्थः।

(४) स्वव्यवहारे प्रकाशान्तरानपेक्षमित्यर्थः।

(५) स्वसंवेदनमिति शेषः।

(६) प्रदीपेऽभावात्प्रकाशत्वहेतुना सपक्षविपक्षव्यावृत्तेन कथं ज्ञाने स्वप्रकाशत्वसिद्धिरित्यर्थः।

सन्दिग्धभेदत्वात् । (१)"अप्रत्यक्षोपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिद्ध्यति, परेण परवेदनेऽनवस्था स्यात्, न च क्रिया सजातीयक्रियाकर्मतामश्नुते छिदावदिति तर्कपुरस्कारान्नैव दोष इति चेत्"। न, (२)उपलम्भापरपर्याया दृष्टेः सिद्धिर्निष्पत्तिर्वा स्यात् प्रतीतिर्वा ? आद्ये अनागतोपलम्भवेदनप्रसङ्गः, अनुपलब्धस्यानिष्पत्तेः, न चाविद्यमानेनाविद्यमानस्योपलम्भ (३)इति, असंवित्तावसं-

'वाचोऽपि गोशब्दवाच्यत्वाद्विषाणिनामाभूदिति(४) । सन्दिग्धभेदत्वादिति । ज्ञानसंवेदनस्यापरोक्षत्वाज्ज्ञानस्य प्रत्यक्षत्वमात्रं सिद्धं तच्च ज्ञानान्तरेण संवेद्यते स्वेनैव वेत्यत्र प्रत्यक्षस्याजागरूकत्वाद्भेदसन्देहोऽपि विद्यत एवेति शङ्कते अप्रत्यक्षेति । अप्रत्यक्षोपलम्भस्य=अस्वयंप्रकाशोपलम्भस्येत्यर्थः । उपलम्भापरपर्याया दृष्टेरिति । अप्रत्यक्षोपलम्भस्येति निर्देशसामर्थ्यादुपलम्भ एव दृष्टिशब्देन वक्तव्य इति । प्रसञ्जितस्या(५)भ्युपगमे दोषमाह न चेति । न ह्यवि-

(१) ज्ञानस्य स्वयम्प्रकाशत्वाभावे तेनार्थदर्शनं न स्यात्, ज्ञानान्तरेणार्थदर्शकज्ञानस्य वेद्यत्वे तस्याप्यन्येन वेदनमित्यनवस्था, संवेदनक्रिया सजातीयसंवेदनक्रियाकर्मेति च न नियमश्छिदादौ तथाऽनुपलब्धेरित्येवमर्थदर्शनानुपपत्तिरूपतर्कसत्त्वान्न सन्दिग्धभेदतादोष इत्यभिप्रायेणाक्षिपति अप्रत्यक्षेति। अत्र 'स्वप्रत्यक्षस्योपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिद्ध्यति' इति पाठान्तरम्। स्वयम्प्रकाशस्यैव संवेदनस्यार्थदर्शनं भवतीति तदर्थो बोद्धव्यः। दोष इति । सन्दिग्धभेदत्वदोष इत्यर्थः।

(२) विकल्पपूर्वकं समाधत्ते उपलम्भेति। उपलम्भापरनामाऽर्थदृष्टिः सिद्ध्यतीत्यत्र निष्पत्तिः सिद्धिः प्रतीतिर्वेति विकल्पार्थः।

(३) अनागतस्यापि वेदनं वेदने सत्येवोत्पन्नैव तत्सद्भावे किमपि वेदनं न निष्पद्येतेत्यर्थ इति मिश्राः। 'तस्य वेदनमि'ति पाठान्तरम्।

(४) तथा च शाब्दसाम्येनानुमानप्रवृत्तौ गिरोऽपि गोशब्दवाच्यत्वात् पशुः विषाणी गोशब्दवाच्यत्वाद्गोवदित्यनुमानेन विषाणित्वापत्तिरिति भावः। (५) अनागतोपलम्भवेदनस्य।

वित्तिरेव।

द्वितीये तु(१) सिद्धसाधनम्, न ह्यनुपलब्ध उपलब्ध भवति। न चैवंसत्यर्थोऽपि नोपलभ्येत, न ह्यनुपलम्भ प्रतीतिरर्थवेदनम्, अपि तूपलम्भनिष्पत्तिः। "(२)उपलम्भादृष्टौ उपलम्भनिष्पत्तिरित्येव व्यवहारः कुत इ चेत्" (३)मा भूत्, न ह्यव्यवहारादेव निष्पन्नस्य वस्तुनो निवृत्तिः, तथाच तन्निबन्धनोऽर्थव्यवहारो दुर्व एव। (४)न चानवस्था, अवश्यवेद्यत्वानभ्युपगमात्

थामनेन स्वेनाविद्यमानस्य वेदनं भवतीति।

सिद्धसाधनमिति। अप्रत्यक्षस्योपलम्भस्येति यथाश्रुत सिद्धसाधनमुच्यते न त्वभिप्रेतस्वप्रकाशत्वे, अत एव चोच्यते ह्यनु लब्ध इति। एतदुक्तं भवति-अर्थदृष्टिरप्रत्यक्षा नोपलब्धा भवत्वे न चैतावता स्वेनैवोपलब्धा भवतीति। ननु स्वोत्पत्तिकाले(५) स्वेनैवं पलम्भाभावे अनुपलब्धस्यानुपलम्भः, अनुपलब्धे चोपलम्भे उपलम्भव्यव हाराभावादुपलम्भस्य सत्त्वाभावात्कथमर्थ उपलभ्यः स्यादिति चेत् तत्रा **न चैवमिति।** उपलम्भेन निष्पन्नेन तन्निबन्धनोऽर्थव्यवहारस्तु भव स्येवेत्याह **तथाचेति(६)।** ननु परेणोपलम्भवेद्यत्वेऽनवस्थोक्ता त कः परिहारस्तत्राह **नचेति।** अवश्यज्ञेयत्वाभावे च वेदकज्ञानस्य ज्ञाना

---

(१) अप्रत्यक्षोपलम्भस्यार्थदृष्टिर्न प्रतीयते इति पक्षे तु।

(२) उपलम्भादर्शनेऽर्थज्ञानस्य संवेदनाभावे उपलम्भसिद्धिरि कथं व्यवहार इत्याशयेन शङ्कते उपलम्भेति।

(३) समाधत्ते मा भूदिति। वस्तुनः-उपलम्भस्य।

(४) परेण परवेदने याऽनवस्था पूर्वपक्षिणोक्ता तां परिह रन्नाह नचेति।

(५) अर्थदृगुत्पत्तिकाले।

(६) अर्थदृशावज्ञातायामर्थव्यवहारो ध्येयं सति न स्यादित्या तथा चेति मिश्राः।

निश्चयवत्, अन्यथा त्वनिश्चितनिश्चयस्यार्थनिश्चयोऽपि न सिद्ध्येत् । (१)न चासावात्मन्यपि निश्चय इति । तदिदं(२) वधूमाषमापनवृत्तान्तमनुहरतीति ।

छिदादिवदिति दृष्टान्तमात्रेण नास्मदवधानम्(३) ।

त्वंभावाभावान्न तत्रापि ज्ञानान्तरापेक्षानिबन्धनोऽनवस्थापात इति भावः । **निश्चयवदिति(४)** । यथा ज्ञानस्यावश्यनिश्चयत्वाभावः तथाऽवश्यज्ञेयत्वाभावोऽपीत्यर्थः । सोऽपि(५) कथमिति चेत् तत्राह **अन्यथेति** । अस्त्विति चेत्तत्राह **न चासाविति** । न ह्यसौ निश्चयः स्वात्मन्यपि निश्चयरूपो विकल्परूपो भवद्भिरिष्यते स्वात्मनि विकल्पकत्वादिति भावः(६) । **तदेतद्वधूमाषेति** । अनेन स्वार्थसाधकतया अभिमतः स्वानर्थो ह्यापातित इति दर्शितम् । एवं हि वधूवृत्तान्ते श्रूयते काचिद्वधूर्वेश्यासक्तं पतिं स्ववशं नेतुकामा वेश्याया एव चेटिकां तद्वशीकरणोपायमपृच्छत् , साप्येनां विप्रलिप्सया माषमुष्टिमास्यपुटे निःक्षिप्य भर्तृशयनं गच्छेत्यचोदयत्, वध्वा च यथोक्तमनुष्ठायि(७), ततो माषपरिवासदुर्गन्धेनास्येन तया मिथः संलापे कृते सर्वथा तां स्वाभाविकदौर्गन्ध्याशङ्कया पतिस्तत्याजेति(८)।

दृष्टान्तमात्रेणेति । हेतुरपि कश्चिद्वक्तव्य इत्यभिप्रायः । सहे-

---

(१) ज्ञाननिष्ठनिश्चयताया अनिश्चितत्वे अर्थनिश्चयो न स्यादिति भावः । आद्यनिश्चयोपीति पाठान्तरम् ।

(२) अत्र नारायणमतेन 'तदेतदि'ति पाठो द्रष्टव्यः ।

(३) ज्ञानस्य ज्ञानान्तरवेद्यत्वाभावस धने यो दृष्टान्तो छिदादिवदिति पूर्वपक्षिणा दत्तस्तन्मात्रेण साध्यसाधनासम्भवान्नास्माकं समाधानमित्याशयः ।

(४) ज्ञानं निश्चयात्मकमेव भवतीति यथा नियमो न, तथाऽवश्यं वेद्यमेवेति नियमोऽपि नेत्यर्थः । (५) ज्ञानस्यावश्यं निश्चयत्वाभावोऽपि ।

(६) विकल्पप्रसङ्गकत्वात् ।

(७) अत्र 'अन्वस्थायी'ति प्रयोगो युक्तः ।

(८) माषमापनव्याकुला वधूः स्वगुह्यसंवरणं यथा करोति तथा त्वया दोषो न समाहित इति मिश्राः ।

ज्ञानं न ज्ञानान्तरकर्म तज्जातीयक्रियात्वात्, या यज्जातीया क्रिया नासौ तत्क्रियाकर्म यथा छिदा छिदान्तरस्येति तु न्यायविप्लवः। (१)छिदावत् सर्वथा सजातीयाकर्मत्वे साध्ये बाधितविषयत्वात (२)पुरुषान्तरज्ञानस्य च पुरुषान्तरज्ञानवेद्यत्वात्, स्वयमपि स्मृत्यादिगोचरत्वाच्च। स्वकर्मत्वे साध्ये दृष्टान्तस्य साध्यविकलतया हेतोर्विरुद्धत्वादिति।

नापि स्वग्राहकेण, विवेचनानुपपत्तेः। नहि प्रमाणग्रहणं यथार्थकत्वानियतम्, अप्रमाणेऽपि प्रमाणाभिमानात्, अन्यथा विपर्ययज्ञानादप्रवृत्तिप्रसङ्गाच्च। ततो

तुक्तं प्रयोगमाशङ्कते न ज्ञानमिति। न्यायविप्लवः=न्यायाभासत्वम्। विरुद्धत्वादिति। दृष्टान्तस्य साध्यविकलतया तस्यातिप्रसक्त्वात पक्षविपक्षयोरेव वृत्तेरिति(३)।

(४)द्वितीयं विकल्पं निराकरोति नापीति। प्रामाण्यग्रह इति शेषः। विवेचनानुपपत्तेरिति। ज्ञानग्राहकेण तस्य प्रामाण्यग्रहे अयथार्थज्ञानग्राहकेणापि तस्य प्रामाण्यग्रहणात् इदं यथार्थमिदमयथार्थमिति विवेचनानुपपत्तेरिति। अथवा प्रमाणमेवेति निश्चयाभावेन विवेचनानुपपत्तेरिति। एतदेव दर्शयति नहीति। मा भून्निश्चय इति चेत्तत्र इ

(१) कथं न्यायाभास इत्यत आह छिदावदिति। छिदेव सर्वथा सजातीयाकर्मत्वस्यैव-न ज्ञानान्तरकर्मेति-साध्यार्थत्वे हेतोर्बाधग्रस्तत्वान्न्यायाभास इत्यर्थः।

(२) बाधितविषयत्वमेव दर्शयति पुरुषान्तरज्ञानस्येति। (ज्ञानान्तरवेद्यत्वादिति पाठान्तरम्) स्वयमपीति। ज्ञानस्येति शेषः। अत्र च ज्ञानं स्वसजातीयाविषयं तज्जातीयक्रियात्वाच्छिदादिक्रियावदिति प्रयोगो द्रष्टव्यः।

(३) अयं भावः-ज्ञानं स्वकर्म तज्जातीयक्रियात्वाच्छिदादिक्रियावदित्यनुमानप्रयोगे तु तज्जातीयक्रियात्वरूपहेतोः स्वाविषयिण्या छिदिक्रियायां विपक्षे ज्ञानात्मकक्रियारूपपक्षे च वर्तमानत्वाद्विरुद्धोऽयं हेतुरिति भावः। (४) ग्राहकेणेति द्वितीयं पक्षमित्यर्थः।

यदि प्रामाण्यमापाततः स्फुरेदपि तथापि नियमहेतोरभावात् प्रमाणमेवेदमिति निश्चयः कुतः ? स च मृग्यते पारलौकिकव्यवहाराङ्गत्वात् ।

(१)"शङ्कानिवर्तनेन तदप्रत्यूहं निश्चितमेवेति चेत्" तन्निवृत्तिरेव कुतः ? "प्रमाणान्तरादिति चेत्"। तदपि निश्चयफलमन्यथा वेति । अन्यथात्वे न शङ्कोच्छेदो निश्चयसाध्यत्वात्तस्य, निश्चयफलत्वे तु योऽसौ मृग्यते न चासौ(२) स्वत इति । "स्फुरणमात्रं तावदस्तु स्वत

स चेति । पारलौकिको हि व्यवहारः प्रामाण्यनिश्चयमन्तरेण न घटते, यथैहिकलौकिकव्यवहारः सन्देहमात्रेणापि न तथाऽयमपीति भावः ।

शङ्कानिवर्तनेनेति अयमर्थः—प्रमाणग्राहकेण(३) तस्य प्रामाण्यमपि गृह्यते, तच्च यदि स्वरसतो(४) निश्चीयमानमप्रामाण्यशङ्कया विहन्येत ततो निमित्तान्तरेण शङ्कां व्यावर्तयता प्रत्यूहे निरस्ते स्वरसतो निश्चितं तथैवावतिष्ठते इति । तदपीति । तदपि प्रमाणान्तरं पूर्वज्ञानस्य यथार्थत्वनियतं प्रामाण्यनिश्चयमुत्पादयच्छङ्कां व्यावर्तयति अनुत्पादयद्वेति । निश्चयसाध्यत्वादिति । निश्चयावधिरेव सन्देह इति भावः । योऽसाविति । योऽसौ निश्चयो मृग्यते पारलौकिकव्यवहारोपयिकतया तस्य प्रमाणान्तराधीनत्वान्न स्वतस्त्वं सिध्यतीत्यर्थः । स्फुरणमात्रमिति । प्रामाण्यनिश्चयाभावेऽपि तावत् स्फुर-

---

(१) ननु स्वग्राहकादेव प्रामाण्यग्रहोऽप्रामाण्यशङ्का तु कुतश्चिन्निवार्यतामित्याह शङ्केति ।

(२) निश्चयः ।

(३) ज्ञानग्राहकेणेत्यर्थः ।

(४) स्वभावत ।

ज्ञानं न ज्ञानान्तरकर्म तज्जातीयक्रियात्वात्, या य- ज्जातीया क्रिया नासौ तत्क्रियाकर्म यथा छिदा छिदा- न्तरस्येति तु न्यायविप्लवः। (१)छिदावत् सर्वथा सजा- तीयाकर्मत्वे साध्ये बाधितविषयत्वात् (२)पुरुषान्तरज्ञा- नस्य च पुरुषान्तरज्ञानवेद्यत्वात्, स्वयमपि स्मृत्यादिगो- चरत्वाच्च। स्वकर्मत्वे साध्ये दृष्टान्तस्य साध्यविकल- तया हेतोर्विरुद्धत्वादिति।

नापि स्वग्राहकेण, विवेचनानुपपत्तेः। नहि प्रमा- णग्रहणं यथार्थकत्वनियतम्, अप्रमाणेऽपि प्रमाणाभि- मानात्, अन्यथा विपर्ययज्ञानादप्रवृत्तिप्रसङ्गाच्च। ततो

तुक्तं प्रयोगमाशङ्कते न ज्ञानमिति। न्यायविप्लवः=न्यायाभास- त्वम्। विरुद्धत्वादिति। दृष्टान्तस्य साध्यविकलतया तत्प्रतिपक्ष- त्वात् पक्षविपक्षयोरेव वृत्तेरिति(३)।

(४)द्वितीयं विकल्पं निराकरोति नापीति। प्रामाण्यग्रह इति शेषः। विवेचनानुपपत्तेरिति। ज्ञानग्राहकेण तस्य प्रामाण्यग्रहे अप्रमाण- ज्ञानग्राहकेणापि तस्य प्रामाण्यग्रहणात् इदं यथार्थमिदमयथार्थमिति वि- वेचनानुपपत्तेरिति। अथवा प्रमाणमेवेति निश्चयाभावेन विवेचनानुपपत्ते- रिति। एतदेव दर्शयति नहीति। मा भून्निश्चय इति चेत्तत्राह

---

(१) कथं न्यायाभास इत्यत्राह छिदावदिति। छिदेव सर्वथा सजातीयाकर्मत्वस्यैव-न ज्ञानान्तरकर्मेति-साध्यार्थत्वे हेतोर्बाधग्रस्त- त्वान्न्यायाभास इत्यर्थः।

(२) बाधितविषयत्वमेव दर्शयति पुरुषान्तरज्ञानस्येति। ज्ञानान्त- रवेद्यत्वादिति पाठान्तरम्) स्वयमपीति। ज्ञानस्येति शेषः। अत्र च ज्ञानं स्वसजातीयाविषयं तज्जातीयक्रियात्वाच्छिदादिक्रियावदिति प्रयो- गो द्रष्टव्यः।

(३) अयं भावः-ज्ञानं स्वकर्म तज्जातीयक्रियात्वाच्छिदादिक्रियावदि- त्यनुमानप्रयोगे तु तज्जातीयक्रियात्वरूपहेतोः स्वाविषयिण्या छिदिक्रि- यायां विपक्षे ज्ञानात्मकक्रियारूपपक्षे च वर्तमानत्वाद्विरुद्धोऽयं हेतुरि- ति भावः। (४) ग्राहकेणेति द्वितीयं पक्षमित्यर्थः।

यदि प्रामाण्यमापाततः स्फुरेदपि तथापि नियमहेतो-रभावात् प्रमाणमेवेदमिति निश्चयः कुतः ? स च मृग्य-ते पारलौकिकव्यवहाराङ्गत्वात् ।

(१)"शङ्कानिवर्तनेन तदप्रत्यूहं निश्चितमेवेति चेत्" तन्निवृत्तिरेव कुतः ? "प्रमाणान्तरादिति चेत्" । तदपि निश्चयफलमन्यथा वेति । अन्यथात्वे न शङ्कोच्छेदो निश्चयसाध्यत्वात्तस्य, निश्चयफलत्वे तु योऽसौ मृग्यते न चासौ(२) स्वत इति । "स्फुरणमात्रं तावदस्तु स्वत

स चेति । पारलौकिको हि व्यवहारः प्रामाण्यनिश्चयमन्तरेण न घटते, यथैहिकलौकिकव्यवहारः सन्देहमात्रेणापि न तथाऽयमपीति भावः ।

शङ्कानिवर्तनेनेति । अयमर्थः—प्रमाणग्राहकेण(३) तस्य प्रामाण्यमपि गृह्यते, तच्च यदि स्वरसतो(४) निश्चीयमानमप्रामाण्यशङ्कया विहन्येत ततो निमित्तान्तरेण शङ्कां व्यावर्तयता प्रत्यूहे निरस्ते स्वरसतो निश्चितं तथैवावतिष्ठते इति । तदपीति । तदपि प्रमाणान्तरं पूर्वज्ञा-नस्य यथार्थत्वनियतं प्रामाण्यनिश्चयमुत्पादयच्छङ्कां व्यावर्तयति अनुत्पा-दयद्वेति । निश्चयसाध्यत्वादिति । निश्चयावधिरेव सन्देह इति भावः । योऽसाविति । योऽसौ निश्चयो मृग्यते पारलौ-किकव्यवहारोपयिकतया तस्य प्रमाणान्तराधीनत्वान्न स्वतस्त्वं सिध्यती-त्यर्थः । स्फुरणमात्रमिति । प्रामाण्यनिश्चयाभावेऽपि तस्य प्रामा-

---

(१) ननु स्वग्राहकादेव प्रामाण्यग्रहोऽप्रामाण्यशङ्का तु कुतश्चि-न्निवर्त्स्यतीत्याह शङ्केति ।

(२) निश्चयः ।

(३) ज्ञानग्राहकेणेत्यर्थः ।

(४) स्वभावतः ।

इति चेत्"। किन्तेन, (१)नचैतदप्यननुसंहितोपाधेरुप- हितप्रत्ययायोगात्। न च विषयोपधानमात्रं प्रामाण्यम्, तदाभाससाधारण्यात्(२)अपि त्वनुभवस्य सतो भूतार्थानुसन्धानम्(३)। न चाऽर्थानुसन्धानेऽपि तस्य(४) भूतत्वमनुसन्धीयते, आरोपितत्वव्यावर्तकविशेषाननुसन्धानात्, अननुसंहितस्य चारोपसाधारण्यात्।

"क्वचिद्विशेषोऽप्यनुसन्धीयत इति चेत्"। न क्वापि प्राथमिकेन(५), अन्यथाऽनभ्यासदशायान्तत्रापि संश-

ण्यस्य स्फुरणमात्रमपि तावत्स्वतोऽस्त्वित्यर्थः। किन्तेनेति। नहि तावन्मात्रेण व्यवहारः सिद्ध्यतीति(६)। अननुसंहितोपाधेरिति। घटज्ञानस्य हि प्रामाण्यं न घटस्फुरणत्वौपाधिकं येन घटज्ञानग्राहकेण घटज्ञानत्वानुसन्धाने तदुपाधिकं प्रामाण्यमपि स्फुरेत्, किन्तु अनुभवस्य सतो भूतार्थत्वौपाधिकम् न च घटज्ञानग्राहकेण घटस्य भूतत्वं सत्यत्वम- नुसन्धीयते, आरोपितघटत्वव्यावर्तकविशेषाननुसन्धानात्, अननुसंहितस्य च घटत्वस्यारोपितत्वसाधारण्यादिति। क्वचिद्विशेषोऽपीति। यथा-

(१) प्रामाण्यस्फुरणेन कथञ्चित् व्यवहारसिद्धावपि न तेन ज्ञानप्रामाण्यं सिद्ध्यतीत्याह नचैतदपीति। अपिना व्यवहारोऽपि न सि- द्ध्यतीति सूचितम्। अन्यत्सारायण्यां व्यक्तम्। ननु तथापि त्वदभिमतं परतस्त्वं भग्नमेवेत्याह नचेति। विशेष्यावृत्त्यप्रकारकत्वाद्यात्मकस्य प्रामाण्यस्य तत्रास्फुरणादिति, प्रामाण्यघटकोपाधेरननुसन्धाने प्रामा- ण्योपहितप्रत्ययासम्भवादित्यर्थ इति मिश्राः।

(२) भ्रमेऽपि विषयभानादित्यर्थः।

(३) ज्ञाननिष्ठप्रामाण्यं प्रति संवादिप्रवृत्तिजनकत्वं हेतुरित्यर्थः, अयथार्थानुभवव्यारणाय सत इति। (४) अर्थस्य।

(५) ज्ञानग्राहकानुव्यवसायेन। कथमेतदत आहान्यथेति। अयं वह्निर्वेत्यपरिच्छिन्नवह्नेरपि शङ्क्यमाने ज्ञाने प्रामाण्यस्य स्वयं प्र- माणप्रामाण्यकोटिकसंशयो न स्यादित्यर्थः।

(६) ततो निष्कम्पा प्रवृत्तिर्यदि न भवति तदा किं तेन प्रामाण्य- स्फुरणेनेति भावः।

घो न स्यात्, अभ्यासदशोत्पन्ने तु अनुसन्धानं (१)व्याप्तिग्रहजनितसंस्कारसमुद्भवस्मरणबलेन भवत्प्रमाणान्तरशरीरे एव प्रविशतीति परत एवात्रावशिष्यते । "तत्राप्यनवस्थेति चेत्" । न, तावदसौ दृष्टान्तद्वारिका प्रागेव तन्निश्चयात्, (२)फलद्वारिका तु स्यादपि यदि प्रामाण्यमवश्यनिश्चेयमभ्युपेयते ।

रत्नस्वादाविति शेषः । **प्राथमिकेनेति** । यज्जातीयविषयज्ञानस्य प्रामाण्यमनुसन्धीयते तज्जातीयविषयप्रथमदृष्टेरित्यर्थः । न ह्यदृष्टापूर्वरत्नजातीयस्य प्रथमदर्शने तस्य तत्त्वं कश्चिदप्यनुसन्धीयत इति । तर्ह्यभ्यासदशापन्ने विषये भूतत्वानुसन्धानात्स्वतस्त्वं स्यादिति चेत्तत्राह **अभ्यासेति**(३) । अभ्यासदशापन्ने भूतत्वानुसन्धानम् । भूतत्वतदधीनापि परापेक्षायामनवस्था स्यादिति शङ्कते **तत्रापीति**(४) । परिहरति **न तावदिति** । **अयमर्थः**–इदं प्रमाणं यथार्थं च एतज्जातीयत्वात्(५) गुणवत्, कारणजन्यत्वाद्वा सम्प्रतिपन्नवदिति अनुमानप्रामाण्यावगमे

---

(१) व्याप्तीति । यो यो गन्धवद्विशेष्यकः पृथिवीत्वप्रकारकोऽनुभव पृथिवीत्ववत्येव पृथिवीत्वप्रकारक इत्यादिप्रकारेण यद्व्याप्तिग्रहणं तज्जनितो यः संस्कारस्तत्प्रभवं यत्स्मरणमित्यर्थः ।

(२) ननु तज्जातीयत्वादिना लिङ्गेन याऽनुमितिरिदानीमुत्पद्यते साऽपि गृहीतप्रामाण्याऽपरप्रामाण्यं निश्चाययत्येवं सापि सापीति फलबोधिकाऽनवस्था स्यादित्यत आह फलद्वारिकेति । प्रामाण्यावश्यनिश्चेयत्वानभ्युपगमान्नेदमनवस्थेत्यर्थः ।

(३) ननु काचिदिति अभ्यासदशोत्पन्नमेव ज्ञानं भूमस्तच्च स्वतो गृह्यतां नहि तत्रापि संशयोऽस्तीत्यत आहाभ्यासदशेति । तत्रापि तज्जातीयत्वेन लिङ्गेन प्रामाण्यं गृह्यते, तथाहि अयं पृथिवीत्वेनानुभवो (न) पृथिवीत्वप्रकारकः गन्धवद्विशेष्यकपृथिवीत्वप्रकारकनिश्चयत्वादित्याद्यूह्यम् । (४) तज्जातीयत्वेन लिङ्गेन प्रामाण्यग्रहेऽपीत्यर्थः ।

(५) संवादिप्रवृत्तिजनकजातीयत्वादित्यर्थः ।

(१)"अज्ञातप्रामाण्येन कथं परप्रामाण्यवेदनमिति चेत्" । यथा विषयवेदनम् । (२)"अस्तु तर्हि धर्मिलिङ्गद्वारिका ताभ्यामनुमानात् । तन्निश्चयस्य च प्रामाण्य

दृष्टान्तभूत(३)ज्ञानप्रामाण्यावगमेऽप्यनुमानान्तरापेक्षा स्यात्तत्रापि दृष्टान्ते अनुमानान्तरापेक्षेत्येवं दृष्टान्तद्वारिकाऽनवस्था, अथवाऽनुमानरूपानुमितिप्रामाण्यविषयज्ञानेऽपि प्रामाण्यावगमायानुमानान्तरापेक्षेति स्वरूपद्वारिका वा स्यात् । न प्रथमः, दृष्टान्तभूतज्ञानप्रामाण्यस्यानुमानप्राक् प्रागेव निश्चयात् । "ननु प्रामाण्यगतानिश्चयस्यानुमानापेक्षणेऽनवस्थैव" । मैवम्-प्रवृत्तिसामर्थ्येन तत्रार्थस्य भूतत्वमवगम्य तदुपाधिकस्य प्रामाण्यस्य ज्ञानग्राहकेणैव प्रतीतेरिति । तदुक्तम्(४)-'**प्रमाणतोऽर्थप्रतिपत्तौ प्रवृत्तिसामर्थ्यादर्थवत्प्रमाणमि**'ति ।

यथा विषयवेदनमिति । यथाऽज्ञातप्रामाण्येन परज्ञानेन परस्य विषयस्य वेदनमित्यर्थः(५) । कुत इत्यत आह **ताभ्यामिति** प्रामाण्यनिश्चयस्य किमायातमित्यत आह **तन्निश्चयस्येति** । धर्मिलि-

(१) शङ्कतेऽज्ञातेति । प्रामाण्यग्राहकेऽपि प्रामाण्यग्राहकान्तर [illegible] ऽज्ञातप्रामाण्येनैव परेणान्यप्रामाण्यं [illegible] प्रामाण्येन परप्रामाण्यवेदनमित्याशङ्कार्थः । समाधत्ते यथेति ।

(२) तर्हि अज्ञातप्रामाण्येनापि [illegible]

(३) [illegible]

(४) [illegible]

(५) [illegible]

निश्चयमन्तरेणानुपपत्तेः" । न द्वैताभावात्, (१)यत्र लिङ्गज्ञाने धर्मिज्ञाने वा तथ्यातथ्यभावेन द्वैतमुपलभ्यते तत्र तथ्यत्वानिश्चये लिङ्गमाभासशङ्कासङ्कान्ततया न निश्चीयते, यत्र तु तज्ज्ञानं तदेकनियतं(२) तत्र तावतैव लिङ्गनिश्चयस्तदाभासशङ्कानुत्थानात्, एककोटिनियतो ह्यनुभवो निश्चयः । ज्ञानतद्धर्मग्राहिणि च ज्ञाने न द्वैतमिति व्यवस्थितिरेव (३) तस्यापि प्रामाण्यनिश्चयः परत एवेति न्यायसम्प्रदायः । इत एवेति विशेषात्ताद-

ङ्गनिश्चयस्य धर्मिलिङ्गविषयज्ञानप्रामाण्यनिश्चयाधीनत्वात्तन्निश्चयस्य च धर्मिलिङ्गान्तरनिश्चयापेक्षत्वात्, सजातीयापेक्षायामनवस्था स्यादिति । **न द्वैतेति** । अयमर्थः—प्रामाण्यनिश्चयो हि विषयतत्त्वातत्त्वानिश्चयापेक्षः, विषयतथात्वानिश्चयश्च प्रकृते तथ्यातथ्यविभागेन द्वैताभावात्स्वत एव सिद्धः, (४)**एककोटिनियतो ह्यनुभवो निश्चय इति** । प्रकृते च न द्वैतमित्याह **ज्ञानतद्धर्मेति** । ज्ञानस्य धर्मिणस्तद्धर्मस्यारोपितत्वव्यावर्तकविशेषजातीयस्य च लिङ्गस्य ग्राहके ज्ञाने तथ्यातथ्यविभागेन द्वैतं नोपलभ्यते, न ह्यज्ञाने ज्ञानत्वारोपेण भ्रान्तिर्दृश्यते, नापि यथार्थत्वनियते वस्तुनि तन्नियतविशेषारोपेण भ्रान्तिरिति । **तस्यापीति**। धर्मिलिङ्गज्ञानस्यापीति । (५)**इत एवेति** । द्वैताभावादेव विशेषादिति ।

(१) तर्हि धर्मिज्ञान वा न क्वापि परीक्ष्येतेत्यत आह यत्रेति ।

(२) तदेकनियतं=प्रामाण्यैकनियतम् । तावतैव=अगृहीताप्रामाण्यज्ञानमात्रेणैव ।

(३) नन्वेवमनुव्यवसायस्य प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वमायातमित्यपसिद्धान्त इत्यत आह प्रामाण्येति । यदि व्यवसायितया तत्र प्रामाण्यमनुमीयते तदा तत्प्रामाण्यमनुमानादेव गृह्यते न्यायनये प्रामाण्यस्य नित्यानुमेयत्वादित्यर्थः । (४) सङ्ग्रहव्याख्यानमुपसंहरति एकेति ।

(५) अत्र अत एवेति मिश्रसम्मतः पाठः । तथापि स्वतःप्रामाण्यशङ्कानास्पदत्वं टीकाकृत्तात्पर्यविषयो ममापि तदभिप्रायकमेव तथा व्याख्यानमिति तदभिमतार्थो द्रष्टव्यः ।

(१)"अज्ञातप्रामाण्येन कथं परप्रामाण्यवेदनमिति चेत्"। यथा विषयवेदनम्। (२)"अस्तु तर्हि धर्मिलिङ्गद्वारिका ताभ्यामनुमानात्। तन्निश्चयस्य च प्रामाण्य-

दृष्टान्तभूत(३)ज्ञानप्रामाण्यावगमेऽप्यनुमानान्तरापेक्षा स्याच्चत्रापि दृष्टान्तेऽनुमानान्तरापेक्षेत्येवं दृष्टान्तद्वारिकाऽनवस्था, अथवाऽनुमानफलभूतानुमितिप्रामाण्यविषयज्ञानेऽपि प्रामाण्यावगमायानुमानान्तरापेक्षेति फलद्वारिका वा स्यात्। न प्रथमः, दृष्टान्तभूतज्ञानप्रामाण्यस्यानुमानप्रवृत्तेः प्रागेव निश्चयात्। "ननु प्रामाण्यगतनिश्चयस्यानुमानापेक्षणेऽनवस्थैव" । मैवम्–प्रवृत्तिसामर्थ्येन तत्रार्थस्य भूतत्वमवगम्य तदुपाधिकस्य प्रामाण्यस्य ज्ञानग्राहकेणैव प्रतीतेरिति। तदुक्तम्(४)–'**प्रमाणतोऽर्थप्रतिपत्तौ प्रवृत्तिसामर्थ्यादर्थवत्प्रमाणमि**'ति।

यथा विषयवेदनमिति। यथाऽज्ञातप्रामाण्येन घटज्ञानेन घटस्य विषयस्य वेदनमित्यर्थः(५)। कुत इत्यत आह **ताभ्यामिति**। प्रामाण्यनिश्चयस्य किमायातमित्यत आह **तन्निश्चयस्येति**। धर्मिलि-

(१) शङ्कतेऽज्ञातेति। प्रामाण्यग्राहकेऽपि प्रामाण्यग्राहकापेक्षयामनवस्थाभियाऽज्ञातप्रामाण्येनैव परेणान्यप्रामाण्यं ग्राह्यन्तथाच कथं स्वयमज्ञातप्रामाण्येन परप्रामाण्यवेदनमित्याशङ्कार्थः। समाधत्ते यथेति

(२) तर्हि अज्ञातप्रामाण्येनापि इदं ज्ञानं प्रमेत्याद्यनुमानेनैव ज्ञातनिष्ठप्रामाण्यग्रहणं कर्तव्यन्तत्र च धर्मिलिङ्गनिश्चयार्थन्तद्विषयज्ञानप्रामाण्यनिश्चयानुसरणमपेक्षितमित्यनवस्था स्यादित्याशयेनाशङ्कते अस्त्विति। पक्षज्ञानलिङ्गज्ञानद्वारिका प्रामाण्यप्रतीतिरस्तु, अनिश्चितार्थां धर्मिलिङ्गाभ्यामनुमानासम्भवात् कथं तेन प्रामाण्यग्रहणमित्यर्थः। अनवस्थामेव स्फुटयति ताभ्यामिति।

(३) सम्प्रतिपन्नवदिति दृष्टान्तस्वरूपेत्यर्थः।

(४) प्रमाणस्यार्थवत्त्वं साधयता वात्स्यायनमुनिना प्रथमसूत्रभाष्यावतरणिकायाम्।

(५) तथाऽज्ञातप्रामाण्येनापि परप्रामाण्यवेदनं स्यादिति भावः। नहि गृहीतप्रामाण्यमेव निश्चायकम्, तथासति प्रथममर्थनिश्चयोऽपि न स्यादिति भावः।

नेश्चयमन्तरेणानुपपत्तेः" । न द्वैताभावात्, (१)यत्र लिङ्गज्ञाने धर्मिज्ञाने वा तथ्यातथ्यभावेन द्वैतमुपलभ्यते तत्र तथ्यत्वानिश्चये लिङ्गमाभासशङ्कासङ्क्रान्ततया न निश्चीयते, यत्र तु तज्ज्ञानं तदेकनियतं(२) तत्र तावतैव लिङ्गनिश्चयस्तदाभासशङ्कानुत्थानात्, एककोटिनियतो ह्यनुभवो निश्चयः । ज्ञानतद्धर्मग्राहिणि च ज्ञाने न द्वैतमिति व्यवस्थितिरेव (३) तस्यापि प्रामाण्यनिश्चयः परत एवेति न्यायसम्प्रदायः । इत एवेति विशेषात्ताद-

ङ्गनिश्चयस्य धर्मिलिङ्गविषयज्ञानप्रामाण्यनिश्चयाधीनत्वात्तन्निश्चयस्य च धर्मिलिङ्गान्तरनिश्चयापेक्षत्वात्, सजातीयापेक्षायामनवस्था स्यादिति । **न द्वैतेति । अयमर्थः**—प्रामाण्यनिश्चयो हि विषयतत्त्वातत्त्वनिश्चयापेक्षः, विषयतथात्वनिश्चयश्च प्रकृते तथ्यातथ्यविभागेन द्वैताभावात्स्वत एव सिद्धः, (४)**एककोटिनियतो ह्यनुभवो निश्चय इति ।** प्रकृते च न द्वैतमित्याह **ज्ञानतद्धर्मेति** । ज्ञानस्य धर्मिणस्तद्धर्मस्यारोपितत्वव्यावर्तकविशेषजातीयस्य च लिङ्गस्य ग्राहके ज्ञाने तथ्यातथ्यविभागेन द्वैतं नोपलभ्यते, न ह्यज्ञाने ज्ञानत्वारोपेण भ्रान्तिर्दृश्यते, नापि यथार्थत्वनियते वस्तुनि तन्नियतविशेषारोपेण भ्रान्तिरिति । **तस्यापीति** । धर्मिलिङ्गज्ञानस्यापीति । (५)**इत एवेति** । द्वैताभावादेव विशेषादिति ।

---

(१) तर्हि धर्मिज्ञाने वा न क्वापि परीक्ष्येतेत्यत आह यत्रेति ।

(२) तदेकनियतं=प्रामाण्यैकनियतम् । तावतैव=अगृहीतप्रामाण्यज्ञानमात्रेणैव ।

(३) नन्वेवमनुव्यवसायस्य प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वमापादितमित्यपसिद्धान्त इत्यत आह प्रामाण्येति । यदि व्यवसायितया तत्र प्रामाण्यमनुमीयते तदा तत्प्रामाण्यमनुमानादेव गृह्यते न्यायनये प्रामाण्यस्य नित्यानुमेयत्वादित्यर्थः । (४) सङ्ग्रहव्याख्यानमुपसंहरति एकेति ।

(५) अत्र इत एवेति मिश्रसम्मतः पाठः । तथापि स्वतःप्रामाण्यवादिनामेवेदं टीकाकृत्तात्पर्यविदयो ममापि तदभिप्रायकमेव तद्व्याख्यानमिति तदभिमतार्थो द्रष्टव्यः ।

[illegible] ।

[illegible] अनुव्यवसायैक-कोटिनियतत्वम्, [illegible] चेत् ।
न, (२)व्याप्तिज्ञानस्य [illegible] सर्वा-कारेण तदुपाधिविषये प्रवृत्तिः तद्धर्मवत्त्वात् तज्ज्ञा-[illegible], तत्र तज्ज्ञानादिविशिष्टमनुव्यवसा-यात्(१)। न च सामान्येन निश्चयेऽपि तद्व्याप्तिवि-शेषे द्वैतशङ्कातादवस्थ्यात् । यथा वाचकः शब्द इति स्वा-त्मनो वाचकत्वं न साक्षात्, स्वात्मनि वृत्तिविरोधात्, तथा-पि सामान्येन तदुपाधिगर्भितरूपेण प्रवृत्तः शब्दः तद्वाचक

धर्मिलिङ्गज्ञानस्यैककोटिनियतत्वनिश्चयात् प्रामाण्यसंशयानुत्थानेन व्यवहारसिद्धाविच्छा, तन्निश्चय एव कुतः? तस्यापि व्याप्तिलिङ्गापेक्षत्वादनवस्थाप्रसङ्गादिति शङ्कते **स्यानवस्थानमिति** । परिहरति न चेति । अयमर्थः—धर्मिलिङ्गज्ञानयोरपि अनुव्यवसायजातीयस्यैककोटिनियतत्वेन व्याप्तिग्रहणादेककोटिनियतत्वं निश्चीयते, तत्र व्याप्तिज्ञानस्याप्येककोटिनियतत्वनिश्चयाय न व्याप्तिज्ञानान्तरापेक्षत्वेनानवस्था स्यात्, तेनैव व्याप्तिज्ञानेन स्वव्याप्त्यैककोटिनिश्चयात्तथा तस्य स्वात्मनि वृत्तिविरोधात्साक्षात्स्वात्मन्यप्रवृत्तावपि सर्वविशेषसङ्ग्रहेण यमुपाधिं यत्सामान्यमनुव्यवसायत्वमुपादाय प्रवृत्तिः तेनैवोपाधिना स्वस्यापि परिगृहीतत्वादेककोटिनियतत्वं निश्चितं स्यादेवेति । तथापि न विशेषतो व्याप्तिज्ञानस्य द्वैताभावनिश्चय इति चेत्, तत्राह (२)**न च सामान्येनेति** । ना

---

(१) यो योऽनुव्यवसायः स सर्वः प्रमाणमेवेत्यनुव्यवसायत्वावच्छेदेन गृहीता व्याप्तिः, प्रकृतानुव्यवसायस्याप्यनुव्यवसायत्वेनैव लिङ्गेन प्रामाण्यानुमानमित्यर्थः ।

(२) नन्वेवं सर्वत्रानुव्यवसाये प्रामाण्यानुमितिरायातेत्यनवस्थैव पुनरत आह नचेति मिश्राः ।

शब्दशब्दो वाचको न वेति शङ्कया न परिभूयते, नाप्यनवस्थेति, एवमिहापीति ।

तर्काश्चात्र भवन्ति—यदि धर्मिज्ञानं व्यभिचरेत् निरालम्बनमसदालम्बनं वा भवेत्, निषिद्धञ्च तत्(१)। यद्यनुव्यवसायो व्यभिचरेत्(२) तदार्थकर्मकोऽपि न स्यात् ज्ञानेतरस्यार्थप्राकट्याभावात्(३) । यदि तज्जातीयं व्यभिचरेत् व्यभिचारोऽपि क्वचिदपि न व्यवतिष्ठेत, तदव्यवस्थितौ व्यभिचारोऽपि न स्यात्, अन्यथाख्यातिरूपत्वात्तस्य(४) तदवस्थितौ चान्यथात्वं स्यात्तस्य तदवधिकत्वात्(५) ।

प्यनवस्थेति । न च शब्दस्यापि वाचकत्वविधानाय शब्दान्तरापेक्षानिबन्धनाऽनवस्थेति ।

तर्काश्चेति । (६)प्रमाणानुग्राहकास्तर्काश्चेत्यर्थः । धर्मिज्ञानाव्यभिचाराय तर्कमाह यदि धर्मीति । न हीदमिति इदमो विषयस्य धर्मिज्ञानस्य इदमोऽभावेऽपि सम्भवः, निरालम्बनत्वासदालम्बनत्वयोः प्रसङ्गादिति । लिङ्गज्ञाने तर्कमाह यद्यनुव्यवसाय इति । व्याप्तिज्ञाने तर्कमाह यदि तज्जातीयमिति । यद्यारोपितत्वव्यावर्तकविशेषजातीयं व्यभिचरेत्त ततोऽतिरिक्तविशेषान्तरानुपलम्भात् क्वचिदपि व्यभिचारो व्यवतिष्ठेतेति । तस्य तदवधिकत्वादिति । कस्मिंश्चित्तत्वे स्थिते तदप्यपेक्ष्यान्यथात्वमित्यर्थः ।

---

(१) निराश्रयासदाश्रयधर्मिज्ञानमसम्भवीति भावः ।

(२) व्यवसायं विना स्यादित्यर्थः ।

(३) तथाच ज्ञानं विषयविषयकतानियतत्वाद्विषयताख्यप्रत्यक्षं विषयाविषयकप्रत्यक्षादिविरहे सति प्रत्यक्षाविषयत्वादित्यनुमानं ज्ञानप्रत्यक्षस्य विषयविषयकत्वे प्रमाणमिति भावः ।

(४) व्यभिचारस्य । (५) तदवसायापेक्षत्वादन्यथात्वस्येत्यर्थः ।

(६) धर्मिज्ञानादीनामेककोटिनियतत्वात्प्रमाणानुग्राहकत्वादित्यर्थः ।

[illegible] स्वत एवेति [illegible]।

स्यान्मतम्—"एतदेव नु कथं निश्चेयं यदनुव्यवसायस्यैककोटिनियतत्वं, व्याप्त्या तत्राप्यनवस्थानादिति चेत्"। न, (२)व्याप्तिज्ञानस्य साक्षादात्मन्यप्रवृत्तावपि सर्वोपसंहारेण यदुपाधिमादाय प्रवृत्तिः तद्धर्मवत्त्वात् तज्जातीयत्वस्योपाधिः, तच्च तत्राप्यविशिष्टमनुव्यवसायत्वात्(१)। न च सामान्येन नियमनिश्चये तदाश्रिते विशेषे द्वैतशङ्कावकाशः। यथा वाचकः शब्द इति स्वात्मनो वाचकत्वं न साक्षादभिधत्ते प्रवृत्तिविरोधात्, तथापि सामान्येन यदुपाधिमभिकृत्य प्रवृत्तः शब्दः तद्वत्त्वात्

धर्मिलिङ्गज्ञानस्यैककोटिनियतत्वनिश्चयात्तदाभासत्वशङ्कानुत्थानेन व्यवहारस्थितिरुक्ता, तन्निश्चय एव कुतः? तस्यापि व्याप्तिलिङ्गापेक्षत्वादनवस्थाप्रसङ्गादिति शङ्कते **स्यान्मतमिति**। परिहरति **न चेति**। **अयमर्थः**—धर्मिलिङ्गज्ञानयोरपि अनुव्यवसायजातीयस्यैककोटिनियतत्वेन व्याप्तिग्रहणादेककोटिनियतत्वं निश्चीयते, तत्र व्याप्तिज्ञानस्याप्येककोटिनियतत्वनिश्चयाय न व्याप्तिज्ञानान्तरापेक्षत्वेनानवस्था स्यात्, तेनैव व्याप्तिज्ञानेन स्वव्याप्त्यैककोटिनिश्चयात्तथा तस्य स्वात्मनि वृत्तिविरोधात्साक्षात्स्वात्मन्यप्रवृत्तावपि सर्वविशेषसङ्ग्रहेण यमुपाधिं यत्सामान्यमनुव्यवसायत्वमुपादाय प्रवृत्तिः तेनैवोपाधिना स्वस्यापि परिगृहीतत्वादेककोटिनियतत्वं निश्चितं स्यादेवेति। तथापि न विशेषतो व्याप्तिज्ञानस्य द्वैताभावनिश्चय इति चेत्, तत्राह (२)**न च सामान्येनेति**। ना

---

(१) यो योऽनुव्यवसायः स सर्वः प्रमाणमेवेत्यनुव्यवसायत्वावच्छेदेन गृहीता व्याप्तिः, प्रकृतानुव्यवसायस्याप्यनुव्यवसायत्वेनैव लिङ्गेन प्रामाण्यानुमानमित्यर्थः।

(२) नन्वेवं सर्वत्रानुव्यसाये प्रामाण्यानुमितिरायातेत्यनवस्थैव पुनरत आह नचेति मिश्राः।

शब्दशब्दो वाचको न वेति शङ्कया न परिभूयते, नाप्यनवस्थेति, एवमिहापीति ।

तर्काश्चात्र भवन्ति—यदि धर्मिज्ञानं व्यभिचरेत् निरालम्बनमसदालम्बनं वा भवेत्, निषिद्धञ्च तत्(१)। यद्यनुव्यवसायो व्यभिचरेत्(२) तदार्थकर्मकोऽपि न स्यात् ज्ञानेतरस्यार्थप्राकट्याभावात्(३)। यदि तज्जातीयं व्यभिचरेत् व्यभिचारोऽपि क्वचिदपि न व्यवतिष्ठेत, तदव्यवस्थितौ व्यभिचारोऽपि न स्यात्, अन्यथाख्यातिरूपत्वात्तस्य(४) तद्व्यवस्थितौ चान्यथात्वं स्यात्तस्य तदवधिकत्वात्(५)।

प्यनवस्थेति । न च शब्दस्यापि वाचकत्वविधानाय शब्दान्तरापेक्षानिबन्धनाऽनवस्थेति ।

तर्काश्चेति । (६)प्रमाणानुग्राहकास्तर्काश्चेत्यर्थः । धर्मिज्ञानाव्यभिचाराय तर्कमाह यदि धर्मीति । न हीदमिति इदमो विषयस्य धर्मिज्ञानस्य इदमोऽभावेऽपि सम्भवः, निरालम्बनत्वासदालम्बनत्वयोः प्रसङ्गादिति । लिङ्गज्ञाने तर्कमाह यद्यनुव्यवसाय इति । व्याप्तिज्ञाने तर्कमाह यदि तज्जातीयमिति । यद्यारोपितत्वव्यावर्तकविशेषजातीयं व्यभिचरेत्त ततोऽतिरिक्तविशेषान्तरानुपलम्भात् क्वचिदपि व्यभिचारो व्यवतिष्ठेतेति । तस्य तदवधिकत्वादिति । कस्मिंश्चित्तत्त्वे स्थिते तदपेक्ष्यान्यथात्वमित्यर्थः ।

---

(१) निराश्रयासदाश्रयधर्मिज्ञानमसम्भवीति भावः ।

(२) व्यवसायं विना स्यादित्यर्थः ।

(३) तथाच ज्ञानं विषयविषयकतानिरूपकविषयताशून्यं विषयाविषयकप्रत्यक्षाविषयत्वे सति प्रत्यक्षाविषयत्वादित्यनुमानं ज्ञानप्रत्यक्षस्य विषयविषयकत्वे प्रमाणमिति भावः ।

(४) व्यभिचारस्य । (५) तदवस्थापेक्षत्वादन्यथात्वस्येत्यर्थः ।

(६) धर्मिज्ञानादीनामेककोटिनियतत्वप्रसाधकप्रमाणानुग्राहका इत्यर्थः ।

शस्य स्वत एवेति तात्पर्याचार्याः ।

स्यान्मतम्—"एतदेव तु कथं निश्चेयं यदेवम्भूतमेक कोटिनियतमेव, यावता तत्राप्यनवस्थितिरिति चेत्" । न, (च)व्याप्तिज्ञानस्य साक्षादात्मन्यप्रवृत्तावपि सर्वोप· संहारेण यदुपाधिमादाय प्रवृत्तिः तद्धर्मवत्त्वात् तज्जा· तीयन्तत्रोपाधिः, तच्च तत्राप्यविशिष्टमनुव्यवसा· यात्(१) । न च सामान्येन नियमनिश्चये तद्गालिङ्गिते विशेषे द्वैतशङ्कावकाशः । यथा वाचकः शब्द इति स्वा· त्मनो वाचकत्वं न साक्षाद्विषयो प्रवृत्तिविरोधात्, तथा· पि सामान्येन यदुपाधिमधिकृत्य प्रवृत्तः शब्दः तद्वत्त्वात्

धर्मिलिङ्गज्ञानस्यैककोटिनियतत्वनिश्चयाचदाभासत्वशङ्कानुत्थानेन व्य वहारस्थितिरुक्ता, तन्निश्चय एव कुतः ? तस्यापि व्याप्तिलिङ्गापेक्षत्वा दनवस्थाप्रसङ्गादिति शङ्कते **स्यान्मतमिति** । परिहरति **न चेति** । **अयमर्थः**—धर्मिलिङ्गज्ञानयोरपि अनुव्यवसायजातीयस्यैककोटिनियत· त्वेन व्याप्तिग्रहणादेककोटिनियतत्वं निश्चीयते, तत्र व्याप्तिज्ञानस्याप्येक कोटिनियतत्वनिश्चयाय न व्याप्तिज्ञानान्तरापेक्षत्वेनानवस्था स्यात् , तेनैव व्याप्तिज्ञानेन स्वव्याप्यैककोटिनिश्चयात्तथा तस्य स्वात्मनि वृत्तिविरोधा· त्साक्षात्स्वात्मन्यप्रवृत्तावपि सर्वविशेषसङ्ग्रहेण यमुपाधिं यत्सामान्यमनुव्यव· सायत्वमुपादाय प्रवृत्तिः तेनैवोपाधिना स्वस्यापि परिगृहीतत्वादेककोटिनि· यतत्वं निश्चितं स्यादेवेति । तथापि न विशेषतो व्याप्तिज्ञानस्य द्वैता· भावनिश्चय इति चेत् , तत्राह (२)**न च सामान्येनेति** । ना

---

(१) यो योऽनुव्यवसाय· स सर्वः प्रमाणमेवेत्यनुव्यवसायत्वाव च्छेदेन गृहीता व्याप्तिः, प्रकृतानुव्यवसायस्याप्यनुव्यवसायत्वेनैव लि ङ्गेन प्रामाण्यानुमानमित्यर्थः ।

(२) नन्वेवं सर्वत्रानुव्यसाये प्रामाण्यानुमितिरायातेत्यनवस्थैव पुनरत आह नचेति मिश्राः ।

शब्दशब्दो वाचको न वेति शङ्कया न परिभूयते, नाप्य-नवस्थेति, एवमिहापीति ।

तर्काश्चात्र भवन्ति—यदि धर्मिज्ञानं व्यभिचरेत् निरालम्बनमसदालम्बनं वा भवेत् , निषिद्धञ्च तत्(१)। यद्यनुव्यवसायो व्यभिचरेत्(२) तदार्थकर्मकोऽपि न स्यात् ज्ञानेतरस्यार्थप्राकट्याभावात्(३) । यदि तज्जा-तीयं व्यभिचरेत् व्यभिचारोऽपि क्वचिदपि न व्यवति-ष्ठेत, तदव्यवस्थितौ व्यभिचारोऽपि न स्यात् , अन्यथा-ख्यातिरूपत्वात्तस्य(४) तत्त्वस्थितौ चान्यथात्वं स्यात्त-स्य तदवधिकत्वात्(५) ।

व्यवस्थेति । न च शब्दस्यापि वाचकत्वविधानाय शब्दान्तरापेक्षा-निबन्धनाऽनवस्थेति ।

तर्काश्चेति । (६)प्रमाणानुग्राहकास्तर्काश्चेत्यर्थः । धर्मिज्ञानाव्य-भिचाराय तर्कमाह यदि धर्मीति । न हीदमिति इदमो [illegible] ध-र्मिज्ञानस्य इदमोऽभावेऽपि सम्भवः, निरालम्बनत्वासदालम्बनत्वयोः प्र-सङ्गादिति । लिङ्गज्ञाने तर्कमाह यद्यनुव्यवसाय इति । [illegible] तर्कमाह यदि तज्जातीयमिति । [illegible] व्यभिचरेत् ततोऽतिरिक्तविशेषान्तरानुपलम्भात् [illegible] व्यवतिष्ठेतेति । तस्य तदवधिकत्वादिति । [illegible] तदर्थपदार्थव्यवस्थापकत्वादित्यर्थः ।

(१) [illegible]
(२) [illegible]
(३) [illegible]
(४) [illegible]
(५) [illegible]

एतेन स्वप्नजागरावस्थयोरविशेष इति निरस्तम्। (१)असत्ख्यातेरात्मख्यातेश्च निराकृतत्वात्, अन्यथा ख्यातेस्तत्त्वख्यातिव्यवस्थामन्तरेणानुपपत्तेरिति। सा च(२) जागरेऽपि यदि न स्यात् तदा न भवेदेव। "तथापि कथमनयोरवस्थयोर्विभागः कर्तव्य इति चेत्"। न, लोकसिद्धत्वात्। (३)"किमनयोर्लक्षणमिति चेत्"। कर्तृकर्मकरणदेशकालप्रबन्धबाधः काकतालीयसंवादवान् स्वप्नस्य, प्रबन्धे काकतालीयः कस्यचिदेव विषयस्य

सर्वमिथ्यात्ववादिनः स्वप्नजागरयोर्न विशेषः, उभयोरपि मिथ्यात्वादिति वदन्ति, एतदपि पूर्वोक्तेन निरस्तमित्याह एतेनेति(४)। कर्तृकर्मेति। स्वप्ने यो यस्मिन्देशे काले वा करोतीति दृष्टस्तेषां कर्त्रादीनां प्रबन्धस्य कार्त्स्न्यस्य बाध एव स्वरसतः, संवादस्तु काकतालीयसंवादवान्, प्रबन्धबाधः स्वप्नस्य लक्षणमित्यर्थः। प्रबन्धे इति। प्रबन्धे बहुषु कस्यचिदेव विषयस्य बाधः, स च काकतालीयः,

---

(१) स्वप्नज्ञानस्याप्रामाण्यमन्यथाख्यातिरूपतयैव वाच्यम्, सा च तत्त्वख्यातिपूर्विकैव, तत्त्वख्यातिश्च जागरावस्था ज्ञानविशेष एवेत्याह असत्ख्यातेरिति। असत एवाध्यस्तपदार्थाकारेण भानमिति बौद्धीयासत्ख्यातेः, विज्ञानात्मन एवाध्यस्तपदार्थाकारेण भानमित्यात्मख्यातेश्च वेदान्त्यभिमताया इत्यर्थः। (२) तत्त्वप्रसिद्धिश्च।

(३) ननु लोकस्यापि भेदव्यवस्थितिर्लक्षणाधीनेत्याह किमिति। अहं धवलगृहे मध्याह्ने हस्तेन पायसं भुञ्ज इत्यत्र कर्त्रादीनां सर्वेषां बाधः। ननु सर्वबाधे कथं ज्ञानं न निरालम्बनम्, कथं वाऽन्यथाख्यातिः कुत्र वाऽऽरोपः, कथं वा जागरानन्तरमपि क्वचिदविसम्वाद इत्यत आह काकतालीयेति। अन्यथानुपपत्त्यैवारोपविषयाणामन्ततो बहिरूष्मादीनां मदन्तरतमादिभावेन शब्दानामप्युपलम्भादिति भावः। स्वप्नस्येति। लक्षणमित्यनुवर्तनीयमेवं जागरस्येत्यत्रापीति मिश्राः।

(४) तस्मात्तत्त्वविभागव्यवस्थापनेनेत्यर्थः। तथाच जागरज्ञानं न प्रमा ज्ञानत्वात्स्वप्नज्ञानवदित्यादीनामनवकाशादित्यर्थः।

बाधो जागरस्येति ।

(१)एतेन बाध्यप्रबन्धोऽवस्थाविशेषः(२) स्वप्नः, प्रबन्धबाधकादिबाध्यप्रबन्धान्तो जागरितमित्येषा दिक् । तस्मात्तथ्यमेव विश्वम्, मन्दप्रयोजनत्वात्तु सद्भिर्मुमुक्षुभिरुपेक्षितमिति युक्तमुत्पश्यामः । "तर्हि नैयायिकानां जगत्परीक्षणे कोऽयमभिनिवेशातिशय इति चेत्"(३) । सहसैव तदुपेक्षायां न्यायाभासावकाशे न्यायमार्गविप्लवो भवेत्, तथाच न्यायरूढिः प्रेक्षावान्न तत्त्वमधिगच्छेदिति भियेति ॥

इति आत्मतत्त्वविवेके द्वितीयः परिच्छेदः ॥

अयं जागरस्य लक्षणमिति ।

एतेनैतदुक्तं भवतीत्याह **एतेनेति** । लक्षणस्य दिगियमुक्ता, अतो लक्षणान्तरमपि (४)स्वयमूह्यमित्याह **एषा दिगिति** । कथन्तर्हि सद्भिराचार्यैस्सर्वैरपि विश्वस्य तथ्यत्वं न प्रतिपाद्यत इति चेत्, तत्राह **मन्देति । सहसैवेति** । अयमर्थः— मोक्षोपायभूतत्त्वाधिगमकाल एव यदि तदुपेक्षा(५) ततो न्यायाभासेन(६) प्रमाणादीनां तत्त्वं केचिदपह्नुवीरन् ततो न्यायेन तत्त्वं बुभुत्समानः प्रेक्षावांस्तत्त्वं न गच्छेदिति भियेति ॥

इति अत्रिगोत्रतिलकश्रीकृष्णाचार्यसूनुना नारायणेन विरचितायामात्मतत्त्वविवेकदीपिकायां द्वितीयः परिच्छेदः ।

---

(१) लक्षणान्तरेण विभागव्यवस्थापनेन ।

(२) अवस्थाविशेष इति । निद्रोपप्लुतान्तःकरणावस्थाविशेषः, तथा च स्वप्नवहनाडीविशेषसंयोगजं ज्ञानं स्वप्नः, तदितरज्ञानं जागरः, स्वप्नत्वजागरत्वे जातिविशेषौ चेति मिश्राः ।

(३) तेषामपि वेदान्तिनामिव मुमुक्षुत्वात्कुतो नोपेक्षेत्याक्षेपार्थः ।

(४) इन्द्रियाजन्यविषयगोचरापरोक्षान्तःकरणवृत्त्यवस्था, जाग्रद्भोगप्रदकर्मोपरमे सतीन्द्रियोपरमे जाग्रदनुभवजन्यसंस्कारोद्भूतविषयतज्ज्ञानावस्था वा स्वप्नः, इन्द्रियजन्यान्तःकरणवृत्त्यवस्था, दिगाद्यधिष्ठातृदेवतानुगृहीतैरिन्द्रियैः शब्दादिविषयानुभवावस्था वेति जागरस्य लक्षणान्तरमित्यर्थः । (५) विद्वदुपेक्षा । (६) आश्रयासिद्ध्यादिना ।

एतेन स्वप्नजागरावस्थयोरविशेष इति (१)असत्ख्यातेरात्मख्यातेश्च निराकृतत्वात्, ख्यातेस्तत्त्वख्यातिव्यवस्थामन्तरेणानुपपत्तेरि च(२) जागरेऽपि यदि न स्यात् तदा न भवेदेव कथमनयोरवस्थयोर्विभागः कर्तव्य इति चेत्" कसिद्धत्वात् । (३)"किमनयोर्लक्षणमिति चेत्" कर्मकरणदेशकालप्रबन्धबाधः काकतालीयसं स्वप्नस्य, प्रबन्धे काकतालीयः कस्यचिदेव ।

सर्वमिथ्यात्ववादिनः स्वप्नजागरयोर्न विशेषः, उभयोर त्वादिति वदन्ति, एतदपि पूर्वोक्तेन निरस्तमित्याह एतेने कर्तृकर्मेति । स्वप्ने यो यस्मिन्देशे काले वा करोतीति कर्त्रादीनां प्रबन्धस्य कात्स्न्र्यस्य बाध एव स्वरसतः, संवाद तालीयसंवादवान्, प्रबन्धबाधः स्वप्नस्य लक्षणमित्यर्थः । इति । प्रबन्धे बहुषु कस्यचिदेव विषयस्य बाधः, स च काक

---

(१) स्वप्नज्ञानस्याप्रामाण्यमन्यथाख्यातिरूपतयैव वाच्य च तत्त्वख्यातिपूर्विकैव, तत्त्वख्यातिश्च जागरावस्था ज्ञानवि त्याह असत्ख्यातेरिति । असत एवाध्यस्तपदार्थाकारेण भा बौद्धीयासत्ख्यातेः, विज्ञानात्मन एवाध्यस्तपदार्थाकारेण भाना त्मख्यातेश्च वेदान्त्यभिमताया इत्यर्थः । (२) तत्त्वप्रसिद्धिम

(३) ननु लोकस्यापि भेदव्यवस्थितिर्लक्षणाधीनेत्याह कि अहं धवलगृहे मध्याह्ने हस्तेन पायसं भुञ्ज इत्यत्र कर्त्रादीनां बाधः। ननु सर्वबाधे कथं ज्ञानं न निरालम्बनम्, कथं वाऽश्यया कुत्र वाऽऽरोपः, कथं वा जागरानन्तरमपि क्वचिद्विसंवाद आह काकतालीयेति । अन्यथानुपपत्त्यैवारोपविषयाणामन्यतो रूपादीनां मदन्तरतमादिभावेन शब्दानामप्युपलम्भादिति भावः स्येति । लक्षणमित्यनुवर्तनीयमेवं जागरस्येत्यत्रापीति मिश्राः।

(४) तथ्यातथ्यविभागव्यवस्थापनेनेत्यर्थः । तथाच जाग न प्रमा ज्ञानत्वात्स्वप्नज्ञानवदित्यादीनामनवकाशादित्यर्थः ।

ज्ञानं न ज्ञानान्तरकर्म तज्जातीयक्रियात्वात्, या यज्जातीया क्रिया नासौ तत्क्रियाकर्म यथा छिदा छिदान्तरस्येति तु न्यायविप्लवः। (१)छिदावत् सर्वथा सजातीयाकर्मत्वे साध्ये बाधितविषयत्वात् (२)पुरुषान्तरज्ञानस्य च पुरुषान्तरज्ञानवेद्यत्वात्, स्वयमपि स्मृत्यादिगोचरत्वाच्च। स्वकर्मत्वे साध्ये दृष्टान्तस्य साध्यविकलतया हेतोर्विरुद्धत्वादिति।

नापि स्वग्राहकेण, विवेचनानुपपत्तेः। नहि प्रमाणग्रहणं यथार्थैकत्वनियतम्, अप्रमाणेऽपि प्रमाणाभिमानात्, अन्यथा विपर्ययज्ञानादप्रवृत्तिप्रसङ्गाच्च। ततो

तुक्तं प्रयोगमाशङ्कते **न ज्ञानमिति। न्यायविप्लवः**=न्यायाभासत्वम्। **विरुद्धत्वादिति।** दृष्टान्तस्य साध्यविकलतया तत्प्रतिपक्षत्वात् पक्षविपक्षयोरेव वृत्तेरिति(३)।

(४)द्वितीयं विकल्पं निराकरोति **नापीति।** प्रामाण्यग्रह इति शेषः। **विवेचनानुपपत्तेरिति।** ज्ञानग्राहकेण तस्य प्रामाण्यग्रहे अप्रमाणज्ञानग्राहकेणापि तस्य प्रामाण्यग्रहणात् इदं यथार्थमिदमयथार्थमिति विवेचनानुपपत्तेरिति। अथवा प्रमाणमेवेति निश्चयाभावेन विवेचनानुपपत्तेरिति। एतदेव दर्शयति **नहीति**। मा भून्निश्चय इति चेत्तत्राह

(१) कथं न्यायाभास इत्यत्राह छिदावदिति। छिदेव सर्वथा सजातीयाकर्मत्वस्यैव-न ज्ञानान्तरकर्मेति-साध्यार्थत्वे हेतोर्बाधग्रस्तत्वान्न्यायाभास इत्यर्थः।

(२) बाधितविषयत्वमेव दर्शयति पुरुषान्तरज्ञानस्येति। (ज्ञानान्तरवेद्यत्वादिति पाठान्तरम्) स्वयमपीति। ज्ञानस्येति शेषः। अत्र च ज्ञानं स्वसजातीयाविषयं तज्जातीयक्रियात्वाच्छिदादिक्रियावदिति प्रयोगो द्रष्टव्यः।

(३) अयं भावः-ज्ञानं स्वकर्म तज्जातीयक्रियात्वाच्छिदादिक्रियावदित्यनुमानप्रयोगे तु तज्जातीयक्रियात्वरूपहेतोः स्वाविषयिण्यां छिदिक्रियायां विपक्षे ज्ञानात्मकक्रियारूपपक्षे च वर्तमानत्वाद्विरुद्धोऽयं हेतुरिति भावः। (४) ग्राहकेणेति द्वितीयं पक्षमित्यर्थः।

निश्चयमन्तरेणानुपपत्तेः" । न द्वैताभावात्, (१)यत्र लिङ्गज्ञाने धर्मिज्ञाने वा तथ्यातथ्यभावेन द्वैतमुपलभ्यते तत्र तथ्यत्वानिश्चये लिङ्गाभासशङ्कासङ्क्रान्ततया न निश्चीयते, यत्र तु तज्ज्ञानं तदेकनियतं(२) तत्र तावतैव लिङ्गनिश्चयस्तदाभासशङ्कानुत्थानात्, एककोटिनियतो ह्यनुभवो निश्चयः । ज्ञानतद्धर्मग्राहिणि च ज्ञाने न द्वैतमिति व्यवस्थितिरेव (३) तस्यापि प्रामाण्यनिश्चयः परत एवेति न्यायसम्प्रदायः । इत एवेति विशेषात्ताद्ङ्

ङ्गनिश्चयस्य धर्मिलिङ्गविषयज्ञानप्रामाण्यनिश्चयाधीनत्वात्तन्निश्चयस्य च धर्मिलिङ्गान्तरनिश्चयापेक्षत्वात्, सजातीयापेक्षायामनवस्था स्यादिति । **न द्वैतेति** । **अयमर्थः**—प्रामाण्यनिश्चयो हि विषयतत्त्वातत्त्वनिश्चयापेक्षः, विषयतथात्वनिश्चयश्च प्रकृते तथ्यातथ्यविभागेन द्वैताभावात्स्वत एव सिद्धः, (४)**एककोटिनियतो ह्यनुभवो निश्चय इति** । प्रकृते च न द्वैतमित्याह **ज्ञानतद्धर्मेति** । ज्ञानस्य धर्मिणस्तद्धर्मस्यारोपितत्वव्यावर्तकविशेषजातीयस्य च लिङ्गस्य ग्राहके ज्ञाने तथ्यातथ्यविभागेन द्वैतं नोपलभ्यते, न ह्यज्ञाने ज्ञानत्वारोपेण भ्रान्तिर्दृश्यते, नापि यथार्थत्वनियते वस्तुनि तन्नियतविशेषारोपेण भ्रान्तिरिति । **तस्यापीति**। धर्मिलिङ्गज्ञानस्यापीति । (५)**इत एवेति** । द्वैताभावादेव विशेषादिति ।

(१) तर्हि धर्मिज्ञाने वा न क्वापि परीक्ष्येतेत्यत आह यत्रेति ।

(२) तदेकनियतं=प्रामाण्यैकनियतम् । तावतैव=अगृहीताप्रामाण्यज्ञानमात्रेणैव ।

(३) नन्वेवमनुव्यवसायस्य प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वमायातमित्यपसिद्धान्त इत्यत आह प्रामाण्येति । यदि व्यवसायितया तत्र प्रामाण्यमनुमीयते तदा तत्प्रामाण्यमनुमानादेव गृह्यते न्यायनये प्रामाण्यस्य नित्यानुमेयत्वादित्यर्थः । (४) सङ्ग्रहव्याख्यानमुपसंहरति एकेति ।

(५) अत्र अत एवेति मिश्रसम्मतः पाठः । तथापि स्वतःप्रामाण्यखण्डनात्परत्वं टीकाकृत्तात्पर्यविषयो ममापि तदभिप्रायकमेव तथा व्याख्यानमिति तदभिमतार्थो द्रष्टव्यः ।

(१)"अज्ञातप्रामाण्येन कथं परप्रामाण्यवेदनमिति चेत्" । यथा विषयवेदनम् । (२)"अस्तु तर्हि धर्मिलिङ्ग**द्वारिका ताभ्यामननुमानात् । तन्निश्चयस्य** च प्रामाण्य-

दृष्टान्तभूत(३)ज्ञानप्रामाण्यावगमेऽप्यनुमानान्तरापेक्षा स्यात्तत्रापि दृष्टान्ते अनुमानान्तरापेक्षेत्येवं दृष्टान्तद्वारिकाऽनवस्था, अथवाऽनुमानतदनुमितिप्रामाण्यविषयज्ञानेऽपि प्रामाण्यावगमायानुमानान्तरापेक्षेति तद्द्वारिका वा स्यात् । न प्रथमः, दृष्टान्तभूतज्ञानप्रामाण्यस्यानुमानतः प्रागेव निश्चयात् । "ननु प्रामाण्यगतनिश्चयस्यानुमानापेक्षणेऽनवस्थैव" । नैवम्—प्रवृत्तिसामर्थ्येन तत्रार्थस्य भूतत्वमवगम्य तदुपजीवकस्य प्रामाण्यस्य ज्ञानग्राहकेणैव प्रतीतेरिति । तदुक्तम्(४)–'**प्रमाणतोऽर्थप्रतिपत्तौ प्रवृत्तिसामर्थ्यादर्थवत्प्रमाणमि**'ति ।

यथा विषयवेदनमिति । यथाऽज्ञातप्रामाण्येन घटज्ञानेन घटस्य विषयस्य वेदनमित्यर्थः(५) । कुत इत्यत आह **ताभ्यामिति** । प्रामाण्यानिश्चयस्य किमायातमित्यत आह **तन्निश्चयस्येति** । धर्मिलि

(१) शङ्कतेऽज्ञातेति । प्रामाण्यग्राहकेऽपि प्रामाण्यग्राहकापेक्षया मनवस्थाभियाऽज्ञातप्रामाण्येनैव परेणान्यप्रामाण्यं ग्राह्यं तथा च कथं स्वयमज्ञातप्रामाण्येन परप्रामाण्यवेदनमित्याशङ्कार्थः । समाधत्ते यथेति

(२) तर्हि अज्ञातप्रामाण्येनापि इदं ज्ञानं प्रमेत्याद्यनुमानेनैव ज्ञाननिष्ठप्रामाण्यग्रहणं कर्तव्यं तत्र च धर्मिलिङ्गानिश्चयार्थं तद्विषयज्ञानप्रामाण्यनिश्चयानुस्मरणमपेक्षितमित्यनवस्था स्यादित्याशयेनाशङ्कते अस्त्विति । पक्षज्ञानलिङ्गज्ञानद्वारिका प्रामाण्यप्रतीतिरस्तु, अनिश्चिताभ्यां धर्मिलिङ्गाभ्यामनुमानासम्भवात् कथं तेन प्रामाण्यग्रहणमित्यर्थः । अनवस्थामेव स्फुटयति ताभ्यामिति ।

(३) मत्स्यानिपन्नवदिति दृष्टान्तस्वरूपोक्त्यर्थः ।

(४) प्रमाणस्यार्थवत्त्वं साधयता वात्स्यायनमुनिना प्रथमसूत्रीयभाष्यावतरणिकायाम् ।

(५) तथाऽज्ञातप्रामाण्येनापि परप्रामाण्यवेदनं स्यादिति भावः । नहि पूर्वज्ञानप्रामाण्यमेव निश्चायकम्, तथासति प्रथमसर्पनिश्चयोऽपि न स्यादिति भावः ।

निश्चयमन्तरेणानुपपत्तेः" । न द्वैताभावात्, (१)यत्र लिङ्गज्ञाने धर्मिज्ञाने वा तथ्यातथ्यभावेन द्वैतमुपलभ्यते तत्र तथ्यत्वानिश्चये लिङ्गमाभासशङ्कासङ्क्रान्ततया न निर्णीयते, यत्र तु तज्ज्ञानं तदेकनियतं(२) तत्र ताव-तैव लिङ्गनिश्चयस्तदाभासशङ्कानुत्थानात्, एककोटि-नियतो ह्यनुभवो निश्चयः । ज्ञानतद्धर्मग्राहिणि च ज्ञाने न द्वैतमिति व्यवस्थितिरेव (३) तस्यापि प्रामाण्यनिश्चयः परत एवेति न्यायसम्प्रदायः । इत एवेति विशेषात्ताद्ग-

ङ्गनिश्चयस्य धर्मिलिङ्गविषयज्ञानप्रामाण्यनिश्चयाधीनत्वात्तन्निश्चयस्य च धर्मिलिङ्गान्तरनिश्चयापेक्षत्वात्, सजातीयापेक्षायामनवस्था स्यादिति । **न द्वैतेति** । **अयमर्थः**—प्रामाण्यनिश्चयो हि विषयतत्त्वातत्त्वनिश्च-यापेक्षः, विषयतथात्वनिश्चयश्च प्रकृते तथ्यातथ्यविभागेन द्वैताभावात्स्वत एव सिद्धः, (४)**एककोटिनियतो ह्यनुभवो निश्चय इति** । प्रकृते च न द्वैतमित्याह **ज्ञानतद्धर्मेति** । ज्ञानस्य धर्मिणस्तद्धर्मस्यारो-पितत्वव्यावर्तकविशेषजातीयस्य च लिङ्गस्य ग्राहके ज्ञाने तथ्यातथ्यवि-भागेन द्वैतं नोपलभ्यते, न ह्यज्ञाने ज्ञानत्वारोपेण भ्रान्तिर्दृश्यते, नापि यथार्थत्वनियते वस्तुनि तन्नियतविशेषारोपेण भ्रान्तिरिति । **तस्यापीति** । धर्मिलिङ्गज्ञानस्यापीति । (५)**इत एवेति** । द्वैताभावादेव विशेषादिति ।

---

(१) तर्हि धर्मिज्ञानं वा न क्वापि परीक्ष्येतेत्यत आह यत्रेति ।

(२) तदेकनियतं=प्रामाण्यैकनियतम् । तावतैव=अगृहीताप्रामा-ण्यज्ञानमात्रेणैव ।

(३) नन्वेवमनुव्यवसायस्य प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वमायातमित्य-पसिद्धान्त इत्यत आह प्रामाण्येति । यदि व्यवसायितया तत्र प्रामाण्य-मनुमीयते तदा तत्प्रामाण्यमनुमानादेव गृह्यते न्यायनये प्रामाण्यस्य नित्यानुमेयत्वादित्यर्थः । (४) सङ्ग्रहव्याख्यानमुपसंहरति एकेति ।

(५) अत्र इत एवेति मिश्रसम्मतः पाठः । तथापि स्वतःप्रामा-ण्यशङ्कानास्पदत्वं टीकाकृत्तात्पर्यविषयो ममापि तदभिप्रायकमेव तथा व्याख्यानमिति तदभिमतार्थो द्रष्टव्यः ।

एतेन स्वप्नजागरावस्थयोरविशेष इति निरस्त (१)असत्ख्यातेरात्मख्यातेश्च निराकृतत्वात्, अन्य ख्यातेस्तत्त्वख्यातिव्यवस्थामन्तरेणानुपपत्तेरिति। च(२) जागरेऽपि यदि न स्यात् तदा न भवेदेव। "तथा कथमनयोरवस्थयोर्विभागः कर्तव्य इति चेत्"। न, ल कसिद्धत्वात्। (३)"किमनयोर्लक्षणमिति चेत्"। कर्त्र कर्मकरणदेशकालप्रबन्धबाधः काकतालीयसंवादव स्वप्नस्य, प्रबन्धे काकतालीयः कस्यचिदेव विषय

सर्वमिथ्यात्ववादिनः स्वप्नजागरयोर्न विशेषः, उभयोरपि मिथ्या त्वादिति वदन्ति, एतदपि पूर्वोक्तेन निरस्तमित्याह एतेनेति(१) कर्तृकर्मेति। स्वप्ने यो यस्मिन्देशे काले वा करोतीति दृष्टन्ते कर्त्रादीनां प्रबन्धस्य कात्स्न्यस्य बाध एव स्वरसतः, संवादस्तु काक तालीयसंवादवान्, प्रबन्धबाधः स्वप्नस्य लक्षणमित्यर्थः। प्रबन्धे इति। प्रबन्धे बहुषु कस्यचिदेव विषयस्य बाधः, स च काकतालीयः

(१) स्वप्नज्ञानस्याप्रामाण्यमन्यथाख्यातिरूपतयैव वाच्यम्, सा च तत्त्वख्यातिपूर्विकैव, तत्त्वख्यातिश्च जागरावस्था ज्ञानविशेष एवे त्याह असत्ख्यातेरिति। असत एवात्यन्तपदार्थाकारेण भानमिति बौद्धीयासत्ख्यातेः, विज्ञानात्मन एवात्यन्तपदार्थाकारेण भानमित्या त्मख्यातेश्च वेदान्त्यभिमताया इत्यर्थः। (२) तत्त्वप्रसिद्धिश्च।
(३) ननु लोकस्यापि भेदव्यवस्थितिर्लक्षणाधीनेत्याह किमिति। अहं धवलगृहे मध्याह्ने हस्तेन पायसं भुञ्ज इत्यत्र कर्त्रादीनां सर्वेषां बाधः। ननु सर्वबाधे कथं ज्ञानं न निरालम्बनम्, कथं वाऽन्यथाख्यातिः कुत्र वाऽऽरोपः, कथं वा जागरानन्तरमपि क्वचिदविसम्वाद इत्यत आह काकतालीयेति। अन्यथानुपपत्त्यैवारोपविषयाणामन्ततो बहिः रूष्मादीनां मदन्तरतमाविर्भावेन शब्दानामप्युपलम्भादिति भावः।स्वप्न स्येति। लक्षणमित्यनुवर्तनीयमेवं जागरस्येत्यत्रापीति मिश्राः।
(४) तथ्यातथ्यविभागव्यवस्थापनेनेत्यर्थः। तथाच जागरज्ञानं न प्रमा ज्ञानत्वात्स्वप्नज्ञानवदित्यादीनामनवकाशादित्यर्थः।

बाधो जागरस्येति ।

(१)एतेन बाध्यप्रबन्धोऽवस्थाविशेषः(२) स्वप्नः, प्रबन्धबाधकादिबाध्यप्रबन्धान्तो जागरितमित्येषा दिक् । तस्मात्तथ्यमेव विश्वम्, मन्दप्रयोजनत्वात्तु सद्भिर्मुमुक्षुभिरुपेक्षितमिति युक्तमुत्पश्यामः । "तर्हि नैयायिकानां जगत्परीक्षणे कोऽयमभिनिवेशातिशय इति चेत्"(३) । सहसैव तदुपेक्षायां न्यायाभासावकाशे न्यायमार्गविप्लवो भवेत्, तथाच न्यायरूढिः प्रेक्षावान्न तत्त्वमधिगच्छेदिति भियेति ॥

इति आत्मतत्त्वविवेके द्वितीयः परिच्छेदः ॥

अयं जागरस्य लक्षणमिति ।

एतेनैतदुक्तं भवतीत्याह **एतेनेति** । लक्षणस्य दिगियमुक्ता, अतो लक्षणान्तरमपि (४)स्वयमूह्यमित्याह **एषा दिगिति** । कथन्तर्हि सद्भिराचार्यैस्सवैरपि विश्वस्य तथ्यत्वं न प्रतिपाद्यत इति चेत्, तत्राह **मन्देति। सहसैवेति** । अयमर्थः— मोक्षोपायभूतत्वाविगमकाल एव यदि तदुपेक्षा(५) ततो न्यायाभासेन(६) प्रमाणादीनां तत्त्वं केचिदपह्नुवीरन् ततो न्यायेन तत्त्वं बुभुत्समानः प्रेक्षावांस्तत्त्वं न गच्छेदिति भियेति॥

इति अत्रिगोत्रतिलकश्रीकृष्णाचार्यसूनुना नारायणेन विरचितायामात्मतत्त्वविवेकदीपिकायां द्वितीयः परिच्छेदः ।

---

(१) लक्षणान्तरेण विभागव्यवस्थापनेन ।

(२) अवस्थाविशेष इति । सिद्धोपप्लुतान्तःकरणावस्थाविशेषः, तथा च स्वप्नवहनाडीविशेषसंयोगजं ज्ञानं स्वप्नः, तदितरज्ञानं जागरः, स्वप्नत्वजागरत्वे जातिविशेषौ वेति मिश्राः ।

(३) तेषामपि वेदान्तिनामिव मुमुक्षुत्वात्कुतो नोपेक्षेत्याक्षेपार्थः ।

(४) इन्द्रियाजन्यविषयगोचरापरोक्षान्तःकरणवृत्त्यवस्था, जाग्रद्भोगप्रदकर्मोपरमे सतीन्द्रियोपरमे जाग्रदनुभवजन्यसंस्कारोद्भूतविषयतज्ज्ञानावस्था वा स्वप्नः, इन्द्रिजन्यान्तःकरणवृत्त्यवस्था, दिगाद्यधिष्ठातृदेवतानुगृहीतैरिन्द्रियैः शब्दादिविषयानुभवावस्था वेति जागरस्य लक्षणान्तरमित्यर्थः । (५) विद्वदुपेक्षा । (६) आश्रयासिद्ध्यादिना ।

एतेन स्वप्नजागरावस्थयोरविशेष इति (१)असत्ख्यातेरात्मख्यातेश्च निराकृतत्वात्, ख्यातेस्तत्त्वख्यातिव्यवस्थामन्तरेणानुपपत्तेरिति। च(२) जागरेऽपि यदि न स्यात् तदा न भवेदेव।" कथमनयोरवस्थयोर्विभागः कर्तव्य इति चेत्" । न, कसिद्धत्वात् । (३)"किमनयोर्लक्षणमिति चेत्" । कर्मकरणदेशकालप्रबन्धबाधः काकताल स्वप्नस्य, प्रबन्धे काकतालीयः कस्यचिदेव विषय

सर्वमिथ्यात्ववादिनः स्वप्नजागरयोर्न विशेषः, उभयोरपि मिथ्या त्वादिति वदन्ति, एतदपि पूर्वोक्तेन निरस्तमित्याह एतेनेति(१) कर्तृकर्मेति । स्वप्ने यो यस्मिन्देशे काले वा करोतीति कर्त्रादीनां प्रबन्धस्य कार्त्स्न्यस्य बाध एव स्वरसतः, संवादस्तु का तालीयसंवादवान्, प्रबन्धबाधः स्वप्नस्य लक्षणमित्यर्थः । प्रबन्ध इति । प्रबन्धे बहुषु कस्यचिदेव विषयस्य बाधः, स च काकतालीय

(१) स्वप्नज्ञानस्याप्रामाण्यमन्यथाख्यातिरूपतयैव वाच्यम्, च तत्त्वख्यातिपूर्विकैव, तत्त्वख्यातिश्च जागरावस्था ज्ञानविशेष त्याह असत्ख्यातेरिति । असत एवाध्यस्तपदार्थाकारेण बौद्धीयासत्ख्यातेः, विज्ञानात्मन एवाध्यस्तपदार्थाकारेण भानमित्या त्मख्यातेश्च वेदान्त्यभिमताया इत्यर्थः । (२) तत्त्वप्रसिद्धिश्च ।

(३) ननु लोकस्यापि भेदव्यवस्थितिर्लक्षणाधीनेत्याह किमिति अहं धवलगृहे मध्याह्ने हस्तेन पायसं भुञ्ज इत्यत्र कर्त्रादीनां सर्व बाधः। ननु सर्वबाधे कथं ज्ञानं न निरालम्बनम्, कथं वाऽन्यथाख्याति कुत्र वाऽऽरोपः, कथं वा जागरानन्तरमपि क्वचिदविसंवाद इत्यत आह काकतालीयेति । अन्यथानुपपत्त्यैवारोपविषयाणामन्ततो बहि रूष्मादीनां मदन्तरतमादिभावेन शब्दानामप्युपलम्भादिति भावः। स्व स्येति । लक्षणमित्यनुवर्तनीयमेवं जागरस्येत्यत्रापीति मिश्राः।

(४) तथ्यातथ्यविभागव्यवस्थापनेनेत्यर्थः । तथाच जागरज्ञानं न प्रमा ज्ञानत्वात्स्वप्नज्ञानवदित्यादीनामनवकाशादित्यर्थः ।

वेप्रत्ययप्रसङ्गात् । न चैकमेव वस्तु करणभेदेनान्यथा ।धत इति युक्तम् । (१)अनात्मकत्वप्रसङ्गात्, भेदाभेदव्यवस्थानुपपत्तेश्च ।

नापि द्वितीयः,(२) स हि एकदेशतया वा एककालतया वा एककार्यतया वा एककारणतया वेति । (३)न तावदुपादानरूपैकदेशसम्भवः, तयोः प्रतिनियतोपादानत्वात्, सम्भवे वा तदेव द्रव्यमिति पर्यवसितं विवा-

---

वस्तु चक्षुरादिकरणभेदेनाऽन्यथाऽन्यथा विवर्तत इति युक्तमित्याह **न चैकमिति** । **अनात्मकत्वप्रसङ्गादिति** । रूपादीनां व्यवस्थितत्वाभावाद्यवस्थितवस्त्वात्मकत्वाभावप्रसङ्गादित्यर्थः । एकस्य नानात्मनावभासे भेदाभेदव्यवस्थानुपपत्तिप्रसङ्गाच्चेत्याह **भेदाभेदेति** । भिन्नस्य भेदावभासः, अभिन्नस्याभेदावभास इत्यङ्गीकारे हि भेदाभेदव्यवस्थासिद्धिरिति भावः ।

एकोपाधिवशीकृतयोः(४) समुदायत्वमित्यभिप्रेत्य तमुपाधिं विकल्पयति **स ह्येकदेशतयेति** । कार्यस्योपादानमेकदेश इति शास्त्रमर्यादा, अधिकरणन्तु देश इति लोकमर्यादा, उभयत्रापि दूषणं वक्ष्यन् प्रथमं तावद्दूषयति **न तावदिति** । **प्रतिनियतेति** । गुण्यपलापेन गुणमात्रस्वीकारपक्षे गुणानां गुणाभाव एवोपादानमिति रूपस्पर्शयोः प्रतिनियतरूपस्पर्शोपादानत्वान्नैकोपादानत्वमिति(५) । द्वितीयं

---

(१) रूपत्वस्पर्शत्वे जाती परं भिन्नेन्द्रियवेद्ये न तु जातिमदपि तथेति यदि तदा तद्वस्तु न रूपं स्यान्न वा स्पर्शः स्याद्विरोधादित्याहानात्मकत्वेति । (२) समुदायविषयप्रतिसन्धानपक्षः ।

(३) आद्यं दूषयति न तावदिति । त्वन्मते रूपस्यैव रूपोपादानत्वादित्यर्थः । न तावदुपादानतयैकदेशसम्भव इति पाठान्तरम् ।

(४) रूपस्पर्शयोरिति भावः ।

(५) रूपादिगुणानामवयव्येकोपादानत्वानङ्गीकारात्तद्गुणाभाव एवापरगुणोपादानमिति नैकोपादानत्वमिति भावः ।

अथ तृतीयपरिच्छेदे तृतीया विप्रतिपत्तिः।

"(१)अस्तु तर्हि गुणगुणिनोरभेदान्नैरात्म्यम्, ज्ञानमात्रपरिशेषादिति चेत्"। उच्यते-अस्ति ता दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थप्रतिसन्धानम् (२), तत् ... कविषयं वा स्यात् समुदायविषयं वा तदतिरि विषयं वा, वस्त्वननुरोध्याकारविषयं वा अ विषयं वा? नाद्यः, (३)नहि यदेव रूपं स एव इति। न च रूपं त्वगिन्द्रियग्राह्यम्, अन्धस्यापि

गुणगुणिभेदभङ्गं तृतीयं विकल्पं निराकर्तुमवतारयति **तर्हीति**। कथमित्याह **क्षणिकेति**। क्षणिकगुणरूपविज्ञानमात्र षादिति। ननु वेदान्तिनां ज्ञानमात्रमेवात्मा कथं नैरात्म्यमित्य क्षणिकेति। वेदान्तिनामपि नित्यमेव ज्ञानमात्मेति सिद्धान्तः। नित्यात्मवादापेक्षया नैरात्म्यमिति भावः। अत्र तावत्प्रतिपादनसौक चाह्यमेव तुल्यन्यायं (४)घटादिगुणिनं साधयति **अस्ति तावदिति एकैकविषयं वेति**। रूपस्पर्शैकैकविषयमित्यर्थः। रूपस्पर्शसमुदा विषयं वेत्याह **समुदायविषयं वेति**। **आकारविषयं वेति** ज्ञानाकारविषयं वेत्यर्थः। चक्षुषा दृष्टं रूपमेव स्पर्शत्वेन प्रतिसन्धीय इति चेत्, तत्राह **न च रूपमिति**। नचैकमेव रूपादीनामन्यतमं

(१) अस्त्विति। ज्ञानभिन्न आत्मा नास्तीत्येव हि नैरात्म्यम्, स च ज्ञानात्मनोरभेदादेव पर्यवसन्न इत्यर्थः। अत्रात्मा ज्ञानाभिन्नः ... विषयकप्रतीत्यविषयत्वादिति विशेषतः गुणिनं पक्षयित्वा गुणा दसाधनं, गुणं वा पक्षयित्वा गुण्यसाधनं सामान्यत एवेति मिश्राः।

(२) यमहमद्राक्षं तमहं स्पृशामीत्यादिप्रतिसन्धाने एक एवार्थ इन्द्रियाभ्यां गृह्यते तेन गुणभिन्न एव गुणी सिध्यतीत्यर्थः।

(३) रूपमात्रविषयत्वे दोषमाह नहीति। नहि भवति तदेव रूपमिति पाठान्तरम्।

(४) यथा शुक्लया घटतद्रूपयोर्भेदाद्बाह्यावयविसिद्धिस्तथैव ... दिभिन्नाभ्यन्तरावयविसिद्धिरिति भावः।

प्रत्ययप्रसङ्गात् । न चैकमेव वस्तु करणभेदेनान्यथा थत इति युक्तम् । (१)अनात्मकत्वप्रसङ्गात् , भेदा- ोद्व्यवस्थानुपपत्तेश्च ।

नापि द्वितीयः,(२) स हि एकदेशतया वा एककालेतया ा एककार्यतया वा एककारणतया वेति । (३)न ता- दुपादानरूपैकदेशसम्भवः, तयोः प्रतिनियतोपादान- वात् , सम्भवे वा तदेव द्रव्यमिति पर्यवसितं विवा-

स्तु चक्षुरादिकरणभेदेनाऽन्यथाऽन्यथा विवर्तत इति युक्तमित्याह **नचै- कमिति । अनात्मकत्वप्रसङ्गादिति ।** रूपादीनां व्यवस्थितत्वा- भावाद्व्यवस्थितवस्त्वात्मकत्वाभावप्रसङ्गादित्यर्थः । एकस्य नानात्मनावभासे भेदाभेदव्यवस्थानुपपत्तिप्रसङ्गाच्चेत्याह **भेदाभेदेति ।** भिन्नस्य भेदा- वभासः, अभिन्नस्याभेदावभास इत्यङ्गीकारे हि भेदाभेदव्यवस्थासिद्धि- रिति भावः ।

एकोपाधिवशीकृतयोः(४) समुदायत्वमित्यभिप्रेत्य तमुपाधिं विक- ल्पयति **स ह्येकदेशतयेति ।** कार्यस्योपादानमेकदेश इति शास्त्रमर्यादा, अधिकरणन्तु देश इति लोकमर्यादा, उभयत्रापि दूषणं वक्ष्यन् प्रथमं तावद्दूषयति **न तावदिति । प्रतिनियतेति ।** गुण्यपलापेन गुणमात्रस्वीकारपक्षे गुणानां गुणाभाव एवोपादानमिति रूपस्पर्शयोः प्रतिनियतरूपस्पर्शोपादानत्वान्नैकोपादानत्वमिति(५) । द्वितीयं

(१) रूपत्वस्पर्शत्वे जाती परं भिन्नेन्द्रियवेद्ये न तु जातिमदपि तथेति यदि तदा तदस्तु न रूपं स्यान्न वा स्पर्शः स्याद्विरोधादित्यादा- नात्मकत्वेति । (२) समुदायविषयप्रतिसन्धानपक्षः ।

(३) आद्यं दूषयति न तावदिति । त्वन्मते रूपस्यैव रूपोपादान- त्वादित्यर्थः । न तावदुपादानतयैकदेशसम्भव इति पाठान्तरम् ।

(४) रूपस्पर्शयोरिति भावः ।

(५) रूपादिगुणानामवयव्येकोपादानत्वानङ्गीकारात्तद्गुणाभाव ए- वापरगुणोपादानमिति नैकोपादानत्वमिति भावः ।

देन । नाप्यधिकरणीभूतभूतलाद्याधारतया चक्षुषा ह्युपलभ्यमाने भूतले रूपविशेषे चोपलभ्यमानो रूपविशेषस्तदाधार(१) इति निश्चेतुम्, तयोरधरोत्तरभावेनैकज्ञानसंसर्गि... दधिकरणाः स्पर्शादयोऽपीति तु कस्य प्रमाणस्य नहि स्पर्शादयश्चाक्षुषे चेतसि चकासति । स्वचो... धार इत्यपि नास्ति तथापि भूतलघटस्पर्श... भेदभावाप्रतीतेः । न च समुदाययोस्तत्सम्भव... राश्रयत्वप्रसङ्गात्-एकाधारतायां हि स... समुदायानुसन्धाने चैकाधारतानुसन्धानसम्भवः अनवस्थाप्रसङ्गाच्च-भूतलस्यापि समुदायत्वं मित्यनुयोगानिवृत्तेः ।

ऽपि वा रासभकरभयोरप्येककालतया समुदा-
प्रसङ्गः, भेदाग्रहस्य प्रकृतेऽप्यसम्भवात्(१) ।
अत एव नैककार्यतयापि,(२) उपादेयरूपस्यैकस्य
र्थस्याभावात् । (३)एकोदकाहरणलक्षणा अर्थक्रिया
पि न युक्तम्, रूपाद्यतिरिक्तस्योदकस्यानभ्युपगमात्
कस्यानेकाहार्यत्वे प्रमाणाभावात्, (४)समुदायस्य
सिद्धेः ।

ोचरता नास्ति, अतः कालभेदेन तयोर्ग्रहणान्नैककालतायां प्रमाणमिति ।
ककालतायां प्रमाणसद्भावेऽपि (५)साऽतिप्रसञ्जिका स्यादित्याह
ावेऽपीति । ननु भेदाग्रहे सति एककालतानुसन्धानं समुदायत्वा-
दकं रासभकरभयोस्तु भेदो गृह्यत एवेति चेत्तत्राह भेदाग्रहस्येति ।
पस्पर्शयोरपि भेदो गृह्यत एवेति भावः ।

यतएव रूपस्पर्शयोः प्रतिनियतोपादानत्वमत एव तयोः प्रतिनिय-
रूपस्पर्शोपादेयत्वान्नैककार्यतापीत्याह अत एवेति । एकैकस्येति ।
कैकस्योदकाहरणरूपादेर्घटरूपस्पर्शानेककार्यत्वे प्रमाणाभावादिति । न-
वस्तुदकरूपादिसमुदायस्यानेककार्यता तत्राह समुदायस्य चेति ।

---

(१) रूपस्पर्शयोरपि भेदग्रहणात्समुदायविषयत्वं न सम्भव-
ीति भावः ।

(२) समुदायत्वेन प्रतिसन्धानं सम्भवतीत्यनुषञ्जनीयम् । उपा-
येति । नहि रूपादिभिरेकं कार्यमुपादीयत इत्यर्थः ।

(३) घटरूपस्पर्शाभ्यामेका जलाहरणादिरूपा क्रिया भवतीत्येक-
कार्यतया तयोः प्रतिसन्धानं स्यादित्याशयेनाऽऽशङ्क्य समाधत्ते एकेति ।
तत्रापि रूपादिसमुदायत्वाद्वौद्धमते एककार्यासम्भवादिति समा-
धानार्थो द्रष्टव्यः ।

(४) समुदायस्येति । तदर्थमेवैककार्यत्वस्यानुसन्धानस्य च प्रमा-
णाभावादित्यर्थः । एतेन रूपजन्ये स्पर्शजन्ये वा प्रमाणाभावेऽपि रूपा-
देसमुदायजन्यमेव तज्जलाहरणमित्यपास्तम् ।

(५) एककालता ।

विरोधो वा बाधकम्, निषिद्धत्वात्, क्षणिकपरमा-
पद्रव्येणाक्रान्तेश्च ।

"सम्बन्धाभाव इति चेत्" । असम्बन्धस्तावदस्तु ।
थं तद्वत्प्रतीयत इति चेत्" । तेषां तथोत्पादादिति
हारोऽस्तु, तवैव यथा शरीरश्चेतनावादिति । "(१)रूपा-
भिरेव समस्तार्थक्रियासिद्धेः किन्तदतिरिक्तद्रव्यक-
नयेति चेत्" । (२)न, तावन्मात्रेणैव समस्तार्थक्रिया-
द्धेः किं रूपादिकल्पनयेत्यस्यापि वाचाटवचसोऽवका-
प्रसङ्गात् । "(३)प्रतीयमानत्वादिति चेत्" । तुल्यम् ।

वेरोध इति चावयविस्वाधे बाधकमिति बोद्धव्यम् । निषिद्धत्वा-
देति । सहकारिसमवधानक्रमेणैवार्थक्रियासमर्थनेन तद्विरहः प्रथमपरि-
च्छेदे निषिद्धः, रक्तारक्तविरोधो द्वितीये निषिद्ध इति । क्षणिकपर-
माणुरूपेति । क्षणिकग्रहणं स्थिरत्वबाधकेनानाक्रान्तिमाह, परमाणु-
त्वग्रहणादवयवित्वबाधकेनानाक्रान्तिमिति मन्तव्यम् ।

गुणानां गुणिना सम्बन्धाभावे गुणिनि बाधक(४) इत्याशङ्कते
सम्बन्धेति । परिहरति असम्बन्ध इति । नात्र सम्बन्धाभावेन
किञ्चिद्विधीयत इति भावः । सम्बन्धाभावे गुणगुणिनोः, कथं गुणवत्ता-
गुणिनः प्रतीयेतेति शङ्कते कथमिति । परिहरति तेषां तथोत्पा-
देति । तेषां गुणिना तथा गुणवत्तयोत्पन्नत्वादिति(५) । चेतनाव-

(१) रूपादीनामुभयसिद्धत्वाल्लघुः क्लृप्तपरिग्रह इति किं गुणि-
नेति शङ्कते रूपादिभिरेवेति । तदतिरिक्तेति । गुणातिरिक्तेत्यर्थः ।

(२) प्रतिबन्द्या समाधत्ते नेति । तावन्मात्रेण=गुणिमात्रेण । वा-
चाटो=जल्पाकः ।

(३) रूपादिकमेव सर्वत्र प्रतीयते न तद्विशिष्टमवयविद्रव्यमित्या-
शयेन गुणिनि बाधकमाह प्रतीयमानत्वादिति । प्रतिबन्द्यैव निराक-
रोति तुल्यमिति ।

(४) गुणसमवायाद्धि गुणी भवेत्स एव तु नास्तीति मिश्राः ।

(५) सम्बन्धं विनैव विशिष्टबुद्धिजनकत्वेनोत्पादादिति मिश्राः ।

एतेनालीकविषयतापि निरस्ता । " ... बाधकमिति चेत्" । किं तत् ? " ... चेत्" । न (१)स्वस्वसहोपलम्भनियमस्यासिद्धेः, ... पलम्भादौ श्वेत्यानुपलम्भेऽपि शङ्खोपलम्भात् । " ... शङ्खः किन्तु शङ्ख इव तैमिरिककेशवदिति चेत्" । (२) ... गुणवद्विद्वेषः यत्तैमिरिककेशाः करतलपराम... यताप्त्यर्थक्रिययोरपायान्न सन्ति इति व्यवस्थाप...

दिति । चेतनया सम्बन्धाभावेऽपि शरीरं चेतनावदिति भवतामङ्गीकारा...

एतेनैव बाधकाभावेनैवालीकविषयता निरस्तेत्याह ए... गुणगुणिनोरभेदसाधनमेव बाधकं गुणिनीति शङ्कते ... **मिति** । बाधकं पृच्छति **किन्तदिति** । बाधकं शङ्कते सहेति एवञ्च प्रयोगः—(३)यस्य येन सहोपलम्भनियमः न तत्तस्माद्भिद्यते ... कस्माच्चन्द्राद्द्वितीयचन्द्र इति, नियतसहोपलम्भश्च गुणेन गुणवान् ... स्तस्मान्न भिद्यत इति । परिहरति **नेति** । गुणेन गुणिन इति ... (४)**नासाविति** । शङ्खसदृशे शङ्खे भ्रान्तिरित्यर्थः । **विद्वेष** इति तैमिरिककेशेन तुल्यन्यायत्वाभावेऽपि तद्वत् भ्रान्तत्वाभिधानस्य विद्वे... गुणिनि निबन्धनमिति । तुल्यन्यायत्वाभावमेव दर्शयति **तैमिरि**...

(१) परस्पराविषयप्रतीत्यविषयत्वस्येत्यर्थः । असिद्धा ... पीतेति ।

(२) तैमिरिककेशानां करतलपरामर्शस्य केशानियतार्थक्रिया... याश्चाभावादसत्त्वमिह तु तदुभयमस्तीति कथं शङ्का नस्यामित्याशयेन समाधत्ते अहो इति । अत्र 'अत' इति पाठान्तरमसमीचीनमिव प्रति भाति । सन्तीत्यत्र 'सम्भवन्ती'ति पाठान्तरम् । दोषप्रयुक्तपीतशङ्खभ्रान्तः ... यतः शङ्खभ्रान्तिवृष्टान्तरूपार्थक्रिययोरसम्भवेऽपि गुणगुणानु... स्मात्सहोपलम्भहेतुर्गलित इत्याशयः ।

(३) अत्र गुणी न गुणाभिन्नः सहोपलम्भात् इति प्रतिज्ञाहेत्व... यथा सुर्याध्याथिनि तौ न प्रदर्शितौ ।

(४) शङ्खमवतारयति नासाविति । यः पीतत्वेनोपलब्धः ...

नु तत्सम्भवेऽपि शुभ्रतामात्रानुपलम्भादिति ।
"व्यापकत्वादिति चेत्" । वस्तुनोर्व्याप्तिरुपलम्भ-
ः? आद्ये न विप्रतिपत्तिः । (१)न च व्यापकानुप-
ध्धमात्रेण व्याप्यतदुपलब्धी निवर्तेते, दहनानुपल-
धूमतदुपलब्ध्योरपि निवृत्तिप्रसङ्गात् । (२)तत्रापि
किं न परिकल्पयसि धूम इवासौ न धूम इति पाव-
त्तानुपलब्धेरिति । तस्मान्न व्यापकानुपलब्ध्या व्या-
तदुपलब्ध्योर्निवृत्तिः. किन्तु व्यापकनिवृत्तेः, सा
चात्राऽसिद्धेति वाच्यम्, तदेतत्तुल्यं प्रकृतेऽपि । उप-
धेस्तु व्याप्तिरिहैव(४) भग्ना श्वैत्यानुपलम्भेऽपि शङ्खो-
शा इति ।

शङ्कते व्यापकत्वादिति । न विद्वेषमात्राद्गुणिनोऽसत्त्वं ब्रूमः
न्तु गुणिनं प्रति गुणस्य व्यापकत्वात्, व्यापकानुपलब्धेर्व्याप्याभावोऽ-
द्धित इत्यर्थः(५) । आद्ये न विप्रतिपत्तिरिति । गुणगुणिनो-
तुनोर्व्याप्तौ न विप्रतिपत्तिः, किन्तु व्यापकनिवृत्त्यैव व्याप्यतदुपल-
योर्निवृत्तिर्वक्तव्या न एकानुपलब्धिमात्रेण(६) । अत्र च श्वैत्यानुपल-
ेऽपि शङ्खोपलब्धेः प्रतिपाद्यत्वादुपलब्धिनिषेधः क्रियते,(७) व्याप्य-
वृत्तिनिषेधोऽप्युपलब्धिनिषेधोपायिकतया क्रियत इति मन्तव्यम् ।
देतत्तुल्यमिति । पीतशङ्खादिविभ्रमेऽपि श्वैत्यानुपलम्भेऽपि न शङ्ख-
स्वरूपनिवृत्तिरिति भावः । उपलब्धेर्व्याप्तिरिति केवलं नेति, तेन
श्वैत्योपलम्भनिवृत्तावपि शङ्खोपलब्धिनिवृत्त्यभावात् सहोपलम्भनियमस्य-

(१) उपलम्भयोर्व्याप्तौ [illegible] पक्षेऽपि न [illegible] न चेति ।
(२) केवल धूमदर्शने [illegible]ऽपि । [illegible] ।
(३) पर्वता[illegible] । (४) धूम [illegible] इति ।
(५) तथा च [illegible] स्वं
[illegible] । (६) न [illegible] ।
(७) [illegible] ।

एतेनालीकविषयतापि निरस्ता । "अभे, बाधकमिति चेत्" । किं तत् ? "सहोपलम्भनियम चेत्" । न (१)सहसहोपलम्भनियमस्यासिद्धेः, पी पलम्भादौ श्वैत्यानुपलम्भेऽपि शङ्खोपलम्भात् । " शङ्खः किन्तु शङ्ख इव तैमिरिककेशवदिति चेत्" । (२ गुणवद्विशेषः यत्तैमिरिककेशाः करतलपरामर्श यताप्यर्थक्रिययोरपायान्न सन्ति इति व्यवस्था

दिति । चेतनया सम्बन्धाभावेऽपि शरीर चेतनावदिति भवतामभ्यु

एतेनैव बाधकाभावेनैवालीकविषयता निरस्तेत्याह ए गुणगुणिनोरभेदसाधनमेव बाधकं गुणिनीति शङ्कते अभेदसा मिति । बाधकं पृच्छति किन्तदिति । बाधकं शङ्कते स एवञ्च प्रयोगः—(३)यस्य येन सहोपलम्भनियमः न तत्तस्माद्भिद्यते कस्माच्चन्द्राद्द्वितीयचन्द्र इति, नियतसहोपलम्भश्च गुणेन गुणवान् स्तस्मान्न भिद्यत इति । परिहरति नेति । गुणेन गुणिन इति (४)नासाविति । शङ्खसदृशे शङ्खे भ्रान्तिरित्यर्थः । विशेष इति तैमिरिककेशेन तुल्यन्यायत्वाभावेऽपि तद्वत् भ्रान्तत्वाभिधानस्य विशेष गुणिनि निबन्धनमिति । तुल्यन्यायत्वाभावमेव दर्शयति तैमिरिक

(१) परस्पराविनाभावप्रतीत्यविषयत्वस्येत्यर्थः । असिद्धौ हेतुं पीतेति ।

(२) तैमिरिककेशानां करतलपरामर्शस्य केशाभिमतार्थक्रिया याश्चाभावादसत्त्वमिह तु तदुभयमस्तीति कथं शङ्खाभ्रान्तिर्भवतीत्या शङ्कायां आह इति । अत्र 'अत' इति पाठान्तरमसमीचीनमिव प्रति भाति । तन्मतेऽत्र 'भवतामी'ति पाठान्तरम् । शैत्यगुणरूपीण्याश्च गुणः शरीरमिति तु .... क्रियायोः .... गुणगुणिनोः .... त्यायासः ।

(३) अत्र गुणी न गुणात् भिन्नः सहोपलम्भात् इति प्रतिज्ञा .... दृष्टान्त .... न प्रदर्शिता ।

(४) शङ्खसदृशतावर्णनमाभ्रान्तिरिति । ....

नु तत्सम्भवेऽपि शुभ्रतामात्रानुपलम्भादिति ।
"व्यापकत्वादिति चेत्" । वस्तुनोर्व्याप्तिरुपलम्भ-
र्वा ? आद्ये न विप्रतिपत्तिः । (१)न च व्यापकानुप-
ब्धमात्रेण व्याप्यतदुपलब्धी निवर्तेते, दहनानुपल-
धूमतदुपलब्ध्योरपि निवृत्तिप्रसङ्गात् । (२)तत्रापि
किं न परिकल्पयसि धूम इवासौ न धूम इति पाव-
कानुपलब्धेरिति । तस्मान्न व्यापकानुपलब्ध्या व्या-
तदुपलब्ध्योर्निवृत्तिः, किन्तु व्यापकनिवृत्तेः, सा
चात्राऽसिद्धेति वाच्यम् , तदेतत्तुल्यं प्रकृतेऽपि । उप-
धेस्तु व्याप्तिरिहैव(४) भग्ना श्वैत्यानुपलम्भेऽपि शङ्खो-
ता इति ।

शङ्कते व्यापकत्वादिति । न विद्वेषमात्राद्गुणिनोऽसत्त्वं ब्रूमः
न्तु गुणिनं प्रति गुणस्य व्यापकत्वात् , व्यापकानुपलब्धेर्व्याप्याभावोऽ-
दैव इत्यर्थः(५) । आद्ये न विप्रतिपत्तिरिति । गुणगुणिनो-
वस्तुनोर्व्याप्तौ न विप्रतिपत्तिः, किन्तु व्यापकनिवृत्त्यैव व्याप्यतदुपल-
ब्ध्योर्निवृत्तिर्वक्तव्या न एकानुपलब्धिमात्रेण(६) । अत्र च श्वैत्यानुपल-
म्भेऽपि शङ्खोपलब्धेः प्रतिपाद्यत्वादुपलब्धिनिषेधः क्रियते,(७) व्याप्य-
निवृत्तिनिषेधोऽप्युपलब्धिनिषेधोपयिकतया क्रियत इति मन्तव्यम् ।
देतत्तुल्यमिति । पीतशङ्खादिविभ्रमेऽपि श्वैत्यानुपलम्भेऽपि न शङ्ख-
नुपलब्धिरिति भावः । उपलब्धेर्व्याप्तिरिति चेदत्र नेति, तेन
[illegible]

(१) [illegible]
(२) [illegible]
(३) [illegible] (४) [illegible]
(५) [illegible]
[illegible] (६) [illegible]
(७) [illegible]

पलम्भादित्युक्तम् । (१)“स्यादेतत् पीत एव शङ्ख उत्पन्न इति चेत्” । न, (२)पुरुषान्तरेण श्वेतस्यैवोपलब्धेः ।

(३)नाप्यसम एव सहोपलम्भनियमो हेतुः, अने-कान्तात्-अभास्वरं हि रूपं भास्वरेण सह नियमेनोपल-भ्यते ततो भिन्नञ्चेति(४) । “देशाविच्छेद इति चेत्” । न, असिद्धेः, देहदेहिभ्यामनैकान्ताच्च ।

सिद्धिरिति भावः । **पीत एवेति** । तेन श्वैत्यगुणकस्य शङ्खस्य श्वैत्यानुपलम्भेऽपि उपलम्भोऽसिद्ध इति भावः ।

नाप्यसम एवेति । गुणगुण्युपलब्ध्योरुभयोरप्युभाभ्यां न साहित्यनियमः किन्तु असम एव, गुणोपलब्धेरेव गुण्युपलब्ध्या साहित्य-नियमो हेतुर्न तु गुण्युपलब्धेर्गुणोपलब्ध्येति यावत् । गुणगुण्योर्देशा-च्छेद एवाभेदसाधनमिति शङ्कते (५)**देशाविच्छेद इति** । निराक-**असिद्धेरिति** । गुणस्य हि गुण्येव देशो गुणिनस्तु स्वा-एव देश इति भावः । अन्यतरसंसृष्टाकाशदेशवर्तित्वमेवेतरस्य देश-चेत्तत्राह **देहदेहिभ्यामिति** । भिन्नत्वेनाभिमतयोर्विज्ञानरूपदेहि-रपि तादृग्देशाविच्छेदोऽविशिष्ट इति भावः ।

---

(१) शङ्कते स्यादेतदिति । शुक्तिरजतस्थल इव प्रातिभासिकपीत-गुणोत्पत्त्या व्यापकोपलब्ध्यैव व्याप्योपलब्धिरिति सहोपलम्भनिय-मसत्त्वादगुण्यभाव इत्याशङ्कार्थः ।

(२) समाधत्ते पुरुषान्तरेणेति । इदमुपलक्षणम्-दोषापगमे काला-न्तरेण तस्यैव नायं पीतः किन्तु श्वेत इति उपलब्धेः श्वैत्यानुप-लम्भेऽपि शङ्खोपलब्ध्या न सहोपलम्भनियम इति भावः ।

(३) एवं समसहोपलम्भनियमं दूषयित्वा गुणेन सहैव गु-अनुपलम्भेऽपि गुणिना सहैव गुणोपलम्भ इत्यसमसहोपलम्भनिय-पि गुणिनि बाधको नेत्याशयेनाह नाप्यसम एवेति ।

(४) घटरूपमालोकरूपेण सहोपलभ्यते ततो भिन्नं चेत्यर्थः ।

(५) घटरूपालोकरूपयोर्भिन्नदेशत्वात्सहोपलम्भेऽपि नाभे-फत्वमिति शङ्कार्थः ।

"न तयोरविच्छेदस्तदनुपलम्भेऽ(१)प्युपलम्भादिति चेत्" (२)तुल्यम्-रूपाद्यनुपलम्भेऽपि तद्वतामुपलब्धेः। "(३)तथापि न विपर्ययः कदापीति चेत्"। तुल्यम्—नहि देहानुपलम्भे देह्युपलम्भवद्देह्यनुपलम्भेऽपि देहस्योपलम्भसम्भवः। तव दर्शने प्रतिपत्तिनिष्पत्तिसामग्रीसाहित्यनियमेन च सहोपलम्भो वा देशाविच्छेदो वा स्यात्, नियमेन विरुद्धधर्माध्यासाद्भेदश्चेति को विरोधः।

तदनुपलम्भेऽपीति। देहानुपलम्भेऽपि देहिन उपलम्भादित्यर्थः। (४)नहि विज्ञानानुसन्धानसमये नियमेन देहानुसन्धानमिति। तुल्यतामेव दर्शयति रूपाद्यनुपलम्भेऽपीति। तव दर्शन इति। विज्ञानात्मवादिनस्तव दर्शने देहविज्ञानकाले देहस्येव तद्विज्ञानस्यापि स्वयंप्रकाशस्योपलम्भसिद्धेरिति भाव(५)। किञ्च सहोपलम्भनियमदेशाविच्छेदयोः स्वरूपसिद्धावपि तयोरन्यथासिद्धिरित्याह प्रतिपत्तीति। प्रतिपत्तिसामग्रीसाहित्यनियमेन सहोपलम्भनियमः, निष्पत्तिसामग्रीसाहित्यनियमेन देशाविच्छेद इति। तथापि भेदस्य कुतः सिद्धिरित्याह विरुद्धधर्माध्यासादिति।

---

(१) रविच्छेदानुपलम्भेऽपीति क० मु० पु० पाठो नारायणमतेनानुक्तः।

(२) तर्हि पीतशङ्खादौ रूपानुपलम्भेऽपि शङ्खोपलब्धेर्गुणगुणिनोरपि देशाविच्छेदाभाव इत्याशयेन समाधत्ते तुल्यमिति।

(३) शङ्कते तथापीति। देहिनो गुणवत अनुपलम्भेऽपि देहस्थ गुणस्योपलम्भ इति विपर्यासः कदापि न भवतीति शङ्कार्थः। यद्यपि गुणानुपलम्भेऽपि गुण्युपलम्भोऽस्ति तथापि गुण्यनुपलम्भे गुणानुपलम्भोऽस्तीत्यभिप्रायेणाशङ्कते तथापीति मिश्राः।

(४) देहिनः [illegible] न देहोप[illegible] नास्तीति।

(५) देहानुपलम्भेऽपि देहिनो [illegible] देहस्योपलम्भस्य दर्शने तथा देहोपलम्भस्य देहिन[illegible] देहिनोपलम्भनियम[illegible] इति मिश्राः।

"धर्मविरोध एव कोऽन्योऽस्ति चेत्" । तदुपलम्भेऽनुपलम्भः तदभिधानेऽप्यनभिधानं तन्निषेधेऽप्य[illegible] इत्यादि । नीलमुत्पलं चलतीत्यादौ च [illegible] राकरणे पूर्वक एव न्यायोऽनुसन्धेयः, (१)अन्यथोप[illegible] धिभेदात् । अभेदे च धर्मधर्मिणोर्दूराद्दूरतया प्र[illegible]

तदुपलम्भ इति । गुणिनः शङ्खस्योपलम्भेऽपि तद्गुण[illegible] पलम्भानुपलम्भविरुद्धधर्माध्यासः, एवमुत्तरयोरपि द्रष्टव्यम् । इत्या[illegible] [illegible]शब्देन तदभिधानेऽप्यविधानम्, कचिदि[illegible]ति: [illegible], तन्निश्चयेऽप्यनिश्चयत्वम् इत्यादि सङ्गृहीतम्(२) [illegible]ध्यासेनापि व्यावृत्तिभेद एवास्त्विति चेत् तत्राह (३)नील[illegible] । नीलमुत्पलं चलतीत्यादौ [illegible]व्यावृत्तिभेदो गुणगुण[illegible] नोपपद्यते, [illegible]भावे हि व्यावर्त[illegible] [illegible] न [illegible] [illegible](४) पूर्वोक्तो न्यायोऽनुसन्धेय[illegible] [illegible] । [illegible] इत्याह अभेदे चेति । [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] इत्यर्थः, [illegible] [illegible] न [illegible] धर्मिण्युपलब्धेऽपि धर्मिणामुपलम्भानुप[illegible]

(१) [illegible]

(२) [illegible]

(३) [illegible]

(४) [illegible]

पट्वपट्वी कुतः। न च पुरुषभेदेन तथैवान्यस्योत्पादः, एकस्य द्वैरूप्याभावात्। न चान्योन्य(१) एवासौ, एकदेशतया तत्त्वेन प्रतिसन्धानात्। न च सा भ्रान्ता भिन्नदेशस्य, तथाभूतस्य प्रत्यासीदताप्यनुपलम्भात्। (२)न च निरालम्बन एव तदुपलम्भो, वृक्षादिदेशप्रतिनियमानुपपत्तेः। न चाधिपतिप्रत्ययत्वात्तस्येति युक्तम्,(३)अ-

म्भकृतत्वात्पटुत्वापटुत्वयोरिति भावः(४)। विदूराविदूरवर्तिषु पुरुषभेदापेक्षया वृक्षादेरर्थस्य पट्वपटुतयोत्पाद इति चेत्तत्राह **नचेति**। एकस्य वृक्षादेः पुरुषभेदेनापि द्वैरूप्यविरोधादिति। भिन्नावेव पट्वपटुप्रतिभासविषयावर्थाविति चेत् अत्राह **न चान्य इति**। दूरत्वदोषात्सादृश्याच्च एकदेशस्थतया एकत्वेन च भ्रान्त्या प्रतिसन्धीयत इति चेत् तत्राह **न च (५)सेति**। **वृक्षादिदेशप्रतिनियमेति**। नहि निरालम्बनस्योपलम्भस्य देशविशेषनियततयोत्पत्तौ हेतुरस्तीति। तस्य वृक्षादिदेशस्याधिपतिप्रत्ययत्वा(६)त्तन्नियततया तस्योत्पत्तिरिति चेत्तत्राह **न चाधिपतीति**। अत्र प्रत्ययशब्दः कारणपर्यायः, तेनाधिपतिप्रत्ययशब्देनाधिपतिरूपमालम्बनव्यतिरिक्तमिन्द्रियादिकारणमुच्यते अधिपतिप्रत्ययस्यालम्बनव्यतिरिक्तज्ञानहेतुषु प्रसिद्धेः। **अनुभवाना-**

(१) नचान्य एवासौ इति पाठोऽत्र युक्तः। अथ वा भिन्न एवासावित्यर्थादयमपि पाठो युक्तः।

(२) ननु तैमिरिककेशोपलम्भवन्निरालम्बनमेव पट्वपटुग्रहणमित्यत आह नचेति। एवं सति वृक्षादिस्तद्विषयतया नोल्लिख्येतेत्यर्थः।

(३) वासनाया निरपेक्षायाः कारणत्वाभ्युपगमेऽतिप्रसङ्ग इति तदुद्बोधकोऽनुभवो वाच्यः, स च न देशमुल्लिखतीति तदुद्बोधिता वासनापि न तमुल्लिखेदित्याह अनुभवानामिति। अनुभवेनापि देशोल्लेखे सिद्ध एव वृक्षादिदेशस्तत्र च स्पष्टास्पष्टग्रहणं च सिद्धमित्याह उल्लेख इति

(४) दूरग्रहणेऽपाटवमल्पविषयत्वमदूरग्रहणे च पाटवं बहुविषयत्वं न स्यादभेदे इति मिश्राः। (५) एकदेशता-भ्रमविषय इत्यर्थः।

(६) अनादिवासनामूलत्वात्।

अनिश्चयानुपपत्तेश्च—अनुभूतो ह्यात्मा न निश्चीयत इति हेतुर्वाच्यः(१)। "वासनानुद्भव इति चेत्"। न, निःशेषविशेषवन्तं धर्मिणमुपलभ्य विदूरवर्तिनस्तदखिलस्मरणेऽपि अनुभवव्यापारा(२)नुसारिनिश्चयानुदयात्। तथापि चानुभवकल्पनायां सर्वः सर्वदा सर्वं जानाति न तु निश्चिनोतीति किं न स्यात्। "भ्रान्तिवशात्तद्विपरीतविशेषनिश्चयेऽनुभूतविशेषानिश्चय इति "चेत्"। न, अनु-

---

श्चयेति। विशेषविषयवासनानुद्भव एवानिश्चयहेतु(३)रिति शङ्कते **वासनेति**(४)। परिहरति **निःशेषविशेषवन्तमिति**। **अयमर्थः**-समीपं गत्वा निःशेषविशेषविशिष्टतया धर्मिणमुपलभ्य पश्चाद्विदूरवर्तिनस्तदखिलविशेषस्मरणेन संस्कारोद्बोधे सत्यपि अनुभवव्यापारानुसार्यपरोक्षनिश्चयानुत्पादादिति(५)। तदनुरूपनिश्चयाभावेऽप्यनुभवकल्पनायामतिप्रसङ्गः स्यादित्याह **तथाऽपीति**। विशेषानिश्चये हेत्वन्तरं शङ्कते **भ्रान्तीति**। भ्रान्तिवशादनुभूतविशेषविरुद्धविशेषनिश्चयेऽनुभूतविशेषनिश्चयोऽयुक्त इति। परिहरति **नेति**। अन्यथाऽनुभूतस्यान्यथा निश्चये सर्वत्रापि निश्चयेऽन्व-

---

(१) सूक्ष्मत्वेन दवीयसोऽप्यात्मविशेषस्य स्फुरणमनुभवो भवति निश्चयस्तु न जायते इत्युक्तौ कारणं वाच्यमित्यर्थः।

(२) अनुभवव्यापारः साक्षात्त्वम्, तेन निकटे गृहीतसकलविशेषस्य धर्मिणो दूरेऽपि तदनुभवबलात् साक्षात्कारि ज्ञानं स्यात् त्वया चक्षुषः प्राप्यकारित्वानभ्युपगमात् सामग्र्यन्तरस्य च सद्भावादित्यर्थः।

(३) आत्मरूपविशेषविषयवासनानुद्भव आत्मविशेषानिश्चयकारणमित्यर्थः।

(४) ननु निर्विकल्पकानन्तरं यत्र संस्कारस्मरणं भवति तत्र तद्विशिष्टज्ञानमुत्पद्यते, न च सर्वत्रेत्याह वासनेति मिश्राः।

(५) सकलधर्मविशिष्टधर्मिणः सन्निधौ यथा स्फुटग्रहणात्साक्षादनुभवनिश्चयस्तथा दूरत्वे नेति भावः।

भववैपरीत्ये निश्चयस्य सर्वत्रानाश्वासप्रसङ्गात्। (१) च विपरीतस्याप्यनिश्चयस्तत्र का वार्ता, यथा पराचीनैर्भागैरर्वाचीनानां संयोगविभागयोरिति ॥

इति आत्मतत्त्वविवेके तृतीयः परिच्छेदः ॥

अथ चतुर्थपरिच्छेदे चतुर्थी विप्रतिपत्तिः ।

"(२)अस्तु तर्हि नैरात्म्यमनुपलब्धेरिति चेत्" । न,

नाश्वासप्रसङ्गादिति(३)। का वार्तेति । विशेषानिश्चये को हेतुरित्यर्थः। अत्रोदाहरणमाह यथेति । विदूरवर्तिनो भावस्य पराचीनैर्भागैरर्वाचीनानां भागानां संयोगवियोगरूपयोर्विशेषयोर्विपरीतो विशेषो निश्चयगोचर इति प्रतीतिविरुद्धम् । तथाच संयोगरूपविशेषानिश्चयो न भवतीति विपरीतविशेषनिश्चयोऽप्यनुभूतविशेषानिश्चये न हेतुरिति ॥

अविगोत्रशेखरकृष्णाचार्यसूनुना नारायणेन विरचितायामात्मतत्त्वविवेकदीपिकायां तृतीयः परिच्छेदः समाप्तः ॥ ३ ॥

अनुपलम्भो वेति चतुर्थं विकल्पं दूषयितुं शङ्कते अस्तु तर्हीति । यदि क्षणभङ्गुरादिभिर्विकल्पैर्नैरात्म्यं न सिद्ध्यति तर्ह्यनुपलब्धेरेव नैरात्म्यमस्त्वित्यर्थः । दूषयति नेति । नहि सर्वादृष्टिरात्मनि निश्चेतुं शक्यते,

(१) किञ्च परभागार्वाग्भागयोः संयोगविभागौ प्रत्यक्षाप्रत्यक्षवृत्तितया शुवनस्पतिसंयोगविभागवदप्रत्यक्षौ तत्रापि त्वया ग्रहणमभिधीयते विपर्ययश्च नास्ति तत्कथं न विनिश्चय इत्याह यथेति मिश्राः ।

(२) अत्रात्मा नास्त्यनुपलब्धेः शशविषाणवदिति प्रयोगो द्रष्टव्यः ।

(३) अनुभवानन्तरं विपरीतनिश्चयश्चेत्तदा तवाऽनुभवमात्रप्रामाण्यवादिनः क्वापि समाश्वासो न स्यात्, शुक्तेर्निर्विकल्पकं न भवत्येव किन्तु स्मृतरजतस्य धर्मीन्द्रियसन्निकर्षाद्विपरीतनिश्चय एवोत्पद्यत इति भाव इति मिश्राः ।

सर्वादृष्टेश्च सन्देहात् स्वादृष्टेर्व्यभिचारतः । "(१)दृश्यत्व-विशेषणान्नैवमिति चेत्" । न, तदसिद्धेः । "परोपगमसिद्धेरदोष इति चेत्" । न, स्वतन्त्रसाधनत्वात् । यदि च परः सहसैव नैवमभ्युपगच्छेत् ननु साधनमिदं मूर्च्छेत्(२), यदि च (३)परादृष्टिमवधूय दृश्यन्तमभ्युपगच्छेत् एव-

मतः सा सन्दिग्धासिद्धेति(४) । व्यभिचारत इति । देशान्तरादिवर्तिनि स्वरूपायोग्ये वा स्वादृष्टिर्व्यभिचारिणीति(५) । दृश्यत्वविशिष्टायाः दृष्टेर्न व्यभिचाराशङ्केति शङ्कते (६)दृश्यत्वेति । तदसिद्धेरिति । कदाचिद्दृष्टिगोचरजातीयस्य हि दृश्यत्वं निश्चेतुं शक्यते, भवतस्त्वात्ममात्रस्यैवाभावान्न दृष्टिगोचरजातीयता, अत आत्मनो दृश्यत्वमसिद्धमिति । शङ्कते परोपगमसिद्धेरिति । परो ह्यात्मसद्भाववादी दृश्यत्वमभ्युपगच्छति, अतस्तदभ्युपगमसिद्धेन दृश्यत्वेन विशेषणं युक्तमिति । दूषयति नेति । प्रसङ्गसाधने हि पराभ्युपगमः शरणं न स्वतन्त्रसाध(७)नेऽपीत्यभिप्रायः । स्वतन्त्रसाधनेऽपि पराभ्युपगमसिद्धं पदार्थत्वे को दोष इति चेत् तत्राह यदि चेति । यदि च पराभ्युपगत्यैव स्वतन्त्रसाधने-

(१) दृश्यत्वविशिष्टानुपलब्धिरसत्त्वसाधकेत्यभिप्रायेणाशङ्कते दृश्यत्वेति । (२) स्वरूपासिद्धः स्यादित्यर्थः ।

(३) नैयायिकमतेनात्मदर्शनं विहाय [illegible] स्यति अनुपलब्धेरिति हेतुं कुर्यात्, तदापि [illegible] [illegible] पादनुपलब्धिरूपो हेतुरसिद्ध इति भावः । नारायणमते [illegible] इति पाठः [illegible] ।

(४) [illegible] ।

(५) [illegible] ।

(६) [illegible] ।

(७) [illegible] ।

त्, अहमिति विकल्पस्य प्राणभृन्मात्रसिद्धत्वात्(१)।
(२)न चायमवस्तुकः सन्दिग्धवस्तुको वा, अशाब्दत्वाद·
तिक्षेपाच्च। न च लैङ्गिकः,(३)अननुसंहितलिङ्गस्यापि स्व·
त्ययात्। (४)न च स्मृतिरियम्, अननुभूते तदनुपपत्तेः।
'अनादिवासनावशादनादि(५)रयमवस्तुको विकल्प"
त्यपि न युक्तम्, नीलादिविकल्पसाधारण्यात्, इह तु
ासनामुपादायानाश्वासे प्रमाणान्तरेऽपि कः समा·
श्वासो यतो नीलादिविकल्पेषु समाश्वासः स्यात्।

अशाब्दत्वादिति। शाब्दलैङ्गिकविकल्पा हि सामान्यमात्रविषयत्वादस्य
ावस्तुत्वादवस्तुकाः, वस्तुत्वविप्रतिपत्तेः सन्दिग्धवस्तुका वेति परे मन्यन्ते
षां मतेऽपि नायं विकल्पस्तादृशः अशाब्दत्वादिति। स्वमतेऽपि नास्य
थाविषयत्वमित्याह **अप्रतिक्षेपाच्चेति।** नापि लैङ्गिकतया सवस्तुक·
त्याह **न च लैङ्गिक इति।** स्मृतेरपि स्वगोचरतया सामान्यमात्रगो·
चरत्वादवस्तुकत्वं परमतेऽभिप्रेत्य स्मृतित्वमपि निराकरोति **नापि स्मृ·
तिरियमिति। प्रमाणान्तरेऽपीति।** चाक्षुषादिविकल्परूपप्र·
माणान्तरेऽपीत्यर्थः।

---

(१) इच्छायामात्मसाधकहेतूनामनुसन्धानाभावेऽपि अहमित्यादि·
रवानुभवसिद्धत्वादात्मन इति भावः।

(२) ननु शशादिप्राणवदहमिति प्रत्ययः स्यादित्यत आह नचे·
ति। बौद्धैः शब्दादिविकल्पानामवस्तुकत्वाभ्युपगमादाह अशाब्दत्वा·
दिति। सन्दिग्धवस्तुकतामाह अप्रतिक्षेपाच्चेति। नायं स्थाणुरिति·
वदहमिति प्रतिक्षेपाभावादित्यर्थ इति मिश्राः।

(३) यद्यपि लैङ्गिकमसत्यातिरूपमेव तन्मते तथापि हेत्वन्तर·
माहाननुसंहितेति।

(४) नापि स्मृति रित्यत्र नारायणसम्मतः पाठः।

(५) आधुनिकवासनाया मूलानुभवसापेक्षत्वादनादिरित्युक्तम्।

(१)तस्मादाम्नायमात्रवादं विहायागन्तुकमपि [illegible]
त्तिकारणं वाच्यम्, तच्चाप्तानाप्तशब्दौ वा लिङ्गा-
भासौ वा प्रत्यक्षतदाभासौ वेति। (२)तत्र यथा [illegible]
समस्तप्रकाराभावान्नीलविकल्पभ्रमं कल्पयाम[illegible]
तथा[illegible]मिति विकल्पोऽपि, तत्रायं प्रत्यक्षपृष्ठभावि-
सामान्यादेव सवस्तुकः। तदाभासे तु मूलेऽस्य पारम्पर्य-
सवस्तु करोति। न च [illegible]प्रत्यक्षानिरूपणेन निर्मूलत्व

[illegible]गन्तुकमपीति। [illegible]गन्तुकवासनातोऽतिरिक्तमागन्तु-
[illegible] । [illegible] इति । [illegible] यस्य पूर्व[illegible]
[illegible] । [illegible] वस्तु[illegible]
[illegible] । [illegible]ऽपि विकल्पे निर्विकल्पक[illegible]
[illegible] सवस्तुकत्वमिति(३) । [illegible]
[illegible]
[illegible] । [illegible] न च [illegible] । [illegible]
[illegible] (४)।
[illegible]
[illegible]

बुद्धिविकल्पस्यापि तथात्वप्रसङ्गात् । (१)तत्र स्वसंवेदनं मूलमिहापि मानसप्रत्यक्षमिति न कश्चिद्विशेषः ।"शरीरादिवस्तुकोऽपि भविष्यतीति चेत्" । न, निरुपाधिशरीरेन्द्रियबुद्धितत्समुदायालम्बनत्वेऽतिप्रसङ्गात् स्वसम्बन्धिनि शरीरादावयं स्यादिति हि (२)वाच्यम्, तत्र कः (३)स्वार्थ इति वचनीयम् ।

"(४)अनन्यत्वं स्वत्वं सर्वभावानाम्, तथा च यदा तेनैव तदनुभूयते तदा प्रत्येतुः प्रत्येतव्या(५)दव्यतिरेकादहमिति स्यात्, अतएव घटादयो न कदाचिदनन्या-

तत्रेति । नन्वहमितिविकल्पस्य सवस्तुकता, किन्तु शरीरेन्द्रियादिवस्त्वेव तस्य विषय(६) इत्याशङ्क्ते शरीरादीति । परिहरति नेति । निरुपाधीति । निर्विशेषणशरीरबुद्धिसमुदायालम्बनत्वे, परशरीरेऽपि परस्याहम्प्रत्ययप्रसङ्गात् । स्वसम्बन्धिनीति । स्वत्वविशेषणविशिष्टे शरीरादावयमहंप्रत्ययः स्यादिति वाच्यमिति ।

प्रत्येतुरिति । परस्य हि बुद्धिमात्रात्मवादिनो बुद्धिरेव प्रत्येतीति

(१) ननु विज्ञानात्मनः स्वसंवेदनसिद्धत्वान्न बुद्धिविकल्पो निर्मूलस्तव तु अहमिति विकल्पे प्रमाणाभावान्निर्मूलत्वं स्यादत आह तत्रेति । तत्र-विज्ञानात्मवादे ।

(२) परशरीरे परस्याहम्प्रत्ययापत्तिवारणायेत्यर्थः ।

(३) स्वीय इति चिन्तनीयम् पाठान्तरम् । स्वपदेनात्मैववाच्यस्तथाच सिद्धं नः समीहितमित्यर्थः ।

(४) शङ्कते अनन्यत्वमिति । तद्भिन्नभिन्नत्वमित्यर्थः । अन्योन्याभावाभावत्वमिति मिश्राः । एवसति स एवातिप्रसङ्ग इत्याह तथा चेति । प्रत्येता यत्र प्रत्येतव्यः तत्राहमितिप्रत्यये नातिप्रसङ्ग इत्यर्थ इति मिश्राः ।

(५) अनतिरेकादिति पाठान्तरम् । अतएव=प्रत्येतुर्व्यतिरेकादेव ।

(६) शरीर एवाहङ्गौर इति प्रत्ययेन गौरत्वादिसामानाधिकरण्येनाहंत्वप्रहादित्यर्थ. ।

बुद्धिविकल्पस्यापि तथात्वप्रसङ्गात् । (१)तत्र स्वसंवेदनं मूलमिहापि मानसप्रत्यक्षमिति न कश्चिद्विशेषः । "शरीरादिवस्तुकोऽपि भविष्यतीति चेत्" । न, निरुपाधिशरीरेन्द्रियबुद्धितत्समुदायालम्बनत्वेऽतिप्रसङ्गात् स्वसम्बन्धिनि शरीरादावयं स्यादिति हि (२)वाच्यम्, तत्र कः (३)स्वार्थ इति वचनीयम् ।

"(४)अनन्यत्वं स्वत्वं सर्वभावानाम्, तथा च यदा तेनैव तदनुभूयते तदा प्रत्येतुः प्रत्येतव्या(५)दव्यतिरेकादहमिति स्यात्, अतएव घटादयो न कदाचिदनन्या-

---

तत्रेति । नन्वहमितिविकल्पस्य सवस्तुकता, किन्तु शरीरेन्द्रियादिवस्त्वेव तस्य विषय(६) इत्याशङ्कते शरीरादीति । परिहरति नेति । निरुपाधीति । निर्विशेषणशरीरबुद्धिसमुदायालम्बनत्वे, परशरीरेऽपि परस्याहम्प्रत्ययप्रसङ्गात् । स्वसम्बन्धिनीति । स्वत्वविशेषणविशिष्टे शरीरादावयमहंप्रत्ययः स्यादिति वाच्यमिति ।

प्रत्येतुरिति । परस्य हि बुद्धिमात्रात्मवादिनो बुद्धिरेव प्रत्येतीति

---

(१) ननु विज्ञानात्मनः स्वसंवेदनसिद्धत्वान्न बुद्धिविकल्पो निर्मूलस्तव तु अहमिति विकल्पे प्रमाणाभावान्निर्मूलत्वं स्यादत आह तत्रेति । तत्र-विज्ञानात्मवादे ।

(२) परशरीरे परस्याहम्प्रत्ययापत्तिवारणायेत्यर्थः ।

(३) स्वीय इति चिन्तनीयम् पाठान्तरम् । स्वपदेनात्मैववाच्यस्तथाच सिद्धं नः समीहितमित्यर्थः ।

(४) शङ्कते अनन्यत्वमिति । तद्भिन्नभिन्नत्वमित्यर्थः । अन्योन्याभावाभाववत्त्वमिति मिश्राः । एवञ्चेत् स एवातिप्रसङ्ग इत्याह तथा चेति । प्रत्येता यत्र प्रत्येतव्यः तत्राहमितिप्रत्यये नातिप्रसङ्ग इत्यर्थ इति मिश्राः ।

(५) अनतिरेकादिति पाठान्तरम् । अतएव=प्रत्येतुर्व्यतिरेकादेव ।

(६) शरीर एवाहङ्गौर इति प्रत्ययेन गौरत्वादिसामानाधिकरण्येनाहंत्वप्रहादित्यर्थः ।

(१)तस्माद्वासनामात्रवादं विहायागन्तुकमपि क्वचित्कारणं वाच्यम्, तच्चासानाप्तशब्दौ वा ... भासौ वा प्रत्यक्षतदाभासौ वेति। (२)तत्र यथा ममध्यमप्रकाराभावान्नीलविकल्पश्चरमं ... तथाहमिति विकल्पोऽपि, तत्रायं ... साक्षादेव सवस्तुकः। तदाभासे तु मूलेऽस्य पार॰ सवस्तुकतेति। न च बाह्यप्रत्यक्षनिवृत्तावेव निर्मूलत्व

आगन्तुकमपीति। अनागन्तुकवासनातोऽतिरिक्तमागन्तुकमपीत्यर्थः। प्रत्यक्षपृष्ठभावित्व इति। प्रत्यक्षं यस्य पृष्ठभावि दृ॰ मिति बहुव्रीहिः। साक्षादेवाव्यवधानेन स्वयमेव वस्तुविषय इत्यर्थः। पारम्पर्यादिति। प्रत्यक्षाभासत्वेऽपि विकल्पे निर्विकल्पकस्य वस्तु विषयत्वात्तज्जन्येऽपि विकल्पपारम्पर्येण सवस्तुकतेति(३)। ननु ... लैङ्गिकविकल्पस्यास्मरणस्य समूलत्वं बाह्यप्रत्यक्षत्वेन व्याप्तमिति तन्नि वृत्तौ समूलत्वमपि निवर्तत इत्याशङ्क्याह न च बाह्येति। बुद्धीति। बुद्धिमात्रात्मवादिनस्तव बुद्धिविकल्पस्यापि तथाभावप्रसङ्गादित्यर्थः(४)। तव तु(५) स्वसंवेदनत्वाद्बुद्धेर्बुद्धिविकल्पस्य स्वसंवेदनं मूलम् इहाप्यह मिति-ज्ञातृविकल्पे मानसं प्रत्यक्षं मूलमस्माकमिति न कश्चिद्विशेष इत्यर्थः

(१) एवं वासनामात्रजन्यत्वेनाहम्प्रत्ययस्यावस्तुकत्वं निराकृत्य सवस्तुकत्वं साधयितुं पीठमारचयन्नाह तस्मादिति। नीलाद्युपप्लवमयादित्यर्थः। कारणं वाच्यमिति। अहमिति विकल्पस्येत्यादिः।

(२) तत्रेति। तेष्वित्यर्थः। नीलमिति। प्रत्यक्षज्ञाने यथा आप्ताप्तशब्दालिङ्गतदाभासानामनवकाशात्प्रत्यक्षतदाभासावेवागन्तुकं कारणं तथाऽहमिति विकल्पेऽप्यनयोरेव सम्भव इत्यर्थः।

(३) निर्मूलत्वापत्तिरित्यर्थः।

(४) विकल्पस्य निर्विकल्पकजन्यत्वे नीलादिविकल्पवत् सवस्तुकता, प्रत्यक्षाभासमूलत्वेऽपि परम्परया मूलभूतं प्रत्यक्षमभ्युपेयम्, प्रमापूर्वकत्वादारोपस्येत्यर्थः।

(५) क्षणिकविज्ञानात्मवादिनो बौद्धस्य मते त्वित्यर्थः।

भस्तु स्वोपादानमात्रमिति चेत्" । न, तत्प्रतिभासे तदाकारस्यापि(१) प्रतिभासप्रसङ्गात्, आकारमन्तरेणाकारिणोऽनवभासात् । "प्रवृत्तिसन्तानान्यो बुद्धिसन्तानः प्रतिपत्ता, वयं तमालयविज्ञानमाचक्ष्महे इति चेत्" । अस्तु तर्हि प्रवृत्तिविज्ञानोपादानमनादिनिधनः प्रतिपत्ता, स किं सन्तन्यमानज्ञानरूपः तद्विपरीतो वा इति चिन्ताऽवशिष्यते निःशेषिता चासौ प्रागिति(२) ।

प्रतिपन्नाकारस्यापि तत्त्वतो भेदः सिद्ध एवेति भावः । तत्र शङ्कते अस्तु स्वोपादानमात्रमिति(३) । यत एव भेदः ततः स्वस्योपादानं ज्ञानान्तरमेव प्रतिपन्नहंप्रत्ययस्य विषय इति । परिहरति नेति । न च निराकारं ज्ञानमस्ति सर्वज्ञानस्य सविषयकत्वाद्विषयोल्लिखस्यैव तदुल्लेखिन आकारत्वादिति भावः । प्रवृत्तीति । प्रवृत्तिसन्तानो नाम सालम्बनबुद्धिसन्तानः, आलयविज्ञानं नाम निरालम्बनं संविन्मात्रं प्रवृत्तिसन्तानस्योपादानत्वेन तस्यैव प्रतिपत्तुरहमास्पदत्वात्, तत्प्रतिभासे तदाकारप्रतिभासोऽनुपपन्नः तस्य निराकारत्वादिति भावः । (४)अनादिनिधन इति । प्रवृत्तिसन्तानस्यानादिनिधनत्वस्वीकारात्तदुपादानातस्याप्यनादिनिधनत्वमिति । प्रागेवेति । क्षणभङ्गनिराकरणेन प्रथमपरिच्छेद एव साकल्येन कृतेति ।

---

(१) तद्विषयस्यापि । अनवभासादिति । निर्विषयज्ञानस्यासम्भवादित्यर्थः ।

(२) ज्ञानरूपात्मनः क्षणिकत्वनिराकरणेनैव ज्ञानातिरिक्तोऽनादिनिधनः स्थिरस्तदाश्रय. सन्तन्यमानज्ञानातिरिक्त आत्मेति सिद्ध्यतीति भावः । अत्र नारायण मतेन 'प्रागेवेति' पाठो द्रष्टव्यः ।

(३) अहंप्रत्ययविषय इति शेषः ।

(४) आलयविज्ञानमुपादानपदेनोच्यते, तस्य चाहन्त्वमात्रमाकार इति न नीलादिभानप्रसङ्ग इत्याहानादिनिधन इति मिश्राः ।

[illegible] इति न [illegible] चेत्" । [illegible] प्रत्येतृत्वेन [illegible] प्रत्येतृत्वप्रत्ययात् । (२) "अत्र [illegible] न, [illegible] जानामीत्यनुभवात् । "नीला-द्याकारवत्प्रतिपत्त्राकारोऽपि प्रतिपत्तृत्वेनाभासमा-भासत इति चेत्" । नहि प्रत्येतृत्वमाति [illegible]गाद्भेदात् सिद्धं नः समीहित-

---

मिति भावः । (३)तथा च (४)शङ्कते नन्वाकारेति । बुद्धिरेव प्रत्येति स प्रत्येता स्यादिति तत्र बुद्धेः प्रत्येतृत्वमत्र इति । परिहरति नेति यदि हि बुद्धिपर्यायं ज्ञानमेवाहंप्रत्ययविषयः स्यात्, तदाहंप्रत्ययः स्यात्, न चैवमतः क्रियातो भिन्नस्यैव तत्कर्तुरिदमविकिंकर-रहं छिनद्मीतिवदहं जानामीति अनुभवादिति । (४)शङ्कते नीलादीति । योगाचारनये यथा नीलादिप्रत्येतव्याकारः प्रतिपत्तेराकार-स्तथा प्रतिपत्राकारोऽपि तस्य स एवाकारो भासत इति न ततो भिन्न-स्य तत्कर्तुः सिद्धिरिति(५) । सिद्धं नः समीहितमिति । प्रत्ये-तव्याकारस्य प्रतिपत्तेर्भेदो द्वितीयपरिच्छेदे समर्थित इति तदुत्थन्यायात्

---

(१) समाधत्ते प्रत्यक्तत्वेति । प्रत्येतुः प्रत्येतव्याद्व्यतिरेकाद-हंप्रत्ययप्रयोजकत्वे ।

(२) अत्र नारायणमतेनापि कारोऽधिकः पठनीयः । अहमधिकरणक्रियात्वेन भासमाना बुद्धिर्नाहङ्कारास्पदं भवितुमर्हतीत्य-तस्या इति ।

(३) अत्र तथा चेति प्रतीकविवरणग्रन्थः परिभ्रष्ट इति प्रतिभाति ।

(४) ननु नीलादिबुद्ध्या यथा नीलादिराकारस्तथा प्रतिपत्त्राकारोऽहमेव प्रतिपत्ता भासत इति शङ्कते मिश्राः ।

(५) बाह्यार्थशून्यत्ववादियोगाचारमते यथा नीलादिर्ज्ञानाकारस्तथा ज्ञात्राकारोऽपि ज्ञानरूप इति पूर्वपक्षिहार्दम् ।

मस्तु स्वोपादानमात्रमिति चेत्" । न, तत्प्रतिभासे तदाकारस्यापि(१) प्रतिभासप्रसङ्गात्, आकारमन्तरेणाकारिणोऽनवभासात् । "प्रवृत्तिसन्तानान्यो बुद्धिसन्तानः प्रतिपत्ता, वयं तमालयविज्ञानमाचक्ष्महे इति चेत्" । अस्तु तर्हि प्रवृत्तिविज्ञानोपादानमनादिनिधनः प्रतिपत्ता, स किं सन्तन्यमानज्ञानरूपः तद्विपरीतो वा इति चिन्ताऽवशिष्यते निःशेषिता चासौ प्रागिति(२) ।

प्रतिपन्नाकारस्यापि तत्त्वतो भेदः सिद्ध एवेति भावः । तत्र शङ्कते अस्तु स्वोपादानमात्रमिति(३) । यत एव भेदः ततः स्वस्योपादानं ज्ञानान्तरमेव प्रतिपन्नहंप्रत्ययस्य विषय इति । परिहरति नेति । न च निराकारं ज्ञानमस्ति सर्वज्ञानस्य सविषयकत्वाद्विषयोल्लेखस्यैव तदुल्लेखिन आकारत्वादिति भावः । प्रवृत्तीति । प्रवृत्तिसन्तानो नाम सालम्बनबुद्धिसन्तानः, आलयविज्ञानं नाम निरालम्बनं संविन्मात्रं प्रवृत्तिसन्तानस्योपादानत्वेन तस्यैव प्रतिपत्तुरहमास्पदत्वात्, तत्प्रतिभासे तदाकारप्रतिभासोऽनुपपन्नः तस्य निराकारत्वादिति भावः । (४)अनादिनिधन इति । प्रवृत्तिसन्तानस्यानादिनिधनत्वस्वीकारात्तदुपादानात्वस्याप्यनादिनिधनत्वमिति । प्रागेवेति । क्षणभङ्गनिराकरणेन प्रथमपरिच्छेद एव साकल्येन कृतेति ।

---

(१) तद्विषयस्यापि । अनवभासादिति । निर्विषयज्ञानस्यासम्भवादित्यर्थः ।

(२) ज्ञानरूपात्मनः क्षणिकत्वनिराकरणेनैव ज्ञानातिरिक्तोऽनादिनिधनः स्थिरस्तदाश्रयः सन्तन्यमानज्ञानातिरिक्त आत्मेति सिद्ध्यतीति भावः । अत्र नारायण मतेन 'प्रागेवेति' पाठो द्रष्टव्यः ।

(३) अहंप्रत्ययविषय इति शेषः ।

(४) आलयविज्ञानमुपादानपदेनोच्यते, तस्य चाहन्त्वमात्रमाकार इति न नीलादिभानप्रसङ्ग इत्याहानादिनिधन इति मिश्राः ।

"कः पुनरत्र न्यायः" । प्रतिसन्धानम्(१) । "[illegible] सिद्धमित्यसिद्धम्, अतथ्यञ्च विरुद्धम्, अविशिष्ट[illegible] कान्तिकमिति चेत्" । (२)न, हेत्वर्थानवबोधात्, प्रत्यभिज्ञानमात्रमत्र विवक्षितम् । "तत्किम्"? कार्य[illegible]

कः पुनरत्रेति । स्थिर आत्मनि प्रत्यक्षसिद्धेऽपि नानुमानं विना परितोषः, अतः किमत्रानुमानमिति । परिहरति प्रतिसन्धानमिति । प्रतिसन्धानमनुमानमत्र लिङ्गमित्यर्थः । एतच्च प्रतिसन्धानं [illegible] स्फुटीकरिष्यत इति । ननु तथ्यं वा प्रतिसन्धानं हेतुः [illegible] वा अविशिष्टं वा ? न प्रथमः, असिद्धत्वात्, नहि [illegible] आत्मप्रतिसन्धानस्य तथ्यत्वं सिद्धमिति । न द्वितीयः, [illegible], [illegible] हि ज्वालादिप्रतिसन्धानस्यानेकज्वालाविषय[illegible], [illegible] निश्च एवानेकविषयत्वे प्रतिसन्धानं [illegible] तृतीयः, अनैकान्तिकत्वात्, अविशिष्टस्य हेतु[illegible] [illegible] प्रतिसन्धानेऽनेकविषये ज्वालादिप्रतिसन्धाने [illegible] आहृ । [illegible] परिहरति नेति । [illegible]

[illegible] (३), न नु [illegible] कार्यकारण[illegible] निश्च वा [illegible] । [illegible] प्रत्यभिज्ञानं निश्च एव पूर्वे

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

गयोरेकसन्तानप्रतिनियमः । "(१)सोऽपि विरुद्ध इति
त्" । एषोऽपि न विवक्षितो नः । "कस्तर्हि"? पूर्वाप-
धियामेककर्तृकतया विनिश्चयः? "(२)एषोऽपि तासा-
:पादानोपादेयभावेनाप्युपपद्यत इति चेत्" । न, स्थै-
स्थितौ तदभावात् । क्षणिकत्वेऽपि नैकजातीयत्वे
ाति तदुत्पत्तिरेवोपादानोपादेयभावः, शिष्याचार्य-
वेयामपि तथाभावप्रसङ्गात्(३) । "भेदाग्रहे सतीति

द्ध इति शङ्कते सोऽपीति । परिहरति एषोऽपीति । पूर्वापराधि-
ामिति । यथा य एवाहं घटमन्वभूवं स एवाहं स्मरामीति । यथा
ा य एवाहं घटमज्ञासिषं स एवाहं जानामीति । अत्र प्रथमत एव विव-
क्षितहेतुस्वरूपानिर्देशस्तु(४) एकदेश्यभिमतहेतुस्वरूपदूषणपूर्वकं विव-
क्षितं स्थापयितुमिति बोद्धव्यमिति । एषोऽपीति । भिन्नसन्तानवर्तिनीनां
धियामुपादानोपादेयभावाभावादेककर्तृकत्वाविनिश्चयाभावः न तु कर्त्रैकत्वा-
भावात्, अत एकस्मिन्नपि सन्तानेऽनेककर्तृकत्वकृतोऽयम्, किन्तु स उपा-
दानोपादेयत्वकृत इति भावः । स्थैर्येति । भावानां स्थैर्यस्य साधित-
त्वात्, स्थिरपक्षे च स्थिरस्यैवात्मनो धियः प्रत्युपादानत्वात्न तासां पर-
स्परमुपादानोपादेयत्वमित्यर्थः । क्षणिकत्वपक्षेऽप्युपादानोपादेयत्वं दूषयति
क्षणिकेति । तदुत्पत्तिः कार्यकारणभाव इत्यर्थः । तथाभावेति ।

(१) शङ्कते सोऽपीति । कार्यकारणयोरेकसन्तानप्रतिनियमोऽपि एकाकाररूपसाम्याभाववति ज्वालादिप्रत्यभिज्ञाने विपक्षे दृष्टत्वाद्विरुद्ध इति भावः ।

(२) शङ्कते एषोऽपीति । पूर्वापरज्ञानानामेककर्तृकत्वविनिश्चयोऽप्युपादानोपादेयभावाङ्गीकारेणैव ज्ञानानां सम्भवतीति किन्तदाश्रयस्थिरै-कात्मकल्पनयेति शङ्कार्थः ।

(३) एकजातीयत्वे सति आचार्यज्ञानोत्पत्तेः शिष्यविज्ञानेषु स-त्त्वात्तासामप्युपादानोपादेयभावः स्यात्तथा चातिव्याप्तिरित्यर्थः ।

(४) पूर्वापरज्ञानानामेककर्तृकत्वविनिश्चयरूपं विवक्षितं साध्यं तद्धेतुस्व-रूपानिर्देशस्तु एकदेश्यभिमतं यत् कार्यकारणयोरेकसन्तानप्रतिनियत-रूपहेतुस्वरूपं तद्दूषणार्थमित्यर्थः ।

[illegible]

[illegible] ।

[illegible] । मेदाग्रह इति । [illegible] भावः । [illegible]
[illegible] (३) । [illegible] (४) [illegible] भावः । [illegible] (५) [illegible] । [illegible] व्यतिरेकमाह अनुपलम्भेनेति । पिशाचप्रभृतिभिर्भिन्नसन्तानवर्तिना सोपादानोपादेयभावः । अथवा अनुपलम्भविशुद्धेनापि [illegible] रज्ञानात् तस्मादेकशरीरस्य भेदो गृह्यते इति लक्ष्यवक्ष्यमाणेनापि तत्र वृत्तेरतिव्याप्तिरिति । पुनरपि विषयभेदेनातिव्याप्तिमाह घटकपाले- ति । घटकपाललक्षणयोर्भेदाग्रहाभावेनोपादानोपादेयताभावप्रसङ्गादित्यर्थः ।

एकाधारतानियम एवोपादानोपादेयभाव इति(६) शङ्कते एकेति ।

---

(१) समाधत्ते नेति । वास्तवस्यैकाधारत्वस्याभावाद् इत्याशयः । काल्पनिकस्येति । तन्तुघटयोः कपालपटयोश्च कदाचिदेकाधारताभ्रमसम्भवादित्यर्थः । उपादानोपादेयभावशून्ययोरपि देवदत्तयोः समानाधारत्वाभिमानात्तयोरपि एकाधारत्वादुपादानोपादेयभावः स्यादित्यतिप्रसङ्गार्थो वेदितव्यः । (२) एकजातीयत्वे सति तदुत्पत्तिरूपम् ।

(३) क्षणिकत्वाज्ज्ञानानामित्यर्थः । (४) भेदाग्रह इति शेषः ।

(५) भेदाग्रहाविच्छिन्नैकजातीयत्वे सति तदुत्पत्तिरूपोपादानोपादेयभावलक्षणस्याव्याप्तिरित्यर्थः ।

(६) घटकपालयोरेकाधारतासम्बन्धसम्भवात्कार्यकारणभावे सत्युपादानोपादेयभाव इत्यर्थः ।

रस्य वास्तवस्य क्षणिकत्वपक्षेऽपि विषमसमयानां क्षणानामभावात्, काल्पनिकस्य त्वतिप्रसञ्जकत्वात्, शरीरबुद्ध्योरपि समानदेशताभिमानात् ।

(१)एतेन "अभ्रान्तसमतैकावसायः प्रकृतिविक्रिये वा ततौ हेतुफलस्योपादानोपादेयलक्षणमिति" निरस्तम् । (२)काष्ठस्य तु प्रकृतेर्विकृतिरङ्गार इति कुतो निश्चितं भवता, यावता वह्नेरेवायं विकारः किं न स्यात् । "वह्निसम्बन्धिकाष्ठादेव (३)तदुत्पत्तेरिति चेत्"। न,

विषमसमयानां क्षणानामेकाधारत्वेऽनेककालक्षणावस्थायिस्थिरसद्भावः स्यात्, न च सर्वक्षणिकत्वपक्षे स्थिरसद्भाव इत्यभिप्रायवानाह तस्येति । अतिप्रसक्तत्वमेव दर्शयति शरीरेति । अनुपादानानुपादेयभूतयोरपीति शेषः ।

उपादानोपादेयभावस्य परोक्तलक्षणान्तरमप्युक्तन्यायेन निरस्तमित्याह एतेनेति । ततौ सन्ततावित्यर्थः । सन्ततौ हेतुपूर्वकस्य फलस्याभ्रान्तसमतैकावसाय उपादानोपादेयलक्षणम् । लक्षणान्तरमाह प्रकृतिविक्रिये इति । प्रकृतिविकारभाव इत्यर्थः(४) । अभ्रान्तसमतैकावसाय इत्यस्यार्थः स्वयमेव प्रश्नपूर्वकं विकल्पयता व्याख्यास्यत इति । प्रकृतिविकृतिभाव एव काष्ठाङ्गारादीनां निश्चेतुमेव न शक्यते इत्याह

(१) एतेनेति । घटकपालाद्यव्यापकत्वेन लक्षणयोः परस्पराक्रान्ताव्यापकत्वेन वा, "विज्ञानसन्ततौ अभ्रान्तसमतैकावसायो प्रकृतिविकृतिभावो वा कार्यकारणस्योपादानोपादेयलक्षणमित्यपि" निरस्तं वेदितव्यमित्यर्थः ।

(२) तत्र प्रकृतिविकृतिभावरूपमुपादानोपादेयत्वं विज्ञातुमशक्यत्वादसम्भवीत्याशयेनाह काष्ठस्येति ।

(३) अभ्रान्तसमतायां एकावसाय एकाकारावसायस्सभागसन्ताने उपादानोपादेयलक्षणम्, विभागसन्ताने तु प्रकृतिविकारभाव इति भिदा ।

(४) अङ्गारोत्पत्तेः, काष्ठविकारोऽङ्गार इति ज्ञायत इत्यर्थः ।

काष्ठसम्बन्धेन वह्नेरेव तदुत्पत्तिरित्यपि किं न "(१)पार्थिवं पार्थिवोपादानमिति निश्चयादिति चेत्" कुत एतत्। (२)"सभागेषु (ल)क्षणेषु तथा चेत्"। एतदपि कुतः।(३)"अभ्रान्तसमतैकाव चेत्"। अथ कथं समता नाम ? यदि साजात्यं वा तत् प्राङ्निरस्तम्। एकसन्तानत्वञ्चेत्तदपि तदुत्पत्ति मात्रञ्चेत्, निमित्तनैमित्तिकयोरपि तथाभावप्रसङ्गः। (४)उपादानोपादेयभावश्चेत्, कथं तेनैव तद्व्यवस्थाप्येत।

काष्ठस्येति। यावता यत इत्यर्थः। सभागेषु सदृशेषु, काष्ठेभ्यः काष्ठान्तरेष्वेवोत्पद्यमानेष्वित्यर्थः। यदि साजात्यमिति। तदा शिष्याचार्यधियोरपि साजात्येनातिव्याप्तिः। वास्तवस्य सादृश्यस्याभावः, आभिमानिकस्य तु शरीरबुद्ध्योरतिप्रसक्तिरिति तु प्रागेवोक्तमित्यर्थः। तदुत्पत्तिमात्रमिति। कार्यकारणमात्रमित्यर्थः। निमित्तेति। निमित्तनैमित्तिकयोरग्न्यङ्गारयोरपि प्रकृतिविकारभावप्रसङ्गादिति(५)। कथं तेनैवेति। उपादानोपादेयलक्षणत्वेन समतोपन्यस्ता, तत्र चोपादानोपादेयभाव एव समतेत्युच्यमाने लक्षणस्य

(१) शङ्कते पार्थिवमिति। अङ्गारं पार्थिवमतः पार्थिवात्काष्ठादेव तदुत्पत्तिर्न वह्नेरिति शङ्कार्थः। सजातीयमेवोपादानमित्यभिमानः।

(२) शङ्कते सभागेष्विति। सभागसन्ततौ तावदुपादानोपादेयभावं प्रति साजात्यमेव तन्त्रमतो विसभागसन्ततावप्येतदेव तन्त्रं कल्पनीयमित्याशङ्कार्थः।

(३) आक्षिपति अभ्रान्तेति। घटो घटोऽयमिति अनुगतावभासस्तेन तत्र साजात्यं निश्चितमित्यर्थः।

(४) ननु तदुत्पत्तिशब्देनोपादेयभाव एव विवक्षितस्तथा च कुतोऽतिप्रसङ्ग अत आहोपादानेति।

(५) पुञ्जात्पुञ्जोत्पत्तिस्तथा च पूर्वरूपस्य रूपं प्रत्युपादानत्वं रसं प्रति निमित्तत्वमिति त्वदभ्युपगमरीत्या रूपस्यापि रसं प्रत्युपादानत्वं स्यादित्यर्थ इति मिश्राः।

'तज्ज्ञानेषु तत्प्रतिसन्धानमेवोपादानोपादेयलक्षणमिति चेत्"। न, आत्माश्रयप्रसङ्गात् ।

"तद्योग्यतेति चेत्"। सैव केति चिन्त्यम् । "(१)शक्तिविशेष इति चेत्"। स तावन्न प्रतिक्षणनियतः, यथा हि तेन तत्कर्तव्यं तथा तादृशापि तत्कर्तव्यमित्यपि नियम एव, अन्यथा तेन तत्कृतमित्यपि न निश्चीयेत क्षणस्य दुरुन्नेयत्वात्, (२)तथा च निरीह जगज्जा-

णयोरभेद एव प्रसज्यत इत्यर्थः(३)। तज्ज्ञानेष्विति। प्रकृते ज्ञानविषये तावत्प्रतिसन्धानान्तेष्वेवोपादानोपादेयभाव इति प्रतिसन्धानमेवोपादानोपादेयलक्षणमित्यर्थः। आत्माश्रयेति। एककर्तृकत्वमन्तरेणापि प्रतिसन्धानमुपादानोपादेयभावतोऽप्युपपद्यत इति वदता उपादानोपादेयत्वमेव प्रतिसन्धानमित्युच्यमाने प्रतिसन्धानमुपपद्यत इत्युक्तं स्यादिति।

प्रतिसन्धानयोग्यतैव तर्हि उपादानोपादेयभावलक्षणमिति शङ्कते तद्योग्यतेति। शक्तिविशेषस्य प्रतिक्षणनियतत्वे तज्जातीयासु शिष्याचार्यबुद्धिष्वतिप्रसङ्गः स्यादित्यतिप्रसङ्गापादनार्थं प्रतिक्षणनियतत्वं दूषयति स तावदिति। तादृशापीति। तज्जातीयेनापीत्यर्थः। 'तद्वा तादृग्वेति न कश्चिद्विशेष' इति न्यायेनेत्यभिप्रायः। अविशेषमेव दर्शयति अन्यथेति। दुरुन्नेयत्वादिति। अन्वयव्यतिरेकाभ्यां हि कारणत्वनिश्चये सति हि जगति प्रवृत्तिः, न च क्षणस्या(त्वयो)स्या

(१) बुद्धीना स तादृश॰ शक्तिविशेषो येन प्रतिसन्धाननियमः कार्यकारणभावे सत्युपपद्यते, शिष्याचार्यधियोश्च स नास्तीति न प्रतिसन्धानमित्याशयेन शङ्कते शक्तिविशेष इति।

(२) तथा चेति। प्रतिव्यक्तिकार्यकारणभावस्यानागतकार्यव्यक्तेरनुपस्थित्या गृहीतुमशक्यत्वात्सामान्यरूपेण तद्ग्रहे इष्टानिष्टोपायतामद्दस्य कारणस्याभावात्क्वचिदपि प्रवृत्तिनिवृत्ती न स्यातामित्यर्थः।

(३) तथाचात्माश्रयदोष इत्यर्थः।

येत। आकस्मिकश्च कार्यस्य तादृशत्व(१)मापद्येत, .. न नियम उपपद्येत। नापि प्रतिसन्तानानियतो(२) शेषाभावात्।

(३)अस्तु वैजात्यमिति चेत्"। न, धितत्वात्। नहि शिष्याचार्यनीलधियोर्मात्रयापि तिकृतं विशेषमुपलभामहे। "(४) ... इति चेत्"। न, दृश्यसमवायिन्या जातेर... त्तेः, (५)उपपत्तौ वा धूमादावपि अवकाशप्रसङ्गात्। (६)तथा चावान्तरसत्त्ववदवान्तरधूम एव वह्नेः कार्यं स्यात् इति शङ्काकलङ्कितत्वान्न (च) धूमसामान्यमग्नि

सोऽस्तीति निरीहं जगदापद्येतेति। किञ्च कारणजातिप्रयुक्ता कार्यजातिः, तत्र कारणजातेरप्रयोजकत्वे कार्यजातेराकस्मिकत्वमापद्येतेत्याह आकस्मिकं चेति। आकस्मिकत्वे च कस्यचिदेव कार्यस्य जातिरिति जातिप्रतिनियमो न स्यादित्याह(७) तथा चेति। न प्रतिक्षणनियतः नापि जातिनियतः, किन्तु प्रतिसन्तानानियतः, ततश्च शिष्याचार्यबुद्धिषु नातिप्रसङ्ग इति चेत तत्राह नापीति। सन्तानान्तरनीलबुद्धिभ्यः सन्तानान्तरनीलबुद्धेर्विशेषाभावादित्यर्थः। अवका

(१) नियतजातीयत्वम्।

(२) शक्तिविशेष इति शेषः।

(३) शङ्कते अस्त्विति। वैजात्यमेव प्रतिसन्धानयोग्यताऽस्त्वि त्यर्थः। समाधत्ते नानुपलब्धीति। यदि वैजात्यं स्यादुपलभ्येत नोपलभ्यतेऽतो नास्तीति भावः। वैजात्याभावेऽपि प्रतिसन्धानरूपं नान्यच्च नोक्तयोग्यतोपादानोपादेयलक्षणमित्याह नहीति।

(४) शङ्कते अदृश्यत्वादिति। शिष्याचार्यधियोरदृश्यत्वे विशेष सत्त्वेऽप्यदर्शनान्नोक्तदोष इत्यर्थः। (५) दृश्यवर्तिजातेरदृश्यत्वे।

(६) दृश्यधूमेऽप्यदृश्यजातिस्वीकारे को दोष इति चेत्तत्राह तथाचेति।

(७) धूमजातीयं वह्निजातीयजन्यमिति नियमो न स्यादित्यर्थ इति मिश्राः।

ाभवेत् । "(एवमेतत्) आद्यस्यैव तथाभावादिति चेत्" न, तत्रापि शङ्कायास्तदवस्थत्वात् ।

तस्मात्कारणवैजात्ये प्रमाणसिद्धे कार्यस्य सौसादृश्ये(१)ऽप्यवान्तरजातिभेदः कल्प्यते, हेतुवैजात्यस्य फलवैजात्यम्प्रति प्रयोजकत्वात्, (२)अप्रयोजकत्वे तस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गात् । कारणसाजात्येऽपि कार्यस्य वैजात्यं सहकारिवैजात्ये पर्यवस्यतीति युक्तमुत्पश्यामः (३) ।

शेति । अदृश्यजात्यवकाशप्रसङ्गादित्यर्थः । आद्यस्यैवेति । अग्निक्षणानन्तरवर्तिन आद्यस्य धूमक्षणस्यैवाग्निजन्यत्वं तदुत्तरधूमक्षणानान्तु धूमजन्यत्वमेवेति (४)धूममात्रस्याग्निजन्यत्वमित्यर्थः । (५)तत्रापीति । साद्यक्षणेऽप्यवान्तरजातिमाश्रित्यैवाग्निजन्यत्वमिति शङ्कायास्तदवस्थत्वादिति।

ननु यदि दृश्यसमवायिष्वदृश्यजातिर्नाभ्युपगम्यते कथन्तर्हि तृणारणिजन्येष्वग्निष्वदृश्यावान्तरजातिस्वीकारस्तत्राह तस्मादिति । तत्रापि नातीन्द्रिया जातिः स्वीक्रियते, किन्तु सौसादृश्येन तिरस्कृता कार्यजातिः कारणवैजात्येन प्रमाणसिद्धेन व्यज्यत इत्यर्थः । तस्येति । तस्य सर्वस्य कार्यवैजात्यस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गादित्यर्थः । ननु यदि कार्यवैजात्यं कारणवैजात्यप्रयुक्तमिष्यते कथन्तर्हि वेदाध्ययनतुल्यत्वे फलवैजात्यमत आह (६)कारणेति । सर्वत्र सामग्रीवैजात्यमेव कार्यवैजात्यप्रयोजकम्,

(१) समानत्वेऽपि ।

(२) अत्रैव विपक्षे दण्डमाहाद्धेतुकत्व इति मिश्रसम्मतं पाठान्तरम् ।

(३) सहकारिवैजात्यप्रयुक्तमिति युक्तमालोचयाम इत्यर्थः ।

(४) परम्परासत्त्वात्सर्वस्य धूमस्याग्निजन्यत्वमुच्यते न तु वस्तुत इति पूर्वपक्षार्थः ।

(५) आद्योऽपि धूमः पिशाचादेव किं नेत्याशङ्कायास्तत्रापि सम्भवादित्याह तत्रापीति मिश्राः ।

(६) नन्वात्ममनःसंयोगजन्यमपि ज्ञानसुखादि कथं विजातीयमित्यत आह कारणेति मिश्राः । इन्द्रियार्थादिसहकारिप्रयुक्तन्तद्वैजात्यमित्यर्थः ।

अन्यथा-प्रकृते परलोकोऽपि न सिद्ध्येत् अ[illegible] नमपि ज्ञानमवान्तरजातीयं स्यात् , अ[illegible] रजातीयमुपादानं स्यात्, द्वयजात्यभेदेऽपि कि[illegible] निमित्तं भविष्यति-इति शङ्कायाः स[illegible] शक्यत्वादिति ।

"अस्तु तर्हि सहकारिभेदान्नियम इति चेत्" ।

तस्य क्वचिदुपादानकारणवैजात्येन क्वचित्सहकारिवैजात्येन भवतीत्यर्थः(१) अन्यथेति(२) । द्वयोरप्युद्वयवैजात्याभ्युपगमे भवत्पक्षे पर[illegible] न सिध्येत् । अपि शब्दोऽनुमानासिद्धिसमुच्चयार्थः(३) । परलो[illegible] सिद्धिमेव दर्शयति अन्तेनेति । विज्ञानस्य विज्ञानान्तरपूर्वकत्वनियमे[illegible] दि(४) देहान्तरविज्ञानस्यापि देहरूपपरिणतभूतोपादानत्वं परि[illegible] ज्ञानान्तरोपादानत्वमेवन्तस्यापीत्यनेन न्यायेन ज्ञानसन्तानस्या[illegible] [illegible]परलोकसिद्धिर्न स्यात् , [illegible]वान्तरजात्यभ्युपगमे तु [illegible] नियमः(५) सिद्ध्येत् , विज्ञानावान्तरजातीयस्याचेतनभूतोपादानत्वा[illegible] [illegible] , अचेतनावान्तरजातीयस्य विज्ञानोपादानत्वस्याभावाच्च, [illegible] [illegible] किञ्चिदवान्तरजातीयनिमित्तं भवेदिति [illegible] [illegible] ।

(६) [illegible] नियमः(७) सहकारि[illegible] [illegible] अस्तु तर्हीति । [illegible] वा पृच्छति । पूर्वा[illegible]

(१) [illegible]
[illegible] ।
(२) [illegible] सिध्यः ।
(३) [illegible] ।
(४) [illegible] ।
(५) [illegible] ।
(६) [illegible]
[illegible] (७) [illegible]

नैकः कर्तेति गीयते । "अथैक एव कर्ता न तु तादृक्सहकारिपरम्परेति कुतो विशेषादिति चेत्" । न, तत्कर्तृत्वं भिन्नकर्तृकेभ्यो व्यावर्तते, न तु (१)तादृक्सहकारित्वमित्यतो विशेषात् । (२)"कुतश्चिदेवमपि स्यादिति चेत्" । ननु स एव विशेषश्चिन्त्यते । स च तत्स्वभावत्वं वा तज्जातीयत्वं(३)वा तत्सहकारित्वं वा तादृक्सहकारित्वं वेत्यतो नातिरिच्यते । तत्र प्रथमोऽसम्भवी, धि-

धियोरेककर्तृकत्वनिश्चयहेतुः(४) सहकारिभेदस्तत्राद्विषय एकः कर्तैव परिशिष्यत इत्यभिप्रायः । तमेवातिशय(५)माविष्कर्तुं पृच्छति अथेति । एक एव व्यक्तिरूपेण न जात्या, कर्तैव न तु सहकारिमात्रमित्यर्थः । (६)उभयव्यतिरेकं क्रमेण दर्शयति न तु तादृगिति । एकजातीयक्षणिकसहकारिपरम्परेत्यर्थः । विशेषं दर्शयति तत्कर्तृत्वमिति । सम्प्रतिपन्नाभिन्नकर्तृकाभ्यः शिष्याचार्यबुद्धिभ्यः प्रतिसन्धानरहिताभ्यो व्यावर्तमान एव प्रतिसन्धाननियमे सहकारी वक्तव्यः, स च एक एव कर्तेत्यतो विशेषादित्यर्थः । कुतश्चिदिति । यतः कुतश्चिदेव विशेषात्प्रतिसन्धाननियम उपपद्यते इत्यर्थः । अनिर्धारितरूपं न परीक्षाव्यवहाराङ्गमिति मत्वा स एव विशेषो निर्धारणाय चिन्त्यत इत्याह नन्विति । तत्स्वभावत्वमिति । पूर्वापरधियामेकस्वभावत्वमित्यर्थः । असम्भवीति । नहि पूर्वापरधियामत्यन्तभिन्नानामेकस्वभा-

(१) समानजातीयक्षणिकसहकारित्वमित्यर्थः ।

(२) सजातीयक्षणिकसहकारिपक्षेऽपि यतः कुतश्चिद्विशेषात्प्रतिसन्धाननियमः स्यादित्याशयेनाशङ्कते कुतश्चिदिति ।

(३) बुद्धिसन्तानजातीयत्वम् । तत्सहकारित्वं बुद्धिसन्तानेष्वेकमात्रसहकारिसापेक्षत्वम् । तादृगिति । एकसहकारिजातीयत्वं चेत्यर्थः ।

(४) प्रतिसन्धाननियामक इत्यर्थः ।

(५) एककर्तृरूपसहकारिभेदातिशयमित्यर्थः । सिद्धेऽपि प्रतिसन्धातरि तदभेदासिद्धिः कथमिति शङ्कते अथेति मिश्राः ।

(६) सजातीय-सहकारिमात्रोभयभेदमित्यर्थः ।

कारणभावमात्रनिबन्धनं प्रतिसन्धानम्(१)। न
[illegible]त सम्भवो–यदन्वयेऽपि यस्यानन्वयस्तत्तावन्मा-
त्रनिबन्धनम्–इति। "(२)प्रतिसन्धत्ते न तु सत्यं तत्प्र-
तिसन्धानमतो न तावन्मात्रादेककर्तृत्वसिद्धिरिति
[illegible]"। तत्किं सर्वज्ञस्यापि विपर्ययः।
"आहार्योऽपि न दोषावह इति चेत्"। निबन्धना-
[illegible]वेऽपि कथमेक आहार्योऽन्यस्तु स्वरसवाहीति वाच्य-
[illegible]। (३)"भेददर्शनादर्शनाभ्यामिति चेत्"। न, प्रवृत्ति-
[illegible]ज्ञानानां भेदस्यासर्वज्ञैरपि दर्शनात्। "विषया एव

[illegible]ने(४)। आहार्य इति। न सर्वज्ञस्य स्वरसवाहिनी भ्रान्तिः किन्तु [illegible]यमभ्रान्तोऽपि भ्रान्तिमाहार्य(५) तदनुकूलं व्यवहरतीति भ्रान्तिमूल[illegible] वेशपदर्शनेन न सर्वज्ञत्वाभावदोष इत्यर्थः। भेददर्शनेन प्रतिसन्धातुर्ज्ञा[illegible]नस्याभेददर्शनं सर्वज्ञस्याहार्यः, तददर्शनादसर्वज्ञस्य स्वरसवाहीति। प्रवृत्तीति। द्विविधं हि बौद्धानां ज्ञानं प्रवृत्तिज्ञानालयज्ञानभेदेनेति, तत्र प्रवृत्तिज्ञानानां भेदाग्रहोऽसर्वज्ञस्यापि नास्तीत्यर्थः, तथाहि प्रवृत्ति ज्ञानमिति नीलपीतादिविषयाकारोल्लेखि ज्ञानमिष्यते, तेषाञ्च भेदोऽस[illegible]र्वज्ञैरपि दृश्यत एवेति। विषया एवेति। नीलपीतादिज्ञानेषु विषय-

---

(१) अन्वयव्यतिरेकाभ्यामित्यर्थः। नन्वेवं [illegible] [illegible]णं [illegible]भिचारादत आह [illegible]। [illegible] [illegible]व्यभिचारस्यापि [illegible] ।

(२) [illegible]प्रतिसन्धानादिप्रतिसन्धानमसत्त्वमिति [illegible] प्रतिसन्धत्त इति। तावन्मात्रा[illegible]प्रतिसन्धानमात्रात्। [illegible] [illegible]। सर्वज्ञस्यापि [illegible] ।

(३) [illegible] भेदेति। [illegible] भेददर्शी [illegible] [illegible] सर्वज्ञस्याहार्यो [illegible] [illegible] ।

(४) [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] (५) [illegible]

तीयोऽतिप्रसञ्जकः, चतुर्थं नियमकाभावः, (१
एव परिशिष्यते गत्यन्तराभावादिति ।

अथवा सम्भवन्नपि नायमुपाधिः, तत्र ...
स्यानिबन्धनत्वात् , तथाहि (२)सर्वज्ञः स
कर्तृकतया प्रतिसन्धत्ते न वा ? आद्ये
देव प्रतिसन्धातुरेकत्वं सिद्धम् , ज्ञानाद्भेदश्च ।
स्यैर्यस्य सर्वैरेव प्रतीतेः, प्रतिसन्धातुः
सर्वज्ञेनाप्यनाकलनात्(३) । अथ न प्रतिसन्धत्ते, न तर्हि

वत्वं सम्भवतीति । अतिप्रसञ्जक इति । (४)शिष्याचार्यधियो
प्रतिसन्धानप्रसञ्जक इति । नियामकाभाव इति । नहि तादृशसह
कारिपरम्पराभिन्नकर्तृकेभ्यः सम्प्रतिपन्नेभ्यो व्यावर्त्य क्वचिदेककर्तृकत्वा
भावेऽपि एककर्तृकतया विनिश्चयं नियन्तुं शक्नोतीति(५) ।

अथ कार्यकारणभूतानां पूर्वापरधियामेकस्वभावत्वसम्भवेऽपि नास्य(६)
प्रतिसन्धानं प्रत्युपाधित्वं–प्रयोजकत्वं सम्भवतीत्याह अथवेति ।
तत्रेति । एककर्तृकत्वप्रतिसन्धान वक्ष्यविशेषणविशिष्टकार्यकारणभाव
मात्रस्यानिबन्धनत्वादित्यर्थः । अनिबन्धनत्वमेव दर्शयति तथाहीति ।
सर्वज्ञ इति । अत्र सर्वज्ञोदाहरणप्रयोजनं स्वयमेव दर्शयिष्यति
'तत्किं सर्वज्ञस्यापी'त्यादिना । ज्ञानाद्भेदश्च प्रतिसन्धातुः
सिद्ध इत्यर्थः(७) । भेदसिद्धिश्च विरुद्धधर्माध्यासादित्याह स्थैर्यमि

(१) तत्सहकारित्वरूपविशेषपक्ष एव ।

(२) सर्वज्ञ इति । बौद्धाभिमतस्स सर्वज्ञस्सुगतो प्रत्ययानेकक
र्तृकत्वेन प्रतिसन्धत्ते न वेत्यर्थः ।

(३) प्रतिसन्धातुः क्षणिकत्वं च प्रतिसन्धानानुपपत्त्या नैव स
म्भवतीत्याशयः । (४) समानजातीयाश्चित्यादिः ।

(५) तथा च चैत्रदृष्टेपि मैत्रस्मरणप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

(६) उपादानोपादेयभावस्य ।

(७) योऽहमन्वभवं सोऽहं स्मरामीति अनुभवस्मरणयोः कर्तृभिन्न
त्वेनैव स्फुरणादिति भावः ।

वा स्यात् तदन्तःपातिकादाचित्कानेकाहंप्रत्ययरूपो वा ? न तावदाद्यः, (१)न ह्यहमहमिकया मिथः स्वतन्त्रं सन्तानद्वयमनुभूयते, सत्यपि वा परस्परमनुपादानोपादेयस्वभावान्न परस्परप्रत्याकलितार्थानुसन्धानसम्बन्धः, तथात्वे वा चैत्रमैत्रादिष्वपि प्रसङ्गः(२) । उभयोर्वोभयोपादानत्वे एकमप्यनेकाश्रयमिति किमपराद्धमवय-

भूतादिकादाचित्कानेकाहंप्रत्ययावगाहिप्रवृत्तिसन्तानादन्य एव वा स्यात्, तदन्तःपातिकादाचित्कानेकाहंप्रत्ययरूपो वेति चेति । अहमास्पदमिति तु पाठे व्यक्त एवार्थः(३) । **सत्यपि वेति** । सत्यपि वा सन्तानद्वये समानसन्ततिज्ञानानामेवोपादानोपादेयभावाभ्युपगमा(त्त)त् सन्तानद्वयस्य प्रतिसन्धाननिबन्धनस्य परस्परमुपादानोपादेयभावस्याभावान्न परस्परावगतार्थप्रतिसन्धानसिद्धिरिति । उपादानोपादेयभावाभावेऽपि प्रतिसन्धानाभ्युपगमेऽतिप्रसङ्गः स्यादित्याह **तथात्वे वेति** । अथ परस्परावगतार्थप्रतिसन्धानाभावेऽप्युभयोरुपादानोपादेयत्वमिष्यते, तत्राह **उभयोरपीति**(४) । प्रवृत्तिविज्ञानमालयविज्ञानप्रवृत्तिविज्ञानोभयोपादानम्, आलयविज्ञानमपि प्रवृत्तिविज्ञानालयविज्ञानोभयोपादानम्, एवञ्चोपादानस्याश्रयत्वादुभयाश्रयत्वं स्यात्, ततश्चैकस्यैवानेकाश्रयत्वाभ्युपगमेऽनेकाश्रयैरवयविसंयोगादिभिः किमपराद्धं येन वृत्तिविकल्पादिभिर्दूष्येरन् । आदिशब्देन सामान्यमुपादत्त इति(५) । न च नोभयोरुभयोपादानत्वं

(१) आलयविज्ञानसन्तानस्य प्रवृत्तिविज्ञानसन्तानाद्भेदे दोषमाह नहीति । अभ्युपगम्याह सत्यपीति ।

(२) चैत्रदृष्टस्य मैत्रेण प्रतिसन्धानं स्यादित्यापत्तिरिति भावः ।

(३) अहमास्पदपाठस्य आशय इति स्पष्ट एवार्थ इत्यर्थः ।

(४) उभयोरपीति । प्रवृत्तिविज्ञानसमनन्तरप्रवृत्तिविज्ञानं प्रत्युपादानमालयविज्ञानं चैतदुपादानं भवत्येवेत्यर्थ इति शिवाः । नारायणसेनेनाप्र मूले 'उभयोरप्युभयोऽपादानत्वे' इति पाठो दृष्टव्यः ।

(५) येन वृत्तिविकल्पादिभिः सामान्यमपि दूष्येतेत्यर्थः ।